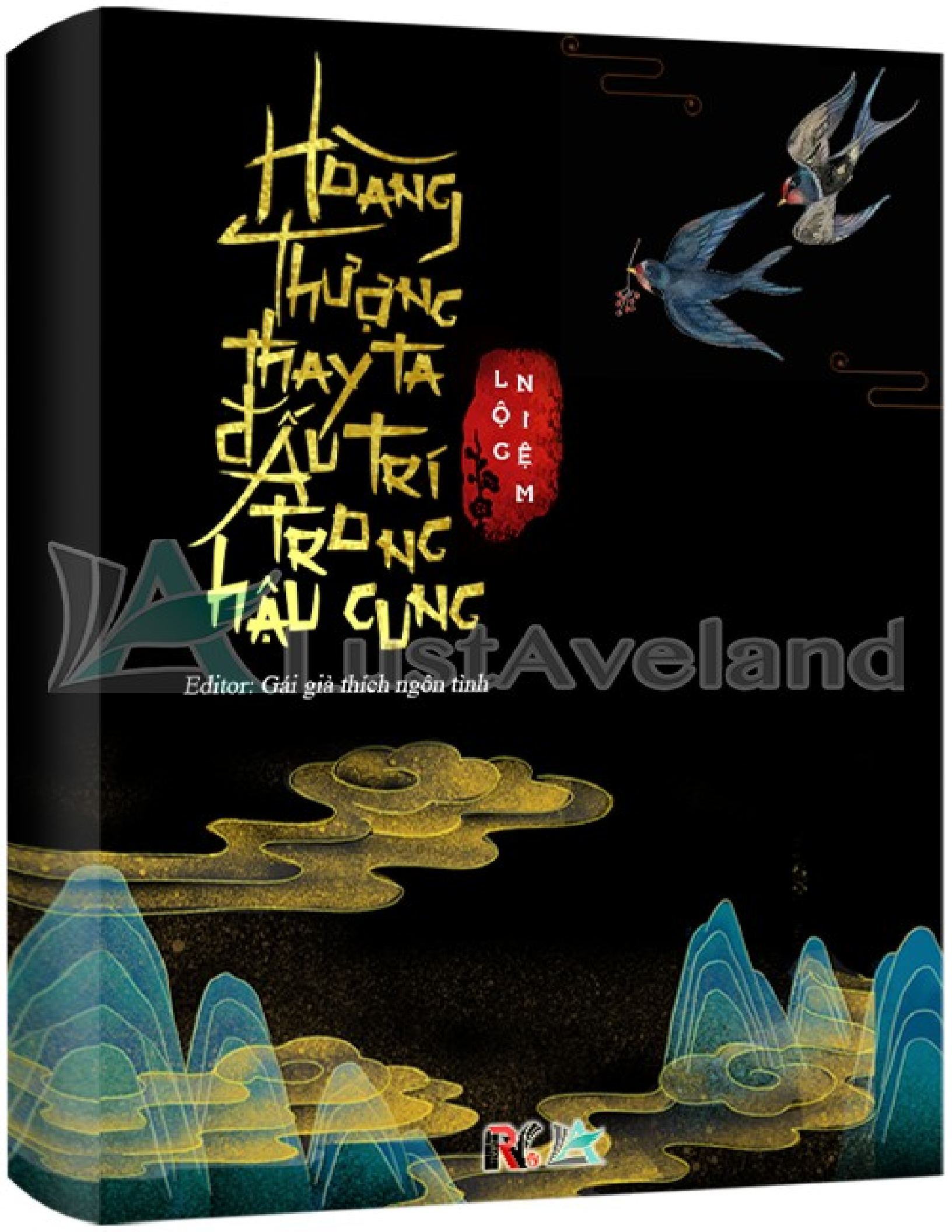
HOÀNG THƯỢNG THAY TA ĐẤU TRÍ TRONG HẬU CUNG
NỘI GIỆM
Editor: Gái già thích ngôn tình

Hoàng Thượng Thay Tôi Đấu Trí Trong Hậu Cung

Lộc Niệm

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Cung Đấu, Sủng
Cố Linh Quân không may xuyên sách trở thành nữ phụ độc ác trong một bộ tiểu thuyết đấu trí trong hậu cung. Bên ngoài mang danh là Quý Phi được yêu thương cưng chiều, thật ra chỉ là vật hy sinh dùng để ngăn chặn đao kiếm cung tên cho nữ chủ

Cố Linh Quân đọc làu làu hơn tám trăm quyển tiểu thuyết đấu trí trong hậu cung, nóng lòng muốn thử sức mình, đang chuẩn bị ra chiêu tay đấm chân đá. Lại phát hiện, hình như cốt truyện có chút không giống trong nguyên tác...

Bị hãm hại nói đẩy người khác xuống nước.

Cô còn chưa kịp làm cái gì, thì cái người rơi xuống nước kia đã bị tống cổ vào lãnh cung.

Bị bịa đặt có gian tình với thái y.

Cô còn đang suy nghĩ biện pháp để đối phó, thì người thái y kia đã bị diệt tộc.

Cố Linh Quân: ...

Từ thuở nhỏ, Tiêu Dục Hành đã có được sức mạnh thần kỳ, có thể nghe được suy nghĩ trong lòng người khác. Một đường đối phó với thú dữ rắn độc, tự nhận năng lực diễn kịch thuộc hàng đầu. Cho đến khi anh gặp Cố Linh Quân, người còn diễn tốt hơn so với anh.

Cố Linh Quân khóe mắt rưng rưng, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, trong lòng lại cố gắng đè ép cảm xúc, tự nhủ không được hưng phấn.

- — "Dám hãm hại nói mình bỏ bùa, mê hoặc tên vua chó này, cuộc chiến đấu trí trong hậu cung sắp bắt đầu rồi sao? Đến đây đi!".

Không ngờ, Tiêu Dục Hành lại chỉ hơi hơi mỉm cười, nhỏ giọng nói vào lỗ tai cô: "Vắng vẻ ái phi thật là tội đáng chết ngàn lần."

Đây là lượt thất bại thứ một trăm lẻ một lần của tuyển thủ Cố Linh Quân. Rất tiếc, cô không có cửa cho chiếc ghế dự bị giải 'đấu trí trong hậu cung' do hoàng thượng Tiêu Dục Hành tổ chức.

Truyện này còn có tên là: 《hoàng đế và Quý Phi so tài kỹ thuật diễn của ai càng tốt》, 《tên chó hoàng đế kia có để cho ta đấu trí trong hậu cung hay không hả》

Đọc kỹ nhắc nhở: Văn tiểu bạch, đã kiểm chứng, đừng vào.

Vai chính: Cố Linh Quân, Tiêu Dục Hành

Vai phụ: rất nhiều

Chú ý: Thật ra nói cung đấu cho vui vậy thôi chứ không có đấu đá gì hết á, cái tựa đề nó lừa tình ấy!!!

Mục lục

- Chương 1: Chương 1:
- Chương 2: Chương 2:
- Chương 3: Chương 3:
- Chương 4: Chương 4:
- Chương 5: Chương 5:
- Chương 6: Chương 6:
- Chương 7: Chương 7:
- Chương 8: Chương 8:
- Chương 9: Chương 9:
- Chương 10: Chương 10:
- Chương 11: Chương 11:
- Chương 12-13: Chương 12:
- Chương 14: Chương 14:
- Chương 15: Chương 15:
- Chương 16: Chương 16:
- Chương 17: Chương 17:
- Chương 18: Chương 18:
- Chương 19: Chương 19:
- Chương 20-21: Chương 20:
- Chương 22-23: Chương 23:
- Chương 24: Chương 24:
- Chương 25: Chương 25:
- Chương 26: Chương 26:
- Chương 27: Chương 27:
- Chương 28: Chương 28:
- Chương 29: Chương 29:
- Chương 30: Chương 30:
- Chương 31-32: Chương 31-32
- Chương 33-34: Chương 33-34
- Chương 35: Chương 35:
- Chương 36: Chương 36:
- Chương 37: Chương 37:
- Chương 38: Chương 38:

- Chương 39: Chương 39:
- Chương 40: Chương 40:
- Chương 41: Chương 41:
- Chương 42: Chương 42:
- Chương 43: Chương 43:
- Chương 44: Chương 44:
- Chương 45-46: Chương 45-46
- Chương 47: Chương 47:
- Chương 48: Chương 48:
- Chương 49: Chương 49:
- Chương 50: Chương 50:
- Chương 51: Chương 51:
- Chương 52: Chương 52:
- Chương 53: Chương 53:
- Chương 54: Chương 54:
- Chương 55: Chương 55:
- Chương 56: Chương 56:
- Chương 57-58: Chương 57-58
- Chương 59: Chương 59:
- Chương 60: Chương 60:
- Chương 61
- Chương 62: Hết Chính Truyện
- Chương 63: Phiên ngoại 1: Nằm mơ xuyên vào thế giới Nữ tôn
- Chương 64: Phiên ngoại 2: Lập Hậu
- Chương 65: Phiên ngoại 3: Cố Tranh và A Y Mộ
- Chương 66: Phiên ngoại 4: Và thế là mọi người hạnh phúc mãi mãi về sau (Hoàn)

Chương 1: Chương 1:

"Tiểu thư, tiểu thư, mau tỉnh lại." Cố Linh Quân vừa mở mắt, thì đã thấy một nữ nhân mặc trang điểm như nha hoàn thời cổ đại, vẻ mặt sốt ruột nhìn nàng.
Mở đầu tiêu chuẩn của kịch bản xuyên không.
Dựa theo luật lệ thường thấy, hiện tại nàng phải mang vẻ mặt đầy mơ hồ, giãy giụa đứng dậy, lại nói vài câu máy móc đầy tiêu chuẩn của kẻ xuyên không:
"Tiểu thư, ai là tiểu thư?"
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
"Quay phim truyền hình sao? Đoàn phim nào vậy?"
Rất tiếc, chính là nàng đã xuyên qua đây hơn một năm rồi, không phải tay mới vào nghề.
Cố Linh Quân chớp chớp mắt, lại khép mí mắt, ôm chăn, xoay người lăn sâu vào phía bên kia giường.
Lục Trúc thấy bộ dạng này của nàng, càng sốt ruột hơn, run run lung lay cơ thể nàng vài cái: "Tiểu thư, mau thức dậy! Không còn kịp rồi!"
Cố Linh Quân lấy lại tinh thần, thở ra một hơi thật dài, không tình nguyện mà bò xuống giường.
***
"Quý nhân, bên này, cẩn thận dưới chân."
*Quý nhân: là cấp bậc xưng hô trong hậu cung của vua.
Tuy rằng sáng sớm bị đánh thức, đầu óc còn có hơi ngu ngu. Nhưng Cố Linh Quân vẫn có thể nhận ra được, tiểu thái giám dẫn đường cho nàng quá mức nhiệt tình, thậm chí có thể nói là lấy lòng.

Suốt một đường, tiểu thái giám nghĩ hết mọi cách nói chuyện với nàng, nịnh nọt 360 độ, tiến hành đến hình thức dùng những từ rất hoa lệ khích lệ nàng.
"Quý nhân, tới rồi." Đến lúc Cố Linh Quân thật sự chịu đựng không được cái miệng ồn ào kia của hắn, thì tiểu thái giám đã dẫn nàng đến trước cửa một cung điện.
Cách cửa nàng đã nghe được âm thanh nói chuyện từ bên trong truyền ra.
"Thật đúng là *tự phụ, mọi người đều đã có mặt, chỉ còn mình nàng ta là chưa tới."
*Tự phụ: tự cho bản thân mình giỏi hơn người.
"Ai kêu nàng ta là con gái của Đại tướng quân kia chứ."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
"Con gái của Đại tướng quân thì sao, vào cung mọi người đều là nữ nhân của Hoàng Thượng, có thể nhận được *ân sủng hay không cũng cần phải dựa vào bản lĩnh cá nhân."*Ân sủng: được vua cưng chiều.
Cố Linh Quân không lên tiếng đi vào, đi ngang qua giữa hai người kia.
Người khác có thể nhận được sự yêu thương chiều chuộng hay không thì nàng không biết. Nhưng Cố Linh Quân biết, nàng nhất định sẽ nhận được.
Phụ thân tay cầm *trọng binh, là Đại tướng quân, không lâu trước đây còn đánh lui quân Đột Quyết, chiếm được vài toà thành trì, không chọn nàng thì chọn ai?
*Trọng binh: Những quân đoàn có máu mặt, có biệt tài riêng.
Nhưng cũng chỉ có mình Cố Linh Quân biết, đây mới chỉ là bắt đầu vận mệnh vật hy sinh của nàng.
Cố Linh Quân xuyên vào một quyển tiểu thuyết đấu trí trong hậu cung, trở thành nữ phụ độc ác trong sách, trùng tên trùng họ với nàng.

Nguyên tác, Cố Linh Quân kiêu ngạo ương bướng, hoành hành ngang ngược, chỉ số thông minh lại không đủ dùng. Bị hoàng đế dùng để làm tấm khiên ngăn dao kiếm cung tên dùm cho nữ chủ, bị người ghen ghét, cuối cùng bị ban ba mét lụa trắng treo cổ ở bên trong lãnh cung.
Nhưng tính ra cũng may mắn, bị treo cổ là chuyện của hơn một năm sau, hiện giờ phụ thân của nàng là hàng quý hiếm, chạm tay là bỏng, hoàng đế

*căn cơ chưa ổn định, còn phải dựa vào nhà họ Cố bọn họ chống lưng.
*Căn cơ: căn bản cơ đồ sự nghiệp, hoặc gốc rễ của cái gì đó
Nàng cảm thấy vẫn có thể cứu vớt tương lai của mình một chút.
Hôm nay là ngày thứ ba nàng vào cung tham gia tuyển tú, chính thức bắt đầu khảo sát, cũng chính là ngày đá người khác ra khỏi cung.
Nơi nơi đều tồn tại ánh mắt khinh bỉ, đừng nói tới chuyện dựa vào "chức vụ của phụ thân" vào cung tuyển tú mà được như ý nguyện.
Địa vị bên ngoài càng cao càng chướng mắt chức vị thấp, xuất thân con nhà quan văn ghét con nhà quan võ xuất thân thô tục, đừng nói đến mấy gia đình thương nhân trong kinh thành, thời này ai ai cũng đều xem thường con buôn.
Thân phận càng tôn quý càng được xếp đứng trước, mà giống như địa vị của hai người vừa mới nói kia, vị trí đứng còn không có, áp sát người đến trên cửa mới có chỗ đứng. Thực rõ ràng chính là nàng nương thuộc gia đình kinh doanh buôn bán.
Hoàn cảnh vốn ầm ĩ đột nhiên yên tĩnh, đều đang nhìn Cố Linh Quân người mới vừa bước vào, hoặc nhìn thẳng trực tiếp, hoặc liếc trộm nhìn ngắm.
Nhưng nét mặt đều giống nhau, đều có biểu cảm đố kỵ.
Bên trong, đều là tốp năm tốp ba ở tụm thành vòng tròn nói chuyện phiếm, mà chỉ có nàng, mỹ lệ đứng bơ vơ trong đám người.
Thực rõ ràng, Cố Linh Quân bị nàng lập.
Chuyện còn phải kể từ ngày mới vừa bắt đầu vào cung. Những tú nữ khác cho dù là *gia thế cao thấp đều là ba bốn người cùng ở chung một phòng, mà chỉ có nàng là "Trùng hợp" bị dư ra, càng "Trùng hợp" hơn là không có tên trong danh sách ở chung phòng, lại "Trùng hợp" hơn nữa, là nàng được sắp xếp tới cung điện đến cấp bậc vị trí phi tử mới có thể vào ở.
*Gia thế: Hoàn cảnh gia đình.
Cố Linh Quân: ... Tên hoàng đế tâm cơ này tuyệt đối là cố ý!
Bởi vậy, vừa mới bắt đầu, Cố Linh Quân đã bị cho rằng là điều động nội bộ, chỉ là tới đi ngang qua sân khấu, cho có tụ.
Tuy những tú nữ khác đã sớm đoán trước loại tình huống này, nhưng vẫn cảm thấy tức giận căm ghét, cảm thấy không công bằng. Điều động nội bộ thì cứ việc điều động nội bộ, còn dám kiêu ngạo như vậy, Chúng ta đều đứng hơn nửa ngày nàng ta mới mò đến.
Cố Linh Quân thầm than một tiếng, trong nguyên tác, Cố Linh Quân cũng là tới trễ, nhưng nguyên chủ là thật thật sự sự bản tính tự cao tự đại, đó cũng

không phải bản tính của nàng.
Nàng là oan uổng nha, nàng chỉ là không cẩn thận thức dậy trễ, nằm ngủ nướng một tí xíu mà thôi.
Cố Linh Quân đứng một mình đã lâu, nàng chịu không nổi buồn chán, muốn tìm tú nữ bên cạnh nói chuyện, thì một người phụ nữ mặc một bộ đồ trong cung, gương mặt nghiêm nghị như Chủ Nhiệm Giáo Dục, mang theo một đám người *mênh mông đi đến.
*Mênh mông: Lan tỏa chung quanh đến mức không có giới hạn, không gian vô cùng lớn.
Những tú nữ đang nói chuyện với nhau vừa nhìn thấy người đó đến đều lập tức đóng lại miệng, thẳng sống lưng, vẻ mặt khẩn trương.
Đây là Lại ma ma, nhũ mẫu của hoàng đế, cũng là người phụ trách tuyển tú lần này. Tuy nói là ma ma, nhưng mọi người đều biết, địa vị của bà ta một chút cũng đều không thấp, ngay cả hoàng đế cũng kính trọng bà ta ba phần.
"Mặc kệ các ngươi xuất thân như thế nào, đến từ nơi nào. Vào cung thì phải tuân thủ quy củ trong cung, bất kỳ tâm tư gì đều thu hồi vào trong bụng cho ta."
Lại ma ma vừa nói, vừa dùng ánh mắt đảo qua từng người trong điện, đến chỗ Cố Linh Quân đứng thì dừng lại vài giây, nàng ngẩng đầu nhìn sang, tầm mắt kia lại nhẹ nhàng dời đi.
***
Vị trí hiện tại nàng đang sinh sống là một đất nước được gọi là Đại Chu, sau khi tiên đế băng hà Thái Hậu cũng theo sát mà đi. Hoàng đế Tiêu Dục Hành vì biểu hiện *hiếu tâm, giữ đạo hiếu ba năm. Thật ra, sớm nên tiến hành tuyển tú vẫn luôn chậm trễ đến bây giờ.
*Hiếu tâm: tấm lòng hiếu thảo.
Chờ tang kỳ đi qua, nhóm thần tử kiềm chế không được, sôi nổi *thượng tấu.

*Thượng tấu: dâng lên tấu sớ (tương tự như bản báo cáo suy nghĩ cá nhân)
Hoàng Thượng! Ngài nên tuyển phi, hậu cung không thể không có nữ nhân a! Hoàng Thượng !!!!!
Lúc tiên đế bằng tuổi ngài, hoàng tử công chúa đều có vài người rồi!
Hoàng Thượng phải suy xét vì xã tắc!
Mọi việc diễn ra chính là như vậy.
Vì thế, đợt tuyển tú đầu tiên sau khi Tiêu Dục Hành ngồi lên ghế hoàng đế cứ

như vậy oanh oanh liệt liệt mà triển khai. Trong kinh, *thế gia nghe tin lập tức hành động, tuyển chọn người xuất sắc nhất trong gia tộc, hoặc là đưa chính con gái của mình vào trong cung, hy vọng có thể vớt trước *một Phi hai Tần.
*Thế gia: những gia tộc lâu đời, có thế lực, vẫn còn tồn tại, là gia tộc có tiếng nói.
*Một phi hai tần: Phi, Tần là chức vị nữ nhân hoàng đế trong hậu cung
Nói là tuyển tú, nhưng Cố Linh Quân có cảm giác, càng giống không khí thi đại học. Trước kia, nằm xem phim truyền hình, chạy đến tủ lạnh lấy lon coca, trở lại thấy đã chọn xong. Tú nữ chỉ việc xếp thành hàng đứng ở trước mắt hoàng đế, ai *hợp nhãn thì được giữ lại, những người không được chỉ tên, xin mời rời khỏi cung.
*Hợp nhãn: nhìn vừa mắt, có hảo cảm.
Nhưng đến lượt nàng, trừ bỏ lễ nghi, cầm kỳ thi họa, còn muốn kiểm tra số học, cưỡi ngựa bắn cung.
Đề mục đầu tiên kiểm tra, chính là lễ nghi.
Bốn người một tổ, đi lên trước, thống nhất hành lễ. Lại ma ma dẫn đầu, cộng thêm năm vị *cung quan chủ khảo.
*Cung quan: là những cung nữ lâu năm, được phong chức quan trong hậu cung.
Nơi nào cũng đều giống nhau, đề mục đầu tiên đều là dễ dàng nhất, rốt cuộc trước khi vào nhà ai không lén lút âm thầm mời ma ma lễ nghi từ trong cung tới chỉ dạy đôi điều.
Nhưng Cố Linh Quân không ngờ tới chính là, cửa ải này kiểm kiểm đã tiễn đi hơn phân nửa người.
Đến lượt nàng, trong lòng cũng nhịn không được có chút khẩn trương.
Nhưng lại nghĩ, sợ cái gì, mày chính là "Sủng phi", nhất định sẽ qua cửa, tên chó hoàng đế còn chờ mày chắn đao kiếm cung tên cho mối tình đầu của hắn kia, đâu có rớt dễ vậy, phải vào vòng trong để hoàn thành nhiệm vụ nữa chứ mậy.
Nghĩ xong, Cố Linh Quân ưỡng ngực, hùng hổ, bước lên.
Không ngờ động tác ngẩng đầu của nàng lại nhanh hơn nửa nhịp so với người khác. Nàng hành xong lễ đứng lên, ba người bên cạnh mới chậm rãi hành lễ, động tác chưa bao giờ đều nhịp đến như vậy.
Hành lễ xong, ba người tú nữ kia dùng ánh mắt giả bộ đồng tình, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng khi người gặp họa, liếc mắt nhìn nàng, sau

đó đồng loạt đứng sang một bên, gương mặt mỉm cười, chờ đợi Lại ma ma lên tiếng đánh giá.
Cố Linh Quân vừa liếc mắt, đã chạm phải ánh mắt nghiêm khắc của Lại ma ma, trong lòng lộp bộp một chút, thì nghe Lại ma ma đạm mạc lên tiếng, nói: "Cố Linh Quân, qua. Ba người còn lại, động tác không quy cũ, loại."
Cố Linh Quân cúi đầu, không đành lòng nhìn vẻ mặt kinh ngạc của ba người bên cạnh.
Ta chính là nữ phụ độc ác có vầng sáng của vật hy sinh nha.
***
Chỉ một buổi sáng đã có hơn phân nửa người rời khỏi hoàng cung, dư lại không đến trăm người.

Chuyện buổi sáng đương nhiên sẽ được truyền bá rộng rãi khắp mạng lưới bà tám của mấy nàng tú nữ, những tú nữ thuộc gia đình quan văn qua cửa càng xem thường nàng. Nhưng ngại thân phận và gia thế của nàng, nên không thể nói cái gì được, chỉ có thể sử dụng ánh mắt, âm thầm tỏ vẻ chúng ta khinh thường ngươi.
Nhưng Cố Linh Quân không để bụng, điều làm nàng để ý chính là tìm được nữ chủ.
Trong nguyên tác, nữ chủ Bạch Tĩnh Nhu là mối tình đầu trong lòng hoàng đế, thiếu niên gặp mặt vẫn luôn nhớ mãi không quên, sau lại gặp nhau ở trong cung.
Dưới sự khiêu khích của nữ phụ độc ác cũng chính là nàng, lần lượt bịa đặt hãm hại, nữ chủ nản lòng thoái chí, giả chết trốn khỏi hoàng cung.
Tiếp theo chính là kịch bản nam chủ truy nữ chủ trốn, nam chủ lại truy, nữ chủ lại trốn. Không cẩn thận còn phát hiện thân phận thật sự của nữ chủ là công chúa tiền triều, lại cầm tiếp kịch bản yêu hận đan xen, kéo dài thêm mấy chục chương.
Mà nàng, vật hy sinh độc ác này, bị treo cổ ở trên xà ngang trong lãnh cung lạnh lẽo.
Cố Linh Quân nhịn không được ôm cổ, sống sờ sờ bị thắt cổ nghẹt thở đến chết, đau dữ lắm nha.
Dựa theo chuyện xưa phát triển, chắc đêm qua Bạch Tĩnh Nhu đã chạm mặt nam chủ ở Ngự Hoa Viên cũng che giấu *tung tích của mình.
*Tung tích: dấu vết để lại, che giấu lai lịch gốc gác của một người.
Đến nỗi một tú nữ nhỏ yếu tại sao có thể đột phá tầng tầng lớp lớp ngự lâm

quân trông coi an ninh trong cung, tìm được đường đến Ngự Hoa Viên mà không bị binh lính hay thái giám cung nữ phát hiện?
Cố Linh Quân quyết định không thèm nghĩ.
Ai bảo nàng ta là nữ chủ kia chứ.
Cố Linh Quân nhìn một vòng xung quanh, cũng không tìm được người nàng muốn tìm.
Nàng đọc qua nguyên tác, biết rõ thân thế cùng quá khứ của nữ chủ.
Nhưng liếc mắt một cái nhận ra nữ chủ, nàng làm không được nha.
Cố Linh Quân đang định hỏi thăm từng người một, thì có hai người kè kè đi đến, che ở trước mặt nàng.
"Linh Quân, cuối cùng cũng có cơ hội được nói chuyện với nàng." Một người vừa nói vừa ôm cánh tay của nàng.
"Đúng vậy, lúc trước đã nói sau khi vào cung sẽ giúp đỡ lẫn nhau, hiện tại gặp mặt ngươi thật không dễ dàng."
Cố Linh Quân chớp chớp mắt, hai người trước mắt đang chờ nàng trả lời.
Hai người này ... Là ai vậy?
Tuy Cố Linh Quân có được ký ức của nguyên chủ, nhưng cũng chỉ là một bộ phận nhỏ, phần lớn là một ít chuyện quan trọng, chống đỡ những lúc mấu chốt, nhiều lần làm nàng suýt rớt dây xích.
Hai người trước mắt này ... Nàng dạo qua một vòng ở trong đầu cũng không thấy danh tính.
Vì thế nàng chỉ có thể cẩn thận lên tiếng hỏi: "Các ngươi là?"
Sắc mặt hai người đó lập tức có chút khó coi, cũng không còn giữ được nét mặt tươi cười. Nhưng một người trong đó rất nhanh đã điều chỉnh tốt tâm tình, lại bắt đầu tươi cười, ân cần với nàng.
"Xem ngươi kìa, nhiều ngày không thấy, chúng ta là ai cũng đều đã quên! Nhưng cũng đúng thôi, Cố bá phụ vừa mới lập công lớn, ai không muốn kết bạn với thiên kim Cố gia!"
"Quá nhiều người, nhớ không được chúng ta cũng là bình thường, vừa mới rồi, nha đầu Lăng Lệ Tình kia trong ngoài chê bai ngươi, nơi nơi nói ngươi ỷ vào thân phận phụ thân mình hoành hành ngang ngược, ỷ thế hiếp người. Nhưng chúng ta biết, ngươi không phải như thế."
Cố Linh Quân nghe nàng ta nói một hơi dài, đã biết nàng ta là ai.
Trong nguyên tác, Cố Linh Quân bị người khác xúi giục, bên cạnh nàng luôn luôn có bóng dáng của hai vị "chị em tốt", vẫn luôn "Truyền tin tức" cho nàng, luôn có mặt "Mở miệng hiến kế".

Thật ra, hai vị "chị em tốt" cũng chỉ là nương danh nghĩa của nguyên chủ "Cáo mượn oai hùm", cũng không tạo thành thương tổn gì cho nguyên chủ, thẳng đến lúc sau, mới bắt đầu âm mưu hại chết nguyên chủ, nguyên nhân chủ yếu là tranh giành tình cảm của hoàng thượng.
Trong nguyên tác, sau khi nguyên chủ Cố Linh Quân nghe xong lời nói này của hai vị chị em tốt này, tất nhiên là lửa giận mất khôn, lập tức đi tìm Lăng Lệ Tình gây chuyện. Trước mặt mọi người chứng thực hành động hoành hành ngang ngược, ỷ thế hiếp người của nguyên chủ.
"Ồ, phải không? Vậy cứ để nàng ta nói đi." Cố Linh Quân hơi hơi mỉm cười, nói.
Dù sao đều là nữ phụ độc ác, hoành hành ngang ngược thì hoành hành ngang ngược đi.
Hai người đứng đối diện với Cố Linh Quân, sắc mặt như là bị nghiêng mực văng vào trên mặt, còn muốn nói thêm vài câu, thì cánh cửa kiểm tra thứ hai lại bắt đầu, đành phải hậm hực mà rời đi.

***

Trận thứ hai kiểm chính là "Cầm kỳ thi họa" kiểm tra mục "Thi" trước. Đề bài rất đơn giản, nội dung là nói về Cố tướng quân đánh bại Đột Quyết, xin mời viết một bài thơ ca ngợi chiến công của vị anh hùng triều đại Đại Chu.
*Cầm kỳ thi họa:
Cầm: biết sử dụng những dụng cụ âm nhạc (đàn tranh, sáo, trúc, đàn cò, hiện đại hơn là có piano, violin ...).
Kỳ: chơi cờ (cờ tướng, cờ vây, cờ vua, cờ cá ngựa ...)
Thi: làm thơ (thơ lục bát, thơ cổ, thơ nhăm ...)
Họa: vẽ tranh (tranh thủy mặc, tranh sơn thủy, tranh chân dung, tranh trừu tượng ...)
Cố Linh Quân: ... Đậu má! Bảo mình sáng tác thơ về cha của mình?! Nà ní !!!
Đây là triều đại hư cấu, nhưng điều thần kỳ chính là, cũng từng có đám người Lý Bạch Đỗ Phủ tồn tại.
Cho nên khi có yêu cầu sáng tác thơ, Cố Linh Quân muốn sao chép cũng không thể sao chép được.
Trước kia đọc tiểu thuyết, đọc đến đoạn nữ chủ xuyên không chơi nổi, lấy trộm câu thơ từ những thi nhân nổi tiếng, Cố Linh Quân rất là khinh thường.
Hiện tại đến lượt nàng, lại khóc không ra nước mắt.
Mười chín năm giáo dục bắt buộc, không có môn nào trong trường dạy học sinh sáng tác thơ hết á! Đại họ cũng đâu có ngành nghề nào là sáng tác thơ

đâu!!!
Cố Linh Quân chợt nhớ tới nàng kiếp trước nàng từng xem một bộ điện ảnh, nam nhị từng sáng tác một bài thơ tên là 《Người cha khu trưởng của ta》 viết văn, hoạch thưởng.
*Khu trưởng: người lãnh đạo đứng đầu một khu vực nào đó thuộc chính phủ. Ví dụ như hongkong, đặc khu trưởng hongkong người đứng đầu hongkong, Đài Loan, đặc khu trưởng Đài Loan người đứng đầu Đài Loan. Hoặc trong quân đội.
Chẳng lẽ nàng phải đi theo con đường của muôn ngàn người xuyên không thường hay sử dụng, ăn cắp thơ không biết ngượng, bê nguyên bài thơ của người ta chuyển tựa thành《phụ thân tướng quân của ta》?
Cố Linh Quân tự hỏi nửa ngày, không thể xuống tay được, thấy nhục nhục sao ấy.
Lại ma ma đi vòng vòng sau lưng tú nữ, tuần tra xung quanh trường thi, đi ngang qua chỗ nàng ngồi, đều nhìn chằm chằm tờ giấy trống huơ trống hoắc bài thi, thấy lạ nhìn thêm vài lần tưởng già cả hoa mắt.
Có thái giám còn có ý tốt nhỏ giọng nhắc nhở: "Quý nhân, thời gian sắp hết rồi, đừng suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần có viết là được."
...
Cố Linh Quân: Ta đã nghĩ nát óc rồi! Ta thật sự không biết làm thơ! Thơ nhãm thì một đống trong đầu, câu chữ đúng đắn thì không có bao nhiêu.
Tuy rằng ta đi cửa sau, nhưng nói huych tẹt ra như vậy thật sự tốt sao?
Ngươi chính là giám khảo nha!
*Chức vị trong hậu cung
Hoàng hậu: vợ cả, 1 bà.
Hoàng quý phi: vợ hai, 1 bà.
Quý phi: vợ ba, tư, 2 bà.
Phi tử: vợ năm, sáu, bảy, tám, 4 bà, nhưng không được dùng họ mà là chờ vua cho biệt danh rồi ghép chữ phi vào. Ví dụ: Đức phi.
Quý nhân: vợ bé, không giới hạn.
Mỹ nhân: vợ bé, không giới hạn.
Cung nhân: vợ bé, không giới hạn.
Thái nữ: vợ bé, không giới hạn.
Giờ thì ad biết lý do tại sao vua chúa thời xưa không ông nào sống đến 40 tuổi, tại vì tinh tẫn nhân vong. Bị mấy bà vợ hút hết, không chết sớm mới là

lạ.
Hết chương 1

Chương 2: Chương 2:

Ráng chờ đến khi hết giờ, Cố Linh Quân gác bút xuống, thở dài ra một hơi thật mạnh.
Tiếp theo, nàng lại vội vàng quay đầu nhìn về phía người ngồi vị trí bàn Lân kia.
Đây là do lúc nãy, trong lúc nàng suy nghĩ nát óc đầy đau khổ, vô ý liếc thấy. Tuy rằng chỉ có thể nhìn đến sườn mặt, nhưng thần thái lạnh lùng xinh đẹp lại cao ngạo, nhìn không giống người thường ... Rất giống khí chất của nữ chủ!
Đang lúc Cố Linh Quân châm chước làm sao để mở miệng làm quen, thì người đẹp lạnh lùng kia đã xoay đầu lại, nhếch lên khóe miệng, nhìn nàng cười trào phúng.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cố Linh Quân: ... Nà ní ???
Đợi một hồi, một tiểu thái giám bước lên trước, bắt đầu tuyên đọc kết quả.
"Người xuất sắc nhất: Lăng Hựu Tình, Bạch Tinh Nhu ..."
Khi vừa công bố kết quả, theo tầm mắt của mọi người, Cố Linh Quân mới biết được, người mới vừa mới cười lạnh với nàng, không phải nữ chủ, mà là Lăng Hựu Tình, người trong tin đồn sau lưng âm mưu hại nàng.
Chờ nàng gặp được nữ chủ, phản ứng đầu tiên là, có chút thất vọng.
Tuy rằng bộ dáng nữ chủ cũng không kém, cũng coi như là một giai nhân thanh tú, nhưng trong một đống người đẹp này, có vẻ không bắt mắt. Trong nguyên tác có thể làm hoàng đế mê hoặc đến thần hồn điên đảo, sau khi bị ăn một dao còn mặt dày đuổi theo, nàng còn tưởng rằng thế nào cũng là một tuyệt thế mỹ nhân.

Nào ngờ, chẹp chẹp, chẹp ... Tên vua chó đó ánh mắt có vấn đề?!!
Vào cung đã nhiều ngày, Cố Linh Quân có thể thấy được nhiều loại mỹ nhân khác nhau, ví dụ như nguyên chủ, người nàng xuyên vào tới nói, cũng là một đại mỹ nhân không thua kém một ai. Không phải nàng chảnh chứ, nói Cố Linh Quân là thiên hạ đệ nhị mỹ nhân không quá.
Còn hỏi nàng đệ nhất là ai? Nàng cũng không biết, nhưng chắc có ...
"*Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc." Cố Linh Quân xuyên qua tới, lần đầu tiên chiếu gương, trong đầu đột nhiện nhảy ra câu này thơ.
* Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc. Là hai câu thơ trích trong bài thơ Giai nhân ca của Lý Diên Niên.
Ngoảnh lại một lần thì làm nghiêng thành
Ngoảnh lại hai lần thì làm nghiêng nước.
Gương mặt lớn bằng bàn tay, ngũ quan nhỏ nhắn tinh xảo, xinh đẹp động lòng người. Tay nhỏ mềm dẻo, da mềm mại như da em bé, trong trắng tinh khiết như tuyết. Đường cong phập phồng quyến rũ, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng không khó nhận ra tương lai sẽ có vô số người cực kỳ hâm mộ dáng người lẫn nhan sắc này.
Cũng chỉ có bộ dạng như vậy mới có thể xứng với câu *mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

*Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành: người đẹp nghiêng nước nghiêng thành.
Nhưng Cố Linh Quân lớn lên đẹp cũng vô dụng, nàng chỉ là nữ phụ độc ác.
Trên đài, tiểu thái giám vẫn còn đang cao giọng tuyên bố kết quả: "Cuối cùng ... Là Cố Linh Quân!"
Cơ hồ là cùng lúc, có người buột miệng thốt ra tiếng: "Rõ ràng Cố Linh Quân một chữ cũng chưa viết, tại sao nàng ta có thể thông qua!"
Là Lăng Hựu Tình.
Ánh mắt bốn phía đều tụ tập ở trên người nàng, Lăng Hựu Tình có chút hối hận bản thân quá lỗ mãng, nhưng đối diện ánh mắt Cố Linh Quân nhìn sang,

nàng hung dữ trừng mắt nhìn trở về.
Phụ thân của nàng đứng đầu quan văn, chính là đương triều Tể tướng, mà nàng là tài nữ danh tiếng chấn động trong kinh thành, ai ai cũng vô cùng hâm mộ nàng. Cho đến khi danh tiếng phụ thân tướng quân của Cố Linh Quân bắt đầu rần rộ lên.
Trên triều đình nơi chốn áp chế phụ thân của nàng, người người trong kinh thành lại đua nhau nịnh nọt lấy lòng Cố Linh Quân.
Danh hiệu đệ nhất quý nữ trong kinh thành, cũng không biết khi nào rơi xuống trên đầu nàng ta!
Cố Linh Quân văn không được võ không xong, uổng có một bộ túi da đẹp.
Thơ từ luôn luôn là điều nàng lấy làm tự hào, nàng vốn định dùng chính tài năng sáng tác của mình đánh bại Cố Linh Quân. Tuy nàng đã biết từ sớm, rằng Cố Linh Quân có tay trong, trước lúc vào cung cũng được mẫu thân khuyên bảo không thể đấu chính diện.
Nhưng không ngờ tới, chính là, có thể trắng trợn đến như thế, rõ ràng là nộp giấy trắng, cũng có thể để nàng ta thông qua.
Quá bức xúc, nên nàng mới buột miệng thốt ra.
Lăng Hựu Tình vừa nói, phía dưới lập tức nổ tung chảo.
Lại ma ma nghe xong, nhăn nhăn mày, nhìn Đặng công công đang đứng bên cạnh, biểu tình việc này ta trị không được, dựa vào ông đó.
Đặng công công thanh thanh giọng nói, la lớn, nói: "Yên lặng! Yên lặng!"
Chờ mọi người yên lặng lại mới mở miệng nói: "Mọi người đều biết, Cố tướng quân là phụ thân của Cố tiểu thư."
Ông dừng một chút, liếc nhìn xung quanh, lại nói tiếp: "Đúng vậy, bài thi Cố tiểu thư nộp lên, một chữ cũng chưa viết."
"Thứ nhất, là bởi vì mấy chữ vô tri đó không thể biểu đạt sự kiêu ngạo của Cố tiểu thư đối với phụ thân là Cố tướng quân, điều này giống như Võ hoàng hậu từng để lại một tấm bia đá trống. Tuy trên tờ giấy trắng không có một tự chữ nào, nhưng lại thắng ngàn chữ!"
"Thứ hai, là Cố tiểu thư khiêm tốn không khoa trương không muốn dùng từ ngữ hoa mỹ nâng cao chiến công của phụ thân mình, trong trường hợp quan trọng giống thế này còn có thể công tư phân minh như thế, thật đúng là tài nữ khiêm tốn khó có được!"
Nói xong, còn tặng nàng một ánh mắt chứa đầy thâm tình.

Cố Linh Quân:???

Ta thật không có ý tứ này! Ta chỉ là không biết viết cái gì mà thôi!
Sao ông có thể hiểu và giải thích thành như vậy? Không đi làm giám khảo đại học thật là đáng tiếc.
Phía dưới, mọi người cũng lời nói của bị Đặng công công làm khiếp sợ, nhất thời nói không nên lời.
Lại nghĩ đến vừa mới viết thơ khen phụ thân của nàng ta.
Tuy rằng bổn tiểu thư rất tức giận nhưng bổn tiểu thư đây vẫn phải khen ngợi phụ thân của nàng ta, quân đoàn tú nữ tức giận đến mức thở phì phò.
Vì thế, những màn thi đấu kế tiếp, cho dù có mở cửa sau trắng trợn táo bạo như thế nào cho Cố Linh Quân, quân đoàn tú nữ đều làm như không thấy, giả câm vờ điếc. Càng có ý nịnh nọt đầy giả tạo, câu câu đều khích lệ.
Kết quả là.
Cố Linh Quân đánh đàn.
Tuyệt! Thật là Bá Nha tái thế, tiếng đàn mỹ diệu thế gian không có người thứ hai có thể đàn được như vậy.
Cố Linh Quân chơi cờ.
Tuyệt! Nước cờ này thật đặc biệt, trước nay chưa từng gặp qua, nhìn như thua chính là để lại hậu chiêu, nếu không phải thời gian hạn chế, nhất định có thể giết đối phương không còn manh giáp.
Cố Linh Quân vẽ tranh.
Tuyệt! Nét vẽ đơn giản nhưng có huyền cơ trong đó, không phải nét bút của người thường, ý nghĩa vô cùng thâm sâu.
Cố Linh Quân cưỡi ngựa bắn cung.
Tuyệt! Thân là con nhà tướng lại khiêm tốn như thế, biết nghĩ cho cảm thụ của người khác, lúc nào cũng giấu nghề, cố ý một mũi tên cũng chưa bắn trúng, khó có được, khó có được.
Cố Linh Quân: ...
Cả ngày nay, nàng bị thổi phồng đến lâng lâng.
Mấy người vào cung tuyển tú này quả thực đều là người thành tinh, khen lâu như vậy còn chưa từng trùng lập câu nịnh nọt nào.
Bái phục bái phục.

Cũng chính là như vậy, đột nhiên có một đám người vây quanh, nàng vẫn luôn tìm không thấy cơ hội bắt chuyện với nữ chủ Bạch Tĩnh Nhu.
***
Cố Linh Quân trở lại cung điện, trời đã tối đen.

Lục Trúc sớm đứng chờ ở cửa, vừa thấy tiểu thư nhà mình, lập tức chạy lên: "Nương nương, vất vả rồi, thức ăn đã đưa tới."
Đúng vậy, nàng trở thành nương nương.
Trải qua này bốn chọn tám tuyển, cuối cùng chỉ còn hơn 30 mạng ở lại.
Thời điểm quyết định, vẫn là từ hoàng đế tự mình tới chọn lựa, nhìn mặt, xem tướng, quyết định cấp bậc.
Lúc ấy, nàng và những tú nữ khác quỳ thành hàng, cúi đầu, chỉ nhìn đôi giày thêu rồng tỉ mỉ bằng chỉ vàng kia bước nhanh qua tầm mắt.
Lúc đứng dậy nàng đã trở thành Quý Phi!
Những mạng còn sót lại mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đối với chuyện không hợp quy chế sắc phong này mọi người đều nhất trí giữ im lặng.
Cố Linh Quân dựa nửa cơ thể vào người Lục Trúc, để Lục Trúc nâng nàng vào trong điện.
Vừa bước vào, thì thấy được một bàn tràn ngập đồ ăn.
Chức vị level up, đãi ngộ đương nhiên cũng vậy mà lên. Mấy ngày trước đây, mỗi ngày cũng chỉ có hai ba món, đâu giống hiện tại, trực tiếp một bàn Mãn Hán toàn tịch.
Cố Linh Quân đã sớm đói đến mức ngực dán phía sau lưng, giơ lên chiếc đũa, đang chuẩn bị đẩy thức ăn vào miệng, bên ngoài truyền đến âm thanh thông báo.
Cố Linh Quân oán hận buông chiếc đũa, đi tiếp khẩu dụ của hoàng đế.
"Nương nương, Hoàng Thượng biết ngài thích ăn cá, cố ý ra lệnh cho tiểu nhân tới đưa mười mâm cá đến cho nương nương nếm thử, có chưng, hấp, nướng, chiên ... Hoàng Thượng còn lo lắng người trong điện không đủ hầu hạ nương nương, cố ý ra lệnh cho tiểu nhân cùng mấy cung nữ đến hầu hạ nương nương."
Cố Linh Quân nhìn người trước mắt này, cảm thấy có chút quen mắt.
Tiểu thái giám biết xem sắc mặt, thấy thế vội vàng nói: "Hôm nay nương nương đã gặp qua nô tài."
Cố Linh Quân bừng tỉnh, đây chẳng phải là Đặng công công, người nói hưu nói vượn trước mặt mọi người, cho bài thi giấy trắng của nàng 101 điểm đây sao!
Nhìn địa vị cũng không thấp, sao lại tới nơi đây hầu hạ ô.
Như là nghe được tiếng lòng của nàng, Đặng công công cười nói: "Có thể hầu hạ nương nương là do đời trước nô tài đã tu luyện ra phúc phận."
Cố Linh Quân không hề so đo, một lần nữa vào bàn ăn cơm.

Chỉ là ...
Mấy món cá mà Hoàng đế thưởng cho nàng, bụng cá chói lọi bị mất đi một khối, toàn chỗ ngon.

Cố Linh Quân: ... Thật ra chính là đồ ăn thừa đúng không, tên vua chó đó muốn mình ăn thừa của anh ta.
Nhưng mà cũng tốt, hoàng đế ăn qua, khẳng định không có độc.
Những cung nữ bị phái lại đây, lớn lên thực xinh đẹp, nhưng không nhiều lời cho lắm, sau khi đặt món ăn lên bàn thì yên lặng đứng sang một bên.
Được lắm, tên chó hoàng đế kia phái người tới giám thị nàng.
Tới đi nàng luôn sẵn sàng tiếp chiêu.
***
Chờ đến ngày hôm sau, Cố Linh Quân xuất hiện trước ánh mắt của mọi người, nàng đã cảm thấy bọn họ nhìn nàng không giống như hôm qua.
Thiên hạ không có tiếng gió nào không lọt khỏi khe tường, nhưng không ngờ tới chính là, tường hoàng cung dày đến như thế mà cũng lọt được.
Hoàng Thượng ban thức ăn cho nàng, không biết tin tức này làm cách nào truyền đi nhanh chóng như vậy, chắc khắp hoàng cung ai ai cũng đều biết, càng không biết biến tướng thành Hoàng Thượng triệu kiến nàng đến ăn chung.
Chờ đến buổi chiều, Cố Linh Quân lại nghe được thêm một phiên bản nữa, Hoàng Thượng sủng hạnh nàng.
Cố Linh Quân: ...
Cố Linh Quân bấu chặt tay áo, trộm ngáp một cái thật dài, suýt chút sái quai hàm.
Thái Hậu ngủm, mấy bà vợ nhỏ khác của tiên đế cũng không biết duyên cớ gì mà trước sau đều tự nguyện đi canh giữ lăng tẩm cho tiên đế và tiên hoàng hậu. Cũng đỡ phiền toái mỗi sáng đều phải thức dậy sớm đến cung thỉnh an.
Nhưng thắp hương quỳ lại liệt tổ liệt tông nhà hoàng đế vẫn bắt buộc đi.
Nàng dẫn theo một quân đoàn hậu cung, quỳ quỳ lạy bái, nhìn như đơn giản, một loạt quy trình quy tắc các cái, làm Cố Linh Quân mệt đến đuối người.
Trước mắt tới xem, bên trong hậu cung chỉ có mình nàng là có vị trí chức quyền tối cao nhất.
Bạch Tĩnh Nhu bị phong Bảo Lâm, hai nàng nàng tự xưng chị em tốt của

nàng chỉ là Thái Nữ, cũng chỉ có Lăng Hựu Tình là được chức Tần.
Đương nhiên, so với chức vị Quý Phi của nàng, vẫn là không đủ liếc mắt.
Vì thế, Cố Linh Quân bị một đám người vây quanh, ngoài thì nịnh nọt "Chúc mừng, chúc mừng", trong lòng thì chửi rủa nàng.
Nàng cũng chỉ có thể khiêm tốn trả lời: "Khách sáo khách sáo, mọi người đều là chị em."
Hừ! Chị em mẹ gì! Lũ cá piranha này gặp sạch nàng khi nào không hay, nhưng không sao, đến đây đi.
Mình còn tám trăm lẻ chín chiêu dùng để áp dụng ... Đến đây gây chuyện với ta đi ...
Hết chương 2

Chương 3: Chương 3:

Tiêu Dục Hành giống như chỉ muốn làm một hoàng đế tốt "Một lòng chỉ lo chuyện quốc gia, hai tai không nghe thấy âm thanh than khóc trong hậu cung" , từ sau cái ngày tuyển tú ấy cũng không nghe thấy tin triệu kiến hoặc là sủng hạnh ai.
Tuy đại thần có thể dâng tấu ép hoàng đế tuyển tú, nhưng hắn ngủ người nào, có ngủ con gái nhà bọn họ hay không thì đó là chuyện riêng của hoàng thượng, bọn họ không thể xen miệng nói một câu.
Vì thế, cũng chỉ có thể lo lắng suông.
Cố Linh Quân rất vừa lòng đối với cuộc sống giống như bây giờ.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Phụ thân của nàng mấy ngày trước đây lại lập công, người còn đóng quân ở Tây Bắc không thể trở về lãnh thưởng. Lúc này hoàng đế mới nhớ tới con gái bảo bối của người ta còn ở đang ngu ngơ ở góc nào đó trong hậu cung của mình, cho nên mới ban thưởng mấy món trang sức cho nàng.
Chính yếu là công cha con hưởng.
Không ai thúc dục, quản giáo, mỗi ngày Cố Linh Quân đều ngủ đến tự nhiên tỉnh, ăn cơm xong đi dạo nhà kho nhìn mấy món đồ hoàng đế thưởng xem có món nào hiếm lạ để lấy về phòng chơi.
Chơi chán rồi lại đến trước tủ quần áo chọn bộ đồ nào vừa mắt, kêu nha hoàn làm tóc, chơi trò "thay đổi bất ngờ vẻ ngoài làm bạn trai lóe mắt chó".
Ngẫu nhiên cũng sẽ đè đầu mấy nha hoàn bên cạnh ra trang điểm, ngay từ đầu bọn họ còn liều mạng lắc đầu, nói "Điều này thật không thích hợp thưa nương nương".
Nhưng phụ nữ dù sao cũng là là phụ nữ, vừa nhìn thấy quần áo xinh đẹp

trên người cùng châu báu trang sức trên tóc, thì một biểu tình "Ta không muốn nhưng do Quý Phi ép nên ta cũng không có cách nào" mặc nàng trang điểm, ngẫu nhiên còn sẽ cung cấp chút ý kiến.
Nhưng Lăng Vân thì khác, vừa thấy nàng đi đến tủ quần áo thì biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, một lần cũng không để nàng tóm được, hoàn toàn giống như câu "quần áo đơn giản thuần phong mỹ tục".
Trừ bỏ Lục Trúc cùng Lăng Vân, trong cung điện của nàng còn có rất nhiều người. Có người chuyên thay nàng quản lý quần áo, cũng có người chuyên hầu hạ nàng tắm gội thay quần áo, còn có những người không đủ thân phận vào trong điện mà chỉ được phép ở bên ngoài sân chăm hoa cắt cỏ, quá nhiều người, nàng không nhớ hết tên.
Trước kia nàng từng đọc qua một câu trong sách "tư bản chủ nghĩa hủ bại", hiện tại xem ra, "phong kiến chủ nghĩa" mới là thật sự hủ bại.
Cuộc sống như vậy, thật đúng là cuộc sống của thần tiên.
***
Cố Linh Quân hưởng thụ cuộc sống của thần tiên qua hơn nửa tháng, đêm nay giống như những đêm khác, luyện yoga trước khi ngủ.
Giải trí hoạt động sống về đêm ở cổ đại không phong phú, trong hoàng cung trừ bỏ hoàng đế thì không có trò gì gọi là giải trí hoạt động sống về đêm đáng để nói.
Ở chỗ này không có di động hay TV để tiêu khiển, Cố Linh Quân cũng không có thói quen ngủ sớm, vì thế mỗi đêm đều luyện tập yoga đời trước nàng từng học.
Cố Linh Quân bi thương phát hiện, sau khi vào cung hơn nửa tháng, nàng có bụng ba rọi nhỏ, trên mặt lại căng ra một chút thịt.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Đều do thức ăn trong hoàng cung quá ngon, đều do tên hoàng đế chó chít kia, không có chuyện gì tối ngày thưởng đồ ăn thừa cho mình làm gì.
Dáng vóc khuynh quốc khuynh thành cũng không thể mập lên. Nghĩ đến gương mặt tuyệt đẹp và vóc người gợi cảm xịt máu chó của nguyên chủ suốt mười sáu năm nay sắp bị nàng hủy diệt, Cố Linh Quân càng thêm ra sức luyện tập.

Đúng lúc Cố Linh Quân luyện hăng say, Đặng công công vội vã từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt vui sướng: "Nương nương! Nương nương! Ngài muốn thị tẩm!"
Cố Linh Quân:!!!
"Cái gì?"
Cố Linh Quân kinh ngạc hoảng sợ đến mức đột nhiên lóe một chút eo.
Đặng công công vẻ mặt "chúc mừng ngài trúng giải nhất 5 triệu", mặt mày hớn hở nói: "Phía ngự thư phòng vừa mới truyền chỉ, đợi lát nữa Hoàng Thượng muốn lại đây! Nương nương còn không mau chuẩn bị nhanh nhanh lên."
Cố Linh Quân tưởng tượng đợi lát nữa sẽ nhìn thấy hoàng đế, con tim ngăn không được đập liên tục, tâm trạng kinh hoàng, loại cảm giác này giống như là đi học ăn vụng bị đứa ngồi kế bên méc. Dưới ánh mắt của mọi người, nàng vội vội vàng vàng một lần nữa đi tắm, lại bị đè trước bàn trang điểm, bôi bôi trát trát vài thứ ở trên mặt cùng trên cơ thể.
***
Lãnh đạo đều là *khoan thai tới trễ, Cố Linh Quân chuẩn bị sẵn sàng, đợi ước nửa tiếng mới nghe âm thanh thông báo.
*Khoan thai: ung dung, không vội vã.
"Hoàng Thượng giá lâm." Thái giám dùng giọng the thé ở bên ngoài cao giọng hô hoán.
Trong bóng đêm tối tăm, cung nhân tay cầm đèn cung đình chia làm hai bên, ngọn đèn mông lung phác hoạ ra hình dáng mơ hồ, dù chưa thấy rõ bộ dạng, nhưng khí chất bức người vẫn làm Cố Linh Quân dừng hô hấp, không hiểu sao trong lòng có chút nao nao.
Người nọ đạp bóng đêm mà đến, phía sau là ánh trăng sáng cao cao, đang bước chậm rãi đi đến gần nàng.
Hễ Cố Linh Quân khẩn trương thì đầu óc luôn luôn nghĩ một đằng nói một nẻo, đầu óc nghĩ một đằng nói một nẻo sẽ làm ra một vài chuyện không thể tưởng tượng được.
"Bình bịch" một tiếng, Cố Linh Quân hai đầu gối quỳ xuống, tẩm điện an tĩnh bị động tác này của nàng làm giật mình, tiếng vang phát ra đặc biệt rõ ràng.
Thật ra chuyện này cũng không thể trách nàng, tuy nói vẫn luôn có ma ma quản giáo dạy dỗ lễ nghi, nhưng đời trước xem phim truyền hình toàn nhìn

đến cảnh vừa nhìn thấy hoàng đế đã lo quỳ xuống hô to "Thảo dân tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế" thật sự quá mức khắc sâu vào tâm trí.
Người khẩn trương, bản năng cũng sẽ làm ra một vài phản ứng.
Nhưng may mắn chính là, nàng chưa dập đầu hô to câu đó với anh ta.
Lục Trúc đứng bên cạnh bị nàng dọa giật mình, đứng ngu người ở một bên, không kịp ngăn cản nàng.
Mặt Cố Linh Quân nóng lên, giữ nguyên tư thế này, làm bộ ngượng ngùng cúi đầu nói với Tiêu Dục Hành: "Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng."
Tiêu Dục Hành bước chân khựng lại, tiếp theo lại bước nhanh về phía trước, nâng Cố Linh Quân đang quỳ gối trước cửa lên: "Không cần đa lễ."
Cố Linh Quân đi theo Tiêu Dục Hành vào bên trong, sau khi Lục Trúc đem trà lên thì dẫn theo một đám người yên lặng lui ra ngoài, cố ý xây dựng "thế giới hai người" cho hai người bọn họ.
Tiêu Dục Hành nâng chung trà, chậm rãi thưởng thức, Cố Linh Quân trộm đánh giá. Bề ngoài là bình tĩnh không gợn sóng, trong lòng đã sớm hóa thân fan girl đang thét chói tai.
A a a a!!!

Đẹp trai quá!!!
Dung mạo này! Dáng người này! Khí chất này! Lợi dụng thì cứ lợi dụng đi! Để ta nhìn cho đã thèm là được.
Tiêu Dục Hành chậm rãi buông chung trà xuống, hiện ra một nụ cười, hỏi: "Ở trong cung có quen chưa?"
Mỹ nhân cười càng là điên đảo chúng sinh.
Cố Linh Quân đầu óc cứ lân lân, nói thẳng suy nghĩ trong lòng: "Khá tốt, nhưng có chút nhàm chán."
Phản ứng lại bản thân mình nói cái gì, Cố Linh Quân có chút hối hận, sao có thể làm trò trước mặt Hoàng Thượng nói nhàm chán đâu?!
"Không, thật ra cũng không nhàm chán, nhưng ..."
Tiêu Dục Hành lại không để bụng, mỉm cười an ủi nói: "Mấy ngày gần đây có nhiều việc cần xử lý, chờ thêm một khoảng thời gian, trẫm sẽ có nhiều thời gian dành cho Quý Phi."
Cố Linh Quân: ... Ta thật sự không ý này.
Lý trí của nàng không biết bay tới nơi nào lại chậm rãi trở về, sắc đẹp ngu người, thiếu chút nữa đã bị mê hoặc, tên hoàng đế chó chít này cho chút

ngon ngọt, rắc mồi mà thôi.
Cố Linh Quân bắt đầu chậm rãi nhớ lại nội dung nguyên tác, trong nguyên tác Tiêu Dục Hành cũng là như thế, đối xử với nàng "Ngàn kiều trăm sủng", mà Cố Linh Quân cũng thật sự tin là thật, "Cậy sủng mà kiêu", ở trong cung hoành hành ngang ngược, ai ai cũng đều đắc tội, ngay cả con kiến cũng không tha.
Bề ngoài, Tiêu Dục Hành nơi chốn giữ gìn, thật ra là chơi trò "từng đợt sóng" mượn tay nàng diệt trừ những người gây hại cho ngôi vị hoàng đế của anh ta, mà nàng thì ngược lại, nơi nơi đều kết oán. Tới cuối cùng, nàng bị treo cổ ở lãnh cung, mọi người đều vỗ tay khen ngợi, chỉ kém bắn pháo ăn mừng, trao tặng cờ thưởng, khen Tiêu Dục Hành "Vì dân trừ hại".
Vì tránh vận mệnh bi thảm trong nguyên tác lập lại, Cố Linh Quân nhanh chóng quyết định, nhăn lại mi, ra vẻ lo lắng, nói: "Có thể ở cạnh bên người Hoàng Thượng thần thiếp đã thực thỏa mãn, Hoàng Thượng cần phải lấy chuyện quốc gia làm trọng, trăm lần không thể phí tâm tư ở trên người thần thiếp."
Trong lòng nghĩ:
— "Chồn chúc tết gà, lòng tốt đầy âm mưu, vẫn là không cần ở cạnh ta chi, một mình ta sống đủ thoải mái rồi."
Đời trước nàng đọc không ít tiểu thuyết đấu đá trong hậu cung, ngẫu nhiên cũng sẽ cảm khái, rõ ràng có rất nhiều nữ phụ độc ác tay cầm một bộ bài tốt, lại tự tìm đường chết, sống sờ sờ tự tay hủy đi mạng sống.
Đã đọc qua tiểu thuyết, đương nhiên Cố Linh Quân sẽ không ngu như vậy.
Đáy mắt Tiêu Dục Hành hiện lên một tia lạnh lẽo, nhưng Cố Linh Quân không thấy được.
Thám tử tới báo, tính tình của Cố Linh Quân thay đổi rất nhiều trong một năm này, giống như là thay đổi thành một người khác, sửa lại tính tình kiêu ngạo ương bướng, bình dị gần gũi rất nhiều. Chính là ngẫu nhiên còn sẽ làm chút chuyện kỳ quái, nói chút lời nói kỳ quái.
Nhưng từ ngày tuyển tú đó tới nói, nàng ta vẫn là cái bao cỏ, đẹp chứ không xài được.
Tại sao nàng ta lại thay đổi đến như vậy hắn không để bụng, điều hắn muốn chỉ là một "Quý Phi", mà nàng lại là người xuất sắc nhất được chọn.

Cố Linh Quân đợi nửa ngày, cũng không thấy Tiêu Dục Hành trả lời, không khỏi suy già đoán non, chẳng lẽ mình diễn quá giả? Không nha, rõ ràng

phim truyền hình chính là diễn như vậy mà.
Nàng đang muốn nói vài câu bổ cứu, Tiêu Dục Hành đứng lên, cúi người nhìn nàng nói: "Thời gian không còn sớm, đi ngủ đi."
Cố Linh Quân: ...
-- - - "Sao lại đột nhiên như vậy? Nàng thật đúng là chưa có chuẩn bị tốt tâm lý nha!".
-- - - "Cố Linh Quân ngượng ngùng đi đến mép giường, lần đầu tiên gặp mặt thì đã ư ư a a rồi, thật đúng là ..."
Nàng vừa làm đấu tranh tâm lý vừa nằm xuống giường, nếu là đợi lát nữa tên đó làm cái gì với nàng, nàng sợ bản thân không chế không được, phản xạ có điều kiện dùng vài chiêu phòng sói háo sắc đời trước đập bẹp anh ta thì làm sao bây giờ?
-- - - "Chặc, đẹp trai như vậy, bị đè vài cái chắc cũng không có hại đâu hen?"
Tiêu Dục Hành nhìn người hai mắt nhắm nghiền trên giường, bộ dáng khẳng khái chuẩn bị hy sinh, biểu tình có chút khó đỡ.
Từ lúc bước vào đây, anh đều lắng tai nghe lời trong lòng của nàng, nghe đến đoạn " nếu đấm bầm mắt hắn có bị tống vào lãnh cung hay không?!"
Tiêu Dục Hành bắt đầu có chút đồng ý với báo cáo của thám tử.
Chính xác là rất quái dị.
Cố Linh Quân nằm trong bóng đêm một hồi, Tiêu Dục Hành chậm chạp cũng không thấy có động tác tiếp theo.
Chẳng lẽ anh ta chỉ là *đơn thuần tới ngủ một giấc?
*Đơn thuần: Đơn giản trong sáng
Lại đợi một hồi, Cố Linh Quân nhấc lên mí mắt, dựa theo ánh trăng mông lung, trộm liếc liếc bên cạnh, thấy Tiêu Dục Hành nằm thẳng tắp, vẫn không nhúc nhích, con tim treo cao cao kia của nàng mới trở về chỗ cũ.
Trong bóng đêm, Cố Linh Quân mở to mắt nhìn màn lụa bị gió thổi bay bay, nghĩ nghiêm túc một vấn đề
-- - - "Tiêu Dục Hành có tắm chưa vậy?"
Cố Linh Quân có một nguyên tắc, chưa tắm sạch sẽ tuyệt đối không lên giường ngủ, quần áo mặc đi ra ngoài cũng tuyệt không mặc lên giường.
-- - - "Vừa rồi hình như là từ ngự thư phòng truyền lời tới, vậy trước lúc tới không biết anh ta có đi tắm chưa nữa?"
Cố Linh Quân nghĩ đến vấn đề này, không tự giác xê dịch vào trong, muốn xoay người, nghiêng được một nửa mới nhớ tới sau lưng còn có người, hậm

hực mà nằm trở về.
Trong bóng đêm, từ "Hoàng đế đã tắm rồi chưa" nghĩ tới "hoàng đế này là thật hay là giả".
Cố Linh Quân đột nhiên nhớ tới, trong mấy quyển đấu đá trong hậu cung cũng có tình tiết như vậy.
-- - - "Hoàng đế bất đắc dĩ ấp ấp ôm ôm với nữ phụ, nhưng trong lòng lại nhớ nữ chủ, vì thế phải thị vệ giả trang, giả ý sủng hạnh nữ phụ."
Nàng hơi hơi nghiêng người, nhanh chóng quan sát.
-- - - "Chắc là thật hen."
Không biết qua bao lâu, Tiêu Dục Hành mở mắt ra, nhìn chăn bị Cố Linh Quân cuốn đi hơn phân nửa, lại nhìn nhìn cánh tay đè ở trên người mình.
Từ nhỏ hắn đã có được năng lực thần kỳ, có thể nghe được suy nghĩ trong lòng người khác.

Muôn hình muôn vẻ đủ mọi loại người dối trá hắn cũng gặp qua không ít.
Ví dụ như trong miệng nói "Hoàng Thượng thánh minh" hơn phân nửa trong lòng đang mắng "cẩu hoàng đế".
Lại ví dụ như trong miệng nói "Vì Hoàng Thượng làm việc là vinh hạnh của lão thần", trong lòng lại nghĩ "tiểu tử kia ta chống mắt coi ngôi vị hoàng đế này ngươi còn có thể ngồi bao lâu".
Giống như Cố Linh Quân, người đang nằm trên giường kia, ánh mắt Tiêu Dục Hành tìm tòi nghiên cứu lại gia tăng một cấp bậc.
Thám tử báo cáo với hắn như thế nào? Cố Linh Quân điêu ngoa ngang ngược, nhưng đầu óc đơn giản lại dễ tin người khác.
Đầu óc này ... Một chút cũng không đơn giản.
***
Đêm thứ hai, lúc Tiêu Dục Hành tới, Cố Linh Quân có chút ngựa quen đường cũ.
Tiêu Dục Hành vẫn không có làm cái gì, chỉ là đến mượn giường của nàng ngủ một giấc.
Nhưng Cố Linh Quân khá là tò mò, bởi vì sự có mặt của anh ta, nên nàng ngủ rất quy củ, một cử động nhỏ cũng không dám, ngủ không yên ổn, tinh thần không tốt lắm. Nhưng tại sao Tiêu Dục Hành lại thành mắt gấu trúc, còn có chút tiều tụy?
Đêm thứ ba, Tiêu Dục Hành lại tới nữa, còn tới sớm hơn hai đêm trước.
Giống như cũng cảm thấy quá mức mới lạ với bạn cùng phòng là nàng, đưa

ra lời mời đầy ý tốt đi dạo Ngự Hoa Viên ngắm trăng.
Cung nhân cầm đèn đi ở phía trước, nàng đi bên cạnh bước theo Tiêu Dục Hành, dọc đường hai người không nói một lời, không khí có chút quỷ dị.
Bầu trời là từng tảng lớn mây đen kín mít che đậy ánh trăng, không có lộ ra một chút ánh sáng nào.
Đoàn người dạo bước trong không gian đen như mực trong hoa viên, không nói một lời, sự im lặng đến đáng sợ.
Cố Linh Quân nghĩ.
- - - "Chắc là trong hoàng cung sẽ không có tiểu cung nữ hay tiểu thái giám chết thảm nửa đêm trở về hoạt động dọa người ..."
Liếc mắt thì nhìn thấy có một bóng đen đứng dưới bóng cây hòe, toàn thân màu trắng, tóc đen dài như thác nước, vươn bàn tay nhỏ dài trắng, vuốt ve thân cây thô ráp kia.
Cố Linh Quân hoảng sợ, phản xạ có điều kiện hét lên một tiếng, nhảy tới phía sau Tiêu Dục Hành.
Tiêu Dục Hành cau mày liếc nhìn nàng, ra lệnh: "Đi xem."
Nghe được động tĩnh, người con gái kia chậm rãi xoay người lại, lộ ra một gương mặt trắng bệch.
Chính là nữ chính Bạch Tĩnh Như.
Tác giả có lời muốn nói:
Tiêu Dục Hành: Nữ nhân này không dễ lừa.
Cố Linh Quân: Hoàng đế này thật hả?
Hết chương 3

Chương 4: Chương 4:

Cố Linh Quân tự giác biết bản thân thất lễ, muốn giả vờ bình tĩnh, từ phía sau lưng Tiêu Dục Hành đi ra.
Bạch Tĩnh Nhu bị thị vệ đè nặng, đã quỳ xuống trước mặt bọn họ.
Trương Đức Phúc đè nặng giọng, nói: "Hồi bẩm bệ hạ, nương nương, đây là Bạch tài nhân."
Nói xong lại đi lên trước, vẫy vẫy phất trần, lạnh giọng hỏi: "Bạch tài nhân, đêm khuya còn một mình lãng vãng ở nơi này làm cái gì?"
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
- - - " Làm cái gì, đương nhiên là tới chờ hoàng đế! "
Cố Linh Quân vừa nghĩ vừa liếc nhìn sắc mặt của Tiêu Dục Hành.
- - - "Loại tình huống này, chắc là Bạch Tĩnh Nhu sau khi gặp lại hắn nhớ mãi không quên ký ức lúc trước giữa hai người, nữa đêm mò nơi này, hy vọng có thể lại lần nữa gặp được cố nhân."
- - - "Chẳng qua lần trước Tiêu Dục Hành cải trang, giống như bây giờ chắc là nhận không ra đi?"
- - - "Rốt cuộc ở trong lòng Bạch Tĩnh Nhu, vẫn nhớ mãi không quên người thiếu niên bởi vì một miếng bánh có nhân mà thoải mái cười to, chứ không vị hoàng đế hiện tại cao cao tại thượng tính cách âm trầm này."
- - - "Cũng đáng thương, nhìn đến người âu yếm quỳ gối ở trước mắt lại không thể ôm vào lòng."
- - - "Nhưng Tiêu Dục Hành cũng thật là, không lý do gì tự dưng mang nàng tới ngắm trăng làm quái gì? Nếu không có nàng ở đây, chính là cơ hội tốt để ôn lại chuyện tình nha."
Quỳ dưới đất, Bạch Tĩnh Nhu ngẩng đầu mang theo một chút nhẫn nhịn, nói:

"Hồi bệ hạ, nương nương. Cây hòe trong Ngự Hoa Viên rất giống với cây hòe trước cửa nhà của thần thiếp, thần thiếp nhất thời nhớ nhà sốt ruột, nên nhịn không được ... Làm bệ hạ, nương nương hoảng sợ, xin bệ hạ trách phạt."
Tiêu Dục Hành mặt vô không cảm xúc liếc nhìn Cố Linh Quân, nói: "Không tuân thủ cung quy, nửa đêm tự mình đi lại, làm Quý Phi kinh hách, phạt đủ một tháng."
*Kinh hách: kinh ngạc hoảng sợ.
***
Như là bị Bạch Tĩnh Nhu quấy rầy hứng thú, Tiêu Dục Hành không hề tiếp tục dạo bước ngắm trăng trong Ngự Hoa Viên đen như mực này, mang Cố Linh Quân đưa về trong cung, sau đó rời khỏi.
Lục Trúc căm giận bất bình: "Bạch tài nhân thật là, sao lại cố tình ra tới quấy rầy bệ hạ và nương nương đúng ngay lúc này, ngay từ đầu đáng lẽ bệ hạ sẽ nghỉ ngơi ở chỗ nương nương. Nào ngờ đi đi lại bị quấy rầy, thật là tức chết mà."
Tiêu Dục Hành sợ là vội vàng cải trang đi an ủi Bạch Tĩnh Nhu rồi, sao sẽ tiếp tục ngủ chỗ của nàng, nam chủ mà, lúc nào chả quây quanh nữ chủ.

Cố Linh Quân cười cười: "Không tới cũng tốt, ta có thể ngủ ngon giấc được rồi."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
***
Trong thư phòng to lớn, đèn đuốc sáng trưng, có người từ trong bóng tối đi ra, quỳ chờ đợi mệnh lệnh.
Người đàn ông trẻ tuổi im lặng suy nghĩ chừng *nửa khắc, ra lệnh: "Đi tra bối cảnh Bạch tài nhân, cùng mọi hành động sau khi vào cung."
*Nửa khắc: 1 khắc = 15 phút, nửa khắc gần 8 phút.
Dừng một chút lại bổ sung: "Cũng đi tra quan hệ giữa Cố Linh Quân và Bạch tài nhân."
Ám được mệnh lệnh, lẳng lặng lui ra, biến mất ở trong màn đêm.
Trương Đức Phúc đứng ở một bên lặng im nửa khắc, nhịn không được mở

miệng hỏi: "Bệ hạ, Quý Phi và Bạch tài nhân có quan hệ?"
"Ừ."
Hắn chưa từng cải trang gặp mặt Bạch tài nhân, càng không có vì một miếng bánh có nhân thoải mái cười to, càng đừng nói tới nữ nhân âu yếm, những điều đó từ đâu mà có?
Cử chỉ tối nay của Bạch tài nhân làm người khả nghi, nhưng những suy nghĩ trong lòng Cố Linh Quân càng làm cho hắn nghi hoặc.
Một cái là quý nữ dưỡng ở kinh thành, một cái nhét ở nơi xa xôi Cẩm Châu, làm sao lại có quan hệ với nhau được.
Trương Đức Phúc nhớ lại tình cảnh vừa rồi, Quý Phi rõ ràng một câu cũng chưa nói ...
Hắn cẩn thận tiếp tục hỏi: "Bệ hạ chẳng lẽ ... Ngài có thể nghe được suy nghĩ trong lòng của Quý Phi?"
Tiêu Dục Hành liếc mắt nhìn hắn, gật đầu cam chịu.
Trương Đức Phúc hút một mồm to không khí, trong lòng bắt đầu dậy sóng.
Hắn chăm sóc Tiêu Dục Hành từ nhỏ cho đến lớn lên, là một trong những người ít ỏi biết được bí mật này của ngài ấy.

Khi còn bé, Tiêu Dục Hành ngẫu nhiên có được năng lực thần kỳ, có thể nghe được suy nghĩ trong lòng người khác, âm thầm tìm thần y nhiều lần cũng không giải được. Nhưng điều may mắn chính là, theo ngài ấy dần dần lớn lên, năng lực này cũng có chút hạn chế. Chỉ có thể nghe được tiếng lòng của những người *thân cận, đến bây giờ cũng chỉ là đứt quãng, không bằng trước kia.
*Thân cận: gần gũi, tin tưởng được.
Chỉ là Quý Phi nhanh như vậy đã trở thành người thân cận? Hay là do làm chuyện nam nữ mới có tác dụng?
"Hiện tại ta cũng có thể nghe được." Tiêu Dục Hành mặt không biểu cảm nói.
Trương Đức Phúc hoảng sợ, nửa là xấu hổ nửa là cảm động.
Đã thật lâu bệ hạ không nghe được hắn nghĩ cái gì, hắn còn tưởng rằng bản thân không còn là người thân cận với bệ hạ nữa, may mắn, may mắn.
Tiêu Dục Hành tay vô ý thức gõ gõ ở trên mặt bàn, là khi nào có thể nghe được suy nghĩ trong lòng của Cố Linh Quân?
Hình như là nằm ngủ chung ở trên một cái giường với nàng ấy, bắt đầu từ lúc nghe được suy nghĩ của nàng "Đánh hoàng đế một đấm có thể bị ném vào lãnh cung hay không", bị Trương Đức Phúc nhắc nhở hắn mới phát hiện.

Cố Linh Quân là người hắn có thể nghe được tiếng lòng nhiều nhất trong suốt mấy năm gần đây.

''''''
***

Từ sau đêm đó, Tiêu Dục Hành không đến ngủ ké giường Cố Linh Quân nữa, ba ngày trong lòng run sợ kia chỉ ảo giác của nàng.
Cuộc sống của Cố Linh Quân lại giống như lúc trước, cơm nước xong đang chuẩn bị đi mân mê những bộ quần áo xinh đẹp thì thị nữ tới báo, Thẩm tiệp dư cầu kiến.
Thẩm tiệp dư được thị nữ đỡ, đi đường run lên run xuống, bộ dáng yếu đuối mong manh.
Đi đến trước mặt nàng lại chậm rãi hành lễ, nhẹ nhàng nói: "Gặp qua nương nương."
Cố Linh Quân sợ hãi Thẩm tiệp dư nói một câu sẽ như diều đứt dây, cũng nhỏ giọng nói: "Không cần đa lễ, muội muội xin đứng lên."
Thẩm tiệp dư lại hơi hơi ngẩng đầu, sắc mặt hơi mang *bệnh trạng, nét mặt hiện ra một chút xấu hổ.
*Bệnh trạng: trạng thái có bệnh.

Thấy Cố Linh Quân khó hiểu, Đặng công công đứng ở một bên che tay áo, thấp giọng nhắc nhở: "Nương nương, Thẩm tiệp dư được tiên đế ban thưởng cho bệ hạ lúc vẫn còn là hoàng tử, ngài nên gọi là ... Tỷ tỷ."
Cố Linh Quân: ...
Cố Linh Quân cười khẽ hai tiếng, tự mình nâng Thẩm tiệp dư dậy: "Tỷ tỷ xem trí nhớ của ta này, mau mau xin đứng lên, không cần đa lễ."
Lúc này nàng mới nhớ tới, mama quản giáo từng đưa cho nàng một quyển sách ghi lại tình huống của mọi người trong hậu cung. Trong đó có một người là Thẩm tiệp dư, theo hoàng đế đã lâu nhưng cũng chỉ là Tiệp dư, hình như còn chưa từng được sủng hạnh.
Lúc đó nàng còn nghĩ, theo hoàng đế 5 năm mà ngón tay cũng chưa động đến, hoàng đế này có vấn đề.
Chỉ là nàng không để bụng đối với việc này cho lắm, tùy tiện lật mấy trang rồi ném tới góc xó nào đó.
Sau khi ngồi xuống, Thẩm tiệp dư nhìn Cố Linh Quân cười dịu dàng, lại chậm rãi nói: "Thật ra ta đã sớm tới chúc mừng muội muội, chỉ là thân thể của ta luôn không được tốt, vẫn luôn nhiều bệnh, bệ hạ kêu ta tĩnh dưỡng cho thật

tốt. Đến bây giờ mới đến vấn an muội muội, còn thỉnh muội muội nhiều tha thứ."
Đặng công công đứng ở một bên nhịn không được mắt trợn trắng, bệ hạ khi nào quan tâm nàng kêu nàng tĩnh dưỡng cho thật tốt? Có cũng là Thẩm tiệp dư ở trước mặt bệ hạ giả bệnh tỏ vẻ đáng thương, làm bệ hạ không kiên nhẫn nói câu "Có bệnh thì nằm yên một chỗ đừng lắc lư trước mắt trẫm".
Cố Linh Quân nghe xong, giật mình ngẩn người một lát.
- - - "Theo lý, nàng kêu một tiếng tỷ tỷ chỉ là khách khí, mà Thẩm tiệp dư ngược lại nơi nơi không khách khí kiếm chuyện, một tiếng một tiếng muội muội, câu từ cũng không giống như là tới "Thỉnh tội"."
Quả nhiên, lại nghe nàng ta mở miệng nói tiếp.
"Bệ hạ luôn luôn như thế, thời điểm bận rộn chính sự ngay cả bản thân cũng không rảnh lo. Nếu là bệ hạ vắng vẻ muội muội, mong rằng muội muội không cần tức giận."
Cố Linh Quân lập tức đánh lên tinh thần, theo nàng biết, Tiêu Dục Hành chỉ bước vào trong cung của nàng, tuy rằng không có xảy ra chuyện ư ư a a, nhưng người ở bên ngoài nhìn vào, chính là được thánh ân độc sủng.
Nàng xuyên vào chính là tiểu thuyết đấu đá trong hậu cung! Đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng tới!
Cố Linh Quân lấy ra toàn bộ kỹ thuật diễn, hơi hơi nhíu mày, từng câu từng chữ nói: "Bệ hạ đương nhiên là phải lấy quốc sự làm trọng, chúng ta thân là phi thiếp có thể ở bên cạnh ngài ấy làm bạn, an ủi lúc ngài ấy mệt mỏi, đó chính là điều chúng ta làm tốt nhất."
"Muội muội săn sóc như thế tất nhiên là tốt." Thẩm tiệp dư cười khẽ hai tiếng, cầm ly trà trước mặt lên, nhẹ nhàng uống một hớp, trà vừa vào miệng thì giật mình ngay.
Hương vị này ...
Lục Trúc biết thời cơ tới, nói: "Đây là trà Long Tĩnh Tây Hồ mới vừa đưa vào cung, tổng cộng *hai lượng, nhận được bệ hạ yêu thương, biết nương nương thích uống trà, toàn bộ đều ban thưởng lại đây."
*Hai lượng = hai lạng = 200g.
Nàng khi nào thích uống trà?
Trà này quý giá đến như vậy sao?

Cống phẩm cho vua mà chỉ có hai lượng?
Nhưng nếu nói như vậy, coi như nàng thích uống đi, rốt cuộc cơ hội tốt như

vậy không gây chuyện không phải đấu đá trong hậu cung.
"Nếu là tỷ tỷ thích uống, vậy mang chút trở về đi, chỗ của ta còn có nhiều loại trà khác, bỏ cũng rất đáng tiếc nha." Cố Linh Quân ý cười ngập mắt nói.
Thẩm tiệp dư buông chén trà xuống, gởi vững vàng tâm trạng.
Trà Long Tĩnh Tây Hồ này, nàng *cơ duyên xảo hợp đã từng thưởng thức qua một lần, một lần đã khó có thể quên.
*Cơ duyên xảo hợp: có cơ hội và duyên phân trùng hợp ... (gặp hay làm việc gì đó)
Trong cung đều đang lan truyền, Cố Linh Quân được đến *thịnh sủng, vừa mới vào cung đã được phong làm Quý Phi. Mà nàng, theo hoàng đế nhiều năm như vậy, khó khăn lắm chỉ là Tiệp dư.
*Thịnh sủng: được nhiều cưng chiều nhiều yêu thương.
"Muội muội thật là khách khí, muội muội giữ lại tự uống đi. Nghĩ đến trước kia, lúc ở vương phủ, chỉ có một mình ta. Hiện tại thì tốt rồi, có nhiều muội muội như vậy, ta sẽ không còn nàng đơn như vậy. Có thể nhìn bệ hạ mưa móc đều dính, các muội muội có thể sớm sinh *long tử, vậy càng náo nhiệt."
*Long tử: con vua.
Từng câu từng chữ của Thẩm tiệp dư, thật đúng là giữa đều trong bông có kim, nơi nơi cường điệu thân phận của bản thân không giống người khác. Đã tồn tại từ khi còn ở vương phủ, không giống tú nữ bình thường. Nhìn như có ý tốt khuyên nhủ, thật ra là ngầm ám chỉ nàng một mình *độc sủng chiếm hoàng thượng làm của riêng, làm hỏng quy củ.
*Độc sủng: sự cưng chiều chỉ dành riêng cho một ai đó.
Trước không nói nàng ta ngay cả mưa móc còn chưa bị "Dính" qua, dù là bị "Dính" cũng sẽ không ngu như vậy đi vòng vòng nói mấy lời đó.
Trong khi địa vị bản thân còn thua cả nàng, Tiệp dư là hạng gì, Quý phi ho một tiếng Tiệp dư bay ngay.
"Lời nói của tỷ tỷ muội muội nhớ kỹ, chỉ là hôm nay Hoàng Thượng *chính vụ bận rộn, muội muội cũng đã mấy ngày chưa được gặp bệ hạ, chờ thấy bệ hạ, muội muội nhất định *chuyển cáo." Cố Linh Quân giả vờ lắng nghe, không để nàng ta bắt được nhược điểm.
*Chính vụ: nôm na là vua bận việc nước.
*Chuyển cáo: nói lại ... (cái gì đó cho ai đó biết).
Không ngờ tới, chính là nàng vừa dứt lời, bên ngoài đã truyền đến giọng thái giám thông báo.

"Hoàng Thượng giá lâm."
Hết chương 4

Chương 5: Chương 5:

Cố Linh Quân cùng Thẩm tiệp dư đều là giật mình, đối với ánh mắt đầy ghen ghét của Thẩm tiệp dư.
Cố Linh Quân: ... Mẹ nó, nàng không biết tên hoàng đế chó chít đó đến lúc nào nha!!!
Nàng thật sự không đoán được, sao hôm nay tên hoàng đế này lại tới nữa?
Chờ Tiêu Dục Hành vào trong phòng, Thẩm tiệp dư mới bước lên, dùng giọng nói dịu dàng nũng nịu nhéo ra nước nói: "Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Tiêu Dục Hành nhìn thấy Thẩm tiệp dư đứng ở một bên, mày lơ đãng nhăn lại: "Sao ngươi lại đến đây?"
"Hồi Hoàng Thượng, từ sau khi thần thiếp vào cung sau vẫn luôn nhiều bệnh, ngày gần đây có chút chuyển biến tốt đẹp, nên cố ý đến thỉnh an Quý Phi nương nương."
Cố Linh Quân cũng nhịn không được nhíu mày, vừa mới rồi còn một tiếng một tiếng muội muội, hiện tại thì gọi Quý Phi nương nương?
Nàng nhìn Tiêu Dục Hành, có chút không rõ thái độ của anh ta đối với Thẩm tiệp dư.
Trong nguyên tác không viết.
Thẩm tiệp dư nói xong vẫn luôn nhìn Tiêu Dục Hành, nhưng anh lại như không nghe thấy, nhìn góc xó nào đó trong điện, không dành nửa con mắt cho nàng ta.
Thẩm tiệp dư tự giác xấu hổ, nhìn Cố Linh Quân nói: "Thần thiếp không quấy rầy Hoàng Thượng cùng nương nương."

Cố Linh Quân nhìn bóng dáng nàng ta rời đi, tràn đầy không tha, cũng chỉ kém lưu luyến mỗi bước đi.
Hiện tại nàng đã biết, Thẩm tiệp dư còn chết sớm hơn so với nàng.
Thẩm tiệp dư đi rồi, chỉ còn lại hai người bọn họ. Hôm nay Tiêu Dục Hành không mặc nguyên cây đen tông suyt tông, mà mặc một bộ màu xanh đen, càng làm tôn lên vẻ mặt như tượng ngọc, mắt như sao trời.
Quả nhiên, lớn lên đẹp mặc cái gì nhìn cũng đẹp.
Cố Linh Quân không rõ ràng lắm phi tử nên nói chuyện với hoàng đế như thế nào, thế nên nàng lấy thái độ nịnh nọt đối với ông chủ của đời trước ra, cẩn thận hỏi: "Hoàng Thượng, sao ngài lại tới đây?"

"Mọi chuyện đã giải quyết gần xong, tới chơi với ngươi."
Cố Linh Quân: ... Thật sự không cần đâu.
Tiêu Dục Hành vào trong *điện, liếc mắt một cái thì nhìn thấy một cái giường nhỏ được đặt ở giữa, mặt trên trải một lớp lông thú, mấy cái lót lưng đặt ở bên trên, thoạt nhìn rất mềm mại thoải mái, làm người muốn đi lên nằm.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
*Điện: trong cung điện
Có một cái bàn nhỏ được đặt ở trên ghế trường kỷ, trên bàn đặt đầy trái cây ướp lạnh cùng một chồng sách. Tuy đã vào thu, nhưng nắng gắt cuối thu vẫn rất nóng nực. Cố Linh Quân kêu người lấy mấy khối băng từ hầm băng ra, đặt ở sau lưng trường kỷ, làm cung tì dùng quạt quạt gió, tự chế điều hòa vô cùng giản dị.
Cái ổ nhỏ của nàng cứ như vậy triển lãm ra tới, gương mặt Cố Linh Quân hiện lên biểu tình mất tự nhiên, đặc biệt là vừa mới nãy nàng còn lăn qua lăn lại ở trên đó, làm cho nó có chút lộn xộn.
Nhưng Tiêu Dục Hành lại không hề ngại, trực tiếp leo lên giường, dựa vào cái gối đầu mà Cố Linh Quân yêu nhất, nằm tư thế mà Cố Linh Quân cảm thấy nhất thoải mái nhất.
Cố Linh Quân đứng ở một bên, có chút do dự.
Nàng có nên đi lên ngồi chung với anh ta, hay là đứng đây nhìn?
"Ngồi xuống đi."

Lãnh đạo lên tiếng, Cố Linh Quân nhẹ nhàng thở ra, cũng leo lên giường, ngồi xuống ở một chỗ khác.
Hai người phân chia ngồi hai đầu, khoảng cách chính giữa có thể ngồi được ba người.
- - - "Cổ đại ép duyên là đều tồi tệ nhất, ví dụ như hiện tại, bọn họ hai cái hoàn toàn không lời nói liêu. Mà nàng ép duyên đối tượng vẫn là hoàng đế, không thể không lấy lòng."
Vừa nhớ tới lấy lòng, Cố Linh Quân trong đầu liền xuất hiện hình ảnh sủng phi nhào vào trong lòng ngực hoàng đế, vừa vứt *mị nhãn vừa đút hoàng đế uống rượu, sau đó hoàng đế nắm lấy tay sủng phi, tiếp theo tự nhiên sẽ như vậy .. Như vậy ... Lại như vậy.
*Mị nhãn: ánh mắt quyến rũ gợi tình.
Chỉ là khi Cố Linh Quân bổ não đối tượng đổi thành nàng và Tiêu Dục Hành, nàng nhịn không được rùng mình một cái.

Vì thế, Cố Linh Quân vẻ mặt nghiêm túc, dùng giọng điện của bà chủ tiệm bán trái cây hỏi: "Hoàng Thượng, ngài muốn ăn nho không?"
Ánh mắt Tiêu Dục Hành có chút cổ quái, nhàn nhạt nói: "Quý Phi giữ lại ăn đi, nếu không đủ, cứ gọi người đưa lại đây."
Cố Linh Quân nói xong câu cảm ơn bệ hạ, lại quay trở về bầu không khí lạnh lùng im lặng.
Tiêu Dục Hành lặng im một lát, tùy ý mở miệng nói: "*Tiền tuyến tới báo, *chiến sự cơ bản đã bình ổn, ít ngày nữa có lẽ Cố tướng quân sẽ về kinh."
* Tiền tuyến: nơi xảy ra chiến tranh.
*Chiến sự: chuyện về cuộc chiến tranh
Cố Linh Quân hoảng hốt mới dần phản ứng lại, Cố tướng quân là phụ thân của nguyên chủ, cũng là cha của nàng, vội vàng cười nói: "Vậy thật là tốt quá."
"Hiện nay đại quân đã tới Lũng Tây, cách Cẩm Châu năm trăm dặm, ước chừng hai tháng sau sẽ có thể về đến kinh."
Lũng Tây là nơi nào? Cẩm Châu lại là nơi nào? Cố Linh Quân không hiểu ra sao, nhưng trên mặt lại vẫn giữ nguyên nụ cười, tuy không biết gì nhưng vẫn gật đầu.
Thấy Tiêu Dục Hành nhìn chằm chằm vào mình, Cố Linh Quân nghiêng đầu tặng lại cho anh một ánh mắt nghi hoặc.
Tiêu Dục Hành không dấu vết dời đi tầm mắt, liếc đến mấy quyển sách trên

bàn, cầm lấy một quyển đặt vào trong tay nàng.
Cố Linh Quân: Nà ní ???
"Hoàng Thượng muốn thần thiếp đọc sách sao?"
"Ừ." Tiêu Dục Hành đôi mắt đã nhắm lại, nhìn bộ dạng này, không khỏi làm nàng nhớ tới mấy đứa bé muốn nghe chuyện cổ tích trước khi ngủ.
Cố Linh Quân nhìn nhìn 《 Lã Thị Xuân Thu 》 trên tay ...
"Hoàng Thượng, ngài muốn nghe đoạn nào?"

"Ái phi đã đọc đến đoạn nào."
Cố Linh Quân: ...
- - - "Chưa đọc làm sao biết!!!!"
- - - "Nàng có thể nói nàng căn bản chưa từng đọc một quyển nào trên bàn sao, nàng chỉ cảm thấy đặt một chồng sách chỗ đó nhìn tương đối đẹp được không? Đây là thẩm mỹ nha, chỉ là vật trang trí thôi!!"
Cố Linh Quân tùy ý mở ra một tờ, bắt đầu khô cằn mà đọc lên: "Tiên vương có chiếu chỉ, những ai làm hại ..."
...
Cố Linh Quân đọc một hồi lâu, trộm liếc mắt nhìn Tiêu Dục Hành ...
- - - "Ngủ rồi sao?"
- - - "Buồn ngủ quá, nàng cũng muốn ngủ. Chiếm đoạt giường của nàng, còn bắt nàng đọc sách nhìn anh ta ngủ, thật là quá đáng mà."
Nàng chậm rãi dừng đọc, mới vừa buông sách, thì nhìn thấy chân mày của Tiêu Dục Hành hơi hơi nhăn lại.
Cố Linh Quân lại oán hận mà cầm lấy sách, tiếp tục thì thầm: "Làm việc phải thuận theo tự nhiên, nếu thuận theo tự nhiên ..."
***
Cố Linh Quân mơ hồ mở mắt ra, đập vào tầm mắt là một màu tối tăm.
Đầu óc của nàng còn có chút phóng lâng lâng, nhưng đột nhiên lại nhớ tới ...
"Hoàng Thượng!"
Lục Trúc nghe tiếng vội vàng đi vào, thắp đèn, nâng Cố Linh Quân dậy:
"Nương nương, Hoàng Thượng đã đi rồi."
"Đi lúc nào, sao không gọi ta tỉnh dậy?"
"Là Hoàng Thượng căn dặn không cần đánh thức nương nương."
Ngay lập tức Cố Linh Quân cảm thấy rất là đau đầu, nàng thật sự khó có thể tưởng tượng, nàng đọc đọc ngủ lúc nào không hay, và tại sao lại nằm ngủ ở trên giường nhỏ.

Thấy vẻ mặt Cố Linh Quân rối rắm, Lục Trúc an ủi nói: "Nương nương, Hoàng Thượng lại phái người đem lại đây ít trái cây ướp lạnh."

Big boss hào phóng đến như vậy sao? Trong lúc công tác còn dám ngủ ngay trước mặt anh ta, vậy mà còn có thưởng?
***
Ngày thứ hai, Cố Linh Quân rảnh rỗi không có việc gì, quyết định đi dạo Ngự Hoa Viên.
Ngự Hoa Viên, chính là một chỗ rất quan trọng, nghe góc tường, bắt gian tình, thiết kế hãm hại ... Tất cả đều xảy ra tại nơi này.
Nhưng căn cứ vào lần trước, nữa đêm khuya khoắc Bạch Tĩnh Nhu nhảy ra làm nàng hoảng sợ, Đặng công công vô cùng tri kỷ mà chuẩn bị thêm một vài người đi theo trước khi nàng ra cửa.
Lại vô cùng chủ động, tỏ vẻ bản thân cũng muốn đi theo.
Cố Linh Quân chỉ là muốn đi dạo, nên nàng chỉ tính dẫn theo Lục Trúc là được, dù sao cũng muốn đi nghe góc tường, sao có thể trắng trợn táo bạo như vậy.
Mà khi nàng nhìn đến cỗ kiệu phía sau, chuẩn bị sẵn trái cây ướp lạnh, lại có trà ngon, còn có mấy người cầm theo quạt gió. Nàng thở dài một hơi, đánh mất ý nghĩ này.
Nhưng mà có đôi khi chính là kỳ diệu như vậy.
Đoàn người Cố Linh Quân trùng hợp bị núi giả ngăn cản tầm nhìn, hai người bên kia nói chuyện hồn nhiên không biết, cuộc đối thoại của hai người một chữ cũng không rơi truyền vào tai một đám người đứng phía sau núi giả.
Cố Linh Quân lập tức hưng phấn, vãnh tai nghiêm túc lắng nghe ...
"Nghe nói Hoàng Thượng lại đến chỗ Quý Phi, còn thưởng vài thứ nữa chứ."
"Ai bảo phụ thân của nàng ta là Cố tướng quân, phụ thân người ta còn lập công lớn!" Giọng điệu của người nói chuyện kia đầy chanh chua, phẫn uất, bất bình.
Một người khác đột nhiên nhỏ giọng, nói: "A, ngươi biết không? Trong cung đều đang truyền ..."
Câu này làm Cố Linh Quân cũng khẩn trương theo ...
- – – "Cái gì, cái gì? Tám chuyện thì đừng nói chuyện đứt quãng như vậy!"
"Nghe nói Quý Phi có được khuê phòng, mỗi đêm đều luyện, dáng người càng thêm quyến rũ, Hoàng Thượng cũng là như thế này mới ngủ lại chỗ nàng ta."

*Bí thuật: tuyệt chiêu bí mật.
Hết chương 5

Chương 6: Chương 6:

Cố Linh Quân thật sự không dự đoán được, tin góc tường đầu tiên nàng nghe được là về chính mình.
Bí thuật khuê phòng là chuyện gì?
Rõ ràng nàng tập yoga, đúng là càng tập luyện thì dáng người càng quyến rũ, nhưng không phải vì quyến rũ hoàng đế!
Cố Linh Quân là thật sự có oan không có chỗ tố cáo.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Càng tệ hơn chính là, đoàn người đi theo phía sau nàng, ai ai cũng từng gặp qua ' bí thuật khuê phòng ' mà hằng đêm nàng đều luyện tập, biểu tình trên gương mặt đều khác nhau, biểu tình đa màu sắc.
Hai người kia vừa nói vừa đi vòng qua núi giả, nhìn thấy một đám người thì giật mình khiếp sợ, lại thấy rõ người đứng đầu chính là Quý Phi nương nương tu luyện ' bí thuật khuê phòng ' mà hai người đang nói tới.
Nét mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch, cộp bùm một tiếng, quỳ mạnh xuống nền đất, giọng nói đều run rẩy, nói thành câu.
"Nương ... Nương nương ..."
Cố Linh Quân cảm thấy xấu hổ, suy nghĩ nên xử lý việc này như thế nào cho thỏa đáng, ném rớt cái nón bị ép đội đầy oan ức này.
Thấy Cố Linh Quân im lặng không lên tiếng, Đặng công công vô cùng có ánh mắt, bước đi lên trước, làm ra đủ khí thế: "Thật đúng là thật to gan, dám nói sau lưng nương nương, người đâu ..."
Mấy cung tì vội vàng bước lên, đứng ở một bên, chờ đợi chủ nhân ra lệnh.
Đặng công công nhớ tới Cố Linh Quân còn chưa có lên tiếng, lại lui một bước, đến đứng gần bên cạnh nàng, hỏi: "Nương nương, ngài thấy nên trách phạt

bọn họ như thế nào?"
Cố Linh Quân suy nghĩ một lát, trả lời: "Trước đứng lên đi."
Hai người đang quỳ gối nhanh chóng nhìn nhau, càng vùi đầu xuống.
Đặng công công vung phất trần: "Nương nương kêu các ngươi đứng lên, còn không mau đứng lên!"
Hai người run run rẩy rẩy đỡ lẫn nhau đứng lên.
***
Cố Linh Quân đi đầu đến ghế đá, ngồi xuống suy nghĩ cẩn thận rồi mở miệng nói: "Thật ra ta luyện không phải cái gì gọi bí thuật khuê phòng mà ..."

Không ngờ nàng vừa mới mở miệng tính giải thích thì hai người kia lại quỳ xuống tiếp: "Nương nương tha mạng, là chúng thần thiếp nhất thời nói không lựa lời, hồ ngôn loạn ngữ, mong nương nương đại nhân đại lượng đừng trách tội chúng tiểu nhân."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
* Hồ ngôn loạn ngữ: nói năng bậy bạ, nói không lựa lời.
*Đại nhân đại lượng: người lớn rộng lượng ... (tha thứ mọi tội lỗi).
Cố Linh Quân: ...
Cố Linh Quân thuận nước đẩy thuyền nói: "Đứng lên đi, ta có thể cho các ngươi một cơ hội lập công chuộc tội."
"Nói cho ta nghe một chút, mấy ngày nay các ngươi còn nghe được tin tức gì nữa?!"
Lúc này, Cố Linh Quân mới bi thương phát hiện, phim truyền hình đấu đá trong hậu cung dù là nữ chủ hay là nữ phụ, bên cạnh đều sẽ có nha hoàn hoặc là thái giám làm thám tử nghe ngóng khắp nơi sau đó báo lại một vài thông tin không lớn cũng nhỏ. Mà đến lượt nàng, cái giống gì cũng chưa nghe nói qua.
Nàng liếc mắt nhìn Lục Trúc.
Lục Trúc xấu hổ cúi đầu.
Lại nhìn sang Đặng công công.
Bỏ mẹ đi! Người của hoàng đế, không thèm.
Đặng công công: ???

Mà hai người đang quỳ kia lại có biểu tình muốn nói lại thôi.
Trong lòng nhịn không được đang rít gào ...
- – – "Còn có tin tức gì nữa chứ?!"
- – – "Tất cả đều là về Quý Phi nương nương ngài hết, như vậy bắt chúng ta nói như thế nào đây?!"
Nhìn bọn họ ấp úng, Cố Linh Quân đột nhiên cảm thấy hiện tại bản thân giống như giáo viên chủ nhiệm đang ép hỏi học sinh khai ra danh sách yêu sớm trong lớp.
Nàng đổi sang góc độ khác, nói: "Ờ, Bạch tài nhân ..."

Nàng vừa dứt lời, hai người kia như mở ra khóa cửa, nói như bắn pháo, nói liên thanh không ngừng nghỉ.
"Ngày đó Bạch tài nhân quấy nhiễu nương nương bị Hoàng Thượng phạt, một bước cũng không có bước ra bên ngoài. Nghe nói, ngày nào nàng ta cũng sao chép 《 nữ huấn 》 , nói là để bản thân tỉnh táo lại, cũng không biết là làm cho ai xem."
"Đúng vậy, trong cung ai ai cũng biết nàng ta quấy nhiễu nương nương nên chúng tỷ muội đều cố ý ' chăm sóc ' nàng ta. Tiền tiêu vặt chỉ phát một nửa, mỗi ngày chỉ có một bữa cơm. Nương nương cứ yên tâm đi."
Sao Cố Linh Quân có thể yên tâm kia chứ, nàng là càng nghe càng giật mình hoảng sợ.
Cái gì nàng cũng chưa có làm, lại vô tình đắc tội nữ chủ.
Hai người nói xong, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt chứa đầy mong chờ nhìn Cố Linh Quân, lại nhìn thấy vẻ mặt trầm trọng của nàng, thậm chí có thể nói là ... Bi tráng?
Vì thế, thật cẩn thận mở miệng thử nói: "Nương nương?"
Cố Linh Quân im lặng, vẻ mặt như suy nghĩ chuyện gì đó, vẫy vẫy tay, ý bảo bọn họ đi được rồi.
Hai người được lệnh, lập tức mang theo cung tì vội vàng chạy trốn khỏi tầm mắt của nàng, giống như phía sau có thú dữ đuổi theo.
Cố Linh Quân suy nghĩ một lát, vẫy tay kêu Lục Trúc, hạ giọng nói: "Ngươi mang dĩa trái cây ướp lạnh này đưa cho Bạch tài nhân. Nói với nàng ta, rằng đêm đó liên lụy nàng ta bị phạt, ta thật sự xin lỗi. Nhớ kỹ, nhất định phải thành khẩn! Còn nữa, bảo bọn họ ngưng mấy trò khi dễ đó lại, để cho Bạch tài nhân được yên."
Lục Trúc biểu tình đầy nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Đặng công công thấy thế, hỏi ngay: "Nương nương thật đúng là nhân hậu với mọi người trong hậu cung, nàng ta đắc tội nương nương, chịu phạt cũng là điều đương nhiên."
Cố Linh Quân cười mà không nói, nàng chỉ là đồ giả sủng phi, mà Bạch Tĩnh Nhu chính là nữ chủ, là mối tình đầu của hoàng đế. Ai hơn ai nhìn là biết ngay.
Hiện tại, nàng chỉ muốn tạo nhiều hình ảnh tốt đẹp ở trước mặt nữ chủ, đến lúc đó có lẽ sẽ không bị treo cổ.
Cố Linh Quân trở lại trong cung của mình, thì nhìn thấy Lục Trúc đã trở về, còn mang theo một chồng giấy thật dày, mở ra là một loạt chữ nhỏ chỉnh tề, toàn là nội dung 《 nữ huấn 》 , được sao chép tay rất tỉ mỉ.
Lục Trúc: "Bạch tài nhân nói cảm ơn nương nương nhớ đến nàng ta, nhưng nàng ta tự biết bản thân có tội, trong lúc chịu phạt ngày ngày sẽ sao chép 《 nữ giới 》 《 nữ huấn 》 , để tỉnh táo lại, tuyệt đối sẽ không lười biếng, đây là nàng ta nhờ nô tỳ chuyển cho nương nương."
Cố Linh Quân: ...
***
Đặng công công đứng mài mực, ánh mắt thường thường nghía về phía bàn dài, mài một hồi lâu, lại phát hiện nghiên mực không có chút mực nước. Lại nhìn sang Lục Trúc, người phụ trách thêm nước, cũng giống như hắn, lực chú ý sớm đã bay tới phía Cố Linh Quân, biểu tình đều giống nhau.

Hắn giơ chân đẩy đẩy, nhỏ giọng nói: "Thêm nước."
Lục Trúc như mới tỉnh mộng, cho nước vào nghiên mực.
Một cây bút lông nhỏ duỗi lại đây, dậm dậm chút mực nước, lại rút về.
Đặng công công nhìn Lục Trúc, sau đó hai người dời nửa bước ra phía sau, nói nhỏ: "Trước kia nương nương luyện chữ cũng giống như vậy?"
Lục Trúc cũng thấp giọng trả lời: "Trước kia nương nương không luyện chữ, nhưng so với hiện tại ... À, đỡ hơn một chút."
Nói xong, lại cùng tia ánh mắt về phía Cố Linh Quân, người đang múa bút thành văn.
Cố Linh Quân viết xong một tờ, gác bút, Lăng Vân thuận thế tiếp nhận, đặt ở một bên.
Lục Trúc tận dụng cơ hội, hỏi: "Nương nương ... Hay là nghỉ tạm một lát?"
Cố Linh Quân nhìn nhìn mớ chữ bản thân vừa mới viết xong, lại nhìn nhìn nét chữ đẹp ngay ngắn của Bạch Tĩnh Nhu đang nằm trước mặt mình.

"Không, ta phải luyện nữa, luyện tiếp."
Từ cái ngày nhìn thấy bản sao chép 《 nữ huấn 》 mà Bạch Tĩnh Nhu đưa tới, nương nương của bọn họ đột nhiên có ý tưởng, muốn luyện chữ.
Nàng chỉ cần hô một tiếng thì cung nhân đã đưa tới các dạng bút lông quý báu cùng nhiều trang giấy, các loại sách khác nhau làm bản mẫu là được nâng từng rương nâng vào trong cung của nàng.
Cố Linh Quân chuẩn bị xong giấy và bút mực, lại chọn một quyển sách mẫu từ trong rương ra, dùng đủ tư thế, viết xuống chữ đầu tiên ...
.....
Sao lại xấu đến như vậy?
Đặc biệt là so sánh với Bạch Tĩnh Nhu ... Nàng như con nít mẫu giáo mới vừa học viết chữ.
Loại tình huống này giống như bỏ tiền mua trang thiết bị xong lại chơi không qua cửa. (đang nói về game)
Cố Linh Quân im lặng tự hỏi một ngày, hôm nay lại lần nữa bước vào trước bàn dài.
Cố Linh Quân cầm bút, lại viết viết quệt quệt, Đặng công công vẫn luôn bàng quan nhưng giờ hết nhịn nổi: "Nương nương, chữ này ngài viết không đúng, dấu ngoặc quá dài."
Chốc chốc lại nói: "Nương nương, dấu này phải ngắn chứ không dài như vậy."
***

Cố Linh Quân buông bút, hít sâu một hơi.
Đặng công công vội vàng cúi đầu: "Nương nương, nô tài sai rồi."
Cố Linh Quân nhìn chằm chằm hắn, hỏi: "Ngươi viết chữ đẹp không?"
Đặng công công ngẩng đầu, ưỡn ngực, hơi kiêu ngạo trả lời: "Nô tài từ nhỏ ở bên cạnh Hoàng Thượng, nhận được một hai chữ, nhưng viết lại không bằng một phần vạn của Hoàng Thượng."
*1 Vạn = 10,000.
Cố Linh Quân nghi hoặc, đang yên đang lành nhắc đến hoàng đế làm gì?
"Ngươi tới viết hai chữ cho ta xem."
Đặng công công lại vội vàng cúi đầu: "Nương nương, nô tài thật sự sai rồi."
"Tới, không có việc gì."
Đặng công công vén tay áo, ho nhẹ hai tiếng, bước lên.
Hắn tiếp nhận bút từ tay Cố Linh Quân, nhanh chóng viết xuống hai chữ mà

nàng vừa mới viết kia.
Cố Linh Quân chỉ thấy nước chảy mây trôi, khí khái tiêu sái.
Cố Linh Quân nhịn không được khen: "Chữ viết thật là đẹp mắt!"
Đặng công công thanh thanh giọng nói, biểu tình ta thực kiêu ngạo nhưng không thể biểu hiện ra ngoài: "Không không, nương nương quá khen, chữ viết của Hoàng Thượng mới là thật sự đẹp, nô tài cũng chỉ học chút da lông bên ngoài."
Cố Linh Quân nhìn nhìn rồi so sánh với tờ giấy của mình.
"Có đôi khi người ở địa vị cao, dù là vẻ vẽ bùa vẽ quỷ cũng có người cướp *vuốt mông ngựa. Đặng công công ngươi là thật sự có bản lĩnh."
*Vuốt mông ngựa: a dua nịnh bợ; lấy lòng.
Nàng tham gia tuyển tú, chính là một ví dụ tốt nhất.
Nàng nói xong, lại chậm chạp không thấy Đặng công công trả lời.
Vừa quay đầu lại thì thấy Đặng công công và Lục Trúc liều mạng ra hiệu bằng mắt cho nàng. Nhìn theo tầm mắt bọn họ thì thấy ... Thì thấy cái người ở địa vị tối cao kia, không biết khi nào tới, đang mỉm cười nhìn nàng ...
Tên hoàng đế này rảnh lắm sao!!!
Hết chương 6

Chương 7 : Chương 7 :

Cố Linh Quân chớp chớp mắt, buông bút.
Ai có thể nói cho nàng, tên hoàng đế này đã đến đây lúc nào vậy?
Gần đây nàng cũng quá là xui xẻo.
Cố Linh Quân vừa hành lễ vừa thật cẩn thận mà quan sát sắc mặt của Tiêu Dục Hành.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
- - - "Vừa mới nãy, nàng nói gì hắn có nghe hay không nghe thấy? Nếu là nghe, vậy thật không hổ danh là người đứng trên tất cả mọi người, nét mặt không có chút biểu lộ ra chút cảm xúc dư thừa nào."
Cố Linh Quân cắn môi tự hỏi, nàng nên nói cái gì đó để bổ cứu đây?!
Sắc mặt Tiêu Dục Hành như thường ngày, bước đến gần bàn dài nhìn giấy Tuyên Thành nằm đầy trên mặt bàn, tùy tay nhặt một tờ lên, nhìn nhìn rồi nói: "Chữ này Quý Phi viết không tệ."
Cố Linh Quân nhăn lại mi, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc nhìn sang, phát hiện tờ giấy mà hắn cầm chính là của Bạch Tĩnh Nhu viết.
"Hoàng Thượng, thật ra ... Cái đó không phải thần thiếp viết ..."
Nàng lấy hết can đảm, nói: "Hoàng Thượng, tờ giấy ngài cầm trên tay chính là Bạch tài nhân viết."
Tiêu Dục Hành nhướng mày, không nói gì.
Cố Linh Quân dừng một chút, lại hít sâu một hơi, lấy can đảm nói tiếp: "Từ sau khi Bạch tài nhân bị Hoàng Thượng ngài trách phạt, thì một lòng phong bế, tự nguyện mỗi ngày sao chép 《 nữ huấn 》 muốn tĩnh táo lại. Hoàng Thượng ngài xem Bạch tài nhân thành tâm ăn năn, có thể giảm nhẹ hình phạt hay không?"

Lời này của nàng nơi nơi đều có ý, là hoàng đế ngài tự muốn phạt cũng không nên trách ở trên đầu ta, cũng không phải ta bức ép nàng ta sao chép. Hơn nữa quan trọng nhất chính là, phải cho hắn cái bậc thang đi xuống.
Quả nhiên, Tiêu Dục Hành hơi hơi mỉm cười, nói: "Nếu Quý Phi đã nói như vậy ... Vậy miễn đi."
Cố Linh Quân cũng dùng nụ cười hợp tác vui vẻ trả lại cho anh.
Cố Linh Quân thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhất thời không lưu ý, Tiêu Dục Hành bước vòng sang bên người nàng, lại cầm lên một tờ giấy khác, chính là tờ lúc nãy nàng vừa mới viết xong.
Động tác quá mức đột nhiên làm nàng không kịp ngăn cản.
Cố Linh Quân nhìn Tiêu Dục Hành lại nhìn đồ vật hắn cầm trên tay, trong lòng thì đang rít gào:
- – – "Hoàng Thượng, ngài hỏi cũng không hỏi đã lấy đồ của người khác coi được sao?!"
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
- – – "Được rồi, quên mất ngài là hoàng đế, có thể tùy tiện lấy."
- – – "Má ơi! Ta viết sao giống vẽ bùa vẽ quỷ vậy, thật là công khai xử tội mà."
- – – "Hoàng Thượng, cầu ngài đừng nhìn!!!"
Tiêu Dục Hành bỏ tờ giấy xuống, xả ra một nụ cười, trong lòng Cố Linh Quân lộp bộp một cái, quả nhiên nghe thấy hắn nói: "Quý Phi lại viết thêm một lần nữa."
Cố Linh Quân: " ... "
Nàng căng da đầu, cầm lấy bút quét quét mực nước, run run rẩy rẩy viết một chữ trên nền giấy trắng.

Cố Linh Quân cảm thấy tình huống hiện tại của nàng, giống như là bị lão sư kêu lên bảng đen làm bài tập.
Nàng nỗ lực giữ vững bình tĩnh, nhưng đón nhận ánh mắt chằm chằm của Tiêu Dục Hành, tay Cố Linh Quân khống chế không được run run lên, chữ viết nghiêng nghiêng quẹo quẹo, một nét so một nét còn xấu hơn.

Tiêu Dục Hành nhìn nhìn, vòng sang sau lưng nàng, từ phía sau ôm lấy nàng, tay cầm tay dạy nàng viết cho đúng.
Cố Linh Quân tay khựng lại, trái tim đập lỡ một nhịp.
"Hoàng ... Hoàng Thượng ..."
Tiêu Dục Hành nắm tay nàng, chậm rãi, viết từng nét bút, viết lại chữ đó thêm một lần.
Cố Linh Quân không cần xem cũng biết giờ phút này mặt của nàng nhất định là đỏ bừng hết rồi, như lửa đốt nóng bỏng, mà đầu sỏ gây tội lại đang ở bên cạnh nàng, nét mặt mang theo ý cười nhàn nhạt.
Cố Linh Quân đau đầu, suy nghĩ một hồi, lúc này nàng nên ngẩng đầu, nghiêng nhìn mặt hắn. Trên thực tế nàng cũng làm như vậy, nàng hơi hơi ngẩng đầu lên, nghiêng mặt nhìn gương mặt đẹp như tạc tượng kia của Tiêu Dục Hành.
Nhưng mà còn chưa chờ Cố Linh Quân kịp cảm khái tình tiết này rất giống cảnh cố tình sắp xếp trong phim truyền hình, thì một bàn tay đã duỗi lại, quay mặt nàng trở về vị trí cũ.
Cố Linh Quân: " ... "
"Nghiêm túc, đừng ngẩn người."
Tiêu Dục Hành một lòng muốn dạy nàng viết chữ, cầm tay nàng lại viết thêm một lần nữa.
Chữ viết của hắn đầy khí thế, như rồng bay trên mặt biển, lại như chim ưng lượn trên trời cao, người bình thường viết không ra được, nhưng lại cực kỳ ăn khớp với thân phận của hắn.
Bởi vì dựa vào gần, nàng thậm chí có thể ngửi được mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt trên người hắn, dễ ngửi hơn nhiều so với mấy cái túi thơm mùi nồng muốn chết mà cung nữ đưa cho nàng. Chỉ tiếc nàng không thể xem hắn giống như tỷ muội, trò chuyện với nhau hỏi hắn cách làm mùi hương này như thế nào, có thể chỉ nàng cách làm được hay không?!
Cố Linh Quân trong lòng suy nghĩ miên man, ngóng trông hiện trường tay cầm tay dạy học đầy tra tấn này nhanh chóng kết thúc, có thể nhanh nhanh tiễn vị Đại Phật này trở về Thừa Càn Cung của hắn càng nhanh càng tốt.
Chờ Tiêu Dục Hành buông nàng ra, Cố Linh Quân còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, thì đã nghe hắn nói: "Quý Phi còn cần phải luyện chữ thêm nữa, mỗi ngày viết 50 chữ, mỗi quyển viết một lần, viết xong gọi người đem đến cho trẫm kiểm tra."

Nói xong còn nhìn nàng hơi hơi mỉm cười.
Cố Linh Quân:???
Ta không phải Quý Phi sao? Không phải cứ việc an an tĩnh tĩnh làm một cái bình hoa là được rồi sao? Tại sao còn cần luyện viết chữ làm gì?
Còn nữa, Hoàng Thượng ngài rãnh đến như vậy hả?
Tiêu Dục Hành làm việc như gió cuốn sấm rền, thực hiện rất nghiêm khắc, tự mình chọn những quyển sách thích hợp với trình độ của nàng. Hắn ngồi ở một bên, nhàn nhã cầm quyển sách lật xem.
Cố Linh Quân ngẩn người nhìn chằm chằm đống trang giấy trắng trên bàn, hận không thể bắn ra tia X từ mắt thiêu cháy hết đống giấy Tuyên Thành ngứa mắt kia, nửa ngày cũng còn chưa phản ứng.
"Nương nương, nô tài mài mực tiếp đây." Đặng công công nhỏ giọng nhắc nhở.
Cố Linh Quân đau khổ nhăn mặt, than thở vài tiếng ở trong lòng, không tình nguyện cầm bút lên.
Cố Linh Quân viết hai chữ thì nhịn không được liếc liếc Tiêu Dục Hành đang ngồi ở bên kia, chỉ thấy hắn lại bá đạo chiếm đoạt giường nhỏ của nàng, đang cầm quyển sách lên đọc, thỉnh thoảng còn bưng lên chén trà Lục Trúc mới pha uống hai hớp.
Cố Linh Quân nhận mệnh cúi đầu viết chữ, luyện một hồi thì cảm thấy eo đau lưng đau, cả người không thoải mái, chớp chớp mắt, lại cảm thấy có chút mệt rã rời. Nàng vừa mới buông bút xuống, bên kia đã nhắc nhở ...
"Làm việc quý ở kiên trì."

Cố Linh Quân hít sâu một hơi, một lần nữa cầm bút lên.
***
Ngoài cửa sổ, một bó lớn ánh mặt trời xuyên thấu qua khe cửa giấy, vừa lúc chiếu vào trên bàn tay, trên mặt của Cố Linh Quân. Lông mi thon dài dày cong giống cây quạt, bởi vì bất mãn, giữa mày hơi hơi nhăn lại, cắn môi dùng sức viết lên trang giấy.
Hình như gương mặt nhiều chút thịt so với lúc vừa mới vào cung, không thể phủ nhận, Quý Phi của hắn, đích thực lớn lên rất không tệ.
Phát hiện ánh mắt sáng quắc đang nhìn mình, Tiêu Dục Hành vừa nhấc mắt nhìn sang thì thấy Trương Đức Phúc dùng vẻ mặt hiền lành nhìn hắn.
Khụ, bị bắt tại trận, Trương Đức Phúc có chút xấu hổ, nhưng mỗi một nếp nhăn thật sâu trên trán hắn đều tràn ngập hạnh phúc cùng cảm động.

Tiêu Dục Hành mặt không cảm xúc mà giơ sách lên cao che khuất gương mặt.
Trương Đức Phúc nhìn nhìn bên kia, Cố Linh Quân đaang múa bút thành văn, lại nhìn nhìn Tiêu Dục Hành đang làm bộ nghiêm túc đọc sách, ý cười càng sâu.
***
Cố Linh Quân luyện xong 50 chữ, chỉ cảm thấy cánh tay không thuộc về nàng nữa, mất hết cảm giác. Hận không thể bò lên trên giường nằm dài như con cá mặn, gọi người niết vai ấn lưng cho nàng. Chỉ là Tiêu Dục Hành còn ở, nàng còn phải đem qua cho hắn xem thành quả.
Tiêu Dục Hành một tờ một tờ lật xem, thỉnh thoảng chỉ chỉ ở mặt trên giấy Tuyên Thành.
"Cất đi, ngày mai còn cần phải luyện thêm một lần nữa."
Nhìn Cố Linh Quân nháy mắt xụ mặt, Trương Đức Phúc cười giữ gìn thay Tiêu Dục Hành hai câu.
"Nương nương có điều không biết, từ lúc còn nhỏ, Hoàng Thượng của chúng ta đã yêu cầu vô cùng nghiêm khắc đối với chính bản thân mình"
"Khi còn nhỏ, mỗi ngày kiên trì luyện viết chữ đúng 100 tờ, luyện không hài lòng nhất định phải luyện đến vừa lòng mới thôi, luyện chưa xong sẽ không ăn cơm. Không ngờ, hiện tại trưởng thành vẫn còn giữ nguyên tính tình ấy."
Tiêu Dục Hành và Cố Linh Quân đồng thời nhìn hắn.
Trương Đức Phúc: " ... "
Cố Linh Quân xả ra một nụ cười giả dối: "Thần thiếp nhất định học tập theo Hoàng Thượng."
Nhưng trong lòng lại nghĩ:
- – – "Tự nhiên đang êm đang đẹp mình luyện chữ làm quái gì! Thật là biết vậy chẳng làm!"
Trương Đức Phúc thấy có cơ hội, hỏi ngay: "Hoàng Thượng, bữa tối đêm nay là dùng ở chỗ nương nương sao?"
Lỗ tai Cố Linh Quân cũng dựng lên nghe ngóng.
- – – "Đừng nha, đi nhanh đi, cầu ngài."
Tiêu Dục Hành cười như không cười, nhìn nàng, nói: "Ừm."
Trương Đức Phúc mặt mày hớn hở đồng ý: "Nô tài đi chuẩn bị ngay."

Cố Linh Quân: ... [Sống không còn gì luyến tiếc. jpg]
***

Ăn chung mâm với hoàng đế cũng không phải không có chỗ tốt.
Cố Linh Quân nhìn thức ăn không ngừng được bưng lên, đôi mắt lập tức sáng lên, ngăn không được nuốt nước miếng.
Thật không hổ là bữa ăn của hoàng đế, nhìn thì biết ngon hơn so với mấy món nàng thường ăn hằng ngày nhiều.
Chờ đồ ăn được mang lên hết, Cố Linh Quân ngóng chờ đến phân đoạn thử độc ...
Nàng đợi nửa ngày cũng không chờ tới, chỉ thấy Trương Đức Phúc nói một tiếng "Đồ ăn đã lên hết", các cung nhân liên tiếp lui ra ngoài.
Cố Linh Quân: "???"
- – – "Ưa! Lúc này hình như là phải có thái giám chuyên cầm ngân châm đến chọt chọt vào thức ăn, rồi có người lên thử độc ăn thử từng món một sao?"
Cố Linh Quân đầy bụng nghi hoặc, nhưng lại không thể nói ra.
"Người thử độc đâu?" Tiêu Dục Hành đột nhiên mở miệng đặt câu hỏi.
Cố Linh Quân hoảng sợ, cẩn thận nhìn hắn.
Trương Đức Phúc khó hiểu ...
Cái gì mà người thử độc?
Đâu ra người như vậy?
"Người cầm ngân châm thử độc đâu?"
Trương Đức Phúc đầu tiên là giật mình ngẩn người nửa giây, ngay sau đó phản ứng lại: "Nô tài đi xem ngay, cẩu đồ vật kia cũng dám lười biếng ở trước mặt hoàng thượng."
Trương Đức Phúc vội vội vàng vàng đi ra ngoài, lại mang theo hai tiểu thái giám vào, đá lên chân hai người đó.
"Không muốn sống nữa phải không, còn không mau làm việc đi."
Hai tiểu thái giám vô cùng ủy khuất liếc mắt lẫn nhau, vội vàng móc ra ngân châm, ai làm việc nấy.
Cố Linh Quân trừng lớn đôi mắt, xem thật cẩn thận.
Trương Đức Phúc đứng ở một bên cũng đang cảm khái.
Quý Phi nương nương cẩn thận đến như vậy sao? Ăn một bữa cơm cũng muốn thử độc.
Làm xong toàn bộ, thái giám lui ra ngoài.
Thấy Tiêu Dục Hành gắp thức ăn, nàng mới dám cầm đũa lên. Nàng kẹp một khối thịt gà ở trước mặt, mới vừa ăn vào miệng thì ngây người ngay.
- – – "A a ... Món này ngon quá à!"
Gà nướng ngoài giòn trong mềm, cắn một miếng thịt gà tràn đầy nước, mềm

mềm lại dai dai.
Cố Linh Quân nếm mỗi một món đều nhịn không được ở trong lòng cảm thán một phen, nhưng mà mặt ngoài, hai người đều im lặng ăn cơm.
"A a ... Ngon quá, mình muốn khóc."
"A! Ngay cả cải trắng cũng ngon đến như vậy ..."
.....

Tiêu Dục Hành nhìn thoáng qua Cố Linh Quân, trong suốt chầu cơm này, mỗi khi nàng nếm một ngụm, thì nhịn không được trong lòng khen một phen.
Hắn nhìn một bàn đầy thức ăn này, cảm thấy ngon miệng hơn trước kia nhiều.
Không thể nói chuyện, Cố Linh Quân chỉ có thể yên lặng ăn cơm, chỉ chốc lát đã ăn sạch cơm. Nhìn qua, thì thấy Tiêu Dục Hành chỉ ăn đến một nửa, thong thả ung dung, ăn cơm cũng là cảnh đẹp ý vui.
Tiêu Dục Hành nhìn qua: "Quý Phi ăn no?"
- - - "Chưa no có thể lên tiếng sao? Nàng có thể ăn thêm hai chén! Nhưng như vậy có thể gây hiểu lầm là nàng ăn nhiều hay không?"
"Thần thiếp đã ..."
Cố Linh Quân ngượng ngùng mở miệng, đã bị Tiêu Dục Hành cắt ngang: "Lấy thêm một chén cơm nữa đưa cho Quý Phi."
Cố Linh Quân lập tức đóng lại cửa miệng, nuốt lời nói kế tiếp vào bụng.
Cố Linh Quân tiếp nhận cơm, cười giống tiểu hồ ly trộm được gà, nhưng lại cực lực đè nén khóe miệng đanh nhếch lên kia.
Bản thân Tiêu Dục Hành cũng không nhận thấy được, khóe miệng của hắn cũng hơi hơi nhếch lên theo.
Trương Đức Phúc thu hết tất cả vào đáy mắt, cũng nhịn không được cười cười.
Lần này, tốc độ ăn của Cố Linh Quân chậm lại dần, sợ vừa lơ đãng lại đã ăn xong.
Nàng an tĩnh mà ăn, kẹp thức ăn trước mặt, ánh mắt nhịn không được rơi xuống mấy dĩa thức ăn phía bên phải Tiêu Dục Hành, nhìn sơ thấy ngon miệng lắm à nha.
Khoảng cách có hơi xa, nàng ngượng ngùng nhường người gắp thức ăn.
Tiếp theo, nàng phát hiện hình như Tiêu Dục Hành gắp cái món kia đến tận hai lần, sao gắp hoài vậy?
- - - "Không phải nói hoàng đế ăn cơm không thể gắp món nào vượt quá

hai lần, để tránh có người mượn cớ này đoán ra món ăn yêu thích của hoàng đế hay sao?"
Tiêu Dục Hành đang muốn gắp tiếp thì tay dừng lại giữa chừng, chuyển hướng sang món bên cạnh.
Cố Linh Quân lại phát hiện không biết khi nào Tiêu Dục Hành đã nhìn về phía mình.
Nàng lại vội vàng cúi đầu.
[An tĩnh như gà. Jpg]
***
Luyện viết còn ăn cơm chung, hai người đã ở chung hết một ngày, lúc Cố Linh Quân nghe được Tiêu Dục Hành không ở lại qua đêm, khóe miệng lại một lần nữa nhịn không được nhếch lên.
Tiêu Dục Hành thấy vẻ mặt tươi rói cùng bộ dáng nhảy nhót của nàng, đôi mắt thâm thâm.
"Nếu không tối nay trẫm lưu chỗ Quý Phi, ngày mai lại ..."
"Hoàng Thượng, chính vụ quan trọng!" Cố Linh Quân gấp không thể chờ nổi mà đáp lại ngay.
- - - "Ha ha, xứng đáng, quăng công việc sang một bên không làm chạy tới tra tấn ta, hiện tại muốn thắp đèn sáng đêm làm bù đi."
Nàng nhịn không được trong lòng mừng thầm, ngóng trông hắn nhanh đi đi.
Tiêu Dục Hành cười đầy sâu xa: "Vậy ngày mai trẫm lại đến thăm Quý Phi."
Cố Linh Quân: " ... "
Hết chương 7

Chương 8: Chương 8:

Sau một cơn mưa phùn vũ thì trời đã vào thu, Lục Trúc tiếp nhận trà nóng cung tì đưa đến, nhẹ bước đi vào trong.
Trước bàn dài, Cố Linh Quân cũng không ngẩng đầu lên, chuyên chú nhìn giấy Tuyên Thành trên bàn, hưng phấn nói với nàng: "Lục Trúc ngươi tới xem, hôm nay ta viết thế nào."
Lục Trúc cười buông chén trà xuống bàn, nhìn nhìn, trả lời: "Hôm nay nương nương viết rất tốt, tiến bộ rất nhiều so với hôm qua."
Dừng một chút còn nói thêm: "Nếu Hoàng Thượng nhìn thấy cũng sẽ thấy vui."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cố Linh Quân nghe vậy gục xuống, chu chu miệng, nét chữ thư pháp của nàng tiến bộ không ít, trong khoảng thời gian ngắn ngủn có thể nói là từ trình độ mẫu giáo lên tới trình độ tiểu học. Quả thật không thể không tính công cho hoàng đế, lâu lâu lại tới giám sát mới có kết quả như vậy.
"Chỉ tiếc là trong khoảng thời gian này Hoàng Thượng rất bận, không thể lại đây." Lục Trúc lại rất là đáng tiếc cảm thán một câu.
Bận mới tốt.
Nếu không bận lại chạy tới trong cung của nàng, làm khuấy đảo cuộc sống cá mặn của nàng, làm sinh hoạt của nàng không được an bình.
Nhớ tới chuyện này, Cố Linh Quân lại tức giận hơn.
— "Hoàng đế bận thì cứ lo giải quyết cho hết chính sự đi, rãnh lắm hay sao mà đến cung của nàng hoài. Nhưng không biết như thế nào mà tập giấy luyện chữ viết lúc năm tuổi của hắn lại chạy tới trong cung của nàng."
Nàng cũng là nhanh miệng nhanh mồm, nói câu: "Có phải hay không chữ

viết đó còn đẹp hơn so với chữ bệ hạ luyện khi còn nhỏ."
Đảo mắt thì đã nhìn thấy mấy sấp giấy Tuyên Thành của hắn nằm chình ình ở trên bàn dài của nàng.
Lục Trúc do dự, nói: "Nương nương, Tấn Vương sắp trở về rồi."
Cố Linh Quân kỳ lạ nhìn nàng.
--- "Tấn Vương vào kinh là chuyện mỗi người đều biết, không phải chính là bởi vì chuyện này mà Tiêu Dục Hành mới bận rộn sao?!"
Bởi vậy thời gian luyện tập mỗi ngày của nàng cũng giảm bớt, nhưng lại tăng thêm khóa học luyện tập nghi lễ với ma ma.
"Ừ, ta biết."
Trong giọng nói của Lục Trúc tràn đầy lo lắng, ẩn ý hỏi: "Hiện nay nương nương đã vào cung làm phi, không thể giống như trước kia được."
Cố Linh Quân nghe xong chuông cảnh báo lập tức gõ vang, chẳng lẽ nguyên chủ từng có một đoạn tình cảm với Tấn Vương? Nàng đang muốn hỏi tiếp thì Đặng công công hứng thú hừng hực từ bên ngoài chạy vào, cũng đành tạm thời gác lại.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
***
Trong lòng Cố Linh Quân vẫn luôn nhớ mong việc này, lúc tắm gội vẫy tay ra lệnh cho nha hoàn hai bên trái phải ra ngoài, chỉ chừa lại mình Lục Trúc.
"Trước kia ta có quen biết Tấn Vương sao?"
Vai chính trong tiểu thuyết là Bạch Tĩnh Nhu, tình tiết chủ yếu quay xung quanh nàng và hoàng đế. Đến nỗi nữ phụ vật hy sinh này cùng với vật hy sinh Tấn Vương từng có đoạn tình cảm hay không ... Thật sự là nàng cũng không biết.
Nhưng nàng biết một điều chính là, Tấn Vương nhất kiến chung tình đối với nữ chủ, cũng tồn tại tâm tư đoạt người. Bởi vậy mới ra quân tạo phản muốn đoạt nữ chủ khỏi tay nam chủ, nhưng cuối cùng cũng xốc không nổi sóng gió gì.

"Nương nương và Tấn Vương ... Từng gặp mặt hai lần ..."
Cố Linh Quân nghe xong trái tim cũng treo lên cao, gặp qua hai lần??!!!

Quả thật chuyện này không đơn giản!
Nguyên chủ gặp Tấn Vương hai lần, lần đầu tiên là ở trong bữa tiệc, Tấn Vương nhặt được một chiếc khăn tay của nàng.
Lần thứ hai là dạo hồ vào vào đông, thuyền của hai người trùng hợp va chạm vào nhau.
Cố Linh Quân nghe mà trong lòng run sợ, trực giác loáng thoáng nói cho nàng, chuyện này tuyệt đối không phải là trùng hợp.
"Ta ... Trước kia ... Có từng có suy nghĩ không yên đối với Tấn Vương hay không?"
Lục Trúc rất là nghi hoặc nhìn Cố Linh Quân.
Trong một năm này, tính tình tiểu thư nhà nàng thay đổi rất lớn, đúng là càng ngày càng kỳ quái, sao bây giờ một ít chuyện trong quá khứ cũng không nhớ rõ?
Cố Linh Quân phát hiện không khí không đúng, ho nhẹ một tiếng: "Sau khi vào cung đã khác với cuộc sống trước kia, giống như trải qua một kiếp, không hiểu ra sao, có một số chuyện trong quá khứ đều không còn nhớ rõ nữa."
Lục Trúc nhẹ nhàng thở ra, vừa chải đầu cho nàng vừa nói: "Nương nương không nhớ rõ cũng tốt, đều là chút chuyện không quan trọng. Hiện tại, chuyên quan trọng nhất là cần phải làm Hoàng Thượng vui lòng."
Cố Linh Quân mới sực nhớ ra ...
Cuộc sống này trải qua quá thoải mái, làm nàng suýt quên mất bản thân nàng chỉ là vật hy sinh nữ nhị. Cố sức suy nghĩ hơn nửa ngày, nàng mới miễn cưỡng nhớ lại ...
Cốt truyện bắt đầu từ đoạn sau khi Tấn Vương vào kinh.
Cố Linh Quân không khỏi cảm thán, sao trí nhớ của mấy nữ chủ xuyên thư kia lại tốt đến như vậy, mọi tình tiết đều nhớ rõ ràng.
Nàng chỉ cần lơ đãng một cái là quên sạch hết, thiếu chút quên luôn tựa truyện ... Ưa?!
Mà truyện này tên là gì ta, quên mịa nó rồi!!!
***
Ngày Tấn Vương vào kinh, Cố Linh Quân đã bị cung nữ đánh thức từ sáng sớm, lôi dậy rửa mặt trang điểm.
Trang phục cung đình dầy nặng đè ở trên người làm nàng không thể thẳng lưng cũng không thở nổi, Cố Linh Quân liếc mắt nhìn sang Tiêu Dục Hành ngồi kế bên, mặc một thân trang phục vua chúa màu đen thêu rồng vàng,

đầu đội vương miệng vàng nặng trịch, trong lòng lại có chút cân bằng.
Nhìn sơ, là biết hắn còn nặng hơn nàng.
Tuy hôm nay chỉ là *cung yến loại nhỏ, nhưng cận thần tới cũng không ít, một đám người ngồi mênh mông ở phía dưới.
*cung yến: bữa tiệc cung đình.
Tuy sớm có dự đoán, nhưng trong lòng Cố Linh Quân vẫn nhịn không được căng thẳng.
Lại nhìn nhìn liếc liếc Tiêu Dục Hành, vẻ mặt ung dung bình tĩnh.
Ngồi yên một hồi thì có cung nhân tới báo, Tấn Vương đã đến.

Cố Linh Quân nghe vậy ngồi thẳng thân mình, ngẩng đầu chờ đợi.
— "Nghe nói Tấn Vương lớn lên ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, không biết đã xâm nhập vào trong mộng bao nhiêu thiếu nữ nữa."
Chỉ thấy một người nghịch ánh sáng mà đến, đi vào lại kính cẩn nghe theo mà cúi đầu hành lễ. Theo hành động đứng dậy của hắn, đầu của nàng cũng chậm rãi ngẩng lên, Cố Linh Quân nhìn thấy bộ dáng cùng gương mặt thật của hắn.
Cố Linh Quân: " ... "
— "Là ai! Là ai nói cho nàng, Tấn Vương giống như Phan An, dịu dàng như Tống Ngọc, thần thái hơn Tử Kiến, chính là đệ nhất mỹ nam tử của Đại Chu."
Nàng nhịn không được nhìn Tiêu Dục Hành.
— "Tấn Vương chỉ có có ba phần tương tự Tiêu Dục Hành, nhưng dù là bên ngoài hay là khí chất toàn thân, nhìn như thế nào cũng so ra kém Tiêu Dục Hành. Tại sao cái danh hệu đệ nhất mỹ nam tử Đại Chu lại rơi lên trên đầu hắn!!!"
Cố Linh Quân nhịn không được lại nhìn nhìn lại đối chiếu so sánh.
— "Tiêu Dục Hành thật đúng là được ông trời ưu ái, không nhắc cập tới thân phận tôn quý, còn có dung mạo như thần tiên."
— "Tuyệt đối là bởi vì thân phận của hắn cho nên mọi người mới không dám loạn nghĩ."
— "Nếu là tổ chức tranh giải mỹ nam Đại Chu, Tiêu Dục Hành mà đi tham gia, tuyệt đối giành được vị trí đầu bảng."
Tấn Vương làm xong lễ thì nhìn thấy hai người ngồi ngay ngắn phía trên, Tiêu Dục Hành luôn luôn lãnh đạm đối hắn trên mặt thế nhưng còn có ý cười như không, mà Cố Linh Quân, người mới vừa thăng chức Quý Phi, vẻ mặt lại rất phức tạp.

Trái tim Tấn Vương nhảy dựng, cẩn thận nhớ lại, xác định dọc theo đường đi hắn không lộ ra bất kỳ sơ hở nào, cố gắng bình tĩnh lại, mới ngồi vào bàn nhập tiệc.
***
Cung yến trôi qua qua một nửa, Tiêu Dục Hành nhìn Cố Linh Quân vẫn luôn ngồi ngay ngắn, cơ bản chưa từng nhúc nhích chiếc đũa, quét mắt nhìn thức ăn ngập tràn trên bàn, cau mày.
--- "Không phải mấy ngày hôm trước còn ngầm ồn ào muốn ăn này ăn nọ sao?
Ngay lúc hắn đang nghĩ ngợi thì một người nam tử trung niên mặc áo màu đỏ đang ngồi phía dưới đột nhiên đứng lên, bước lên nói: "Bệ hạ, hôm nay là ngày *đại hỉ, thần có một yêu cầu muốn nói."
*Đại hỉ: việc vui lớn (như đám cưới, thăng chức, sinh con ...)
Mọi người ở đây đều dừng động tác, lắng nghe hắn nói nói: "Thần, khẩn cầu Hoàng Thượng tứ hôn cho Tấn Vương."
Vào lúc Cố Linh Quân nghĩ ngợi xem người này là ai thì Tấn Vương cầm lòng không được bật thốt lên: "Cữu cữu!"
Ồ, thì ra là *cữu cữu.
*Cữu cữu: cậu ruột (phía nhà ngoại, anh ruột hoặc em ruột của mẹ).
"Tấn Vương đã hai mươi ba tuổi, sớm nên thành gia lập nghiệp, đúng lúc gặp quốc tang, tiên đế trước sau lần lượt *ly thế, hiện giờ tang kỳ đã qua. Lão thần da mặt dày, cầu xin hoàng thượng cho Tấn Vương một cửa hôn nhân, mong hoàng thượng *thành toàn."
*Ly thế: qua đời.

*Thành toàn: gật đầu đồng ý.
Cố Linh Quân nhìn Tiêu Dục Hành, hắn nhìn lại liếc mắt nhìn nàng, xả ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Việc này là do trẫm sơ sót."
Dừng một chút, lại hỏi: "Tấn Vương có ý trung nhân nào không?"
Tấn Vương nghe vậy nhanh chóng đứng dậy: "Bệ hạ, thần đệ một lòng vì nước, chuyện nhi nữ tình trường ... Đó không phải là chuyện mà thần đệ nhớ mong."
Thần tử ngồi phía dưới nghe xong sôi nổi khen ngợi gật đầu, tiếng khen ngợi vang lên khắp nơi.
"Tấn Vương một lòng trung thành, đúng là cần tán dương. Chỉ là hôn nhân đại sự tuyệt đối không phải là việc nhỏ, cố thái phi cũng nhất định là hy

vọng Tấn Vương có thể sớm ngày thành gia."
"Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Hoàng Thượng."
Không biết có phải nàng bị ảo giác hay không, sau khi Tấn Vương nói xong hình như có nhìn thoáng qua nàng thì phải?
Nhạc lại lần nữa vang lên, lại là một mảnh hoà thuận vui vẻ, uống rượu nói chuyện.
Nhưng Cố Linh Quân lại có dự cảm, cục diện này cũng không có bình thản giống như vậy.
Đặc biệt là nói tới khúc cố thái phi, sắc mặt Tấn Vương thay đổi ngay lập tức.
Nàng nghiêm túc nhớ lại những gì hai người vừa mới nói, nhưng đạo hạnh quá yếu, một chút tí ti cũng không nhìn ra có gì khác thường.
***
Cố Linh Quân lại phục hồi tinh thần lại, phát hiện không biết từ khi nào đã có một miếng điểm tâm xinh xắn nằm yên trong chén của mình.
Nàng nhìn quanh bốn phía, sau đó run run rẩy rẩy di chuyển ánh mắt sang hướng duy nhất có thể gắp đồ ăn cho nàng.
"Hoàng Thượng?"
Tiêu Dục Hành nhướng mày, vẻ mặt thản nhiên.
Cố Linh Quân yên lặng rút ánh mắt về, thật cẩn thận mà nhét điểm tâm vào trong miệng.
--- "Thiệt là, son môi nhất định là muốn phai bớt bồi, hiếm khi tô môi đẹp đến như vậy. Ăn ăn một hồi môi hết son nhìn không đẹp, mất mặt chết được!!!"
Cố Linh Quân rất là đáng tiếc, nói thầm trong lòng.
Ngồi bên cạnh nghe hết, Tiêu Dục Hành: " ... "
***
Ngày thứ hai, Cố Linh Quân mới vừa bước vào Ngự Hoa Viên, từ rất xa đã thấy một đoàn cung nhân cầm gậy trúc quấy quấy ở ao cá, như vớt thứ gì, ầm ĩ khắp nơi.
Đợi nàng đi đến nơi, mọi người hoảng loạn, vội vàng rút gậy trúc, lắp bắp nói: "Tham ... Tham kiến nương nương."
Cố Linh Quân nhìn ao cá, không thấy ra cái gì khác thường, nhưng lại thấy bầy cá đang hoảng loạn nhảy khắp nơi trong ao cá.
"Có chuyện gì, có thứ gì rơi xuống sao?"
Cung nhân kia vẻ mặt do dự, ấp úng, trả lời: "Dạ thưa nương nương, không có thứ gì rớt xuống. Chỉ là ..."

Cung nhân rơi vào thế khó xử, suy nghĩ đối sách.
Sao hôm nay Quý Phi nương nương lại tới sớm hơn thường ngày, rõ ràng không phải thời gian này mà!
Cảnh tượng như vậy, nửa khắc trước cũng từng xảy ra.

Lúc ấy, hoàng đế đi ngang qua ao cá, bọn họ cũng đang vớt vớt, bị bắt tại trận, cũng hoang mang rối loạn như vậy.
"Vớt cái gì vậy?" Tiêu Dục Hành nhìn một đống nhão nhão không rõ vật phẩm, nhíu mày hỏi.
"Dạ thưa Hoàng Thượng, mấy ngày gần đây Quý Phi đều tới cho cá ăn, nhưng lượng thức ăn lại quá nhiều ... Bọn nô tài sợ quấy nhiễu hứng thú của nương nương nên không dám nhắc nhở. Nhưng loại cá này cho ăn nhiều không tốt, ngược lại đã có vài con ăn no bể bụng đầu thai sớm rồi. Bọn nô tài nhanh trí nghĩ ra một cách, đó là chờ nương nương đi rồi, tập hợp lực lượng vớt bớt thức ăn lên."
Tiêu Dục Hành nhìn ao cá.
--- "Hình như mấy con cá kia đã to gấp đôi so với lần trước hắn thấy, đang ưỡng bụng lên trời, hắn đi ngang qua nhìn tưởng bọn chúng tắm nắng, lười biếng đến không nhúc nhích, thì ra là đầu thai sớm cả lũ."
"Chú ý hành động, đừng để cho Quý Phi phát hiện."
Vì thế công việc cung nhân quản lý ao cá nhàn nhã như bọn họ, mỗi ngày nhiều có nhiệm vụ để làm, đoạt thức ăn trong miệng cá.
Nhưng dưới phương pháp cho ăn mỗi ngày của Quý Phi, cách mấy ngày là có vài con tắm nắng đầu thai sớm.
Mấy con cá này là cá Ngự Gấm, giá trị bạc vàng, bọn họ dưỡng đã chết mấy con, hoang mang rối loạn báo cáo thỉnh tội, phía trên chỉ nhàn nhạt ra lệnh kêu bọn họ vớt cá chết ra, cho con mới đi vào, không để cho Quý Phi phát hiện là được.
Chính là hôm nay bọn họ vừa mới chuẩn bị vớt cá, đã bị Quý Phi bắt gặp.
Cố Linh Quân tràn đầy nghi hoặc, lại nhìn ao cá: "A, có con cá chết."
Nhìn theo hướng ngón tay của nàng, cung nhân đang quỳ đều run như cầy sấy.
Không xong, bị phát hiện!
Thấy rõ mọi chuyện, Đặng công công bước lên an ủi, nói: "Nương nương, mọi thứ trên đời này đều có sinh có tử. Ngài xem, bên trong không phải còn có rất nhiều cá con sao?!"

Cố Linh Quân hiểu rõ: "Trách không được ta thấy lũ cá béo không ít, thì ra là có thai, vậy sau này ta cần phải cho chúng nó ăn nhiều hơn mới được."
Cung nhân đan quỳ lại run lên lần nữa, ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn về phía Đặng công công.
Đặng công công dùng ánh mắt đáp lại, cũng không thể quấy nhiễu hứng thú của nương nương.
Quân đoàn cung nhân: " ... "
Cố Linh Quân lại nhìn ao cá, thấy có mấy con ưởng bụng đang nổi lơ lửng trên mặt hồ, không có hứng thú cho ăn nữa, đang muốn trở lại cung, thì khi nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kêu gọi vội vàng.
"Nương nương, Quý Phi nương nương."
Cố Linh Quân nhìn người đang bước nhanh đến gần nàng, làm nàng có cảm giác cuộc sống này như là đang chơi game đánh quái vật qua cửa vậy.
Vừa thắng một cửa, lại tới cửa tiếp theo.
Cố Linh Quân giương mắt, thì thấy Thẩm tiệp dư cùng hai phi tần đi đến trước mặt nàng.
Tác giả có lời muốn nói:
Phía sau cánh gà:
Tháng này, quan chăm lo cá trong cung cho vua lại nhận được yêu cầu tiến cống thêm cá, không khỏi lo lắng hãi hùng, chẳng lẽ cá bọn họ nuôi đã xảy ra chuyện gì rồi sao?
Góc của ad:
Tụi nó rủ nhau tắm nắng đầu thai cả lũ rồi, hahahah ...
Hết chương 8

Chương 9: Chương 9:

Cố Linh Quân lông mi nhảy dựng, hôm nay thật không nên ra cửa, nàng nên thành thật ngu người ở trong cung.
Thẩm tiệp dư dẫn đầu nhóm người, cười tươi nhìn nàng mà nói: "Không ngờ lại gặp được nương nương tại đây, thật là tình cờ."
Đi theo phía sau nàng là Tiêu bảo lâm cùng Vương bảo lâm, hai người cũng khom người chào hỏi nàng.
Cố Linh Quân không có tâm trạng nói chuyện với bọn họ, miễn cưỡng nhìn bọn họ cười xem như đã chào hỏi, đang muốn rời đi, lại bị bọn họ bước lên ngăn cản đường đi.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Tiêu bảo lâm: "Nương nương ngài nhìn thử, hình như mấy con cá kia đã chết hết rồi phải hay không?"
Vương bảo lâm: "Haizz, thật đúng là ... Haizzz, mấy con cá đáng yêu này sao lại chết hết vậy?"
Cố Linh Quân trả lời cho có lệ, nào biết hai người kia lại cực kỳ nhiệt tình cố tình nghe không hiểu.
Nàng đang muốn mở miệng cắt ngang, nói một hai câu: "Mấy người chậm rãi xem, ta đi trước."
Thẩm tiệp dư làm như vừa mới phát hiện nàng không kiên nhẫn, rốt cuộc nói đến vấn đề chính: "Nương nương, Tấn Vương và tiểu thư nhà Lễ Bộ Thượng Thư tháng sau sẽ thành hôn, thật đúng là một chuyện vui mừng."
Vừa nghe đến Tấn Vương, Cố Linh Quân lập tức cảnh giác lên, đồng thời lại bị nàng ta gợi lên một chút hứng thú, khóe miệng khẽ nhếch, biên độ cũng lớn hơn: "Thật là một chuyện đáng vui mừng."

Tiêu bảo lâm làm như lơ đãng, nói: "Hơn nữa, thiếp còn là bạn thân của vị hôn thê Tấn Vương, nàng vẫn luôn ngưỡng mộ Tấn Vương, không ngờ hiện giờ lại được như ước nguyện."
Thẩm tiệp dư: "Đúng vậy đó nha, hai người này thật đúng là xứng đôi, đứng cùng nhau chính là trai tài gái sắc, trời đất tạo nên một đôi."
"Đúng vậy, vận mệnh chính là như vậy, có đôi khi phải tùy vào duyên phận. Có vài người có duyên không phận, chỉ có thể nhìn mà không làm được gì."
Cố Linh Quân nghe không hé răng, trong lòng lại tự hỏi ' rốt cuộc bọn họ muốn nói cái gì '.
Thẩm tiệp dư vừa nói là vừa va chạm vào cánh tay phải của nàng, Cố Linh Quân hoảng sợ, theo bản năng giật tay lên cao.
Thẩm tiệp dư lại giống như bị đẩy thật mạnh, thất tha thất thểu thế nhưng ngã vào trong hồ.
Cố Linh Quân: " ... "
--- "Ư, được rồi. Giờ thì nàng đã biết, cái lũ này là tới ăn vạ."
Đột nhiên rơi xuống nước quấy nhiễu mọi người, Vương bảo lâm cùng Tiêu bảo lâm đứng ở một bên kinh hoảng không chút lễ phép, rống to giọng hét lớn.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Thẩm tiệp dư liều mạng giãy giụa trong hồ, nhưng lại không biết vì sao, nàng có cảm giác càng ngày càng cách trên bờ thật xa.
"Người tới, người tới, Thẩm tiệp dư rơi xuống nước!"

"Nương nương, xin ngài cứu Thẩm tiệp dư."
Sau khi Thẩm tiệp dư tự rơi xuống nước, đám người Lục Trúc bao vây xung quanh nàng ta, vây đến kín không kẽ hở.
Nghe vậy, Đặng công công xin chỉ thị của nàng.
Cố Linh Quân nhíu mày nhìn mắt Thẩm tiệp dư đang bắt đầu đập ra bong bóng nước bên trong hồ.
"Có ai biết bơi không? Xuống kéo Thẩm tiệp dư lên."
Mọi người đều nhất trí, đồng loạt cúi đầu tỏ vẻ bản thân không biết bơi, ai muốn cứu thì cứu, muốn kéo thì kéo, chuyện không liên quan đến ta.

Đặng công công não vừa động, đến gần lỗ tai Cố Linh Quân nói một câu, sau khi được nàng cho phép, hắn nhặt lên cây gậy trúc bị quăng một bên, ném vào trong hồ: "Thẩm tiệp dư, người hãy giữ lấy gậy trúc trước."
Lại không ngờ lực độ nắm không tốt, thả cây xuống hồ lại đập thẳng vào giữa đầu của Thẩm tiệp dư, không biết có phải nàng bị ảo giác hay không, mà cảm giác Thẩm tiệp dư hình như có xu hướng chìm dần xuống.
Đặng công công: " ... "
Nghe được động tĩnh, cung tì vội vàng tới nơi, nhảy xuống nước vớt Thẩm tiệp dư lên bờ hồ.
Lúc nàng leo lên bờ, mặt đã tái không còn chút máu, toàn thân ngăn không được run lẩy bẩy.
"Mau, đỡ Thẩm tiệp dư về cung, lại phái người thông báo cho Hoàng Thượng."
Vương bảo lâm cực lực đè nén hưng phấn: "Nương nương, cầu xin ngài cũng đi theo được không?!"
***
Cố Linh Quân ngồi uống trà, vừa đánh giá chỗ ở của bọn họ, vừa cảm thán, tình tiết đẩy người xuống nước đầy kinh điển này cuối cùng cũng tới.
Trong nguyên tác, Cố Linh Quân là thật sự bị người châm ngòi, đẩy người khác xuống nước.
Nhưng nàng không phô trương khắp nơi, mọi chuyện đều cẩn thận, tại sao vẫn là bị vu hãm.
Cố Linh Quân buông chén trà xuống, nhịn không được nhíu nhíu mi, trà thật dở.
Lại nhìn trang trí trong điện, so sánh với trong cung của nàng thì kém rất xa, hình như còn tệ hơn so với phòng ngủ của Lục Trúc.
Thật đúng là chủ nghĩa phong kiến hủ bại.
Trong lúc nàng đang ngẩn người nghĩ vớ vẩn, bên ngoài thông báo, hoàng thượng tới.
Cố Linh Quân vội vàng đứng dậy, mà Thẩm tiệp dư đang nằm trong phòng cũng được Vương bảo lâm cùng Tiêu bảo lâm nâng đi ra.

Lần trước thấy Thẩm tiệp dư đã mang bộ dáng yếu đuối mong manh, lần này rơi xuống nước thì cả người càng thêm tiều tụy. Mặc trung y hơi mỏng, tóc nửa khoác ở sau người. Sắc mặt có bệnh càng làm người thêm lo lắng, nàng thấy cũng nhịn không được thấy thương hại.

"Tham ... Tham kiến Hoàng Thượng."
Thẩm tiệp dư hành lễ đứng không vững, chân loạn choạng, sắp nằm quỳ xuống mặt đất. May mà hai người bên cạnh kịp thời ra tay đỡ, động tác nước chảy mây trôi, phối hợp chặt chẽ, giống như là ... Đã từng luyện qua mấy chục lần.
Tiêu Dục Hành nhíu mày hỏi: "Chuyện gì?!"
"Dạ thưa Hoàng Thượng ... Khụ khụ ..."
Thẩm tiệp dư nói không đến nửa câu đã ho khan lên, cuối cùng lại thở phì phò thật mạnh, nói: "Chúng thần thiếp ... Trùng hợp gặp được nương nương ở Ngự Hoa Viên. Thần thiếp không biết cách ăn nói, chọc nương nương tức giận ... Là thần thiếp tự mình đứng không vững, không cẩn thận rớt vào trong hồ, không có bất kỳ quan hệ gì với nương nương."
Cố Linh Quân: " ... "
--- "Tâm cơ, quá tâm cơ, cái gì kêu ác nhân cáo trạng trước."
*Tâm cơ: trong lòng mưu đồ, âm mưu xấu xa, muốn hãm hại ai đó hoặc làm việc gì đó có lợi cho bản thân.
--- "Từ ngữ rõ ràng đang nói nàng ỷ thế hiếp người, đẩy nàng ta xuống nước."
"Tại sao ba người các ngươi lại xuất hiện ở Ngự Hoa Viên." Tiêu Dục Hành lại hỏi một câu ngoài dự đoán của mọi người.
Cố Linh Quân ngẩng đầu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Tiêu Dục Hành.
Trong mắt Thẩm tiệp dư hiện lên một chút đố kỵ không dễ phát hiện ra.
"Bệ hạ từng ra lệnh, lúc Quý Phi ở Ngự Hoa Viên chúng thần thiếp không thể đến quấy rầy, chúng thần thiếp vẫn luôn ghi nhớ. Hôm nay chúng thần thiếp dựa theo thời gian hằng ngày đến dạo Ngự Hoa Viên, nhưng trùng hợp lại gặp phải nương nương ..."
Nàng vừa nói vừa ngầm nắm tay thành quyền, móng tay cũng bất giác đâm vào lòng bàn tay. Nàng đã nhớ không rõ có bao nhiêu lần nghe người khác nói bên tai Quý Phi độc sủng hậu cung, cũng nhớ không rõ có bao nhiêu lần bị người khác bàn tán nói nầy nói nọ.
Khi Vương bảo lâm trộm đề nghị với nàng, nàng như nhập ma, không chút suy nghĩ đã đồng ý ngay.
Thân là Quý Phi lại có tình ý với Tấn Vương, nàng chờ không kịp muốn nhìn xem Hoàng Thượng có còn nuông chiều đối với nàng ta như vậy nữa hay không?!
Nàng từng thắc mắc, tại sao đoạn thời gian này nàng chưa từng gặp qua

mấy phi tần khác ở Ngự Hoa Viên. Lúc trước nghe góc tường xong một lần duy nhất thì không còn gặp được ai nhiều chuyện nữa.
Thì ra là hoàng đế đặt dịch vụ "bao trọn gói" phục vụ cho riêng mình nàng.
"Chúng thần thiếp ăn nói vụng về, vốn đang nói đến chuyện thành hôn của Tấn Vương, nhưng không biết như thế nào lại chọc nương nương tức giận ..."

Vương bảo lâm phối hợp nói tiếp lời: " ... Thẩm tiệp dư không cẩn thận chạm vào nương nương, nhất thời đứng không vững mới rớt vào trong hồ. Nhưng Thẩm tiệp dư từ nhỏ đã sợ nước, không biết bơi, mới làm bản thân chật vật như thế. Quấy nhiễu bệ hạ, nương nương nghe thần thiếp nói nhiều như vậy."
Thẩm tiệp dư cúi đầu, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt, Tiêu bảo lâm quỳ một bên muốn nói lại thôi.
Cố Linh Quân lại đột nhiên phát hiện, phía sau cổ Thẩm tiệp dư có một vệt đỏ dài thẳng, hình như là bị cây gậy trúc Đặng công công quăng trúng làm ra tới.
Phát hiện Tiêu Dục Hành nhìn qua, nàng lập tức lấy lại tinh thần, đang chuẩn bị mở miệng biện giải hai câu, hắn lại rút tầm mắt về.
"Biết rõ cung quy lại cố ý phạm, làm Quý Phi hoảng sợ, biếm ba người vào lãnh cung, phạt một năm *bổng lộc, chấp hành ngay lập tức."
*bổng lộc: tiền lương.
Ba người đều mang vẻ mặt không thể tưởng tượng được, Thẩm tiệp dư chịu kích thích rất lớn, gần như là nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Vì sao? Rõ ràng là nàng ta đẩy thần thiếp xuống nước, tại sao Hoàng Thượng còn che chở nàng ta?!"
Vương bảo lâm cùng Tiêu bảo lâm hoảng sợ, vội vàng ngăn cản che miệng nàng lại.
Thẩm tiệp dư không chịu nổi ngã ngồi trên mặt đất, lẩm bẩm nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp mười lăm tuổi đã được tiên đế ban cho ngài, đến bây giờ, đã bảy năm ..."
Lời nói đến cuối cùng đã không thành câu.
Tiêu Dục Hành không che dấu ánh mắt đầy chán ghét, lạnh lùng nhàn nhạt nói: "Thì tính sao."
Nói xong, hắn không hề liếc nhìn nàng ta một cái, cầm tay dắt Cố Linh Quân đi ra ngoài.
Toàn bộ hành trình luôn trong trạng thái bàng quan, Cố Linh Quân chưa kịp

phản ứng gì đã về tới trong cung của mình.
***
Đến lúc Tiêu Dục Hành phải rời khỏi, nàng vội vàng kéo lấy góc áo của hắn.
Tiêu Dục Hành nhìn nhìn tay nàng, ánh mắt lại rơi xuống trên mặt nàng.
"Hoàng Thượng, thần thiếp thật sự không có đẩy Thẩm tiệp dư xuống nước."
Cố Linh Quân vừa thật cẩn thận mà nói vừa dựng lên ba ngón tay.
Tiêu Dục Hành thấy bộ dáng run sợ từ trong lòng của nàng, cũng không khỏi nhẹ giọng nói: "Trẫm biết."
Cố Linh Quân quan sát thấy sắc mặt của hắn, lại tiếp tục nói: "Thần thiếp tuyệt đối không có một chút tâm tư nào đối với Tấn Vương, càng không có tức giận bởi vì việc hôn nhân của ngài ấy."
Bộ dáng giờ phút này của nàng làm hắn nhớ tới con sóc bị hoảng sợ khi có người tới săn thú. Giờ phút này Tiêu Dục Hành rất muốn duỗi tay xoa bóp mặt của nàng.
"Trẫm biết."
"Hoàng Thượng thật sự tin tưởng thần thiếp sao?"
Đối diện đôi mắt đáng yêu như nai con của nàng, Tiêu Dục Hành nhỏ giọng cười: "Thật sự."
Cố Linh Quân nhịn không được hỏi thêm một câu: "Tại sao Hoàng Thượng lại tin tưởng thần thiếp đến vậy?"
Tiêu Dục Hành lại cười cười, duỗi tay nhéo nhéo hai bên má của nàng: "Phương pháp hãm hại vụng về như vậy, liếc mắt một cái có thể nhìn ra."
Động tác này của Tiêu Dục Hành làm cả hai đều là giật mình, hắn làm bộ dường như không có việc gì mà di chuyển ngón tay sang chỗ khác.

Cố Linh Quân nhịn không được cười cười, lại giả vờ nghiêm túc nói: "Hoàng Thượng thật là *thánh minh."
*thánh minh: sáng suốt, minh mẫn.
Chờ Tiêu Dục Hành đi rồi, Cố Linh Quân nằm ở trên giường nghỉ ngơi còn nhịn không được suy đi nghĩ lại.
— "Xem ra hiện tại hoàng đế đối với nàng không tệ cho lắm. Vậy, có phải nàng có thể tránh khỏi cái kết bị thắt cổ đến chết giống như nguyên tác rồi hay không?"
***
Nghe được tiếng la hét từ trong phòng, Lục Trúc vội vàng chạy nhào vào, thì thấy Quý Phi của bọn họ vẻ mặt hoảng sợ ngồi ở trên giường.

"Nương nương, làm sao vậy, ngài mơ thấy ác mộng sao?" Lục Trúc đến gần vỗ nhẹ lưng của nàng, nhỏ giọng hỏi.
Cố Linh Quân hít sâu mấy hơi rồi thở ra, gật gật đầu.
"Chắc là chuyện ban ngày làm nương nương hoảng sợ, Hoàng Thượng có đưa trà an thần tới, nô tỳ pha cho nương nương được không ?!"
Cố Linh Quân ngồi yên, nhớ lại nội dung trong mộng.
— "Nàng đúng là bị hoảng sợ, nhưng không phải bởi vì chuyện ban ngày."
Nàng vừa mới nằm mơ, mơ thấy bị dây thừng thắt cổ đến chết, Tiêu Dục Hành và Bạch Tĩnh Nhu như đang chơi kéo co, phân chia đứng ở hai bên thắt cổ nàng.
Nhớ lại càng thêm sợ.
Cố Linh Quân vừa uống trà an thần vừa nhịn không được rùng mình.
"Chuyện hôm nay bọn nô tỳ đứng ở một bên thấy được rõ ràng."
"Tất cả đều là do Thẩm tiệp dư tâm địa độc ác, cố ý rớt vào trong hồ hãm hại nương nương. Hoàng Thượng nhìn rõ mọi việc, thấy rõ chân tướng, nương nương cần gì phải vì chuyện này mà tự trách."
Nàng thở dài, nàng chỗ nào là tự trách, nàng là vì lo lắng cho vận mệnh của bản thân nha.
Vừa mừng vì nghĩ bản thân sẽ không bị thắt cổ chết, chưa được nửa ngày đã nằm mơ thấy ác mộng, chẳng lẽ trời cao nói cho nàng, đây là kết cục đã định, trốn cũng trốn không thoát sao?
Thấy nàng lo lắng sốt ruột đến như thế, Đặng công công cũng bước lên an ủi.
"Đúng vậy nương nương, Thẩm tiệp dư đã sớm bị Hoàng Thượng chán ghét không thích. Chỉ ngại mặt mũi tiên hoàng mới để nàng ra còn sống đến nay, không ngờ nàng ta lại dám chú ý đến trên người nương nương."
"Bên trong hậu cung đầy những người rắp tâm bất lương, có rất nhiều người xấu, ngày sau nương nương cần phải chú ý nhiều một chút. Hoàng Thượng mới vừa tra ra một đám còn dám cho thám tử trà trộn vào trong cung."
Cố Linh Quân uống một ngụm trà, hỏi: "Lại có thám tử? Có biết là ai không?"
"Người này nương nương cũng gặp qua, chính là người trước kia từng làm nương nương hoảng sợ, Bạch tài nhân."
Cố Linh Quân bị ngụm trà không kịp nuốt xuống sặc ho khan, biểu tình không thể tưởng tượng được, truy hỏi: "Ngươi ... Ngươi nói ai?"
Hết chương 9

Chương 10: Chương 10:

Cố Linh Quân biểu cảm không thể tưởng tượng được hỏi lại: "Bạch tài nhân? Thám tử?"
Tuy Đặng công công có chút kinh ngạc không biết tại sao nàng lại phản ứng lớn như thế, nhưng vẫn nhẫn nại giải thích: "Đúng vậy, nghe nói là trực tiếp lục soát ra chứng cứ ngay tại trong cung của nàng ta. Hiện tại đã bị áp vào Đại Lý Tự."
"Việc này sự thật?" Cố Linh Quân luôn hỏi xác nhận.
"Dạ thưa nương nương, việc này là *thiên chân vạn xác, bởi vì Bạch tài nhân ở chung một cung với Vương bảo lâm và Tiêu bảo lâm, vì hai người đó bị phạt vào lãnh cung nên cung nhân vào dọn dẹp đồ đạt của hai người thì phát hiện."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
*thiên chân vạn xác: tính chính xác 100%.
Nghe như tiếng sấm ngang tai, Cố Linh Quân ngu người tại chỗ, hơn nửa ngày cũng chưa phản ứng lại.
"Các ngươi đều đi ra ngoài trước, để ta yên lặng một mình."
Lục Trúc và Đặng công công liếc mắt nhìn nhau, ở trong mắt đều nhìn thấy được khó hiểu cùng lo lắng.
Cố Linh Quân trộm lấy ra xấp giấy mà nàng trộm giấu, mặt trên tràn ngập nội dung cốt truyện nàng ghi lại vì sợ quên.
Ví dụ như tình tiết săn thú, Bạch Tinh Nhu cố ý bị "Nàng" làm khó dễ rơi xuống vách núi, Tiêu Dục Hành anh hùng cứu mỹ nhân, hai người ôm nhau ngủ qua đêm ở trong sơn động.
Lại ví dụ như "Nàng" vu oan hãm hại Bạch Tinh Nhu dan díu với thị vệ, tình cờ

lại thúc đẩy mối quan hệ tình cảm của bọn họ.
Có thể nói đều tràn ngập tình tiết nguyên chủ tìm đường chết, cũng là bàn đạp phát triển thang tình cảm của Tiêu Dục Hành cùng Bạch Tĩnh Nhu.
Vốn dĩ nàng cho rằng, bản thân từng đọc qua nguyên tác, biết được mọi chuyện ... Vốn định sống thật ngoan thật tốt không gây chuyện, lúc cần thiết nâng đỡ tình cảm của nam nữ chủ một phen, nói không chừng nàng có thể bình an không có việc gì, không cần bị thắt cổ.
Nhưng hiện tại lại nói cho nàng, Bạch Tĩnh Nhu bị tra ra là thám tử của địch quốc, bị nhốt vào tù.
Rõ ràng không có tình tiết này trong nguyên tác nha!!!
Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra! Tại sao nam chủ lại không diễn theo kịch bản!?
Cố Linh Quân: ... Vẻ mặt hỏng mất. jpg.
Cố Linh Quân nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên xảy ra biến cố làm nàng lo sợ bất an. Nàng hướng ra phía ngoài kêu Lục Trúc cùng Đặng công công vào, hỏi: "Hiện tại Hoàng Thượng đang ở ngự thư phòng sao? Ta muốn đi thăm ..."
Đặng công công cắt ngang: "Nương nương là muốn đi tìm hiểu chuyện về Bạch tài nhân?"
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cố Linh Quân nuốt nước miếng vẫn còn mạnh miệng, nói: "Không phải. Ta mới nhớ tới, hôm nay Hoàng Thượng che chở ta như thế, vậy mà ta còn chưa nói lời cảm ơn! Thật là quá không biết điều, ta muốn biểu đạt lòng biết ơn của mình với Hoàng Thượng."
Đặng công công: " ... "
Lục Trúc: " ... "
Nương nương, ngài có thể giả vờ cho giống chút được không?
Lục Trúc từ nhỏ đã đi theo bên cạnh Cố Linh Quân, xác định nương nương nhà nàng và Bạch tài nhân không có một tí ti quan hệ nào. Giờ phút này đang rất là khó hiểu sự quan tâm quá phận của nàng đối với Bạch tài nhân.
"Nương nương, hiện tại sắc trời đã tối, hơn nữa nếu muốn biểu đạt lòng biết ơn, cũng không thể tay không mà đi. Nếu không ngài nhẫn nại chờ đến

sáng ngày mai để nô tỳ chuẩn bị một chút lại đi được không?!"

Lục Trúc chỉ nghĩ kéo dài thời gian, nói không chừng kéo hết đêm nay nương nương sẽ thay đổi chủ ý.
Thật sự là nàng không muốn nương nương nhà nàng dính vào vũng nước đục này.
Cố Linh Quân nhìn nhìn khắp nơi: "Lấy dĩa trái cây trên bàn kia, việc này không nên làm trễ kẻo mất thành ý, mau giúp ta thay quần áo."
"Nương nương ..."
Cố Linh Quân giơ tay lên, biểu cảm chân thật đáng tin, xuống giường mặc quần áo.
Nét mặt Lục Trúc đã sầu càng sầu, nàng còn chưa kịp nói cái gì nương nương nhà nàng đã tự quyết định.
"Nương nương, dĩa trái cây đó là do Hoàng Thượng đưa lại đây!"
***
Đây còn là lần đầu tiên Cố Linh Quân chủ động đi tìm Tiêu Dục Hành, dọc theo đường đi, tuy mọi người đều kinh ngạc khi nhìn thấy nàng nhưng tất cả đều cung kính cẩn thận thuận theo dẫn đường cho nàng.
Trước khi bước vào cửa, Cố Linh Quân mới bắt đầu cảm thấy khẩn trương.
Trên đường đi, trong đầu đã biên soạn ra lời kịch để diễn, giờ nàng đang cố gắng làm sao để nói một cách lưu loát không bị nắm thóp.
Trương Đức Phúc vội vàng ra tới, dẫn nàng đi vào.
Trong cung điện to như vậy, Tiêu Dục Hành ngồi ngay ngắn ở trên cao, dáng người ngay ngắn thẳng tắp. Nghe được động tĩnh, hắn gác bút xuống, nhìn nàng, nhàn nhạt mở miệng hỏi: "Tại sao Quý Phi lại tới đây?"
"Thần thiếp nghe nói Bạch tài nhân bị nhốt vào Đại Lý Tự?"
Cố Linh Quân vừa nói xong thì hung hăng cắn đầu lưỡi, rõ ràng vừa mới nãy nàng đã soạn ra cả đống kịch bản, cần phải khen Hoàng Thượng trước, khen hắn hôm nay thật anh minh, biểu đạt lòng cảm ơn của bản thân, nói sang chuyện xấu xa mà Thẩm tiệp dư làm với nàng, cuối cùng mới hỏi đến chuyện của Bạch tài nhân.
Hỏi xem thật sự nàng ấy là thám tử do địch quốc nhét vào sao?! Nhưng không hiểu sao vừa mới gặp Hoàng Thượng nàng đã nói thẳng ra mục đích đến đây!
"Quý Phi cũng biết chuyện này?"
Cố Linh Quân gật gật đầu, dứt khoát quăng ngã phá bình hỏi: "Nàng ta thật

sự là thám tử sao?"
"Đúng vậy, hơn nữa còn là dư đảng của *vương thất tiền triều."
*vương thất: vương = vương gia (anh em bà con với vua); thất=người nhà. Tức là người nhà của vua chúa, nàng chú anh chị em họ ... Hay còn gọi là Hoàng gia (gia đình dòng họ hoàng tộc).
Cố Linh Quân cơ hồ là buột miệng thốt ra: "Sao có thể?!"
Tiêu Dục Hành không buông tha bất kỳ biểu tình nào trên mặt nàng: "Tại sao Quý Phi cho rằng không có khả năng?!"
Lúc này Cố Linh Quân mới chợt nhận ra, bản thân nàng phản ứng quá kích, cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc: "Thần thiếp nghĩ có thể vào cung nhất định đều trải qua tầng tầng lớp lớp chọn lọc, tại sao lại có thám tử địch quốc trà trộn vào."
Nàng nói ' không có khả năng ', là khiếp sợ tại sao hiện tại Tiêu Dục Hành lại tra được thân phận Bạch Tĩnh Như là vương thất tiền triều. Trong nguyên tác, rõ ràng là sau khi Bạch Tĩnh Như chạy ra khỏi cung mới phát hiện, hơn nữa sao có thể nhốt nàng ta vào Đại Lý Tự?
"Bọn họ trăm phương ngàn kế âm mưu lâu như vậy, nghĩ ra phương pháp, động chút quan hệ nhét người vào cung cũng là chuyện trong tầm tay."
"Vậy Hoàng Thượng ... Làm cách nào ngài lại phát hiện được?"
Tiêu Dục Hành lại không trả lời, nhìn nàng vẫy vẫy tay: "Lại đây."

Cố Linh Quân hơi giật mình, đi về phía trước, dừng trước mặt hắn cách ba bước.
--- "Muốn làm gì?"
"Lại đây."
Cố Linh Quân khó hiểu ...
--- "Đây là muốn nàng đi đến bên cạnh hắn ta sao?"
Cố Linh Quân thử bước thêm một bước, thấy hắn không có ý muốn nàng dừng, mạnh chân bước lại gần.
Tiêu Dục Hành nắm lấy cánh tay nàng, nhẹ nhàng kéo nhẹ, nàng đã ngã ngồi ở trên ghế, thân thể nàng dán chặt thân thể hắn.
Phản ứng đầu tiên của Cố Linh Quân là ...
--- "Mẹ ơi, nàng đang ngồi trên long ỷ!"
Tiêu Dục Hành buông cánh tay của nàng ra, nhẹ nhàng cười.
Quả nhiên là bởi vì cách quá xa mới nghe không được tiếng lòng của nàng.
"Quý Phi đến xem thử, chuyện này nên xử lý như thế nào đây?"

Ánh mắt Cố Linh Quân tia thẳng vào xấp giấy nằm ở trên bàn dài, chỉ thấy mặt trên rậm rạp chứng cứ dư đảng tiền triều có ý đồ mưu phản phục hồi triều đại.
Cố Linh Quân đột nhiên nghĩ ra, mọi chuyện sáng tỏ hơn rất nhiều.
"Thần thiếp không biết nha." Nàng nhỏ nhẹ trả lời.
— "Không phải nói hậu cung không được tham gia vào triều chính sao, sao có thể để nàng xem đến mấy thứ này."
— "Đúng rồi, nhất định là như vậy."
— "Tục ngữ có nói, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Chẳng lẽ hắn biết trước Bạch Tĩnh Nhu sẽ gặp được chuyện gì đó nguy hiểm, nên mới chuẩn bị sẵn sàng, tạm thời nhốt nàng ở Đại Lý Tự để giữ nàng được an toàn."
Nàng quan sát thấy bên ngoài tối đen như mực, bóng cây đong đưa thật mạnh, cung điện to như vậy lại yên tĩnh không tiếng động, từng ngọn đèn chỉnh tề sắp hàng bị gió thổi hơi hơi đong đưa ...
—" Tình huống này rất giống hoàn cảnh sắp sửa xảy ra ám sát."
Cố Linh Quân trong lòng cũng nhịn không được run rẩy.
—" Hay là Tiêu Dục Hành đã biết trước thân phận của Bạch Tĩnh Nhu, không muốn khó xử nàng ta, giả ý dán danh thám tử xử tử, trên thực tế là đổi sang thân phận khác cho nàng ta. Chờ sau khi mọi chuyện im ắng lại quay về cung, đổi thành Lộ Tĩnh Nhu!"
Cố Linh Quân càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.
— "Nàng thật sự không tin Tiêu Dục Hành sẽ nhẫn tâm đối xử với người mà hắn đặt ở đầu quả tim như vậy."
Cố Linh Quân đắm chìm ở trong sự tưởng tượng của mình, không có phát hiện ánh mắt Tiêu Dục Hành đanh nhìn nàng ... Càng ngày càng phức tạp.

"Quý Phi biết trẫm làm cách nào phát hiện thân phận của nàng hay không?"
Cố Linh Quân lấy lại tinh thần, lắc đầu, diễn trò còn phải diễn nguyên bộ?
Là hy vọng mượn miệng của nàng nói ra sao?
Tiêu Dục Hành cong môi cười: "Chuyện này còn nhờ Quý Phi nhắc nhở."
Cố Linh Quân biểu tình đầy kinh ngạc: "Thiếp?"
"Quý Phi còn nhớ rõ lần đó, Bạch Tĩnh Nhu lẻ loi một mình xuất hiện ở Ngự Hoa Viên?"
Cố Linh Quân gật gật đầu.
— "Sao có thể không nhớ rõ, ấn tượng quá khắc sâu, toàn thân quần áo

trắng còn đứng dưới bóng cây, hiện tại nàng nhớ lại cũng còn sợ."
"Trẫm phái người đi tra xét Bạch Tĩnh Nhu."
--- "Cho nên cứ như vậy tra ra hả?"
"Kết quả cái gì cũng không tra ra được."
Cố Linh Quân đầy bụng nghi hoặc, rất muốn nói một câu.
--- "Hoàng Thượng ngài mau nói đi mà, đừng nói đứt quãng như vậy thật làm người ta tò mó quá đi!"
"Sau đó lại nhìn thấy nét chữ của Bạch Tĩnh Nhu ở chỗ Quý Phi, trẫm gọi người mô phỏng lại chữ viết của nàng ta, dùng chút phương pháp đưa đến Bạch gia ở Cẩm Châu. Bất kỳ chuyện gì chỉ cần đã từng làm, đều sẽ để lại dấu vết. Huống chi là dư đảng tiền triều vẫn luôn bị giám thị hằng ngày, muốn phục hồi triều đại, bất quá chỉ là *người si nói mộng."
*người si nói mộng: đại loại như là nằm mơ giữa ban ngày.
"Nhưng ít nhiều vẫn là nhờ Quý Phi, trẫm mới biết được trong triều đình lại cất giấu nhiều người muốn tạo phản như vậy."
Cố Linh Quân: " ... ???"
--- "Hoàng Thượng, ngài là nghiêm túc sao? Nói giống như là thật vậy."
Nàng thật cẩn thận hỏi tiếp: "Vậy Bạch tài nhân nên xử trí như thế nào?"
Tiêu Dục Hành rất tự nhiên mà vén một sợi tóc của nàng ra phía sau tai: "Tất nhiên là xử trí dựa theo hình phạt, sao Quý Phi lại quan tâm đến Bạch Tĩnh Nhu như vậy, từng quen biết nàng ta sao?"
Cố Linh Quân thành thật lắc đầu.
--- "Nhất định là giả. Tiêu Dục Hành yêu Bạch Tĩnh Nhu như vậy, không có khả năng sẽ xử tử nàng ta."
***
Cố Linh Quân đi rồi, Tiêu Dục Hành ngồi một mình một hồi lâu, cuối cùng, ra lệnh: "Lại đi tra mối quan hệ giữa Cố Linh Quân và Bạch Tĩnh Nhu, Cố Hiện Đức và Bạch gia Cẩm Châu có liên quan gì đến dư đảng tiền triều hay không, trẫm muốn điều tra rõ ràng."
Ám hầu có khổ không chỗ tố, mấy tháng qua bọn họ vẫn luôn tra tìm, lại tra tìm, nghiêm túc tra. Không buông tha bất kỳ một chi tiết nhỏ nào, thậm chí ngay cả nha hoàn quét sân tư thông với gã sai vặt trong nhà Cố tướng quân cũng điều tra ra.
Nhưng lại không tra ra chứng cứ nào chứng minh Cố tướng quân bắt tay với tiền triều. Càng đừng nói tới Quý Phi, một người cửa lớn không ra cửa hông chưa từng bước đến ... Sao có thể lại có quan hệ với Bạch tài nhân người

cách đó ngàn dặm được kia chứ.
Nhưng Hoàng Thượng đã hạ lệnh, bọn họ không dám vi phạm, chỉ có thể dạ thưa đồng ý.
Sau khi ám hầu lui ra, Tiêu Dục Hành lại gọi Trương Đức Phúc.
"Đi tra, là người nào dám nói bậy ở trước mặt Quý Phi ..."
Hắn dừng một chút, nói thêm: "Trẫm đối với Bạch Tĩnh Nhu ... *Tình thâm như biển."
*Tình thâm như biển: tình cảm sâu như độ sâu của biển cả.

Trương Đức Phúc hoài nghi lỗ tai của mình xuất hiện vấn đề, hỏi lại: "Hoàng Thượng, ngài vừa mới nói, ngài và Bạch tài nhân?"
Tiêu Dục Hành mặt không biểu cảm gật đầu.
***
Nhiều ngày sau.
Đông đảo Ám hầu có khổ mà không thể nói nổi: Rốt cuộc là ai ở trước mặt Hoàng Thượng bịa đặt Quý Phi nương nương có quen biết với Bạch tài nhân?
Đông đảo cung nhân có khổ mà không thể nói nổi: Rốt cuộc là ai ở trước mặt Quý Phi nương nương bịa đặt Hoàng Thượng có tình cảm với Bạch tài nhân?
Yên lặng ở trong cung luyện chữ, Cố Linh Quân hắt xì liên tiếp.
***
Trong phòng giam của Đại Lý Tự, người canh tù đúng giờ thay đổi ca.
Mới vừa đổi ca, người canh giữ tù nhìn Bạch Tĩnh Nhu đang ngồi trong phòng giam độc lập đầy nghiêm ngặt, sao từ phi tần lại biến thành thám tử tiền triều, tuy trong lòng có kính ngạc, nhưng không biểu hiện ra ngoài.
Trong ngục tù, chân tay Bạch Tĩnh Nhu đều bị khóa lại, ôm đầu gối cuộn người ngồi ở trong góc.
Hoàn cảnh nơi này rất kinh khủng, ẩm ướt tối tăm, vách tường bốn phía đều có những vết máu vết cào, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng la hét của những phạm nhân chịu cực hình.
Nhưng Bạch Tĩnh Nhu lại không bị ảnh hưởng bởi những điều đó, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm một chỗ.
Nàng biết, đây đều là giả, không phải sự thật, Tiêu Dục Hành sẽ không đối với nàng như vậy.
Tự lúc vào cung tới nay, trong lòng nàng có loại cảm giác rất quen thuộc, giống như những chuyện này đều từng xảy ra với nàng.

Bản thân luôn không tự chủ được mà tự động làm những chuyện đó.
Giống như đêm đó, nàng không biết tại sao, bản thân biết rõ trái với cung quy, nhưng cũng phải đi đến sau hoa viên, thật giống như vận mệnh chú định nói cho nàng, muốn ở đó chờ một người.
Thẳng đến khi nàng nhìn thấy đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của Tiêu Dục Hành, nàng biết ... Nàng đến là vì hắn.
Đêm đó, nàng làm một giấc mộng dài.
Ở trong mộng, nàng thấy được nàng và Tiêu Dục Hành hiểu nhau yêu nhau như thế nào, nàng cũng thấy được nàng vì nợ nước thù nhà, như thế nào lần lượt thương tổn người nam nhân yên nàng sâu đậm kia.
Nhất định là trời xanh rũ lòng thương, cho nàng thêm một lần cơ hội làm lại. Làm nàng có thể tránh xa những thứ gọi là thân nhân lừa bịp lợi dụng, có thể yên bình ở cạnh hắn.
Cho nên, lúc Tiêu Dục Hành phạt nàng, nàng không chút nào khúc mắc hay hờn giận.
Giống như đời trước, đây cũng chỉ là phương pháp hắn bảo vệ nàng, hắn vẫn luôn đều là chàng thiếu niên trong trí nhớ của nàng. Có thể đã thoải mái cười to bởi vì một miếng bánh có nhân. Chỉ là đời trước nàng quá ngu dốt, nhìn không ra được, nhiều lần hiểu lầm hắn, tổn thương hắn.
Còn tính tình Cố Linh Quân thay đổi quá lớn ... Nàng từng có một chút nghi hoặc.
Hai chữ độc sủng từng được cung nhân lan truyền khắp hậu cung, nàng không phải chưa từng đố kỵ ghen tuông qua. Nhưng nàng biết, tất cả đều là giả, Cố Linh Quân chẳng qua chỉ là con cờ thế mạng mà hắn chuẩn bị cho nàng, giúp nàng chắn hết những âm mưu hãm hại trong hậu cung.
Cái quyền được độc sủng của Cố Linh Quân thật ra đều là của nàng.
Giả tình giả ý đưa trái cây cho Cố Linh Quân, nàng nghe xong chỉ cười lạnh, quả nhiên là vậy.
Định liệu trước mọi chuyện, nên nàng mới đưa tặng bản sao chép tay, nàng chỉ cần chờ, chờ phần cưng chiều độc sủng đó thuộc về nàng, cái gì của nàng sẽ là của nàng, ai cũng đoạt không được.
Giống như hiện tại, tuy nàng bị nhốt vào ngục tù, nhưng nàng tin tưởng, Tiêu Dục Hành nhất định sẽ không đối xử với nàng như vậy.
Hết chương 10

Chương 11: Chương 11:

Bên trong phủ Tấn Vương, nam nhân ngồi ở trên ghế chủ nhân vừa nghe thám tử báo cáo, vừa ngăn không được nhíu mày thật sâu.
"Bẩm Tấn Vương, tin tức thuộc hạ nghe được chính là như vậy."
Phụ tá đi bước lên, lo lắng nói: "Điện hạ, có cần phái người đến Cẩm Châu xử lý hay không? Để tránh mọi chuyện bị bại lộ."
Một người khác lại vội vàng phản đối: "Không được, làm như vậy không khác gì chui đầu vô lưới, bệ hạ luôn luôn cảnh giác, tùy tiện hành động ngược lại sẽ tự loạn trận tuyến."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
"Nhưng mà ..."
Vài vị phụ tá còn muốn cãi cọ, vẻ mặt người ngồi trên ghế chủ nhân đã không còn kiên nhẫn: "Trước tiên hãy án binh bất động, lại phái thêm thám tử đi tra xét xem bên phía Đại Lý Tự có tra hỏi ra cái gì chưa."
***
Không chỉ có một mình Tấn Vương nóng lòng muốn hỏi thăm, mà còn có Cố Linh Quân người đang ở trong cung.
Tấn Vương là lén lút không thể ra ánh sáng, nàng có thể nói là chính đại quang minh hơn nhiều, nhưng đều giống nhau, nàng cũng hỏi không ra cái gì.
Lúc này, nàng rất hoài niệm mạng Internet của thời hiện đại, cho dù là phía chính phủ ngăn cản tin tức, nhưng vẫn sẽ có chút tin tức nhỏ truyền ra tới. Mà không giống như hiện tại, tin tức ngăn cản đến triệt để, nằm trong cung suy đoán hơn nửa tháng, cũng đoán không ra cái gì.

Thấy Cố Linh Quân rầu rĩ không vui, Đặng công công cố ý tìm đề tài tới phân tán sự chú ý của nàng: "Nương nương, trang phục săn bắn vào mùa thu đã được đưa đến, ngài có muốn thử một chút hay không?"
Lục Trúc cũng tiếp lời: "Đúng vậy nương nương, nô tỳ đã xem qua rồi, nương nương mặc vào nhất định rất xinh đẹp."
***
Nói đến săn bắn vào mùa thu, trong đầu Cố Linh Quân có ánh sáng chợt lóe, nhớ tới cảnh tượng mấy ngày trước đây từng chạm mặt Tấn Vương ở Ngự Hoa Viên. Lúc ấy nàng từ xa xa đã nhìn thấy hắn, đang định né tránh thì Tấn Vương đã bước nhanh đi đến trước mặt nàng.
"Vi thần gặp qua nương nương."
"Tấn Vương không cần đa lễ."
Hai người khách sáo xong thì chìm vào im lặng, Cố Linh Quân đang chuẩn bị tìm cái cớ rời đi, thì thấy ánh mắt Tấn Vương lập loè, giọng hơi mất tiếng hỏi: "Nàng ... Ở trong cung sống có tốt không?"
Trong lòng Cố Linh Quân nhảy dựng, có chút không biết làm sao, nhưng vẫn trả lời: "Khá tốt."
Ánh mắt Tấn Vương ảm đạm vài phần, khép hờ đôi mắt, xoay mặt hướng ra bờ hồ. Nhìn sóng nước lóng lánh trên mặt hồ. Hắn làm như đang nhớ lại chuyện gì đó, nhỏ giọng cười: "Còn nhớ rõ cái ngày va chạm vào thuyền của nương nương ... Cũng là vào mùa thu, thời tiết cũng giống như ngày hôm nay, chỉ là ..."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Nói tới cuối cùng, lại tự giễu cong lên khóe miệng cười cười.
Cố Linh Quân nhịn không được nhăn lại mi.
— "Sao giống cảnh người yêu sau khi chia tay gặp lại nhau rồi kiếm quán cà phê nào đó ngồi nhớ lại chuyện xưa quá vậy!"
— "Tấn Vương ta và ngươi rõ ràng không có chút quan hệ nào, ngươi ở đây diễn kịch cho ai xem!"

— "Cái từ "Chỉ là" kia thật sự sẽ làm người khác hiểu lầm đó!"
Bộ dáng ngẩn người của Cố Linh Quân rơi vào trong mắt Tấn Vương đã trở

thành ý khác, trong lòng hắn hiểu rõ, không dấu vết mà bước lại gần nàng.
Cố Linh Quân lấy lại tinh thần, theo bản năng lui ra sau một bước.
"Hôn sự của Tấn Vương cũng đã đến gần, tất cả mọi việcđã chuẩn bị thỏa đáng rồi sao?"
"Đã xong, mọi việc đều đã chuẩn bị tốt, nửa tháng sau là đến hôn kỳ." Nhắc tới hôn sự, Tấn Vương lại không cảm thấy vui vẻ gì mấy.
"Vậy trước tiên chúc mừng Tấn Vương, nghe nói tiểu thư nhà Lễ Bộ Thượng Thư tri thư đạt lý, dịu dàng hiền huệ. Ta và bệ hạ đều vui thay cho ngài. Thật là muốn nhanh được nhìn thấy Tấn Vương phi trông như thế nào, nhất định là một đại mỹ nhân."
Cố Linh Quân bình tĩnh nhắc nhở hắn, ta chính là tẩu tử của ngươi! Ngươi cũng sắp thành hôn, những tâm tư hư hỏng xấu xa đó đều rút về hết đi!
Nào biết Tấn Vương lại cười khổ, ngơ ngẩn nhìn nàng, nói: "Nàng ta ... Có chút giống nàng ..."
Nói xong mới làm như phát hiện bản thân nói lỡ lời, vội vàng xoay mặt qua chỗ khác.
Cố Linh Quân: " ... "
Hiện tại nàng đã biết tại sao ' Cố Linh Quân ' trong nguyên tác lại thành vật hy sinh chết sớm đến như vậy, một người hai người đều có tâm đào hố cho nàng nhảy.
"Ít ngày nữa sẽ đến săn bắn mùa thu, gần đây trời đã chuyển lạnh, mong nương nương bảo trọng thân thể."
Cố Linh Quân khách sáo cười cười, tìm cái cớ qua loa lấy lệ sau đó vội vàng rời đi, dọc theo đường đi đều giữ im lặng, nhân thiết không thể ngã, nhưng lại nói chuyện với Vân Thanh.
"Tấn Vương thật là quá tâm cơ, quá xấu xa! Nói giống như mình và hắn có quan hệ gì mờ ám vậy."
"Hoàng Thượng đẹp trai đến như vậy mình đui sao mà chọn hắn ta!"
"Vân Thanh, ngươi nói có đúng hay không?"
Thường thường hiểu lầm chính là như vậy mà sinh ra, đặc biệt là đối với nữ nhân trong hậu cung.
Nếu như bị người khác nghe được, Quý Phi và Tấn Vương tư thông, bảo đảm tin này không đến ngày thứ hai sẽ truyền khắp toàn bộ hoàng cung, nàng nhất định phải bóp chết tin này ở trong nôi.
Cố Linh Quân điên cuồng muốn nói cho Vân Thanh, rằng nàng không có tình cảm gì đối với Tấn Vương, một chút cũng không có. Ngược lại là Tấn Vương

có chút gì đó không thể nói đối với nàng.
Vân Thanh vẫn giữ im lặng, máy móc gật gật đầu.
Cố Linh Quân không so đo, dù sao thông qua Vân Thanh truyền đạt cho Tiêu Dục Hành là được.
Hoàng đế phái người tới giám sát nàng cũng không phải không có chỗ tốt.
Cố Linh Quân không yên tâm, lại nói thêm một câu: "Hoàng Thượng thật sự là người đẹp nhất mà ta từng thấy qua, lại còn anh minh thần võ, là một thế hệ minh quân!"
***
Lục Trúc lấy mấy bộ săn bắn mùa thu ra triển lãm cho nàng xem: "Nương nương, ngài xem."

Cố Linh Quân vừa thấy đôi mắt lập tức phát sáng: "Mau giúp ta thay!"
Ngày thường nàng toàn mặc váy áo trang phục của hoàng cung, xinh đẹp là xinh đẹp, nhưng hành động lại không được tiện cho lắm.
Mà trang phục săn bắn này lại phác hoạ hoàn mỹ vòng eo nhỏ như con kiến của nàng, dọc bìa vạt áo choàng trắng thêu đám mây bằng chỉ vàng, xứng với roi ngựa nhỏ màu đỏ đậm, làm toàn thân nàng có vẻ vô cùng anh tuấn.
Nàng đứng tại chỗ xoay vài vòng, vẫy vẫy roi ngựa nhỏ, đôi mắt sáng lấp lánh, hỏi: "Còn bao nhiêu ngày nữa đến săn bắn mùa thu? Ta mặc bộ này cưỡi ngựa nhất định rất đẹp."
Lục Trúc nhìn ánh mắt đầy chờ mong của nàng, cuối cùng vẫn là nhẫn tâm nói cho nàng một sự thật ...
"Nương nương, ngài không biết cưỡi ngựa."
Cố Linh Quân: "???"
— "Nàng không biết thì thôi đi, đằng này nguyên chủ cũng không luôn?"
— "Rõ ràng là con gái của Đại tướng quân oai phong, tại sao lại không biết cưỡi ngựa?"
Thấy vẻ mặt Cố Linh Quân đầy nghi hoặc, Lục Trúc giải thích: "Nương nương, ngài đã quên sao? Năm ngài tám tuổi không cẩn thận té từ trên ngựa xuống, sau đó không bao giờ chịu lên ngựa nữa."
Cố Linh Quân méo miệng, lập tức giống như cá nóc xì hơi.
***
Tuy là như thế, nhưng đến săn bắn, Cố Linh Quân vẫn rất vô cùng hứng thú, giống như là học sinh tiểu học lần đầu đi cắm trại vậy.

Trước kia còn chưa vào cung, nàng đã rất ít khi đi ra ngoài, mấy tháng ở trong cung càng giống nhà quê mới lên phố, nhìn cái gì cũng đều cảm thấy mới lạ.
Ngại thân phận là Quý Phi, Cố Linh Quân chỉ có thể thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài thông qua một khe mành nho nhỏ bị gió nhẹ nhàng thổi bay.
Dọc hai bên đường đều có quân lính canh gác, ngăn cách bá tánh đang duỗi dài cổ ngẩng đầu chờ đợi, trong miệng thỉnh thoảng lên tiếng.
"Mau xem, đó là Hoàng Thượng!"
"Aaaa ... Đó là Quý Phi nương nương!"
Cảnh tượng này thật giống thần tượng minh tinh diễn viên bước lên thảm đỏ.
Ngay cả hai bên cửa hàng nhỏ nằm san sát cũng làm Cố Linh Quân không dời tầm mắt được.
Tuy Hoàng cung có tốt thiệt, nhưng đều thiếu chút náo nhiệt phố phường.
Cố Linh Quân vẫn luôn duy trì sự hưng phấn cho đến khu vực săn bắn, lúc cung nhân dắt tới một ngựa con đỏ thẫm càng tăng cao lên tới cực điểm.
"Bệ hạ, đây là quà tặng cho thiếp sao?" Ánh mắt của nàng còn dán vào con ngựa nhỏ đỏ thẫm kia, biết rõ còn cố hỏi.
"Biết cưỡi sao?" Tiêu Dục Hành cũng biết rõ mà cố hỏi.

Cố Linh Quân nhìn hắn chằm chằm, sau đó lắc lắc đầu.
Tiêu Dục Hành đi đến trước đầu ngựa, dắt dây cương, nói: "Tới."
Cung nhân phát hiện ý đồ của hắn, tất cả đều hoảng sợ, la lên: "Bệ hạ!"
Trương Đức Phúc vội vàng trừng mắt liếc nhìn một đám này.
Hừ, thứ không có mắt.
Người có mắt, vỗ vỗ mông ngựa, làm ngựa đi lên phía trước vài bước.
Cố Linh Quân nương lực tay của Tiêu Dục Hành leo lên ngựa.
Đặng công công cũng rất có ánh mắt, đưa roi ngựa nhỏ cho nàng.
Không ngờ lại bị Cố Linh Quân dùng ánh mắt khiển trách: "ngựa con đáng yêu như vậy, ngươi nhẫn tâm đánh nó sao?!"
Đặng công công: " ... "
Mọi người nhìn một màn này, thở cũng không dám thở.
Cố Linh Quân ngồi trên lưng ngựa, Tiêu Dục Hành nắm dây cương, hai người cùng cưỡi một con ngựa chậm rãi đi một vòng.
Gương mặt nhỏ của nàng không biết là bởi vì hưng phấn hay là cái gì, dần dần đỏ bừng.
Dưới ánh nắng lười biếng của mùa thu, cảnh này thật đúng là giống như

tranh vẽ.
Tiêu Dục Hành dừng lại, hỏi nàng: "Muốn chạy thử một vòng không?"
Cố Linh Quân vừa định gật đầu, đột nhiên nghĩ đến chuyện nàng không biết cưỡi ngựa, thì chạy bằng cách nào? Nhất định phải có người cưỡi chung với nàng, người duy nhất có tư cách ngồi chung một con ngựa với nàng chỉ có Tiêu Dục Hành.
Nàng thương tiếc mà sờ sờ đầu ngựa nhỏ.
--- "Hai người ngồi lên chắc mày cực lắm hen?"
Chú ngựa nhỏ đỏ thẫm dường như nghe được tiếng lòng của nàng, phối hợp giơ đầu lên kêu ra một tiếng.
Nàng chớp chớp mắt, giả vờ mệt mỏi: "Bệ hạ thần thiếp thấy hay là lần sau đi."
Tiêu Dục Hành biểu tình bình tĩnh nhìn nàng cười.
***
Trải qua hành động làm màu rãi cẩu lương trước mặt mọi người ngồi chung một con ngựa dạo một vòng của Tiêu Dục Hành, sau khi bắt đầu cuộc săn thú, tất nhiên một đám người nhà của triều thần gồm phu nhân và nữ nhi vây quanh nàng tiến hành phương thức thổi phồng nịnh bợ.
Sống sờ sờ biến nơi đi săn thành hiện trường nịnh nọt.
"Nương nương thật đúng là được Hoàng Thượng yêu thương cưng chiều nha, con ngựa này vừa thấy là biết không phải chủng loại bình thường rồi."
"Đúng vậy, cũng chỉ có nương nương tôn quý như vậy mới xứng đôi với con ngựa như vậy."
"Nương nương, trang phục ngài mặc cũng thật đẹp."
"Nương nương, kiểu tóc của ngài cũng đẹp."
.....

Lúc này Cố Linh Quân mới cảm khái, thiệt tình của hoàng đế nàng không dám nhận.
Nàng cứ như vậy bị một đám người vây quanh, nếu thực sự không rõ nguyên do nàng thật cho rằng bản thân thật sự là sủng phi.
Lũ người cho thích khách tới ám sát Hoàng đế, bọn kia chỉ liếc mắt một cái là có thể tìm được nàng ... Quả thực ... Nàng chính là cái khiên chống gươm giáo cung tên bằng xương bằng thịt mà ...
Tưởng tượng đến cái khiên nàng bỗng nhớ tới nữ chủ Bạch Tinh Nhu, nhưng hiện tại nàng ta đang ở Đại Lý Tự, đã ngồi xổm ở trong đó hơn nửa

tháng, vậy nàng phải làm cái khiêng chặn cho ai?!
Cố Linh Quân không hiểu, cả người đều chìm vào đau thương.
Đám người kia mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, tất cả đều nơm nớp lo sợ trong đầu suy nghĩ là nơi nào làm Quý Phi nương nương không hài lòng, sợ bị trách phạt nên người nào cũng im miệng không ai dám lên tiếng.
***
Tiêu Dục Hành mang theo triều thần vào khu vực săn bắn săn thú, mà nữ giới thì chỉ đi săn ở rừng cây nhỏ gần liều trại, săn bắn thỏ hoang cùng gà rừng.
Nàng được Đặng công công nắm cương ngựa, phía sau đi theo một đám người, chậm rì rì dạo ở rừng cây nhỏ.
Đột nhiên tiểu thái giám dò đường phía trước hô lớn lên: "Nương nương, có thỏ hoang."
Cố Linh Quân vội vàng mở to mắt, kéo cung.
"Trúng! Trúng!"
"Trời ạ! Quả thật là cha nào con nấy mà, tài bắn cung của nương nương thật tốt!"
"Nương nương quả thật lợi hại, ngay cả thỏ hoang cũng có thể bắn trúng!"
Cố Linh Quân: " ..."
Tuy rằng mấy tháng qua, Cố Linh Quân đã kiến thức qua các loại nịnh bợ, nhưng cũng không ngờ tới, có thể nhắm mắt thay mận đổi đào, nịnh bợ được đến như thế.
— "Có con thỏ nào nhìn thấy nhiều người như vậy, nghe được động tĩnh lớn như thế mà không bỏ chạy?"
— "Có con thỏ nào chạy trốn mà nằm tại chỗ nhảy vài cái hay không? Mắt ta không cận, thấy được chân con thỏ đã bị cột chặt bằng dây thừng."
— "Rõ ràng mình không có bắn trung, tại sao con thỏ lại dính tên?!"
Cung nhân nhặt con thỏ về, thấy vẻ mặt Cố Linh Quân vẫn lạnh nhạt như cũ, có chút không biết làm sao.
Đều nói Hoàng Thượng thánh tâm khó dò, thật ra tâm nương nương cũng khó dò không kém!
Cố Linh Quân không có hứng thú săn thú nữa, chỉ gọi người nắm dây cương đi dạo vòng vòng.
Đối với những tiếng hô thỉnh thoảng vang lên nào là "Gà rừng", "Vịt hoang", "Dã hồ li" không có chút nào hứng thú.
Ngồi trên lưng ngựa thấy mệt mỏi nên quay lại lều trại, để lại một đống nữ

nhân mắt to trừng mắt nhỏ.
Tác giả có lời muốn nói:
Màn đêm buông xuống, Vân Thanh một năm một mười chuyển lời lại cho Tiêu Dục Hành.
Tiêu Dục Hành: "Miệng lưỡi trơn tru, không thể tin."
Trương Đức Phúc: "Hoàng Thượng, xin ngài khống chế tốt đường cong khóe miệng sắp gần mang tai rồi hẳn nói!"
Hết chương 11

Chương 12-13: Chương 12:

Tuy nói là giữa đường dựng lều trại, nhưng một chút cũng không đơn sơ, trên thảm lông mềm mại là những vật cụ bằng gỗ cần thiết trong nhà. Có lẽ là vào khu vực săn bắn nên nhiệt độ không khí hơi thấp, cung nữ còn tri kỷ mà chuẩn bị mấy bếp lò nhỏ tạo ra ấm áp.
Cố Linh Quân mới vừa đi vào, một đám cung nữ đã chờ sẵn ở đó, lập tức nhào lên như tổ ong chào đón nàng, còn nâng đỡ nàng đến trên giường nhỏ.
Mát xa hai vai, châm trà rót nước.
Bị cho qua một bên, Đặng công công và Lục Trúc: " ... "

Không được nàng cho phép, các nữ nhân quay xung quanh chí chóe nói không ngừng ở bên tai nàng tất nhiên là không thể đi vào theo.
Rốt cuộc đôi tai của Cố Linh Quân đã được yên bình.
***
Cố Linh Quân nghỉ ngơi một hồi lâu, đang mơ màng sắp ngủ thì bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh ồn ào đầy hưng phấn của tiểu thái giám:
"Hoàng Thượng đã trở lại!"
Cố Linh Quân bỗng nhiên trượt tay chống đầu gật thật mạnh một cái thiếu chút chổng vó, nháy mắt bừng tỉnh, cũng vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, lại phát hiện con đường phía trước đã trống rỗng, nửa hạt bụi cũng thấy.
Đương nhiên, nghe tiếng hô ra tới cũng không chỉ có mình nàng mà quần đoàn nữ nhân kia cũng ào ra, cũng mang biểu cảm sốt ruột nhìn xung quanh.
Đang lúc mọi người lấy ánh mắt khiển trách tiểu thái giám "Nói dối quân tình", mặt đất hơi hơi rung động lên, bụi bắt đầu hình thành bay tứ tung trong không khí.

Loáng thoáng truyền đến tiếng vó ngựa vội vàng, chỉ chốc lát, âm thanh từ xa tới gần, bóng dáng một đoàn người thúc giục ngựa cũng xuất hiện ở trước mắt.
Tiêu Dục Hành dẫn đầu, sau đó là một đám đại thần.
Nháy mắt, đám người kia đã chạy tới khu lều trại, Tiêu Dục Hành thít chặt dây cương cách nơi nàng đứng khoảng mười mấy mét, xoay người xuống ngựa.
Mặc quần áo săn bắn màu đen xen lẫn chỉ thêu vàng, dáng người Tiêu Dục Hành càng cao ráo phong độ, khí chất không giống người thường, làm lu mờ đám người đứng xung quanh hắn.
Có lẽ là mới từ khu vực săn bắn về, thế cho nên nét mặt của Tiêu Dục Hành mơ hồ mang theo một chút sát khí.
Nhưng khi hắn đi đến trước mặt nàng, nhìn về phía nàng, vẫn là nhỏ giọng hỏi.
"Sao lại ra đón làm gì?"
Tiêu Dục Hành vừa nói vừa duỗi tay thay nàng sửa sang lại áo choàng. Mới vừa rồi, trong lúc vội vàng Lục Trúc giơ tay lấy áo choàng khoác đại lên người Cố Linh Quân.
Không cần xem, Cố Linh Quân cũng cảm nhận được ánh mắt ái muội của cả đám người vây xung quanh.

Nàng vừa định trả lời, thì Đặng công công đứng ở một bên gấp không chờ nổi tùy thời chờ ra lệnh đã giành trước một bước, gương mặt tươi cười nói:
"Nương nương vẫn luôn ngóng trông Hoàng Thượng trở về, vừa nghe được tin tức đã lập tức chạy tới chờ."
Quân đoàn nữ nhân phía sau cũng phối hợp nói theo.
"Đúng vậy thưa Hoàng Thượng, thần phụ thấy nương nương đều phái người ra tới nhìn rất nhiều lần."
"Đúng vậy thưa Hoàng Thượng, khó trách lúc đi săn thần phụ thấy nương nương không có hứng thú gì hết, thì ra là nhớ Hoàng Thượng!"
Mặt Cố Linh Quân nóng lên, nhanh chóng nhắm hai mắt làm lơ, ra vẻ chuyện này nàng không biết.
Chỉ thấy ánh mắt từ bốn phía đều là ngầm ý không thể nói, vẻ mặt tươi cười.
--- "Vợ chồng son mà, hiểu hiểu."
Có một trung niên nam tử rình cái bụng to ăn mặc sang quý là ha ha cười ra tiếng, lớn giọng hô lên: "Thần nói sao năm nay Hoàng Thượng săn thú không

bao lâu đã vội vàng trở về, thì ra là nhớ mong Quý Phi nương nương!"
Biểu tình trên mặt Cố Linh Quân càng không thể khống chế, hoàn toàn đỏ bừng.
Hiện tại, nàng có cảm giác loại tình huống này giống như là dẫn bạn trai về nhà ăn tết bị một đám người thân trêu chọc.
Mà nhìn lại Tiêu Dục Hành, vẻ mặt bình tĩnh, sắc mặt không có chút nào thay đổi. Nụ cười nhàn nhạt không quan tâm, cũng không ra tiếng ngăn cản, ngược lại như là đang cực kỳ vui vẻ nhìn nàng túng quẫn.
***
Cố Linh Quân da mặt mỏng đi theo Tiêu Dục Hành vào trong lều, mặt vẫn nóng bỏng đỏ hồng, bếp lò nhỏ nóng hầm hập làm nàng càng khó chịu đến mức thở không nổi.
Trải qua chuyện vừa mới nãy, ánh mắt Cố Linh Quân loạn nhìn trái phải, nhìn nhìn nốc lều trại lại nhìn nhìn thảm lông trên mặt đất, có chút xấu hổ nên không dám nhìn Tiêu Dục Hành.
Tiêu Dục Hành thu hết tất cả cử chỉ của nàng vào đáy mắt, cong cong khóe miệng, bước vài bước đi đến trước mặt nàng, hơi hơi khom lưng, đối diện tầm mắt của Cố Linh Quân mà hỏi: "Rất nóng? Sao mặt nàng đỏ quá vậy?"
Nói xong lại dùng vẻ mặt quan tâm nhìn nàng, ngoài dự đoán của mọi người, hắn nhẹ nhàng duỗi tay nắm nắm nhéo nhéo vành tai của nàng, theo động tác di chuyển từ từ đến má của nàng.
Gương mặt của Cố Linh Quân hoàn toàn đỏ giống con tôm luộc, theo bản năng đẩy Tiêu Dục Hành ra, thoáng nghiêng người nói: "Không ... Không có nóng ..."
Phía sau rõ ràng truyền đến tiếng cười đầy sung sướng, Cố Linh Quân mới kịp nhận ra, Tiêu Dục Hành đang giỡn với nàng.
Tiêu Dục Hành thu hồi tâm tư đùa giỡn với nàng, tự động leo lên giường nhỏ, giọng ra lệnh: "Lại đây."
Cố Linh Quân căm giận bất bình, trộm trừng mắt liếc nhìn hắn, sau khi cởi áo choàng cũng ngồi lên giường.
Trương Đức Phúc đưng ở một bên nhìn đến mặt già đỏ bừng, gương mặt tươi cười bước lại gần, nói: "Vừa mới kiểm kê xong, số lượng thú săn năm nay của Hoàng Thượng nhiều hơn mọi năm! Tài bắn cung của Hoàng Thượng quả thật tuyệt vời."
Đặng công công không biết con thỏ kia là từ cái góc xó nào nhảy ra tới, nói tiếp: "Hoàng Thượng ngài xem, nương nương cũng săn được một con thỏ

kìa!"

Cố Linh Quân nhìn con thỏ đang nhảy tưng tưng kia không nói lời nào, nhanh chóng nhìn Tiêu Dục Hành, trong lòng sáng tỏ.
— "Cái gì mà nhiều hơn mọi năm!?"
— "Không phải đều là do mọi người nhường ngươi sao?!"
— "Ta có thể săn được một con thỏ! Thì ít nhất ngươi có thể săn được một con gấu ..."
Trương Đức Phúc lại bổ sung, nói tiếp: "*Công phu cưỡi ngựa bắn cung của Hoàng Thượng từ nhỏ đã hơn người, hàng năm đều đứng đầu trong cuộc săn. Theo lão nô tới xem, trong Đại Chu không có một ai có thể so được với Hoàng Thượng."
*Công phu: một loạt hành động chân tay có bài bản được gọi là công phu, mấy bà tám hay đánh nhau loạn xà ngầu gọi là công phu mèo quào.
Cố Linh Quân không để bụng: "Vậy khẳng định so được với thợ săn, người ta dựa vào cái này mà sống nha."
Chợt nhớ người trước mặt là vua một nước, ho một tiếng nàng có thể bay đầu ngay, vội vàng tươi cười, nịnh bợ: "Thần thiếp không thể tận mắt nhìn thấy tư thế oai hùng của Hoàng Thượng thật là đáng tiếc quá đi à, nói gì thì nói, trong mắt thần thiếp Hoàng Thượng luôn luôn đứng đầu."
Trương Đức Phúc còn muốn nói nữa, Tiêu Dục Hành vẻ mặt lãnh đạm lên tiếng cắt ngang: "Được rồi, lui ra ngoài."
Trương Đức Phúc vẻ mặt ủy khuất, muốn nói lại thôi: " ... "
Quả nhiên tuổi lớn thì không được trọng dụng, ngay cả lời nói nịnh nợ Hoàng Thượng cũng không thích nghe.
Ngồi bên cạnh, trong lòng Cố Linh Quân hậm hực, cảm khái nói thầm trong bụng.
— "Quả nhiên là gần vua như gần cọp, nói nhiều sai nhiều."
***
Chờ đi tới *hành cung, Cố Linh Quân mới nhớ, lều trại khi nãy chẳng qua chỉ là nơi dùng để nghỉ chân mà thôi.
*hành cung: cung điện phục vụ việc ngủ nghỉ vui chơi nằm ở địa phận bên ngoài kinh thành nơi thường trú của vua, là nơi nhà vui thỉnh thoảng đến, không ở thường xuyên, rãi rác khắp các tỉnh thành.
Hành cung được xây dựng gần khu vực săn bắn dưới chân núi hoàng gia, có rất nhiều tòa cung điện lớn lớn bé bé.

Thấy nhiều không trách, Cố Linh Quân giờ đây có thể dùng vẻ mặt bình tĩnh đối diện mọi việc.
Ở hiện đại, không phải kẻ có tiền đều mua nhà khắp nơi trên thế giới để tiện dừng chân sao?! Khắp thiên hạ này đều là của hoàng đế, xây dựng thêm mấy cái hành cung cũng là chuyện bình thường.
Phối hợp với ban ngày săn thú, là tổ chức tiệc tối ngoài trời.
Cố Linh Quân nghe cung nhân giải thích thì hiểu ra ngay, đơn giản định nghĩa thành "ngoài trời + tiệc tối = cắm trại nướng barbecue."
Tiệc hoàng gia đương nhiên sẽ không xuất hiện tiết mục "múa lửa" hay là "mọi người cùng nắm tay nhảy múa xung quanh lửa trại".

Nhưng biểu diễn ca múa nhạc, loại hình trợ hứng này dù là ở cổ đại hay là hiện đại cũng đều không thể thiếu vắng được.
Cố Linh Quân ngồi ở trên đài cao được chuyên dựng để chắn gió, tay cầm túi nước nóng. Nhìn xuống phía dưới, nhóm vũ nữ mặc quần áo mỏng manh bị gió lạnh thổi, mặt người nào người nấy trắng xanh, xa quá nên nàng không biết có chảy nước mũi hay không.
Trong lòng yên lặng đồng tình ba giây.
Sau khi nhóm vũ nữ lui ra liên lục có quan viên đứng dậy báo cáo, Cố Linh Quân nhìn một hồi lâu mới phản ứng lại đây.
"Cắm trại nướng barbecue" càng giống như là "tiệc công ty thường niên" kiêm "hiện trường nịnh bợ".
Ví dụ như vị đại nhân A kia: "Năm nay mưa thuận gió hoà, ngũ cốc được mùa, lương thực so với năm trước càng nhiều, tất cả đều nhờ vào sự lãnh đạo đầy anh minh của Hoàng Thượng."
Lại ví dụ như vị đại nhân B nọ: "Năm nay thuộc hạ đã khơi thông kênh đào trong huyện, mùa hạ nhiều mưa cũng không có xảy ra chuyện ngập nước úng thối. Trời phù hộ Đại Chu có một *minh chủ như Hoàng Thượng!"
*minh chủ: người lãnh đạo sáng suốt.
Cố Linh Quân yên lặng lắng nghe, trong lòng nhớ kỹ, nghe được rất là nhiều những từ ngữ khen ngợi mới lạ, cũng mỉm cười tủm tỉm gật đầu.
Cố Linh Quân: So với tài nịnh bợ của quan viên trong triều, tại hạ thua tâm phục khẩu phục.
***
Có lẽ là nghe nhiều quá nên Tiêu Dục Hành cũng cảm thấy phiền chán, vẫy vẫy tay kêu dừng, một lần nữa bắt đầu tiết mục biểu diễn ca múa.

Lúc này, các cung nữ cũng có thứ tự bưng thức ăn lên.
"Nương nương, đây là con thỏ ban ngày ngài săn được."
Cố Linh Quân nhìn vài miếng thịt thỏ nướng được róc xương nằm trên dĩa, nhìn thật lâu cũng không có giơ đũa.
Đặng công công thấy thế khom lưng nhỏ giọng che miệng khuyên: "Nương nương là không đành lòng ăn sao? Đây là tập tục của Đại Chu, con thú đầu tiên săn được sẽ bị nướng ăn. Nương nương tốt bụng yêu thương động vật, con thỏ có thể được nương nương thưởng thức là may mắn của nó."
Cố Linh Quân mỉm cười gật gật đầu, tặng cho Đặng công công một ánh mắt 'quả nhiên là người hiểu biết ta'.
Hơi hơi nhíu mày lộ vẻ mặt giãy giụa, bộ dáng ta thật sự không đành lòng gắp khối thịt thỏ đó lên ăn, xém chút xúc động mà tính hỏi ra câu "Có thể làm đầu thỏ cay cho ta được không?", cuối cùng nhịn được nuốt vào trong bụng.
Cố Linh Quân miệng nhỏ cắn một miếng nhỏ nhai nhai nuốt nuốt, chỉ chốc lát đã ăn xong một dĩa thịt thỏ nhỏ xíu, muốn duy trì hình tượng Quý Phi cao quý không thể ăn quá nhiều. Vừa định buông đũa bạc xuống thì thấy từ trên cao lại rơi xuống một miếng thịt thỏ rất to.
Quay đầu nhìn sang, gương mặt Tiêu Dục Hành bị lửa trại chiếu sáng, thản nhiên hỏi ngược lại: "Sao vậy, không hợp khẩu vị?"
Cố Linh Quân khóe miệng khống chế không được cong lên, đầu lắc như trống bỏi, vội vàng cúi đầu, bộ dáng "Ta cũng không muốn ăn, nhưng Hoàng Thượng một hai phải bắt ta ăn, ta chỉ đành cố mà ăn để ngài vui lòng vậy".
Tiêu Dục Hành lại nhìn thoáng qua, rút tầm mắt về, giơ lên chén rượu che khuất khóe miệng cũng đang cong lên của mình.
Phía dưới, chúng đại thần yên lặng lưu, cũng không rõ nguyên do luống cuống tay chân mà giơ lên chén rượu.
***
Có lẽ là thông cảm cả một ngày nàng đều "Phối hợp biểu diễn", ban đêm Tiêu Dục Hành rất săn sóc, không có tới quấy rầy nàng ngủ.
Cố Linh Quân ngâm mình vào bồn nước ấm, nhắm hai mắt mặc một đám cung nữ mát xa vai rửa mặt cho mình.

Đợi cung nữ đều đi ra hết, Cố Linh Quân mới thở dài một tiếng cảm khái nói: "Mệt mỏi quá, rốt cuộc cũng kết thúc."
Hơi hơi nghi hoặc, Lục Trúc nhắc nhở: "Nương nương, ngày mai còn phải đi

đến chùa Thiên Lộ nữa mà, đó mới là chuyện chính."
Cố Linh Quân giật mình kinh ngạc: "Chùa Thiên Lộ?"
Lục Trúc nhịn xuống xúc động đỡ trán, vừa chải tóc cho nàng vừa giải thích: "Lúc người ở Lễ Bộ tới, nương nương chỉ quan tâm hỏi thăm chuyện về Bạch tài, chắc là khi đó không lưu ý nghe."
"Khu vực săn thú chỉ là bắt đầu, quan trọng nhất đến chùa Thiên Lộ thắp nhan thành kính cảm ơn trời cao phù hộ. Hoàng Thượng tất nhiên là đi đầu dẫn dắt toàn bộ đại thần, nữ quyến cũng phải đi theo trong đó có nương nương ngài đây."
Cố Linh Quân lập tức khẩn trương lên, đang muốn đứng dậy, đã bị Lục Trúc đè lại.
"Nương nương tạm thời đừng lo lắng, đến lúc đó Lễ Bộ sẽ cho người dẫn dắt nương nương, điều nương nương phải làm chính là, đêm nay phải nghỉ ngơi thật tốt."
Nghe vậy, Cố Linh Quân thả lỏng dần dần, lại lần nữa dựa vào vách thùng, "Vậy Ta lại ngâm thêm một lát nữa."
***
Trong đại lao Đại Lý Tự.
"Nghe nói lần này Hoàng Thượng đi săn thú, hậu cung phi tần chỉ dẫn theo một mình Quý Phi nương nương."
"Đó là đương nhiên, ngươi cũng không nhìn xem Quý Phi được yêu thương cưng chiều bao nhiêu."
Cai ngục nói chuyện với nhau truyền vào trong song sắt, trong góc phòng giam, có một người ngồi ôm đầu cuộn vào hai đầu gối, nghe vậy giật giật cơ thể, kéo theo xiềng xích trên người phát ra tiếng vang.
Người này chính là Bạch Tinh Nhu bị giam giữ mấy ngày nay, tóc hỗn độn rối tung, trang phục bạch y trắng tinh giờ đã dính đầy các loại vết bẩn, đã nhìn không ra màu sắc vốn có của nó. Trong ánh mắt là một mảnh ảm đạm, nhìn không ra một chút sức sống.
Bên ngoài phòng giam truyền tới tiếng bước chân, Bạch Tinh Nhu cũng không có một chút phản ứng, vẫn ngơ ngẩn mà nhìn mặt đất trước mắt kia.
Người tới dừng lại, lạnh giọng nói: "Bạch Tinh Nhu, đừng phản kháng, vô dụng, thành thật nói hết những gì ngươi biết ra."
Bạch Tinh Nhu trào phúng cười, ngẩng đầu: "Ta muốn gặp Hoàng Thượng."
Người đứng ngoài phòng giam cất tiếng cười to: "Chỉ bằng ngươi còn muốn gặp Hoàng Thượng? Bạch Tinh Nhu, chắc ngươi cũng đã biết thân phận hiện

tại của ngươi là gì, tội phạm mưu phản, thành thật khai ra còn có thể chừa lại toàn thây."
Bạch Tĩnh Như quay mặt sang chỗ khác, lặp lại câu nói kia: "Ta muốn gặp Hoàng Thượng."
Người nọ sắc mặt xanh mét, chán ghét nhìn thoáng qua, nói: "Ta đã cho ngươi một cơ hội cuối cùng, mà ngươi lại mạnh miệng ... Ha, cũng không sao, chứng cứ gì chúng ta cũng đã điều tra rõ. Yên tâm ngồi ngốc ở trong đây đi, ngươi cũng không còn dư thừa bao nhiêu ngày nữa đâu."
Tác giả có lời muốn nói:
Một năm sau, vào đúng cuộc săn thú vào mùa thu, Lễ Bộ báo các công việc chẩn bị cho hoàng đế.
Tiêu Dục Hành suy nghĩ nửa khắc, ra lệnh: "Chuẩn bị một con gấu cho trẫm."
Lễ Bộ Thượng Thư: "???"
Hết chương 12

Mới vừa tảng sáng, sương mù còn chưa tan hết Cố Linh Quân đã bị đánh thức.

Cố Linh Quân vừa đánh ngáp vừa tùy ý để cung nữ mân mê ở trên người mình.

Thay quần áo xong ra tới, thì thấy một đám nữ nhân người nhà của các quan đại thần đều ngáp tới ngáp lui giống như nàng đang đứng ở ngoài điện chờ.

Thấy Cố Linh Quân xuất hiện, vội vàng đoan chính đứng thẳng thành hàng cúi chào thỉnh an nàng.

Xe ngựa gỗ điêu khắc xa hoa rộng rãi lộc cộc lộc cộc rời khỏi hành cung, theo sát phía sau là vô số chiếc xe ngựa, mênh mông cuồn cuộn chiếm khắp toàn bộ con đường.

Bên trong xe, Cố Linh Quân vén rèm lên nhìn nhìn, hỏi Lục Trúc: "Người dẫn đầu thỉnh an vừa mới nãy là ai?"

Nàng vừa mới bước ra thì đã chú ý tới một *phụ nhân ăn mặc đơn giản đứng ở đầu hàng, những người còn lại đều tụ năm tụ ba ở bên nhau nhỏ giọng oán giận, duy nhất chỉ có mình nàng ta và một nàng bé mười hai, ba tuổi đứng ngay ngắn ở bên cạnh, biểu tình chăm chú, lặng im chờ đợi.

*phụ nhân: phụ nữ đã có chồng.

Lục Trúc suy nghĩ một lát, trả lời: "Người nương nương nói chắc là phu nhân Trung Viễn Hầu."

Cố Linh Quân nghe vậy thanh tỉnh hơn phân nửa.

"Khó trách, thì ra là mợ của Hoàng Thượng, nàng bé nhìn tương tất đứng bên cạnh là quận chúa Khang Di, sao không thấy Trung Viễn Hầu ..."

"Nương nương, ngài đã từng gặp qua Hầu gia Trung Viễn Hầu rồi."

Cố Linh Quân vắt óc nhớ lại cũng không nhớ nổi.

Cậu của Tấn Vương nàng đã gặp qua, còn cầu hôn giùm hắn. Còn Trung Viễn Hầu, cậu ruột của Hoàng Thượng thì nàng không có ấn tượng.

"Cung yến lần trước, cả nhà Hầu gia đều về thăm nhà mẹ đẻ của Hầu phu nhân nên nương nương chưa có dịp gặp. Nhưng lúc ở khu vực săn bắn, Hầu gia còn nói một câu với nương nương mà, ngài quên rồi sao?"

Ánh mắt Cố Linh Quân lập tức che kín hoài nghi cùng không thể tin tưởng.

Là người nam nhân trung niên ưỡng bụng to la lớn giọng nói chuyện kia sao?

Lục Trúc dùng ánh mắt đáp lại ... ' đúng vậy '.

Trên đường đến chùa Thiên Lộ, Cố Linh Quân đều chìm vào suy nghĩ.

--- "Thời trẻ phu nhân Trung Viễn Hầu thích Trung Viễn Hầu điểm nào vậy?"

***

Từ hành cung đến chùa Thiên Lộ khoảng chừng *một canh giờ, đường đá chỉ kéo dài tới chân núi, mà chùa Thiên Lộ lại giấu mình ở giữa sườn núi, chỉ có thể cuốc bộ leo thang thành tâm lên thắp nhang.

*một canh giờ = 2 tiếng (một ngày có 12 canh, tức 24 tiếng).

Lúc Cố Linh Quân xuống xe ngựa thì trời đã hoàn toàn sáng trắng.

Vì là chùa thuộc sở hữu của hoàng gia, nên ngày thường không có mở cửa chào đón bá tánh bình dân, còn có binh linh thay phiên trông coi, trừ bỏ chim chóc xẹt qua xẹt lại quấy nhiễu yên tĩnh trong rừng núi thì cũng không có người nào khác lẻn vào, nhìn có vẻ vô cùng âm u tĩnh mịch.

Nhưng sự âm u tĩnh mịch trước giờ hiện tại lại bị tiếng xe ngựa lộc cà lộc cộc xen lẫn tiếng nói chuyện ồn ào đánh vỡ.

Đứng ở dưới chân núi ngửa đầu nhìn lên thì thấy đoàn người mênh mông cuồn cuộn đi theo phía sau hoàng đế đã đi trước hơn phân nửa bậc thang.

"Nương nương, chúng ta cũng đi thôi." Đặng công công chờ từ sớm đến gần nhắc nhở.

Bị mọi người vây quanh, Cố Linh Quân không thể không cắn răng hơi nhấc chân váy *cung trang leo lên bậc thang tiến đến mục tiêu chùa Thiên Lộ.

*cung trang: trang phục trong hoàng cung, chia ra nhiều cấp bậc địa vị khác nhau.

Bên trong chùa miếu, cổ thụ che kín trời, hương khói nhàn nhạt quanh quẩn khắp nơi. Dù trong lòng có nghĩ gì thì khi bước vào nhìn thấy cảnh tượng này, lòng cũng yên tĩnh theo, đầu óc thanh tịnh trống rỗng.

Trụ trì mang theo đệ tử đứng chờ trước cổng chùa, vẻ mặt cười đến hiền lành, sau khi nhìn thấy nàng không vội vàng vấn an.

"Lão nạp gặp qua Quý Phi nương nương."

Cố Linh Quân vội vàng trả lời: "Phương trượng không cần đa lễ."

Chủ trì mỉm cười gật đầu, lại vấn an quân đoàn *nữ quyến phía sau Cố Linh Quân, dẫn dắt các nàng đi thiện phòng trước làm nghỉ ngơi chỉnh đốn.

*nữ quyến: người nhà các quan đại thần trong triều, là phái nữ, như mẹ, vợ, chị gái, em gái, con gái, cháu gái ...

Cố Linh Quân đi theo phía sau chủ trì, thở cũng không dám thở mạnh, toàn thân đều khẩn trương.

Nàng không khỏi suy nghĩ, một người thay đổi linh hồn như nàng, đi vào trước cửa Phật thần thánh có bị phát hiện hay không?!

***

Đặng công công nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương và bộ dáng đứng ngồi không yên của Cố Linh Quân, mở miệng trấn an: "Nương nương không cần khẩn trương. Đợi lát nữa chỉ cần mang theo mọi người dâng hương thắm viếng là có được, sẽ không có việc gì xảy ra đâu."

Thấy Cố Linh Quân vẫn còn ngẩn người vì lo lắng, Đặng công công lại nói tiếp nhằm làm nàng phân tâm.

"Nương nương có điều không biết, thật ra ngay từ lúc đầu, chùa Thiên Lộ không phải chùa miếu thuộc về hoàng gia, bá tánh đều đặc biệt thích tới này cầu cúng bái phật, nghe nói rất linh nghiệm. Dân gian có truyền thuyết nơi này thật sự có thần linh phù hộ, cầu gì được đó. Bất luận là yêu ma quỷ quái nào cũng không dám tới gần, vô cùng an toàn."

Cố Linh Quân: " ... "

Nàng vẫy vẫy tay, nói: "Được rồi, ta đã biết, để ta được yên."

***

Cố Linh Quân một đường nghĩ hoài về việc này, đợi xuất phát đi đến đại điện, không chú ý thiếu chút nữa bị vấp té. May là phu nhân Trung Viễn Hầu đi phía sau, nhanh chân bước về phía trước vững vàng đỡ lấy nàng.

Cố Linh Quân chưa kịp hoàn hồn, theo quán tính nhìn phu nhân Trung Viễn Hầu sau đó dùng ánh mắt cảm kích thay lời cảm ơn.

Phu nhân Trung Viễn Hầu chỉ cười nhè nhẹ: "Nương nương chú ý dưới chân."

*Tế đàn được xây dựng giữa sân chùa Thiên Lộ, Cố Linh Quân yên lặng đi đến bên cạnh Tiêu Dục Hành, im lặng lắng nghe chủ trì đứng trên đài niệm sách kinh Phật.

*Tế đàn: bàn thờ cúng bái trời đất, người xưa xem là nơi tâm linh giao nhau giữa trần gian và thần linh hay những người đã khuất.

Đợi Tiêu Dục Hành dâng hương xong, nàng theo chỉ dẫn của Hộ Bộ, tiếp nhận nhang từ trụ trì, vững vàng cắm vào lư hương. Tiếp theo, phân chia

thân phận từ cao đến thấp, xếp hàng thấp nhang.

***

"Hoàng Thượng, nương nương, xin mời dùng trà."

Cố Linh Quân vốn tưởng rằng chương trình hiến tế đã kết thúc, không ngờ nàng lại bị Tiêu Dục Hành nắm cổ đưa tới một tòa *đình viện.

*đình viện: một ngôi nhà nhỏ có sân độc lập nằm trong một khu vực nhà ở cá nhân rộng lớn.

Bên trong đình viện là trụ trì trước kia, râu đã bạc trắng, nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời như nhìn rõ mọi vật trên đời, như có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm sự của người khác.

"Vốn dĩ lão nạp muốn tự mình tới chủ trì, nhưng các đệ tử nói ta tuổi đã cao, nên đều không đồng ý, xin bệ hạ không nên trách tội."

Tiêu Dục Hành vô cùng tôn kính đối với lão trụ trì, hiếm khi hiện ra nụ cười, nói: "Phương trượng khách khí."

Lão chủ trì cười cười, niệm câu "A di đà phật" lại đảo mắt nhìn về phía Cố Linh Quân.

"Đây là lần đầu tiên lão nạp được nhìn thấy Quý Phi nương nương."

Bị điểm danh, Cố Linh Quân vội vàng trả lời: "Đúng ... Đúng vậy ..."

Lão trụ trì vẫn cười tủm tỉm: "Nương nương nhìn đầy tâm sự, là có chuyện gì cần cầu nguyện sao?"

Đại não Cố Linh Quân vẫn chìm trong hỗn loạn, theo bản năng nói ra: "Cầu ... Cầu nhân duyên."

Đặng công công đứng một bên nghe: " ..."

Lục Trúc đứng ngây ra như phỗng: " ..."

Chợt nhận ra bản thân mình nói gì đó, Cố Linh Quân vội vàng lắp bắp nói: "Không phải ... Ta không phải ... Ta ..."

"Nương nương muốn cầu nhân duyên, theo lão nạp thấy có phải hay không là muốn cầu ngài và Hoàng Thượng tình cảm hòa thuận, tình đầu ý hợp?"

Cố Linh Quân cảm kích nhìn về phía lão trụ trì: "Đúng vậy, không sai."

Lại nói tiếp, đời trước Cố Linh Quân vẫn luôn độc thân, mùng một đầu năm đều sẽ đi chùa miếu thắp nhang cầu xin, mỗi lần nhìn thấy gương mặt muốn kiếm tiền đoán mệnh của tiểu hòa thượng đều nói qua không ít câu "Cầu nhân duyên".

Đầu óc nóng lên, nàng theo bản năng nói ra tới.

Cố Linh Quân cứng đơ cổ, không dám nhìn tới sắc mặt của Tiêu Dục Hành.

Lão trụ trì nhìn Tiêu Dục Hành cười ha hả, nói với Cố Linh Quân: "Quý Phi nương nương là người có phúc, mệnh cách không giống người bình thường, tất nhiên cầu việc gì đều có thể được như ước nguyện."

Tiếp theo lại nói một câu đầy ẩn ý: "Thật cũng là giả mà giả cũng là thật, thật thật giả giả, giả giả thật thật, mọi chuyện vẫn là muốn xem nương nương muốn tin vào cái gì."

Cố Linh Quân giật mình, trong lòng có một ý niệm ngo ngoe rục rịch.

Đang muốn truy hỏi, lão trụ trì đã nhẹ giọng niệm câu "A di đà phật", bộ dáng không muốn nói chuyện nhiều.

"Một đường xe ngựa mệt nhọc, nói vậy chắc là Quý Phi đã mệt mỏi, dẫn Quý Phi đi nghỉ ngơi." Tiêu Dục Hành ra lệnh.

Cố Linh Quân nhìn ra được, đây là có việc không muốn làm nàng nghe thấy.

Nàng kiềm chế tò mò, đứng dậy rời đi.

***

Đợi Cố Linh Quân đi rồi, Tiêu Dục Hành im lặng một lát, hỏi: "Những lời phương trượng vừa mới nói là có ý gì?"

Lão trụ trì cười ha hả *đánh Thái Cực: "Lão nạp chỉ là *hồ ngôn loạn ngữ, không đủ để tin, theo như lời thì chỉ là vì trấn an nương nương thôi."

*đánh Thái Cực: nói vòng vo không vào chủ đề chính.

*hồ ngôn loạn ngữ: nói bậy nói bạ.

Biết rõ lão trụ trì làm người, Tiêu Dục Hành không có truy hỏi, một ngụm uống cạn chén trà đã có một chút lạnh.

Lão trụ trì yên lặng lại rót thêm trà cho hắn: "Nhìn vẻ mặt Hoàng Thượng cũng là đầy tâm sự."

Tiêu Dục Hành cười, chậm rãi nói: "Dư đảng Tiền triều âm thầm lên kế hoạch, có ý đồ phục quốc. Tấn Vương cấu kết ngoại tộc, ý đồ soán vị. Có cái nào làm trẫm có thể yên tâm?"

Nghe được những chuyện *kinh thiên hãi tục như vậy, nét mặt lão trụ trì vẫn bình tĩnh như núi: "Trời phù hộ Đại Chu, Hoàng Thượng là một thế hệ minh quân, những chuyện đó đều không thể ngăn cản bước chân của bệ hạ."

*kinh thiên hãi tục: những chuyện động trời, đi ngược lại quy tắc của thế gian, làm thế gian hỗn loạn.

"Đây cũng là hồ ngôn loạn ngữ?"

"Lão nạp nói lời đều là sự thật."

Tiêu Dục Hành ý cười càng sâu, như là nhớ tới cái gì, hỏi: "Phương trượng thấy Quý Phi như thế nào?"

"Quý Phi là người có phúc."

Tiêu Dục Hành lặng im một lát, nói: "Mấy năm gần đây Trẫm không còn nghe được tiếng lòng của người khác, nhưng Quý Phi là ngoại lệ."

"Như lão nạp đã nói, Quý Phi là người có phúc."

Tiêu Dục Hành không hề đánh Thái Cực với lão trụ trì nữa, đứng dậy đang muốn rời đi thì bị lão chủ trì kêu lại: "Hoàng Thượng có cần gặp Tuệ Nhân hay không?"

Tiêu Dục Hành ngừng bước chân: "Đã đã là người trong cửa Phật, trẫm không tiện quấy rầy."

Nói xong không có do dự, xoay người rời đi.

***

Nghỉ ngơi một lát, Cố Linh Quân nhớ lại biểu hiện vừa rồi của bản thân, rất giống bộ dáng làm trộm gặp phải cảnh sát, không khỏi hối hận.

Nhìn Cố Linh Quân không ngừng thở dài lắc đầu, Lục Trúc đứng ở phía sau mát xa vai cẩn thận hỏi: "Hôm nay nương nương làm sao vậy? Nhìn bộ dáng luôn luôn có tâm sự."

Cố Linh Quân tìm lấy cái cớ qua loa lấy lệ: "Lần đầu tiên tham gia tế đàn nên có chút khẩn trương, ta có chút sợ hãi khi nhìn thấy lão trụ trì kia."

Đặng công công chen vào nói nói: "Nương nương không cần khẩn trương, lão trụ trì là người tốt, hắn có chút quen biết sâu xa với tiên Thái Hậu."

Cố Linh Quân bị bật công tắc tò mò, ngồi thẳng cơ thể nghiêng tai lắng nghe.

Đặng công công một bộ dáng ta có cái bí mật rất lớn muốn nói, vẫy tay cho cung nữ lui ra ngoài, lại làm bộ làm tịch mà thanh thanh giọng nói.

"Việc này là cha nuôi của nô tài sau khi uống say nói ra, chắc nương nương biết Trung Viễn Hầu là cậu ruột của bệ hạ?"

Cố Linh Quân gật gật đầu: "Biết."

"Thái Hậu tổng cộng có ba huynh đệ, hai ca ca, một đệ đệ, hiện tại Hầu gia chính là đệ đệ. Thật ra, người được phong làm Trung Viễn Hầu chính là đại ca của Thái Hậu, cũng chính là ..." Nói đến điểm mấu chốt Đặng công công lại ngừng lại, mắt liếc dọc liếc ngang.

Lục Trúc cũng đang lắng nghe sốt ruột thay Cố Linh Quân hỏi ra tiếng: "Chính là cái gì?!"

Đặng công công nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói: "Chính là người đệ tử cuối cùng mà lão trụ trì thu nhận, pháp hiệu ' Tuệ Nhân ', đang tu hành ở chùa Thiên Lộ này."

"Năm đó, Hạ tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, liên tiếp bình định mười ba châu phản loạn, còn ép Đột Quyết lui đến biên giới. Sau khi trở về kinh, luận công ban thưởng nên được phong Hầu, nhưng đột nhiên hắn muốn cạo tóc xuất gia, khuyên can như thế nào cũng không được."

"Mà nhị ca của Thái Hậu lại hy sinh ở trên chiến trường, nên phong thưởng dừng ở trên đầu Hạ Tam Lang. Thật ra hiện tại Trung Viễn Hầu, cơ thể yếu đuối từ nhỏ một lần lên chiến trường cũng không có."

"Vậy có biết nguyên nhân gì làm hắn xuất gia không?" Cố Linh Quân hỏi.

Đặng công công rất là đáng tiếc mà lắc lắc đầu: "Nô tài cũng là nghe một vài chuyện lặt vặt như vậy, cũng là cái biết cái không. Có lẽ Cố tướng quân có quen biết với Hạ tướng quân, chờ Cố tướng quân trở lại nương nương hỏi một chút là được."

Cố Linh Quân vừa yên lặng tiêu hóa tin tức động trời này, vừa nghi hoặc nghĩ.

--- " Nhìn thân hình hiện tại của Trung Viễn Hầu, thấy thế nào cũng không giống như là người có cơ thể yếu đuối từ nhỏ."

***

Thấy Cố Linh Quân không hề lo lắng sốt ruột, Đặng công công thở dài nhẹ nhõm, lui ra ngoài chuẩn bị tiệc tối.

Cố Linh Quân đang miên man suy nghĩ, thì có một tiểu cung nữ nói là nhặt tới khăn tay của nàng xin vào cầu kiến.

Lục Trúc tiếp nhận khăn tay, vừa thấy lập tức trở nên hoảng loạn, vội vàng vẫy lui cung nữ nhanh chóng đưa cho Cố Linh Quân xem.

"Nương nương, đây thật sự là khăn tay của ngài."

Cố Linh Quân tò mò hỏi: "Bất quá chỉ là một chiếc tay khăn, rớt thì rớt, hà tất hoảng loạn như vậy."

Lục Trúc vội vàng nói: "Nương nương, đây là khăn tay lúc ngài còn là khuê nữ dùng, hơn nữa ngài xem chữ thêu trên khăn tay này ..."

Cố Linh Quân giương mắt nhìn, thì thấy hai câu thơ thêu trên khăn tay ...

*"Tằng kinh thương hải nan vi thủy.

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân."

Góc phải bên dưới có mấy chữ viết nhỏ ... "Ngày mai *giờ mẹo, gặp mặt sau núi hành cung."

*giờ mẹo: từ 5 sáng đến 7 giờ sáng.

Giờ mẹo hay còn gọi là giờ mão, đọc theo 12 con giáp, 1 con giáp là 2 tiếng. Ví dụ: Trong ngày bắt đầu từ Giờ Tý (11h khuya đến 1 giờ sáng), giờ Sửu (1 giờ sáng đến 3 giờ sáng), Giờ Dần (3 giờ sáng đến 7 giờ sáng) ... Giờ Ngọ (11 giờ đến 1 giờ trưa) ...

*Tằng kinh thương hải nan vi thủy. Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.

Là hai câu thơ trong tập thơ Ly tứ kỷ 4 – Nỗi nhớ xa cách 4 của Nguyên Chẩn.

Nguyên Chẩn là nhà thơ thời Trung Đường, cùng thời với Bạch Cư Dị. Ông chuyên về mảng thơ tình cảm, viết về người quá cố, toàn là người vợ của ông Vi Tùng.

Sau khi nguyên phối (người vợ đầu) của ông mất, ông làm bài thơ này để tưởng nhớ bà.

Tằng kinh thương hải nan vi chấn

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân

Thủ thứ hoa tùng lãn hồi cố

Bán duyên tu đạo, bán duyên quân

Dịch: (e hèm, ad dịch theo cách ad hiểu nha)

Đã qua biển lớn chẳng ngại nước

Chưa lên Vu Sơn chẳng biết mây

Lẫn giữa bụi hoa không ngoái nhìn

Nửa duyên tu đạo nửa cho nàng

Ý là: (theo cách ad hiểu)

Đã đi qua biển lớn rộng mênh mông thì không còn sợ nước. (lênh đênh trên biển suốt mấy thàng trời thì sợ mẹ gì nước)

Chưa đi lên đỉnh núi Vu Sơn thì xem như chưa từng nhìn thấy mây. (ý nói mây trên núi Vu Sơn mới chính là mây)

Đi giữa những người đẹp không thèm ngoái đầu liếc nhìn. (không còn chút dụ.c vọ.ng tình d.ục nào khi nhìn thấy người đẹp) hay (không có một ai đẹp hơn vợ ông để ông quay lại ngoái nhìn).

Nửa duyên dành cho việc tu đạo, nửa duyên còn lại dành cho nàng. (con người ai cũng có duyên có phận, sau khi nàng mất, ta dành một nửa tâm hồn cho việc tu đạo (tu đạo ở đây là tu dưỡng đạo đức), một nửa còn lại dành để tưởng nhớ nàng).

E hèm! Ai biết cách dịch nào hay hơn thì nhắn lại cho ad nha. Cảm ơn

Hết chương 13

Chương 14: Chương 14:

Buổi trưa, bọn họ ăn một bữa cơm chay cùng với trụ trì.
Diện tích trong khu vực ăn không lớn, chỉ đủ chứa một ít cận thần cùng với người của hoàng gia, số còn lại đều ăn ở bên ngoài khu nhà ăn.
Lúc này Cố Linh Quân mới nhìn thấy người một nhà Trung Viễn Hầu, quả thật là giống như những gì nàng tưởng tượng ... Thực không hòa hợp.
Trung Viễn Hầu nói chuyện với một ít cận thần, nói tới hưng phấn, nhịn không được cất tiếng cười to, phu nhân Trung Viễn Hầu và quận chúa Khang Di ngồi ở bên cạnh mặt không biểu cảm nhìn biểu hiện giả dối của Trung Viễn Hầu.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Nghe thấy tiếng cười của Trung Viễn Hầu còn đồng lòng liếc nhìn một cái, ánh mắt đầy khinh bỉ.
Cố Linh Quân nhịn không được cười cười, thì nhìn thấy quận chúa Khang Di vẻ mặt nghiêm túc trở lại, một lần nữa ngồi thẳng, sau đó nhìn nàng chớp mắt.
Cố Linh Quân thu hồi ánh mắt, vừa di chuyển tầm mắt đã đối diện một mắt khác cũng đang nhìn nàng.
Chỉ là chủ nhân đôi mắt này sau khi thấy nàng nhìn qua, lại bày ra bộ dáng tinh thần sa sút, tự chế giễu cười cười rồi cúi đầu không nói gì.
Chính là Tấn Vương, nhân vật đã nhiều ngày vẫn luôn không có cảm giác tồn tại.
Nhớ tới cái khăn tay không biết từ đâu lòi ra đó, Cố Linh Quân oán hận, âm thầm nghĩ.

— "Cái tên Tấn Vương này suốt ngày tự cho bản thân thêm nhiều đất diễn, toàn nhảy ra làm phiền mình là sao?!"
Nét mặt vẫn như cũ, yên lặng di chuyển tầm mắt.
***
Dùng xong bữa cơm chay, bọn họ quay trở về hành cung ngay sau đó. Vẫn giống đêm hôm trước, đêm nay Tiêu Dục Hành cũng không có đến mượn giường của nàng ngủ tạm.
Nghe Đặng công công nói, thời gian kế tiếp bọn họ còn sẽ ở tại hành cung thêm mấy ngày, vui chơi tự túc, không bị hạn chế thân thể.
Nhớ thương chuyện về chiếc khăn tay, Cố Linh Quân không ngủ yên ổn suốt cả một đêm.
Vừa đúng giờ hẹn là nàng tỉnh người ngay, rửa mặt chải đầu xơ, sau đó nàng mang theo Lục Trúc trộm lén đi ra sau núi.
Trời vẫn còn xám xịt, xa xa mơ hồ còn có thể thấy được ánh trăng.
Gió thổi qua rừng cây sâu thẳm âm thanh gió luồn qua khẽ lá như có người đang hát, khiến người nghe chỉ muốn quay đầu chạy.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cố Linh Quân kéo kéo áo choàng trên người, bước nhanh hơn đi đến nơi hẹn.
Lại đi một hồi, xuyên thấu qua sương sớm, mơ hồ có thể thấy được bóng dáng của một người đàn ông.

Nghe tiếng động, người nọ xoay đầu nhìn qua, thấy người tới là nàng, ánh mắt lập tức sáng rực lên.
Tấn Vương nhìn nàng mỉm cười nói: "Ta biết nàng sẽ đến."
Cố Linh Quân lui về phía sau một bước, vẻ mặt cảnh giác hỏi: "Tấn Vương tìm ta có chuyện gì, tại sao khăn tay của ta lại ở chỗ của ngài?"
"Không cần khẩn trương, ta vĩnh viễn sẽ không có ác ý đối với nàng. Chỉ là có chút chuyện ta nhất định phải nói với nàng, lại trễ sẽ không kịp nữa, bất đắc dĩ ta mới ra *hạ sách này."
*hạ sách: kế hoạch tồi tàn, kế hoạch tồi tệ. Có hạ sách, đương nhiên cũng có thượng sách.
"Có chuyện gì ngài cứ việc nói thẳng."

Tấn Vương mở miệng lại khép lại, nhìn Lục Trúc đang đứng phía sau Cố Linh Quân.
Cố Linh Quân nhìn nàng: "Ngươi ra chỗ kia đứng."
Lục Trúc vẻ mặt lo lắng: "Nương nương ..."
Tấn Vương nhìn Lục Trúc cười, lại như lấy lòng, nói: "Không cần lo lắng, ta tuyệt đối sẽ không làm hại tiểu thư nhà ngươi, ta chỉ muốn nói một câu với nàng thôi."
Lục Trúc không cam lòng rời khỏi, lo lắng nhìn Cố Linh Quân, lại dùng ánh mắt uy hiếp liếc nhìn Tấn Vương, nhỏ giọng nhắc nhở Cố Linh Quân phải cẩn thận, sau đó mới xoay người tránh ra.
Đợi Lục Trúc đi rồi, Cố Linh Quân mới lên tiếng hỏi: "Tấn Vương vừa mới xưng hô ta là ' tiểu thư '? Chẳng lẽ Tấn Vương đã quên thân phận của ta hiện tại đã là Quý Phi. Hình như ngài còn phải kêu ta một tiếng hoàng tẩu."
Tấn Vương cười khổ nói: "Nhưng ở lòng ta, trước nay ta chưa từng xem nàng là hoàng tẩu."
Tiếp theo đó lại chỉ lo chính mình nóim không để Cố Linh Quân có cơ hội mở miệng.
"Mùa thu năm ngoái ta va chạm vào thuyền của nàng, khăn tay của nàng rơi vào trong hồ, ta cho người vớt lên, vẫn luôn giữ đến tận bây giờ. 'Tằng kinh thương hải nan vi chấn - Trừ khước Vu Sơn bất thị vân ', câu thơ thêu trên khăn tay này chính là nỗi niềm nhớ nhung của ta dành cho nàng."
"Bắt đầu từ ngày ta gặp được nàng, trong lòng ta đã nhận định ... Nàng sẽ là thê tử của ta. Ta rời khỏi kinh thành là để lập công trạng, sau đó cầu hoàng huynh ... Nói với huynh ấy là ta thích nữ nhi duy nhất của Cố tướng quân, hy vọng huynh ấy có thể chấp nhận đồng ý."
"Nhưng không ngờ ... Chờ ta trở lại ... Nàng đã vào cung làm phi ..."
"Ta không biết tại sao hoàng huynh lại muốn làm như vậy, từ nhỏ đã thích đoạt đồ vật của ta ... Cuối cùng mọi thứ đều sẽ biến thành của hoàng huynh. Những chuyện khác ta có thể không so đo, chắp tay nhường lại thì đã sao, chỉ cần hoàng huynh thích là được. Nhưng duy nhất một mình nàng là không được, rõ ràng là ta gặp được nàng trước ... Tại sao ..."
Tấn Vương bướng bỉnh dùng ánh mắt thâm tình nhìn vào đôi mắt của Cố Linh Quân, bước tới gần nàng, lại nói tiếp: "Hoàng huynh ban hôn, hôn kỳ diễn ra vào tháng sau. Hắn muốn chặt đứt phần tình cảm này của ta ... Những lời này, lại không nói ra ta sợ sẽ không còn kịp nữa. Ta muốn nàng biết ... Lòng ta, vẫn chỉ có hình bóng một mình nàng. Cưới thê, không phải là

điều mà ta mong muốn. Thê tử trong lòng ta, vẫn luôn luôn là nàng."
Thấy vẻ mặt Cố Linh Quân khiếp sợ, Tấn Vương lại bước lên gần thêm nữa, vừa nói vừa muốn cầm tay nàng: "Linh Quân, nàng có nguyện ý rời khỏi nơi này với ta hay không?"
Cố Linh Quân hoảng sợ, bỗng nhiên lui về phía sau tránh né móng heo của hắn ta, nói chuyện đứt quãng: "Ngươi ... Không có khả năng ... Ta ... Ta đã là Quý Phi, ngài là Tấn Vương ... Chúng ta ... Chúng ta ..."
Tấn Vương lộ ra tươi cười, ẩn ý hiểu rõ: "Không cần sợ, ta chỉ hỏi nàng một câu, rời khỏi nơi này với ta, đi đến một nơi không có người nhận thức chúng ta, nàng nguyện ý không?"
Cố Linh Quân cúi đầu suy nghĩ một lát, vẻ mặt do dự: "Ta không biết."

"Không sao, canh giờ cũng mau tới rồi, nàng về suy nghĩ kỹ đi, ta không vội vàng muốn biết đáp án, ta trong vòng nửa khắc muốn nàng làm ra sự lựa chọn là không có khả năng. Hôm nay biết trong lòng nàng cũng có ta, ta đã thực thỏa mãn. Chỉ cần nàng nguyện ý. Ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu nàng ra, đến lúc đó, chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau."
Cố Linh Quân nhanh chóng gật gật đầu, xoay người chạy khỏi nơi quỷ quái đáng sợ này.
Nhìn bóng dáng Cố Linh Quân rời đi, Tấn Vương chậm rãi gợi lên nụ cười trào phúng.
***
Thấy Cố Linh Quân chạy đến, Lục Trúc vẻ mặt sốt ruột đang đứng tại chỗ bước qua lại, lập tức chạy lên: "Nương nương, ngài thật đúng là làm nô tỳ sợ muốn chết."
Vẻ mặt Cố Linh Quân cũng tái nhợt, cố gắng bình tĩnh nói: "Không có việc gì, trở về lại nói."
Chủ tớ hai người trở lại hành cung, vừa mở cửa ra, thì nhìn thấy Tiêu Dục Hành đang ngồi ở trên giường.
Cố Linh Quân vừa thấy đến hắn thì nhịn không được đỏ hồng hốc mắt, ủy khuất lên tiếng: "Hoàng Thượng ..."
Tiêu Dục Hành đứng dậy, đỡ nàng tới trên giường, cầm chén trà ấm đút nàng uống.
"Uống trước chút nước trà ấm áp cơ thể."
Tinh thần Cố Linh Quân còn trong cơn hoảng loạn, cái miệng nhỏ mở ra uống một hớp lại một hớp.

Đặng công công đứng ở một bên cũng lặng lẽ đưa cho Lục Trúc một ly, người cũng đang run rẩy.
Ngày ấy, sau khi nhận được chiếc khăn tay kia, Cố Linh Quân đảo mắt đã trộm giao cho Tiêu Dục Hành. Hơn nữa còn nhiều lần bảo đảm, bản thân tuyệt đối không có bất kỳ tâm tư gì đối với Tấn Vương.
Tiêu Dục Hành tiếp nhận khăn tay chỉ cười cười, yêu cầu nàng đến đúng hẹn.
Tất cả hành động hôm nay đều đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, cố ý giảm bớt binh lính canh giữ ở ngoài điện của nàng. Lúc nàng trộm rời khỏi, bọn binh lính cũng vô cùng phối hợp bị thích khách mèo hoang hấp dẫn mọi chú ý.
Cố Linh Quân biết, đây là tương kế tựu kế, nhưng nhớ đến người hẹn là Tấn Vương khi, trong lòng vẫn là nhịn không được mà run lên vì sợ hãi.
Rốt cuộc nơi hẹn là rừng núi hoang sơ, rất giống địa điểm quay phim ma.
Đã dần bình tĩnh lại, Cố Linh Quân nhịn không được ở trong lòng yên lặng chửi rủa.
--- "Tấn Vương cũng thật là ngu, nghĩ lại cũng biết, binh lính dày đặc thay phiên canh gác làm sao nàng có thể trộm chạy ra ngoài mà không bị phát hiện."
--- "Thật đúng là tưởng nàng không có đầu óc sao, nói nói mấy câu là có thể dễ dàng lừa gạt được nàng? Quý Phi nương nương không làm, bỏ Hoàng Thượng chạy theo hắn, nàng bị lừa đá ngu hay sao mà bỏ nam nhân đẹp trai như Hoàng Thượng đi theo con cóc ghẻ như Tấn Vương."
Tiêu Dục Hành ngồi kế bên đột nhiên cười ra tiếng.
Cố Linh Quân hoảng sợ, quay qua thì nhìn thấy Tiêu Dục Hành đang chăm chú nhìn nàng.

"Trẫm mang nàng đi đến một nơi."
"Cái gì?"
Không đợi Cố Linh Quân có phản ứng, Tiêu Dục Hành đã đứng dậy, nhân tiện kéo nàng lên.
"Hoàng ... Hoàng Thượng?"
Tiêu Dục Hành lôi kéo nàng ra ngoài điện, ra lệnh: "Chuẩn bị ngựa, lập tức."
Trương Đức Phúc không rõ nguyên do, vẫn là làm theo, dắt một con ngựa tới.
Sau khi Tiêu Dục Hành bế Cố Linh Quân lên thì cũng xoay người nhảy lên

lưng ngựa, ném xuống một câu:"Không cần đi theo."
Nhanh chóng giục ngựa chạy đi ra ngoài, chừa lại một đám người ở phía sau vội vàng kêu to.
"Hoàng Thượng."
"Nương nương".
Cố Linh Quân rút người vào trong áo khoác, cố gắng ngồi thẳng không đụng tới Tiêu Dục Hành.
"Hoàng Thượng, chúng ta muốn đi đâu, làm ra hành động lớn như vậy, bị Tấn Vương biết thì làm sao bây giờ."
Tiêu Dục Hành cũng không có trả lời, Cố Linh Quân cũng không thể nhìn đến biểu cảm của hắn, nàng chỉ nghe được hắn nói một câu: "Ngồi chắc."
Đã gia tốc giục ngựa về phía trước.
Không thể chống lại lực hút, Cố Linh Quân ngã vào trong lòng ngực Tiêu Dục Hành.
Cố Linh Quân cảm giác cơ bắp Tiêu Dục Hành căng chặt, sau đó hoàn toàn ôm vòng lấy nàng.
Gió luồng qua hai bên, không ngừng thổi thằng từ phía trước ra phía sau, thổi trúng tóc nàng, từng sợi tung bay theo làn gió.
Cố Linh Quân thấy không rõ đường đi, cảnh vật hai bên biến thành từng màn ảo ảnh. Chỉ biết Tiêu Dục Hành mang theo nàng chạy vào trong núi sâu.
Tới đỉnh núi, Tiêu Dục Hành vội vàng thít chặt dây cương.
Lần này Cố Linh Quân là thật sự bị hắn làm cho hoảng sợ, cả người cứng đờ lên, cơ thể run lên, đang định mở miệng nói chuyện gì đó thì đã bị Tiêu Dục Hành lên tiếng nói trước ...
"Đừng cử động, mau nhìn xem."
Cố Linh Quân giương mắt, thì nhìn thấy bầu trời xám xịt không biết từ khi nào đã sáng trong, mặt trời đang chậm rãi nhú lên, tầng tầng lớp lớp biển mây như bị lửa thiêu chuyển sang màu đỏ đậm.
Lá phong trong rừng cùng bị chiếu sáng, Cố Linh Quân cảm thấy, lửa cháy từ trên trời xuống tận mặt đất, ngọn lửa này đã đốt tới trên người nàng.
Nàng bị hấp dẫn mọi sự chú ý, nhìn không chớp mắt, ngay cả hô hấp cũng ngừng theo.
Phía sau, Tiêu Dục Hành nhẹ nhàng đặt cằm lên trên đỉnh đầu của nàng, vẫn duy trì tư thế ôm lấy nàng.
Trong khoảng cách gần như không kẽ hở này, Cố Linh Quân phân biệt

không rõ nhịp tim nhảy đến cực nhanh này là của nàng hay là của hắn.
Không biết qua bao lâu, mặt trời đã hoàn toàn lên cao, đánh thức chim chóc dậy sớm kiếm ăn, tụi chúng phát ra tiếng kêu khắp rừng.
Cố Linh Quân đã ngồi đến cả người cứng đờ, Tiêu Dục Hành xoay người xuống ngựa, lại trở tay ôm nàng xuống.

Cố Linh Quân nhìn hắn, cảm thấy giờ phút này bản thân nên nói cái gì đó, nhưng một câu cũng nói không nên lời.
Nàng im lặng nhìn một lát, trong giọng nói mang theo dịu dàng mà chính nàng cũng không phát hiện, hỏi: "Tại sao bệ hạ lại mang thần thiếp tới nơi này."
Tiêu Dục Hành hời hợt đáng trả lời một nẻo: "Đột nhiên nhớ tới nơi này có thể nhìn thấy mặt trời mọc."
Ngoài dự đoán, Cố Linh Quân đột nhiên cực kỳ vui vẻ, đè nén xuống tươi cười, kéo dài âm thanh, nói: "Thì ra là vậy."
Cố Linh Quân lại im lặng, vẫn là nhịn không được hỏi tiếp: "Hoàng Thượng, hành động lớn như vậy ngài không sợ bị Tấn Vương phát hiện?"
— "Thôi xong rồi, mệt nàng lo lắng đề phòng cả ngày, còn lén la lén lút đi gặp cái tên điên Tấn Vương kia, tất cả đều toi hết rồi, đều uổng phí hết rồi."
Tiêu Dục Hành nhìn nàng, nhàn nhạt nói: "Nàng khá để ý đến hắn thì phải."
Cố Linh Quân mở to hai mắt nhìn Tiêu Dục Hành, nóng lòng lên tiếng: "Đương nhiên không phải!"
Đang muốn giải thích thì thấy trong mắt Tiêu Dục Hành mang theo ý cười, mới phát hiện bản thân lại trúng kế.
Cố Linh Quân bậm chặt miệng, vẻ mặt "Ta giúp ngươi, ngươi lại đùa giỡn với ta như vậy, thật là quá không có nghĩa khí".
Tiêu Dục Hành thu hồi tâm tư trêu đùa, nghiêm túc lại.
"Hiện giờ hắn bất quá chỉ là ' cái gì cũng có thể thử khi rơi vào tuyệt vọng ', không làm dậy nổi sóng gió gì đâu. Cho dù hắn biết thì đã sao, hắn làm được gì trẫm. Huống chi, những gì hắn muốn biết, cần biết, đều là trẫm muốn làm cho hắn biết, chuyện trẫm không muốn hắn biết, đến chết hắn cũng không biết." (edit xong đoạn này nhứt cả đầu)
Cố Linh Quân do dự không biết có nên hỏi Tấn Vương mắc phải ' bệnh ' gì, Tiêu Dục Hành đã tri kỷ giải thích giùm nàng.
"Tấn Vương tính toán cử binh tạo phản trước khi phụ thân nàng trở về kinh thành. Nhưng trùng hợp là gió đông chuyển hướng thiêu sạch kho lúa của

hắn, mà phụ thân nàng lại được ông trời trợ giúp. Chiến sự kết thúc trước dự kiến, ít ngày nữa sẽ về đến kinh thành."
Cố Linh Quân nghe xong gật gật đầu, thuận theo nói: "Tấn Vương thật đúng là to gan lớn mật, bệ hạ tốt với hắn như vậy, vậy mà còn muốn tạo phản."
Tiêu Dục Hành nhìn thẳng về nơi xa rừng rậm núi non, giọng điệu lạnh lùng nói: "Tấn Vương cất giữ dã tâm đã lâu, đây là chuyện sớm hay muộn."
Cố Linh Quân nhìn bóng dáng của hắn, lần đầu tiên cảm thấy cái ghế hoàng đế này của Tiêu Dục Hành thật *nàng độc.
*nàng độc: nàng đơn chỉ có một mình
Thật không uổng phí trong lòng nàng dâng lên một thứ tình cảm gọi là "trìu mến", nàng bước đến gần sát Tiêu Dục Hành, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ, thần thiếp sẽ vẫn luôn ở cạnh ngài."
Tiêu Dục Hành im lặng hồi lâu, đang lúc Cố Linh Quân cho rằng hắn sẽ không đáp lại, thì Tiêu Dục Hành mở miệng nói: "Đây là đương nhiên, nàng còn muốn đi nơi nào."
Trong nháy mắt, tất cả không khí màu hồng phấn đều bị câu này của hắn phá hư, thứ tình cảm gọi là "trìu mến" kia của Cố Linh Quân đã ' bụp ' một tiếng, tan biến không thấy bóng dáng đâu.
Tiêu Dục Hành dắt dây cương, giọng truyền ra phía sau: "Còn ngẩn người đứng ở đó làm gì, là muốn tự đi bộ xuống núi sao?"
Cố Linh Quân căm giận đi qua, lần này là nàng tự mình bò lên trên lưng ngựa.
Trên đường xuống núi, Cố Linh Quân nhịn không được, trong lòng tức giận âm thầm mắng chửi.
--- "Bộ não mình bị bại liệt hay sao mà cảm thấy hắn nàng độc, còn nói ra sẽ ở bên cạnh hắn? Mình điên rồi hay sao?"
--- "Tiêu Dục Hành nên nàng độc một mình sống hết quãng đời còn lại mới đúng."
Hết chương 14

Chương 15: Chương 15:

Giữa trưa ngày mùa thu cũng không nóng lắm, ngược lại, không khí làm người lười biếng không muốn cử động tay chân.
Gió nhẹ nhàng thổi qua cuốn lên vài miếng lá rụng bay vào trong hành lang, rơi xuống cạnh thiếu niên đang dựa người lên cửa sổ đọc sách.
Thiếu niên mặc cổ phục màu trắng, cổ tay áo thêu họa tiết đám mây màu xanh da trời, từ đầu đến chân đều ăn mặc chỉnh tề, nhưng đầu tóc vẫn chưa bới cao mà tùy tiện cột lại bằng một chiếc khăn.
Gương mặt tràn đầy dáng vẻ thư sinh, sắc mặt hơi tái nhợt càng tăng thêm khí chất u sầu.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
"Theo ta thấy, chúng ta lại *tỷ thí nữa đi, dù sao ở đây cũng nhàn rỗi không có chuyện gì làm." Nói chuyện là một thiếu niên vóc dáng không cao, nhưng dáng người lại khá mập mạp, tuổi còn nhỏ mà đã có bụng.
Thiếu niên vóc dáng cao to được mọi người vây xung quanh châm chọc cười hai tiếng, sau đó lên tiếng trả lời: "*Thủ hạ bại tướng còn không phục? Có so tài thêm nhiều lần thì cũng vậy, cưỡi ngựa - bắn cung, môn nào ngươi cũng đều thua. À, lần sau đừng đụng tới con thỏ đã bị dọa đến mức ngã từ trên ngựa xuống là được."
"Lần đó là ngoài ý muốn! Ngươi chờ xem, lần này dù là đụng tới lão hổ ta cũng sẽ đuổi theo đánh bại nó." Thiếu niên vóc dáng thấp bụng to kia tức giận đến đỏ bừng mặt, vội vàng thay bản thân giải thích.
"Được rồi, vậy đi thôi, chiều theo ý ngươi."
Bọn người nghe được cuộc trò chuyện bắt đầu sôi nổi ồn ào, túm tụm đánh

cược hai người kia ai thắng ai thua.
Sắp bước ra cửa thì thiếu niên vóc dáng cao ngừng lại, nhìn về phía người đang yên lặng đọc sách bên cửa sổ.
"Ê, ngươi, có muốn đi chung với chúng ta không?"
Thiếu niên nghe tiếng giương mắt, đặt sách sang một bên, không nhanh không chậm nói: "Đa tạ ý tốt của các vị, tại hạ bất tài, không biết cưỡi ngựa bắn cung, nên không cần đi ra bêu xấu."
"Haha, không có mắt à, không biết nhìn xem người ta là ai, sao sẽ hạ thấp thân phận đi chung với chúng ta."
"Chậc, thật là đáng tiếc, đều do ta không có mệnh tốt như vậy, có một vị hôn thê là quận chúa."
"Ai kêu nhà ngươi không có mặt dày mày dạn như nhà người khác."
''''''
Đối mặt với sự châm chọc đến từ mọi người, biểu tình trên gương mặt thiếu niên không có một chút thay đổi, vẫn giữ nguyên mỉm cười nhàn nhạt.
Thiếu niên vóc dáng cao kia lạnh lùng nhìn hắn, phất tay áo bước nhanh ra cửa. Số người còn lại thấy thế cũng vội vàng nâng bước đuổi theo sau.
Chờ mọi người đều rời đi trong phạm vi tầm mắt, một *nam hài ăn mặc như gã sai vặt mới trộm đi đến bên cạnh thiếu niên, phẫn nộ mở miệng nói.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
*nam hài: bé trai dưới mười tuổi gọi là nam hài.
"Thiếu gia không cần để ý tới bọn họ, đám người ăn chơi trác táng ăn nói bậy bạ. Bản thân có bản lĩnh gì mà dám đứng ở đây lên mặt nói này nói nọ với thiếu gia. Bọn họ đây là ở ghen ghét thiếu gia thôi."
Thiếu niên chỉ cười, đảo mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, biểu tình như suy nghĩ gì đó, thật lâu mới nói: "Bọn họ nói cũng không sai."
***

So sánh với bên ngoài náo nhiệt, một tòa cung điện được bảo vệ nghiêm ngặt nhìn có vẻ lạnh băng.
Cố Linh Quân lười biếng dựa vào trên giường, chữ được chữ không mà lật lật sách. Không quá vài giây đã lật một tờ, âm thanh lật sách rất to, như là

đang thể hiện sự bất mãn của bản thân.
Cố Linh Quân đóng sách, đặt sang một bên, trộm nhìn thoáng qua Tiêu Dục Hành đang ngồi nằm bên cạnh.
Hắn cũng giống như nàng, đều nằm liệt dựa vào trên giường, chỉ là hắn đang chuyên chú nhìn quyển sách trong tay.
Cố Linh Quân thu hồi tầm mắt, ở trong lòng phát ra lần thở dài thứ một trăm linh một.
— "Mọi người đều đi ra ngoài vui vui vẻ vẻ mà chơi đùa, bản thân lại chỉ có thể ngồi ở đây đọc sách, còn có chuyện gì thảm hơn chuyện này."
Cố Linh Quân không ngừng thở dài, làm các cung nữ đứng ở một bên nhìn mà trong lòng run sợ.
Vốn dĩ hành cung một năm cũng chỉ có cơ hội một lần có thể nhìn thấy các Quý Nhân, mỗi người đều muốn thể hiện, rời khỏi hành cung bước chân theo Quý Nhân về kinh thành.
Hoàng đế xưa nay tiết kiệm, không thích bỏ tiền ra mở tiệc tùng thuê người đến múa hát, cũng không quan tâm lắm đến ẩm thực, bọn họ muốn thể hiện cũng không có cơ hội để ra sức.
Mà nay năm có thêm một vị Quý Phi tới đã không giống nhau. Trước đó không lâu, có một tiểu thái giám vào rừng hái quả dại dâng lên, được Quý Phi khen câu "ăn ngon", lập tức đã được Hoàng Thượng trọng thưởng.
Mọi người lập tức như tiêm máu gà, tận dụng mọi thứ, dâng hiến vật quý cho Quý Phi.
Mới đầu, Quý Phi còn rất có hứng thú, nhưng chậm rãi đã chán trò dâng hiến vật quý của bọn họ.
***
Cố Linh Quân lại trộm ngắm Tiêu Dục Hành, to gan mở miệng nói: "Hoàng Thượng ..."
Tiêu Dục Hành mắt cũng không nâng, trả lời lại: "Làm sao vậy."
Cố Linh Quân cố rặng ra tươi cười, nói: "Hoàng Thượng, ngài hiếm khi ra cung một chuyến cũng không quên chính sự, thật là tài đức sáng suốt, quả thật là phúc của Đại Chu."
Cố Linh Quân học đi đôi với hành, chớp đôi mắt nhìn hắn.
"Không phải chính sự, chỉ là trẫm muốn đọc sách thôi."
— "Ngươi muốn đọc nhưng ta không muốn nha!"
Cố Linh Quân nhịn xuống xúc động hét vào mặt ai kia, hơi hơi mỉm cười, quan tâm nói: "Vậy Hoàng Thượng cũng muốn kết hợp *lao dật nha, vẫn luôn đọc

sách sẽ làm đôi mắt mỏi mệt, không tốt. Thần thiếp nghe nói phải thường xuyên ngoài đi dạo, nhìn xem cây cỏ, bầu trời xanh xanh, mới có thể thư thái tinh thần, giảm bớt mệt nhọc."
Tiêu Dục Hành lại *bất vi sở động, nhàn nhạt trả lời: "Còn chịu được, không mệt."
*bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục.
Cố Linh Quân lập tức giống như quả bóng xì hơi, nằm ngược trở về.
Trước đó các nữ quyến còn thổi phồng nàng, nói cái gì ta ...??!!!
"Nương nương được *long ân độc sủng, Hoàng Thượng đi đâu đều mang nương nương đi theo."

*long ân: long ở đây nghĩa là chỉ hoàng đế, ân là ân điển, cho phép. Cũng chính là được hoàng đế ân điển cho phép ...
Cái gọi là yêu thương chiều chuộng này ai muốn thì cứ cầm đi đi.
Âm thanh của ma quỷ vang lên: "Lại đây giúp trẫm mài mực."
— "Nghỉ phép cũng không quên tra tấn nàng, thứ gì đâu."
Cố Linh Quân mặt không biểu cảm bò dậy, nhận mệnh bắt đầu mài mực.
Không biết có phải bị nàng ảnh hưởng hay không, Tiêu Dục Hành cũng đặt sách sang một bên, không đọc nữa mà chạy đến trên bàn nhỏ bắt đầu viết chữ.
Tiêu Dục Hành chấm chấm bút lông vào nghiên mực, viết mấy chữ trên tờ giấy.
Chữ trên giấy tùy ý bay nhảy, đông một chữ tây một chữ. Giống như là ...
Bản nháp tập chữ cho trẻ con vậy.
Cố Linh Quân nhìn nhìn, vẫn là nhịn không được, tò mò hỏi: "Hoàng Thượng, ngài đang viết cái gì vậy?"
Từ cái ngày nói chuyện với Tấn Vương, Tiêu Dục Hành khoan dung với nàng rất nhiều, lá gan Cố Linh Quân cũng lớn không ít.
"Đề thi khoa cử."
"Hả?!"
"Cái gì?" Cố Linh Quân phản ứng lại đây, có chút hoài nghi lỗ tai của mình.
"Đề thi ... Khoa cử ...?" Nàng cẩn thận hỏi lại.
"Đúng vậy."
Đôi mắt Cố Linh Quân lập tức sáng ngời, địa vị giành cho cái bản nháp trẻ con kia tự nhiên bay lên vèo vèo ở trong lòng nàng. Bỗng nhiên nàng nhìn thấy nó đang sáng lấp lánh là sao?!

Nhìn giám khảo đang ra đề thi ở trước mắt mình, loại cảm giác này thật là tuyệt cú mèo.
Cố Linh Quân duỗi cổ, vừa phân biệt chữ viết, vừa tiếp tục tò mò vấn đề này: "Tất cả đề thi khoa cử đều là Hoàng Thượng ra đề sao?"
"Không phải, chỉ có đề thi vấn đáp."
"Ồ, vậy ngài đã nghĩ kỹ nên ra đề mục gì rồi sao?"
"Còn chưa có."
"Vậy năm nay Hoàng Thượng tính ra ra đề đơn giản hay là đề khó?" Hiện tại, bộ dáng Cố Linh Quân rất giống học sinh cuối kỳ vây quanh thầy giáo hy vọng có thể tiết lộ chút nội dung cho mình.
Tiêu Dục Hành không có trả lời, nói thẳng: "Nàng không tham gia khoa cử, quan tâm như vậy làm cái gì?"
Lúc này Cố Linh Quân mới phản ứng lại, nàng biết đề cũng không làm được méo gì, nàng vừa không tham gia cũng không thể đi ra ngoài nâng giá cao bán đề thi.
Ngẩn người một lát, sau đó mạnh miệng cãi lại, nói: "Thần thiếp còn không phải là quan tâm quốc gia đại sự, hỏi một chút thôi sao, làm gì ghê vậy?!"

Tiêu Dục Hành cười, hỏi nàng: "Quý Phi có ý kiến gì đối với chuyện về Kinh Châu hay không?"
— "Kinh Châu, cái gì Kinh Châu, Kinh Châu đã xảy ra chuyện gì?"
Cố Linh Quân suy nghĩ nửa ngày cũng không thể nghĩ ra được, tìm đại lấy cớ, nói: "Từ xưa có câu ' hậu cung không được tham gia vào chính sự ', việc này thần thiếp không thể tham gia vào."
Trong điện lại khôi phục yên lặng.
Một lát sau, Cố Linh Quân không đủ tự tin nhỏ giọng hỏi tiếp: "Hoàng Thượng, ngài cảm thấy nếu thần thiếp tham gia khoa cử có cơ hội thi đậu không?"
Nàng vẫn luôn tò mò, dù sao cũng đã trải qua lễ rửa tội thi vào đại học, khoa cử cũng không phải là nơi nói chơi cho vui.
Tiêu Dục Hành đặt bút xuống, đưa đề thi giao cho Trương Đức Phúc, nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng nói: "Không phải nói bản thân không tham gia vào chính sự sao, hiện tại trực tiếp *tham chính?"
*tham chính: Tham là tham dự, chính là chính sự. Nghĩa là tham dự vào chính sự.
Cố Linh Quân: " ..."

***
Cố Linh Quân đang định mở miệng lý luận thì Tiêu Dục Hành đã đứng lên, rời giường nhỏ, đi ra ngoài vài bước.
Quay đầu lại thì thấy Cố Linh Quân còn đang ngẩn người ở tại chỗ: "Không phải nói muốn đi ra ngoài chơi sao, hiện tại lại không muốn đi?"
Cố Linh Quân lập tức ném những câu chữ dài đằng đẵng mà nàng vừa mới ấp ủ tốt trong lòng lên trên chín tầng mây, hạnh phúc vui vẻ nhảy xuống giường: "Muốn, rất muốn nha!"
Ra bên ngoài thì thấy Trương Đức Phúc đã chuẩn bị sẵn chú ngựa nhỏ màu đỏ kia của nàng, đang đứng nắm dây cương chờ nàng ra. Bên cạnh ngựa nhỏ là một con ngựa đen cao to gấp hai lần nó, lông ngựa đen tuyền, nhìn thấy Tiêu Dục Hành hưng phấn mà hí hí vài tiếng.
Cố Linh Quân cũng rất hưng phấn lên tiếng hỏi: "Hoàng Thượng, chúng ta muốn đi cưỡi ngựa sao?".
Tiêu Dục Hành đi đến sờ sờ đầu ngựa đen, xoay người leo lên.
Cố Linh Quân gấp chờ không nổi cũng vội vàng xoay người leo lên lưng ngựa.
Tuy có khác xa tưởng tượng của Cố Linh Quân, nàng là được Đặng công công nắm ngựa chậm rãi dắt đi, nhưng nàng vẫn vui vẻ còn ngâm nga lời ca.
Đặng công công thấy nàng vui vẻ như thế, hỏi: "Nương nương đang hát bài gì vậy, sao từ trước đến nay nô tài chưa từng nghe qua?"
Cố Linh Quân cười đến càng sáng lạn: "Không nói cho ngươi biết đâu."
Nói xong lại ngâm nga tiếp.
Đặng công công nghi hoặc nhìn Lục Trúc, Lục Trúc cũng lắc lắc đầu.
Lập tức Cố Linh Quân nắm chặt dây cương, từ *1"đời người ngắn ngủi được mấy thu, chưa say chưa dừng lại, Mỹ nhân ở cạnh ta bên Đông, Hoàng Hà cuồn cuộn ở bên Tây, rượu nồng lại đến lượt, chưa say chưa dừng lại, ưu sầu phiền muộn chớ lưu tâm ..." rồi ngâm nga tới *2"Anh cõng hành lý, ta cầm cương dắt ngựa, chào đón ánh bình minh, tiễn đưa ánh chiều tà".
*1: Trích đoạn bài " Yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân" (may là ad thích bài này, nhìn cái biết ngay, không là toi, hehe. Các bạn cũng nghe đi, hay lắm.)
*2: Trích đoạn bài " Dám hỏi đường ở nơi nào" phần nhạc cuối phim Tây Du Ký 1986. (hai đoạn đầu là nhớ tới Sa Tăng và Trư Bát Giới ... Tự nhiên nhớ ghê, chắc ad mò coi lại quá.) Có rất nhiều tên trên Youtube, tên gốc tiếng Trung 敢问路在何方 , pinyin: Gǎn Wèn Lù Zài Hé Fāng, do Tưởng Đại Vĩ hát

bản gốc. Nghĩa Hán việt: Cảm Vấn Lộ Tại Hà Phương, thuần việt là Dám hỏi đường ở nơi nào hoặc ở phương nào, nơi đâu. Cảm / dám; vấn/hỏi; lộ/con đường; tại/ở; hà phương/ nơi nào, phương nào nơi đâu.
*Còn tại sao là Dám hỏi mà không phải là xin hỏi. Vì ngày xưa, người Trung họ hỏi đường sẽ là dám hỏi ..., tức là có can đảm đến hỏi đường, họ hỏi đường chứ họ không xin đường, người xưa chỉ dùng từ xin khi xin xỏ việc gì đó hay có lỗi, chữ xin ngày xưa rất nặng, và họ không dùng thường xuyên, tránh dùng từ này. Họ dùng từ ngữ rất thanh cao, luôn đề cao bản thân, chứ không khiêm tốn như người hiện đại, dùng từ ngữ đi vào thẳng vấn đề, không loằng ngoằn như người xưa.
Đặng công công và Lục Trúc nhìn lẫn nhau, ở trong mắt đều thấy được ý cười.
Tiêu Dục Hành cưỡi ngựa ở một bên cũng không ho hé một tiếng, khóe miệng cũng cong cong theo.
***

Không khí hài hòa này đợi bọn họ đến trường đua ngựa thì đã bị đánh vỡ.
Có rất nhiều người vây xung quanh trường đua ngựa, cả trai lẫn gái, tuổi trẻ chiếm đa số. Lực chú ý toàn bộ đặt ở trong sân, không có ai chú ý đến bọn họ.
Cố Linh Quân ngồi trên lưng ngựa nhìn về phía trường đua.
Bên trong trường đua có mấy con ngựa đang chạy, mà có hai con là đang dẫn đầu.
Người vây xem gân cổ lên ra sức kêu to, Cố Linh Quân nghe xong nửa ngày cũng không biết mấy người cưỡi ngựa chạy trong trường đua là ai.
"Hay! Hay lắm"
"Mau! Mau lên! Mau đuổi theo!"
"Ném ra, ném ra! Đừng để nó tới gần!"
Một con ngựa trắng dần dần chạy qua mặt con ngựa đen, vương lên vị trí dẫn đầu.
Một mũi tên từ phía sau bay qua, khó khăn lắm cọ qua mặt chủ nhân con ngựa trắng, cắm vào tấm bia đằng trước.
Chủ nhân con ngựa trắng thít chặt dây cương xoay người, lộ ra khuôn mặt phẫn nộ.
"Hạ Khang Nghi, ngươi!"
Thiếu nữ trên ngựa đen nâng cằm lên, không có chút nào hoảng sợ: "Ngươi

cái gì ngươi, Phùng Tử Kính, đánh cuộc thì chịu thua, đi xin lỗi cho ta."
Chủ nhân Con ngựa trắng chính là thiếu niên vóc dáng cao lớn, hắn cười lạnh, dùng ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm thiếu nữ trước mắt: "Quả nhiên là *tiểu bạch kiểm, ngươi còn che chở giữ gìn hắn như vậy ..."
*tiểu bạch kiểm: đàn ông con trai vô tích sự, chỉ biết dựa vào mặt ăn cơm, hay còn gọi là trai bao.
Mấy con ngựa khác trong cuộc đua cũng liên tục chạy về đích, nghe Phùng Tử Kính nói, đồng loạt sôi nổi ồn ào hùa theo.
"Ây da, quận chúa Khang Nghi còn chưa có gả qua đã che chở người ta như vậy rồi."
"Ngươi cũng không có mắt nhìn xem vị hôn phu của nàng ta là bộ dáng gì, không che chở sao được, sợ không biết ngưng thở khi nào thôi ..."
Phùng Tử Kính đắc ý cười cười, nhìn quận chúa Khang Nghi nói: "Muốn xin lỗi, được thôi, ngươi còn không nhanh lên kêu tiểu bạch kiểm của ngươi lại đây, ở trước mặt mọi người tiếp thu lời xin lỗi thành khẩn của *tiểu gia ta."
*tiểu gia: cách xưng hô ngông cuồng, ý nói là ông nội nhỏ tuổi.
Mấy người đứng vây xem cũng cười theo, còn khe khẽ nói nhỏ.
Khang Nghi bị chọc tức đến mức đỏ cả mặt: "Phùng Tử Kính, ngươi đừng khinh người quá đáng."
Phùng Tử Kính cười đến càn rỡ: "Khinh người quá đáng? Ngươi tới hỏi một chút mọi người ở đây đi, ta ức hiếp ngươi sao? Cũng không nên tùy tiện oan uổng người nha, quận, chúa, Khang, Nghi."
"Không có, không có."
"Ức hiếp ai, không thấy."
.....
Phùng Tử Kính vừa lòng nhìn một vòng, đang định mở miệng, thì nghe được phía sau truyền đến một giọng nói ...
"Nếu ta nói có thì sao?!"
Hết chương 15

Chương 16: Chương 16:

Phùng Tử Kính vừa dứt lời đã bị nói tiếp, có chút tức giận mà quay đầu đi tìm chủ nhân của âm thanh vừa phát ra là ai.
Mọi người cũng cùng quay đầu lại, thì thấy phía sau có hai con ngựa, một lớn một nhỏ. Lại nhìn lên gương mặt thì ...
"Hoàng Thượng!"
"Nương nương!"
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Tất cả đều hoảng loạn xuống ngựa thỉnh an.
Phùng Tử Kính càng hoảng sợ, vội vàng xuống ngựa quỳ xuống.
Cố Linh Quân nhìn một đám người quỳ xuống trước mắt, bắt đầu cảm thấy có chút khẩn trương.
Vừa mới xem đến tức giận khí thế "Gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ" chậm rãi từ từ tan biến.
Đào mắt nhìn Tiêu Dục Hành ngầm đồng ý cho nàng "Kiêu ngạo", một bộ dáng tùy ý nàng xử lý.
Cố Linh Quân: " ... "
--- " Mình không nên làm như vậy, chết rồi, phải giải quyết sao đây?!"
Chậm chạp không thấy phía trên lên tiếng, phía sau lưng Phùng Tử Kính chậm rãi chảy ra mồ hôi lạnh, liếc mắt sang quận chúa Khang Nghi cũng đang quỳ, dần dần sinh ra hối hận.
Đánh vỡ cục diện bế tắc vẫn là hai nhà phùng - Hạ nghe tiếng mà tới.
Người tới chính là Trung Viễn Hầu và Phùng thân vương, không nói hai lời lập tức quỳ xuống, hô lớn ...

"Vi thần không biết cách dạy con, xin bệ hạ, nương nương trách phạt."

"Là Khang Nghi có lỗi, muốn phạt cũng là nên phạt nàng."
Tiêu Dục Hành lúc này mới mở miệng, nhưng anh lại là đem củ khoai lang phỏng tay này ném tới trên tay nàng: "Việc này Quý Phi thấy thế nào?"
Cố Linh Quân: " ... "
— "Tên hoàng đế này thật là quá tâm cơ!"
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cố Linh Quân biết chút thông tin về Phùng gia này, tổ tiên có công được phong Thân Vương, vốn chỉ nhận được sắc phong trong ba đời, nhưng lại được tiên hoàng yêu thích, nên được mang danh hiệu Thân Vương thêm một thế hệ.
Mà Phùng Tử Kính lại là con vợ cả Phùng gia là một người có tài hoa hơn người trong đám con cháu Phùng gia, là người đứng đầu kỳ *thi Đình năm nay.
*thi Đình: Tương đương với THPT hiện tại. Hồi xưa chia làm 3 cuộc thi lớn, xong mới tới thi Trạng Nguyên, cuộc thi quan trọng nhất. Là thi Hương, thi Hội, thi Đình, thi Trạng = tiểu học, THCS, THPT, đại học.
Hạ gia thì càng không cần phải nói.
Hai bên đều không thể đắc tội nên giao cho nàng xử lý, quả nhiên thân phận vật hy sinh có khác.
***
Trương Đức Phúc như đã nhìn ra nàng khó xử, vẫy vẫy phất trần, hô to, giọng vang khắp bốn phía: "Ai tới nói một chút xem chuyện gì đã xảy ra."
Một con cháu *thế gia đứng lên, kính cẩn thuận theo mà hành lễ, nói: "Hồi bệ hạ, nương nương. Chúng ta đang vui chơi đua ngựa tại đây, trong lúc đó có khả năng nói vài câu vui đùa vô tình quận chúa Khang Nghi nghe được. Quận chúa Khang Nghi giận dữ ra tay muốn đánh người, Tử Kính vì tránh xung đột nên đề nghị thi đấu cưỡi ngựa bắn cung, thua chúng ta sẽ xin lỗi, thắng thì coi như cho qua."
"Vấn đề xảy ra vào lúc cuối, quận chúa Khang Nghi thấy sắp đấu thua Tử Kính, nên không màng an nguy của Tử Kính, chưa tới nơi đã ra tay bắn tên,

mũi tên cọ qua mặt Tử Kính ... Sau đó lại xảy ra chút mâu thuẫn ..."
"Là chúng thần không tốt, nói ra còn tưởng rằng chúng thần ức hiếp một nữ hài. Mong bệ hạ, nương nương không cần trách phạt quận chúa Khang Nghi, tất cả đều là lỗi do chúng thần gây ra."
Nếu không phải vừa mới nãy nàng tận mắt nhìn thấy bọn họ khinh nhục Khang Nghi, có lẽ Cố Linh Quân thật sự sẽ tin những gì bọn họ nói.
Nhưng hiện tại nghe giải thích nửa ngày, trong lòng Cố Linh Quân vẫn còn nghi vấn.

Mà phía dưới, một đám người nghe xong sôi nổi gật đầu đều đồng ý cách nói, thế nhưng không có một người nào đứng ra giải thích giùm quận chúa Khang Nghi.
Khang Nghi đang quỳ cũng yên lặng nắm chặt tay, cúi đầu không lên tiếng.
"Khang Nghi, chuyện là thế này sao?" Cố Linh Quân cau mày hỏi, ý muốn bảo vệ đều bị từ ngữ của lũ người kia kích thích ra tới.
Khang Nghi cúi đầu, lông mi trên dưới rung động, ngẩng đầu vừa định mở miệng, thì nhìn thấy ánh mắt ngăn cản của Trung Viễn Hầu.
Nàng đành đè ép xuống, hít sâu một hơi, nói: "Chuyện chính là như vậy, mong bệ hạ, nương nương trách phạt."
Cố Linh Quân thầm than một tiếng, ôm ánh mắt hy vọng cuối cùng nhìn Tiêu Dục Hành.
"Cấm túc hai người một tháng, tự suy nghĩ lại lỗi lầm của bản thân."
Quyết định này của Tiêu Dục Hành nhìn như công chính, nhưng vẫn là nghiêng về phía Phùng Tử Kính. Tuy bên ngoài mọi người không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng đều có phán đoán riêng.
Cố Linh Quân nghẹn một bụng lửa, không ngờ bị một câu "Bệ hạ, vi thần có chuyện quan trọng bẩm báo" của Phùng thân vương giành trước, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào bóng dáng rời đi của Tiêu Dục Hành.
***
Tiêu Dục Hành đi rồi chỉ để Trương Đức Phúc ở lại với nàng. Nhưng hiển nhiên, vừa mới xảy ra chuyện như vậy đã làm Cố Linh Quân hết hứng thú, uể oải mà ngồi trên lưng ngựa.
Nhớ tới trước khi đi bệ hạ căn dặn phải chăm sóc Quý Phi thật tốt, Trương Đức Phúc phát huy 40 năm kinh nghiệm làm việc tại hoàng gia, chủ động giải thích giùm chủ tử nhà mình.
"Nương nương còn tức giận vì chuyện vừa rồi?"

Cố Linh Quân nhìn hắn, không nói chuyện, còn không rõ ràng sao.
"Thật ra, bệ hạ cũng không dễ dàng gì ..."
Trương Đức Phúc nói: "Nương nương có điều không biết, người sáng suốt đều nhìn ra được, chuyện hôm nay là thế tử Phùng gia có lỗi, quận chúa Khang Nghi thân là *biểu muội của bệ hạ, nhưng bệ hạ vẫn không thể tùy ý xử trí ..."

*biểu muội: em gái họ (nội; ngoại)
Cố Linh Quân hiện ra biểu tình hóng chuyện, vãnh tai hỏi: "Tại sao?"
Thoạt nhìn quyền lực của Phùng thân vương cũng không lớn đến mức khiến hoàng đế kiêng kị, có thể ngang ngược kiêu ngạo hành động cũng phải giống như phụ thân của nàng, hai tay đều cầm binh quyền nha!
Trương Đức Phúc thở dài, như là đang nhớ lại chuyện gì đó, trả lời: "Đây chính là chỗ khiến bệ hạ khó xử ..."
Biết sẽ không hỏi ra cái gì, Cố Linh Quân chọn một vấn đề nghi vấn khác hỏi: "Quận chúa Khang Nghi đã có đối tượng thành hôn?"
Nhìn còn rất nhỏ tuổi.
Trương Đức Phúc lại thở dài: "Quận chúa Khang Nghi cũng không dễ dàng ..."
Vốn tưởng rằng sẽ không có được trả lời, không ngờ Trương Đức Phúc lại tăng thêm kiến thức về bí mật hoàng thất cho nàng biết.
Sau khi vẫy lui người ngựa không liên quan, vừa nắm dây cương đi phía trước vừa nói: "Việc hôn nhân này là do Thái Hậu còn trên đời định ra, nương nương có từng nghe nhắc đến đại ca của Thái Hậu?"
Tim Cố Linh Quân đập nhanh hơn một nhịp, vội vàng gật đầu.
Lục Trúc và Đặng công công đi kế bên cũng vãnh tai lên nghe.
"Năm đó, Hạ tướng quân từng định ra một cửa hôn nhân, là *Từ gia Nàng Tô, đã trao đổi tên tuổi ngày sinh, chỉ kém một bước cuối cùng ..."
*Từ gia Nàng Tô: nhà họ Từ ở huyện Nàng Tô.
"Ngay từ đầu là tính sau khi kết thúc chiến tranh sẽ thành hôn, nhưng không ngờ sau khi Hạ tướng quân về kinh thành lại cạo tóc xuất gia. Sau khi Từ gia tiểu thư biết tin, nàng trộm chạy vào kinh muốn tìm câu trả lời, nhưng lại không thể thay đổi quyết định của Hạ tướng quân ..."
Cố Linh Quân suy đoán nói tiếp: "Vì thế xuất phát từ bồi thường, Thái Hậu mới tứ hôn cho đời tiếp theo, cũng chính là quận chúa Khang Nghi."
Trương Đức Phúc gật đầu: "Nương nương quả nhiên thông minh."

"Từ gia công tử có gì không ổn sao?"
"Từ gia công tử mặt như tượng ngọc, là *mỹ nam tử có tiếng ở Nàng Tô. Trừ bỏ bề ngoài xuất chúng, tài hoa cũng là hiếm có, được bệ hạ tự mình khen thưởng. Chỉ tiếc ... Từ công tử từ nhỏ yếu ớt, bệnh tật quấn thân, nói là ... Có tướng chết yểu ..."
*mỹ nam tử: = soái ca = chàng đẹp trai.

Cố Linh Quân thổn thức không thôi, tiếp theo lại hỏi đến chuyện làm nàng khá thắc mắc: "Trương công công có biết lý do tại sao năm đó Hạ tướng quân lại xuất gia không?"
Tuy nàng ngồi trên lưng ngựa không nhìn thấy biểu tình của Trương Đức Phúc, nhưng rõ ràng nhìn được bước chân của hắn hơi khựng lại.
Trương Đức Phúc trả lời: "Việc này *lão nô cũng không biết."
*lão nô: lão = người già, người lớn tuổi; nô = nô lệ, cách xưng hô chủa tớ ngày xưa.
Cố Linh Quân cũng không truy hỏi, im lặng tự hỏi tiêu hóa tin tức vừa mới nghe.
Tính lên nàng xuyên vào đã gần một năm, ngay từ đầu vốn định thích ứng mọi tình cảnh, chẳng sợ bị đá vào lãnh cung, chỉ cần sống sót cũng tốt rồi.
Nhưng cẩn thận nghĩ lại, phát hiện cốt truyện ngay từ lúc bắt đầu đã khác xa với nguyên tác nàng từng đọc.
Trong nguyên tác, tác giả chủ yếu quay xung quanh Bạch Tĩnh Nhu, những tình tiết lặt vặt còn lại rất ít nhắc tới.
Ở trong trí nhớ mơ hồ của nàng, sau khi nàng tiếp xúc với Tiêu Dục Hành bằng xương bằng thịt này cùng với Tiêu Dục Hành trong cốt truyện, hoàn toàn là hai người khác nhau.
Nhớ tới Bạch Tĩnh Nhu, Cố Linh Quân nhịn không được thoát khỏi bi ai.
Nữ chính bị nhốt vào Đại Lý Tự, cốt truyện bắt đầu không dựa theo kịch bản tới diễn. Trong lúc vô ý thức, hình như nàng còn nhúng tay thay đổi một vài tình tiết trong cốt truyện.
Cốt truyện trong nguyên tác tiếp diễn như thế nào ta?
À, Bạch Tĩnh Nhu không có bị giam giữ, cô đi theo tới tham gia săn bắn mùa thu. Ở hành cung còn gặp phải ám sát, cùng rớt xuống vực chung với Tiêu Dục Hành sau đó hai người ôm nhau trốn vào bên trong sơn động.
Sau đó chính là cốt truyện rập khuôn đầy cũ rích.
Nghĩ vậy, Cố Linh Quân giật mình kinh ngạc, nữ chính đã không có, vậy tình

tiết ám sát có còn hay không?
Nàng không muốn rớt xuống vực, ôm Tiêu Dục Hành nằm trong sơn động đâu, một nhân vật không có vầng sáng nữ chủ như nàng, rớt xuống vực chính là chết chắc không cần nghi ngờ.
Càng nghĩ càng hoảng sợ, Cố Linh Quân thít chặt dây cương, nói với Trương Đức Phúc: "Chúng ta trở về đi."
Nhìn rừng cây nhỏ yên lặng không tiếng động, thấy thế nào cũng giống như sẽ có một đám sát thủ cầm đao kiếm nhảy ra bất cứ lúc nào.
Hết chương 16

Chương 17: Chương 17:

Cố Linh Quân trở lại hành cung với tâm trạng hoàng sợ kèm theo chút tức giận.
Tiêu Dục Hành cũng ở, đang uống trà đọc sách, một bộ dáng điềm tĩnh thanh thản.
Cố Linh Quân đi đến cạnh hắn ngồi xuống, mở miệng hỏi: "Bệ hạ, chuyện quan trọng xử lý xong rồi sao?"
"Ừ." Tiêu Dục Hành dùng âm thanh lạnh nhạt trả lời cho có.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Sau khi Cố Linh Quân "Ồ" một tiếng rồi im lặng ngồi, nghĩ phải mở miệng như thế nào ...
"Muốn hỏi cái gì thì hỏi đi."
Tiêu Dục Hành nhìn Cố Linh Quân bụng đầy tâm sự đều hiện lên trên mặt, có chút tiếc hận tại sao năng lực nghe tiếng lòng hiện tại lại dùng không được.
Cố Linh Quân nhìn hắn, cẩn thận mở miệng: "Bệ hạ, ngài cảm thấy ... Chính là ... Ừ ..."
Ấp úng một lát lại cắn răng một hơi nói xong: "Bệ hạ, ngài cảm thấy sẽ có thích khách sao?"
Tiêu Dục Hành tay lật trang sách ngưng lại, thả sách xuống, hỏi: "Nàng nghe ai nói?"
Cố Linh Quân: " ..."
— "Thật sự có?!"
"Thần thiếp chỉ là thuận miệng hỏi thôi, thần thiếp nhìn rừng cây phía sau hành cung, rất giống nơi sẽ xảy ra ám sát này nọ. Chắc là sẽ không có ...

Đâu ha?"
Tiêu Dục Hành bỗng nhiên cười, tay chống bàn nhỏ, nghiêng nửa cơ thể đến trước mặt Cố Linh Quân, vén tóc mái của nàng ra sau tai.
Cố Linh Quân không kịp đỏ mặt đã bị câu nói tiếp theo của Tiêu Dục Hành làm sợ tới mức mặt tái nhợt.
"Quý Phi thật là thông minh, nghĩ giống như thích khách."
Cố Linh Quân: ???

"Bệ ... Bệ hạ? Thực sự có thích khách?"
Thân lớn lên ở thế kỷ 21, Cố Linh Quân gặp phải tình huống nguy hiểm nhất chính là án mạng xảy ra cách vách. Hiện giờ nói cho nàng sẽ có thích khách đến ám sát?
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cố Linh Quân nỗ lực nhìn Tiêu Dục Hành, ý đồ tìm được chứng cứ nói giỡn ở trên mặt hắn.
Tiêu Dục Hành một lần nữa cầm sách lên, nhàn nhạt nói: "Đi theo bên cạnh trẫm, nàng sẽ không có việc gì."
— "Xong rồi, xong rồi, mình chết tới nơi rồi."
— "Quả nhiên là phận vật hy sinh nữ phụ, không chết ở hậu cung cũng sẽ chết ở ám sát."
— "Bị đâm một kiếm ... Đau biết bao nhiêu."
Hoàng đế chỉ mang có một mình ra tới chính là vì giờ phút này đi.
Từ khi biết tin tức này, biểu tình của Cố Linh Quân như tai nạn lớn chết người sắp đến. Dù ăn cơm hay là tắm gội đều toàn thân căng chặt.
Mà Tiêu Dục Hành vẫn luôn ở chỗ của nàng, làm nàng vừa vui lại vừa buồn.
Mục tiêu ám sát không cần phải nói cũng biết là ai ... Hắn vẫn luôn ở cạnh nàng, điều này làm nàng rất dễ dàng toi mạng nha!
Nếu Tiêu Dục Hành đi thì nàng cũng sợ hãi không kém, còn không có cảm giác an toàn.
Tiêu Dục Hành vẫn luôn duy trì tinh thần và sắc mặt như ngày thường, tắm gội xong còn rất có hứng thú chơi cờ với Cố Linh Quân.
Cố Linh Quân nhìn hộp cờ còn thừa không đến mấy viên cờ trắng, lo lắng hãi

hừng một buổi trưa, trong lòng có chút dao động.
"Đừng ngẩn người." Tiêu Dục Hành mở miệng nhắc nhở, lại từ hộp cờ lấy mấy viên cờ trắng đặt lên trên bàn cờ vây.
Cố Linh Quân: " ... "
--- "Ta đã sạch từ sớm, còn chơi tiếp là sao? Sao có thể không ngẩn người được kia chứ? Thích khách đó nha, là thích khách đó!"
"Bệ hạ, đã trễ thế này thích khách còn chưa có tới ... Coi chừng là nói giỡn thôi, haha ..."

Cố Linh Quân lại bốc cháy lên một tia hy vọng.
"Chẳng lẽ thích khách không phải chỉ hành động vào ban đêm hay sao?"
Tiêu Dục Hành đặt tiếp một quân cờ lên bàn cờ.
"Bệ hạ đã chuẩn bị bắt trọn mới bình tĩnh như thế?"
"Mọi chuyện đều bình thường."
"Hay là trong hành cung có mật thất hoặc là tầng ngầm?" Cố Linh Quân cuối cùng chưa từ bỏ ý định.
"Cũng không có."
''''''
***
Cố Linh Quân lại mơ mơ màng màng tiếp tục chơi cờ với Tiêu Dục Hành, dần dần sinh ra buồn ngủ. Ngáp một cái thì thấy bên ánh đèn gần cửa sổ đã tắt, những ngọn nến còn lại như là bị gió thổi động, lung lay như muốn tắt.
Cố Linh Quân nháy mắt tỉnh người, nhịn không được nhích lại gần Tiêu Dục Hành.
Bốn phía im ắng, Cố Linh Quân vãnh tai nghe, loáng thoáng nghe được âm thanh vật gì đó rơi xuống đất.
Cố Linh Quân trong lòng sợ hãi lên tới cực điểm, Tiêu Dục Hành nhặt lên một viên cờ trắng, nói: "Kết thúc."
Vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng gào hét đầy vội vàng: "Có thích khách! Có thích khách! Mau tới, người đâu! Tấn Vương bị thương!"
Cố Linh Quân:??!!
"Hoàng Thượng, sao ngài không nói sớm thích khách là đến ám sát Tấn Vương!" Cố Linh Quân giống như con mèo xù lông, nhịn không được nhỏ giọng kháng nghị.
Không chờ Tiêu Dục Hành trả lời, bên ngoài đã có người tới cầu kiến.
Một binh lính tiến vào quỳ xuống, nói: "Bệ hạ, có thích khách xông vào hành

cung, đâm bị thương Tấn Vương."

Nghe tin Tấn Vương bị ám sát, Cố Linh Quân theo bản năng thở phào nhẹ nhõm, thậm chí là có chút vui vẻ. Tuy rằng Tấn Vương không phải thứ gì tốt, nhưng sao nàng có thể hư như vậy kia chứ?!
Vì thế, Cố Linh Quân *giả mù sa mưa hỏi: "Ái cha, sao Tấn Vương lại gặp chuyện này, vết thương không sao chứ?"
*giả mù sa mưa: giả bộ quan tâm, giả dối,
"Thưa nương nương, mạt tướng cũng không rõ ràng lắm, thái y đang *chẩn trị cho Tấn Vương."
*chẩn trị: chẩn đoán và trị bệnh.
"Còn có ai bị thương?" Tiêu Dục Hành lúc này mới mở miệng hỏi.
"Thích khách ước chừng có hơn hai mươi người, nhìn *thân thủ không giống người bình thường, bởi vì quá mức đột nhiên, nên lúc mạt tướng chạy đến đã chạy thoát hơn phân nửa."
*thân thủ: võ công.
"Số người bị bắt sống cũng lập tức uống thuốc độc tự sát. Trừ bỏ Tấn Vương bị thương những người còn không có ai bị thương nặng, nhìn dáng vẻ là hướng về phía Tấn Vương mà đến."
Tiêu Dục Hành im lặng suy nghĩ một lát: "Nghiêm túc tra xét việc này, cần phải tìm ra chủ mưu đứng phía sau màn."
Nhìn nhìn Cố Linh Quân, còn bổ sung thêm: "Quý Phi bị hoảng sợ, trẫm cần dỗ nàng, nên không thể đi nhìn Tấn Vương được."
Người binh lính kia nghe vậy ngẩng đầu nhìn về phía Cố Linh Quân, Cố Linh Quân vội vàng bày ra biểu tình ta bị hoảng sợ thật sự không thể rời khỏi Hoàng Thượng.
Chờ hắn lui ra, Cố Linh Quân mới nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng, sao ngài không nói sớm đám thích khách này là đến ám sát Tấn Vương, làm thần thiếp lo lắng suốt một buổi trưa."
"Đám thích khách này muốn ám sát ai, làm sao trẫm biết."
— "Giả vờ giả vịt."
Cố Linh Quân bĩu môi, còn muốn tìm người ra chủ mưu đứng phía sau màn, thật đúng là tặc kêu trảo tặc.
"Được rồi, thích khách đã đi, lên giường nghỉ tạm chút đi." Tiêu Dục Hành không muốn nhiều lời, đi đến phía giường.
Tâm tư của Cố Linh Quân bị thích khách hấp dẫn, cũng không hề phát giác

nàng sắp phải "Thị tẩm". Vội vàng bò lên trên giường, sau đó lại chống nửa cơ thể nghiêng xuống nói nhỏ vào tai Tiêu Dục Hành.
"Hoàng Thượng, ngài nói nhỏ cho thần thiếp nghe đi, thần thiếp bảo đảm sẽ không nói ra ngoài."
--- "Tại sao lại đột nhiên muốn phái người ám sát Tấn Vương, nàng thật sự rất tò mò nha!"
Tiêu Dục Hành nằm thẳng tắp, không có trả lời.
"Chẳng lẽ việc hôm nay là Tấn Vương kêu Phùng Tử Kính làm?! Bệ hạ, ngài không ngang nhiên ra mặt, vì thế nên hành động trong lén lút?" Cố Linh Quân lớn mật nói ra ý nghĩ của bản thân.

Tiêu Dục Hành vẫn nằm thẳng tắp, không có trả lời.
"Hay là nói ..."
Cố Linh Quân châm chước một lát: "Bệ hạ vẫn còn để ý chuyện Tấn Vương hẹn thần thiếp ra sau núi, cho nên mới ..."
Lúc này Tiêu Dục Hành có động tĩnh, xoay người đè nàng xuống.
Cố Linh Quân đang mở miệng tính nói nữa, nhưng bị hành động đột nhiên này của Tiêu Dục Hành làm giật mình, quên cả nói.
Nàng lúc này mới phát hiện, tư thế hiện tại của hai người là cỡ nào ái muội.
Kèm theo chính là một hồi hối hận, sao nàng ngu quá vậy, lơ đãng một chút đã nghĩ gì nói nấy rồi, không biết đây là cổ đại, còn nói trước mặt hoàng đế, ngại mạng quá dài rồi sao!
Tiêu Dục Hành giữ nguyên tư thế này nhìn nàng vài giây, hỏi vấn đề mà hắn vẫn nghĩ trong đầu: "Trong đầu nàng chứa cái gì vậy, suốt ngày đều nghĩ mấy chuyện gì đâu không?"
Cố Linh Quân phản ứng lại, nói: "Trong đầu thần thiếp đều là bệ hạ ngài hết nha."
Tiêu Dục Hành khóe môi nhẹ cong, lật người, buông nàng ra, nằm xuống bên kia.
Cố Linh Quân mới vừa thở phào nhẹ nhõm thì nghe Tiêu Dục Hành nói: "Thích khách không phải của trẫm."
"Vậy là ai?"
"Dùng cái đầu nhỏ của nàng mà nghĩ đi."
"Tấn Vương?"
Tiêu Dục Hành khẽ cười một tiếng, coi như trả lời.
Quả nhiên Tấn Vương không là người an phận, lại muốn làm cái gì?

Kết hợp lời nói cùng hành động trước đó, Cố Linh Quân cũng nghĩ không ra, chẳng lẽ đây chính là phương pháp cứu nàng thoát khỏi nơi này của hắn sao?!
Trong lúc nàng nghĩ muốn nát óc cũng nghĩ không ra thì Tiêu Dục Hành đã giải đáp thay nàng: "Chính là vì ' kim thiền thoát xác '".
Vẫn mang vẻ mặt mê mang.
Cố Linh Quân:??? Nà ní.
Hết chương 17

Chương 18: Chương 18:

Chuyện Tấn Vương bị ám sát cứ như vậy bình đạm không có gì lạ mà trôi qua. Cũng bởi vì việc này nên sắn bắn mùa kết thúc sớm hơn so với năm ngoái.
Sau khi trở về cung, đương nhiên là ai khiển trách thì khiển trách, ai thỉnh tội thì *thỉnh tội, nhưng tin tức về thích khách thì một chút cũng không hỏi thăm ra tới.
*thỉnh tội: xin tội, đem mọi tội lỗi ôm vào người.
Cố Linh Quân vốn tưởng rằng chuyện không có liên quan gì đến mình, chỉ cần ngồi xem diễn là được, ngược lại đột nhiên bị nam phụ cho thêm đất diễn.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Nhìn trên tay tờ giấy nhỏ "Bị thương không nghiêm trọng, nhưng có nàng quan tâm ta thật là vui vẻ, lại nhẫn nại thêm chút thời gian, chúng ta có thể *song túc song phi".
*song túc song phi: hai con chim tự do bay lượn trên bầu trời, cùng bay cùng đậu.
Cố Linh Quân: "???"
Đến nỗi Tấn Vương nhét tờ giấy này vào cung của nàng khi nào, Cố Linh Quân nhìn Tiêu Dục Hành bình tĩnh không thay đổi sắc mặt.
Cố Linh Quân: Ta cũng không biết, ta cũng không dám hỏi.
***
"Nương nương, ngài nói thủ vệ nghiêm ngặt như vậy, tại sao thích khách còn có thể ám sát được Tấn Vương. Nếu vậy trong cung, có thể ..."

"Nói bậy cái gì đó, hoàng cung phòng thủ kiên cố, là nơi an toàn nhất, cho dù thích khách có một trăm lá gan cũng không dám tới."
"Thần thiếp nào dám làm trò nói bậy trước mặt nương nương. Nếu tìm được người chủ mưu phải xử tội thật nặng, nương nương có biết là ai làm không?"
Sau khi trở về hậu cung, Cố Linh Quân tính toán cân nhắc, nghiên cứu nuốt trôi mớ thông tin độc nhất vô nhị mà hoàng đế nói cho nàng. Tuy rằng đến nay cũng chưa nghĩ ra câu "Kim thiền thoát xác" mà Tiêu Dục Hành nói là có ý gì.
Vẻ mặt bi thương, Cố Linh Quân cảm khái: Quả nhiên ta không đảm đương nổi chức danh Yêu Phi gây loạn hậu cung, can thiệp triều chính.
Nhưng, mỗi khi nàng bắt đầu cân nhắc thì toàn bộ phi tần trong hậu cung kết đội mà đến, miệng nói thỉnh an, thật ra chỉ là lời nói khách sáo.
Ví dụ tỷ như hiện tại, một đống phi tần vây quanh nàng hỏi đông hỏi tây.
Nàng đương nhiên biết là ai làm, nhưng nàng không muốn nói đó, sợ bay đầu lúc nào không biết.
Cố Linh Quân nhíu nhíu mày, muốn giả vờ ' vừa nghĩ đến chuyện ám sát là sợ hãi ': "Ta cũng không biết đây là ai làm, thật đúng là to gan lớn mật."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Phi tần ngồi ở phía dưới trao đổi ánh mắt, lẫn nhau hiểu ý, quyết định đổi sang đề tài khác.
"Nương nương có biết kỳ thi thu sắp bắt đầu rồi? Năm nay cũng không biết công tử nhà ai đoạt giải."

"Nghe nói là thế tử gia Phùng thân vương, có rất nhiều người xem trọng ngài ấy nha. Nhưng cũng không định nhất định là con cháu trong kinh, cũng không thể khinh thường thực lực của người đến từ địa phương khác."
"Thế tử gia Phùng thân vương, là người rất tài hoa, nhưng nghe nói người này rất ngạo mạng. Lần thu săn này còn gây chuyện với quận chúa Khang Nghi, bị cấm túc một tháng, đúng không nương nương?"
Sau khi vào cung, đây là lần đầu tiên Cố Linh Quân có cảm giác ngồi nhiều chuyện với tỷ muội. Tuy rằng trên thực tế chỉ là tình tỷ muội đồ nhựa, có cũng như không.

Nhớ tới ngày ấy, Cố Linh Quân thật sự không có ấn tượng tốt đối với Phùng Tử Kính, có cơ hội xỉ vả đương nhiên không thể bỏ qua.
"Phùng Tử Kính, người này ..."
Cố Linh Quân muốn nói lại thôi, biểu tình khó xử làm mọi người sôi nổi hiểu rõ.
Đạt tới mục đích, Cố Linh Quân vừa lòng nâng chung trà lên uống mấy hớp, lại như lơ đãng hỏi ra vấn đề nàng nghẹn ở trong lòng đã lâu: "Các ngươi nghe mấy tin này từ đâu?"
Bọn họ hỏi thăm biết tin tức trong cung nàng không nói, nhưng sao ngoài cung xảy ra chuyện gì ai cũng biết là sao, một Quý Phi như nàng vẫn là không hiểu nha?
Phi tần ngồi ở phía dưới lại trao đổi ánh mắt, lẫn nhau hiểu ý, một người trong đó cười cười nói: "Nương nương là nữ nhi duy nhất trong nhà, Cố tướng quân lại ở tiền tuyến xa xôi ... Cho nên không biết hết thông tin ngoài cung là chuyện đương nhiên."
Nghe xong, Cố Linh Quân thoáng khép hờ mắt, đã hiểu.
Trong cung không có tay mắt, nhà mẹ đẻ ngoài cung cũng không thể truyền tin tức vào.
Người nọ thấy thế nói tiếp: "Nương nương muốn biết cái gì, cứ việc tới hỏi chúng thần thiếp, chúng thần thiếp nhất định là biết gì nói hết, không nửa lời giấu giếm."
Mấy người còn lại cũng là sôi nổi phụ họa, gật đầu.
Không phải những người có dã tâm, sau khi vào cung biết rõ tình hình còn như con thiêu thân lao mình vào lửa, bọn họ là biết mình biết ta, hiểu rõ bản thân nặng nhẹ bao nhiêu.
Tục ngữ nói phía dưới cây lớn sẽ có thức ăn, Cố Linh Quân là một cây lớn chà bá, không dựa chính là ngu ngốc.
So với sinh hoạt bình thường không kiếm chuyện và gây chuyện bị đạp vào lãnh cung, còn không chiếm được sự chú ý từ Hoàng Thượng, thì kết làm tỷ muội với Quý Phi cũng tốt, không ăn cái thì húp chút nước canh lạt cũng đỡ no.
Cố Linh Quân chớp chớp mắt, nàng cũng có thể chất bẻ cong người cùng phái sao?!
Áp xuống đáy lòng có chút hưng phấn, Cố Linh Quân hơi hơi cong khóe miệng trả lời: "Vậy làm ơn các vị."
So với Cố Linh Quân càng hưng phấn, các phi tần khách sáo một chút, sau đó biết gì nói nấy, ào ào tuông ra.

"Nương nương có biết nhị công tử nhà Lưu đại nhân không? Đây là lần thứ ba hắn tham gia thi cử, cũng không biết năm nay có thể thi đậu hay không?"
"Nghe nói, Hà đại nhân là trộm nhờ Thái phó đi cửa sau nha."
.....
Ngay từ đầu còn khá khắc chế, nhưng tới mặt sau, đề tài dần dần nghiêng về ...

"Nghe nói năm nay có mấy thí sinh rất *tuấn mỹ đến từ quận huyện nhỏ nha."
*tuấn mỹ: đẹp trai.
"Thật sao? Có giống thế tử gia Phùng thân vương không?"
"Thế tử gia nhà Phùng thân vương cũng coi như tuấn mỹ sao? Ta cảm thấy hắn chỉ có thể coi như người thường thôi."
"Đúng vậy, muốn so cũng là so với Tấn Vương điện hạ."
Đột nhiên không có người nói tiếp, ngắn ngủi yên lặng làm mọi người phản ứng lại bản thân đang nói gì đó, đều vội vàng hoảng sợ mà quỳ xuống thỉnh tội.
Cố Linh Quân đang nghe được mùi ngon, đột nhiên không ai nói chuyện tiếp, vừa nhìn sang, thì thấy mọi người đều quỳ xuống.
Không hiểu mô tê ra sao, Cố Linh Quân lên tiếng hỏi: "Làm gì vậy, sao đều quỳ xuống hết rồi?"
"Còn thỉnh nương nương trách phạt."
Nói nói đã quên mất thân phận, thế nhưng dám làm trò nhắc đến *ngoại nam trước mặt Quý Phi, mọi người quỳ mà toàn thân phát run lên.
*ngoại nam: người đàn ông bên ngoài.
Cố Linh Quân suy nghĩ một lát, hiểu rõ.
"Được rồi, vậy phạt các ngươi tiếp tục nói cho ta nghe một chút đi, còn nghe được cái gì nữa, nhanh, nhanh."
Chúng phi tần quỳ phía dưới mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, xác nhận Cố Linh Quân không có tức giận mới cẩn thận đứng lên.
Mới vừa ngồi xuống thì nghe người ngồi ghế trên tựa an ủi nói: "Ta cũng cảm thấy như vậy, nhưng muốn so không phải cũng là so với Hoàng Thượng sao?"
— "Chẳng lẽ ánh mắt nàng xảy ra vấn đề? Thấy nhiều người như vậy, nhưng không thấy có một ai đẹp hơn Tiêu Dục Hành."

Chúng phi tần chưa từng nhìn thấy Hoàng Thượng: " ..."
***
Trải qua một ngày tỷ muội nói chuyện vui vẻ, kỳ thi thu ở trong mắt Cố Linh Quân, dứt khoát biến thành thi đại học như kiếp trước.
Nghĩ đến chuyện nhà người ta có huynh tỷ muội, nghĩ đến bản thân mình ... Cố Linh Quân vẻ mặt ưu thương.
Muốn có người thân vào cung trò chuyện cũng không có ai.
Nhưng phần ưu thương nhàn nhạt này thực mau đã bị hòa tan. Từ sau cái ngày đó, đám phi tần kia thấy Cố Linh Quân dễ gần, còn dễ nói chuyện, mọi người ngày ngày kết đội đúng giờ đến cung Cố Linh Quân tám chuyện.

Đối với hậu cung phi tần tới nói, bế lên đùi là một chuyện rất to lớn.
Đồ vật trang trí trong cung Cố Linh Quân thực sự là làm các nàng mở rộng tầm mắt.
Thảm lông tùy ý trải trên mặt đất chính là cống phẩm từ Ba Tư, đặt ở trên tủ chính là đồ cổ giá trị liên thành, càng không cần phải nói ngày ngày Ngự Thiện Phòng thay đổi đa dạng các loại điểm tâm khác nhau đưa đến cung, cùng với các loại ban thưởng đưa tới như nước chảy.
Một chúng phi tần biến thành chanh tinh: " ... "
Nhưng chua là một chuyện, Cố Linh Quân ra tay hào phóng không chút nào bủn xỉn, chẳng những không có ý khoe ra, mỗi lần tới trong cung của nàng đều có quà mang về.
Vì thế mọi người càng chuyên cần đến tám chuyện.
Vừa lúc đoạn thời gian này Tiêu Dục Hành cũng vội, không rảnh phản ứng nàng, so với bị bắt đọc sách luyện chữ thì hiện tại nàng sống thoải mái hơn lúc trước nhiều.
Tám chuyện chăm sóc da, tám chuyện công tử này yêu tiểu thư kia, tám chuyện đông đến chuyện tây ...
Cuộc sống như vậy, Cố Linh Quân như là con cá trở về trong nước, cực kỳ hạnh phúc!
Vì vậy mà Cố Linh Quân ngày ngày dậy sớm, là bắt chéo chân ngóng trông các nàng tới.
Mà ngày này, Cố Linh Quân cũng giống như mấy ngày trước, cũng dậy thật sớm, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy có người tới.
Đang nghi hoặc tính phái người đi xem, thì bên ngoài truyền đến động tĩnh.
Cố Linh Quân tươi cười chào đón khi vừa nhìn thấy gương mặt đã lâu không

gặp kia, biểu tình nháy mắt cứng đơ ra, nỗi thất vọng trong mắt không kịp che dấu.
"Hoàng Thượng, sao ngài lại tới đây?!"
Tiêu Dục Hành liếc Cố Linh Quân, không nói gì, lập tức đi vào trong điện, ngồi vào vị trí nàng ngồi bắt chéo chân hóng nhiều chuyện.
"Nhiều ngày bận chính sự, bỏ bê vắng vẻ Quý Phi, e sợ làm nàng buồn bực nên mới trích chút thời gian ra đến thăm nàng ... Nhưng xem ra vẫn là trẫm lo lắng nhiều, Quý Phi sống thật sự là rất vui vẻ." Tiêu Dục Hành tiếp nhận trà từ tay Lục Trúc, uống một hớp.
Đã nhiều ngày, bị mọi người thổi phồng làm Cố Linh Quân có chút lâng lâng, đầu óc nóng lên công nhận câu nói của Tiêu Dục Hành: "Đúng vậy, thần thiếp thật sự là sống rất vui vẻ."
Thấy Trương Đức Phúc và Đặng công công đứng phía sau điên cuồng chớp mắt ra hiệu, Cố Linh Quân mới lấy lại tinh thần, vội vàng giải thích.
"Không phải, Hoàng Thượng, ý của thần thiếp là, Hoàng Thượng lấy chuyện quốc gia làm trọng, thần thiếp không dám làm Hoàng Thượng nhọc lòng lo lắng."
Từ nhân vật bị lấy lòng đột nhiên thay đổi thành người lấy lòng, Cố Linh Quân có chút không quen. Quả nhiên là "Sinh trong gian khó khổ cực, chết vào *tìm hoan mua vui".
*tìm hoan mua vui: thường dùng để chỉ hành động tìm gái làng chơi. Ở đây nghĩa là Cố Linh Quân vì thú vui nhiều chuyện mà chết vì nó.
Tiêu Dục Hành thu vào đáy mắt biểu tình khó coi của Cố Linh Quân, nhớ tới trong khoảng thời gian này Lăng Vân tới báo, mỗi ngày của nàng ta trôi qua thật sự là vô cùng phong phú, uổng phí hắn còn từng có một hồi ngẩn người nhớ đến nàng ta, sợ nàng ta khó chịu trong lòng.
Tiêu Dục Hành đang định mở miệng, thì bên ngoài truyền đến tiếng tiểu thái giám gân cổ lên thông báo.
"Liễu tài tử đến."
Cố Linh Quân giật mình, thì nhìn thấy Liễu tài tử mang theo cung nữ vội vàng đi vào, vừa đi vừa hô: "Nương nương thứ tội, hôm nay thần thiếp đến hơi trễ, nương ..."
Giương mắt thấy Tiêu Dục Hành đang ngồi ngay ngắn trên ghế, lời nói tới miệng lại nuốt vào trong bụng.
Tiêu Dục Hành liếc mắt nhìn Trương Đức Phúc, ánh mắt dò hỏi.

Trương Đức Phúc cũng là vẻ mặt nghi hoặc, rõ ràng sáng sớm đã phái người đứng chờ trước cửa, người nào đến đều bị ngăn lại đuổi trở về, sao lại lòi ra một con cá lọt lưới Liễu tài tử này?
Khác với mọi sự nghi hoặc của mọi người, Cố Linh Quân có chút hiểu rõ.
Này Liễu tài tử tên đầy đủ là Liễu Phiêu Phiêu, ngược lại với cái tên, thân hình nàng hơi đẫy đà, một gương mặt trẻ con búng ra sữa, nhìn còn rất đáng yêu.
Tính tình là ngây thơ lãng mạn, mọi tâm sự đều viết lên trên mặt, ngày thường mơ mơ màng màng như là ngủ chưa tỉnh, làm việc luôn là chậm nửa nhịp so với người khác.
Chính là loại hình Cố Linh Quân cực kỳ thích, có thể nói là rơi vào mắt xanh của Cố Linh Quân.
Ngày thường Cố Linh Quân là rất vui lòng gặp nàng ta.
Hôm nay lại đổ mồ hôi giùm nàng ta, ngày thường, thường xuyên nói ra những lời làm giật mình người khác, tuy mọi người không so đo, nhưng tới trước mặt Tiêu Dục Hành ...
Liễu Phiêu Phiêu nhìn nhìn Cố Linh Quân, mới phản ứng lại đây, bụp một tiếng quỳ xuống, lắp bắp mở miệng nói: "Hoàng ... Hoàng Thượng ..."
"Bệ hạ, đây là nữ nhi nhà Liễu ngự sử." Trương Đức Phúc nhắc nhở.
Tiêu Dục Hành tùy ý liếc mắt, ừ một tiếng, xem như trả lời.
Liễu Phiêu Phiêu trong lòng run sợ mà ngồi xuống, đầu cũng không dám nâng.
Không khí quỷ dị này vẫn là do Cố Linh Quân đánh vỡ, nàng to gan hỏi: "Hôm nay Hoàng Thượng tới chỗ của thần thiếp là có chuyện gì quan trọng?"
--- "Không có việc gì thì đi nhanh lên đi."
Tiêu Dục Hành nhìn nàng hơi mỉm cười, Cố Linh Quân lập tức sinh ra nhè nhẹ dự cảm bất thường, quả nhiên nghe hắn nói: "Nhớ tới cũng có một đoạn thời gian không có hối thúc Quý Phi luyện chữ."
Cố Linh Quân: "???"
--- "Ngài tới chính là vì muốn xem ta luyện chữ? Hoàng Thượng, ngài rãnh đến như vậy sao? Đại Chu sắp tiêu rồi!"
***
Vì thế, tình hình sau đó biến thành Liễu Phiêu Phiêu mài mực, nàng nơm nớp lo sợ luyện chữ.
Mà người nào đó, bá đạo chiếm đoạt vị trí của nàng, vẻ mặt lại thích thú lật

sách.
Cố Linh Quân căm giận lại viết xuống một chữ, đang định chấm mực, thì thấy Liễu Phiêu Phiêu lặng lẽ thò qua đầu tới, thần bí hạ giọng nói: "Nương nương, Hoàng Thượng thật là rất thương yêu chiều chuộng ngài nha."
Cố Linh Quân: "???"
Nàng tràn đầy nghi hoặc, cũng hạ giọng hỏi: "Đây mà là thương yêu chiều chuộng cái gì?"
Liễu Phiêu Phiêu lén nhìn Tiêu Dục Hành, sau đó nghiêng người gần sát Cố Linh Quân: "Nương nương ngài xem, chính là vì Hoàng Thượng thương yêu chiều chuộng nương nương ngài, mới cố ý tới đốc thúc nương nương luyện chữ, giống như mấy phi tần khác trong hậu cung, không được yêu thương, ngay cả mặt Hoàng Thượng cũng chưa từng gặp qua."
Cố Linh Quân nhìn người trước mắt, hình như nàng ta cũng nằm trong diện không được yêu thương, vừa muốn cãi lại, thì đột nhiên phát hiện.
Ánh mắt này, nụ cười này ... Sao mà giống bộ dáng theo đuổi cp mình tinh kiếp trước của nàng quá vậy!!!
Hết chương 18

Chương 19: Chương 19:

Liễu Phiêu Phiêu vừa mài mực vừa lại nhịn không được trộm cười.
Khác với các tỷ muội trong hậu cung suốt ngày thở ngắn than dài không được yêu thương cưng chiều, nàng vẫn luôn không dám nói thẳng, những ngày sao khi vào cung, nàng cảm thấy thật không tệ nha!
Phụ thân của nàng là Liễu ngự sử, dùng mấy câu kinh kịch tới nói, chính là "thư sinh cổ hủ".
Lên làm Ngự sử đã bao nhiêu năm, cuộc sống chẳng khác nào tú tài nghèo.
Không chỉ có nghiêm khắc với bản thân, mà cũng rất khắc nghiệt đối với huynh muội bọn họ.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Những ngày tháng sau khi vào cung ngược lại như là chim về núi rừng, trước không nói ăn mặc chi phí trong hoàng cung đều thuộc loại tốt nhất, còn có người hầu hạ ...
Trong cung, trừ bỏ Quý Phi, số phi tần còn lại đều giống như vật bài trí, cũng không có nhiều chuyện lục đục với nhau.
Liễu Phiêu Phiêu mỗi ngày chính là ăn ăn, uống uống, ngủ ngủ, hơn nữa ...
Tìm cơ hội trộm liếc mắt nhìn Quý Phi một cái!
Từ nhỏ Liễu Phiêu đã thích cái đẹp, dù là người hay là vật.
Ngày đầu tiên vào cung tuyển tú nàng đã chú ý tới Quý Phi, ánh mắt đầu tiên có thể nói là một ánh mắt lầm cả đời, nhưng ngại thân phận thấp hèn, nên không dám trèo cao.
Ngày thường, nàng nghe xong không ít phi tần lén lút nói xấu Quý Phi, nào là "Ngang ngược, kiêu ngạo, ương bướng", "Cậy sủng mà kiêu", "Không coi ai

ra gì", bọn họ dùng những từ ngữ xấu xí nói về nữ nhân hư hỏng tả Quý Phi.
Liễu Phiêu Phiêu không để bụng: "Quý Phi lớn lên đẹp như vậy, ngang ngược, kiêu ngạo chút thì làm sao vậy!"
Đợi cho đến khi đám người kia bàn bạc đến "ôm đùi Quý Phi", có thể nói Liễu Phiêu Phiêu là người đầu tiên xung phong ủng hộ.
Có thể gần gũi nhìn ngắm sắc đẹp của Quý Phi, loại chuyện tốt này, nàng đương nhiên là ủng hộ hai tay hai chân.
Đã nhiều ngày tiếp xúc với Quý Phi, sự yêu thích của Liễu Phiêu Phiêu đối với Cố Linh Quân càng ngày càng tăng.
Là ai nói Quý Phi ngang ngược, kiêu ngạo, ương bướng!
Rõ ràng chính là người đẹp lại tốt bụng, người la là tiên nữ nha!
Đứng gần nhìn Quý Phi, ngài ấy vẫn đẹp như vậy!
Làn da vô cùng mịn màng, làm nàng muốn nhéo cắn một cái! Dáng người yểu điệu eo một tay ôm trọn!
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Những người nói xấu Quý Phi nhất định là ghen ghét sắc đẹp của ngài ấy!
Fan trung thành số một của Cố Linh Quân nói như thế.

Say mê với sắc đẹp của Quý Phi không thể tự kềm chế được ... Lúc rãnh rỗi Liễu Phiêu Phiêu cũng từng nghĩ tới, không biết Hoàng Thượng trông như thế nào ta, nếu không xứng với Quý Phi thì làm sao bây giờ?
Cho đến hôm nay nghĩ sai mà lại đúng, dậy trễ mới có cơ hội nhìn thấy Hoàng Thượng.
Trong lòng Liễu Phiêu Phiêu như là bão tố đang thét gào, sóng biển quay cuồng.
Xứng! Xứng! Thật sự là quá xứng đôi!
Quả nhiên người đẹp nên ở bên nhau!
Nàng không được yêu thương không sao hết, miễn sao bệ hạ và nương nương răng long bạc đầu sống vui vẻ đến trọn đời là được!
Liễu Phiêu Phiêu ngọt ngào tươi cười, mài mực mài đến càng thêm hăng say.
Quý Phi đẹp như vậy, là mình thì mình cũng sẽ không thèm liếc mắt xem người khác một cái.

Hoàng Thượng trăm công ngàn việc còn cố ý đến thăm nương nương, quả nhiên là tình yêu chân thật nha!
Hú hú! Xem ánh mắt Hoàng Thượng nhìn nương nương kia, là cỡ nào dịu dàng nha, cỡ nào thâm tình nha!
***
Cố Linh Quân mỗi khi viết một chữ thì liếc mắt một nhìn vẻ mặt Liễu Phiêu Phiêu đang cười đến hạnh phúc, vô cùng đau đớn suy nghĩ.
— "Nàng nên làm cách nào sửa đúng suy nghĩ ghép cặp của nàng ta đây?!"
Cố Linh Quân quyết định tự mình ra tay, cứu vớt Liễu Phiêu Phiêu, quay đầu lại là bờ.
Nàng cầm lấy tờ giấy viết giống như đạo sĩ vẽ bùa, to gan bước đến trước mặt Tiêu Dục Hành.
"Hoàng Thượng, thần thiếp viết xong rồi nè."
— "Hãy chờ xem, phạt viết mau tới rồi, nhân cơ hội này, nàng cần phải đạp rớt cái nón "Độc sủng" đầy oan ức này. Cái gì nhu tình ngọt ý, đều là giả, Quý Phi căn bản không được yêu thương cưng chiều nha, nàng là đồ giả đó!"
Tiêu Dục Hành chậm rãi nâng mắt, tầm mắt dừng ở trên tờ giấy trong tay nàng vài giây, lại chậm rãi nghiêng người đến trước mặt nàng, khóe miệng cong lên thành một nụ cười.
"Viết cũng không tệ." Sau khi chậm rãi nói ra mấy chữ thì liếc mắt ra hiệu cho Trương Đức Phúc đang đứng bên kia.
Lão công nhân làm việc suốt 40 năm cho hoàng gia lập tức hiểu ý, mở miệng khen: "Thật là đẹp, lối viết chữ Thảo này của nương nương này thật sự là tuyệt, nét bút tẩu khí thế phi phàm đan xen giữa hai linh vật rồng rắn, Hoài Tố còn sống trên đời sợ cũng muốn tự cảm thấy hổ thẹn."
Viết nét chữ Khải, Cố Linh Quân hết nói nên lời: "....."
Nhưng không cần lại bị chép phạt, Cố Linh Quân vẫn cảm thấy có chút may mắn, chuyển biến tốt nên rút tâm tư về, lại làm bộ quan tâm hỏi: "Hôm nay sao Hoàng Thượng lại đến chỗ thần thiếp sớm như vậy?"
"Nghỉ tắm gội." Tiêu Dục Hành lời ít mà ý nhiều.
Trường hợp một lần chìm vào tẻ ngắt, Tiêu Dục Hành di chuyển ánh mắt hướng về Liễu Phiêu Phiêu, người đang đứng ở tại chỗ cùng với vẻ mặt thần tượng đầy ngu ngốc, nhưng lại nhịn không được trộm ngắm 800 lần.

"Ngày thường các ngươi đến chỗ Quý Phi làm cái gì?"

Cố Linh Quân trong lòng lộp bộp.
— "Đây là muốn tính sổ sao? Nghĩ lại mấy ngày này nàng cũng sống quá thả lỏng rồi."
Liễu Phiêu Phiêu cũng giật mình hoảng sợ, vô số ý tưởng hiện lên trong đầu, chẳng lẽ Hoàng Thượng trách tội các nàng chiếm đoạt quá nhiều thời gian của nương nương?
Suy nghĩ một lát, mở miệng nói: "Nương nương tài đức sáng suốt lại hiền huệ, ngày thường đều dạy chúng thần thiếp cần phải ở chung hòa thuận, tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận. Nói đến nhiều nhất chính là Hoàng Thượng."
Cố Linh Quân: "???"
Không màng biểu tình như đang nằm mơ của Cố Linh Quân, Liễu Phiêu Phiêu đi về phía trước một bước, nói tiếp: "Nương nương là thời thời khắc khắc nhớ mong bệ hạ, hai câu ba câu đều không rời bệ hạ."
Nói xong lại trộm tặng Cố Linh Quân một ánh mắt "Ta đều hiểu".
Tiêu Dục Hành cười như không cười liếc mắt nhìn Cố Linh Quân, mặt Cố Linh Quân không chịu khống chế đỏ lên.
Cố Linh Quân: "Bệ hạ, thật ra ..."
"Được rồi, tiếp tục đi luyện đi."
Tiêu Dục Hành không cho nàng có cơ hội giải thích, mở miệng cắt ngang, sau đó lại cực kỳ "Săn sóc" bổ thêm một câu: "Nếu mệt thì nghỉ ngơi một lát rồi viết tiếp."
Cố Linh Quân: "???"
— "Người nào từng nói viết không đủ 50 tờ thì không được nghỉ ngơi?"
***
Cố Linh Quân không ngờ tới cục diện ba người ngồi chung đầy quỷ dị này thế nhưng có thể duy trì đến giữa trưa, Tiêu Dục Hành nói một câu long trời lở đất, cho phép Liễu Phiêu Phiêu ở lại ăn cơm trưa.
Cố Linh Quân: Không có ý tốt, nhất định là *trong lòng có quỷ!"
*trong lòng có quỷ: ý nói người đó có âm mưu quỷ kế.
Liễu Phiêu Phiêu: Cảm động rơi nước mắt!!!
Có Tiêu Dục Hành ở, Liễu Phiêu Phiêu không còn hoạt bát như ngày thường, mặt gần chôn vào trong chén, yên lặng lùa cơm.
Chỉ có những lúc Tiêu Dục Hành gắp đồ ăn cho Cố Linh Quân, Liễu Phiêu Phiêu mới nhanh chóng ngẩng đầu nhìn một cái, đôi mắt sáng lấp lánh như bắt được vàng.
Cúi đầu nhìn trong chén đột nhiên thêm một miếng thịt gà, Cố Linh Quân mặt

không biểu cảm kẹp lên.

Cố Linh Quân: Sợ nhất thình lình xảy ra quan tâm.
Cố Linh Quân yên lặng tiêu hóa, trong chén lại thêm một miếng ngó sen.
"Nàng thích ăn, ăn nhiều một chút."
Cố Linh Quân: Sống không còn gì luyến tiếc. jpg.
Liễu Phiêu Phiêu: Là tình yêu đích thực nha! Tình yêu đích thực đó!
***
Dùng xong bữa trưa, có lẽ Liễu Phiêu Phiêu cảm thấy phải chừa cho hai người bọn họ một không gian riêng, tự động xin cáo lui.
Nhưng lúc đi, vẫn là lưu luyến không rời, chỉ kém ba bước hai lần quay đầu.
Liễu Phiêu Phiêu đi rồi, Tiêu Dục Hành cũng không đình chỉ hành động chăm sóc, giống như thật sự nàng cảm thấy hứng thú đối với cuộc sống hằng ngày của nàng, hỏi: "Ngày thường Quý Phi dùng cơm trưa xong thì làm cái gì?"
— "Ăn no đương nhiên là ngủ nha!" Đây là tiếng lòng của Cố Linh Quân, nàng bén chút là trả lời theo bản năng.
Nhưng ngại với Tiêu Dục Hành nắm giữ quyền quyết định sống chết của mình, Cố Linh Quân không thể không nói dối: "Nói chuyện phiếm giết thời gian thôi."
"Nói chuyện gì?" Tiêu Dục Hành dò hỏi tới cùng.
Cố Linh Quân hít sâu một hơi, mặt không đỏ tâm không nhảy, nói: "Đại khái là từ, thơ từ ca phú, nói tới đạo lý cuộc đời."
Tiêu Dục Hành khóe môi hơi cong, tay phải đặt ở trên bàn gõ nhẹ: "Vậy hôm nay đổi lại trẫm nói chuyện phiếm với ái phi, được không?"
Cố Linh Quân giật mình, căng da đầu nói: "Hôm nay Thần thiếp không có hứng nói chuyện ..."
Tiêu Dục Hành cười nhạt, cũng không so đo.
***
Cố Linh Quân vốn định ' người không nói lời nào thì ta cũng không cần nói lời nào ', ngồi yên nhìn không khí.
Phủ Nội Vụ lại phái người tặng đồ vật tới.
Tổng quản Phủ Nội Vụ đi vào trong thì nhìn thấy Hoàng Thượng vô cùng hoảng sợ, lắp bắp thỉnh an: "Nô ... Nô tài tham kiến Hoàng Thượng, nương nương, nô tài tới đưa ... Đưa lương tháng này cho nương nương ...."
Cố Linh Quân rất là nghi hoặc nhìn tổng quản Phủ Nội Vụ đang quỳ trong sợ

hãi, ngày thường biết ăn nói như vậy, cái miệng khen người khen ra hoa tới, sao vừa thấy Tiêu Dục Hành đã sợ thành như vậy?
"Lục Trúc, nhận lấy đi."
Lục Trúc mang theo người bước lên tiếp nhận mấy cái mâm, đem đến trước mặt Cố Linh Quân.
Cố Linh Quân tùy ý nhìn nhìn, ở trong cung nàng không cần phải tiêu tiền, nàng tiết kiệm tiền lương mỗi tháng cũng có chút gia tài nho nhỏ. Nhưng vẫn rất chờ mong chút trang sức tơ lụa xinh đẹp, cùng với những vật phẩm quý hiếm do Phủ Nội Vụ đưa tặng mỗi tháng.
Tổng quản Phủ Nội Vụ quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, sau lưng chảy ra mồ hôi lạnh.
Từ trước đến nay, trong cung là gió chiều nào theo chiều ấy, tất nhiên Phủ Nội Vụ bọn họ không cam lòng làm người đến sau.
Trong cung được Hoàng Thượng cưng chiều nhất thuộc về Quý Phi, nên bọn họ động chút tay chân vào lương mỗi tháng, đổi kiểu lấy lòng Quý Phi.
Từ lúc Hoàng Thượng đăng cơ tới nay đã chủ trương tiết kiệm, không thịnh hành hưởng lạc.

Động tác nhỏ này của bọn họ không chỉ làm trái mệnh lệnh của Hoàng Thượng, càng quan trọng hơn là, tiền lương tháng bọn họ đưa tới trong cung Quý Phi, đã vượt qua con số mà một Quý phi nên nhận.
Thấy Tiêu Dục Hành không ra một lời, cơ thể tổng quản Phủ Nội Vụ không chịu khống chế mà run lên.
Trương Đức Phúc không dấu vết thở dài, âm thầm trừng mắt nhìn ông bạn già của mình.
Cố Linh Quân chớp chớp mắt, suy nghĩ có cần mở miệng tỏ vẻ cảm ơn hay không?!
Rốt cuộc "Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn", Tiêu Dục Hành cũng là có sơn trân hải vị đều đút cho nàng ăn, có kỳ trân dị bảo đều tặng riêng cho nàng.
Cố Linh Quân rất là nói chân thành: "Cảm ơn bệ hạ yêu thương, viên Dạ Minh Châu một viên so với một viên còn lớn hơn."
Dừng một chút, còn nói thêm: "Cũng không biết ban đêm so sánh với đèn lưu li, cái nào sáng hơn?"
Cơ thể tổng quản Phủ Nội Vụ còn run hơn trước đó: Nương nương cầu ngài đừng nói nữa.

Tiêu Dục Hành nhìn tổng quản Phủ Nội Vụ đang quỳ trong run rẫy, nhàn nhạt nói: "Muốn cảm ơn cũng nên cảm ơn tổng quản Phủ Nội Vụ, đều là hắn nghĩ ra."
"Bệ hạ, nô tài biết sai rồi, bệ hạ!" Tổng quản Phủ Nội Vụ vội vàng dập đầu thỉnh tội.
Tiêu Dục Hành chuyển hướng sang Cố Linh Quân: "Muốn biết cái nào sáng hơn, đêm nay mang lên so sánh chẳng phải sẽ biết sao."
Đãi nhìn tổng quản Phủ Nội Vụ đang quỳ, ánh mắt lạnh hơn vài phần: "Không có lần sau, nên làm như thế nào, trong lòng tự hiểu."
Tổng quản Phủ Nội Vụ vô cùng cảm kích: "Cảm ơn Hoàng Thượng khai ân, nô tài lập tức đi lãnh phạt."
Cố Linh Quân trong cơn mơ phản ứng lại đây, trong lòng tự nhiên sinh ra một chút ủy khuất.
— "Thì ra đều là chủ ý của ông ta, nàng còn tưởng rằng ..."
— "Không phải viên Dạ Minh Châu sao? Có gì đặc biệt hơn người. Người khác đốt thành giết chư hầu cũng chỉ vì một nụ cười của mỹ nhân, nàng vô duyên vô cớ làm "Sủng phi", một chức vụ có độ nguy hiểm cao chót vót ..."
— "Chẳng lẽ một viên Dạ Minh Châu cũng không đáng có được sao!?"
Cố Linh Quân bi thương cảm khái.
Tiêu Dục Hành yên lặng nghe Cố Linh Quân oán giận trong lòng, mày hơi hơi nhăn lại.
Hắn chỉ là không thích cấp dưới nịnh nọt làm vẻ ta đây, sao ở trong mắt nàng đã thay đổi thành dạng khác?
Nghe tới câu:
— "Hoàng đế keo kiệt nhất trong các triều đại, ngay cả viên Dạ Minh Châu cũng muốn so đo."
Tiêu Dục Hành nhịn không được mở miệng nói: "Quý Phi thích Dạ Minh Châu?"
"Không thích." Cố Linh Quân cũng không ngẩng đầu lên, giọng lạnh nhạt trả lời.
Một miếng lệnh bài màu trắng làm bằng chất liệu Bạch Ngọc trong suốt thấu triệt đưng đưa ngay trước mắt nàng, lâu không thấy hồi phục, Cố Linh Quân ngẩng đầu, đối diện ánh mắt đen nhánh đầy ý cười ẩn ý của Tiêu Dục Hành.
"Đây là lệnh bài Quốc Khố."
Hết chương 19

Chương 20-21: Chương 20:

Hậu cung của Tiêu Dục Hành ngày gần đây rất hài hòa, một bầu trời vui vẻ hoà thuận.
Các phi tần chia làm hai phe, một phe chỉ lo nghĩ cách hỏi thăm tin tức về kỳ thi mùa thu, một phe khác do Liễu Phiêu Phiêu cầm đầu, đắm chìm vào tình yêu tuyệt đẹp của cặp đôi Hoàng Thượng và Quý phi nương nương, có xu hướng ngày càng mở rộng, đã thành trưởng câu lạc bộ fan couple.
Đặc biệt là khi nghe qua lời kể của Liễu Phiêu Phiêu, mọi người càng chăm chỉ đến thăm Cố Linh Quân, tất cả chỉ hy vọng có thể thử thời vận, xem có thể may mắn được chiêm ngưỡng cảnh ân ái của Hoàng Thượng và Quý phi nương nương hay không.
Nhưng đáng tiếc, cửa lớn cung của Cố Linh Quân lại đóng chặt, còn chưa tới gần đã bị ngăn cản lại.

Trong lòng mất mát: Không sao, nương nương nhất định là đang ở chung với bệ hạ, không hy vọng người khác đến quấy rầy!
***
Nữ chính trong lời đồn lại đang ngồi ở trước bàn dài, mặt ủ mày ê nhìn đống sổ sách cao hơn nửa người trước mắt.
Cố Linh Quân thở dài, cầm một quyển sổ sách trước mắt lên, lười biếng lật xem.
Ngày ấy, sau khi Tiêu Dục Hành đưa lệnh bài quốc khố cho nàng, Cố Linh Quân nghĩ "Không thể nhận, nhất định có quỷ kế, hai chữ ' sủng phi ' chính là bằng chứng", liều mạng đè xuống lòng hiếu kỳ, dùng lời lẽ chính đáng cự tuyệt.
Nhưng, không ngờ Tiêu Dục Hành lại cực kỳ săn sóc, lo lắng nàng ở trong cung quá buồn chán, ra lệnh cho người dọn hết toàn bộ sổ sách chi tiêu các

cái trong hậu cung từ lúc hắn lên ngôi cho đến nay, xếp ngay ngắn vào rương, nâng vào trong cung để nàng xem xét giải quyết.
Đây là chuyện mà một người đứng đầu hậu cung nên làm, nhưng nàng chỉ là Quý Phi thôi nha ... Tuy rằng hiện tại, chức vị của nàng đứng đầu trong hậu cung, nhưng không phải nàng chỉ là vật hy sinh thôi sao?!
Cố Linh Quân: Thừa nhận là vật hy sinh, không thể thừa nhận chức trách.
Vì thế, đây cũng là lý do đã nhiều ngày qua nàng "cửa lớn không ra cửa nhỏ không thấy", tự khóa mình ở trong cung, vùi đầu đau khổ xử lý công việc vốn thuộc về Hoàng Hậu, nhưng mỗi khi nàng xem xong một rương, thì một rương khác cũng đang trên đường tới.
Có lẽ là lo lắng nàng xem không hiểu, nên Phòng Tư Các còn cố ý phái người tới, chỉ dạy ngay tại hiện trường.
Trải qua nhiều ngày rèn luyện, "Mưa dầm thấm đất", Cố Linh Quân đã học xong cách xem sổ sách, nhưng vấn đề và rắc rối cũng theo đó mà đến.
Nàng không quan tâm sổ sách đưa lại đây có đúng như thực tế hay không, có bị gian lận hay không.

Nàng chỉ là hoảng hồn khi nhìn thấy con số chi tiêu đã vượt quá sức tưởng tượng của nàng, hoàng gia sống quá xa xỉ.
"Nương nương, đây là sổ sách thị tẩm."
Cố Linh Quân làm bộ làm tịch lật lật, nghe người đứng kế bên nói, mở ra thì ... Trong một quyển tập khá dầy, chỉ có trang đầu tiên là có chữ, mà trên đó không có tên ai khác ngoài nàng ra.

Lại ngẩng đầu, thì thấy người thái giám kia cười tủm tỉm vẻ mặt lấy lòng: "Nương nương, nô tài là người của Phòng Kính Sự."
Cố Linh Quân lại nhìn nhìn, trả lại cho người đó, biểu tình nhàn nhạt.
Người thái giám kia có chút ngoài ý muốn, còn muốn nói thêm gì đó, nhưng chưa nói ra miệng thì đã bị Đặng công công cắt ngang: "Được rồi, nương nương cũng có chút mệt mỏi, hôm nay tới đây thôi, đều lui ra hết đi."
Biểu tình trên mặt của người Phòng Kính Sự cùng với một hàng dài cung nữ và thái giám đang đứng xếp hàng chờ phía sau không khỏi đều hiện ra một tia thất vọng, nhưng cũng chỉ có thể quay đầu trở về.
Về chuyện Quý Phi hiện đang được Hoàng Thượng yêu thương chiều chuộng là điều mà mọi người ở trong cung đều biết, thật vất vả mới có một cơ hội để

chường mặt ra tạo cảm giác tồn tại, Phòng Tư Các phải nói là tranh giành trước khủng hoảng sau.
Ngày càng có người nhiều xum xoe trước mặt Cố Linh Quân, Đặng công công dần dần bị đẩy ra sang một bên, nửa ngày cũng chen không vào một câu.
Đặng công công vô cùng ủy khuất.
Rõ ràng là ta tới trước hết nha. Những người này sao có thể hiểu biết nương nương như ông, quả nhiên, sau khi ông mở miệng vẫy lui đám người ồn ào kia, Cố Linh Quân như quả cầu xì hơi, nằm dài trên bàn.
Lục Trúc có chút đau lòng, bước lên xoa bóp vai giúp nàng: "Nương nương cũng không cần nóng vội làm gì, mấy thứ này cũng xem không hết trong một ngày đâu."
Cố Linh Quân không tinh thần sức lực, mệt lả người trả lời: "Sợ là vĩnh viễn cũng xem không hết, em nhìn không ra sao? Có người dựa vào mấy thứ này để chỉnh ta!"
Nhất định là Tiêu Dục Hành thấy nàng thảnh thơi, cuộc sống hằng ngày sung sướng như thần tiên, bản thân lại phải dậy sớm, vào triều sớm, thức khuya phê duyệt tấu chương, trong lòng không cân bằng nên mới tìm việc cho nàng làm.
Đặng công công cũng đi đến gần, giúp Cố Linh Quân xoa bóp bắp tay: "Nương nương, nô tài có một suy nghĩ lớn mật."
Cố Linh Quân mệt đến mức không muốn nghe bất kỳ điều gì nữa, nàng chỉ muốn đầu óc thoải mái không cần suy nghĩ gì nữa.

Đặng công công không quan tâm, lo nói ra suy nghĩ của bản thân: "Theo ý kiến ngu ngốc của nô tài, Hoàng Thượng có ba mục đích. Thứ nhất, hiện giờ nương nương đứng đầu hậu cung, ngày sau nắm quyền cai quản hậu cung là chuyện sớm hay muộn, đây coi như là luyện tập trước."
"Thứ hai, Phòng Tư Các đều vội vàng tới nịnh bợ nương nương, nương nương nhân cơ hội này ban cho bọn họ chút ân huệ nhỏ, bọn họ đương nhiên là mang ơn đội nghĩa, còn có thể gia tăng danh tiếng của nương nương ở trong cung."
Cuối cùng lại vặn nhỏ âm lượng, thần bí nói: "Cuối cùng, Hoàng Thượng sợ nương nương phân tâm chú ý đến những phi tần khác, mới bày ra kế này."
Cố Linh Quân nghe khúc đầu nghe đến mơ màng sắp ngủ, cho đến khi Đặng công công nói ra câu cuối cùng, cơn buồn ngủ của Cố Linh Quân bay mất,

trong mắt tràn ngập không thể tưởng tượng: "Từ đâu ngươi có thể kết luận ra câu đó?"
Đặng công công rất là đắc ý trả lời: "Ngày ấy, lúc Liễu tài tử đến, nô tài thấy mày của Hoàng Thượng vẫn luôn nhăn. Điều này nói lên cái gì? Chính là Hoàng Thượng rất bất mãn đối với việc các phi tần đến quấy rầy nương nương."
"Hoàng Thượng đương nhiên là sẽ không bất mãn nương nương, phiền chán những phi tần đó đến gây trở ngại nương nương và Hoàng Thượng, nhưng cố kỵ danh tiếng của nương nương, cho nên Hoàng Thượng không thể ra mặt tống cổ các nàng."
"Nên nghĩ ra cách để nương nương học tập xử lý chuyện trong hậu cung, nương nương ngài xem, có phải những người đó cũng không có tới đây nữa, đúng hay không, cũng không có xuất hiện gây trở ngại nương nương và bệ hạ ..."
Cố Linh Quân nói không nên lời, trong ánh mắt tràn ngập "ngươi chỉ biết nói lung tung, con mắt nào của ngươi thấy Hoàng Thượng đến đây thường xuyên? Đoán già đoán non."
Đồng dạng cũng nói không nên lời, Lục Trúc nghĩ: Thông minh! Thật sự là quá thông minh! Không hổ danh là người lớn lên ở trong cung, tầm mắt chính là không giống nhau, sao nàng lại nhìn không ra kia chứ?!
Vì sự nghiệp sủng phi của Cố Linh Quân, Đặng công công nhọc lòng tiếp tục cho thêm ý kiến: "Hoàng Thượng không tới, nương nương có thể đến thăm bệ hạ nha."
Cố Linh Quân không chút nghĩ ngợi, trả lời ngay: "Không đi."
Nói xong đứng lên, duỗi người, chuẩn bị leo lên giường nằm nghỉ ngơi.
Lục Trúc và Đặng công công chen lên phía trước ngăn lại, mở miệng khuyên can.
"Nương nương đi đi."
"Hoàng Thượng thấy nương nương đến chắc chắn sẽ rất vui vẻ."
"Đi đi nương nương, đi đi nương nương."
...

Cố Linh Quân vốn định niệm thần chú, không nghe không nghe, làm lơ hai người kia, nhưng cuối cùng vẫn là không chịu nổi hai người bọn họ cứ lải nhải riết, không tình nguyện mà đứng lên.
***

Cố Linh Quân lấy tốc độ chậm gấp ba lần, chậm rãi di chuyển tới Ngự Thư Phòng.
Lần trước tới là vào ban đêm, sắc trời tối tăm, Cố Linh Quân chỉ nhìn đại khái. Cả tòa cung điện rất to và rộng, vô cùng xứng đôi với thân phận của đế vương, đâu đâu cũng thấy chạm trổ kim long cùng các hình vẻ rồng bay. Nơi nơi đều là binh lính canh gác đầy nghiêm ngặt cùng với cung nữ thái gian tùy thời chờ lệnh, cho người ta có cảm giác trang nghiêm uy phong, nói không nên lời.
Cố Linh Quân mới vừa bước vào, cân nhắc hay là đi trở về, thì có người vội vàng lên tiếp đón.
Cố Linh Quân một đường bị dẫn vào, bên trong càng an tĩnh.
Tiêu Dục Hành nghe tiếng ngẩng đầu, giọng nói hơi mang theo chút mệt mỏi, hỏi: "Sao nàng lại tới đây?"
Cố Linh Quân giơ lên hộp thức ăn tinh xảo trong tay, trả lời: "Thần thiếp tới đưa điểm tâm cho bệ hạ."
Tiêu Dục Hành không nói nữa, Cố Linh Quân suy nghĩ một lát, tự động bật nút, nhập vai nhân vật Quý Phi, đi lên trước, đặt điểm tâm lên bàn.
"Làm phiền Quý Phi." Giọng của Tiêu Dục Hành thể hiện tâm trạng không muốn ăn.
Cố Linh Quân cũng không thèm để ý, trên án thư của Tiêu Dục Hành đặt một chồng giấy thật dày, lại nhướng mắt nhìn, trên giấy rậm rạp chữ là chữ.
Cố Linh Quân không muốn ở lại lâu, nghĩ: Đã tới chường cái mặt ra rồi, là lúc nên đi trở về.
Không chờ nàng mở miệng, đã có thái giám tới báo: "Bẩm Hoàng Thượng, Lễ Bộ Thượng Thư và Lễ Bộ Thị Lang đến cầu kiến."
Hai vị đại nhân Lễ Bộ đi vào trong, nhìn thấy Cố Linh Quân cũng kinh ngạc vài giây, nhưng vẫn chấp hành lễ nghi, lần lượt quỳ xuống chào hỏi.
Cố Linh Quân mỉm cười xem như đáp trả, đang định rời đi, thì đột nhiên chân trái giẫm chân phải, mắt thấy muốn hôn mặt đất, ngã theo kiểu bay răng cửa. May mà Tiêu Dục Hành nhanh tay lẹ mắt, duỗi tay nắm cánh tay nàng giật ngược lại.
Không ngờ, cái giật này của anh lại kéo Cố Linh Quân ngồi chung với mình ở trên long ỷ.
Cố Linh Quân: ... Ta lại ngồi trên long ỷ?!
Hai vị đại nhân đứng phía dưới: ... Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?
Tiêu Dục Hành cũng giật mình, rút tay về, sắc mặt có chút mất tự nhiên nhìn

Lễ Bộ hỏi: "Có việc?"

Lễ Bộ Thượng Thư liếc mắt nhìn Cố Linh Quân, hơi mở miệng, lại nhịn không được nhìn thoáng qua thêm lần nữa: "Hoàng Thượng, chuyện trước đó ngài căn dặn vi thần đã làm theo, thỉnh ngài nhìn xem còn có chỗ nào không ổn."
Tiêu Dục Hành mở ra quyển sổ thái giám đem lên, nhanh chóng xem xong, sau đó trả lời: "Không tồi."
Cố Linh Quân: Có thể để ta đi xuống trước rồi mấy người nói chuyện sau được không?! Hoàng Thượng ơi, cầu ngài mở miệng giùm thiếp cái, cho phép thần thiếp rời khỏi nơi này đi! Đáng sợ quá!
Lễ Bộ Thị Lang chờ Thượng Thư báo cáo xong, cũng nhịn không được nhìn nhìn Cố Linh Quân, mở miệng nói: "Hoàng Thượng, về hôn sự của Tấn Vương ..."
Cố Linh Quân đang rối rắm, không an phận mà trộm di chuyển khỏi long ỷ, nhưng khi nghe nhắc đến hai chữ Tấn Vương, là ngoan ngoãn ngồi đàng hoàng, dựng lỗ tai lên.
Tiêu Dục Hành liếc nàng một cái, nhàn nhạt hỏi: "Làm sao vậy?"
Lễ Bộ Thượng Thư: "Hôn sự của Tấn Vương vốn định ra vào đầu tháng năm, nhưng ngày hôm trước người của phủ Tấn Vương tới, nói Tấn Vương tham gia săn bắn mùa thu bị ám sát, nên muốn dời hôn kỳ sang ngày khác. Vi thần là tới xin chỉ thị của bệ hạ."
"Vậy dựa theo ý của Tấn Vương mà làm, lại chọn ngày lành khác đi."
***
Cố Linh Quân nhất thời bị chuyện của Tấn Vương hấp dẫn, đến khi hai vị đại nhân Lễ Bộ đi rồi, nàng vẫn ngồi yên như tượng, ngẩng đầu lên, kèm theo một tia hưng phấn hỏi: "Tấn Vương lại tính toán âm mưu cái gì nữa vậy?"
Tiêu Dục Hành không trả lời, vẫy vẫy tay, thái giám đưa lên một tờ giấy nhỏ.
"Mở ra nhìn xem."
"Đây là cái gì?" Cố Linh Quân vừa hỏi, vừa mở ra.
Quả nhiên, trong lòng nghĩ gì thì linh nghiệm cái đó, còn chưa mở miệng, đã nghe giọng nói truyền từ trên đỉnh đầu đến ...
"Đây là tin Tấn Vương gửi cho nàng."
Giọng điệu đó ... Rất giống bắt được cánh thê tử của mình có một chân với em trai.
Cố Linh Quân: ... Tấn Vương lại tới hãm hại ta!
Tác giả có lời muốn nói:

Bên ngoài hoàng cung, chuyện Quý Phi được Hoàng đế yêu thương cưng chiều cũng đã được lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, mọi người đều biết, nhà nhà đều biết.
Hết chương 20

Cố Linh Quân tùy ý liếc mắt một cái, không có hứng thú đọc.

— "Chắc là âm mưu gì nữa đây?!"

Nhưng vẫn nhịn không được hỏi ra vấn đề nghẹn đã lâu ở trong lòng nàng: "Hoàng Thượng, Tấn Vương thật sự tạo phản sao?"

Tiêu Dục Hành cười, hỏi ngược lại: "Vậy theo cái nhìn của nàng, như thế nào mới tính là thật sự tạo phản?"

Cố Linh Quân vừa động não suy nghĩ, vừa trả lời: "Chiêu binh mãi mã, xây dựng thực lực lớn mạnh. Trên triều đình muốn thu mua nhân tâm, mượn sức triều thần. Vào lúc quan trọng còn có thể mời những người đọc sách tạo danh tiếng."

Rốt cuộc lực lượng dư luận không phải trò đùa.

Nói xong, nhìn sang Tiêu Dục Hành, thì thấy khóe môi anh hơi cong: "Rất quen thuộc ha."

Cố Linh Quân: " ... "

Cố Linh Quân tự động xem nhẹ, nói tiếp: "Những cái đó đều chỉ là suy nghĩ ngu ngốc của thần thiếp. Nhưng có một chuyện thần thiếp vẫn luôn nghĩ không ra, tại sao Tấn Vương lại muốn mưu phản?"

--- "Làm Vương gia không tốt sao? Thân phận cũng rất tôn quý, an phận sống cuộc sống bình thường có thể tồn tại thêm vài năm."

--- "Làm hoàng đế mỗi ngày đều dậy sớm, thức khuya, cả năm không có ngày nghỉ. Còn phải luôn đề phòng người khác có lòng tạo phản, lại phải hao tâm tốn sức giải quyết chuyện hậu cung lục đục với nhau."

--- "Sau khi chết còn phải lo lắng người đời sau đánh giá."

"Có vài người không biết tự lượng sức mình, còn có ý nghĩ không an phận."

Cố Linh Quân nghĩ nghĩ lại hỏi tiếp: "Tấn Vương dựa lực nhà mẹ đẻ?"

Nếu muốn tạo phản, tất nhiên không thể thiếu nhà mẹ đẻ tay cầm binh quyền. Nhưng ở trong trí nhớ của nàng, chức vụ trong triều của nhà mẹ đẻ Tấn Vương cũng không cao.

Trên mặt Tiêu Dục Hành đã mất hết tươi cười, giọng lạnh nhạt nói: "Mẹ ruột hắn khi còn sống cũng không được yêu thương, lúc hắn ba tuổi đã qua đời vì bệnh nặng. Sau đó được tiên đế giao cho Hoàng Hậu đời thứ nhất nuôi dưỡng, không có mối quan hệ chặt chẽ nào với nhà mẹ đẻ."

--- "Tiên đế từng có hai đời Hoàng Hậu? Mẹ ruột Tấn Vương thật là qua đời vì bệnh nặng?"

Cố Linh Quân cảm giác đọc bên cạnh đột nhiên xuất hiện "Áp suất thấp", yên lặng tiêu hóa "bí mật Hoàng gia", ở trong đầu não bổ phim cung đấu dài 80 tập, có một đống nghi vấn nhưng lại không dám hỏi thêm.

Nhưng nàng chú ý, mỗi khi nhắc tới tiên đế, giọng điệu của Tiêu Dục Hành vô cùng lạnh nhạt.

Cố Linh Quân cố ý muốn chuyển sang đề tài khác, nhìn về phía chồng giấy thật dày nằm trên bàn, hỏi: "Hoàng Thượng, đây là cái gì vậy?"

--- "Chẳng lẽ Hoàng Thượng cũng phải xem sổ sách?"

Tiêu Dục Hành cầm lấy hai quyển sổ trên cùng, mở ra đặt ở trước mặt nàng.

Cố Linh Quân cúi đầu nhìn, bắt đầu đọc từ trái sang phải, nhìn một hồi, nàng phát hiện ...

"Hoàng Thượng, đây không phải là ... Bài thi khoa cử sao?"

Tiêu Dục Hành gật đầu.

Cố Linh Quân nghiêm túc đọc, mở to hai mắt lại nhìn lại xem, tên bị phong kín, nét chữ xinh đẹp ngay ngắn, một bên nét chữ dứt khoát, một bên lại dịu dàng mềm mại, nhìn chữ viết có thể liên tưởng đến người viết, còn nội dung ... Nàng đọc không hiểu.

"Hoàng Thượng ... Ngài ..." Cố Linh Quân không rõ nguyên do.

Tiêu Dục Hành lộ ra tươi cười làm nàng lo sợ bất an, quả nhiên sau đó nghe anh nói: "Toàn bộ bài thi, trẫm cho rằng này hai người này nổi trội hơn những người khác. Nếu hai người này trúng tuyển, Quý Phi cho rằng ai đứng nhất."

Cố Linh Quân: " ... "

Cố Linh Quân lại cố sức xem xem đọc đọc nhìn nhìn, cau mày, nhưng vẫn chìm trong sương mù, không hiểu nổi.

"Hoàng Thượng, thần thiếp thật sự là xem không hiểu."

— "Cầu xin ... Buông tha ta đi."

"Ý kiến của Quý Phi có thể để trẫm tham khảo."

Cố Linh Quân lại nhìn nhìn, căng da đầu nói: "Thiếp cảm thấy ... Bên trái tốt hơn một chút ..."

— "Bởi vì nét chữ rất đẹp."

Tiêu Dục Hành cười cười, giơ lên: "Vậy dựa theo lời Quý Phi nói, Trạng Nguyên năm nay chính là người này."

Cố Linh Quân gấp đến độ buột miệng thốt ra: "Chuyện quan trọng như vậy sao Hoàng Thượng có thể xem như trò đùa chứ hả!"

— "Còn nói là tham khảo! Chuyện này nếu là truyền ra ngoài, danh hiệu "Yêu phi" của nàng xem như đã được chứng thực!"

Sống thành thật, tuân theo bổn phận, cẩn thận không khoa trương, Cố Linh Quân hoảng sợ nghĩ đến.

Trương Đức Phúc quan sát toàn bộ từ đầu đến đuôi, nhịn không được, tươi cười xen miệng nói: "Nương nương, thật ra đã là chọn xong rồi, từ trái sang phải. Ánh mắt của nương nương quả nhiên rất tốt."

Cố Linh Quân mặt không biểu tình: " ... "

Nhàm chán.

Cố Linh Quân đi rồi, Trương Đức Phúc tràn đầy cảm hoài, nói: "Những lúc bệ hạ ở chung với nương nương làm thần có cảm giác ngài vui vẻ hơn ngày thường nhiều lắm."

Tiêu Dục Hành đặt bài thi lại vị trí cũ, nhàn nhạt trả lời: "Ngươi cảm giác sai rồi."

Trương Đức Phúc hiểu ý cười, cũng không cãi lại.

***

Đợi đến ngày Yết Bảng, Cố Linh Quân mới biết được Trạng Nguyên là Từ Chương Ngôn, vị hôn phu của quận chúa Khang Nghi.

Trong cung, mọi người còn không kịp buôn dưa lê, thì đã mang tâm tư nặng trĩu quăng vào một chuyện khác.

Từ trước đến nay, Tết Trung Thu được tổ chức rất long trọng.

Mà ở một nơi gió thổi cỏ lay cũng sẽ được phóng đại gấp trăm lần như trong cung, đương nhiên ngày này cũng là chuyện lớn trong cung, nhất là phi tần trong hậu cung.

Càng không cần phải nói ngày đó còn cho phép bọn họ tự do hoạt động vui chơi.

Ở trong cung không có việc gì để làm đã sắp nghẹn hỏng, một đám phi tần đếm từng đầu ngón tay một ngóng trông đến ngày rằm mười lăm, ngày Tết Trung Thu.

Rằm Trung Thu, Cố Linh Quân dậy thật sớm, chào đón nữ quyến triều thần đến trong cung dự tiệc.

Hôm nay nàng mặc một bộ váy Yên Hà thêu hoa dài phết đất, trang trọng điển nhã, nhưng khi mặc trên người nàng lại như một cơn gió nhẹ nhảy múa trong không trung.

Phần lớn những nữ quyến có tuổi đều nói với Cố Linh Quân"cách ba tuổi là cách một thế hệ", những người khác thì "hôm nay nương nương cũng thật đẹp", "Đúng vậy đúng vậy" ... Sau đó lại chìm vào bầu không khí tẻ ngắt.

Cho đến khi có người đề nghị đi dạo bằng thuyền, nhanh chóng được một đám người cực lực đồng ý.

***

Lên thuyền dạo chơi trên dòng nước, bốn phía có gió nhẹ mát mẻ thổi qua, câu nệ khách sách cũng bị gió thổi tan đi không ít.

Có người bắt đầu lên tiếng cười đùa trêu ghẹo: "Chắc giờ này Hoàng Thượng đang gặp mặt Trạng Nguyên của chúng ta rồi."

Nghe vậy, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên trên người Khang Nghi.

Ánh mắt Khang Nghi hơi lóe, đông cứng quay đầu nhìn về phía ngoài. Nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, da mặt mỏng, mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Thấy thế có người nói tiếp: "Đúng vậy nha, chúng ta ở đây chúc mừng phu nhân tìm được rể hiền như ý."

Sắc mặt của phu nhân Trung Viễn Hầu không có thay đổi gì lớn, cười nhạt cho qua.

Không ít người là lần đầu tiên đi dạo bằng thuyền ở trong cung, tuy là hồ nhân tạo, nhưng diện tích lại không hề nhỏ.

Hoa sen mọc dọc theo đường đi, lại ra thêm chút nữa, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy cảnh sắc Giang Nam thu nhỏ trong Ngự Hoa Viên, núi giả cùng đình hóng gió.

Mọi người bị phân đi sự chú ý, nhưng miệng thì vẫn còn nói chuyện với nhau, Cố Linh Quân cong môi cười, tùy ý bọn họ đấu đá lẫn nhau.

Thấy Khang Nghi ngồi một mình, còn phu nhân Trung Viễn Hầu thì đã đi sang nói chuyện cùng những người khác, Cố Linh Quân không dấu vết di chuyển đến gần nàng.

Khang Nghi thấy nàng đến, mở miệng gọi: "Nương nương ..."

Cố Linh Quân vội vàng suỵt một tiếng: "Nói nhỏ thôi."

Khang Nghi hiểu ý, gật đầu, đứng đắn hỏi: "Nương nương muốn nói cái gì?"

Hôm nay Khang Nghi mặc một bộ áo váy màu bột củ sen, tóc cột thành hai chùm thả dài xuống, nhìn như tượng ngọc, rất là đáng yêu.

Trong nguyên tác, Khang Nghi chỉ là một nhân vật phụ đầy tâm sự bi ai. Nhưng trong hiện thực, Cố Linh Quân đã yêu thích nàng bé đáng yêu này từ ánh mắt đầu tiên, thấy bộ dáng nghiêm túc của nàng bé, nàng nhịn không được cười nói: "Hiện tại cũng không có người ngoài, đừng kêu khách sáo đến như vậy, gọi ta là ..."

Cố Linh Quân dừng một chút, còn đang suy nghĩ cách xưng hô, Khang Nghi đã tự nhiên nói tiếp: "Tẩu tẩu?"

Cố Linh Quân bị tiếng gọi này làm nghẹn lời, lại nhìn thấy Khang Nghi lộ ra tươi cười hiểu rõ: "Tẩu tẩu là muốn nói chuyện về biểu ca phải không?"

"Thật ra muội biết cũng không nhiều lắm, nhưng tẩu tẩu muốn biết cái gì?"

Bị gợi lên một tia hứng thú, Cố Linh Quân nghẹn nuốt câu nói tính nói ra đến cửa miệng trở vào bụng, hơi mất tự nhiên hỏi: "Khi còn nhỏ Hoàng Thượng cũng giống như bây giờ sao?"

Khang Nghi nghĩ nghĩ, trả lời: "Nàng nàng rất nghiêm khắc đối với biểu ca, cho nên lúc nào biểu ca cũng đều rất ổn trọng."

Cố Linh Quân và Khang Nghi còn đang tiến hành một hỏi vu vơ, một biết thì trả lời, bỗng nhiên trên đầu thuyền có người hô to lên: "Là Hoàng Thượng bọn họ!"

Người trên thuyền bị hấp dẫn sự chú ý, sau khi được Cố Linh Quân cho phép, lại tấp thuyền vào bờ bên kia.

Thuyền ở vừa cập bờ, toàn bộ hoàn cảnh đều hiện ra trước mắt, lúc này mọi người mới phát hiện bọn họ đang thi bắn tên.

Cố Linh Quân nhìn nhìn, lúc săn thú bắn không đã ghiền, hiện tại còn muốn thi thêm một lần?

Nhưng mặc kệ như thế nào, nàng vẫn ngồi yên trên thuyền xem náo nhiệt.

Trên bờ, mọi người cũng đã sớm đã phát hiện các nàng, thấy các nàng đến xem, hứng thú càng tăng cao.

Có người đề nghị: "Vừa mới rồi không có thưởng, nếu nương nương đã tới, không bằng người thắng có thể được nương nương tặng một đóa hoa, Hoàng Thượng thấy như thế nào?"

Tiêu Dục Hành nhìn về phía Cố Linh Quân: "Hoa ở chỗ Quý Phi, đương nhiên là phải hỏi ý kiến của Quý Phi."

Cố Linh Quân hơi khép hờ mắt nhìn một rổ hoa mới hái nằm trên bàn ,trước mặt.

Cố Linh Quân mỉm cười, gật đầu.

Không khí lập tức bị đẩy cao, mọi người xoa tay hầm hè, nóng lòng muốn thử.

Trên thuyền nữ quyến cũng phối hợp giảng giải: "Đây là võ Trạng Nguyên năm nay."

Khoa cử Đại Chu cũng phân chia Văn - Võ, nhưng phần lớn đều chú ý vào Văn.

Võ Trạng Nguyên hiểu biết cách sử dụng đao kiếm, lại không có hứng thú đối với bắn tên, mà bộ cung trong tay hắn hình như là đặc chế, một người thanh niên cao to trưởng thành phải dùng hết sức mới kéo căng dây cung, không có ai bắn được quá ba mũi tên.

Dưới tiếng hô hoán đầy giả tạo của mọi người, những ai không căng dây cung được đều ngượng ngùng đỏ chín mặt.

Có vài lão thần vội vã lên sân khấu, không chút nào suy xét đến ngày thường sống trong nhung lụa, xương cốt già nua dễ gãy, vội vàng kéo cung, mũi tên còn chưa có bắn ra đã trật eo, không thì trật ngón tay, có người còn bị trầy mặt.

Nếu có mũi tên bắn ra, mà phương hướng lại cách vạch đích vạn dặm, làm một đám tiểu thái giám chạy tán loạn lần mò khắp nơi tìm mũi tên.

Mắt thấy không có một ai bắn trúng hồng tâm ba lần, có người bắn trúng hai lần âm thầm đắc ý không bao lâu thì lần thứ ba căng cung lại bị kiệt sức, thì nghe thấy một người lên tiếng nói: "Để ta tới thử xem."

Mọi người nghe tiếng nhìn sang, thấy Tấn Vương sắc mặt tái nhợt vì bị thương đi ra từ trong đám đông.

Có người lo lắng ngăn cản: "Tấn Vương, vết thương của ngài còn chưa có lành, chỉ sợ ..."

Tấn Vương cười, kiên trì nói: "Không đáng ngại."

Tấn Vương bước lên tiếp nhận cung tên, chuyển tầm mắt về hướng chiếc thuyền, dừng lại mấy giây.

Mọi người đi theo ánh mắt của hắn ta, đang muốn tìm tòi xem hắn ta nhìn ai, thì thấy Tần Vương thu hồi ánh mắt, kéo căng dây cung.

Biên độ kéo căng dây so với những người còn lại khá nhỏ, cánh tay run nhè nhẹ có thể thấy được bằng mắt thường.

Buông dây, mũi tên bay ra, đâm thẳng vào vòng tròn hồng tâm.

Mọi người là cùng vang lên âm thanh trầm trồ khen ngợi.

Tần Vương lại tiếp nhận mũi tên thứ hai, cắn răng kéo căng dây cung.

Mũi tên thứ hai cũng đâm thẳng vào hồng tâm.

Mọi người im tiếng, ngừng thở, chờ mũi tên thứ ba.

Mà Tần Vương căng mũi tên thứ ba lên lại ngắm hồi lâu, hai bên thái dương cũng nhỏ giọt mồ hôi.

"Vèo" một tiếng, mũi tên bay ra, cắm ở ngay mép rìa vòng tròn hồng tâm, làm tấm bia có chút lay động, như muốn rơi xuống.

Tiểu thái giám chạy lại nhìn kỹ, sau đó hô lớn: "Trúng!"

"Hay!"

"Quả nhiên là Tấn Vương, thân thủ rất tốt!"

Dưới lời khen của mọi người, Tấn Vương nhẹ nhàng thở ra, giống như vô tình lại nhìn về hướng con thuyền.

"Còn có đại nhân nào muốn thử nữa không? Nếu không ..."

Trương Đức Phúc nói còn chưa dứt lời đã bị cắt ngang ...

"Chờ một chút."

Tiêu Dục Hành đi lên trước hai bước, tiếp nhận cung.

Mọi người đầu tiên là giật mình, ngay sau đó phát ra tiếng trầm trồ khen ngợi như sấm.

"Không cần rút mũi tên."

Mọi người còn chưa có phản ứng, lại nghe Tiêu Dục Hành nói tiếp: "Tìm lụa trắng tới."

Cố Linh Quân nhìn, con tim cũng treo lên theo.

Tiêu Dục Hành cột lụa trắng che tầm mắt, kéo dây cung, nhìn bộ dáng dễ như trở bàn tay.

Lại nháy mắt, mũi tên đã bay ra, càng trùng hợp là cọ qua mũi tên của Tấn Vương, làm mũi tên này bay ra khỏi tấm bia rớt xuống đất, còn mũi tên của hắn lại vững vàng đâm thẳng vào giữa vòng tròn hồng tâm.

Không hề dừng lại, cầm ngay mũi tên thứ hai bắn ra ngoài ngay, cũng chạm mũi tên của Tấn Vương, làm nó rơi xuống đất, sau đó đâm ngay giữa hồng tâm.

Mũi tên thứ ba cũng giống y như thế.

Dù là trên bờ, hay là dưới thuyền, giờ phút này đều không có một chút âm thanh nào, ngay cả tiếng hít thở cũng nhạt dần.

Tiêu Dục Hành giật lụa trắng ra, nhìn vào tấm bia. Đưa cung cho Trương Đức Phúc đang ngây ra như phỗng, lập tức bước chân đến hướng chiếc thuyền.

Đợi hắn đến trước mặt nàng, Cố Linh Quân vẫn duy trì biểu tình khiếp sợ, ngẩng đầu lên.

Tiêu Dục Hành hơi hơi cúi người, cong cong khóe miệng: "Muốn Quý Phi ban thưởng."

Cố Linh Quân chớp chớp mắt, vừa muốn nói chuyện, lại bị động tác của Tiêu Dục Hành lấp kín ...

Chỉ thấy hắn vươn tay, tháo xuống đóa hoa nhỏ nàng cài ở trên tóc.

Góc của ad:

Nhóm phi tần fan couple: Các tỷ muội, nhìn cho thật kỹ, về phòng nhớ vẽ lại, chúng ta in thành tập ảnh "chuyện tình của Hoàng Thượng và Quý phi nương nương".

Hết chương 21

Chương 22-23: Chương 23:

Tiệc tối Tết Trung Thu đã sớm dọn lên.

Các cung nữ có thứ tự đi như nước chảy bưng lên rượu và thức ăn, phối hợp ca vũ trợ hứng, những người đang ngồi nét mặt đều treo nụ cười tươi.

Nhưng lại không có một người đặt tâm tư ở tại buổi tiệc này, đương nhiên là không có ai phát hiện hôm nay tấu nhạc nhanh nửa nhịp, mà ca vũ lại chậm nửa nhịp.

Những người ngồi cạnh nhau thỉnh thoảng nâng chén kính rượu lẫn nhau, ánh mắt giao tiếp, đều là bộ dáng muốn nói lại thôi.

Nói chuyện với nhau cũng là lời nói có ẩn ý, muốn nói lại không thể nói.

Trong hoàng cung, không có ngọn gió nào là không thoát ra khỏi bức tường dày cộm kia, huống chi hôm nay còn nằm trước sự chứng kiến của công chúng, xảy ra trước mắt bao người.

Có người uống rượu, nhìn nhìn hai người trên đài cao, chậm rãi nhận ra chút điều gì nó.

Quan viên trên triều đình lăn lộn mấy chục năm, đã luyện đến cảnh giới "dù núi Thái Sơn có sập trước mắt, sắc mặt vẫn không thay đổi".

Đám người Liễu Phiêu Phiêu đều viết cảm xúc rõ ràng ở trên mặt, cười sắp chạm đến vành tai.

Phi tần mới gia nhập fan couple: Liễu tài tử nói rất đúng, bệ hạ và nương nương quá xứng đôi!

Liễu Phiêu Phiêu âm thầm đắc ý: Đúng vậy! Hoa của nương nương cũng chỉ có thể cho bệ hạ, người khác một chiếc lá cũng đừng hòng nghĩ đến!

Càng may mắn chính là, tiệc Trung Thu các nàng cũng được phân chia cho một vị trí ngồi. Tuy rằng nằm ở góc xó xỉnh, nhưng duỗi dài cổ cũng có thể xa xa nhìn thấy Hoàng Thượng và nương nương!

Đây không phải là Tết Trung Thu, là Tết Nguyên Đán!

***

Khác với mọi người, Tấn Vương ngồi một mình sắc mặt cực kỳ khó coi. Tuy là đã nỗ lực khống chế, nhưng độ cong khóe miệng làm cách nào cũng nhếch không lên.

Ý chí tinh thần sa sút thật không thích hợp với bầu không khí vui vẻ này.

Từ sau khi ba mũi tên của Tiêu Dục Hành bắn rớt ba mũi tên của hắn, thì trong lòng hắn đã như bị lửa đốt, đau khổ, phẫn nộ, bất kham, thậm chí còn có chút ... Bất lực.

Chuyện trong quá khứ bất chợt hiện lên trong đầu hắn, hình như từ trước nay đều là như thế.

Hắn phí hết tâm tư, dốc hết sức lực đi tranh thủ, nhưng những việc đó đối với Tiêu Dục Hành mà nói, chỉ là dễ như trở bàn tay.

Không có một ai tiến lên chào hỏi hắn, ngay cả những người trước kia muốn gia nhập vào lực lượng của hắc cũng đều cố ý vô tình tránh né.

Trong ánh mắt của Tấn Vương che kín âm mưu độc ác, mắt lạnh nhìn người ngồi trên đài cao.

Người nọ phát hiện ánh mắt của hắn, cong khóe miệng khinh thường, dùng nửa ánh mắt nhìn hắn.

Đè ép phẫn nộ xuống, ánh mắt thoáng lệch khỏi quỹ đạo, dừng ở nữ nhân ngồi bên cạnh, trong mắt Tấn Vương lại hiện lên một tia nghi hoặc.

***

Cố Linh Quân ngồi ở cạnh Tiêu Dục Hành, tất nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt của Tấn Vương, nhưng nàng không có chút quan tâm hứng thú nào tới ánh mắt của hắn ta.

Ngược lại, mắt nàng nhìn thẳng, chuyên tâm nhìn chằm chằm khay bằn bạc đựng đầy hoa quả trước mặt.

Nhưng khóe mắt lại là hình ảnh dáng ngồi đĩnh bạt của Tiêu Dục Hành, cùng với sườn mặt như tượng ngọc.

Một chút, một chút, Cố Linh Quân không dấu vết mà di chuyển tầm mắt, giả vờ nhìn ca múa bên dưới, sau đó nhanh chóng liếc sang nhìn hắn một cái.

Hành động liếc nhìn lén lúc đó cứ diễn ra liên tục như vậy, Cố Linh Quân mơ hồ có cảm giác, mặt của nàng lại bắt đầu nóng lên.

Từ sau khi Tiêu Dục Hành gỡ xuống đóa hoa trên đầu nàng, nàng giống như uống say, choáng choáng váng váng.

Cố Linh Quân nhịn không được, lại giơ tay sờ sờ vị trí đóa hoa từng nằm trên tóc mình.

Tiêu Dục Hành thấy động tác của nàng, nhìn qua, Cố Linh Quân luống cuống tay chân giả vờ ngồi ngay ngắn, hai tay cầm lên ly rượu trước mặt, che giấu uống cạn ly.

"Đây là rượu hoa đặc chế, rất dễ say."

Cố Linh Quân mặt lại đỏ hồng, trả lời: "Tửu lượng của thiếp không tệ đâu nha."

Như là chứng minh lời nói của mình, nàng lại rót tràn một ly, sau đó uống cạn.

***

Khắp nơi trong cung đều treo đầy đèn lồng màu đỏ cùng với các loại hoa đăng, bóng đêm lan tràn khắp ngõ ngách, giống như nhìn không tới đầu bên kia.

Tiêu Dục Hành cho kết thúc tiệc sớm, kêu mọi người trở về nhà nghỉ ngơi mai vào triều sớm.

Mà hắn lại mang theo Cố Linh Quân dời tiệc rượu tới *thuỷ tạ bên hồ.

*Thuỷ tạ: một nơi được xây trên mặt nước. Khi các bạn xem phim Trung hay phim hoạt hình và game, sẽ thấy có một nơi được xây trên mặt nước cách bờ hồ không xa, còn có cầu để đi qua lại, chỗ đó có khi được trải màn chắn gió, bên trong chỉ có bàn đá tròn và ghế tròn, diện tích không lớn, gọi chung là thủy tạ.

Cố Linh Quân nghe nơi xa ẩn ẩn truyền đến âm thanh đùa giỡn của cung nữ, nhìn trăng tròn treo cao cao, trong lòng cũng xao động như mặt hồ bị gió đêm thổi, tạo nên từng đợt sóng lăn tăn.

Hai người im lặng ngồi như vậy trong một lát, nhưng Cố Linh Quân lại không cảm thấy ngượng ngùng chút nào.

Cố Linh Quân nhìn mặt hồ, khóe mắt cong cong, làm như lơ đãng hỏi:
"Hoàng Thượng, tại sao hôm nay ngài lại hành động như vậy?"

Tâm tình của Tiêu Dục Hành cũng khó có khi tốt như vậy, hỏi ngược lại:
"Hành động gì?"

Cố Linh Quân liếc mắt trừng hắn: "Chính là cố ý bắn rớt hết ba mũi tên của Tấn Vương xuống đất."

Hiện tại nghĩ lại, Tấn Vương thật đúng là thảm, cố sức bắn trúng ba lần, lại đều bị hắn bắn rớt xuống hết, mấu chốt chính là ba mũi liên tiếp không ngừng nghỉ.

--- "Thật đúng là ức hiếp người quá đáng, nhưng tại sao nàng lại cảm thấy ... Vô cùng sung sướng là sao?! Thật là quá xấu rồi, không nên, không nên."

Người làm việc ác giờ phút này lại không chút nào áy náy, tùy ý nói: "Đều là ngoài ý muốn."

Cố Linh Quân dùng ánh mắt "Ngươi lừa tiểu hài tử ba tuổi hả" lại liếc mắt trừng hắn thêm một lần, nhưng khóe miệng nhịn không được cong lên cao hơn vài phần.

--- "Nói là "Ngoài ý muốn", vậy đòi nàng ban thưởng hoa làm cái gì?"

---" Còn cố tình gỡ đóa hoa kia từ trên đầu nàng xuống ..."

Trong lòng Cố Linh Quân không ngừng tự báo cho chính mình, bình tĩnh, bình tĩnh, đây chỉ là đóng kịch, là giả, biểu diễn ân ái trước mặt mọi người mà thôi.

Nhưng chỉ cần nhớ tới chuyện đó, nàng ngăn không nhịp đập tim liên hồi của mình.

Tiêu Dục Hành khép hờ mắt nhìn Cố Linh Quân đang cúi đầu, nghe tiếng lòng của nàng, miệng không ngừng cong lên, cười thật tươi.

"Vẫn là cài đẹp hơn."

Cố Linh Quân không rõ nguyên do, ngẩng đầu. Thì nhìn thấy tay Tiêu Dục Hành đang xoay xoay đóa hoa nhỏ màu trắng.

"Cái gì?" Nàng có chút ngoài ý muốn, đóa hoa này từ đâu ra?

Không có cho nàng câu trả lời, Tiêu Dục Hành duỗi tay đến gần tóc nàng, nhưng vào một bước cuối cùng lại dừng lại.

Dừng một chút, nhẹ nhàng đặt nó vào trên tay nàng.

Đây không phải là đóa hoa hồi sáng của nàng, bông hoa nho nhỏ lại có nhiệt độ, làm tay Cố Linh Quân hơi run.

Cố Linh Quân thu lại bàn tay, nhưng lại như sợ làm đóa hoa nhàu nát, lại buông ra.

Cứ lặp lại động tác như vậy thêm mấy lần.

Nhất định là hắn đã uống say, trong đầu Cố Linh Quân mơ hồ không rõ, cũng không suy nghĩ nhiều.

***

"Bùm" một tiếng, một bó pháo hoa dâng lên ở phía hồ bờ bên kia, như là đi trước dò đường, ngay sau đó lại có đủ loại kiểu dáng pháo hoa không ngừng bay lên không trung, nở rộ đầy mày sắc rực rỡ, sau đó thẳng tắp rơi vào trong hồ.

Như là được đến tín hiệu, nơi xa cũng liên tục bắn pháo hoa thành từng đợt, như những nốt nhạc thăng trầm của một bài hát nào đó nàng không biết tên.

Khoảng cách bắn khá xa, hình như là ở ngoài cung.

Giờ phút này, ngàn đóa pháo hoa nháy mắt thắp sáng bầu trời đêm vốn đen nhánh kia, tất cả mọi người bị ánh sáng pháo hoa hấp dẫn đến mức không dời mắt được, dừng mọi động tác trong tay.

Cố Linh Quân ngửa đầu nhìn, mà giờ phút này Tiêu Dục Hành lại quay đầu nhìn nàng, ánh mắt dại ra, không có bất kỳ che giấu.

Ngoại trừ bầu trời đêm được chiếu sáng, còn có gương mặt đỏ hồng của Cố Linh Quân.

Hắn nhìn kỹ từng chi tiết một, từ cái trán no đủ, lại đến khóe môi cười duyên.

Vừa muốn rút tầm mắt về, Cố Linh Quân vẫn luôn nghiêm túc nhìn bầu trời lại đột nhiên xoay đầu sang, miệng nửa mở như muốn nói chuyện, ánh mắt hai người thẳng tắp đối diện nhau.

Ngược lại, Cố Linh Quân như là bị ai đó bắt được bản thân nhìn lén, nàng chột dạ quay đầu đi chỗ khác.

Sau khi quay sang nơi khác, nàng chợt nhận ra, chột dạ cái gì chứ, chỉ là vô tình thôi!

Lại trộm lén nhìn người bên cạnh, thấy hắn hàm chứa ý cười, nhìn pháo hoa trên bầu trời.

Trương Đức Phúc đứng ở phía sau, thu hết mọi cử động của hai người vào đáy mắt, mỗi nếp nhăn đều tràn đầy ý cười. Hắn vẫy vẫy tay, mang theo đám người Lục Trúc cùng nhau rời khỏi nơi này.

Một đêm dịu dàng ấm áp, ông không nghĩ nó kết thúc sớm như vậy ...

***

Không biết là qua bao lâu pháo hoa mới ngừng lại hẳn, mặt hồ lại khôi phục yên lặng như lúc đầu, ánh nến đèn lồng bị gió thổi lung lây nhưng vẫn mạnh mẽ thắp sáng.

Tiêu Dục Hành lấy lại tinh thần, gọi cung nữ tới, Lục Trúc cầm áo choàng, khoác ở trên người Cố Linh Quân: "Nương nương, ban đêm rất lạnh."

Cố Linh Quân nhíu nhíu mi, nhỏ giọng: "Nhỏ giọng lại, đừng làm ồn."

Lục Trúc khẩn trương mà nhìn cúi đầu nhìn Cố Linh Quân hỏi: "Có chuyện gì sao nương nương?"

Cố Linh Quân ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập nước, sáng lấp lánh.

Tiêu Dục Hành cầm bình rượu trên bàn, quơ quơ, đã trống không.

"Ấy dà, nương nương uống say rồi." Đặng công công cũng sốt ruột theo.

"Nương nương, chúng ta về cung trước được không?" Lục Trúc nhẫn nại, hống con quỷ rượu này.

Cố Linh Quân lắc đầu: "Đừng làm ồn, kẻo mặt trăng trốn mất."

Lục Trúc không rõ nguyên do, khó xử nhìn về phía Tiêu Dục Hành.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Dục Hành nhìn thấy bộ dáng say rượu của nàng, cảm thấy mới lạ, nhịn cười nhìn theo ánh mắt của nàng, dỗ dành như tiểu hài tử hỏi: "Là sợ làm ồn đến Hằng Nga sao?"

Cố Linh Quân nghiêm trang mà lắc đầu, nghiêm túc nói: "Là sợ làm ồn đến Vương Mẫu nương nương!"

Như thế nào lại dính liu đến Vương Mẫu nương nương!

Không đợi bọn Lục Trúc suy nghĩ ra câu trả lời, Cố Linh Quân lại tự mình nói bậy nói bạ: "Các ngươi có biết không? Thật ra Ngọc Hoàng đại đế và Vương Mẫu nương nương không phải một đôi đâu."

Lục Trúc bất đắc dĩ dỗ dành: "Nương nương nói đúng, Ngọc Hoàng đại đế và Vương Mẫu nương nương không phải một đôi, chúng ta trong cung trước được không?"

"Không muốn không muốn, ta muốn ngắm mặt trăng."

Tiêu Dục Hành cực kỳ có nhẫn nại: "Trở về cung chẳng những có thể nhìn thấy mặt trăng, còn có thể nhìn đến Vương Mẫu nương nương, trở về rồi ngắm được không?!"

Cố Linh Quân nghĩ nghĩ, nể mặt Vương Mẫu nương nương, gật gật đầu.

***

Bị đỡ trở lại trong cung, Cố Linh Quân còn nhớ thương, hỏi: "Nhị Lang Thần đâu?"

Tiêu Dục Hành: " ... "

Phòng ngừa nàng đều mời các thần tiên ra tới, Lục Trúc bưng canh giải rượu tới, nửa lừa gạt nửa cưỡng ép, đút uống.

Lục Trúc cầm chén không, khẩn trương nhìn chằm chằm vào Cố Linh Quân, lại nhìn Tiêu Dục Hành.

Tại sao nương nương uống say lại biến thành thế này?! Nếu là nói những gì không nên nói, chọc tức Hoàng Thượng thì làm sao bây giờ?!

Nhưng may mắn chính là, uống xong canh giải rượu Cố Linh Quân an an tĩnh tĩnh ngồi đó, không có nói nữa.

Chỉ là ở lúc Tiêu Dục Hành đứng dậy muốn rời đi thì bỗng nhiên duỗi tay ngăn lại: "Không được đi!"

Tiêu Dục Hành nhướng mày, nhìn bàn tay đang nắm chặt ống tay áo của hắn.

"Ngươi không ngủ được sao?"

Tiêu Dục Hành nhẹ nhàng kéo ra: "Hiện tại chuẩn bị đi ngủ."

Cố Linh Quân cười nói: "Ta cũng muốn ngủ, tại sao không ngủ chung với ta?"

Nhớ tới vài lần trước cùng nằm trên một giường với Cố Linh Quân, toàn thân hắn đều khẩn trương căng thẳng, lại nhìn người trước mắt đang phát ra mời này, Tiêu Dục Hành quyết định sau này không bao giờ cho phép nàng chạm vào rượu nữa.

Không có được câu trả lời, Cố Linh Quân hơi có chút ủy khuất, mượn rượu phình to lá gan, theo bản năng hỏi ra vấn đề mà ngày thường nàng đau khổ suy nghĩ: "Ngươi nhìn xem, ta đẹp như vậy, dáng người quyến rũ như vậy, tại sao một chút phản ứng ngươi cũng đều không có, ngươi có được không vậy hả?!!!"

Cái chén trong tay Lục Trúc thiếu chút nữa rơi xuống đất, Đặng công công mới vừa vào cửa sợ tới mức vướng chân vào thành cửa nhấp nhấp nhảy lò cò tránh bị té ngã.

Tiêu Dục Hành nhíu mày, vẫy tay ra lệnh cho mọi người trong phòng lui ra ngoài.

Lục Trúc vừa vui mừng lại vừa lo lắng, mang theo cung nữ lui ra ngoài.

Ngày thường Cố Linh Quân vẫn luôn nơm nớp lo sợ, lúc nào cũng cẩn thận mỗi khi đối mặt với Tiêu Dục Hành, nhưng sau khi uống say nàng đã hoàn

toàn không quan tâ m đến vấn đề sợ hay không sợ, thì thầm: "Ta quên mất nha, người ngươi thích chính là Bạch Tinh Nhu, không phải ta!"

Tiêu Dục Hành hít thở sâu, nhẫn nại tính tình hỏi: "Tại sao vẫn luôn miệng nói ta thích Bạch Tinh Nhu?"

Cố Linh Quân nháy mắt trở nên vô cùng kích động: "Sao ngươi lại có thể không thích kia chứ?! Ngươi không thích nàng vậy thích ai?!"

"Là ai nói cho nàng mấy thứ vớ vẩn đó?"

Cố Linh Quân cười rất thần bí, trả lời: "Suỵt! Là Vương Mẫu nương nương đó nhoa!!!"

Hết chương 22

Xuân thì buồn ngủ Thu thì lười biếng, ánh nắng cuối mùa thu là lý do làm nhiều người lười biếng.
Mèo con đang nằm phơi nắng, có con bướm bay qua cũng chỉ là hơi hé mí mắt nhìn qua. Tiểu thái giám trực ban thấy không ai chú ý, trộm ngủ gật.
Bên trong một tòa cung điện bao la hùng vĩ đầy hoa lệ, màn che còn chưa vén lên, nhưng từ bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng động "sột soạt".
Cố Linh Quân ôm chăn, lật người, chôn mặt thật sâu vào trong gối mềm.

Qua vài giây, lại lật người, giang hai tay nằm liệt trên giường, nhìn đỉnh giường đến ngẩn người.

Nhìn một lúc rồi đột nhiên dùng chăn che lại đầu, chân đấm đá loạn xạ ở trên giường, cùng lúc đó tiếng thét chói tai vang lên, vừa đủ một combo.
Lục Trúc nghe tiếng hoảng sợ, vội vàng vén màn chạy vào, thấy Cố Linh Quân vẫn còn khỏe, mới nhẹ nhàng thở ra.
Thấy chủ tử như thế, suy đoán chắc chủ tử nhớ lại một vài chi tiết say rượu đêm qua, cũng không đành lòng nói thêm gì nữa.
Nói thật ra, Cố Linh Quân không phải nhớ lại đôi chút, mà là toàn bộ, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ.
Nhớ tới đêm qua, sau khi bản thân uống say lầy lội đến cỡ nào, nói năng mê sảng, còn phát ra lời mời đối với Tiêu Dục Hành.
Cố Linh Quân vẫn luôn "Ta có sai, ta sám hối" và "A a a, ta muốn chết", không thể thoát ra khỏi vòng tròn này.
Thấy vẻ mặt Cố Linh Quân bi tráng sắp khóc ra tới, Lục Trúc ra tiếng an ủi: "Nương nương, đêm qua cũng không có bao nhiêu người nhìn thấy ngài say rượu. Cũng chỉ có Hoàng Thượng ..."
... Là nạn nhân.
Nói đến một nửa lại không đành lòng nói tiếp: "Sau này nương nương uống ít rượu thôi."
Cố Linh Quân lã chã chực khóc: Nếu chạm vào rượu nữa ta chính là con chó.
Cố Linh Quân vốn định thôi miên bản thân, nàng không thèm nghĩ, người khác không nhắc tới, vậy không phải có thể làm như không có việc gì xảy ra!!!
Nhưng đầu óc của nàng lại không nghe chỉ huy, không ngừng rơi vào vòng tròn quanh quẩn đó nữa.
Đặc biệt là sau khi Tiêu Dục Hành nghe nàng gọi tên "Vương Mẫu nương nương", nở nụ cười bất đắc dĩ, vươn tay xoa bóp mặt của nàng: "Vậy Vương Mẫu nương nương còn nói cho nàng cái gì nữa?"
Tuy Cố Linh Quân say rượu, nhưng vẫn bị động tác này của hắn làm ngẩn người, dựa gần mặt hắn, nói: "Vương Mẫu nương nương còn nói, chàng rất đẹp!!!"

Nàng nhớ không rõ Tiêu Dục Hành rời đi lúc nào, chỉ nhớ rõ ánh mắt kia của hắn, nhìn nàng vô cùng dịu dàng ...

***

Bên trong hộp tráp gỗ tinh xảo chứa một đóa hoa nhỏ màu trắng, đã có một chút khô héo, thậm chí còn rớt một cánh hoa.
Cố Linh Quân nhìn nhìn, cẩn thận lấy ra.
Còn không phải chỉ là một đóa hoa thôi sao, đặt vào trong hộp trát gỗ giữ gìn kỹ lưỡng như vậy ... Có phải là nàng quá mức coi trọng nó rồi hay không?!
Nghĩ nghĩ, vẫn là đặt nó ngược trở vào trong hộp.
Thôi, dù sao cũng là *ngự vật.
*ngự vật: đồ vật hoàng đế cho.
Cố Linh Quân dao sắc chặt đay rối, khép lại hộp. Mới vừa vừa nhấc đầu, thấy nữ nhân trong gương đang mỉm cười hạnh phúc, giống như là... Bộ dáng đang yêu đương.
Cố Linh Quân hoảng sợ, vội vàng quay mặt qua chỗ khác, bình ổn nhịp tim của bản thân, cũng không biết khi nào nó đập nhanh như vậy nữa.
Lại tự thôi miên an ủi bản thân, đây cũng là tình cảm con người bình thường.
Rốt cuộc Tiêu Dục Hành rất đẹp trai nha, đối với một gương mặt không góc chết như vậy, nàng rất khó làm trái tim mình bình lặng như dòng nước.
Cố Linh Quân càng tưởng tượng càng khống chế không được, thậm chí sinh ra chút ý nghĩ lớn mật mà lại nguy hiểm.
Hình như, Tiêu Dục Hành cũng có nhiều hoặc ít, có một tí xíu xiu thích nàng thì phải?
***
Người trong cung Cố Linh Quân phát hiện, mấy ngày gần đây nương nương của bọn họ luôn vô duyên vô cớ cười rộ lên, vẻ mặt ngọt ngào chết người.
Người hiểu ý biết rõ chuyện cũng vui lây. Mà họa sư đến vẽ tranh chân dung cho Cố Linh Quân lại mang vẻ mặt khẩn trương.
Hắn nhịn không được sờ sờ gương mặt của mình, lại cúi đầu nhìn nhìn quần áo của bản thân, xác định không có bất kỳ vấn đề gì.
Hay là ... Bởi vì gương mặt của hắn rất có cảm tình, cho nên nương nương mới nhìn thích thú đến như vậy?!
"Nương nương, đã vẽ xong rồi." Họa sư đứng lên, kính cẩn nói.
Cố Linh Quân lấy lại tinh thần, được Lục Trúc nâng dậy, đi đến trước bức tranh.
Mấy ngày trước, họa sư đến trong cung của nàng, muốn vẽ cho nàng một bức chân dung. Nhớ tới mấy bức tranh chân dung *Hậu - Phi kiếp trước, Cố Linh Quân còn cố ý căng dặn, đừng vẽ "Thoải mái" như vậy, tận lực "Tả thật"

là được.
*Hậu – Phi: Hoàng hậu – Phi tần.
Nàng còn nghĩ rất đẹp, nếu có thể vẽ được ba phần nét đẹp của nàng, như vậy nàng cũng có thể trở thành mỹ nhân thiên cổ nổi tiếng đến tận đời sau.

Kết quả vừa thấy ... Ờ, chẳng khác gì mấy bức tranh trưng bày ở viện bảo tàng.
Nhìn Cố Linh Quân thay đổi biểu tình trong nháy mắt, họa sư thật cẩn thận hỏi: "Nương nương có chỗ nào không hài lòng sao?"
Cố Linh Quân: "Ừm... Có thể ' tả thật ' hơn một chút nữa được hay không? Vẽ làm sao giống y chang ta ngoài đời."
Họa sư nhìn bức chân dung bản thân tự nhận là đã "Giống nhau như đúc", rồi rắm nói: "Hạ quan... Hạ quan đã cố hết sức..."
"Vậy trong cung còn có họa sư nào am hiểu ' tả thực ' nữa?" Cố Linh Quân chưa từ bỏ ý định.
Họa sư vội vàng cúi đầu, hổ thẹn nói: "Hạ quan bất tài, ở trong cung cũng chỉ có một mình hạ quan là am hiểu nhất..."
Cố Linh Quân: "..."
Cố Linh Quân than thở, vẫy tay cho họa sư lui ra, họa sư được lệnh, theo bản năng nhẹ nhàng thở ra.
Cố Linh Quân ngồi trở lại trên giường, suy nghĩ, không biết tranh chân dung của Tiêu Dục Hành có giống như vậy hay không?! Nếu là vậy, cũng thật là quá đáng tiếc!!!
Tiếp theo lại phản ứng lại đây, a a a ... Tại sao nàng lại nghĩ đến hắn?!
***
So sánh với Cố Linh Quân rối rắm đủ điều, Tiêu Dục Hành bên này có vẻ mọi việc vẫn giống như ngày thường, không có chịu chút ảnh hưởng nào, ít nhất bên ngoài là như thế.
Ngược lại Trương Đức Phúc lâu lâu lại lải nhải ở bên tai hắn ...
"Lúc này chắc ương nương đã thức dậy rồi ha?"
"Tranh chân dung của nương nương đã vẽ xong, bệ hạ có muốn nhìn không?"
"Cũng không biết hiện tại nương nương đang làm những gì?"
Tiêu Dục Hành lạnh mặt, nhàn nhạt nói: "Nếu không điều ngươi đi qua chỗ Quý Phi được không?"
Trương Đức Phúc vội vàng đóng lại miệng.

Tiêu Dục Hành nhắc bút, tiếp tục phê đáp tấu chương, chữ đầu tiên viết lại là chữ "Cố", đang muốn viết chữ tiếp theo lấy lại tinh thần thì vội vàng dừng lại, bôi đen chữ đó ở trên tấu chương.
Trương Đức Phúc đứng Một bên thấy thế cẩn thận khống chế nụ cười đắc ý của bản thân.

***

Dù Tấn Vương có dời hôn sự bao xa thì ngày đó cũng sẽ đến.
Chẳng sợ ngày ấy làm Tấn Vương mất mặt trước mặt mọi người, sắc mặt Tiêu Dục Hành vẫn có thể như thường làm người chứng hôn cho Tấn Vương.
Cố Linh Quân da mặt mỏng, sau khi bước lên xe ngựa ngồi kế bên Tiêu Dục Hành, eo thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm túc, mắt nhìn thẳng, không dám liếc mắt nhìn Tiêu Dục Hành.
Trong lòng nàng lại không bình tĩnh bằng bên ngoài như vậy, mà là đang điên cuồng hò hét ...
--- "A a a, mình muốn chết!"
--- "Tại sao mình lại khẩn trương như vậy, có cái gì mà khẩn trương, không phải say rượu quậy phá sao, ai mà chưa từng uống say mượn hơi men tìm chuyện."
--- "Hoàng Thượng bận trăm công ngàn việc, nói không chừng đã sớm quên mất."
--- "Sao tim mình đập nhanh đến như vậy?!"
...
Mà đúng lúc này, Cố Linh Quân nghe được Tiêu Dục Hành mỉm cười hỏi: "Gần đây Vương Mẫu nương nương có nói cho Quý Phi thêm chuyện gì thú vị nữa không?"
Mặt Cố Linh Quân như khóc tang: "Hoàng Thượng, thần thiếp sai rồi."
"Thần thiếp không nên uống rượu, lại càng không nên mượn rượu mạo phạm Hoàng Thượng, những lời thần thiếp nói sau khi say đều là nói bậy, không thể xem là sự thật..."
Cố Linh Quân tự kiểm điểm bản thân xong, trùng hợp *long xa cũng ngừng lại.
*Long xa: xe ngựa chuyên dụng của nhà vua.
"Trẫm nể mặt Vương Mẫu nương nương, đương nhiên sẽ không trách tội Quý Phi."
Cố Linh Quân: "..."

***
Phủ Tấn Vương phủ có bố cục thanh nhã không khoa trương, có thể nhìn thấy được phong cảnh Giang Nam, giống với hình tượng dịu dàng nho nhã ngày thường lúc ở bên ngoài của hắn.
Mà giờ phút này, bao trùm Phủ Tấn Vương đều là một màu đỏ.
Khách khứa đến dự tiệc che kín khắp nơi, thấy hoàng đế đã đến, nhanh chóng phân chia dạt ra hai bên chừa đường cũng đồng loạt quỳ xuống hành lễ.
Dẫn đầu quỳ xuống chính là Tấn Vương, trên người mặc hỉ phục màu đỏ, sau khi hành lễ xong, ánh mắt đầu tiên là nhìn về phía Cố Linh Quân.
Cố Linh Quân theo bản năng núp phía sau lưng Tiêu Dục Hành.
Tấn Vương rút tầm mắt về, nhìn Tiêu Dục Hành nói: "Xin mời hoàng huynh đến thính đường."
Tiêu Dục Hành bị một đám người vây quanh đi đến thính đường, Cố Linh Quân thì bị dẫn đi gặp tân nương tử.
Bên trong phòng đứng rất nhiều người, thấy Cố Linh Quân sôi nổi quỳ xuống hành lễ.

Tấn Vương phi mặc lễ phục màu xanh đậm tay áo rộng phùng phình cũng đứng lên, Cố Linh Quân mở miệng vội vàng ngăn lại.
Tấn Vương phi cũng chỉ là hơi nhón người lên vẫn giữ tư thế ngồi, vừa cười vừa nói: "Vậy cảm ơn nương nương."
Cố Linh Quân nghe giọng điệu của nàng ta, cảm thấy có chút khác thường, nhưng cũng không nghĩ nhiều, cười đọc ra gần một trang giấy toàn những câu chúc nàng học thuộc lòng lúc còn ở trong cung.
"Cảm ơn lời chúc của nương nương, thiếp thân nhất định sẽ sống vui vẻ hòa thuận với Vương gia, không để những người khác có cơ hội xen vào."
Tấn Vương phi vừa nói ra những lời này, không khí thay đổi ngay, có người cười nói thêm: "Đó là đương nhiên, Tấn Vương yêu thương Vương phi như thế, sao sẽ có người khác kia chứ."
Nhắc tới Tấn Vương, sắc mặt Tấn Vương phi thiếu chút dịu dàng, nhiều chút chán ghét, nói tiếp: "Đó là đương nhiên, chỉ là sợ có người rắp tâm tìm mọi cách, dùng hết thủ đoạn quyến rũ Vương gia thôi."
Cố Linh Quân đã nhận ra đôi chút, không dấu vết liếc mắt nhìn mọi người trong phòng.
Chẳng lẽ còn có người nhớ thương Tấn Vương?

Mắt ai mà kém dữ vậy? Cận 10 độ hả?!
Tấn Vương phi nhìn Cố Linh Quân, tay nắm chặt thành đấm che giấu dưới lễ phục, móng tay chui sâu vào lòng bàn tay.
Cố Linh Quân ở miết trong cung nên không biết, lời đồn thổi ngoài cung về chuyện tình giữa Quý Phi và Tấn Vương là cỡ nào mãnh liệt.
Chuyện thi bắn cung vào ngày Tết Trung thu không biết là bị ai truyền ra ngoài. Có người nói bóng nói gió, rằng trước khi Quý Phi vào cung, Tấn Vương đã đem lòng yêu thương Quý Phi, Quý Phi cũng có cảm tình với Tấn Vương, chỉ tiếc cuối cùng đã bị "Bổng đánh uyên ương".
Thật ra mấy câu chuyện màu hồng phấn loại này chính là thú vui tao nhã mỗi khi nhàn rỗi của bá tánh trong thành, huống chi còn dính đến hoàng gia.
Trong lúc nhất thời, tiệm sách làm việc thâu đêm cho ra vài phiên bản "chuyện tình Vương gia và Quý Phi", tuy tác giả toàn bịa đặt, nhưng vẫn có người tự động xem chuyện này là sự thật.
Ngay từ đầu, chuyện không biết thật hay giả, truyền truyền lại trở thành "bí mật hoàng gia".
Lúc chuyện này bị truyền tới trong tai Tấn Vương phi, nàng e ngại thân phận nên không thể làm ra bất kỳ chuyện gì, bản thân tự nhủ không thể xúc động. Nhưng hôm nay là đêm tân hôn, còn nhìn thấy Cố Linh Quân, nên khó tránh nói ra vài câu chua ngoa.
Tất nhiên là nàng không tin Tấn Vương có tình cảm đối với Quý Phi, sợ là cô người chiếm không được nên buông lời bịa đặt.
***
Quận chúa Khang Nghi nghe ra ẩn ý trong câu nói, có chút tức giận, nhưng không muốn gây lớn chuyện, cười nói với Cố Linh Quân: "Nương nương, hay là chúng ta ra bên ngoài đi dạo đi, để tân nương tử còn nghỉ ngơi dưỡng sức."
Cố Linh Quân không thích nói chuyện, sau khi nghe Tấn Vương phi nói mấy lời kỳ lạ cũng không muốn ở lâu, cười gật đầu đồng ý.
Ra đến khu vườn hoa, nhìn xung quanh không còn bóng người, Cố Linh Quân hỏi lại việc này, quận chúa Khang Nghi do dự, mịt mờ kể lại.
Sau khi nghe xong, hết nửa ngày Cố Linh Quân cũng nói không nên lời, một hồi lâu mới lên tiếng: "So thân phận, so bộ dạng, so học thức, Tấn Vương không có chỗ nào bằng Hoàng Thượng. Ngay cả tài bắn cung cũng không bằng còn dám tự xưng là chiến thần, quá kém cỏi! Mỗi ngày đều nhìn Hoàng

Thượng, ta mắt mù hay sao mà có cảm tình với Tấn Vương!"
Quận chúa Khang Nghi nghe xong, vừa định gật đầu thì thấy một đoàn người xuất hiện ngay khúc cua quẹo, dẫn đầu đoàn người không ai khác chính là hai người trong lời nói của Cố Linh Quân, Hoàng Thượng và Tấn Vương, đi theo phía sau còn một vài trọng thần trong triều đình.
Cố Linh Quân cũng không cố tình vặn nhỏ âm lượng, những lời nàng vừa mới nói, câu câu chữ chữ rành mạch truyền vào trong tai đoàn người đối diện đang đi tới.
Hết chương 23

Chương 24: Chương 24:

Giờ này phút này, tâm trí củCố Linh Quân đã yên bình lặng yên như dòng nước, không dám nhìn tới sắc mặt của đoàn người đối diện.
Nhưng làm quan nhiều năm, ai cũng đều luyện ra bản lĩnh "Giả câm vờ điếc", cực kỳ ăn ý và mất trí nhớ có chọn lọc, mọi người nói trâu nói ngựa toàn những chuyện không đâu vào đâu.
"Tấn Vương chọn hôn kỳ đúng ngay ngày lành ha, trời hôm nay không lạnh cũng không nóng."
"Cái cây này lớn lên thật tốt, lá rụng cũng không bao nhiêu."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
"Đúng vậy đúng vậy."
...
Đám người trước mặt đã hết đề tài để nói, không khí chìm vào im lặng, Cố Linh Quân xấu hổ đến cực điểm.
Tiêu Dục Hành nhìn nàng thật sâu một cái, mang theo mọi người xoay người rời đi.
Đồng dạng, Tấn Vương cũng nhìn nàng một cái, chứa đầy cảm xúc phức tạp.
Cố Linh Quân tự động che chắn xem nhẹ, chỉ tiếp nhận ánh mắt của Tiêu Dục Hành, nó giống như muốn nói, nàng làm rất không tồi?
Nghiêm túc nghĩ nghĩ, lại kiên định với ý nghĩa này.
Theo tình hình thực tế mà nói, Tiêu Dục Hành mới là lãnh đạo trực tiếp của nàng, nàng đâu có nói bậy ở sau lưng hắn. Ngược lại, cấp dưới tận chức, tận trách, trung thành không thay đổi giống như nàng, nói không chừng

còn sẽ được thăng chức tăng lương.
Nghĩ như vậy, con tim đang treo cao cao của Cố Linh Quân mới hơi hơi buông lỏng ra.
Mà tuổi còn nhỏ, hiển nhiên quận chúa Khang Nghi không có năng lực chịu áp lực như nàng, vẻ mặt đưa đám nói: "Đều do ta không tốt, nói mấy lời này làm cái gì, ta trở về sẽ cho người đốt hết những quyển sách bậy bạ đó."
Cố Linh Quân vội vàng ngăn cản: "Làm như vậy sẽ hoàn toàn ngược lại, chặn được miệng của bá tánh nhưng quản không được lòng bọn họ, đen cũng sẽ không bị nói thành trắng."
Nàng tin tưởng, sau chuyện tối nay, chắc chắn sẽ có người qua đường cấp thần bí nào đó truyền ra ngoài, lời đồn tất nhiên là không kịp phòng đã bị phá tan.
Hơn nữa, điều càng quan trọng là ...
"Ngươi nói những cái đó đó, có biết có thể mua được ở đâu không?" Nàng cũng muốn đọc thử!

Khang Nghi vẻ mặt rối rắm: "Tùy tiện tìm một tiệm sách đều có thể mua được ..."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
"Vậy ngươi có thể giúp ta mua mấy quyển không? Trộm mua, không thể để người khác phát hiện." Nếu nàng phái người đi, xác định khẳng định sẽ truyền tới tai Tiêu Dục Hành trước.
Tuy Khang Nghi rơi vào tình cảnh khó khăn bối rối, nhưng cũng gật đầu đồng ý.
Cố Linh Quân giống như nhớ tới cái gì, nhỏ giọng bổ sung thêm: "À, nhớ là phải mua loại không có Tấn Vương nha."
Khang Nghi: " ..."
***
Khang Nghi phái người lén đi vào tiệm sách, vô tình đụng phải lão bản nhiệt tình, miệng liên thuyên đề cử các tác phẩm trong tiệm của mình.
"Khách quan muốn muốn loại nào? Sách trong tiệm chúng ta rất phong phú, có ..."

Nói đến một nửa đã bị cắt ngang: "Không có Vương gia."
Lão bản hiểu rõ, vị khách này chính là nhóm người không theo đuổi cặp đôi Vương gia Quý phi.
"Vậy ngài xem này mấy quyển như thế nào, vai chính là Hoàng Thượng và Quý Phi, bán rất chạy. Không biết khách quan mua cho nương tử xem hay là tỷ muội nhà mình? Sách trong tiệm chúng ta nhằm vào đủ lứa tuổi, thân phận cũng có nhiều thể loại khác nhau, có yêu nhau thề sống thề chết, cũng có ... Tim đập nhanh mặt đỏ kích thích ham muốn." Nói đến câu cuối cùng, lại thần bí nhìn hắn mà chớp chớp mắt, một bộ biểu tình ngươi hiểu là được.
Thị vệ im lặng một lát: "Muốn hết."
Tiễn khách đi rồi, ông chủ tiệm sách sửa sang lại chồng sách trong tiệm, xếp những quyển 《 Bí mật nho nhỏ giữa Vương gia và Quý Phi bí》, 《Vương gia bá đạo: Thịnh sủng Quý Phi trốn chỗ nào 》 đặt ở chỗ dễ dàng nhìn thấy nhất.
Sau khi sửa sang lại xong, đi tới bên ngoài, chắp tay sau lưng nhìn về phía Phủ Tấn Vương, ẩn ẩn truyền đến âm thanh náo nhiệt.
Lão bản sờ sờ râu, âm thầm nghĩ, tuy rằng Tấn Vương thành hôn, nhưng hắn có dự cảm, trận diễn này tuyệt đối sẽ không kết thúc nhanh như vậy.
Hắn nghĩ đến ngẩn người, lại không có phát hiện tối nay đường phố vô cùng quạnh quẽ, trên đường không thấy bóng người.
Nháy mắt, ven tường ngược chiều có vài bóng đen nhanh chóng bay nhanh qua.
Tập trung nhìn vào lại không thấy gì, chỉ cho là nhìn hoa mắt.
***

Tuy Cố Linh Quân trong lòng tự khuyên nhủ thuyết phục bản thân, nhưng lúc ngồi vào bên cạnh Tiêu Dục Hành, vẫn rất mất tự nhiên lúng ta lúng túng.
Tổng hợp biểu hiện những ngày gần đây của mình, Cố Linh Quân hạ quyết tâm phải làm một Quý Phi an an tĩnh tĩnh giống như người câm.
Hiếm khi được ra cung, Cố Linh Quân cảm thấy tất cả mọi vật bên ngoài đều rất tốt, ngay cả không khí cũng tươi mát. Nhưng đảo mắt nghĩ nơi này là bên trong phủ Tấn Vương, lại âm thầm bĩu môi.
Đám người Tấn Vương vào thính đường, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh thúc giục ồn ào.
Đợi một hồi, Tấn Vương mới từ bên trong thính đường đi ra, khách khứa sớm

đã vào chỗ, chờ gặp tân nương, tất nhiên là một miệng chúc mừng, nói những lời chúc may mắn. Tấn Vương mỉm cười nhận, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện nụ cười không tới đáy mắt.
Lúc cầm ly rượu tới bàn bọn họ, biên độ khóe môi càng nhếch càng cao. ANHính mắt Tấn Vương nặng nề: "Kính hoàng huynh một ly, cảm tạ hoàng huynh hôm nay nể mặt tới phủ đệ."
Tiêu Dục Hành không nói gì, cười cười, cũng cầm ly rượu lên uống cạn.
"Cũng kính Quý Phi một ly." Tấn Vương lại di chuyển ánh mắt về phía Cố Linh Quân.
Cố Linh Quân mới vừa giơ ly rượu lên đã bị Tiêu Dục Hành duỗi tay ngăn cản: "Quý Phi không có tửu lượng, trẫm thay uống nàng ấy."
Không đợi Tấn Vương kịp phản ứng, đã một ngụm uống cạn. Tấn Vương cười, cũng không nói nhiều, chuyển hướng sang những người khác.
Đợi Tấn Vương rời đi, Cố Linh Quân nhìn cái ly đặt ở giữa nàng và Tiêu Dục Hành, có chút khó xử.
Ai! Nàng chỉ vừa mới nhấp quá một ngụm thôi, tiếc quá!
Cố Linh Quân liếc xéo người ngồi kế bên, Tiêu Dục Hành vừa nâng tay lên lại bị khựng lại giữa đường.
***
Bọn họ ra cung từ lúc mặt trời lặn, đến bây giờ trời đã đen nhánh, vốn dĩ cũng chỉ là tới đi ngang qua sân khấu, làm bộ huynh đệ tình thâm. Không chờ đồ ăn lên bàn, Tiêu Dục Hành đã đứng lên chuẩn bị quay trở về cung.
Cố Linh Quân vội vội vàng vàng cũng đứng lên, cũng không biết sợi dây thần kinh nào của Tấn Vương bị đứt, ngày vui lớn trong đời vậy mà làm người diễn tấu 《Bá vương phá trận》, Cố Linh Quân nghe xong trực giác nói cho nàng có chuyện sắp xảy ra, trong lòng lo sợ bất an.
Từng giây từng phút đều chú ý đến bên này, Tấn Vương vừa thấy động tĩnh, cười đi tới, ý muốn giữ người lại: "Hoàng huynh vội vã trở về như vậy sao, không thể ở lâu thêm một chút?"
Tiêu Dục Hành lạnh nhạt nói: "Sắc trời đã tối, trẫm không thể ở lại lâu."

Chỉ thấy Tấn Vương cười đến có chút cổ quái, đi thẳng về phía trước vài bước, kéo ra khoảng cách, quay lưng nói: "Tối nay là đêm tân hôn của bổn vương, cố ý chuẩn bị một trò hay tặng cho các vị giúp mọi người trợ hứng, nhưng phải nhờ hoàng huynh phối hợp. Vì không để mọi người mất hứng, thần đệ cả gan muốn hoàng huynh tạm thời ở lại chỗ này."

Tấn Vương vừa dứt lời, toàn bộ cửa trong phủ đều bị khóa lại, cũng không biết binh lính thị vệ từ nơi nào đột nhiên xuất hiện, còn mang theo rất nhiều đao kiếm.
Quan viên đang ngồi đều giật mình, vội vàng đứng lên, làm vài cái ghế ngã xuống đất, vỡ nát vài ly rượu, cũng có người biết từ sớm, nên động tác không nhanh không chậm ung dung tự nhiên.
Tiêu Dục Hành thu tất cả vào đáy mắt, trên mặt không có một tia hoảng loạn, cười nói: "Nếu Tấn Vương thiệt tình, sao trẫm có thể nàng phụ ý tốt của ngươi."
Nói xong, lại lần nữa ngồi xuống, Cố Linh Quân thấy thế cũng ngồi xuống theo.
Phía sau, mọi người cũng noi theo ngay sau đó.
Biểu tình trên gương mặt của Cố Linh Quân cũng trấn định giống như Tiêu Dục Hành, không biết duyên cớ nào, nàng vẫn luôn cảm thấy Tấn Vương không làm dậy nổi cái gì sóng gió. Có thể tận mắt chứng kiến tạo phản trong truyền thuyết, nàng đang vô cùng hưng phấn, cùng với một loại tâm lý kỳ diệu xem "Xiếc khỉ".
Có người phó vội vàng truyền lên một cái hộp, Tấn Vương mở ra, nhìn mọi người nói: "Bổn vương muốn mời các vị đại nhân nhìn xem thứ này ..."
Tấn Vương vừa nói vừa cầm ra khỏi hộp, theo động tác của hắn, đồ vật bên trong dần dần xuất hiện trước mắt mọi người.
"Là thánh chỉ." Có người bật thốt lên.
Tấn Vương cười: "Thật là thánh chỉ, nhưng đây là tiên đế hạ mật chỉ, có vị nào đại nhân có thể giúp bổn vương đọc cho đại gia nghe một chút."
Quan viên cách Tấn Vương gần nhất xung phong nhận việc, tiếp nhận mở ra nhìn, làm như nhìn đến cái gì âm trầm đáng sợ, sợ tới mức run toàn thân.
"Tấn... Tấn Vương, này... Này ..."
Một vị đại nhân khác đi ra, ra dấu hiệu bằng mắt với Tấn Vương, tiếp nhận thánh chỉ nói: "Hãy để hạ quan đọc thay Trương đại nhân."
Nói xong đi về phía trước, thanh thanh giọng nói, cao giọng hô to: "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Nguyên hậu sở dưỡng chi tử Tấn Vương Tiêu Dục Tu, tính tình dịu dàng hiền hậu, tài trí hơn người. Nhất định có thể cai trị đất nước, trăm năm sau khi trẫm chết, truyền ngôi vị cho Tấn Vương, mọi người làm theo lễ chế."
Nghe xong, mọi người tại đây lập tức nổ tung, có người giận dữ mắng thẳng: "Quả thật là nói hươu nói vượn, Tấn Vương, ngươi thật là ăn gan báo, dám

mưu phản."
Tấn Vương cũng không giận: "Nếu có người không tin, có thể bước lên đây nhìn xem, đây có phải là chữ viết của tiên đế hay không. Mưu phản không phải ta, mà là hắn, Tiêu Dục Hành ..."
"Trong lúc tiên đế bệnh nặng, mưu hợp với triều thần giả tạo thánh chỉ, mưu triều soán vị! Cái chết của phụ hoàng là do mẫu tử bọn họ làm ra, tiên đế, căn bản là ... Là bị hắn hại chết!"
"Sao có thể!"
"Nói bậy, tất cả đều là nói bậy! Bệ hạ sẽ không làm ra những việc này."
Vào lúc mọi người nghị luận sôi nổi, lão thái phó đang ngồi bình tĩnh đứng lên, chậm rãi nói: "Tấn Vương nói, tất cả đều là thật sự."
Lão thái phó đã hầu ba đời vua, cũng từng đảm nhiệm vai trò lão sư cho hoàng đế, ông vừa lên tiếng, các quan viên ngay từ đầu còn che chở cho Tiêu Dục Hành khí thế cũng yếu dần xuống, ngừng miệng, nhìn về phía ông ta.
Tiêu Dục Hành vẫn luôn im lặng, chỉ là gợi lên khóe môi trào phúng, cũng không cãi lại hay nói cái gì.

Thấy thế Tấn Vương có chút tức giận, rút kiếm thị vệ đứng bên cạnh, chỉ vào Tiêu Dục Hành, nói: "Như thế nào, chột dạ, không dám thừa nhận?"
Thấy Tiêu Dục Hành vẫn không đáp lại, nghiêng kiếm chỉ vào người Cố Linh Quân: "Lại đây, đến bên cạnh ta, Tiêu Dục Hành chỉ là lợi dụng nàng, lừa bịp nàng. Hắn cho chỉ cho nàng làm Quý Phi, chờ ngày sau ta đăng cơ, hứa cho nàng ngôi vị hoàng hậu!"
"Làm càn! Bức vua thoái vị giết huynh đã là trời đất bất dung, huống chi là cướp tẩu làm thê, Tấn Vương, ngươi thật là bị điên rồi." Có người mở miệng tức giận nói.
"Thì sao, Đường Thái Tông cũng giết huynh bức phụ, cũng trở thành một thế hệ minh quân đó thôi. Từ trước đến nay, lịch sử chỉ dành cho người chiến thắng, huống chi ta chỉ là thu hồi đồ vật vốn thuộc về ta."
Tiêu Dục Hành lúc này mới mở miệng tỏ thái độ: "Ngươi thật đúng là trước sau như một, ngu hết chỗ nói."
Tấn Vương đã trở nên có chút điên cuồng: "Linh Quân, lại đây."
Cố Linh Quân nghe hắn kêu tên của mình, nổi da gà toàn thân, nhìn sang Tiêu Dục Hành, cao giọng trả lời: "Cho dù ta bị Hoàng Thượng đày đến Phủ Nội Vụ làm nô tì rửa chân cũng sẽ không liếc ngươi một cái!"

Tiêu Dục Hành cũng nhìn nàng, căn dặn: "Bảo vệ Quý Phi an toàn rời khỏi nơi này."
"Được, rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, tối nay một người cũng đừng hòng thoát." Tấn Vương nói xong giơ tay phải lên cao, binh lính đứng ở bên ngoài chờ mệnh dần dần dồn sát bọc tròn xung quanh bọn họ.
Mọi người ở dần dần chia làm hai phe, gồm Tiêu Dục Hành và Tấn Vương cầm đầu.
Cố Linh Quân và bộ phận nữ quyến bị vây quanh lui đến một góc.
Lục Trúc hoảng sợ cầm tay nàng, nói luôn mồm: "Nương nương không cần lo lắng, nhất định sẽ không có việc gì."
Cố Linh Quân nhìn tay nàng ta không ngừng run rẩy, an ủi ngược lại: "Tin tưởng ta, sẽ không có chuyện gì đâu."
Tiêu Dục Hành có vầng sáng vai chính, không sợ tia má thằng nào!
Trong truyện gốc, Tấn Vương tạo phản không phải ngày hôm nay, nhưng dù sao thì cũng sẽ không thành công, nàng một chút cũng không lo lắng.
Ngược lại cảm thấy Tấn Vương muốn offline sớm!
"Để trẫm đoán thử xem, ngươi hứa hẹn cho bọn họ cái gì, phục quốc? Cắt thành cho đất?!" Tiêu Dục Hành tự nhiên bình tĩnh nói vu vơ một câu làm binh lính dần dần ép tới gần dừng lại bước chân.
Tấn Vương nghe vậy thẹn quá thành giận: "Đừng vô nghĩa, Tiêu Dục Hành, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi !"
"Đúng không, vậy phải coi đó là ngày giỗ của ai!?"
Tiêu Dục Hành vừa dứt lời, khắp nơi trên đầu tường nóc nhà xuất hiện một loạt cung tiễn thủ, người hầu tay chân nhanh nhẹn rút vũ khí giấu kỹ dưới đế bàn.
Tấn Vương còn chưa tới kịp nghĩ lại khi nào bọn người này trà trộn vào phủ thì bên ngoài sân đã vang lên một giọng nói to lớn vang dội cao vút, không giận tự uy ...
"Mạt tướng cứu giá chậm trễ, mong Hoàng Thượng thứ tội."
Hết chương 24

Chương 25: Chương 25:

Liên tiếp xảy ra biến cố làm mọi người ở đây cả kinh, Tấn Vương tưởng mọi chuyện nằm trong kế hoạch, thấy thế càng thêm tức giận, gương mặt vặn vẹo, một trời một vực khác xa bộ dáng khiêm tốn ngày thường.
Bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau, cửa bị khóa vang lên âm thanh đập phá cửa, khó khăn lắm mới phá được một cánh cửa.
Đám người tiền triều thấy thế quay cuồng hoảng loạn, vội vã thoát thân, quay đầu muốn chạy, nhưng lại bị cung tiễn thủ trên tường bắn lui về tại chỗ.
Đám người đứng cạnh Tấn Vương thì trộm chạy sang phía Tiêu Dục Hành bên kia, nhưng lại bị quan viên tay mắt lanh lẹ đá một chân trở về, lại bị mũi tên trên tường cọ qua người, mà lũ binh lính không có mắt kia cũng chẳng phân biệt được đâu là người một nhà đâu là phe địch, đánh loạn xạ, đụng người nào đánh người đấy.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Trong lúc nhất thời, phe Tấn Vương là khổ không nói nổi, Tấn Vương tức giận trong lòng thầm mắng.
Tấn Vương mắt đỏ đến thấm ra máu, thấy viện quân chậm chạp chưa tới, lại nghe tiếng gào ở bên ngoài truyền vào, đáy lòng đã có chút tuyệt vọng.
Nhưng vẫn cắn răng làm ra quyết định cá chết lưới rách, chỉ huy tử sĩ toàn lực tấn công Tiêu Dục Hành.
Cố Linh Quân lại nghĩ, loại thời điểm này, hẳn là Tiêu Dục Hành đấu tay đôi với Tấn Vương, sau đó Tiêu Dục Hành đánh thắng, đạp vào mông tên kia vài cái, rốt cuộc phim truyền hình 9 giờ đều có cảnh này.

Nhưng Tấn Vương lại không nghĩ cái gì công bằng hay không công bằng, chỉ huy mọi người hướng về Tiêu Dục Hành.
Cung tiễn thủ trên tường ném chuột sợ vỡ đồ, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mà trong sân, người của Tấn Vương nhiều hơn, nhất thời chiếm được thế thượng phong.
"Cẩn thận!" Cố Linh Quân mắt thấy những người vây quanh bảo vệ phía trước người Tiêu Dục Hành càng ngày càng ít, hét lên theo bản năng.
Tiêu Dục Hành và Tấn Vương cùng lúc nhìn lại đây, chỉ thấy Tấn Vương âm trầm cười, ra hiệu bằng ánh mắt, phân chia chút người chạy sang phía nàng.
Cố Linh Quân: "!!!"
Phía Cố Linh Quân toàn là nữ quyến, thấy thế đều sợ tới mức luân phiên thét chói tai.
Nhưng không chờ những người này tới gần, cửa lớn đã bị công phá, rất nhiều binh lính mặc áo giáp chỉnh tề chen chúc ùa vào.
Người dẫn đầu mặc áo giáp màu đen, vào trong liếc mắt nhìn thấy tình huống của Cố Linh Quân, phóng đao đâm xuyên người muốn tấn công nàng.
Còn chưa chờ nàng phản ứng lại đây, đã bị binh lính bao vây bảo vệ chặc chẽ đến mức gió không lọt vào.
Có lão thần thấy người tới cứu viện, kích động chảy hai hàng nước mắt vẩn đục, đến gần Tiêu Dục Hành, hét lớn: "Cố tướng quân, Hoàng Thượng tại đây, mau tới hộ giá!"
Cố Tông Võ nghe vậy, chậm bước chân nhìn sang phía Cố Linh Quân đang được lính của ông vây quanh bảo vệ, thấy nữ nhi không bị thương dù là một sợi tóc, mới xoay người đi về phía Tiêu Dục Hành.

Tấn Vương đã bị chế phục quỳ rạp xuống đất, kiếm kề sát cổ, ánh mắt tràn đầy nhục nhã cùng không phục.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
"Mạt tướng cứu giá chậm trễ, xin bệ hạ thứ tội." Tuy trong miệng Cố Tông Võ nói như vậy, nhưng trong lòng lại có chút oán hận.
--- "Rõ ràng ông đã nói từ lâu, phải đập bẹp đầu thằng nhóc này ngay từ

đầu, một hai không chịu, còn nói chờ cái gì mà thời cơ, nếu Kiều Kiều nhà ông xảy ra chuyện gì, lỡ bị thương thì làm sao bây giờ?! Thằng con rể cứng đầu!!!"
Tiêu Dục Hành cũng không nghĩ tới, hắn đều có thể nghe được tiếng lòng hai cha con nhà họ Cố một cách rõ ràng, đi lên trước nâng tay Cố Tông Võ, ý muốn ông đứng dậy.
***
Mà bên kia, Cố Linh Quân vãnh tai cố sức nhón chân muốn nhìn tình huống bên kia, nhưng lại bị ba tầng binh lính bao phủ ngăn cản.
Có hai người đứng trước mắt nàng đi tới đi lui nhìn nhìn nàng, là vừa rồi từ bên ngoài mạnh mẽ chen vào tới, hai gương mặt đen thui chỉ có thể nhìn thấy được một hàm răng trắng, đang nhìn nàng tươi cười.
"Tiểu thư tiểu thư, ngài còn nhớ rõ ta sao? Ta là A Đại nè!"
"Cái gì tiểu thư, hiện tại hắn là phải kêu nương nương!"
Người nói chuyện tặng cho A Đại một cái tát mạnh vào đầu, lại hưng phấn nói: "Nương nương, ta là A Nhị!"
"Phản rồi phản rồi, cũng dám đánh đại ca!"
"Sinh sớm hơn ta có nửa canh giờ, tính cái gì đại ca!"
Mắt thấy hai cục than chuẩn bị đánh nhau, binh lính phía sau sôi nổi khuyên can ...
"A Đại ca, đừng đánh đừng đánh, xin bớt giận."
"A Nhị ca, bỏ qua đi bỏ qua đi."
Lục Trúc đứng một bên vừa vui vừa tức giận, mở miệng nói: "A Đại, A Nhị, nhiều năm như vậy vẫn y như cũ, không có tiền đồ. Muốn đánh thì cút ra ngoài mà đánh, đừng làm trò trước mặt nương nương."
A Đại, A Nhị vui mừng cùng lên tiếng: "Lục Trúc, ngươi cũng ở!"
Lục Trúc: " ..."

Cố Linh Quân nỗ lực moi móc ký ức trong đầu một phen, cũng không tìm được một chút thông tin nào về hai người kia.
Treo lên nụ cười, nói: "A Đại, A Nhị, ta đương nhiên nhớ rõ!"
A Đại A Nhị kích động lưu chảy vài giọt nước mắt.
***
Trận tạo phản đầy khôi hài này đột nhiên bắt đầu lại đột nhiên kết thúc, làm người ngoài dự đoán.
Nhưng người thê thảm nhất, còn phải kể tới Tấn Vương phi còn ngồi trong

phòng tân hôn.
Khi Tấn Vương và đồng đảng bị áp giải ra cửa, Tấn Vương phi bị binh lính mang theo ra tới, trên mặt che kín nước mắt.
Vừa thấy mọi người thì lập tức quỳ xuống, khóc hô: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, thần thiếp thật sự không biết gì hết, thần thiếp cũng không có tham dự vào ..."
Có người nhớ tới vừa mới nãy nàng ta tràn đầy đắc ý khoe ra, nào là "Tấn Vương không có bất kỳ chuyện gì giấu giếm ta"; rồi cái gì mà "còn chưa thành hôn đã vội giao chìa khóa khoa Phủ Tấn Vương cho nàng ta, sợ nàng ta đa tâm hiểu lầm này nọ ...".
Nữ quyến ở đây yên lặng ở trong lòng thế nàng ta bi ai, cũng có vui sướng khi thấy nàng ta gặp họa.
Cố Tông Võ cũng không để ý nhiều như vậy, bất kể người nào dính dáng đến Tấn Vương, dù có tạo phản hay không ông cũng hận không thể chọc người đó thành tổ ong, dám làm nữ nhi yêu dấu của ông rơi vào tình huống nguy hiểm, tội đáng chết. Huống chi còn là Tấn Vương phi, vừa thấy chính là cá mè một lứa.
"Hoàng Thượng, đừng nghe nàng ta giảo biện, đợi áp giải vào thiên lao thẩm vấn, không sợ miệng nàng ta cứng không nói, chỉ sợ nàng ta không có mạng để ra thôi."
Tiêu Dục Hành nửa ánh mắt cũng không thèm nhìn, phất tay ý bảo Cố Tông Võ tự xử lý.
Cố Tông Võ mang theo mỉm cười vừa lòng, cho người áp giải xuống, lại vừa quay đầu, thì thấy Tiêu Dục Hành đi tới bên người Cố Linh Quân.
"Đêm nay làm Quý Phi bị sợ hãi." Trong giọng nói của Tiêu Dục Hành mang theo một chút áy náy.
"Việc này cũng không phải là điều Hoàng Thượng mong muốn, sao thần thiếp có thể trách tội Hoàng Thượng. Có thể bắt lấy Tấn Vương, đoạn tuyệt hậu hoạn cũng là chuyện tốt." Sau này nàng không cần lại bị Tấn Vương lâu lâu xuất hiện làm ghê tởm nữa, nàng vui còn không kịp nữa là.
Cố Tông Võ vội vã đến gần, thì nghe được Cố Linh Quân nói một câu tràn đầy săn sóc này. Không thể không đau lòng phẫn nộ cảm khái, tại sao tiểu áo bông ấm áp nhà mình lại bị người khác mặc lên người rồi, mới có mấy năm thôi, nữ nhi đã bị thằng nhóc Hoàng đế này gặm xương cũng không chừa.
Trong lòng chua lòm, chỉ có thể chen vào một câu: "Hoàng Thượng, trở về

cung lại nói sau, đêm nay nương nương bị liên luỵ, chắc giờ đang rất hoảng sợ."
Cố Linh Quân ngẩng đầu xem nhìn người nam nhân cao lớn cường tráng trước mắt, gương mặt nghiêm túc uy phong, thật cẩn thận gọi một tiếng: "Phụ thân?"

Cố Tông Võ lập tức thay đổi biểu cảm trên gương mặt, tươi cười dịu dàng ấm áp, đáp: "Ây, nữ nhi bảo bối của phụ thân ..."
Vốn định nói nhiều hơn hai câu, đã bị Tiêu Dục Hành cắt ngang: "Vậy theo lời Cố tướng quân nói, trở về cung trước, rồi tính sau."
Cố Tông Võ: " ..." Nếu không phải nể mặt nhà ngươi là hoàng đế, thì còn lâu ta mới gả nữ nhi cho ngươi.
***
Trên đường về cung, Cố Linh Quân vẫn luôn lo lắng, nếu nàng không cẩn thận lộ ra sơ hở, Cố Tông Võ phát hiện nàng không phải nguyên chủ thì làm sao bây giờ?! Dù sao ông ta cũng là phụ thân của nguyên thân chủ ...
Còn chưa chờ Cố Linh Quân nghĩ ra đối sách, thì kiệu đã về tới trong cung, thái y hấp tấp tới kiểm tra sức khỏe cho nàng. Mà Tiêu Dục Hành càng tri kỷ, cho phép Cố Tông Võ đi theo nàng vào cung.
Thái y cẩn thận chẩn trị hỏi một phen, đứng dậy nhìn Cố Tông Võ vẫn luôn lo âu chờ đợi, nói: "Tướng quân yên tâm, nương nương chỉ là bị chút kinh sợ, cũng không có gì đáng lo ngại."
Bản thân tự nhận không bị kinh sợ, Cố Linh Quân nghe vậy phối hợp xoa xoa thái dương.
"Thật sự? Bên ngoài không bị thương, vậy bên trong thì sao? Tinh thần có bị tổn thương không?!" Cố Tông Võ nhìn gương mặt nhỏ của Cố Linh Quân, không yên tâm nắm lấy tay thái y truy hỏi.
Thái y nhẫn nại tính tình, chậm rãi nói: "Thật sự là không bị thương, gân mạch nương nương vẫn bình thường."
Mắt thấy Cố Tông Võ muốn trình diễn cảnh cãi nhau với thái y, Cố Linh Quân mở miệng khuyên: "Phụ thân, nữ nhi thật sự không sao, không có việc gì."
Lúc này Cố Tông Võ mới buông tha thái y, nhưng vẫn không quên nói thêm một câu: "Ngày mai lại đến xem cho nương nương thêm một lần, có đôi khi vết thương bên trong không thể phát hiện sớm ngay được."
Thái y giận mà không dám nói gì, chỉ có thể gật đầu đồng ý.
Sau khi đám người không quan hệ lui ra ngoài, Cố Tông Võ nhìn Cố Linh

Quân, gọi một tiếng: "Kiều Kiều ..."
Mới vừa mở miệng thì nhớ tới khuê nữ nhà mình rất là chán ghét cái nhũ danh này, lại có chút hối hận.
Kiều Kiều nhà ông mất mẫu thân lúc còn rất nhỏ, mà ông thì thủ binh biên cương, chỉ có thể giao cho trưởng tẩu trong tộc thay ông chăm sóc. Một năm cũng không có dịp gặp được nữ nhi một lần nào, đương nhiên là không thân với ông. Những năm gần đây chiến sự dần dần khởi sắc, lần trước ông nhìn thấy nữ nhi, nàng vẫn còn là tiểu nàng nương, hiện tại đã là thê tử của người khác.
Nữ nhi gả vào hoàng gia làm lòng ông lo lắng không yên tâm, ai cũng biết hoàng gia vốn vô tình, nhưng một phương diện lại cho rằng kiều kiều nhà ông là nhân trung long phượng, chỉ có người có thân phận cao quý mới xứng đôi.
Cố Linh Quân quan sát biểu tình trên mặt ông thay đổi nhanh chóng, có thể thấy bằng mắt thường, đè thấp giọng, nhẹ nhàng nói: "Phụ thân, đêm nay ít nhiều nhờ phụ thân kịp thời tới kịp lúc, phụ thân nhìn thử xem, không phải hiện tại nữ nhi không có chuyện gì sao, còn rất khỏe là đằng khác."
Không ngờ lại làm Cố Tông Võ càng cảm động, ngực liên tục phập phồng lên xuống như muốn khóc: "Ừ, ừ, không có việc gì là tốt rồi."
Cố Linh Quân không thể không cảm thán, ngày thường nguyên chủ đối xử với phụ thân nàng ta có bai nhiêu ác liệt, nàng chỉ nói nhỏ nhẹ một câu đã làm ông ta phản ứng lớn đến như vậy.
Cố Tông Võ cũng đang cảm khái, Kiều Kiều nhà ông đã trưởng thành hiểu chuyện, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, vẻ mặt nghiêm túc: "Kiều Kiều, phụ thân tới là có chuyện muốn hỏi con."
Cố Linh Quân dọa nhảy dựng, cẩn thân hỏi: "Chuyện gì ạ?"

"Hoàng Thượng đối xử với con có tốt không?"
Cố Linh Quân nghĩ nghĩ: "Khá tốt."
Cố Tông Võ lại trở về vẻ mặt sầu lo: "Vậy vừa mới rồi ở Phủ Tấn Vương con nói, bị đày đến Phủ Nội Vụ làm nô tì rửa chân là chuyện như thế nào?!"
Cố Linh Quân: " ..."
***
Ngự thư phòng vẫn như ngày xưa, lúc nào đèn đuốc cũng sáng trưng, nhưng không khí lại là vô cùng áp lực.
"Ban ghế." Đã trải qua một hồi biến cố như vậy, nhưng biểu tình trên gương

mặt Tiêu Dục Hành vẫn không có chút nào hoảng loạn.
Lão thái phó nhìn thái giám nâng ghế vào, vuốt vuốt chòm râu bạc trắng dưới cằm, cười nói: "Lão thần tự biết nghiệp chướng nặng nề, thật sự không dám ngồi? Mong bệ hạ nể tình ngày xưa, cho thần chết toàn thây."
Ánh mắt Tiêu Dục Hành nặng nề, cũng cười nói: "Thái phó có tội gì? Một ngày làm thầy suốt đời làm cha, tiên sinh năm đó có công dạy dỗ trẫm, vẫn khắc sâu trong tim cho đến ngày nay."
Thái phó tay hơi hơi run lên, nét mặt vẫn như cũ, không có chút nào biến hóa: "Hoàng Thượng muốn hỏi cái gì? Chuyện tối nay thần không có nửa câu giải thích, cũng không nửa điểm hối hận vì hành động này."
Tiêu Dục Hành tươi cười chưa giảm, tựa như lơ đãng nói: "Thái phó còn nhớ rõ mấy ngày sau là ngày gì không?!"
Biểu tình lão thái phó có hơi buông lỏng, ánh mắt chuyển qua nơi khác, không nói một lời.
Tiêu Dục Hành cũng không thèm để ý, tiếp tục nói: "Là ngày giỗ của hoàng huynh, tính lên đã sắp mười năm. Thái phó còn nhớ rõ, hoàng huynh cũng từng được ngài cầm tay dạy dỗ!!!"
Thái phó hít vào một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Dục Hành: "Thần đương nhiên nhớ rõ, ngài ấy là đệ tử ưu tú nhất của thần. Mười năm, đã mười năm. Nguyên hậu, tiên đế, Thục phi, còn có Thái Hậu... Người sắp tới sẽ là thần. Ha ha ha, sẽ là thần ..."
"Tấn Vương không phải người thông minh, trẫm tùy ý để mặc hắn gây chuyện ồn ào như vậy, mục đích chính là muốn dẫn ra người đứng sau lưng tất cả mọi chuyện. Hoặc là nói, là hung thủ hại chết hoàng huynh của trẫm."
"Thái phó, ngươi cũng biết người đó là ai đúng không?!!!"
Lão thái phó nhắm mắt lại, lắc đầu: "Thần không biết."
Tiêu Dục Hành nhìn kỹ biểu cảm trên mặt của lão thái phó, cuối cùng nhàn nhạt nói: "Người tới, giam vào thiên lao."
Lão thái phó như trút được gánh nặng, tươi cười, tùy ý binh lính đè kéo, không có một chút phản kháng. Phút cuối cùng bị mang ra khỏi điện, kiềm lại bước chân, mở miệng nói: "Thái Hậu nói đúng, không thể không đề phòng người khác, đặc biệt là người bên cạnh."
Tác giả có lời muốn nói:
Cố Linh Quân và đám người Trương Đức Phúc không tự chủ được đồng thời hắt xì một cái.
Hết chương 25

Chương 26: Chương 26:

"Nương nương, ngài đã đọc lâu như vậy rồi, cũng phải nghỉ ngơi một lúc, cứ đọc như vậy sẽ bị thương đôi mắt."
Cố Linh Quân ậm ừ đồng ý, nhưng ánh mắt không có nửa phần lệch khỏi quỹ đạo, gắt gao dính chặt vào từng chữ trong sách.
Lục Trúc lắc đầu, trong lòng than thở: Từ nương nương nhờ quận chúa Khang Nghi trộm mua mấy thứ này, đã là một đi không ngày trở lại, trong tay lúc nào cũng cầm quyển sách, một quyển lại một quyển.
Nếu nương nương bọn họ dồn tâm tư này vào việc học tập cũng là chuyện tốt. Nhưng khi nàng nhìn đến bìa sách thì biết mấy thứ đó cũng không bổ ích gì cho kiến thức của nương nương.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cầm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cái gì mà đế vương cưới nữ tướng quân rồi đến tài tử giai nhân, phần lớn đều là tự nghĩ ra rồi viết bậy viết bạ in thành sách, cũng không biết tại sao nương nương nhà nàng lại đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với mấy thứ này nữa? Nàng muốn cầm một quyển lên nhìn xem, đều bị gắt gao ngăn cản lại.
Đảo mắt lại giống như nhớ tới điều gì, tạm thời buông tha việc này trước, trấn an nói: "Đêm đó nô tỳ thấy nương nương đối xử với lão gia thật tốt, nô tỳ chưa bao giờ nhìn thấy lão gia kích động đến như vậy."
Nói ra thì rất dài, tính tình trước kia của nương nương nhà nàng rất ương bướng cứng đầu, không thích giao lưu với người khác, ngay cả phụ thân ruột thịt của mình cũng không thân cận. Thậm chí mấy năm gần đây càng là kháng cự ở chung một chỗ với lão gia, cũng vì thế mà lão gia rất đau lòng.

Nhưng không ngờ tới, trong hơn một năm này, tính tình nương nương thay đổi rất nhiều, ngay cả thái độ khi nhìn thấy lão gia cũng sửa đổi, không hề dùng mắt lạnh nhìn lão gia như người xa lạ nữa.
Nghe thế, Cố Linh Quân có chút phản ứng, từ trang sách ngẩng đầu lên.
Kiếp trước, bởi vì cha của Cố Linh Quân trọng nam khinh nữ, nên hai người họ đã ly hôn khi nàng còn nhỏ, nàng được phán cho mẹ. Đảo mắt cha nàng đã tái hôn xây dựng gia đình mới, chậm rãi cũng chặt đứt liên lạc.
Sau đó mẹ của nàng làm việc kiệt sức mà chết, khi đó nàng còn chưa đến 15 tuổi, cũng may là có nhà để ở, không phải đi thuê mướn hay sống nhờ nhà người thân. Nàng vừa đi học, vừa đi làm kiếm tiền trang trải cuộc sống, may là có một phần tiền bảo hiểm của mẹ để lại, không thì nàng đã bỏ học từ lâu.
Nàng sống một mình gần mười năm, hiện tại xuyên qua đột nhiên có thêm một người cha, nàng thật sự là không biết cách giao lưu với ông ta.
Mà ở trong truyện gốc, Cố Tông Võ vẫn luôn cưng chiều nữ nhi như mạng.
Nhưng nguyên chủ lại tin vào lời lẽ của Tấn Vương, năn nỉ phụ thân mượn binh tạo phản, Cố Tông Võ thân là tướng, suốt đời chỉ biết vì nước vì dân, nên không muốn trợ Trụ vi ngược.
Sau đó sự tình bại lộ, nguyên thân được ban ba thước lụa trắng treo cổ ở trong cung. Cũng trong đêm đó, Cố Tông Võ rút kiếm tự vận trước bài vị thê tử.
Bá tánh đều thở dài, đáng thương một thế hệ tướng quân, chiến công hiển hách, lại bởi vì có một người nữ nhi như vậy, mới rơi vào kết cục thê lương như thế.
Lúc Cố Linh Quân đọc sách, không có nhiều cảm xúc lắm, nhưng khi nhìn thấy người thật, thì nhịn không được thấy thương cho người làm cha này, nguyên chủ thật là ngu ngốc.

Haizzz, dù sao cũng chỉ là một nàng bé 15, 16 tuổi, bị trai lừa là chuyện không tránh khỏi.
Mà nàng cũng không phải nguyên chủ, hai mắt không có mù, hai tai không tin những gì Tấn Vương nói, ở trong cung sống không khoa trương, làm việc cẩn thận, như vậy Cố Tông Võ vẫn Đại tướng quân chiến công hiển hách, được bá tánh kính trọng.
Cố Linh Quân trái lại an ủi Lục Trúc, nói: "Trước kia là ta không hiểu chuyện, sau này sẽ không."

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Lục Trúc nhìn nàng theo kiểu "nương nương nhà ta đã trưởng thành", tươi cười nói: "Nương nương có thể nghĩ như vậy tất nhiên là tốt nhất."
***
Cố Linh Quân cũng cười cười, lại lần nữa chìm vào trong sách, lại nói tiếp, nàng còn xem đến vui vẻ, vừa tới chi tiết mấu chốt gây cấn. Mấy quyển Khang Nghi mua cho nàng, một quyển một quyển đều đọc xong.
Quả nhiên là đúng với câu nói cao thủ ở dân gian.
Kiếp trước nàng còn ở tờ mờ, nếu mình tình nhìn thấy tiểu thuyết do fans lấy chính mình ra sáng tác sẽ có cảm nhận như thế nào, hiện tại nàng có thể miêu tả cái cảm giác đó, thật đúng là ...
Tuyệt không thể tả!
Tình tiết biến đổi bất ngờ, nhưng đều là hư cấu.
Nhân vật là tươi sống đầy đặn, nhưng đều OOC.
Một câu khái quát, đó chính là "nhảm thì nhiều, đọc tới đâu chửi tới đó, máu chó đầy đầu, kịch bản một màu".
Ví dụ như quyển vừa rồi, xem như ngọt văn tươi mát, toàn văn không có câu từ nào ngược, nhưng lời thoại chua rụng răng. Mà quyển nàng hiện tại đang đọc, e hèm, chính là H văn.
Cố Linh Quân vừa mới đọc chưa đến hai trang đã trừng lớn hai mắt ... Trong mắt Hoàng đế hiện lên ánh sáng lạnh lùng sâu kín, biểu tình âm trầm nói ' nữ nhân, nàng có biết bản thân đang chơi với lửa hay không?
Tiếp theo chính là ... Hoàng đế trong cơn tức giận, xé nát váy áo Quý phi, tiến hành vận động không thể miêu tả, Cố Linh Quân nhanh chóng lướt qua, nhưng vẫn thấy được câu kia ... Tiểu yêu tinh, nàng muốn trẫm làm gì với nàng bây giờ!!!
Cố Linh Quân rùng mình quăng xuống đất, giống như khoai lang nóng phỏng tay, Lục Trúc bị hành động đột nhiên của nàng làm hoảng sợ, lại nhìn thấy ánh mắt hơi vô hồn, mặt cũng hơi hơi đỏ lên, rất là tò mò, duỗi tay muốn cầm lên đọc thử xem.

"Nương nương nhìn thấy thứ gì đáng sợ lắm sao mà lại bị dọa thành như

vậy?"
Lục Trúc mới vừa cầm lên, tên trên bìa sách cũng chưa thấy rõ, Cố Linh Quân đã bay lại đoạt lấy: "Không được xem!"
Tùy tay nhét vào đống sách bên cạnh, mới giả vờ bình tĩnh nói: "Đều là mấy thứ lộn xộn, không có gì đẹp."
Lục Trúc ngạc nhiên: "Vậy nô tỳ giúp nương nương quăng ..."
"Không, không cần, cứ để ở nơi này đi, dù sao cũng là tấm lòng củaKhang Nghi." Cố Linh Quân vội vàng tìm cái cớ cự tuyệt, nếu thật sự mang đi quăng cũng không phải là hủy thi diệt tích, mà là công bố quần chúng, để ai ai cũng biết nàng xem cái thể loại sách này.
Cố Linh Quân lại như che dấu, cầm lên sổ sách gác lại mấy ngày nay, biểu tình hết sức chuyên chú. Lục Trúc nhìn nhìn, tuy có nghi hoặc nhưng cũng không lên quấy rầy.
Nhưng mà trên thực tế, trong đầu nàng vẫn lặp đi lặp lại câu văn vừa mới nhìn đến còn hình ảnh hóa, không tự chủ được, tự tưởng tượng nam nữ chính biến thành nàng và Tiêu Dục Hành.
Tưởng tượng không được bao lâu, thì bản thân đã chịu không nổi, trái tim sắp rớt ra ngoài.
— "A a a, Cố Linh Quân, sao mày có thể sắc tình đến như vậy, đừng nghĩ nữa!"
— "Rõ ràng ngay cả tay cũng chưa dắt chứ đừng nói đến cái khác!"
— "Đóa hoa cao ngạo lạnh lùng như Hoàng Thượng, là người mày có thể tưởng nhớ đến sao!"
***
Cố Linh Quân còn đang rối rắm, bên ngoài vang lên âm thanh thông báo, là người mà hiện tại nàng không nghĩ nhìn thấy nhất.
Cố Linh Quân vừa định tìm lý do cự tuyệt, Đặng công công đã mang nàng ta vào, Liễu Phiêu Phiêu người còn chưa có bước vào thì lời nói đã đến trước.
"Nương nương, thần thiếp tới gặp ngài đây!"
Vừa vào trong đã nhìn thấy Cố Linh Quân, Liễu Phiêu Phiêu tươi cười càng sáng lạn: "Nương nương, đã có một đoạn thời gian thần thiếp không gặp ngài rồi,cho nên hôm nay mới tự tiện tới quấy rầy ngài!"

Không biết vì sao, sau khi Cố Linh Quân xem xong những quyển sách viết về Hoàng thượng và Quý phi đó, tự nhiên nàng lại cảm thấy có chút chột dạ đối với Liễu Phiêu Phiêu, nguyên là trưởng câu lạc bộ fans cp.

Vì thế bày ra biểu cảm ngươi thật sự quấy rầy đến ta, giả vờ lật lật mấy quyển sổ sách trên bàn, hơi hơi nhíu mày, ngẩng đầu nói: "Không quấy rầy, chỉ là khoảng thời gian trước rất bận, có chút muốn xử lý ..."
Câu "hôm nay thật sự không có thời gian chiêu đãi ngươi, thật là xin lỗi nha" còn chưa nói ra miệng, đã bị Liễu Phiêu Phiêu cắt ngang.
"Nương nương, thần thiếp chính là vì việc này mà đến, có chuyện gì thần thiếp có thể giúp đỡ được ngài hay không? Nương nương đang xem sổ sách sao, để thần thiếp tới thay nương nương phân loại trước được không?"
Vừa nói xong, thì tích cực duỗi tay rút một quyển trong đống sách tiểu thuyết kia của Cố Linh Quân, nàng tất nhiên là cuống quít ngăn cản: "Không cần không cần, ngươi tới ngồi chơi là được rồi."
"Nương nương không cần khách sáo với thần thiếp."
Chuyện xảy ra đột ngột đến mức trùng hợp, giống như cốt truyện đã được sắp xếp sẵn trong phim truyền hình, đống sách kia ngã xuống, quyển H văn nàng giấu ở bên trong cũng ngã xuống theo, nằm trơ trọi đầy chói lọi trên mặt đất.
Không kịp ngăn cản hành động kế tiếp của Liễu Phiêu Phiêu, nàng ta vừa cúi người ngồi xổm xuống nhặt sách, trong miệng vừa tự trách bản thân hậ đậu, khi đụng tới quyển sách lớn nhỏ cùng bề dày khác xa với sổ sách, dời mắt nhìn bìa mặt.
Vừa liếc mắt một cái, trong đầu ngây dại trống rỗng.
Chỉ thấy bảy chữ in đậm trên bìa sách: 《Thịnh sủng tiểu Quý Phi kiêu ngạo》
Liễu Phiêu Phiêu bỗng nhiên đứng dậy, ngón tay bấu chặt quyển sách, gương mặt tràn ngập nổi khiếp sợ: "Nương nương, đây, đây là ..."
Cố Linh Quân lạy ông ta ở bụi này cãi lại: "Thứ này không phải của ta."
Liễu phiêu Phiêu tặng nàng một ánh mắt "thật sự như vậy sao", giọng nói có chút run run hỏi: "Vậy, thứ này là của ai?"
Cố Linh Quân lập tức ném nồi: "Là của Lục Trúc."
Lục Trúc còn chưa kịp nói chuyện, thì thấy Liễu Phiêu Phiêu dùng ánh mắt "thì ra là đồng loại", "Thân nhân chính là thân nhân" nhìn vào mắt Lục Trúc.
Lục Trúc có oan không chỗ tố ...
Liễu Phiêu Phiêu dọn xong đống sách rơi đầy đất kia, tay ở trên bàn vô ý thức đùa nghịch, trong lòng lại hưng phấn, không hề có dấu hiệu yếu đi.
Nàng trăm triệu không nghĩ tới, thế nhưng có thể nhìn đến quyển sách trân quý này trong cung Quý Phi, đây là quyển sách mà ngày thường nàng hay

lấy ra đọc giải cơn thèm, chủ nhân của quyển sách này còn là thị nữ bên người nương nương.
Điều này không phải nói, bệ hạ và nương nương thật sự ân ái giống như những gì trong sách viết hay sao, từ bốn suy ra năm, cũng coi như là phía chính chủ đứng ra chứng thực?!
Loại sách chỉ tồn tại trong dân gian này không được cho phép có mặt trong cung, là nàng lén lút nhờ người mua, lại dùng chút thủ đoạn, đưa vào trong cung, đây chính là lương thực cho tinh thần. Đọc được một đoạn thời gian, đang cao hứng tính mua tiếp, không ngờ nhân vật chủ chốt lại bị thay đổi.

Không thể hiểu được tại sao vai chính không còn là Hoàng thượng và Quý Phi, mà trở thành Vương gia và Quý Phi?!
Liễu Phiêu Phiêu vừa xem vừa hùng hùng hổ hổ, hận không thể tự mình viết một quyển, trong tay nàng có chứng cứ, cũng có đầy sức thuyết phục, rằng: Bệ hạ và nương nương là của nhau, hai người mới là xứng đôi nhất! Cặp đôi Thượng - Quý muôn năm.
Đáng lẽ nàng muốn gọi tên họ của hai người, nhưng sợ bị chém đầu, nên thôi.
Mà mấy ngày trước đây, Tấn Vương tạo phản không thành, chuyện này làm nàng vừa mừng vừa sợ, mừng đương nhiên là Tấn Vương sẽ không lại đến quấy rầy bệ hạ và nương nương nữa, sợ là không ngờ Tấn Vương lại cả gan làm phản.
Mà đồng thời lại có chút chút lo lắng, lấy Tấn Vương làm vai chính, biên soạn ra những tình tiết không thực tế đó, phần lớn đều cố tình làm xấu bệ hạ, nói ngài ấy hoành đao đoạt ái, hao hết tâm tư lại trước sau như một không giành được trái tim của nương nương.
Liễu Phiêu Phiêu nhìn mấy quyển kia, cũng đều nhìn ra chút tà môn, phần lớn đều tách ra khỏi sự thật, chỉ vì muốn thỏa mãn thú vui đầy ác ý của bá tánh. Rốt cuộc chuyện về hoàng gia đều rất thu hút người đọc, trước kia khi nghe nhắc tới, nàng cũng theo bản năng vãnh tai chuyên tâm lắng nghe.
Còn nữa, nàng thật sự sợ có người tin đây là sự thật, lại kết hợp với chuyện tạo phản, thêm mắm thêm muối, đổi trắng thay đen.
Vì thế Liễu Phiêu Phiêu trần thuật nói: "Nương nương có hứng thú đọc mấy quyển sách này không?"
Cố Linh Quân không biết Liễu Phiêu Phiêu bày chuyển tám cong, lập tức lắc đầu: "Không thích không thích."

Liễu Phiêu Phiêu mặt lộ vẻ do dự, cuối cùng vẫn là nói: "Nương nương, tuy mấy quyển sách này đều bịa đặt viết ra, nhưng có chút nội dung sợ bá tánh phân không rõ, tin là thật, vậy hậu quả ..."
Được nàng nhắc nhở, Cố Linh Quân cũng nhớ ra, nàng xem qua một quyển "Cá lọt lưới", bên trong cũng có nhân vật Vương gia. Sợ người đọc không biết là ai, nên cũng lấy tên có âm tương tự, gọi là "Kính vương".
Nhưng này hành văn rất mượt, tình tiết hấp dẫn người đọc, tình cảm triền miên lâm li, Cố Linh Quân xem nhẹ tình tiết trong đó, lật đọc sơ sơ sau đó ném vào xó góc.
Độ dài tuy không nhiều lắm, nhưng cũng tả rất thật về vị Kính vương này, mẫu phi mất sớm, sau được Hoàng hậu nuôi nấng. Không bao lâu vị Hoàng hậu này cũng qua đời, sau đó Quý Phi trở thành Hoàng hậu thứ hai, cuối cùng con trai của người này lên làm Hoàng đế.
Cũng có chi tiết hơi mịt mờ, nhắc tới cái chết của tiên đế có liên quan đến hai mẫu tử nhà này, thậm chí còn liên lụy đến một vị phi tử khác đã qua đời.
Cố Linh Quân tất nhiên là không tin những lời đêm đó Tấn Vương nói, nhưng so sánh suy nghĩ tỉ mỉ, nếu không phải Tấn Vương cho người viết, đó chính là có người rắp tâm âm thầm tạo chuyện.
Thấy Cố Linh Quân như đang suy nghĩ gì đó, đang cau mày nhíu mi, Liễu Phiêu Phiêu cẩn thận mà lại lớn mật đề nghị ...
"Nương nương, nếu không hay là ngài tự mình viết một quyển đi? Bẻ cong sự giả tạo kia, đừng để bá tánh nghi kỵ hoàng gia nữa."
Nàng đọc nhiều quyển như vậy, nhưng không có quyển nào có thể miêu tả tình cảm ngọt ngào giữa bệ hạ và nương nương ngoài đời thật, dù là một phần mười cũng không có!
Hết chương 26

Chương 27: Chương 27:

Ngọn lửa nho nhỏ mang tên hy vọng bốc cháy trong lòng Liễu Phiêu Phiêu, vừa ngốc đầu ra đã bị Cố Linh Quân vô tình bóp tắt.
"Không viết!" Tự viết sách về bản thân mình, thật đúng là chưa bao giờ nghe qua, nàng không biết viết như thế nào nữa!!!
Nhưng điều làm Cố Linh Quân không ngờ tới, chính là nàng vẫn là phải viết, còn là bị một vị chính chủ khác ấn đầu buộc viết.
Cố Linh Quân bốn lạng đẩy ngàn cân, tống cổ Liễu Phiêu Phiêu đi, sau đó nàng lại ngồi nghĩ lại những lời nói của nàng ta, lại cảm thấy rất có đạo lý.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cố Linh Quân do dự một hồi, mò mò tìm tìm, lôi ra quyển sách Liễu Phiêu Phiêu vừa nhắc tới khi nãy, đọc thật kỹ, cố ý gấp trang đánh dấu những trang miêu tả "Kính vương".
Mới vừa đứng lên, đột nhiên nghĩ đến: Nàng vẫn luôn hướng đến mục tiêu giữ được tánh mạng không bị thắt cổ, hiện tại tạm thời thực hiện được, nhưng bây giờ nàng lại đang làm cái gì? Sốt ruột thay Tiêu Dục Hành?
Lại nghĩ đến quyển H văn khi nãy, mặt đỏ tim đập nhanh cùng miên man suy nghĩ đến cảnh đó.
Cố Linh Quân lại ngồi trở về, nhưng trong lòng vẫn rất rối rắm, không thể không nghĩ đến.
Thôi, dù sao hiện tại bọn họ cũng coi như ngồi chung trên một chiếc thuyền, nếu hắn xảy ra chuyện gì, nàng cũng không có được ngày lành.
Xuất phát từ sự quan tâm đối với đồng bào, sau một trận quyết chiến này lửa giữa thiện và ác trong đầu, Cố Linh Quân vẫn là quyết định mang theo

quyển sách về "Kình vương" đi tìm Tiêu Dục Hành.
***
Khi Cố Linh Quân chậm rãi đi vào điện, thì nhìn thấy Tiêu Dục Hành chau mày đang ngồi trên long ỷ phê duyệt tấu chương, tấu chương trên bàn chất cao như núi, còn phải đặt thêm một cái bàn nhỏ bên cạnh mới miễn đủ chỗ.
Tiêu Dục Hành nghe tiếng ngẩng đầu, thấy nàng tới, thực sự là có chút ngoài dự đoán của hắn, giọng nói hơi mang chút mệt mỏi, hỏi: "Sao Quý Phi lại tới đây?"
Cố Linh Quân giơ lên hộp điểm tâm tinh xảo trong tay, đáp: "Thần thiếp là tới đưa điểm tâm cho bệ hạ."
Đợi đã, hình như lời nói mới vừa rồi cộng với tình cảnh này làm nàng cảm thấy có chút quen thuộc.
Tiêu Dục Hành gác bút, nghiêng người dựa ra sau. Cố Linh Quân bước lên án thư, vốn muốn tìm một chỗ đặt hộp điểm tâm xuống, nhưng một vị trí nhỏ cũng không tìm được.
Trương Đức Phúc vội vàng sắp xếp lại đống tấu chương, chừa ra một vị trí vừa đủ, lại lấy dĩa điểm tâm từ trong hộp đựng ra. Làm xong tất cả thì quay sang vẫy tay ra hiệu cho thái giám cung nữ lui hết ra ngoài, bản thân cũng lui ra.
Cố Linh Quân trong lòng tán thưởng hành động nước chảy mây trôi của hắn, lại buồn rầu không biết nên mở miệng như thế nào.

"Có chuyện gì?" Tiêu Dục Hành thấy vẻ mặt của nàng: Ta có việc muốn nói nhưng ta không biết mở miệng từ đâu, nên đành chủ động mở đầu.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cố Linh Quân bậm môi quyết tâm nói thì mắt thoáng liếc nhìn tấu chương mở ra trên bàn, chỉ một cái liếc mắt như vậy thôi, nhưng nàng có thể nhìn thấy hai chữ "Tấn Vương" cách mỗi dòng đều xuất hiện một lần. Không hiểu rõ, còn tưởng rằng đây là bài tập làm văn tả về nhân vật Tấn Vương nữa.
"Hoàng Thượng đang phiền não chuyện về Tấn Vương?" Cố Linh Quân hỏi.
Tiêu Dục Hành xoa xoa mũi, "ừ" một tiếng, rồi nhỏ giọng trả lời.
Cố Linh Quân cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn, hỏi: "Thần thiếp có một

chuyện không hiểu, nếu Hoàng Thượng đã sớm biết Tấn Vương sau lưng có động tác nhỏ, tại sao không tìm cái cớ giải quyết hắn ta. Chuyện đêm đó quá ồn ào huyên náo, còn chảy ra ngoài không ít tin đồn nhảm nhí..."
Tiêu Dục Hành trợn mắt, thấy nàng cố sức tự hỏi, khẽ cười cười: "Trẫm hiểu rất rõ tính tình của vị hoàng đệ này, hắn không có năng lực làm chuyện lớn, rất nhiều chuyện đều có người ở sau lưng xúi giục. Mà tin tức hắn muốn rải rác đi ra ngoài cũng đã rải rác xong từ sớm, trẫm cũng không thiếu cơ hội ra tay, chỉ là muốn nhìn xem kẻ đứng sau lưng là ai thôi ..."
Cố Linh Quân hiện tại rất kích động, từ trên người móc ra quyển sách nàng cất giấu trước khi ra khỏi cung điện của mình, nói: "Hoàng Thượng quả nhiên suy đoán như thần, ngài xem, dân gian đang truyền lưu những chuyện trong quyển sách này, phần lớn đều là bắt bóng bắt gió, viết bậy viết bạ. Nhưng lại có vài chi tiết rất quái dị..."
Cố Linh Quân lật mấy trang mà nàng đánh dấu gấp lại đưa qua cho Tiêu Dục Hành, hắn tiếp nhận nhanh chóng lật xem, mày cũng nhăn theo từng trang.
Ba trang năm trang, Tiêu Dục Hành xem xong mấy trang mà nàng đánh dấu gấp lại.
Đáy lòng Cố Linh Quân có chút cao hứng, nghĩ: Lần này nàng cũng giúp ít được đôi chút đúng không. Đang nghĩ ngợi tới tiếp theo muốn nói cái gì, thì nghe Tiêu Dục Hành ra lệnh cho Trương Đức Phúc ...
"Lần trước phái người sửa sang lại đống đồ vật kia, đem lại đây."
Cố Linh Quân không rõ nguyên do, nhìn Trương Đức Phúc lui đi ra ngoài, nói với với cung nhân hai tiếng. Không bao lâu, thì thấy mấy tiểu thái giám nâng ba cái rương lớn vào, sau đó mở ra hết, bên trong toàn là sách.
Cố Linh Quân càng tò mò nghi hoặc, thì thấy một người mặc quần áo quan bước lên trước, cung kính quỳ xuống nói: "Bệ hạ, chuyện ngài phái hạ quan làm đã làm thỏa đáng. Đã kiểm kê toàn kinh thành, gần đây đã xuất hiện 1864 quyển sách hư cấu về hoàng gia lan truyền trong dân gian."
"Trong đó, có 832 quyển sách vai chính là bệ hạ và nương nương; vai chính là bệ hạ, nương nương, Tấn Vương có 628 quyển sách; mà về Tấn Vương và nương nương có 394 quyển sách. Cuối cùng ..."
Giảng đến khúc cuối lại dừng một chút, thở sâu tráng lá gan nói ra: "Cuối cùng, lấy Hoàng Thượng và Tấn Vương làm vai chính... Có mười quyển ..."
Cố Linh Quân nghe mà trợn mắt há hốc mồm, nhất thời không biết nên buồn hay nên vui.

Nói như vậy fan cp của nàng và Tiêu Dục Hành chiếm phần lớn, đối lập ba rương lớn tràn đầy kia, nhìn nhìn lại quyển sách mỏng dánh trong tay mình.
Cố Linh Quân: ... Tại hạ thua.

Chời, vậy mà còn có viết về Hoàng Thượng và Tấn Vương, này... Này ... Không ngờ thời này cũng có hủ nữ.
Không biết thì thôi, đã biết càng khiến cho nàng muốn đọc, làm sao bây giờ?!
Lúc này, Tiêu Dục Hành liếc nhìn nàng một cái, lộ ra nụ cười không rõ ý, Cố Linh Quân bị dọa nhảy dựng.
Cố Linh Quân không dám lộn xộn, đột nhiên lại nhớ đến quyển H văn kia miêu tả tình tiết không thể tưởng tượng kia giữa nàng và Tiêu Dục Hành ...
Mấy vị đại nhân kia lúc kiểm kê có ...
Quỳ phía dưới, lòng tự tôn của Đại Lý Tự Thiếu Khanh đã sớm hỏng mất, hắn thi đậu Trạng Nguyên, không đến ba mươi đã được bệ hạ yêu tài đề bạt làm Đại Lý Tự Thiếu Khanh. Chuyện Tấn Vương tạo phản hắn là người đầu tiên biết được, quả thật là hưởng sự tin tưởng của đế vương.
Nhưng hắn trăm triệu không nghĩ tới, công việc đầu tiên mà bệ hạ giao cho hắn làm không phải là thu thập chứng cứ, mà là phân loại mọi sách viết về hoàng gia đang truyền bá rộng rãi trong dân gian, sửa sang lại cốt truyện.
Hắn từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền, rất xem thường mấy quyển sách bậy bạ thiếu đạo đức đó, ai có thể nghĩ đến, sau khi làm quan lại phải đọc và biên soạn lại mấy ngàn quyển. Vai chính thế nhưng còn là vị bệ hạ mà hắn kính trọng nhất, từ câu văn thô thiển, không logic, cho đến nội dung ...
Trải qua lúc này đây, hắn đã tu luyện ra bản lĩnh dù trời có sập xuống cũng sẽ không chớp mắt một cái.
***
"Bẩm bệ hạ, những quyển sách có chứa nội dung mơ hồ nhắc tới hoàng gia, thần đã sửa sang xong, loại bỏ những bộ phận tương đồng, tổng hợp thành sách. Ngoài ra, chúng thần cũng đã phái người đuổi theo tra xét những người viết sách, bắt được hơn hai mươi người, nhưng còn có vài người che giấu quá sâu, nhất thời khó tìm ra."
Tiêu Dục Hành vừa lật xem sách đã qua chỉnh sửa, vừa nói: "Làm được không tồi, tiếp tục tra."
Đợi Đại Lý Tự Thiếu Khanh lui ra ngoài, Tiêu Dục Hành tiếp tục đọc, nhưng không quên thu sau tính sổ: "Nói, mấy quyển sách đó nàng lấy từ đâu ra?!"
Cố Linh Quân hoảng loạn đáp: "Không cẩn thận được trao tận tay."

Trong đầu nhanh chóng nghĩ cách, nàng cũng không thể không nghĩa khí khai Khang Nghi ra được.
"Khang Nghi?" Tiêu Dục Hành đột nhiên hỏi.
Hai mắt Cố Linh Quân lập tức trừng lớn, gương mặt tràn ngập biểu tình không thể tưởng tượng được, đảo mắt lại hạ mình lấy lòng: "Hoàng Thượng, không liên quan đến Khang Nghi, là thần thiếp cầu nàng ta mua giúp. Thần thiếp chỉ là tò mò, hơn nữa vì lo lắng cho nên mới muốn nghiên cứu một chút thôi..."
Tiêu Dục Hành cũng không muốn theo đuổi tới cùng: "Vậy hiện tại nàng nghiên cứu ra cái gì rồi?"
Cố Linh Quân nắm chặt cơ hội, lập công chuộc tội, nói: "Đầu tiên nha, bệ hạ không thể mạnh mẽ mà phái người bắt hết tác giả viết mấy thứ này đó lại, hoặc là cấm mấy loại sách này đó được."

Rốt cuộc càng cấm thì dân chúng càng tò mò.
"Tiếp theo, phía hoàng gia tuyên bố thông báo có khả năng hiệu quả không cao, ngược lại sẽ làm dân chúng cảm thấy là chột dạ muốn che dấu."
Rốt cuộc mọi người đều không tin phía chính quyền.
"Thần thiếp cho rằng, bệ hạ phải nhờ người biết rõ việc này, sau đó viết ra sự thật. Vẫn là phải sử dụng hình thức loại sách này, càng khoa trương càng ly kỳ càng tốt."
Rốt cuộc càng máu chó thì con dân càng thích.
Sau khi nói xong, vẻ mặt "Chờ khen" nhìn về phía Tiêu Dục Hành.
Tiêu Dục Hành cười cười, nhìn vào đôi mắt Cố Linh Quân, nói: "Trẫm cho rằng ... Quý Phi nói rất có lý."
Cố Linh Quân cũng cười, gật đầu đồng ý cách nói của Tiêu Dục Hành.
"Như vậy giao cho ai làm mới tốt đây?!"
Cố Linh Quân đang do dự, có nên đề cử Liễu tài tử gánh vác nhiệm vụ này hay không, thì nghe Tiêu Dục Hành nói: "Trẫm cho rằng, người này chính là Quý Phi xinh đẹp của trẫm."
Cố Linh Quân tính gật đầu theo bản năng, bỗng nhiên dừng lại, không thể tưởng tượng mà nhìn Tiêu Dục Hành: "Bệ hạ?!!!"
"Quý Phi chính là người biết rõ chuyện này nhất, trẫm thấy Quý Phi có tài lại nhạy bén, ý tưởng cũng không giống người thường, giao cho Quý Phi đây, quả thật không thể thích hợp hơn."
Nói xong cũng không màng vẻ mặt Cố Linh Quân "Ta không biết, ta không

viết", ra lệnh cho người chuẩn bị thêm một cái bàn đặt kế bên, còn chuẩn bị luôn nghiêng mực, bút lông cùng giấy.
***
Cố Linh Quân bị "Bức" ngồi ở trên ghế, nhìn chằm chằm vào một chồng giấy Tuyên Thành tuyết trắng tốt nhất ngần người một hồi lâu, không thể không dứt không gian yên bình trong tưởng tượng trở lại thế giới hiện thực đầy đau khổ.
Nàng nhịn không được mà nghĩ, chẳng lẽ Tiêu Dục Hành còn ghi hận vụ nàng say rượu gây chuyện?
Hay là có gì đó bất mãn đối với nàng, bắt nàng làm cái này thay trừng phạt?
Càng nghĩ càng sợ hãi, cổ nhân có câu "Gần vua như gần cọp", quả thật là không thể lơ là, mất đầu như chơi.
Ở đâu có chuyện bức người khác viết sách về chính mình như vậy?! Nàng biết viết từ đâu đây?!
Tiêu Dục Hành ngồi trên long ỷ, nhìn đông sách toàn là lấy ngôn ngữ ô uế, khó đọc miêu tả bệ hạ và nương nương, ngẩng đầu nhìn Cố Linh Quân đã thở ngắn than dài hơn nửa canh giờ, nhìn nhìn rất có xu thế tiếp diễn.
Nghe được tiếng lòng lo sợ bất an của Cố Linh Quân, nhịn không được cong cong khóe miệng, lại cúi đầu tiếp tục nhìn.
Hắn chỉ là mượn việc nhỏ nhỏ này trừng phạt nàng ấy, nhưng cũng hoàn toàn không phải thật sự, sao chui ngang đầu nàng ấy đã toàn thay đổi.

Chờ lật xem xong một quyển sách, Tiêu Dục Hành gác bút, thấy Cố Linh Quân vùi đầu múa bút thành văn, viết hết trang này đến trang khác. Đến gần nhìn thử, ngoài ý muốn phát hiện mấy trang giấy nằm trước mặt Cố Linh Quân toàn chữ là chữ, vẫn xấu như trước.
Cố Linh Quân quá tập trung nên không phát hiện Tiêu Dục Hành tới gần, đợi nàng phát hiện thì đã bị Tiêu Dục Hành cầm lên một tờ, không kịp ngăn cản.
Sau khi Cố Linh Quân nghĩ thông suốt, quyết định hóa bi phẫn thành lực lượng, viết thì viết sợ gì, nàng không chỉ muốn viết thôi, mà nàng còn muốn khách quan miêu tả chân thật tình cảm của bệ hạ và nương nương căn bản là giả!!!
Tiêu Dục Hành mới vừa cầm lấy tờ giấy kia, Cố Linh Quân đã đứng bật dậy, không màng thân phận lễ tiết muốn giơ tay giật lại, nhưng hắn ta lại ỷ vào chiều cao, giơ giấy cao qua đỉnh đầu nàng, làm nàng có làm cách nào cũng

với không tới.
Tiêu Dục Hành nhanh chóng đọc sơ qua, chỉ thấy nội dung ...
"Hắn, là đế vương lãnh khốc tự giữ, không gần nữ sắc,"
"Nàng, là Quý Phi nhỏ bé lại cẩn thận, hữu danh vô thật,"
"Hắn, là Vương gia âm hiểm xảo trá, không chuyện ác nào không làm,"
''''''
Tiêu Dục Hành trả lại cho Cố Linh Quân, cười nói: "Quả nhiên Quý Phi là có năng lực về việc này."
Cố Linh Quân mặt lập tức đỏ bừng, muốn cãi lại, nhưng vì ngồi lâu nên chân đã tê rần: "Ây" một tiếng, đứng không vững muốn té ngã.
Tiêu Dục Hành vội vàng đỡ lấy, lại không ngờ Cố Linh Quân thuận thế ngã ngược vào trong lòng ngực hắn.
Mà lúc này, tiểu thái giám dẫn Cố Tông Võ cùng Binh Bộ Thượng Thư đi vào trong.
Thật ra Cố Tông Võ muốn trực tiếp vào trong cung nữ nhi, đêm đó vội vội vàng vàng nên không thể nói hết những lời trong lòng. Nhưng ngại thân phận cùng chức trách, nên chỉ có thể đi theo Binh Bộ Thượng Thư tới bái kiến bệ hạ trước.
Nhưng hắn không ngờ có thể gặp được Kiều Kiều nhà ông ở chỗ bệ hạ, càng không ngờ tới lại là loại trường hợp này.
Gương mặt Kiều Kiều nhà ông hiện thẹn thùng đầy khả nghi, rúc vào trong lòng ngực bệ hạ, tư thế thân mật.
Trong lúc nhất thời đã quên thân phận, giận dữ hét: "Làm gì vậy, mau tách ra cho ta!"
Hai người đều bị tiếng rống này của Cố Tông Võ làm hoảng sợ, Tiêu Dục Hành theo bản năng buông tay, Cố Linh Quân lung lay khó khăn lắm mới vịn cái bàn đứng vững được.
Lấy lại tinh thần, lại đồng thời bất mãn nhìn Cố Tông Võ.
Tiêu Dục Hành: Hắn ôm Quý Phi của mình thì làm sao vậy!!!
Cố Linh Quân: Nàng là Quý Phi, bị bệ hạ ôm thì có việc gì!
Hết chương 27

Chương 28: Chương 28:

Nhận được ánh mắt lên án của hai người, cộng thêm ho nhẹ nhắc nhở từ Binh Bộ Thượng Thư đang đứng bên cạnh, Cố Tông Võ mới phản ứng lại đây. Kiều Kiều nhà ông đã gả chồng, gả cho thiên hoàng lão tử, mắng không được.
Cố Tông Võ bực tức đầy bụng, chỉ có thể đập nát nuốt xuống.
Tiêu Dục Hành trở về long ỷ, ngồi xuống, sắc mặt đã khôi phục lại như ngày thường, phảng phất biểu tình hoảng loạn vừa mới kia là ảo giác của mọi người mà thôi.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Binh Bộ Thượng Thư bước lên trước, đang muốn mở miệng, ánh mắt dừng ở trên người Cố Linh Quân, lại dừng lại, sau đó nhìn Tiêu Dục Hành, muốn nói lại thôi.
Cố Linh Quân hiểu rõ, đây là có việc muốn nói, không tiện cho nàng nghe. Nàng ước gì rời đi, dọn dẹp xong đống giấy trên bàn, đang nghĩ ngợi sau khi rời khỏi sẽ "Hủy thi diệt tích".
Thì nghe Tiêu Dục Hành từ từ nói: "Quý Phi tiếp tục đi."
Lại như giải thích cho hai người kia, nói thêm một câu: "Chữ vẫn còn phải luyện thêm."
Binh Bộ Thượng Thư nhịn không được dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn Cố Tông Võ, thật đúng là quá may mắn, quá có phúc, nữ nhi được hoàng đế cưng chiều như vậy, Hoàng Thượng xử lý chính vụ cũng không đành lòng để Quý Phi rời đi.
Tiếp thu đến ánh mắt hâm mộ, Cố Tông Võ dùng ánh mắt yêu thương nhìn

Cố Linh Quân đang ngồi ở chỗ kia, biểu tình trên mặt toàn là đắc ý, dùng ánh mắt đắc ý trả lời lại Binh Bộ Thượng Thư.
"Đó là đương nhiên." Kiều Kiều nhà ông xinh đẹp hiểu chuyện như vậy, được yêu thương cưng chiều là chuyện bình thường, không phải sao?!
Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mấy ông quan văn này ngày thường thích thêm mắm thêm muối, không biết sẽ nói Kiều Kiều nhà ông như thế nào nữa, sau khi hạ triều phải dằn mặt mắt ông này mới được.
Nghĩ, Cố Linh Quân nghe xong cũng không cần tránh né gì, trong lòng suy đoán lung tung ý định của Tiêu Dục Hành.
***
"Hoàng Thượng, đã bắt giam toàn bộ người của Tấn Vương, đang chờ đợi xử lý. Còn gian tế hắn xếp vào Binh Bộ cũng đã tra xét ra..."
Binh Bộ Thượng Thư nói ra tên người nọ, trong điện trừ bỏ không rõ nguyên do Cố Linh Quân, còn lại đều im lặng.
Trương Đức Phúc lo lắng: "Hoàng Thượng..."
Cũng đều là lão thần giống như Thái Phó.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Sắc mặt Tiêu Dục Hành không thay đổi nhiều lắm, ngược lại nhìn Cố Tông Võ hỏi: "Tiền tuyến như thế nào?"
"Bẩm bệ hạ, thần đã âm thầm điều binh vào kinh trước, Cố Tranh lưu lại khống chế toàn cục. Gửi thư nói, Hà Tây ngày gần đây lại xuất hiện nhiều bạo loạn, có lớn, có bé. Theo tin báo, người đứng phía sau màn kế hoạch không phải là người Đột Quyết ..."
Cố Tông Võ còn chưa có nói xong, nhưng mọi người đều hiểu rõ, Binh Bộ Thượng Thư giận dữ nói: "Tất cả là tội lỗi của Tấn Vương, bệ hạ không muốn xuất binh, liên lụy bá tánh, mạo hiểm dẫn thân tham gia ' Hồng Môn Yến '. Hiện giờ đã bại trận, những người này còn một hai phải làm cá chết lưới rách mới bằng lòng?!!"
Cố Tông Võ lại cười đầy khinh thường: "Cá chết lưới rách? Bọn họ còn không có năng lực này, không đến mười ngày, Cố Tranh .."
Dừng một chút, nhìn sang Cố Linh Quân mới nói tiếp: "Có thể bình ổn việc

này, ít ngày nữa cũng trở về kinh thành."
Cố Linh Quân đang dựng lỗ tai lắng lặng nghe lại đột nhiên bị Cố Tông Võ nhìn một cái, ánh mắt còn mang theo chút kỳ quái. Còn không kịp nghĩ lại, thì nghe Tiêu Dục Hành cười cười, cũng nhìn nhìn nàng.
"Trẫm biết bản lĩnh của Cố tiểu tướng quân ra sao."
Tuy là không rõ nguyên do, nhưng tầm mắt Binh Bộ Thượng Thư cũng nhìn theo: "Hành vi của bọn họ bất quá chỉ là chống cự vô ích, chẳng qua dân chúng không biết sự thật, nên có không ít lời đồn, có cần thần phái người đi xử lý việc này hay không?"
Tiêu Dục Hành nghe xong, sắc mặt có chút buông lỏng, lời nói mang theo chút ý cười, đáp: "Không cần, trẫm đã nghĩ ra một diệu kế."
Đồng thời, Cố Linh Quân cũng ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Dục Hành, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, nàng cũng là nhịn không được cười lên một tiếng.
Lại giống như bị phát hiện, vội vàng dời đi tầm mắt, cúi đầu cầm bút lên.
Binh Bộ Thượng Thư có chút chút mất mát, lấy lại tinh thần, chỉ cảm thấy không khí trong điện hình như có chút gợn sóng, không khí cũng khác trước.
Lại nhìn nhìn bệ hạ và nương nương, ai lo việc nấy, đều đang bận rộn.
Chính là không biết vì sao, sắc mặt Cố tướng quân đột nhiên cực kỳ khó coi.
***
Một con phố nằm cách hoàng cung vài trăm thước, là nơi triều thần quyền quý sinh sống, nhìn từ cửa lớn từng ngôi nhà một là biết gia thế cũng không nhỏ.
Mà có một ngôi nhà, vách tường bên ngoài mới sơn, bố trí trang hoàng cũng coi như ít xa hoa khoa trương nhất. Nhưng trước cửa lại ngựa xe như nước, gã sai vặt không ngừng ra vào, vẫn luôn nở nụ cười trên mặt chào đón khách.
Đây là dinh thự của Cố Tông Võ, hôm nay chính là sinh nhật của ông, từ trước đến nay ông sống không khoa trương, cũng không nặng hình thức. Ngay từ đầu không tính toán tổ chức, nhưng cũng không thể làm mất mặt phật lòng ý tốt của người trong tộc, đành đồng ý làm một bữa tiệc đơn giản.
Nhưng Cố Tông Võ muốn không khoa trương, đó là chuyện không có khả năng xảy ra.
Trước không nhắc tới việc ông ở Tây Bắc lập công, lại không nhắc tới việc có công dập tắt Tấn Vương tạo phản, chỉ là nhìn mặt mũi Quý Phi trong cung thôi. Nhà nhà quan lại đều sẽ tranh đoạt tới chúc mừng, họ vừa nghe tin đã

lập tức hành động, sợ chậm nửa bước bị người khác giành trước.

Mà ngày xưa xem thường e ngại võ tướng thô tục, hiện giờ ruột hối đến xanh.
Ai có thể nghĩ đến, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.
Nay còn chưa tới ba mươi năm, chỉ là ngắn ngủn 5 năm, ngày xưa quê mùa một cục giờ đã biến thành Đại tướng quân uy vũ chạm tay là bỏng.
Cũng chỉ có thể hậm hực, giả tạo chường mặt tới cửa chúc mừng.
Mà nhân vật chính hôm nay là Cố Tông Võ lại đang bị một đám người vây quanh nói lời chúc mừng, vẻ mặt sớm đã khó nhịn.
Trái một ngụm "Đại tướng quân", phải một ngụm "Quốc trượng gia" thì thôi, còn giữa đường đòi ngâm thơ, muốn vẽ tranh cho hắn là sao?!
Khi hạ nhân tới báo có khách quý tới, lúc này Cố Tông Võ mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, trốn tránh bước nhanh rời đi.
Chỉ để lại một bóng dáng, mọi người ở nơi này đoán già đoán non khách quý là vị nào, còn cần đích thân Cố tướng quân tự mình nghênh đón.
***
Cố Tông Võ cũng nghi ngờ, đi theo hạ nhân vào hậu viện.
Thấy một nữ nhân đứng trong phòng, đưa lưng về phía cửa, ngẩng đầu nhìn bức tranh treo trên tường.
Cố Tông Võ lập tức hốc mắt nóng lên, bật thốt lên hô: "Kiều Kiều!"
Cố Linh Quân nghe tiếng quay đầu lại, vui vẻ tươi cười: "Phụ thân!"
Cố Tông Võ bước nhanh đến trước mặt nàng: "Sao con lại đến đây?"
"Hôm nay không phải sinh nhật của lão gia sao? Bệ hạ cố ý chấp thuận cho phép nương nương ra cung, còn cố ý khai ân cho nương nương ở lại một đêm." Lục Trúc cũng rất vui, nói thay Cố Linh Quân.
Cố Tông Võ nói liên tiếp mấy từ được, lại nói: "Không ngờ bệ hạ hào phóng như thế, thật ra ngoài dự đoán của phụ thân."
Ông vừa nói xong, người trong phòng tươi cười đều cứng lại. Cố Tông Võ theo ánh mắt mọi người nhìn vào trong, có một người ngồi trên ghế chủ nhân, chính là vị bệ hạ hào phóng trong miệng của ông.
Cũng là do ông, nhất thời kích động không lưu ý, người đứng phía sau Kiều Kiều nhà ông còn không phải là Trương Đức Phúc cải trang ra cung sao.
Lúc này ,Tiêu Dục Hành đã đi đến gần, không lạnh không nhạt nói: "Ngày vui như vậy, tại sao trẫm lại không thành toàn cho được?!"
Cố Tông Võ: "....."

Cố Linh Quân hoà giải, nói: "Phụ thân mau trở về tiếp khách đi, con và bệ hạ cải trang ra cung, phụ thân ở đây lâu không tốt, ngược lại còn làm người khác nổi lên lòng nghi ngờ."
Cố Tông Võ cảm thấy có lý, nhìn Tiêu Dục Hành như thế nào cũng không giống như là tới chúc thọ nhạc phụ, nhìn Cố Linh Quân dặn dò: "Kiều Kiều, con ngoan ngoãn ở đây chơi, khuê phòng vẫn giữ nguyên như lúc đầu cho con, phụ thân xử lý xong sẽ nhanh chóng trở về chơi với con."
Cố Linh Quân ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Cố Tông Võ lưu luyến không rời nhưng đành phải đi, lại đảo mắt nhìn về phía Tiêu Dục Hành, tràn đầy chờ mong.
Nàng thật sự không đành lòng nói cho Cố Tông Võ, tuy rằng tham gia tiệc mừng thọ cũng là thật sự, nhưng mục đích chân chính là ra cung thăm dò dân chúng.
Ở trong cung buồn đã lâu, Cố Linh Quân nghe xong hưng phấn suốt đêm không ngủ được, cố gắng chờ Cố Tông Võ đi rồi thì có chút đứng ngồi không yên.
Tiêu Dục Hành hiểu ý, hơi gật đầu, đi đến phía ngoài cửa, Cố Linh Quân vội vàng đuổi kịp.
Chỉ là sắp ra đến cửa thì bị Trương Đức Phúc ngăn lại: "Bệ hạ, nương nương, vẫn là để lão nô đi theo hai người."
Hôm nay bọn họ đều cải trang ra cung, nàng và Tiêu Dục Hành là một đôi tiểu phu thê, tất nhiên Lục Trúc và Đặng công công đóng vai nha hoàn cùng người hầu trang, còn Trương Đức Phúc...
Đặng công công uyển chuyển mở miệng nói: "Dưỡng phụ, không có tiểu phu thê nhà ai ra cửa lại mang theo... Quản gia. Nếu ngài đi theo không phải lòi sao?"
Trương Đức Phúc lập tức liếc mắt trừng hắn ta, giỏi lắm tiểu tử, dám dạy lại ta phải không?!
Lục Trúc cũng giúp đỡ hoà giải: "Trương công công, ngài yên tâm đi, ta và Đặng công công sẽ cẩn thận, hơn nữa không phải còn có ám vệ đi cùng sao, sẽ không có việc gì đâu, ngài đừng lo."
Trương Đức Phúc thở dài, chỉ có thể từ bỏ, một mình hao tổn tinh thần, thở ngắn than dài.
Mọi người chuẩn bị ra cửa: "....."
***

Sau khi rời khỏi Cố trạch bằng cửa sau, đi không đến hai con phố, chính là phố xá sầm uất.
Tiêu Dục Hành nhìn Cố Linh Quân cười suốt một đường, cảm thấy nếu nàng có cái đuôi nhất định là vươn thẳng lên trời.
Mà Cố Linh Quân cũng không để ý nhiều như vậy.
Đây chính là cải trang đi tuần nha! Quá chừng kích thích luôn!
Ác bá ỷ thế hiếp người cường đoạt dân nữ, quan lại tư nhận hối lộ bao che lẫn nhau, đại hiệp ôm chuyện bất công của thiên hạ lại bị giam giữ, giữa đường gặp được bọn họ, nhờ bọn họ lấy lại công đạo.
Nàng có cần phải chờ mong những việc này một chút chút không?!
Lục Trúc tất nhiên là cảm nhận được nương nương nhà mình hiện đang rất vui vẻ, cũng vui cười theo.
Mà có thể nghe được tiếng lòng của Cố Linh Quân, Tiêu Dục Hành lại có chút tức giận nhìn cái đầu của nàng.
Ngày ngày trong đầu đều nghĩ thứ gì đâu không, làm sao dưới chân thiên tử lại xảy ra chuyện hoang đường như vậy được.
***

Cố Linh Quân đi đi nửa ngày, không có gặp được ác bá, nhưng lúc đi ngang qua một tiệm sách.
Hai người đều đồng loạt dừng bước chân, lại cực kỳ có ăn ý mà bước vào.
Hiện nay đã gần giữa trưa, tiệm sách không có quá nhiều người.
Bọn họ bước vào trong, liếc mắt một cái thì nhìn thấy chồng sách được trưng bày ngay vị trí bắt mắt nhất.
Bìa sách vô cùng độc đáo, trên có viết mấy dòng chữ.
Chỉ thấy bên trái viết ... "Lần đầu vạch trần tình ý giữa Bệ hạ và Quý Phi!"
Phía bên phải lại viết ... "Nam nhân đọc sẽ im lặng, nữ nhân đọc sẽ rơi lệ!"
Lão bản tiệm thấy bọn họ nhìn chằm chằm vào quyển sách, nên tiến lên đẩy mạnh tiêu thụ: "Khách quan cảm thấy hứng thú với quyển sách này sao? Đây là do tác giả ' Mộc Phong Phong ' viết, đừng khinh thường vị này là người mới mà lầm, nội dung lại cực kỳ hay."
Lão bản chưa bao giờ thấy ai có bộ dáng xuất chúng như vậy, nhịn không được nhìn thêm vài lần, lại nói: "Vị khách quan này, thấy tiểu nương tử nhà ngươi cảm thấy hứng thú như vậy, ta chỉ tính giá tám phần cho các ngươi."
Cố Linh Quân nhìn nhìn ba chữ ' Mộc Phong Phong ', muốn nói lại thôi, nàng một chút cũng không muốn mua, càng không muốn đọc!

Tiêu Dục Hành liếc xơ bìa sách, có chút hiểu rõ, hỏi: "Muốn sao?"
Cố Linh Quân vội vàng lắc đầu, vị tác giả kia mỗi lần viết xong một chương thì chạy tới trong cung của nàng dùng thơ ca đọc một bài diễn cảm, nàng nghe mà tai biến thành kén còn cần mua sao?!
Thấy hai người phải đi, lão bản lại liên tiếp đề cử: "Nếu khách quan không muốn đọc sách, thì nhìn tranh cũng được, còn có rất nhiều đồ dùng khác, khách quan muốn nhìn thử xem không?"
Cố Linh Quân nhìn nhìn lại liếc mắt một cái, thì thấy có bút, tranh ảnh, nghiên mực, khăn tay, túi tiền ... Đủ loại đồ vật.
Cố Linh Quân: "..." Đây là phát triển thành sản phẩm ăn theo sao?!
Làm như trốn tránh, Cố Linh Quân lôi kéo Tiêu Dục Hành đi ra ngoài.
Để lão bản ở lại chưa kịp phản ứng: "Tiểu phu thê này nhìn nam tuấn nữ xinh, nhìn chính là con nhà nhà giàu quý tộc, sao mọi như vậy!"
***
Đi vào Bát Bảo Lâu mà nàng chờ mong từ lâu muốn nếm thử thức ăn nơi này, Cố Linh Quân chờ lâu tức giận, bất mãn oán giận nói: "Sao ai cũng thích đọc mấy thứ đó, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có nhiêu đó, không chán sao?"
Vừa dứt lời, thì nghe được người kể chuyện dưới lầu gõ lộc cộc, vừa gõ vừa nói: "Nói cho mọi người nghe, bệ hạ và nương nương ..."
Tác giả có lời muốn nói:
Cố Linh Quân: Tâng bốc che lỗ tai. Jpg
Hết chương 28

Chương 29: Chương 29:

Cố Linh Quân uống ngụm trà, xuyên thấu cửa sổ nhỏ nhìn một màn khích thích dưới lầu.
Chỉ thấy người kể chuyện đang nói vô cùng thích thú, nước miếng bay tứ tung. Người ngồi bốn phía ai cũng rung đùi đắc ý, thỉnh thoảng còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, chìm vào không khí tưởng tượng của bản thân.
"Bệ hạ, rốt cuộc ngài cũng tới, ngài làm thần thiếp chờ đến thật —— lâu —— nha!" Phía dưới lại truyền đến người kể chuyện nhéo giọng nói, dáng vẻ kệch cỡm thanh âm.
So sánh với Tiêu Dục Hành ngoảnh mặt làm ngơ, nét mặt bình thản ung dung, ngược lại, Cố Linh Quân là đỏ mặt, xấu hổ ngượng ngùng, đáy lòng cũng là hơi có chút hỏng mất.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Nàng nói như vậy khi nào! Có thể phái người che lại miệng của hắn hay không?!
Đang đọc chính là quyển Liễu Phiêu Phiêu sáng tác! Nàng ta viết cái giống gì vậy?!
Nói đến việc này, Cố Linh Quân cần quay trở lại lúc còn ở trong cung, lúc đó nàng lấy lại tinh thần, phát hiện mắc mưu, vội vàng "Hủy thi diệt tích" mấy tờ giấy kia.
Nhưng không ngờ, hai ngày sau, không biết từ nơi nào Liễu Phiêu Phiêu đã nhặt được một tờ, một ngụm một tiếng "nhất định sẽ không nàng phụ kỳ vọng của bệ hạ và nương nương", bắt đầu viết lên.
Vì thế không bao lâu, dưới "lực lượng thần bí" gợn sóng nâng lên không hề

có dấu hiệu hạ xuống, "Mộc Phong Phong" ngang trời xuất thế, nhảy vọt chiếm cứ tiêu thụ đứng đầu bảng trong các tiệm sách lớn.
"Bệ hạ, có thể phái người khẩn cấp chuyện khác được hay không?" Cố Linh Quân nhịn không được đề nghị.
Tiêu Dục Hành liếc nàng một cái, nhàn nhạt nói: "Bá tánh thích nghe ngóng, đương nhiên trẫm không thể quấy nhiễu hứng thú của bọn họ."
Cố Linh Quân thở dài, ý bảo Lục Trúc đóng chặt cửa sổ, không nghe, không nhìn, đỡ phiền lòng.
Không phải nói Bát Bảo Lâu là nơi văn nhân nhã sĩ tụ tập nổi tiếng khắp trong kinh thành sao? Tại sao lại biến thành nơi thích bắt gió bắt bóng, phong hoa tuyết nguyệt rồi!!!
***
Đợi một hồi, lão bản Bát Bảo Lâu tự mình bưng đồ ăn lên.
"Hoàng Thượng, nương nương, đây là cua lớn tươi ngon mới được từ vận chuyển tới, là món ngon nhất tiểu điếm được đầu bếp chính tự làm. Tất nhiên là so ra kém ngự trù trong cung, mong bệ hạ, nương nương không cần ghét bỏ."
Cố Linh Quân nghe lão bản trực tiếp nói ra thân phận của bọn họ, nháy mắt kinh ngạc, thấy biểu tình của Tiêu Dục Hành không chút thay đổi, có chút hiểu rõ.
Nàng cười đáp lại: "Lão bản khách sáo."
Lão bản liên tiếp nói lời khách sáo, sau khi bày xong thức ăn thì lui ra ngoài.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cố Linh Quân nhìn thịt cua màu mỡ trước mắt, nhìn nhìn lại trên bàn "tám món cua khác nhau", có chút khó xử.

Làm sao bây giờ, nàng chỉ biết dùng tay ăn món này thôi!
Trước mắt lại không có cung nhân hầu hạ, Lục Trúc và Đặng công công một bàn toàn cua là cua, cũng khó xử.
Làm trò "Giương nanh múa vuốt", "Nhe răng trợn mắt", trước mặt Tiêu Dục Hành, nàng thật sự là làm không được.
Cố Linh Quân đang định căng da đầu nghiên cứu xem công cụ này dùng

như thế nào, Tiêu Dục Hành lại đứng lên. Cố Linh Quân ngẩng đầu nhìn theo, thì thấy bức tường sau lưng hắn đột nhiên chậm rãi tách ra hai bên.
Còn chưa kịp kinh ngạc, thì thấy căn phòng cách chậm rãi đi ra một người ăn mặc cùng gương mặt dáng vóc y chang Tiêu Dục Hành.
Cố Linh Quân, Đặng công công, Lục Trúc: "....." Hoảng sợ. jpg
Người nọ đi ra, cung cung kính kính quỳ xuống thỉnh an Tiêu Dục Hành.
Tiêu Dục Hành nhìn Cố Linh Quân như "Gặp quỷ", đến miệng nói còn chưa nói ra, thì nghe nàng bật thốt lên nói: "Hoàng Thượng, ngài còn có huynh đệ sinh đôi nữa sao?!"
Tiêu Dục Hành biết, nếu không giải thích rõ, không biết trong đầu nàng nghĩ ra một đống kỳ kỳ quái quái nào nữa, vì thế giải thích: "Đây là sư phụ chuyên về dịch dung của Đại Chu ta."
Ngay cả giọng của "Tiêu Dục Hành" cũng làm giả giống nhau như đúc: "Hoàng Thượng quá khen."
"Trẫm có chuyện quan trọng phải làm, nhưng không muốn bị người đi theo phát hiện, chỉ có thể tạm thời ủy khuất Quý Phi."
Cố Linh Quân: "???" Còn có người đi theo?
Cố Linh Quân mắt thấy Tiêu Dục Hành đi vào trong, cửa một lần nữa khép lại, một cái khác "Tiêu Dục Hành" lại ngồi ở bên cạnh vị trí của nàng.
***
Cố Linh Quân không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào "Tiêu Dục Hành", cuối cùng cũng không chịu nổi tầm mắt của nàng, đành quay mặt sang nơi khác, tránh ánh mắt của nàng.
Nhưng đảo mắt lại nhận được hai tầm mắt sáng quắc khác, vẻ mặt đầy nghiêm túc tìm tòi nghiên cứu.
Chỉ có thể lúng túng mở miệng nói: "Nương nương, cua sắp nguội rồi."
Cố Linh Quân hiện nay đã không rảnh lo cái gì mà cua với ốc, rốt cuộc bị "Tiêu Dục Hành" cung cung kính kính mà kêu "Nương nương", loại chuyện này chính là xưa nay chưa từng có.
Chẳng sợ nàng biết đây là giả.
"Lại kêu thêm một tiếng nương nương." Cố Linh Quân cười tủm tỉm nói.
"Tiêu Dục Hành" xin tha nói: "Nương nương..."
Đây chính là nhiệm vụ gian nan nhất mà hắn từng chấp hành.
"Nâng mặt lên, đừng cử động."

"Tiêu Dục Hành" cứng đờ, nhưng cũng chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh.

Cố Linh Quân nghiêm túc nhìn nhìn, từ cái trán đến cằm, nhìn kỹ vẫn có thể phát hiện chỗ không giống nhau.
Tuy ngũ quan tương tự, nhưng cũng có khác biệt rất nhỏ, mũi không cao như người thật, môi hơi dày, nhất rõ ràng chính là khí chất, quá hèn mọn.
Nàng nghĩ, chẳng sợ không phải tận mắt nhìn thấy, nàng cũng có thể liếc mắt một cái nhìn ra.
Rốt cuộc hắn là độc nhất vô nhị.
Cố Linh Quân cũng không biết bản thân lấy đâu ra tự tin, suy nghĩ một lát sau đó lại cười hỏi thăm: "Khi nào ngươi bắt đầu bắt chước bệ hạ? Học thuật dịch dung khi nào? Bệ hạ có yêu cầu ngươi dùng thuật dịch dung ở chung với nữ nhân khác không?"
***
Sau khi thoát thân rời đi, đám người Tiêu Dục Hành đi vào một con đường nhỏ tối, một đường đi vào một tòa phủ đệ.
Cổng trước còn treo lụa đỏ tổ chức hỉ sự, nhưng lại bị binh lính canh gác dày đặc, bên trong phủ cũng là một mảnh hỗn độn. Trước cửa thư phòng bên trong phủ có mấy người trông coi, thấy có người tới, vội vàng chào hỏi.
"Bệ hạ."
Tiêu Dục Hành cởi bỏ quần áo cải trang, hỏi: "Tra ra sao?!"
Một người võ tướng đi lên trả lời: "Bẩm bệ hạ, hạ quan đã phái người tra xét toàn bộ bên trong phủ của Tấn Vương, phát hiện có mật đạo ở thư phòng, dưới mật thất... Cũng tìm không thấy gì. Xem ra những người đó nhanh hơn một bước so với chúng ta."
Tiêu Dục Hành nghe xong bước vào trong, ra lệnh cho người mở ra mật đạo.
Mật đạo sâu thẳm hẹp dài, liếc mắt nhìn vào trong, là một không gian đen nhánh, khiến cho người này sinh nhút nhát.
Có người dùng mồi lửa thắp sáng ngọn nến hai bên vách tường, Tiêu Dục Hành đạp bóng ánh nến tối tăm đi xuống.
Cuối mật đạo là một căn mật thất, ba mặt tường trống rỗng, bên trong cũng không có bất kỳ thứ gì.
Nhưng nhìn kỹ dấu vết trên tường, trên sàn nhà, không khó đoán được từng có ngăn tủ, bàn ghế tồn tại tại nơi này.
Tiêu Dục Hành đi đến, nhìn một bức tường đối diện, dùng tay gõ gõ.
"Bệ hạ, nhìn dấu vết, bức tường này mới hơn so với căn mật thất này, chứng tỏ mới vừa xây không lâu. Chẳng lẽ là có người di dời mọi đồ vật trong mật thất này sau khi Tấn Vương thất bại? Nhưng đến tột cùng là người phương

nào, thế nhưng có thể thần không biết quỷ không hay, vận chuyển số lượng lớn đồ vật dưới sự canh gác dày đặc của binh lính?"
Tiêu Dục Hành cẩn thận nhìn một vòng lại một vòng, nhàn nhạt nói: "Chỉ sợ người đó hành động còn sớm hơn chúng ta, trước ngày đại hỉ đã dọn sạch sẽ. Ngay cả Tấn Vương chắc cũng không biết."
"Trời....."

"Đập tường, tiếp tục tra. Lại phái người đi tra xét xem có nơi nào trong kinh có mới tăng số lượng bàn ghế."
Tiêu Dục Hành vừa ra lệnh vừa tìm hiểu xem chủ nhân của căn mật thất này là ai, vì bố trí căn mật thất này làm hắn thấy quen quen, nhớ tới người nọ khi, cũng có một chút kinh ngạc.
***
Lại nói đến Cố Tông Võ, trong lòng vẫn nhớ mong nữ nhi, tất nhiên là không có nhẫn nại xã giao chào hỏi với những người xa lạ.
Cũng không thèm nể mặt ai, trước mặt mọi người dùng kỹ thuật diễn "Ác liệt", giả bộ đột nhiên bị bệnh, không thể chào đón nói chuyện với mọi người được.
Có người dần dần hiểu ra, khách quý chính là vị Quý Phi nương nương ở trong cung kia?
Mà khi Cố Tông Võ vội vã gấp trở lại, cũng chỉ nhìn thấy Trương Đức Phúc còn đang thở ngắn than dài "Già rồi già rồi".
Cố Tông Võ cùng Trương Đức Phúc mắt to trừng mắt nhỏ, hỏi: "Người đâu?"
Trương Đức Phúc lại thở dài.
Lúc này người hầu mới run run rẩy rẩy nói ra, Cố Tông Võ cắn răng nhìn về phía A Đại, a Nhị bản thân cố ý phái tới canh gác: "Sao không ngăn cản?!!!"
Ủy khuất A Đại, a Nhị: "Người đó chính là thiên hoàng lão tử, bọn họ dám ngăn cản sao!!!"
Nói nữa, tiểu phu thê mới cưới đi ra ngoài dạo, lại làm sao vậy?!!!
Trương Đức Phúc thấy Cố Tông Võ nổi giận đùng đùng, tiến lên trấn an: "Tướng quân yên tâm, bệ hạ và nương nương chỉ là đi ra ngoài dạo, một lát sẽ trở lại. Nói nữa, bệ hạ còn cho phép nương nương ở lại đây đêm, tướng quân còn có bó lớn thời gian ở chung với nương nương."
Cố Tông Võ nghe xong chỉ có thể từ bỏ, nhưng trong lòng khó tránh khỏi vẫn có chút khó chịu.
Muốn đi ra ngoài chơi nhất định không phải là Kiều Kiều nhà ông, khẳng

định là bị người nào đó dụ dỗ gặm đi ra ngoài.
Cố Tông Võ nhón chân mong chờ, đợi nửa ngày cũng không thấy bóng dáng hai người kia trở về, ngược lại trong cung phái người đến truyền tin tức, nói là Quý Phi vô cớ nổi lên bệnh sởi, đưa về cung trước để chẩn trị.
***
Cố Linh Quân nằm ở trên giường, nhịn không được dùng tay gãi mặt, lại bị Lục Trúc kiềm lại.
Tiếng nói của Lục Trúc đã nhiễm ý khóc: "Nương nương đừng gãi, nhịn một chút, thái y sắp tới rồi."
Đặng công công đi qua đi lại, thấy thế sốt ruột, hướng ra ngoài la hét: "Lại đi thúc giục, tại sao thái y còn chưa tới?!"
Trên giường, Cố Linh Quân tất nhiên là biết cơ thể mình xảy ra chuyện gì.
Lúc ở Bát Bảo Lâu, hỏi hết những thắc mắc bắt "Tiêu Dục Hành" trả lời xong, nhanh chóng chuyển dời lực chú ý tới lũ cua.
Nếu Tiêu Dục Hành không ở, nàng cũng không cần kiêng kị như vậy, trực tiếp ra tay, khỏi cần công cụ, dùng tay và răng là được, ăn quá ngon miệng, tiêu diệt hơn phân nửa bàn cua. Nhưng khi ăn đến một nửa, nàng lại đột nhiên cảm giác đầu choáng váng, ngực nặng không thở nổi, đầu lưỡi dần dần cứng đơ tê rần, nơi nơi trên cơ thể cũng bắt đầu ngứa ngáy.
Lục Trúc và Đặng công công đều giật mình hoảng sợ: "Nương nương, mặt của ngài..."
Cố Linh Quân mơ mơ màng màng, sờ sờ mặt mình, xúc tua nóng bỏng, tiếp theo là trước mắt tối sầm, ngã ngược ra sau.
Trước lúc mất đi ý thức, Cố Linh Quân nghĩ: "Thì ra nguyên chủ bị dị ứng hải sản!"

Ngay sau đó chính là người ngã ngựa đổ, mọi người luống cuống tay chân, vội vã khiêng nàng về cung.
***
Lúc vài vị thái y tới nơi, Cố Linh Quân đã ngứa đến lăn lộn ở trên giường.
Người đứng đầu Thái Y Viện cố gắng giữ vững bình tĩnh, tiến lên chẩn trị.
Sau khi hỏi, hỏi lại hỏi: "Nương nương có ăn cái gì không nên ăn sao?"
Lục Trúc vội đáp: "Có, ăn cua."
Người đứng đầu Thái Y Viện sờ sờ râu, đưa ra kết luận.
"Kết cấu cơ thể của mọi khác nhau, cùng là món đó, nhưng ăn vào cơ thể lại phản ứng không giống nhau. Chắc là món cua khắc với cơ địa của nương

nương. Thần viết phương thuốc trước, lại phái người lấy thuốc mỡ đặc chế cho nương nương sau, dùng để bôi lên vệch đỏ, có thể tạm thời giải quyết tình trạng khó chịu hiện tại."
.....
Đợi Cố Linh Quân uống xong thuốc, tuy đã giảm bớt hơn phân nửa, nhưng trên người trên mặt vẫn còn có chút ngứa.
Lục Trúc đứng ở một bên, cẩn thận dùng quạt thổi gió.
Sau khi người đứng đầu Thái Y Viện chẩn trị xong, gương mặt căng chặt mới lộ khẽ hiện ra cười ý, vừa muốn mở miệng thì bên ngoài đã có người đi vào.
Tiêu Dục Hành bước chân vội vàng vào trong, chưa kịp nhìn kỹ người trên giường thì Cố Linh Quân đã nhanh tay dùng khăn bao trùm mặt, nghiêng người né tránh tầm mắt của người nào đó.
"Nương nương, cẩn thận thuốc mỡ trên mặt." Lục Trúc thấy thế vội vàng lên tiếng.
Nàng đương nhiên biết trên mặt có thuốc mỡ, chính là bởi vì trên mặt bôi mỡ thuốc mỡ màu nâu nhạt, nên mới không muốn bị Tiêu Dục Hành nhìn đến!
Tiêu Dục Hành nhăn mày lại, nhìn người đứng đầu Thái Y Viện hỏi: "Đây là làm sao vậy?"
Người đứng đầu Thái Y Viện cười, đáp: "Quý Phi ăn cua, vô tình món này khắc cơ địa, nên mới đột phát tình trạng này. Thần đã chẩn trị khai dược, bệ hạ không cần buồn lo."
Tiêu Dục Hành nhìn Cố Linh Quân dùng khăn tay che mặt: "Khi nào mới có thể khỏi hẳn? Có di chứng về sau không?"
"Dựa theo thần phán đoán, Quý Phi đang chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, không lâu sau có thể khỏi hẳn. Muốn nói di chứng về sau, thật ra là nên tránh dùng tay gãy ngứa, để tránh lưu lại vết sẹo, sau này cũng nên tránh ăn hải."
Tiêu Dục Hành nghe xong, mày đang nhíu chặt mới có chút mở ra: "Làm phiền viện trưởng."
Viện trưởng cười: "Bệ hạ khách sáo, đây là chức trách của thần."
Vẫn luôn dựng lỗ tai nghe, Cố Linh Quân nghe xong không khỏi có chút thất vọng, cơ hội như vậy, nàng còn tưởng rằng có thể nghe được ...
"Trị không hết lấy đầu đến gặp trẫm."
Hay là ...
"Nếu Quý Phi không khỏi, trẫm muốn tất cả các ngươi chôn cùng."
Hết chương 29

Chương 30: Chương 30:

Cố Linh Quân nghiêng tai lắng nghe động tĩnh, liên tiếp có người lui ra ngoài, còn tri kỷ mà đóng cửa lại.
Có một người ngồi xuống bên cạnh giường.
Cố Linh Quân tưởng rằng là Lục Trúc, kéo xuống khăn tay, lật người, lại đối diện một đôi mắt đen nhánh sâu thẳm, lập tức xoay người trở ngược về.
Sau lưng, người nọ vẫn không ra tiếng, Cố Linh Quân lại cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của người đó, như là một ngọn lửa đang bùng phát, phía sau lưng nàng hơi hơi nóng lên.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Thở dài, Cố Linh Quân lại lật người qua, nhưng chỉ xả khăn tay xuống một chút, khó khăn lắm lộ ra một đôi mắt.
Tiêu Dục Hành cúi đầu nhìn nàng, không nói một lời.
Tâm tư nam nhân cũng rất khó hiểu, thôi được rồi, vậy để nàng mở miệng trước.
"Hoàng Thượng..." Cố Linh Quân hô một tiếng, nửa ủy khuất nửa làm nũng, ngay cả chính nàng cũng không phát hiện.
Theo nàng nói chuyện, khăn tay nhẹ nhàng tụt dần xuống, mép khắn sắp rơi vào giữa hai làn môi.
Mỹ nhân che nửa mặt, càng thể hiện phong tình.
Tiêu Dục Hành mới vừa thả mày lại nhăn trở lại, duỗi tay về phía trước, như là muốn kéo khăn xuống khỏi mặt nàng.
Cố Linh Quân phát hiện, vội vàng giật lại, nhưng chậm một bước, khăn tay bị người nào đó nhẹ nhàng lấy đi. Nàng giật mình, gấp gáp muốn xoay người,

Tiêu Dục Hành lại ra tay trước đè vai nàng lại.
Nhìn xu thế càng ngày càng để sát vào mặt mình, hơi thở càng ngày càng gần, trái tim Cố Linh Quân không chịu khống chế đập nhanh hơn ngày thường.
Tiêu Dục Hành dừng lại cách mũi của nàng một lóng tay, cận thận nhìn quan sát, một sợi lông tơ cũng không bỏ qua, trái tim căng chặt suốt một đường tới đây mới buông lỏng dần.
Trên mặt còn có một ít vệch đỏ, tóc mái nhuyễn mịn bị mồ hôi thấm ướt, mềm mại rũ dán vào da mặt.
Tuy có biểu hiện tiều tụy, nhưng lại khác xa với những gì thuộc hạ báo __ "Quý Phi trúng độc, sắc mặt xanh tím, chịu không nổi sắp quy tiên".
Cố Linh Quân thấy hắn nửa ngày không nói lời nào, chỉ lo nhìn chằm chằm vào mặt nàng, trong lòng lo lắng lại tăng thêm vài phần.
Nàng bôi thuốc mỡ lên mấy điểm đỏ đó, nhìn đã khó coi, bản thân nàng còn chán ghét, huống chi ... Hiện tại hai người còn giữ tư thế như vậy nhìn nhau, còn là góc độ nhìn không sót thứ gì ...
Mặt trái xoan xinh đẹp của nàng cũng đã biến thành cái bánh nướng lớn, tuy điểm đỏ có giảm bớt dần, nhưng vẫn còn sưng nha!

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Người đẹp cũng chịu đựng không được bị người mình để ý dùng góc độ như vậy nhìn chằm chằm!
''''''
Tiêu Dục Hành nghe không sót gì, lại nhớ tới những suy nghĩ lung tung rối loạn mà nàng vừa mới nghĩ trong lòng, nhịn không được nói: "Suốt ngày miên man suy nghĩ toàn cái gì đâu không?"
Cố Linh Quân: "???"
Thấy nàng lộ vẻ nghi hoặc, Tiêu Dục Hành ho nhẹ, che giấu hành động vừa rồi của bản thân, vừa muốn xoay người đã bị nắm ống tay áo.
"Hoàng Thượng phải đi sao?" Là câu hỏi, nhưng lại dùng giọng điệu trần thuật.
Cố Linh Quân nhìn theo tay mình, nhìn thấy hắn một thân quần áo mới tinh,

không nếp nhăn, không khỏi có chút cảm khái.
Khác với những nam chủ trong sách, vừa nghe nữ chủ có việc đều là ngựa không ngừng nghỉ chạy đến thăm hỏi, vậy mà nam chủ của nàng còn có tâm tình thay quần áo sạch mới đến!
Quả nhiên nàng chỉ là nữ phụ thôi.
Tiêu Dục Hành nghĩ nàng thật sự đã không có gì đáng ngại, có tinh thần nghĩ bậy bạ ý nghĩa sống lâu, không cần lo nàng ấy chết bất ngờ.
Mới vừa rồi, khi hắn nhận được tin thì lập tức trở về cung, lại vội vội vàng vàng thay quần áo nhiễm vết máu, tức tốc chạy đến đây... Sợ nàng ấy xảy ra chuyện gì, không ngờ...
Đối diện ánh mắt vô tội của Cố Linh Quân, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thầm than dưới đáy lòng.
Ngày sau, trừ bỏ không thể cho nàng tiếp xúc hải sản, còn cần thiết phải cầm nàng xem những quyển sách bậy bạ toàn cám heo kia.
Tuy hai người đã "Thẳng thắn thành khẩn gặp nhau" một lút lâu, nhưng Cố Linh Quân vẫn nhõng nhẽo hỏi: "Hoàng Thượng... Hiện tại thần thiếp... Có phải... Có phải không còn xinh đẹp nữa hay không?"
Thấy biểu tình của nàng "Mau nói không phải, nếu không thần thiếp chết cho Hoàng thượng xem", Tiêu Dục Hành nhịn xuống xúc động nhéo nựng mặt nàng.
Làm bộ nghiêm túc đánh giá: "Đúng là có một chút..."
Cố Linh Quân: "..."
Cố Linh Quân trong lòng chửi "miệng của nam nhân đều là quỷ gạt người, đây nhất định không phải sự thật", lại thay đổi sang đề tài khác: "Hoàng Thượng, chuyện ngài muốn làm đã giải quyết tốt hết rồi sao?"
Sắc mặt Tiêu Dục Hành có hơi biến hóa, trả lời: "Còn đang trong quá trình điều tra."
Cố Linh Quân biết ý là tiến triển không quá thuận lợi, cố ý nói lái sang vấn đề khác: "Hoàng Thượng, thủ hạ của ngài có nữ tử nào biết thuật dịch dung không?"

Tiêu Dục Hành nhướng mày, kỳ lạ dò hỏi: "Làm sao vậy?"
Cố Linh Quân ậm ừ nói: "Năm mới đã đến, sẽ có nhiều hoạt động yến hội, nếu mặt thần thiếp không khỏi kịp, có thể tìm một người nào đó giả thành thần thiếp....."
Lần này Tiêu Dục Hành không hề khắc chế, niết nựng mặt nàng, nơi không

bôi thuốc mỡ.
Cố Linh Quân ăn đau, duỗi tay muốn quơ rớt. Cảm giác trên mặt có thứ gì đó lạnh lẽo cọ qua, nàng lại sửa lại hành động, thành nắm lấy tay Tiêu Dục Hành. Chỉ thấy, rõ ràng nhẫn ngọc trơn bóng lên màu rất đẹp nằm ngay ngắn trên khớp xương ngón tay.
Cố Linh Quân nhẹ nhàng chạm chạm, lại hơi hơi xoay chuyển.
Động tác có chút thân mật, Tiêu Dục Hành cũng không ngăn cản, ngược lại tháo xuống nhẫn ngọc đeo vào ngón tay cái của Cố Linh Quân.
Thực rõ ràng, kích cỡ không thích hợp, quá rộng. Cố Linh Quân bị hành động chiều chuộng này của Tiêu Dục Hành làm hoảng sợ, đè nén xuống cảm giác hưng phấn mà hỏi: "Hoàng Thượng, cái này... Là tặng cho thần thiếp?"
Tiêu Dục Hành thấy mi mắt của nàng cong cong, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.
"À, cái này chắc không phải đồ vật người ta thường nói là thấy vật giống như thấy hoàng thượng. Có một không hai, có thể chỉ huy triệu quân ngàn mã?" Cố Linh Quân giơ lên, vừa thưởng thức vừa tò mò hỏi.
Nàng ảo tưởng không được bao lâu, đã bị Tiêu Dục Hành vô tình đâm vỡ tan tành: "Chỉ là nhẫn ngọc bình thường, quốc khố còn có rất nhiều."
Cố Linh Quân: "....." Đột nhiên không nghĩ muốn.
Lời tuy rằng nói như vậy, nhưng Cố Linh Quân vẫn cẩn thận giữ chặt nhẫn ngọc trong tay.
Cố Linh Quân mới vừa dùng tay áo che miệng ngáp một cái, thì nghe Tiêu Dục Hành nói: "Nàng hãy nghỉ ngơi trước, đoạn thời gian này nhớ nghe theo lời thái y dặn dò, dưỡng bệnh cho thật tốt."
Cố Linh Quân nhìn hắn rời đi, nằm ở trên giường chớp chớp mắt, dần dần sinh ra buồn ngủ.
***
Dần dần bước vào mùa đông, thời gian ban ngày cũng ngắn lại. Tuy có ánh nắng mặt trời, nhưng gió lạnh thổi qua vẫn rất lạnh lẽo, bọn thái giám và cung nữ chịu không nổi, nhịn không được trốn vào trong điện.
Trong điện tụ tập một đám thái giám và cung nữ mượn cơ hội lười biếng, bu vòng ở một chỗ lặng lẽ nói chuyện phiếm.
Chỉ thấy mọi người vây quanh một tiểu thái giám, vẻ mặt thần bí, hạ giọng nói: "Nghe nói sao, ngày hôm qua, phía lãnh cung bên kia, lại có người gặp được..."
Tiểu thái giám nghe xong khẽ cắn môi: "Ta đã nói mà, thật sự có. Lần đó ta tận mắt nhìn thấy được, một thân váy áo trắng, không có chân, đung đưa

bay qua lại ở trước mắt ta."

"Vậy làm sao bây giờ, tuần này là đến lượt ta qua bên kia trực ban." Cung nữ nhỏ tuổi nhất đám sợ đến mức muốn khóc ra tới.
Cung nữ có gan lớn chút thì "hừ" lớn một tiếng, an ủi nói: "Sợ cái gì, chỉ là hoa mắt thôi, thần hồn nát thần tính, trên đời này làm gì có quỷ, nhất định là người khác bịa chuyện lừa người thôi."
Vừa dứt lời, cửa sổ phía sau lưng bọn họ đột nhiên bị gió thổi mở, gió lạnh thổi vào trong điện, sắc mặt mỗi người lại trắng hơn.
"Ngươi xem, vừa nói xong, thật... Thật sự có..."
"Đây chỉ là trùng hợp, không phải cửa sổ bị thổi mở thôi sao, có cái gì đâu là la làng la xóm, cùng lắm thì..." Cung nữ có gan lớn mới vừa nói chuyện kia gượng cổ nói, đẩy ra đám người, đi đến trước cửa sổ. Vừa định đóng cửa sổ lại, lại nhìn thấy một bóng trắng chợt xuất hiện ngoài cửa sổ.
Lòng cung nữ chợt lạnh, lại cố căng mắt nhìn kỹ xem lại không thấy bất kỳ thứ gì, chẳng qua có một vật thật nhỏ màu trắng từ trên trời rơi xuống.
Là tuyết rơi.
***
"Nương nương, đừng đứng ngắm nữa, mau vào trong thôi, thân mình của ngài mới vừa khỏi, cẩn thận lại bị bệnh." Lục Trúc nhìn người đang đứng trước cửa sổ nói, vừa choàng áo khoác lên người Cố Linh Quân đang đứng dựa cửa sổ xem tuyết rơi.
"Biết rồi." Ngoài miệng nói như vậy, nhưng thân thể lại không có bất kỳ động tác di chuyển nào.
Tự sau khi nàng xảy ra dị ứng, Tiêu Dục Hành hạ lệnh không cho những người khác tới quấy rầy, trừ bỏ Cố Tông Võ vào cung vấn an quá một hai lần sau, nàng cũng chỉ có thể vẫn luôn ngốc tại trong cung.
Gần đến thời điểm giao năm cũ chào đón năm mới, Tiêu Dục Hành đã bận càng thêm bận, cũng đã nhiều ngày không thấy đến thăm nàng.
Đây là đợt tuyết đầu mùa... Vậy mà cũng không thể cùng nhau xem...
Cố Linh Quân duỗi tay ra ngoài cửa sổ, muốn chạm vào bông tuyết, nhưng không có đẹp như nàng nghĩ, mà chỉ rét lạnh chạy khắp cơ thể.
Rút tầm mắt về, Cố Linh Quân vừa định đóng cửa sổ đi vào trong sưởi ấm, thì nhìn thấy bên mép ngoài cửa sổ dán một tấm bùa màu vàng.
Nếu quan sát kỹ, nàng có thể tùy ý thấy được nhiều bùa chú trong cung của mình, nào là Kính Âm Dương cùng các thứ đuổi ma quỷ khác, ngay cả

bên trên thành giường của nàng cũng còn treo một thanh kiếm gỗ mun!
Cố Linh Quân vẻ mặt khiếp sợ, muốn tìm Lục Trúc, xoay người ra sau cũng không thấy bóng người.
Rời khỏi cửa sổ, bước ra ngoài mới nhìn thấy Lục Trúc và Đặng công công túm tụm vào nhau, trong tay cầm mấy xâu tỏi, như là đan bàn xem nên để ở nơi nào mới thích hợp.
"Làm cái gì vậy?" Cố Linh Quân đến gần, nhẹ nhàng nói một câu, hai người kia lại giống bị cái gì kinh sợ.
Quay đầu lại, thấy là nàng, mới nhẹ nhàng thở ra.
"Trời ơi, nương nương của thần, ngài mau vào đi thôi, cẩn thận bị cảm lạnh."
Đặng công công vừa thúc giục, vừa đẩy nàng vào bên trong.
Cố Linh Quân bắt lấy cánh cửa, không muốn vào: "Mấy người các ngươi đang làm cái gì, mấy thứ dán ở bên trong lại là cái gì? Chẳng lẽ trong cung có quỷ?"
Vừa dứt lời, sắc mặt hai người thay đổi rõ rệch, nhìn xung quanh trái phải, đè thấp giọng, nói: "Suỵt! nương nương đừng nói lớn tiếng! Coi chừng bị nghe là chết."
Lục Trúc và Đặng công công thúc giục nàng đi vào trong, bỏ thêm than tăng độ ấm trong phòng.

Cố Linh Quân vẻ mặt nhảy nhót đầy hưng phấn, gấp không thể chờ, muốn truy hỏi đến cùng, sắc mặt Lục Trúc vẫn có chút tái nhợt, dùng khuỷu tay đụng đụng vào người Đặng công công, ý bảo hắn tới nói.
Đặng công công hít một hơi thật sâu, nhìn xung quanh trái phải, hành động như trộm cướp, lúc này mới mở miệng nói: "Nương nương có điều không biết, mấy ngày gần đây, trong cung nhiều thêm vài thứ không sạch sẽ, có mấy tiểu thái giám gặp được..."
Cố Linh Quân không có chút nào sợ hãi, hỏi ngược lại: "Ở lãnh cung hả?"
Lục Trúc cả kinh: "Nương nương làm sao mà biết được!"
Phim truyền hình nào về cung đấu đều có cảnh này, con nít ba tuổi còn biết!
Phim truyền hình có 70% là dựa vào những chuyện có thật trong lịch sử, hơn nữa lãnh cung thời nào mà chẳng có ma quỷ!!!
Cố Linh Quân không nói tiếp, lại hỏi: "Có phải ban đêm thường nghe được tiếng khóc vang ra từ trong lãnh cung, hoặc là thường xuyên nhìn thấy có một nữ tử tóc dài chấm đất che bít mặt mũi, à, còn mặc một thân váy áo màu trắng bay qua bay lại?!!!"

Vẻ mặt Đặng công công và Lục Trúc hoảng sợ, liên tiếp gật đầu.
Cố Linh Quân cũng không ngờ lá gan của hai người này lại nhỏ đến như vậy, nhìn xung quanh trong cung một vòng, rất có hứng thú mà bình luận: "Chuẩn bị mấy thứ này không đủ đâu, giường chỉ treo thanh kiếm thôi là tiêu, nếu con quỷ kia ẩn nấp dưới đáy giường thì làm sao bây giờ. Lại nhìn thử cái gương này xem, nói không soi soi tự nhiên có thêm một gương mặt xuất hiện bên trong..."
"Nương... Nương nương..." Lục Trúc và Đặng công công đã nói không thành lời, mặt không còn chút máu.
Cố Linh Quân thu hồi tâm tư trêu đùa, căn dặn: "Đi chuẩn bị chút lưới và dây thừng, nhớ cột lục lạc vào dây thừng, cột chặt chút."
Lục Trúc không rõ nguyên do: "Nương nương tính làm cái gì vậy?"
Chỉ thấy Cố Linh Quân cười tủm tỉm nói: "Đi bắt quỷ ấy mà! He he he he"
Kiếp trước nàng xem nhiều phim kinh dị như vậy, giờ đây có cơ hội thể nghiệm, sao có thể bỏ qua cho được! Hí hí hí!!!!
Nàng không tin có quỷ, nhưng lại tin có người giả thần giả quỷ.
Cố Linh Quân: Quý Phi nương nương tại tuyến bắt quỷ!
***
Tuy vẫn là ban ngày, nhưng đi đến khu lãnh cung, Đặng công công và Lục Trúc vẫn là nhịn không được trong lòng nảy sinh sợ hãi.
Mấy ngày gần đây, trong cung lan truyền đến ồn ào huyên náo, mỗi người đều là sợ hãi không thôi, mà bọn họ nương nương, sau khi nghe xong không những không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại còn muốn tới lãnh cung tìm tòi đến cùng.
Một trận gió lạnh thổi qua, Đặng công công dẫn đầu đi tuốt đàng trước dừng lại bước chân, siết chặt bùa đuổi quỷ trong tay, quay đầu lại nói: "Nương nương, hay là chúng ta trở..."
Lời còn chưa nói xong thì đã biến thành một tiếng thét chói tai, có ngón tay vuốt ve sau lưng bọn họ.
Cố Linh Quân quay đầu lại, thì thấy một nữ tử toàn thân váy trắng, sắc mặt tái nhợt, đứng ở dưới tàng cây cách bọn họ mười mét.
Hết chương 30

Chương 31-32: Chương 31-32

Cố Linh Quân cũng là bị dọa nhảy dựng, nhưng lý trí còn ở, ban ngày ban mặt, quỷ cũng muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, sao mà rãnh rỗi ra tới đi dạo dọa người.

Lại nhìn kỹ, có chân, cũng có bóng dáng, mặt còn có chút quen quen. Sau lưng còn đi theo hai nha hoàn, chẳng qua vừa mới nãy bị bóng cây ngăn chặn tầm mắt.
"Nữ quỷ" đi tới gần bọn họ, ba người theo bản năng lui ra sau một bước.
Cố Linh Quân mắt thấy "Nữ quỷ" đi đến trước mặt, có chút không tình nguyện hành lễ chào hỏi nàng.

Đặng công công bị dọa đến sắc mặt tái nhợt mới lấy lại tinh thần, tự giác biểu tình có chút mất mặt. Dùng hết can đảm đời thái giám, bước lên phía trước nhìn"Nữ quỷ"...
"Thì ra là Lăng tần, sao lại đến nơi này?"
Lăng tần?
Lăng Hựu Tình?!!!
Mỹ nhân lạnh lùng kia sao?!
Là người lúc tuyển tú làm nàng nghĩ lầm là nữ chủ?
Biểu cảm kinh ngạc trên nét mặt của Cố Linh Quân không có chút nào che giấu, Lăng Hựu Tình nhìn thấy như vậy, bàn tay giấu trong ống tay áo nắm đến càng chặt, cưỡng chế trong lòng phẫn uất bất bình.
Sao nàng lại tới nơi này, này còn không phải là nhờ Cố Linh Quân ban tặng!
Trước lúc vào cung, Lăng Hựu Tình còn rất là tự đắc, dựa vào thân phận địa vị của phụ thân trong triều, thêm tài mạo của bản thân mình.
Tuy biết sau khi vào cung sẽ không thể được Hoàng thượng độc sủng, nhưng như thế nào cũng có thể chiếm được một chức vị cao trong hậu cung,

không phải Hoàng quý phi thì cũng là Quý phi. Nhưng ai có thể dự đoán được, sau khi vào cung, lại là như thế này.
Giữ mình yên lặng ngồi chờ trong cung, đừng nói tới tranh sủng, ngay cả bóng dáng của Hoàng nàng cũng chưa được nhìn thấy quá, ngay cả vạt áo cũng chưa.
Lăng Hựu Tình che giấu cảm xúc chân thật, đôi môi hiện ra một nụ cười, trả lời: "Mấy ngày gần đây, thần thiếp nghe đồn trong cung xảy ra nhiều chuyện ma quái, làm mọi người sợ hãi, cho nên thần thiếp mới đến nơi này tìm hiểu xem là chuyện gì, không ngờ lại có thể gặp Quý Phi đây." Thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Cố Linh Quân nửa là vui sướng nửa là ngoài ý muốn: "Lăng tần biết chút gì sao?"
Lăng Hựu Tình cúi đầu, trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, biết chút gì? Là biết năm đó phụ thân nàng sau lưng động tay động chân bị phát hiện, cho nên sau khi Hoàng Thượng đăng cơ vẫn luôn bị vắng vẻ, treo chức danh Thừa tướng có tiếng nhưng không có miếng?

Dù biết lần này là có người mượn cơ hội gây chuyện, tuy nàng không muốn dính vào vũng nước đục này, nhưng đây lại là cơ hội hiếm có để Lăng gia bọn họ trở mình.
Cố Linh Quân thấy Lăng Hựu Tình im lặng nửa ngày cũng không thấy trả lời, vừa muốn mở miệng hỏi thêm lại lần nữa, thì thấy nàng ngẩng đầu lên, cười cười có lệ: "Thần thiếp cũng là cái biết cái không, tin tức không có chứng cớ, cho nên mới tới nơi này nhìn xem, cũng không biết cái gì."
Cố Linh Quân vô cùng thất vọng, có cảm giác Lăng Hựu Tình là có việc muốn giấu, nhưng cho dù có gắng hỏi cũng hỏi không ra cái gì, cho nên chỉ có thể từ bỏ.
***
Cung nữ và thái giám đi đằng trước dẫn đường, đẩy ra cánh cửa gần đó, cửa gỗ cũ kỹ phát ra âm thanh kẽo kẹt kẽo kẹt đầy quỷ dị, cửa theo âm thanh chậm rãi mở ra.
Cố Linh Quân nghĩ, trách không được nơi này truyền ra lời đồn có quỷ. Trong điện hoang phế không cần nhìn cũng biết là đã bỏ hoang nhiều năm, mùi bụi rêu bốc lên khắp nơi, nhìn rách nát nghèo hèn. Thậm chí có nơi cỏ

mọc cao đến tận đầu gối, tràn đầy không khí tiêu điều hiu quạnh.
Cửa sổ rách nát nửa dính trên tường, nửa rớt xuống mặt đất, treo đầy mạng nhện, bịt kín tầng tầng bụi bặm, bên trong hoàn toàn chìm trong bóng tối, nhìn vô cùng âm u, là nơi ma quỷ thích ẩn náu nhất.
Tuy Cố Linh Quân gan lớn, nhưng vừa nhìn thấy cảnh này, không khỏi cũng có chút nhút nhát: "Cung này đã bao lâu không có người đến dọn dẹp?"
Đặng công công cũng không hiểu nhiều lắm, nhất thời trả lời không ra, ngược lại Lăng Hựu Tình giải đáp nghi hoặc của nàng: "Đây là cung điện năm đó Thục phi từng trụ qua, sau khi nàng chết thì trở thành lãnh cung, cũng chưa từng có người nào đến ở hay dọn dẹp, cũng có bảy tám năm bỏ hoang."
Nhìn Cố Linh Quân liếc mắt một cái, cười cười còn nói thêm: "Khi còn nhỏ, thần thiếp may mắn từng gặp qua Thục phi một hai lần, khi đó vẫn chịu tiên đế độc sủng, nào biết sau đó, chuyện đời khó đoán... Bởi vậy mới nói, có khi bò đến quá cao cũng chưa chắc là chuyện tốt."
Câu cuối cùng ý chỉ gì Cố Linh Quân nghe là biết, cũng không giận, khẽ cười nói: "Bò đến cao đương nhiên là sẽ có nguy hiểm, nhưng có người muốn bò lên trên cao lại không thể bò, chỉ có thể lưu lại nơi thấp, đương nhiên là không cần phiền não nghĩ cách hoa giải nguy hiểm đầy ngọt ngào này."
Sắc mặt Lăng Hựu Tình thay đổi, tức giận lại có chút buồn bực bản thân thiếu kiên nhẫn.
Cố Linh Quân nhìn sắc mặt của nàng ta, tâm tình chuyển tốt, dám cà khịa bổn cung, tức chết ngươi!!!

"Nương nương, trở về đi. Thân mình của Ngài vừa mới khỏi bệnh, bệ hạ còn cố ý dặn dò ngài phải dưỡng thân mình thật tốt, nếu là lại bị bệnh, Hoàng Thượng nhất định sẽ trách phạt tụi nô tỳ." Lục Trúc đi lên trước đỡ lấy Cố Linh Quân, cố ý nói.
Cố Linh Quân nhìn nhìn vào trong cung điện bỏ hoang kia, tâm trạng vừa này còn tràn đầy hứng thú bắt quỷ đã tiêu hơn phân nửa, gật gật đầu, không kiên trì nữa.
Lăng Hựu Tình thấy bọn họ một đám ngông nghênh đi trở về, cũng không muốn một mình ở lại cái nơi âm u hoang vắng này, cũng theo sát rời đi.
***
Lãnh cung cách cung của Cố Linh Quân một khoảng cách xa, bọn họ đi tới

nơi cũng tốn không ít thời gian.
Trên đường trở về, tuyết vẫn luôn rơi xuống, trên mặt đất đã có một tầng hơi mỏng, đập vào mắt đều là không gian im ắng, mù sương chắn tầm nhìn.
Nhưng sự yên lặng này kiên trì không bao lâu đã bị đánh vỡ, phía trước đột nhiên xông ra hai người.
Một người mặc quần áo thái giám, một người khác mặc váy áo cung trang cử, đang truy đánh thái giám kia, miệng lẩm bẩm hét lên: "Ai cho phép ngươi lười biếng, vừa mới kêu tại sao ngươi không lên tiếng, ngay cả ngươi cũng dám coi thường ta, phản rồi có phải hay không..."
Đặng công công vừa nhíu mi, phái người tách hai người kia ra.
Tiểu thái giám bị đánh kia liên tục dập đầu, vùi đầu đến cực thấp, thấy không rõ mặt.
Cố Linh Quân nhanh chóng đánh giá, chỉ thấy hắn quần áo mỏng manh, đôi tay đông lạnh đến sưng đỏ, toàn thân run rẩy. Lại nhìn sang nữ tử bên cạnh...
Là Thẩm tiệp dư, bị đánh nhốt vào lãnh cung!
Tóc lộn xộn rối tung, tinh thần và sắc mặt hình như có chút điên cuồng, cùng ngày xưa khác nhau như hai người.
Cố Linh Quân hơi có chút chột dạ, vội vã muốn rời khỏi, nhưng Thẩm tiệp dư bị đè nặng quỳ xuống đất, lại giống như nhận ra nàng, giãy giụa muốn đứng dậy: "Là ngươi! Là ngươi!"
Thẩm tiệp dư bị người gắt gao khống chế đè chặt, mới vừa vùng vẫy cơ thể lại bị đè ép xuống đất, ánh mắt vẫn rất hung ác nhìn chằm chằm vào nàng.
"Thắt chết nàng ta, cho ta thắt cổ chết nàng ta..." Thẩm tiệp dư nhìn thấy đồng dây thừng mà Cố Linh Quân mang đến, như là lẩm bẩm tự nói, lại như là đối ra lệnh cho ai đó.
Đặng công công chán ghét nhìn nàng ta: "Nương nương chúng ta đi thôi, không cần để ý tới kẻ điên này làm gì."

Chuyện này là đột nhiên ngoài ý muốn, Cố Linh Quân trong lòng không yên suốt đường đi, trở lại trong cung của mình lại ngoài ý muốn ở ngoài cửa gặp được Trương Đức Phúc.
Cố Linh Quân vui vẻ, mới vừa nhìn về phía hắn, Trương Đức Phúc đã mỉm cười gật đầu chào hỏi: "Nương nương mau vào đi thôi, Hoàng Thượng chờ ngài đã lâu."
Đợi Cố Linh Quân đi vào, Đặng công công vừa định đi theo phía sau vào

trong đã bị Trương Đức Phúc ngăn lại.
Trương Đức Phúc lập tức thu hồi biểu cảm tươi cười trên mặt, nháy mắt thay đổi sang một gương mặt khác, chọc chọc vào trên đầu hắn, cả giận nói: "Là ai kêu ngươi dẫn nương nương đến lãnh cung! Còn đòi bắt quỷ, ta xem tiểu tử ngươi là chán sống rồi!"
Đặng công công mới vừa giải thích nửa câu: "Dưỡng phụ, thật sự không phải như vậy! Nhi tử..."
"Giỏi lắm, tiểu tử nhà ngươi còn cãi lại có phải hay không?!" Trương Đức Phúc duỗi tay vặn nhéo lỗ tai Đặng công công, lôi ra bên ngoài mắng chửi tiếp.
Lục Trúc đứng phía sau nhìn thấy, nữa đồng tình nửa thấy may mắn.
***
Cố Linh Quân gấp không chờ nổi vội vàng bước nhanh vào bên trong, gần đến gần Tiêu Dục Hành thì bước chân lại chậm rãi lê thê từng bước.
Tiêu Dục Hành nghe tiếng động, nhưng lại không ngẩng đầu, ngồi ở trước bàn nhỏ nho nhã thưởng thức trà: "Thân mình vừa khỏe sao lại chạy loạn khắp nơi như vậy?! Hửm?!!!"
"Không có chạy loạn, chỉ là đi dạo thôi." Cố Linh Quân ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dục Hành.
"Đi dạo ở lãnh cung?" Lúc này Tiêu Dục Hành mới ngẩng đầu nhìn nàng, biểu tình trên mặt mang theo chút bất mãn.
Cố Linh Quân quan sát thấy sắc mặt của hắn thay đổi, cẩn thận mở miệng hỏi: "Hoàng Thượng có biết lời đồn gần đây trong cung không?"
"Chuyện ma quỷ?"
Cố Linh Quân gật gật đầu.
Tiêu Dục Hành sắc mặt lạnh thêm vài phần: "Sợ là có người đang giả thần giả quỷ."
Gương mặt Cố Linh Quân mang lên tươi cười, nói tiếp: "Bệ hạ, thần thiếp cũng cho rằng là như vậy, cho nên mới muốn đi đến lãnh cung nhìn xem có chỗ khả nghi hay không?!"
"Lãnh cung hoang vắng, việc này trẫm sẽ phái người đi tra." Ý tứ là kêu nàng dừng hành động ngu ngốc nguy hiểm đó lại.
Cố Linh Quân nhìn Tiêu Dục Hành, tâm trạng hôm nay rõ ràng có chút không vui, nghĩ lại nghĩ, cũng có chút hiểu rõ. Trong nhà có quỷ, sao có thể vui vẻ được. Nhưng đang yên đang lành, sao tự nhiên lại có người không an phận muốn làm mấy chuyện dở hơi đó?
Thấy Tiêu Dục Hành uống trà nóng, Cố Linh Quân cũng tự rót một ly, mới vừa

uống một ngụm, thì nghe Tiêu Dục Hành nói: "Quý Phi có biết tin Tấn Vương ở thiên lao tự sát bỏ mình?"

Cố Linh Quân còn chưa kịp nuốt miếng nước xuống cổ họng, nghe thế hung hăng sặc gần chết, đột nhiên ho khan lên, nhưng còn không quên dùng ánh mắt dò hỏi.
Đợi nàng bình tĩnh, vội hỏi: "Hoàng Thượng vừa mới nói Tấn Vương tự sát?"
Tiêu Dục Hành hơi hơi gật đầu.
Cố Linh Quân kinh ngạc nở to miệng: "Chuyện xảy ra khi nào?"
"Mười ngày trước."
Sau lưng Cố Linh Quân chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, trong cung có quỷ cũng đã là chuyện nhiều ngày qua, chẳng lẽ là... Đầu thất?
Nhưng nhớ lại lời đồn, nghe nói là nữ quỷ váy áo trắng bay qua lại trong cung.
Nhưng nàng lại gặp người không phải quỷ, trong lòng Cố Linh Quân vẫn cẩn thận suy nghĩ: "Rốt cuộc là ai làm?"
Tiêu Dục Hành lộ ra nụ cười tìm tòi nghiên cứu: "Trẫm vừa mới nói tự sát, tại sao Quý Phi lại cho rằng là do người làm ra?"
Cố Linh Quân giật mình: "Tấn Vương... Nhìn ra sao cũng không người sẽ tự sát..."
Nghĩ nghĩ, lại nói tiếp: "Nhất định là có người ra tay ám sát, lại ở trong cung giả thần giả quỷ, cố ý al2m ra chuyện ma quỷ, mục đích chính là giá họa ở cho bệ hạ."
Tiêu Dục Hành thấy nàng vẻ mặt nghiêm túc phân tích, không thể không cười.
"Hoàng Thượng thấy thần thiếp nói không đúng sao?" Cố Linh Quân cẩn thận hỏi.
Tiêu Dục Hành ánh mắt nặng nề, cong lên khóe miệng: "Quý Phi không nghĩ ngờ là trẫm làm sao? Dù là một chút."
Cố Linh Quân cứng người lại, cau mày, cuối cùng vẫn là lắc đầu, nỗ lực nói chân thành: "Giác quan bảo thần thiếp là không phải ngài làm."
Tiêu Dục Hành quan sát nàng, cặp mắt kia cũng đang nhìn hắn, thanh triệt trong sáng, phiền muộn ngứa ngáy vẫn luôn quanh quẩn trong mấy ngày gần đây trong lòng cũng giảm bớt không ít.
Hai người cứ ngồi nhìn nhau rồi uống trà như vậy trong một thời gian, Cố Linh Quân cảm giác tâm tình của hắn có chút chuyển biến tốt đẹp, mới cẩn

thận mở miệng hỏi: "Hoàng Thượng, thần thiếp có một yêu cầu không an phận chút xíu xiu, mong Hoàng Thượng thành toàn."
Tiêu Dục Hành ghé mắt, hơi híp nhìn nàng: "Hửm?"
"Chính là... Chính là... Hoàng Thượng, ngài... Ngài có thể ban cho thần thiếp một cái kim bài miễn tử được hay không?"
Hết chương 31

Tin Tấn Vương tự sát ở trong thiên lao chính thức dán bảng cáo thị công bố cho dân chúng biết, vốn dĩ chuyện hắn tạo phản tuy không chính thức định tội, nhưng đã sớm không phải bí mật gì.

Dân chúng đối với hành động này của hắn tất nhiên là phỉ nhổ mắng chửi, những người mua sách ủng hộ Tân Vương trong lòng hối hận muốn chết. Có người thì xé rách, có người thì đốt sách, tác giả sáng tác thì lập tức phủi sạch quan hệ, sợ bị liên lụy.

Hầu hết số còn lại là xem náo nhiệt, cảm khái vị Tấn Vương phi kia, tiếc hận còn chưa nếm mùi đêm tân hôn đã biến thành tù nhân.

Nhưng dân chúng đều nhất trí đứng thành hàng phía Tiêu Dục Hành, không có phản ứng lớn lắm về chuyện Tấn Vương tự sát.

Mà ở trong chúng triều thần lại rất bình tĩnh, ngoài miệng đều nói "Tấn Vương không phải người".

Nhưng sau khi nghe lời đồn đãi len lỏi khắp nơi trong nhân gian, trong lòng đều có chút ý nghĩ. Ai cũng mang tâm trạng như chim sợ cành cong, hồn vía

lúc nào cũng không ổn định, nghe hoàng đế ho một tiếng là ba phách bay mất tiêu. Lúc lên triều lúc nào cũng ngắm sắc mặt rồng, chỉ một cái nhíu mày cũng sợ đến mềm chân, không dám nhiều lời một câu.

Gần đến năm mới, vốn là có nhiều việc, hiện giờ còn cành mẹ đẻ cành con, tuy Tiêu Dục Hành chăm chỉ làm việc, nhưng chính vụ cũng cao như núi, hết chồng này đến chồng khác.

Tiểu thái giám ôm một chồng tấu chương nặng dày, đặt lên bàn, thở cũng không dám thở.

Nhưng giờ phút này Tiêu Dục Hành lại nghe một giọng nói đột ngột vang lên: "Hôm nay lại nhiều tấu chương như vậy, Hoàng Thượng nhất định phải xử lý đến nửa đêm rồi, lại không thể ngủ đủ giấc."

Lại nghe được một giọng nói khác: "Ấy dà, sao tiểu thái giám này lại ngốc như vậy, còn không trộm giảm bớt tấu chương hôm nay, ngày mai lại đưa đến cũng được mà?!!!"

Nhưng nhìn từ mặt ngoài, mọi người đều là cúi đầu ngoan ngoãn, không có một chút khác thường.

Như là bị kim đâm mạnh vào đầu, Tiêu Dục Hành đột nhiên cảm nhận được một trận đau đớn, chịu đựng không khoẻ, vẫy lui một đám thái giám cung nữ.

Trương Đức Phúc vẫn luôn cẩn thận lưu ý vội vàng rót chén nước, sốt ruột hỏi: "Bệ h ạ thân thể không khoẻ? Lão nô đi kêu thái y ngay?"

"Không cần." Tiêu Dục Hành toát ra mồ hôi đầy đầu, sắc mặt cũng có chút thay đổi.

"Bệ hạ làm sao vậy? Nơi nào không thoải mái?" Trương Đức Phúc chỉ có thể nhìn lo lắng suông.

Hỏi một đằng, Tiêu Dục Hành trả lời một nẻo: "Tiểu thái giám vừa mới nãy... Trẫm cũng có thể nghe được tiếng lòng của hắn."

Trương Đức Phúc giật mình, muốn nói gì đó, lại nhìn thấy Tiêu Dục Hành hai tay đỡ nơi chống tay trên ghế rồng, mới phản ứng lại đây: "Hoàng Thượng lại đau đầu?"

Khi còn bé, Hoàng Thượng cũng đã có năng lực nghe tiếng lòng của người khác, ông còn tự an ủi bản thân, rằng Hoàng Thượng có năng lực đó cũng không phải vô dụng, ít nhất có thể phân biệt được thật giả.

Nhưng sau đó ông lại phát hiện, năng lực này kèm theo một loạt triệu chứng đau đầu, khi nặng khi nhẹ. Lúc Bệ hạ còn nhỏ còn chưa có năng lực nhẫn nại như hiện nay, một khi lên cơn đau đớn thì toàn hiện ra ở trên mặt, theo

hình dung thì cảm giác giống như bị hơn một ngàn cây kim cùng lúc đâm vào trong đầu.

Theo bệ hạ dần dần lớn lên, năng lực này cũng yếu dần, không hề nghe được tiếng lòng của mỗi người nữa, cũng đã lâu không tái phát cơn đau, lại không ngờ hôm nay sẽ đột nhiên tái phát.

"Bệ hạ, hay là ngài cho người đến chùa thiên lộ mời lão trụ trì đến xem thử?" Trương Đức Phúc đề nghị, lúc trước vẫn là trụ trì liếc mắt một cái nhìn ra bệ hạ khác thường, có lẽ có thể có phương pháp giải quyết.

Không ngờ Tiêu Dục Hành lại lắc đầu.

Trương Đức Phúc gấp đến độ đi qua đi lại, cũng đổ mồi hôi ướt nhẹp toàn thân. Đột nhiên một ánh sáng chợt lóe, ánh mắt sáng ngời, có chút vui mừng nói: "Hay là mời Quý Phi nương nương lại đây?"

Mỗi khi Bệ hạ và Quý Phi ở bên nhau, rõ ràng càng thả lỏng cùng vui vẻ.

Trong đầu Tiêu Dục Hành hiện lên nụ cười tươi của Cố Linh Quân, lại nhìn nhìn tờ giấy màu hồng nhạt nho nhỏ được cất giấu trong chiếc hộp đang đặt trên bàn kia, lấy ra một tờ, mở ra.

Mặt trên là nét chữ quen thuộc, từng nét bút viết đến tinh tế. Bên dưới góc phải còn vẻ một hình nhỏ nhỏ, một gương mặt tươi cười, tay xoa xoa eo, sợ người đọc duy nhất là hắn xem không hiểu, còn tri kỷ ghi chú hai chữ"Đắc ý" bên cạnh.

Tiêu Dục Hành đáy mắt dần dần sinh ra chút ý cười, triệu chứng đau đầu cũng chậm rãi giảm dần.

Đợi sau khi bình phục, thu hồi tờ giấy, nói: "Đừng đi quấy rầy nàng, việc này cũng đừng để nàng biết."

***

Mà đang ở trong cung của mình, Cố Linh Quân lại ước gì có người đến quấy rầy, vừa nghe âm thanh đẩy cửa, nét mặt ngay từ đầu có chút uể oải ỉu xìu giờ treo lên tí ti chờ mong. Thấy người đi vào là tiểu thái giám thêm than lửa, lập tức cảm thấy thất vọng.

"Nương nương đến lượt người." Đặng công công ném xúc xắc, thúc giục nói.

Cố Linh Quân yếu ớt mà cầm xúc xắc lên, ném lên trên mặt bàn.

Lại là một màu đỏ tươi chứa đựng ký hiệu "Một".

"Ấy da, sao hôm nay nương nương lại đen đến như vậy, đến lượt nô tỳ." Lục Trúc vui rạo rực mà tiếp nhận xúc xắc.

Trên mặt bàn đặt một bộ cờ, không phải cờ tướng cũng không phải cờ vây, bàn cờ cũng có chút quái lạ, đủ các loại mày sắc, hình dạng cũng là trước đây chưa từng gặp qua.

Tiểu thái giám bước vào thêm than lửa kìm nén không được lòng hiếu kỳ, nhịn không được dưỡi trường cổ nhìn lâu một chút, nhưng công việc đã làm xong không thể không lui ra ngoài.

Đây là bàn cờ tỷ phú Cố Linh Quân cố ý cho người định chế làm ra, những ngày gần đây, trong cung ngoài ý muốn xảy ra nhiều chuyện càng ma quái, không ngừng Tiêu Dục Hành không cho nàng khắp nơi đi lại, ngay cả phụ thân của nàng cũng là lâu lâu phái người truyền tin nhắn cho nàng, dặn nàng ngoan ngoãn ở trong cung.

Rảnh rỗi không có việc gì, nên nàng bắt đầu nảy sinh ra ý tưởng chơi bài, mà nói đến bài bạc thì không thể quên mạt chược, nhưng lại bị Đặng công công báo cho một tin động trời, trong cung cấm bài bạc, nàng cũng chỉ có thể tìm lối tắt.

Cho nên nàng mới bày ra bàn cờ tỷ phú, Đặng công công chưa từng thấy qua, nên cũng đồng ý để nàng chế tạo ra. Sau khi trải qua công đoạn thủ

công đầy gian khổ, rốt cuộc cũng hoàn thành, nàng nhìn thành quả không khỏi cảm thán.

Đúng là hoàng cung có khác, chỉ một bàn cờ tỷ phú đơn giản cũng phải hoa lệ xa hoa thủ công như vậy, trải qua sự chỉ dạy đơn giản của nàng, hắn và Lục Trúc thực mau là trở thành cao thủ, mỗi ngày chơi không biết mệt, lôi kéo Cố Linh Quân, lại cho người mời Liễu Phiêu Phiêu đến, đúng giờ, xác định địa điểm bắt đầu cuộc chơi.

Cố Linh Quân nhìn một bộ cờ tỷ phú đã khiến cho mọi người hưng phấn không thôi. Trong lòng nghĩ, đây bất quá chỉ là trò chơi giải trí cấp thấp, mấy trò chơi kích th ích chân thật nàng còn chưa làm ra đâu!

***

Nhìn thoáng qua phía ngoài cửa, vẫn im ắng, Cố Linh Quân nhịn không được lại thở dài.

Trừ bỏ cờ tỷ phú, nàng còn "Phát minh" ra một trò khác.

Nàng ở trong cung buồn muốn chết, Tiêu Dục Hành cũng bận quá không tới chơi với nàng được. Trong lòng như là bị mèo quào, vô cùng muốn gặp hắn, rất muốn nhìn thấy hắn, hoặc là nói một câu chào hỏi bình thường thôi cũng được.

Vì thế nàng tráng lá gan, viết tin vào một tờ giấy, đặt ở trong hộp đồ ăn, phái người đưa qua.

Chơi trò "Bồ câu đưa thư" mà mấy đứa nhóc cấp 1 hay chơi. Thay vì hộp bút, nàng thay bằng hộp gỗ trầm đựng thức ăn. Nâng lên cao cấp chút thôi.

Hiếm khi Tiêu Dục Hành cũng phối hợp, cũng viết giấy nhỏ trả lời lại nàng.

Ngay từ đầu còn sẽ che che giấu giấu đưa kèm theo vài thứ, sau đó thì quang minh chính đại, chỉ đưa tờ giấy không thôi.

Vì tiết kiệm thời gian, còn cố ý phái mấy cung nữ thái giám phân biệt đứng canh từng trạm một trên đường để chuyền giấy tiếp sức cho nhanh chóng. Cứ vậy, nàng và Tiêu Dục Hành đã hình thành một đường lối đưa thư tình đầy lãng mạn

Cố Linh Quân xưng đây là "WeChat" phiên bản cổ đại, những lúc hứng thú cao cao, nàng còn sẽ vẽ mấy hình emoji đáng yêu phía góc cùng tờ giấy. Tuy đơn giản, nhưng cũng đáng yêu thú vị, trong quá trình nhấc bút vẻ nàng cũng nhịn không được cười thầm.

Các cung nhân không rõ nguyên do, thấy vẻ mặt bệ hạ và Quý Phi viết thư rất nghiêm túc, nghĩ chắc là chuyện quốc gia quan trọng, nhanh chân chạy đưa tin, sợ có điều chậm trễ. Không ngờ, bọn họ viết toàn là mấy thứ lông gà vỏ tỏi, cực kỳ vụn vặt, thậm chí xưng là nhàm chán...

"Bệ hạ đang làm gì đóa?"

"Xem tấu chương."

"Hôm nay tấu chương có nhiều hông?"

"Tạm được."

''''''

Nhưng mà, hôm nay Cố Linh Quân "sending" thật lâu không thấy trả lời đâu chỉ có "Đang soạn tin ...", vừa tự nhủ hắn chính là hoàng đế, có việc bận, không trả lời ngay cũng là chuyệnbình thường. Lại vừa nhịn không được bắt chéo chân chờ đợi, nhưng chỉ chờ đợi đến thất vọng.

***

Đương nhiên, đám người Lục Trúc đều nhìn trong mắt, vẫn luôn phân tán sự chú ý của nàng, không ngờ lại không có chút tác dụng nào. Mà không biết tại sao vận khí hôm nay của nương nương bọn họ lại kém đến như thế, bọn họ đều chuẩn bị chế độ tăng tốc, nhưng nàng còn chưa cho phép "Cất cánh".

Lục Trúc cho Đặng công công một ánh mắt, ý bảo hắn nghĩ cách.

Đặng công công vắt hết óc, bất đắc dĩ mà lắc đầu, lại tặng cho Liễu Phiêu Phiêu một ánh mắt y chang, ý bảo nàng tới.

Liễu Phiêu Phiêu... Lại ném một ánh mắt "Không quen biết, chúng ta chỉ là người lạ, thân ai nấy lo, chuyện ai tự làm, đừng nhờ vả", sau đó còn hưng phấn mà giương nanh múa vuốt, làm mặt hề với hai người bọn họ.

"Nương nương..." Lục Trúc mới vừa mở miệng, Cố Linh Quân giây phút đều chú ý ngoài cửa, đột nhiên ngồi thẳng cơ thể, ánh mắt sáng lên.

"Có người tới, mau đi xem là ai..."

Đợi người bên ngoài đi vào trong, ngọn lửa hy vọng trong mắt Cố Linh Quân lập tức tắt, nhưng lại bốc cháy lên tia lửa kinh ngạc.

Người tới là Lăng Hựu Tình.

Tác giả có lời muốn nói:

Phía sau sân khấu nhỏ:

Cố Linh Quân: Bạn trai không trả lời WeChat làm sao bây giờ, online chờ, gấp!

Hết chương 32

Chương 33-34: Chương 33-34

Lăng Hựu Tình ngồi tại cung của Cố Linh Quân cũng đã có một đoạn thời gian, vẫn duy trì động tác cầm chén trà trong tay, lặng im không nói một từ nào. Ngay cả Cố Linh Quân, dù có quan sát nàng ta vài lần thì cũng không có phát hiện gì.

Ngồi ở bên cạnh, Liễu Phiêu Phiêu thiếu kiên nhẫn, hỏi: "Vậy mà có thể ở chỗ của nương nương gặp được Lăng tần, thật đúng là bất ngờ mà."

Tiền triều có đảng phái đấu tranh, nữ nhân trong hậu cung cũng đấu đá không kém. Sau khi vào cung, lấy Lăng Hựu Tình cầm đầu, hình thành một đoàn thể nhỏ. Phần lớn đều là gia tộc xuất thân quan văn, chức vị trong triều cũng không thấp.

Một đám người tự cao tự đại, tự cho bản thân xuất thân cao quý hơn những người khác, đối với các nàng, chỉ có lợi ích gia tộc và Hoàng Thượng, còn lại đều là con kiến trong mắt họ.

Nghĩ đến những chuyện xảy ra sau đó, Liễu Phiêu Phiêu khóe miệng nhịn không được cong cong.

Chính là Quý Phi độc sủng, mỗi ngày bọn họ chỉ có thể ngồi ở trong cung thêu hoa, bên ngoài vẫn là hòa bình yên lặng, còn sau lưng thì đã sớm mắng chửi không dứt. Nhưng Lăng Hựu Tình thật không hổ danh là người cầm đầu, vẫn luôn bình tĩnh ổn định.

Khoảng thời gian trước không ít người giữa đường phản chiến, chạy tới chỗ Quý Phi xum xoe, cũng không thấy nàng ta có hành động gì.

Vốn dĩ Liễu Phiêu Phiêu còn có một hai phân kính trọng nàng ta, không nghĩ tới hiện tại...

Nhìn người đang cầm chén trà mãi không buông cũng không nói chuyện kia, lại liếc nhìn Cố Linh Quân.

Chắc là chồn chúc tết gà rồi, nương nương bọn họ tốt bụng hồn nhiên như vậy, không rành chuyện đời, nếu là bị thứ người bụng dạ đen tối này cố ý hãm hại thì làm sao bây giờ? Nàng phải đề phòng giúp nương nương mới được, Liễu Phiêu Phiêu âm thầm nghĩ.

Lăng Hựu Tình nhận thấy được nhiều ánh mắt tìm tòi nghiên cứu từ khắp nơi trong phòng này nhìn chằm chằm vào người nàng, hít thật sâu một hơi, bình ổn cảm xúc.

Trước khi tới đã chuẩn bị tâm lý một hồi lâu, nhưng vừa bước vào trong cung của Cố Linh Quân, nàng đã cảm giác cả người không thích hợp, ngay cả hô hấp cũng cảm giác có chút khó khăn.

"Lăng tần tới có việc gì?" Thấy Lăng Hựu Tình chậm chạp không trả lời, Cố Linh Quân cũng hỏi lại thêm lần nữa.

Lăng Hựu Tình áp xuống cảm xúc phức tạp dưới đáy mắt, xả ra một nụ cười, nói: "Ngày gần đây ở trong cung rảnh tới không có việc gì làm nên cả gan vẽ một bức tranh về nương nương, mong nương nương không nên trách tội, hôm nay là cố ý đưa tới để nương nương nhìn xem."

Thấy Lăng Hựu Tình nhìn mình cười, Cố Linh Quân đã cảm thấy quái lạ, lại nghe nàng ta một ngụm một cái nương nương tới nương nương lui, thì càng thêm kinh ngạc, trong lòng cũng cảnh giác vài phần.

Mọi người đứng bên cạnh càng giống như nghe được chuyện lạ nhân gian, trên mặt khiếp sợ không hề che giấu.

Lăng Hựu Tình tất nhiên là nhìn thấy, nhưng cũng chỉ có thể xem như bản thân bị mù tạm thời. Từ tùy tùng nha hoàn lấy ra bức tranh cuộn tròn, đặt lên bàn, chậm rãi mở ra.

Bức tranh cuộn tròn từ từ mở ra, một chút một chút xuất hiện nội dung bên trong.

Ánh mắt của mọi người trong phòng đều tụ tập tại đây, kinh ngạc nhất, kích động nhất không ai khác chính là Cố Linh Quân và Liễu Phiêu Phiêu.

Cố Linh Quân: Đây mới là nét vẽ tả thực mà mình muốn họa sư vẻ ra! Đẹp, quả thực chính là bức tranh vẽ thần tiên! Không biết có thể vẽ thêm một bức tranh giống như vầy nữa hay không?!

Liễu Phiêu Phiêu: A! Sao có thể vẽ nương nương đẹp đến như vậy, nếu nàng ta có thể vẽ ảnh bìa hay tập tranh ảnh về nương nương và Hoàng Thượng thì tốt biết mấy?!

Đây là bức tranh mỹ nhân ngắm hoa, nữ tử trong tranh có tám phần giống với Cố Linh Quân, váy dài phết đất tầng tầng chậm rãi bung xõa bay theo gió, sau lưng là một vườn hoa, nhất thời phân biệt không rõ là hoa đẹp, hay là người đẹp hơn hoa.

Lăng Hựu Tình nhìn thấy phản ứng của mọi người, là tự hào đan xen bi phẫn.

Nàng khổ luyện cầm kỳ thư họa nhiều năm, sau khi vào cung không hề có đất dùng võ, thế nhưng lưu lạc đến mức vẽ tranh cho "kẻ địch".

Trong nhà gửi thư, tình cảnh của phụ thân ở trên triều đình càng thêm xấu hổ, thậm chí là tràn ngập nguy cơ. Mẫu thân vẫn luôn miệng dặn dò, nàng ở trong cung phải tiếp cận Cố Linh Quân tạo mối quan hệ tốt đẹp, không thể trở mặt.

Càng phải nắm chặt cơ hội, giành được sự yêu thương từ Hoàng Thượng. Tuy nàng không muốn, cũng không thích hạ thấp địa vị bản thân lấy lòng

con cháu quan võ thô lỗ không có gia giáo, nhưng cũng đành phải nhẫn nhục phụ trọng.

***

Tục ngữ nói, duỗi tay không đánh gương mặt tươi cười, chẳng sợ biết đây là gương mặt cất giấu tiểu lí tàng đao, sắc mặt của Cố Linh Quân và Liễu Phiêu Phiêu cũng hòa hoãn dần xuống.

Cảm thấy ngoài ý muốn còn có Lăng Hựu Tình, không nghĩ tới một bức tranh là có thể đạt được hiệu quả như vậy. Nhớ tới lúc nàng mới vừa bước vào, nhìn thấy mấy người bọn họ đang ngồi chơi chút đồ vật hiếm lạ cổ quái, lại kết hợp với những tin đồn nàng nghe được đoạn thời gian gần đây.

Lăng Hựu Tình cầm chén trà trên bàn lên, khép hờ mắt uống một hớp. Hừ, dù sao cũng chỉ là thứ ngu ngốc chỉ có bề ngoài là coi được, không khó để nàng dắt mũi chơi xoay vòng.

Sau khi đặt chén trà xuống, lại như vô tình đánh giá trong phòng vài lần: "Nơi này của nương nương thật là đẹp."

Cười khổ vài tiếng lại nhăn mi: "Chắc nương nương có thể ngủ ngon cũng là nhờ vào mấy thứ này."

Nói đến đây, đương nhiên là đã gợi lên sự tò mò của Cố Linh Quân: "Lăng tần muốn nói cái gì?"

Nàng biết ngay mà, đột nhiên thay đổi tính tình, nhất định là có việc gì đó yêu cầu.

Quả nhiên, Lăng Hựu Tình than vài tiếng ngay sau đó, muốn nói lại thôi, mở miệng nói: "Nương nương có biết dạo gần đây trong cung đồn truyền có mấy thứ đồ vật không được sạch sẽ đang ngày đêm làm loạn trong cung?"

Cố Linh Quân nhíu mi, có thể không biết sao, ngày đó còn đụng phải người, không có việc gì hay sao mà ban đêm thả tóc mặc váy áo trắng đi vòng vòng trong lãnh cung làm gì, dọa ma người khác thích lắm hả?!

Lăng Hựu Tình: "Có lẽ là do cung của nương nương cách khá xa, lại có người trông coi, cho nên rất làm người an tâm cũng có thể ngủ ngon. Còn cung của thần thiếp thì mỗi lúc đến ban đêm lại luôn lo lắng đề phòng, đêm không thể ngủ."

Người đẹp khóc không ra nước mắt, yếu đuối kể khổ thật là nhìn thấy mà thương, đây cũng là một cảnh đẹp.

Nhưng mà Liễu Phiêu Phiêu nghe vào trong tai thì chuông cảnh báo trong lòng rung với cường độ động đất 5 độ richter, đầu nhỏ nhanh chóng chuyển động.

Lời này có ý gì?

Kể khổ, tỏ vẻ thê thảm, giả vờ đáng thương?

Sau đó ...

Coi trọng chỗ của Quý Phi, muốn chuyển ở chung một cung với nương nương để dễ dàng gặp được Hoàng Thượng, muốn quyến rũ Hoàng Thượng nên dùng kế này sao?

Quá nhiên là con nhà quan văn có khác, mặt dày vô sĩ không ai dám sánh bằng!!!

Như vậy sao được! Nàng không cho phép có người nào chen vào phá hoại người nàng thích, Hoàng Thượng là của Quý phi nương nương, yêu tinh quỷ quái tránh xa ra!!!!

Liễu Phiêu Phiêu chen vào nói trước khi Cố Linh Quân mở miệng: "Nơi này của nương nương làm cho người khác cảm thấy an tâm, ngủ được ngon giấc. Theo cái nhìn của thần thiếp là vì bệ hạ thường xuyên tới, cho nên nơi này có chân long chi khí, những thứ lén lút kia đương nhiên là không dám đến gần rồi."

"Nhưng cũng không phải mỗi người đều có thể được bệ hạ yêu thương như vậy, chẳng qua ngày thường không làm chuyện trái với lương tâm, cho nên ban đêm không có gì phải sợ hãi."

Lời nói đến bên miệng lại vội vàng nuốt trở về, Cố Linh Quân lẳng lặng ngồi yên.

Đồng đội của mình thật sự là quá dũng mãnh!

Lăng Hựu Tình tức giận đến cứng đơ người, biểu tình trên mặt có chút không nhịn được, bình ổn tâm thần, miễn cưỡng bài trừ một nụ cười tươi: "Đó là đương nhiên, chẳng qua việc này làm mọi người trong hậu cung vô cùng hoảng sợ. Bệ hạ lại bận việc chính sự, không rảnh quản đến mấy việc nhỏ này, cho nên thần thiếp mới tìm tới nương nương, muốn bàn với nương nương xem có biện pháp nào giải quyết hay không?!"

Cố Linh Quân: Chuyện này thật sự là vượt qua phạm vi tri thức của ta.

Lúc ấy nàng "Nghé con mới sinh không sợ cọp", nên mới cả gan đi đến lãnh cung điều tra.

Ngày ấy, sau khi nhìn thấy cả một cung điện rộng lớn âm trầm tiêu điều đã để lại không ít bóng ma trong lòng nàng. Sau khi trở về cũng có vài đêm ác mộng quấn thân.

Hơn nữa, đã nhiều ngày nay Lục Trúc và Đặng công công còn thỉnh thoảng ở bên tai nàng nhắc mãi mấy câu chuyện ma quái của nhân gian, làm Cố Linh Quân sợ hãi đám ma quỷ giả tạo này khi nào cũng không hay biết.

Giờ tự nhiên có người đến vứt củ khoai lang phỏng tay này vào trên tay nàng, trong lòng nàng rất khó xử, không biết phải giải quyết ra sao.

Lại nhìn sang Liễu Phiêu Phiêu, cũng nhìn xung quanh.

Lời này của Lăng Hựu Tình không phải là không có lý, tuy mặt ngoài các nàng không nói, nhưng trong lòng cũng là cực kỳ sợ hãi. Đặc biệt có mấy người chức vị thấp, phân phối đến cung điện cách lãnh cung không xa, sợ đến mức ban ngày cũng không dám ra cửa.

Hiện tại, người đứng đầu lục cung chính là Cố Linh Quân, Liễu Phiêu Phiêu vẫn là thật lòng hy vọng nàng có thể ra tay điều tra xử trí, cũng dùng ánh mắt mong đợi nhìn lại nàng.

Lăng Hựu Tình thu hết tất cả biểu tình vào đáy mắt, trong lòng lại mắng một tiếng thứ ngu ngốc không có tài, ngoài mặt lại tươi cười nhìn Cố Linh Quân nói: "Nương nương, thần thiếp có chuyện này... Không biết có nên nói ra hay không?!"

Giờ phút này, Cố Linh Quân rất muốn quăng lại một câu, "Nếu ngươi cảm thấy không nên nói, vậy không cần nói ra", nhưng nàng chỉ có thể hơi hơi nghiêng tai, lấy lạ chăm chú lắng nghe, giả vờ ngu ngốc: "Mau nói mau nói."

Lăng Hựu Tình trong lòng khinh bỉ, nói: "Trong cung gần nhất truyền đến ồn ào huyên náo, đồn thổi nói là có quỷ quấy phá, liệu nương nương có tin tưởng?"

Cố Linh Quân mặt lộ vẻ do dự, thái độ lo lắng không yên.

"Nói vậy chắc nương nương cũng không quá tin là thật, cho nên ngày ấy mới có thể gặp mặt thần thiếp tại lãnh cung, sau lần đó thần thiếp lại đến lãnh cung nhìn thử xem, thì lại phát hiện chút đồ vật thú vị."

Cố Linh Quân kinh ngạc, chớp mắt nhìn về phía Lăng Hựu Tình, ánh mắt cũng có chút thay đổi.

"Lúc trước, Thẩm tiệp dư bị đánh vào lãnh cung thì thần trí thất thường, vẫn luôn điên điên khùng khùng. Cung nhân trực ban đi ngang qua cũng có thể nghe được giọng nàng ta đánh chửi hạ nhân, mà mấy ngày gần đây lại không còn chút âm thanh nào nữa."

Lăng Hựu Tình nói đến một nửa thì dừng lại, hô hấp của mọi người cũng dừng lại theo.

"Càng kỳ lạ chính là, ngày ấy đi ngang qua thần thiếp tùy tiện thoáng nhìn thì phát hiện, tuyết đọng trong viện của nàng ta dày hơn so với nơi khác. Mà trùng hợp, nghe cung nhân nói, ngày gần đây trong cung là bị mất vài

túi muối. Càng trùng hợp, chuyện ma quỷ lại xảy ra ở khu vực này. Xâu chuỗi mấy sự kiện này với nhau, không biết có quan hệ gì hay không?"

Sau khi Cố Linh Quân nghe xong, cảm xúc là trăm ngàn ngổn ngang, cũng có chút sợ hãi, phía sau lưng ẩn ẩn lạnh cả người. Lại cảm khái năng lực và thủ đoạn của Lăng Hựu Tình thật quá cao, đây mới đúng là tiêu chuẩn cung đấu.

Giống nàng như vậy, mỗi ngày đều sống dễ chịu như trong kỳ nghỉ phép, nếu không có Tiêu Dục Hành và phụ thân của nàng che chở, có khả năng nàng đã chết tám trăm năm trước.

Trong cung xảy ra nhiều chuyện như vậy, một manh mối nhỏ nàng cũng chưa quan sát ra tới!

Nghĩ vậy, Cố Linh Quân không khỏi có chút bi thương, uổng nàng tự nhận là từng đọc qua mấy trăm quyển sách cung đấu, biết rõ tất tần tật kịch bản, cũng có thể gặp chiêu nào thì phá giải chiêu đó. Hiện tại, xem ra vẫn là lúc trước nghĩ đến quá đẹp, bước đầu nàng cũng chưa thành công, còn dừng chân tại vạch xuất phát.

Sau khi nói xong, Lăng Hựu Tình chờ Cố Linh Quân phản ứng, không dự đoán thấy nàng ta có biểu cảm như vậy, nhất thời không khỏi có chút khó thở, thứ ngu ngốc này mà cũng làm được Quý phi, được Hoàng Thượng yêu thương cưng chiều?!

Lăng Hựu Tình tức giận, hơi lớn tiếng: "Nương nương!"

Cố Linh Quân lấy lại tinh thần: "Hả?"

Lăng Hựu Tình cố gắng kiềm chế tính tình: "Nương nương... Ngài xem việc này?"

Cố Linh Quân quay đầu ra lệnh cho Đặng công công: "Phái người đi xem."

Đặng công công vừa định đồng ý, đã bị Lăng Hựu Tình cắt ngang: "Nương nương không thể, hành động tùy tiện như vậy chỉ biết rút dây động rừng. Nếu người tin thần thiếp, không bằng giao cho thần thiếp thử xem?"

Sắc mặt mọi người đều phức tạp, chạy một vòng lớn hồ ly mới lộ ra cái đuôi.

Cố Linh Quân vốn là vô tình vô ý, không màng người khác điên cuồng đưa tín hiệu mắt cho nàng, nhưng nàng không thất, thuận thế mở miệng đồng ý.

Lăng Hựu Tình đạt tới mục đích, lộ ra nụ cười tươi nhất hôm nay.

***

Thời tiết càng thêm lạnh, bên ngoài trải qua một đêm tuyết, tích tụ trên nền đất một độ dày nhất định.

Tiêu Dục Hành đi đến gần giường, Cố Linh Quân vẫn đang ngủ ngon lành, không có chút nào phát hiện.

Bởi vì độ ấm phòng trong cao, nên mặt nàng có hơi hơi đỏ hồng.

Bên ngoài lại lạnh, Cố Linh Quân lười biếng không đặt chân ra khỏi cửa, không hề biết bên ngoài có một tin tức đang lan truyền đến ồn ào huyên náo.

Mấy ngày nay Quý Phi không ra khỏi cửa cung, nghe nói lúc nào cũng trong giấc ngủ say, ngẫu nhiên thoáng nhìn, vòng eo hơi nhú nhú, giống mang thai.

Tin này có người đứng ra làm chứng, mấy ngày gần đây Quý Phi thích ăn chua, trời lại đang vào đông nhưng lại muốn uống nước mơ chua.

Lời này một truyền mười, mười truyền trăm, truyền truyền thì biến thành Quý Phi đã có thai hai ba tháng.

Ngay từ đầu, việc này cũng chỉ là lời đồn tại hậu cung, không biết sao lại truyền tới trong tai triều thần.

Sự tình liên quan đến người kế thừa ngôi vị hoàng đế, những người có nữ nhi trong hậu cung, thì đứng ngồi không yên.

Sau khi vào cung, Quý Phi một người độc sủng hậu cung, có thai con vua cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ.

Bọn họ không chấp nhặt, bởi vì Hoàng Thượng cũng sẽ chỉ yêu thương một thời gian, nữ nhi nhà bọn họ còn có cơ hội, nhưng nếu thật sự để nàng ta sinh ra trưởng tử, vậy bọn họ không thể để yên được.

Vì thế, mọi người là trong tối ngoài sáng, thượng tấu xin Hoàng Thượng mưa móc đều dính.

Tiêu Dục Hành nhìn Cố Linh Quân đang ngủ say trên giường, ánh mắt dừng ở trên bụng của nàng, quả nhiên là có hơi hơi nhô lên.

Ad có lời muốn nói:

Cố Linh Quân: Đây là mỡ chống chọi cái lạnh, mấy người không biết sao, hả?!!! Có thai cái đầu mấy người.

Hết chương 33

Cố Linh Quân mơ một giấc mộng.
Trong mộng, trời đã là mùa hè, có ve giấu ở trên cây, không hề chê phiền mà cứ kêu mãi.
Có một nam tiểu hài tử xinh xắn như tượng ngọc, đứng ở dưới tàng cây, vươn tay nhỏ chỉ vào thân cây, miệng nhỏ xinh xắn lúc đóng lúc mở đang nói cái gì đó. Bên cạnh là Trương Đức Phúc đang cười đến không thấy mắt, cong eo cẩn thận che chở.
Đi theo phía sau chính là Đặng công công và Lục Trúc, vẻ mặt cũng tươi cười, vô cùng quan tâm mà nhìn nam tiểu hài tử phía trước.

Cố Linh Quân lòng sinh quái lạ, đang muốn bước lên đi tìm tòi đến tột cùng ra sao, thì nam tiểu hài tử đột nhiên quay đầu nhìn sang.
Gương mặt này cực kỳ tương tự Tiêu Dục Hành, nhưng không có sự quái gở cùng khí thế cao lãnh. Một đôi mắt to, chớp chớp, môi hồng răng trắng, rất là đáng yêu. Trừ những đặc điểm đó ra, tự nhiên khi nhìn thấy gương mặt này, Cố Linh Quân mơ hồ thấy có chút quen thuộc.
Nhưng mà, giây tiếp theo, mặt mày nhăn chặt, miệng mở to, "Oa" một tiếng khóc ra tiếngn, vừa khóc vừa xoay người chạy về phía trước.
Cố Linh Quân giật mình hoảng sợ, ánh mắt theo sát bóng sáng nhỏ bé ấy, thấy nam tiểu hài tử thất tha thất thểu như sắp té ngã, muốn chạy lên đỡ.
Lại không ngờ, đám Lục Trúc lại duỗi tay chắn lại, ánh mắt đề phòng, như là đang nhìn người xa lạ.
Nàng còn chưa có phản ứng lại đây rốt cuộc là có chuyện gì, thì thấy nam tiểu hài tử chạy đến một người trước mặt, lay ống quần muốn ôm.
Gương mặt người nọ dần dần hiện ra, là Tiêu Dục Hành.
Vừa thấy mới phát hiện, bên cạnh còn có một nữ tử, nhìn không rõ gương mặt, nhưng dựa sát vào nhau Tiêu Dục Hành, tư thế thân mật.
Nam tiểu hài tử bị Tiêu Dục Hành ôm đến trên đùi, nữ tử đứng kế bên cúi đầu dỗ dành. Tiêu Dục Hành chỉ là tùy ý liếc mắt nhìn nàng, nàng chưa bao giờ thấy ánh mắt này, tràn ngập xa cách cùng lạnh nhạt.

Tim Cố Linh Quân đột nhiên cảm giác co rút đau đớn, không khí như là đang dần dần biến mất, nói không nên lời, vô cùng khó chịu.
Sau đó nàng tỉnh.
Cảnh trong mơ như chưa biến mất, đối diện trước mắt vẫn là gương mặt lạnh lùng kia.
Nhưng lại không giống như trong mộng, đôi mắt trước mắt này mơ hồ mang theo chút ý cười. Lại vừa thấy, phát hiện hắn đang nhéo mũi nàng, hình như là không ngờ đến nàng lại đột nhiên thức giấc, biểu tình chớp mắt mất tự nhiên.
Làm như không có phát xảy quá bất kỳ chuyện gì, Tiêu Dục Hành tự nhiên rút tay về: "Tỉnh?"
Cố Linh Quân còn đang đắm chìm trong mộng, đầu còn có chút lâng lâng, nhìn thấy Tiêu Dục Hành, theo bản năng ni non: "Hài tử đâu?"

Tiêu Dục Hành ánh mắt trầm xuống: "Cái gì hài tử?"

Cố Linh Quân ngồi dậy, xoa xoa đầu: "Hài tử của ngài chứ ai?"
Tiêu Dục Hành không nói chuyện nữa, ánh mắt dừng ở bụng nàng.
Cố Linh Quân theo tầm mắt của hắn, tay cũng vỗ vỗ lên.
Vài giây sau mới hồi phục tinh thần lại, đầu vẫn choáng choáng váng váng, muốn chuyển sang đề tài khác, nhưng đầu tiên vẫn là biểu đạt sự tức giận: "Tại sao lại muốn nhéo mũi của thiếp!"
Trách không được ở trong mộng nàng có cảm giác hô hấp không thông thuận!
Hắn phải nói như thế nào đây? Nhìn nàng ngủ ngon lành nên nhịn không được ra tay xoa bóp mặt nàng, chơi đùa với mái tóc của nàng?!!!
Không nghĩ tới, chính là hắn làm ra nhiều động tác như vậy nhưng nàng vẫn không có phản ứng, cái mũi chỉ hơi hơi nhăn lại.
Còn tại sao lại muốn nhéo... Hắn cũng nói không nên lời, theo bản năng nói sang chuyện khác: "Vừa mới rồi nàng nhắc tới hài tử?"
Cố Linh Quân cũng thuận lợi bị anh mang theo tiết tấu, phát hiện tay mình còn đang vỗ vỗ ở trên bụng, vội vàng dời đi.
Giọng nói mang theo chút ủy khuất, lên án trong mộng hắn vô tình vô nghĩa: "Thiếp có một giấc mộng, trong mộng, người và nữ nhân khác sinh hài tử!"
Tiêu Dục Hành đã nói không ra lời, hắn còn chưa có hoài nghi nàng có "Tư

thông" với dã nam nhân nào khác hay không, ngược lại bị nàng chỉ trích hắn ở trong mộng sinh hài tử với nữ nhân khác?
Cố Linh Quân không có nhận thấy được không khí dần dần chuyển lạnh, cái miệng nhỏ vẫn ở bá bá mà nói: "Hơn nữa, ánh mắt ngài nhìn thần thiếp đặc biệt lạnh nhạt, bọn Lục Trúc cũng vậy..."
Nói nói, mới phát hiện ánh mắt kia nhìn nàng toát ra khí lạnh rung người, hậm hực ngoan ngoãn mà ngậm miệng lại.
"Thần thiếp sai rồi, đây chỉ là một giấc mộng." Rốt cuộc, Cố Linh Quân cũng đã ý thức được người ngồi trước mặt này không phải là người mà nàng tùy ý oán giận, vội vàng bổ cứu nói thêm một câu.
Tiêu Dục Hành không có quá lớn phản ứng, nắm tay nàng, như là đang bắt mạch.
Cố Linh Quân rất là ngạc nhiên: "Hoàng Thượng, người còn biết xem mạch?"
Một lát sau, Tiêu Dục Hành buông tay nàng, mới trả lời: "Hiểu một ít."

Cố Linh Quân gật gật đầu, kết hợp động tác của hắn, giờ mới phản ứng lại đây, không thể tưởng tượng được mà nhìn hắn.
Nàng không phải mơ một giấc mộng sao, tự nhiên đùng cái hoài nghi nàng mang thai là sao?!
Ánh mắt là thật có chứa chút bất mãn cùng lên án, nhưng lại thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hắn dừng lại ở trên bụng nàng.
Bởi vì trong nhà ấm áp, Cố Linh Quân ngủ trưa cũng chỉ mặc một bộ áo trong, phác hoạ ra dáng người tốt đẹp, mà phần bụng rõ ràng có chút phồng lên.
Cố Linh Quân mặt nhiễm một chút xấu hổ, xả chăn, che lại.
Thật ra nàng cũng phát hiện, không biết sao vừa tới mùa đông thì có rất nhiều thịt mỡ không biết từ đâu ra đều trộm chạy đến những phần nhạy cảm trên cơ thể nàng. Mặt, cánh tay, bụng, đều được chúng nó "quan tâm chăm sóc".
Nàng còn từng tự an ủi bản thân, rằng mùa đông nhiều chút thịt là chuyện bình thường, qua đông không chừng sẽ gầy xuống.
Không nghĩ tới, hiện tại lại bị người khác hiểu lầm là mang thai!
Sắc mặt Cố Linh Quân phức tạp, vừa định mở miệng giải thích, không ngờ còn chưa nói một chữ, thì đột ngột ợ một tiếng khá to. Nàng vội vàng che miệng lại, nhưng cơ thể lại có ý nghĩ của riêng nó, sau đó là một loạt tiếng nấc cục.

Từ bỏ giãy giụa, mặt Cố Linh Quân đã xám như tro tàn, không dám nhìn biểu tình của người bên cạnh.
Tiêu Dục Hành cúi đầu nhìn nàng nghiền ngẫm tươi cười, tựa như con người hắn, thật thần bí, sau đó quay đầu rời đi.
***
Đợi Tiêu Dục Hành đi rồi, Lục Trúc vẫn luôn đợi ở bên ngoài vội vàng đi vào trong, choàng thêm áo khoác lên người Cố Linh Quân, trong khi nàng vẫn đang ngồi ở trên giường vừa nấc cục, vừa suy nghĩ về nụ cười vừa rồi của Tiêu Dục Hành.
"Nương nương hãy mặc thêm quần áo, cẩn thận bị cảm lạnh."
Cố Linh Quân quay đầu nhìn "Kẻ phản bội" ở trong mộng, lại nghĩ đến hành động thất lễ vừa nãy, thét chói tai ngã vào trên giường, trùm chăn kín đầu.
Nhưng nấc cục lại không gián đoạn, âm thanh vẫn truyền từ trong chăn ra bên ngoài.
Lục Trúc mặt mang ý cười, kéo kéo chăn, phát hiện giật không ta, cũng tùy nàng.
Cứ như vậy, cách chăn nói cho nàng nghe: "Vừa mới nãy nô tỳ có nghe nương nương nói, người nằm mơ mơ thấy hài tử?"
Cố Linh Quân xốc lên một góc chăn, lộ ra gương mặt nhỏ, gật gật đầu, lại trùm trở về.

Lục Trúc lớn hơn nàng hai tuổi, dù chưa thành hôn, nhưng nên hiểu trước khi vào cung cũng có ma ma chuyên môn dạy dỗ quá. Bên ngoài nhìn thấy nương nương được yêu thương chiều chuộng độc sủng hậu cung, nhưng nàng ngày đêm bên người hầu hạ, là thật là giả cũng nhìn ra được.
Những tin đồn thổi bên ngoài trong đoạn thời gian này cũng truyền tới lỗ tai nàng, tuy biết nhưng không cãi lại hay đính chính sự thật.
Phòng cũng chưa viên, thì làm cách nào sẽ có thai được kia chứ?
Nhưng người khác hỏi, cũng chỉ có thể trả lời bâng quơ.
"Nương nương vào cung cũng đã có một đoạn thời gian, theo lý có hài tử cũng không phải chuyện gì khác lạ, nhưng..."
Cố Linh Quân dừng nấc cụt, nghe Lục Trúc nói như vậy, thò đầu ra, sao hôm nay ai cũng đều nhắc đến việc mang thai?
Thấy nàng lộ ra biểu tình khó hiểu, Lục Trúc nhỏ giọng nói: "Nương nương có điều không biết, bên ngoài đều đang đồn truyền, nương nương có khả năng đã có thai, ai cũng nghĩ cách tới hỏi thăm thực hư..."

Ngoài dự đoán, Cố Linh Quân đột nhiên xốc chăn, bật dậy, nhất quyết phải đi xuống giường.
Lục Trúc hoảng sợ: "Nương nương muốn đi đâu?"
Đi đâu? Đi giảm béo chứ đi đâu!
Cố Linh Quân bi phẫn nghĩ đến mỡ mỡ trên người.
Lảo đảo một cái, lại bị chăn vướng té ngã ở trên giường.
Lục Trúc nhường người nâng dậy, hơi trấn an sau lại nói: "Nô tỳ biết, nương nương căn bản không có thai."
Cố Linh Quân đang muốn gật đầu, thì nghe Lục Trúc nói tiếp: "Nhưng hôm nay nương nương lại mơ thấy hài tử, nói không chừng là trời cao báo trước tương lai. Hiện giờ có được sự yêu thương cưng chiều từ Hoàng Thượng, nếu nương nương chủ động hơn một chút, vậy... Nói không chừng việc hoài con rồng, cũng không phải là không có khả năng."
Một câu cuối cùng nói thật sự quá mức ái muội, Cố Linh Quân đều đã quên phản bác, hài tử ở trong mộng cũng không phải là của nàng.
Trực tiếp nhảy vọt qua phân đoạn tạo hài tử, cân nhắc tới khúc sinh hài tử.
Sinh hài tử?
Không cần, đau lắm, không sinh!!!!
Nơi này là cổ đại, sinh hài tử không phải tương đương với đi tham quan cửa địa ngục, mời Diêm Vương đến nhà làm khách?!!!
Nếu là ở hiện đại, trăm phần trăm Cố Linh Quân sẽ nhịn không được muốn lên mạng đăng bài hỏi con dân trên mạng ...
"Khẩn cấp, không muốn sinh con, nhưng thật sự là nhà có ngôi vị hoàng đế cần phải thừa kế, làm sao bây giờ?!!!"
Vẻ mặt rối rắm của nàng dừng ở trong mắt Lục Trúc đã biến thành ý khác, lộ ra tươi cười vừa lòng.

Giúp Cố Linh Quân mặc xong quần áo, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì: "Nương nương, biểu thiếu gia cũng sắp trở lại kinh thành rồi."
Biểu thiếu gia?
Cố Linh Quân chưa từng nhìn thấy dòng nào nhắc tới người này trong nguyên tác, nhưng sau khi lục lọi lại ký ức của nguyên chủ.
Mẫu thân của nguyên chủ đã buông tay nhân gian khi nguyên chủ còn rất nhỏ, Cố Tranh là Cố Tông Võ chọn lựa con cháu trong tộc mang về nhà nuôi, chủ yếu là làm bạn bên cạnh nguyên chủ.
Mặt mày ra sao thì nguyên chủ nhớ không nổi, nhưng không biết ký ức từ

đâu cứ lùa về.
Hình như Cố Tranh là phu quân nuôi từ bé của nguyên chủ thì phải?!!
***
Ý nghĩ về hài tử vừa xuất hiện, cả một ngày đều quanh quẩn ở trong đầu Cố Linh Quân không dứt.
Nàng nhịn không được mà nghĩ, diện mạo của nàng và Tiêu Dục Hành như vậy, hài tử sinh ra tới sẽ thật xinh đẹp!
Nam tiểu hài tử trong mộng... Hiện tại nhớ lại, hình như có chút giống nàng?
Nhưng nàng không phải thánh mẫu Maria, không ai phối hợp, sao có thể sinh ra tới.
Nghĩ đến người có thể phối hợp với nàng...
Cố Linh Quân nháy mắt trở nên giống như tôm luộc.
Nàng âm thầm hao tổn tinh thần buồn rầu một buổi trưa, đến buổi tối, chuẩn bị đi vào giấc ngủ vẫn còn đang rối rắm.
"Sống một cuộc sống bình thường không tốt hay sao, nghĩ đến sinh hài tử làm cái gì?!"
"Nhưng nam tiểu hài tử trong mộng thật sự rất đáng yêu!"
"Thôi, không nghĩ nữa, Tiêu Dục Hành sao có thể..."
Cố Linh Quân mới vừa nghĩ ở trong đầu, bên ngoài đã truyền đến âm thanh thông báo...
"Hoàng Thượng giá lâm."
Cố Linh Quân giật mình, bỗng nhiên ngồi bật dậy.
Hắn thật sự tới phối hợp nàng sinh hài tử ?!!!
Hết chương 34

Chương 35: Chương 35:

Trong vòng một ngày tới hai lần, thật sự là quá mức quỷ dị, thế cho nên khi Tiêu Dục Hành vừa đặt chân vào phòng, đi đến trước mặt nàng, Cố Linh Quân còn không biết nên biểu hiện ra sao.
Ánh mắt khắp liếc nhìn khắp nơi trong phòng, tay nắm chặt vạt áo, toàn thân đều cảm thấy không thích hợp, tay chân cũng không biết đặt ở đâu.
"Bệ... Bệ hạ." Cố Linh Quân lắp bắp mà nói lớn.
Tiêu Dục Hành nhỏ giọng trả lời lại, giang hai tay tùy ý cung nhân cởi áo ngoài.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cố Linh Quân ngơ ngác nhìn, đợi cung nhân đều lui ra ngoài, Tiêu Dục Hành ngồi vào bên cạnh nàng, đầu còn có chút trống rỗng.
Cố Linh Quân ngửi được mùi Long Tiên Hương dễ ngửi, hơi liếc nhìn, thấy ngọn tóc của hắn còn có chút ướt át.
Trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, là tắm gội qua.
Lại đi nhìn tóc của hắn, đen nhánh mềm mại, hơi hơi lóe sáng, chất tóc thoạt nhìn còn tốt hơn của nàng.
"Đang nhìn cái gì?" Trầm thấp tiếng nói vang ở bên tai.
"Hoàng Thượng, tóc của người không bị chẻ ngọn, chất tóc thật tốt nha." Trong đầu nghĩ cái gì, miệng nói ra luôn.
Cố Linh Quân: "..."
"Chẻ ngọn?"
Cố Linh Quân căng da đầu, cuốn lên một sợi tóc dài của mình: "Giống như vậy nè, đuôi tóc bị tách là hai nửa, chính là ' chẻ ngọn ', chứng minh tóc bị

tổn thương."
Tiêu Dục Hành khẽ cười cười: "Thì ra là thế, cảm ơn Quý Phi chỉ dạy thêm kiến thức."
"Không cần khách sáo." Cố Linh Quân khiêm tốn trả lời.
Tiêu Dục Hành gỡ xuống ngọc quan, chuẩn bị đi ngủ.
Cố Linh Quân hoảng loạn lên, ngắm khắp nơi, ánh mắt lại dừng ở mái tóc của hắn, như là tìm được rơm rạ cứu mạng, đôi mắt đột nhiên sáng ngời: "Hoàng Thượng, tóc của ngài còn chưa lau khô kìa, cứ để như vậy ngủ sẽ bị đau đầu nha, hơn nữa cũng dễ dàng rụng tóc nữa."
Nói xong lại giơ tay sờ sờ đầu tóc của mình: "Thần thiếp cũng chưa có lau khô tóc nữa."
Tiêu Dục Hành ánh mắt nặng nề, trong mắt quay cuồng cảm xúc phức tạp, không nói gì.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Tạm thời kéo dài thành công, Cố Linh Quân nhẹ nhàng thở ra, cong cong khóe miệng, có chút may mắn.
Vì thế, hai người cứ như vậy, phân biệt ngồi ở hai bên giường, ngẩng đầu lên lau khô tóc.

***

Không biết qua bao lâu, tóc của Cố Linh Quân đã hoàn toàn khô, nhưng vì ngồi lâu nên chân có chút tê dại.
Đã kéo lâu như vậy, Cố Linh Quân cũng tìm không ra cái cớ gì. Dẫn đầu bò lên trên giường trước, sau đó nói: "Hoàng Thượng, đi ngủ đi?"
Tiêu Dục Hành liếc nhìn nàng, đứng dậy tắt đèn đuốc trong phòng, lại lên giường.
Cảm giác bên cạnh nhiều thêm một hơi thở ấm áp, trái tim Cố Linh Quân căng thẳng. Âm thanh phát ra từ trong lồng ngực như sấm, áp lực không nổi, trong không gian đen nhánh trên giường, cái cảm giác có một người nam nhân nằm chung, hơi thở ấm áp dán sát vành tai, làm nàng vô cùng căng thẳng.
Đôi mắt dần dần thích ứng với bóng đêm, mơ hồ có thể nhìn thấy chút hình

dáng, Cố Linh Quân lặng im nửa phút, vẫn là hỏi ra vấn đề nghĩ hồi trưa:
"Hoàng Thượng, tại sao ban ngày lại đột nhiên tới đây..."
Buổi tối lại tới nữa là sao? Nhưng nàng không dám hỏi về sau.
Nhắc tới chuyện ban ngày, Cố Linh Quân vừa chờ đợi hắn trả lời, trong đầu lại nghĩ.
Từ "Sinh hài tử" nghĩ đến "Muốn chủ động".
Trong đêm tố,i vang lên âm thanh chăn gấm cùng vật liệu may mặc cọ xát, Tiêu Dục Hành lật người, chống đầu, tóc dài chảy xuống, hơi khép hờ mắt nhìn nàng.
Biết rõ là không có khả năng, nhưng theo bản năng, Cố Linh Quân vẫn là ngừng thở, thu hẹp bụng.
"Quý Phi có biết bên ngoài đều đang truyền cái gì?"
Thấy không rõ biểu tình, giọng nói trầm thấp dễ nghe càng thêm rõ ràng. Cố Linh Quân cẩn thận suy đoán: "Là hài... Hài tử sao?"
Đáp lại nàng là một tiếng cười khẽ.
"Trẫm cũng nghĩ đã đến thời điểm nên có một đứa con." Tiêu Dục Hành nói.
Cố Linh Quân yên tĩnh chờ, lại chậm chạp không thấy người kế bên có động tĩnh, tự động bổ não tiếp...
— "Kiếp sau ngươi cũng không có khả năng có mang trong người dòng máu của trẫm."
— "Ngươi không xứng sinh hạ hoàng tử."
— "Không cần si tâm vọng tưởng, bỏ ý nghĩ kỳ lạ đó đi."
Nhưng mà Tiêu Dục Hành chỉ là xoay người, nói: "Ngủ đi."
Cố Linh Quân: "???"
Chuyện đến nước này còn kêu ta ngủ như thế nào?!
Mau mở mắt ra nói tiếp đi chứ!

Cố Linh Quân không có chút nào buồn ngủ, mở to đôi mắt suy nghĩ nửa ngày mới nghĩ thông đôi chút, chắc là làm dáng cho người khác xem rồi.
Nói không nên lời là thất vọng hay là may mắn, Cố Linh Quân không tiếng động thở dài.
Tuy nằm ở cùng cái giường, cùng cái chăn, nhưng khoảng cách giữa hai người có thể nằm thêm một người nữa.
Cảm giác được tất cả không khí xung quanh đều là hơi thở của người nằm kế bên, cũng không phải là lần đầu tiên như thế, nhưng đây lại là lần Cố Linh Quân khẩn trương nhất, tim đập nhanh nhất.

Màn đêm che lấp tất cả màu sắc, bao gồm màu đỏ không bình thường trên mặt nàng.
— "Sắc tức là không, không tức là sắc..."
— "Tiên đế gây dựng sự nghiệp chưa thành thì nửa đường lăn ra chết, vừa vào đông, Ích Châu đã xảy ra chuyện, còn thành... Thành gì tuyết rơi không ngừng?"
Cố Linh Quân ở trong lòng nhớ lại mấy phân đoạn tấu chuông, muốn phân tán lực chú ý, nhưng trong đầu vẫn là nhịn không được suy nghĩ miên man.
Nếu nàng và Tiêu Dục Hành thực sự có hài tử, thì sẽ ra sao?!
Cẩn thận nhìn sang người nằm bên cạnh, không dấu vết đánh giá, Cố Linh Quân lết lại gần người Tiêu Dục Hành một chút.
***
Cứ nghĩ rằng việc đêm qua đã đủ huyền huyễn, đủ ly kỳ. Nhưng khi Cố Linh Quân phát hiện lúc bản thân thức dậy trong lòng ngực Tiêu Dục Hành, mới biết được đó căn bản không xem là cái gì.
Nàng cách mặt hắn đến cực gần, hô hấp như có thể giao triền, tay đang ôm vòng eo thon chắc của hắn, chân cũng đang gác lên chân hắn.
Cùng giường ngủ, tay chân đan xen sưởi ấm cho nhau, giống như một đôi vợ chồng yêu thương lẫn nhau.
Nhất thời phân biệt không rõ đây là mơ hay là hiện thực, nên không đành lòng đánh thức người trước mắt, chỉ là nhìn chằm chằm xem.
Chắc là mơ rồi.
Người nam nhân kia dùng một loại ánh mắt có thể xem như dịu dàng nhìn nàng, cũng xứng với động tác, duỗi tay xoa mặt nàng.
Lòng bàn tay ấm áp, truyền đến độ ấm. Tầm mắt Cố Linh Quân dừng ở trên môi hắn, môi mỏng hơi nhấp, giống như bản tính của hắn, nhìn luôn có vẻ xa cách.
Giống như chỉ cần nàng hơi hơi ngửa đầu, là có thể chạm tới.
Cố Linh Quân nghiêng đầu, giống như loài động vật nhỏ bé làm nũng, dán mặt cọ cọ vào lòng bàn tay hắn.
Dù sao ở trong mơ mà, không hôn một cái thì thiệt lắm.
Ở trong mộng của mình, đương nhiên là muốn làm gì thì làm.

Cố Linh Quân cong cong khóe miệng, hơi hơi ngửa đầu, chu đôi môi đẩy lên trên.
Bàn tay vẫn còn treo ở giữa không trung, vẫn còn giữ nguyên trạng thái

như lúc nàng cọ vào, không hề có phản ứng nào khác.
Chỉ dừng lại mấy giây, Cố Linh Quân đã trở lại vị trí cũ.
Như không hài lòng, lại ngẩng đầu, dán môi thêm lần nữa.
Dù là ở trong mộng, Cố Linh Quân cũng không dám hành động quá mức lỗ mãng. Chỉ là dán nhẹ như vậy, cũng cảm nhận không ra mùi vị gì.
Thì ra hôn môi là loại cảm giác này, cũng chẳng ra gì.
Cố Linh Quân buông người ra, cũng là lúc nên tỉnh.
Nhắm mắt lại mở ra, vẫn là gương mặt đẹp trai phóng to của Tiêu Dục Hành.
Cố Linh Quân đầu óc trống rỗng, trái tim bắt đầu gia tốc nhảy lên, gắt gao khép lại mí mắt.
Một bàn tay nhéo cằm nàng, sức lực không hề nhỏ, giọng nam hơi mang khàn khàn vang lên: "Sợ hãi?"
Nửa ngày Cố Linh Quân cũng không dám mở mắt ra, một hồi lâu, bàn tay đang nắm cằm nàng bỗng buông ra. Một vài âm thanh xột xạc, chăn bị xốc lên, gió lạnh lùa vào.
Cố Linh Quân hơi hí mắt, thấy Tiêu Dục Hành muốn xuống giường. Nhưng mà giây tiếp theo, động tác của hắn lại ngừng giữa đường, nửa chống cơ thể ở trên giường, tư thế rất kỳ lạ.
Cố Linh Quân cũng bất chấp tất cả, tiếp tục "Giả chết", theo tầm mắt của hắn, phát hiện nàng đang đè lên tóc của hắn, vội vội vàng vàng di chuyển cơ thể.
Tiêu Dục Hành bước xuống giường, xoay người săn sóc giúp nàng đắp chăn kín mít, tươi cười không rõ nguyên do.
Hiện tại, Cố Linh Quân đã không có tâm tư cảm khái "nam nữ cổ đại đều để tóc dài, quả nhiên khi ngủ sẽ đè tóc lẫn nhau".
Mà tràn ngập trong lòng đều là: Xong rồi xong rồi! Trời muốn ta chết, ta xong đời rồi!
Dám làm ra hành động này với đóa hoa cao ngạo lạnh lùng, băng thanh ngọc khiết, thần thánh không thể xâm phạm, chỉ được nhìn từ xa không thể dâm loạn!
A a a, Cố Linh Quân, ngươi thật là mê nam nhân hết thuốc chữa rồi!!!
Cố Linh Quân không ngừng ở trên giường quay cuồng, hối hận thiếu chút dùng đâm đầu vào tường.
***
Cố Linh Quân mãn đầu óc đều là nhớ tới chuyện vừa mới làm khi nãy, máy móc mà tùy ý Lục Trúc trang điểm chải chuốt, đợi tới lúc bị đẩy ra ngoài mới

tỉnh lại.
"Nương nương cẩn thận dưới chân." Lục Trúc thấy nàng ngẩn người, nhỏ giọng nhắc nhở.
Cố Linh Quân lấy lại tinh thần, thấy nơi xa lạ, mê mang hỏi: "Đây là nơi nào?"
"Nương nương đi vào sẽ biết." Lục Trúc thần thần bí bí nói.
Cố Linh Quân mang theo chút tò mò đi vào, thấy rõ người ngồi bên trong, theo bản năng co giò muốn chạy, cơ thể đã xoay hơn phân nửa. Nhưng lại bị một giọng nói to lớn vang dội kêu dừng chân...
"Kiều Kiều, con đi đâu? Còn không mau đi vào!"
Kêu xong mới phát hiện bản thân mình thất lễ, khụ hai tiếng, lại nói: "Nương nương còn muốn đi nơi nào?"

Một giọng nam khác đầy ý cười nói: "Nhạc phụ cần gì khách sáo, hôm nay là bữa tiệc gia đình, có thể tự nhiên như ngày thường."
Cố Tông Võ là bị tiếng "Nhạc phụ" của Tiêu Dục Hành làm hoảng sợ, miệng nửa mở, sắc mặt mất tự nhiên, nhưng lại mang theo một chút đắc ý.
Cố Linh Quân căng da đầu, đi vào trong, cung nhân dẫn dắt ngồi xuống vị trí bên cạnh Tiêu Dục Hành.
Cố Linh Quân cố gắng khống chế tầm mắt của mình, tuyệt đối không thể lệch khỏi quỹ đạo, cực kỳ nghiêm túc nhìn mấy người ngồi phía dưới.
Bên trái là phụ thân của nàng, bên cạnh ngồi một nam tử quần áo lụa màu xanh ngọc, tuổi không lớn, ước chừng tương đương với Tiêu Dục Hành. Nhưng khí chất xuất chúng, khóe miệng tuy hàm chứa ý cười, nhưng mặt mày lại mơ hồ toát ra sát khí.
Phía sau ngồi hai người, dù không mặc quân phục, nhưng nhìn từ bộ dáng đến hình thể cũng không thể đoán ra, đây là quân lính.
Phía bên phải là một nhà Trung Viễn Hầu, còn mấy người nữa ngồi gần nhà bọn họ, tuy có chút quen mặt nhưng không nhớ nổi tên. Cố Linh Quân nhận ra được Trạng Nguyên năm nay, cũng là vị hôn phu của Khang Nghi, đang ngồi ở vị trí phía cuối.
Từ lúc nàng tỉnh lại đến nay chỉ có một canh giờ, nhưng Cố Linh Quân lại phát hiện có chỗ nào đó không ổn.
Tiêu Dục Hành không dùng lâm triều sao!?
Tự nhiên tổ chức bữa tiệc gia đình là sao?!Cũng không ai báo trước cho nàng hết?! Nàng lại là người đến cuối cùng?!
Người nam nhân ngồi bên cạnh đột nhiên giải thích giúp nàng: "Ngày gần

đây thân thể Quý Phi không khoẻ, trẫm cố ý để nàng ấy nghỉ ngơi nhiều một chút, mong rằng các vị thứ lỗi."
Những người ngồi phía dưới cười cười, một biểu tình "hiểu, hiểu", ánh mắt lơ đãng dừng ở trên bụng Cố Linh Quân.
Cố Linh Quân: "???"
Làm như còn ngại không đủ đô, Tiêu Dục Hành lại sai người đổi rượu trên bàn của nàng thành nước ấm.
Cố Tông Võ nhìn vào trong mắt, sắc mặt phức tạp, nhịn không được nhìn lại thêm lần nữa, ông thật sự phải làm gia gia sao?!!!
Cố Linh Quân trộm di chuyển tầm mắt, mới vừa nhìn đến cằm của hắn, đã bị bắt gặp tại trận.
Tiêu Dục Hành mang theo cười, động đũa gắp miếng điểm tâm cho nàng: "Quý Phi mới thức dậy nên chắc còn chưa dùng bữa sáng?"
Mới thức dậy...
Bữa sáng...
Cố Linh Quân nhịn không được nhìn ra ngoài trời, mặt dần dần đỏ lên.
"Hôm nay Cố tiểu tướng quân chiến thắng trở về, lại thay Đại Chu ta lập công lớn, tới, chúng ta kính ngài ấy một ly." Trung Viễn Hầu cười ha hả giơ lên chén rượu, nói.
Cố Linh Quân theo ánh mắt mọi người, rơi xuống người nam tử ngồi bên cạnh Cố Trung Võ.
Cố Tranh nâng mắt, vừa lúc đối diện với ánh mắt tò mò của nàng.
Tác giả có lời muốn nói:
Bí mật chuyên khuê phòng của Hoàng Thượng và Quý Phi: Bàn về cách chăm sóc tóc.
Hết chương 35

Chương 36: Chương 36:

Cố Linh Quân sớm đã quen làm bình hoa ở trong các bữa tiệc, cho nên nàng tưởng hôm nay cũng giống như những lần trước, treo lên nụ cười tươi trên mặt, đoan trang ngồi yên.
Nhưng vai chính hôm nay chính là Cố Tranh, Cố tiểu tướng quân mới vừa quay trở lại kinh thành, còn có ngàn tơ vạn sợi liên quan đến nàng, trong lúc mọi người nói chuyện vẫn là thỉnh thoảng sẽ bị nhắc tới.
Nếu là có người cẩn thận quan sát, thì sẽ phát hiện hôm nay nàng có chút khác thường, gương mặt vẫn luôn ửng đỏ.
Cố Linh Quân chưa bao giờ nếm thử một bữa tiệc cố gắng hết sức gồng người mà vẫn luôn bất an như thế, còn luôn ngóng trông sớm kết thúc.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Trong lòng chuẩn bị hết nửa ngày, nàng mới thở sâu, nói nặng thật cẩn thận: "Hoàng Thượng, sáng nay..."
Tiêu Dục Hành nghiêng đầu nhìn nàng.
Cố Linh Quân ngẩn ra, ngắt đoạn lại nói tiếp: "Sáng nay thần thiếp tưởng còn đang trong giấc mơ."
Đáy mắt Tiêu Dục Hành nhiễm đầy ý cười, khóe môi hơi cong, môi mỏng phun ra hai chữ: "Trong giấc mơ?"
Cố Linh Quân ảo não cắn cắn môi trong vô thức.
Đúng vậy, ở trong giấc mơ... Nàng làm chuyện này với hắn, không phải nói rõ nàng có lòng dâm tà sao?!
"Đêm nay Quý Phi hãy từ từ giải thích sau." Nghe xong câu cuối cùng trong lòng nàng, Tiêu Dục Hành nói một câu làm lòng nàng càng nặng trĩu.

Cố Linh Quân cúi đầu, từ bỏ giải thích, trong lòng tràn đầy bất an, hối hận, làm nàng có cảm giác bản thân là tên cướp bá đạo độc ác, không những vào nhà cướp của, còn cưỡng bức gái nhà lành.
Nàng không thấy được chính là, sau khi nghe câu "cưỡng bức gái nhà lành" nụ cười trên mặt Tiêu Dục Hành càng đậm.
Cố Tranh ngồi phía dưới, thu hết tất cả vào đáy mắt, hơi khép mắt cúi đầu, lộ ra một nụ cười châm chọc nghiền ngẫm.
***
Cố Linh Quân còn tưởng rằng, chờ đến khi bữa tiệc kết thúc, mọi người ai về nhà nấy. Rốt cuộc mùa đông lạnh giá, trời tuyết đất đóng băng, cũng không có hoạt động giải trí gì.
Nhưng đến khi biết được còn có hoạt động ngắm mai, Cố Linh Quân cảm thấy bản thân mình nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.
Nàng dời ánh mắt hy vọng ký thác ở trên người Cố Tông Võ, theo lý một đám quân nhân chắc là không có hứng thú gì với mấy vụ văn nhã này mới đúng.

Nhưng mà không ngờ, Cố Tông Võ lại vô cùng hứng thú, sang sảng cười nói: "Thật tình cờ, thần ở Tây Bắc nhiều năm, vẫn luôn đều nhìn thấy cát bụi hoang sơ, cũng đã rất nhiều năm không được ngắm mai rồi. Hôm nay chúng ta học theo đám văn nhân, học đòi văn vẻ một chút, hahaha."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cố Linh Quân vào vườn mai, cố ý đi chậm vài bước, kéo ra một khoảng cách với đám người Tiêu Dục Hành.
Tuy không có hứng thú, nhưng vừa đặt chân vào vườn mai, hai mắt Cố Linh Quân vẫn là nhịn không được trước sáng ngời ngợi.
Tối qua tuyết đổ suốt đêm, bao phủ toàn bộ mặt đất, lớp tuyết dầy gần năm centimet. Tuy đã sau giờ ngọ, nhưng ánh sáng mùa đông cũng không gây khó chịu, mà ngược lại càng thêm ấm áp phần nào.
Hoa mai khắp vườn đã nở hơn phân nửa, giữa phông cảnh trắng xoá xuất hiện những đóa hoa mai màu hồng đào, vô cùng độc đáo.
Không khó để nhìn ra người làm vườn đã cẩn thận chăm sóc chúng

nhường nào, nhiều đóa hoa mai đều lớn nhỏ bằng nhau, chia thành từng khoảng cách thích hợp.
Cố Linh Quân duỗi tay chạm vào, lớp tuyết dính trên đóa hoa mai màu hồng đào rơi xuống trong tay nàng, lạnh đến mức làm nàng run rẩy toàn thân.
Lục Trúc lấy ra áo khoác lông cáo, choàng lên người nàng, đứng bên cạnh cẩn thận nâng đỡ không làm nàng té ngã.
Thật ra, đáng lẽ xung quanh Cố Linh Quân phải có bóng dáng của đám người kia, nhưng nàng cố ý né tránh, nên dần dần rơi lại phía sau. Vườn mai chiếm cứ một địa phương khá rộng lớn, Cố Linh Quân đi tới đi tới nữa, ngược lại thành con đường mê cung, chỉ có thể xa xa nghe được âm thanh nói chuyện với nhau.
Tuy còn có hai ba cung nữ và thái giám đi theo, nhưng trong lòng Lục Trúc vẫn sinh ra chút lo lắng: "Nương nương, chúng ta đừng đi vào quá sâu, hay là tìm nhóm người Hoàng Thượng đi."
Cố Linh Quân suy nghĩ một chút, gật gật đầu, quay đầu lại thì phát hiện không biết khi nào có một người đứng ở khoảng cách mười mét phía sau nàng, đang nhìn chằm chằm vào người nàng.
Cố Linh Quân đến gần, trong lòng cân nhắc, không biết nên xưng hô như thế nào, cuối cùng vẫn là khách sáo gọi một tiếng: "Cố tiểu tướng quân."
Cố Tranh nhìn thiếu nữ trước mắt, giữa lớp áo khoác lông xù xì lộ ra gương mặt nhỏ, màu da như hòa hợp làm một với khoảng tuyết trắng phía sau, hơi hơi hích hích cái mũi, hình như là bị gió thổi nên cứ hít hà mãi, cũng có chút đỏ.
Ăn khớp với gương mặt trong trí nhớ của hắn, nhưng lại có cảm giác lạ lẫm, cũng cao không ít.
Duy nhất tính tình không coi ai ra gì, đôi mắt nhìn ai cũng như nhìn một con kiến, giờ phút này chỉ là tò mò cùng tìm tòi nghiên cứu.
Cố Tranh áp xuống kinh ngạc trong lòng, cung kính mà trả lời một câu: "Quý Phi nương nương."
Lục Trúc đứng bên cạnh vừa vui lại vừa lo lắng: "Biểu thiếu gia."
Cố Tranh cũng nhìn nàng gật đầu.

"Sao nương nương không đi chung với Hoàng Thượng?" Cố Tranh và Cố Linh Quân cùng nhau sóng vai đi trở về, khoảng cách trung gian có thể chứa được hai ba người.
Nhắc tới Tiêu Dục Hành, gương mặt nàng nhịn không được có chút nóng lên,

tùy tiện tìm lý do ậm ừ trả lời: "Đi đi thì bị lạc."
"Nương nương vào cung cũng có một đoạn thời gian, lần trước gặp mặt, hình như là sinh nhật của *thúc phụ vào 5 năm trước." Cố Tranh nói.
*Thúc phụ: Thúc - Chú; Phụ - Cha (nghĩa là người chú có địa vị ngang như người cha trong lòng).
"Ừ!" Trả lời cho qua, trong lòng Cố Linh Quân lại nảy sinh ra chút ngờ vực, trong đầu điên cuồng cố gắng nhớ lại quá khứ có dính dáng tới Cố Tranh.
...Không có kết quả, trừ bỏ thân phận của hắn, còn lại đều trống rỗng.
Lại cố gắng nhớ lại nguyên tác cốt truyện, nhưng cũng không biết có phải là vì xuyên qua lâu quá hay không, mà giờ nàng đã không còn nhớ tới bất kỳ thông tin có ích nào.
Trong lòng hoảng loạn dần dần khuếch tán, Cố Linh Quân âm thầm liếc mắt nhìn người nam nhân đang đi bên cạnh, nhịn không được âm thầm suy đoán.
Cố Tranh và nguyên chủ là thanh mai trúc mã, cùng nhau trưởng thành, lại có thêm một thân phận là phu quân nuôi từ bé, lại kết hợp với phản ứng và giọng điệu vừa rồi...
Hay là... Từng có một đoạn tình với nguyên chủ?
Có khi nào là Tương Vương tưởng nhớ, nhưng thần nữ không quan tâm?
Nghĩ vậy, Cố Linh Quân trộm dịch hai bước ra bên ngoài, kéo giãn khoảng cách.
Nàng không cần nam phụ si tình.
Động tác nhỏ này đương nhiên dừng ở trong mắt Cố Tranh, khóe môi nhếch lên nụ cười trào phúng, nhưng chỉ là chợt lóe mà qua, không có bất kỳ ai chú ý tới.
Bên tai hình như lại vang lên giọng đầy trẻ con của thiếu nữ không chút nào che giấu ghét bỏ: "Cố Tranh, ngươi đừng cho rằng ngươi được phụ thân ta thu dưỡng là có thể bay lên cành làm phượng hoàng? Đừng quên thân phận của ngươi, muốn làm ca ca của ta hả? Ngươi không xứng!"
Vây xung quanh người nàng là một đám hài tử, đang cười nhạo chế giễu, cũng hùa theo sôi nổi mở miệng trào phúng hắn.
"Không phải là sự thật sao? Con của thiếp chính là con của thiếp, nhìn hắn là biết ngay không giống con chính thất như chúng ta, thứ *tiện loại."
*Tiện loại: là thế hệ sau của những người có thân phận thấp kém.

"Ê, nghe nói phụ mẫu của ngươi đều không cần ngươi, có thật hay không?!"

"Cố Tranh, người đi tòng quân đừng sợ tới mức té từ trên ngựa té xuống nha, mất mặt Cố gia, mất mặt cả vương triều Đại Chu!!!"
Nghe mọi người nói những lời độc ác cười nhạo, thiếu nữ không những không có ngăn lại, ngược lại càng cười đến thoải mái.
.....
Nhớ tới quá khứ, ánh mắt Cố Tranh lại lạnh thêm vài phần, nhưng nhiều năm trong quân đã rèn luyện ra tuyệt chiêu che giấu cảm xúc của bản thân, mỉm cười hỏi: "Nương nương ở trong cung sống tốt không?"
Cố Linh Quân trong lòng lộp bộp... Tới, giọng điệu này, biểu tình này, giống y chang Tấn Vương luôn!
Nói vậy cũng đúng, từ nhỏ bị thu dưỡng, còn gắn bó cả tuổi thơ với nguyên chủ, thanh mai trúc mã nha, tình cảm nhất định thâm sâu. Diện mạo của hai người lại hơn người như thế, cũng không phải là không có khả năng nảy sinh ra chút tình cảm khác thường nào.
Hơn nữa, không phải còn có thân phân phu quân nuôi từ bé sao?! Có lẽ là từ nhỏ đã nhận định, không ngờ nửa đường xảy ra biến cố... Haizzz, cũng là người đáng thương...
Cố Linh Quân đứng ở góc độ người ngoài cuộc, nhịn không được sinh ra tí thương hại, giọng điệu cũng dịu đi một phần: "Ta ở trong cung sống khá tốt, bệ hạ đối với ta là trăm ngàn yêu thương cưng chiều, ta..."
Nói đến một nửa lại cúi đầu, lộ ra biểu tình thẹn thùng.
Dù có chút đồng tình, nhưng Cố Linh Quân cũng không muốn dính dáng gì đến hắn.
Cố Tranh cười nói: "Phải không? Vậy thật đúng là không ngờ tới..."
Không ngờ tới?
Chẳng lẽ trong tưởng tượng của hắn, nguyên chủ phải khóc lóc nhào vào trong lòng ngực của hắn, hai người ôm nhau, cảm khái chuyện đời trêu người sao?
Cố Linh Quân càng nghĩ càng lo lắng, Cố Tranh đột ngột xuất hiện ở phía sau lưng nàng, nói vậy cũng không phải là ngoài ý muốn, nhất định là vẫn luôn chú ý, cố ý tới tìm nàng.
Tuy không phải trai đơn gái chiếc, nhưng quan hệ và thân phận giữa hai người chung quy là đặc thù, nếu lúc này bị người khác thấy, cũng không biết sẽ bị đồn thổi như thế nào nữa.
Nhưng mà, người thường thường sợ cái gì thì tới cái đó, Cố Linh Quân vừa mới ở trong lòng nghĩ như vậy, thì đã nghe được giọng nói đầy quen thuộc

của Đặng công công...
"Nương nương ở kia!"
Cố Linh Quân vừa nhấc mắt, thì thấy một đám người xuất hiện phía trước, dẫn đầu chính là Tiêu Dục Hành.
Cố Linh Quân: "..." Trời muốn diệt ta!
***
Cố Linh Quân nỗ lực khống chế biểu tình trên mặt, nhưng lúc đi đến bên cạnh Tiêu Dục Hành vẫn là nhịn không được sinh ra loại cảm giác chột dạ như yêu đương vụng trộm bị trượng phu bắt được vậy.

Làm chuyện tốt mà không biết, Đặng công công dùng vẻ mặt tò mò, dừng ở trên người nàng và Cố Tranh: "Nương nương đi đâu vậy? Sai lại ở chung một chỗ với Cố tiểu tướng quân..."
Cố Tranh cũng đi tới, vẻ mặt bằng phẳng, cung kính mà hành lễ: "Mới vừa rồi thần cùng mọi người tách ra, một mình đi sang hướng khác, trùng hợp gặp được nương nương, nên đành kết bạn đi tìm mọi người."
Cố Tông Võ cũng đi ra, cười vỗ vỗ bả vai Cố Tranh: "Đừng giải thích nhiều, hai huynh muội các ngươi cũng đã lâu không gặp, tâm sự đủ chưa?"
Cố Tranh mỉm cười gật gật đầu.
Đám người đứng phía sau trong lòng suy đoán bậy bạ, nghe xong thì bừng tỉnh, đều đã quên, bọn họ còn có tầng thân phận này.
Cố Linh Quân nhẹ nhàng thở ra, giương mắt nhìn Tiêu Dục Hành, trùng hợp hắn cũng cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt hai người giao tiếp với nhau.
Cố Linh Quân trừng lớn đôi mắt, cắn cắn môi, trong lòng lại điên cuồng hò hét ...
--- "Hoàng Thượng trăm triệu lần đừng nghĩ bậy!"
--- "Thần thiếp thật sự không có dính dáng gì đến hắn!"
--- "Lòng thần thiếp chỉ có ngài, nguyện trung thành với ngài, trời đất chứng giám!"
.....
Cố Linh Quân nỗ lực chớp đôi mắt, hy vọng có thể thông qua ánh mắt truyền ý nghĩ cho Tiêu Dục Hành biết.
Tiêu Dục Hành cười cười, duỗi tay giúp nàng khép lại cổ áo khoác có chút rời rạc, dịu dàng nói: "Theo sát, đừng để đi lạc nữa."
Cố Linh Quân khóe miệng cong lên, gật gật đầu.
Dưới khung cảnh tuyết trắng hoa mai mày hồng đào, có một đôi nam nữ

diện mạo hơn người, khí chất như thần tiên, chắc chắn là trời đất tạo nên một đôi.
Cố Tranh nhìn nhìn, ánh mắt ám ám, nhíu mày, trong lòng nhịn không được sinh ra nghi hoặc.
Hoàng Thượng sáng suốt như thế, tại sao có thể nhìn trúng thứ ngu ngốc như Cố Linh Quân? Chẳng lẽ cũng bị lớp da bên ngoài này quyến rũ?"
Tác giả có lời muốn nói:
Sân khấu nhỏ:
Cố Linh Quân: "Hình như ta có một nam phụ yêu mà không được! Haizzz, thật tội!"
Cố Tranh: "Ha!"
Hết chương 36

Chương 37: Chương 37:

Dẫn đầu đi ở đằng trước chính là hai cung nhân, giống như hướng dẫn viên, vừa đi vừa cung kính giới thiệu.
Cố Linh Quân đi bên cạnh Tiêu Dục Hành, bị mọi người vây quanh, phía sau còn kéo theo một cái đuôi thật dài.
Nét mặt của đám người đó đều thể hiện sự tươi cười đầy khéo léo, thỉnh thoảng còn kề tai nói nhỏ.
Cũng không biết có phải hay không vì phối hợp với nàng, mà bước chân của Tiêu Dục Hành chỉ bằng một nửa so với ngày thường. Mọi người đi hết nửa ngày, khó khăn lắm mới đi chưa đến một nửa vườn mai.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Người xung quanh dường như đều biến mất, trong trời đất băng tuyết này chỉ còn lại có hai người bọn họ, tốc độ nhảy của trái tim trong lồng ngực càng lúc càng nhanh.
Nàng khoác áo choàng dày rộng, che giấu hai bàn tay đang nắm lấy nhau, chỉ là nhẹ nhàng nắm, như gần như xa, nếu không có độ ấm, Cố Linh Quân sẽ cho rằng đây là ảo giác.
Giống như vừa rồi, nàng bị hòn chôn trong nền tuyết vấp ngã, Tiêu Dục Hành tay mắt lanh lẹ, đỡ nàng đứng thẳng.
Có lẽ là giấc mơ hồi sáng kéo dài đến tận bây giờ, có lẽ là vừa mới nãy bị Cố Tranh quấy nhiễu nên đầu óc có chút hỗn loạn. Đầu óc của nàng nóng lên, mơ màng hồ đồ, tránh thoát bàn tay đang vịn đỡ cánh tay nàng, sau đó nhét bàn tay mình vào trọn trong lòng bàn tay Tiêu Dục Hành.
Chờ Cố Linh Quân phản ứng lại đây, vẻ mặt nàng đã trợn mắt há hốc mồm.

Tiêu Dục Hành ánh mắt nặng nề, nhìn nàng thật sâu, quan tâm lo lắng nói câu: "Không sao, tiếp tục đi."
Nhưng tay lại nắm chặt không buông.
Hai người khoác áo choàng dày, trùng hợp che lấp phần tay, cũng che tầm mắt một đám người phía sau, bọn họ chỉ cho rằng bệ hạ và Quý Phi chỉ là thân mật dựa sát vào nhau đi gần cho ấm.
Chỉ có hai cung nhân đi đằng trước kia, quay đầu lại nhìn, trong mắt có hơi hơi kinh ngạc.
Lần đầu tiên Cố Linh Quân hy vọng... Con đường này có thể không có khúc cuối, cứ như vậy đi xuống mãi là được.
***
Cố Linh Quân từng tổng kết ra một định luật, mỗi khi nàng chờ mong đừng có người tới quấy rầy hoặc là không hy vọng nhìn thấy người nào đó... Thì, giây tiếp theo người này sẽ xuất hiện.
Giống như có người cố tình sắp xếp vậy.
Quả nhiên, trong lòng vừa mới dâng lên ý nghĩ này, thì phía sau đã truyền đến một trận ồn ào. Từ xa dần dần tiến tới gần bọn họ.

Tiêu Dục Hành buông tay nàng ra, quay đầu lại nhìn.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Thấy có một người bị đuổi theo, nghiêng ngả lảo đảo chạy vội, như muốn chạy ngược trở về, nhưng lại bị nhóm người kia vây quanh buộc hắn phải đi về phía trước.
Biến cố này lập tức khiến cho cung nhân hoảng loạn, trong nháy mắt, đoàn người đi phía sau đều xông tới, hô lớn: "Hộ giá".
Thật ra, ngầm mai có đến mấy vị võ tướng, cho nên không cần quá mức lo lắng đến sự an toàn, họ cũng không mang theo thị vệ đi cùng. Cho đến khi người nọ bị cưỡng chế đè xuống quỳ gối trước mặt, mọi người mới phát hiện, chỉ là một tiểu thái giám, dáng người suy nhược, sắc mặt tái nhợt.
Tiêu Dục Hành nhíu mày: "Chuyện gì?!"
Trương Đức Phúc cũng là vẻ mặt sốt ruột, đang muốn tra hỏi tiểu thái giám này, nhưng ông chưa kịp mở miệng, thì có một giọng nữ dịu dàng từ phía

sau mọi người truyền đến.
"Thần thiếp xin Bệ hạ thứ tội."
Đám người tự động nhường ra một con đường, thì thấy một nữ tử chậm rãi đi tới.
Đón ánh nhìn chăm chú của mọi người, nàng ta đi cũng không nhanh không chậm, nét mặt lại nhàn nhạt tươi cười, đi đến phía trước, hành lễ đúng tiêu chuẩn.
Người nữ tử này không ai khác chính là Lăng Hựu Tình.
Trương Đức Phúc híp mắt nhìn nhìn, bước lên hỏi: "Lăng tần, đây là có chuyện gì?!"
Lăng Hựu Tình giương mắt, nhìn Cố Linh Quân, lại nghiêng đầu nhìn Tiêu Dục Hành, nói: "Trong khoảng thời gian này, trong cung có chút tin đồn nhảm nhí, nói là..."
Dừng một chút lại nói tiếp: "Khiến chúng tỷ muội hậu cung không được an bình. Thần thiếp bất tài, chủ động ôm việc này vào người, hy vọng tra ra chân tướng. Lại mong có thể vì bệ hạ và nương nương giải ưu sầu."
"Tấm lòng lương thiện không phụ lòng người, trải qua mấy ngày điều tra, cuối cùng thần thiếp cũng bắt được người đứng sau lưng phá rối. Hôm nay đang lúc bắt giữ hắn thì lại xảy ra chút việc ngoài ý muốn, một đường đuổi theo đến tận đây, quấy nhiễu hứng thú của bệ hạ và nương nương, còn thỉnh bệ hạ thứ tội."
Đặng công công vừa nghe vừa nhịn không được âm thầm lắc đầu, Lăng tần rõ ràng nói dối.
Tư thế vừa rồi không phải ngoài ý muốn, mà là nàng ta muốn chạy vào nơi này, nhiều người như vậy còn bắt không được một tiểu thái giám? Còn tình cờ như vậy, đuổi người đuổi tới tận nơi này?
Rõ ràng là cố ý ép hắn ta chạy đến con đường này, cũng may mọi người cùng nhau bắt lấy, không để tên thái giám này làm hại Hoàng Thượng và Quý Pi.
Lục Trúc cũng nhăn mặt, nàng biết mà, Lăng tần nhất định là không có lòng tốt. Hôm nay biểu thiếu gia nhà nàng quay trở lại kinh thành, nói như thế nào Cố gia bọn họ cũng là vai chính. Bắt trộm sớm không bắt trễ không bắt, lại canh ngay lúc này bắt, đây là làm cho ai xem!?

Đặng công công và Lục Trúc không hẹn mà cùng đối diện tầm mắt, lẫn nhau trong mắt đều thấy được hai chữ viết hoa... Tâm cơ!

***

"Đây là có chuyện gì?" Thấy Tiêu Dục Hành im lặng không nói, Cố Linh Quân mở miệng hỏi.

Lăng Hựu Tình có chút không tình nguyện dời đi tầm mắt, trả lời: "Thưa nương nương, chân tướng việc này ra sao... Chỉ sợ còn cần mời Hoàng Thượng dời bước đến lãnh cung.."

Nói xong lại nhìn ra sau, làm như mới phát hiện còn có người ngoài ở, mặt lộ ra vẻ ảo não.

Phía sau, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều nghe được những lời đồn thổi đó, sau khi nghe Lăng Hựu Tình nói thì càng gợi lên hứng thú. Nhưng dù sao cũng là việc nhà của hoàng đế, tuy tò mò, cũng không thể chối lại đi theo, đều tự giác tránh xa rời khỏi nơi này.

Mà nàng và Tiêu Dục Hành lại đi theo Lăng Hựu Tình đến lãnh cung. Phía sau, còn người lo lắng an nguy của nữ nhi nhà mình tò tò đi theo, chính là Cố Tông Võ, nhưng không biết tại sao Cố Tranh cũng đi theo.

Tiểu thái giám bị đè trói vẫn luôn cúi đầu, không có một chút phản ứng, nhưng gần đến lãnh cung, lại liều mạng giãy giụa.

Bề ngoài thoạt nhìn suy yếu, nhưng sức lực lại không nhỏ, thấy thái giám đè trói bản thân vừa lơ đãng, ngược lại làm hắn có cơ hội tránh thoát chạy lên phía trước vài bước.

Vội vàng đuổi theo sử dụng chút lực, nửa gương mặt của tiểu thái giam kia đều bị chôn ở trong nền đất ngập tuyết.

Lại lần nữa bước vào lãnh cung, sóng lưng Cố Linh Quân nổi lên một chút lạnh lẽo, theo bản năng nhích lại gần Tiêu Dục Hành.

Trong lòng âm thầm suy đoán, chắc đây là lần đầu tiên hắn tới lãnh cung.

Lăng Hựu Tình dừng lại trước cửa một tòa cung điện, ra lệnh cho cung nhân đẩy cửa ra, xoay người nói: "Đây là nơi Thẩm tiệp dư bị biếm vào, tinh thần nàng có chút thất thường, cả ngày điên điên khùng khùng, nhưng đoạn thời gian này, ngược lại rất an tĩnh."

Việc này Cố Linh Quân nghe qua, tập trung tinh thần chờ nàng ta nói tiếp.

Lăng Hựu Tình lại vẫy vẫy tay, kêu hai thái giám lại gần, dựa lỗ tai gần nói vài câu.

Hai thái giám gật gật đầu, đi vào phía trong, nhưng một hồi đã ra tới, hai người đang hợp sức khiêng một thứ gì đó.

Đợi đến khi buông ra, Cố Linh Quân nhìn thấy rõ, đồng tử phóng to, sợ tới mức lui ra sau một bước, không khéo một chân đạp lên chân Cố Tranh đang

đứng phía sau nàng.
Cố Linh Quân: "..."
Quả nhiên là cố ý đến gần nàng, đứng ở phía sau lưng nàng khi nào vậy!?

Vì nhìn cẩn thận mới bước lên một bước, Cố Tranh: "..."
Thứ hai thái giám khiêng ra tới chính là một cái chăn bông bị cuộn thành đoàn, bên ngoài dùng dây thừng buộc chặt, một đầu còn lộ ra gương mặt người, đã trắng bệch không chút máu. Nếu không phải vẫn còn có hơi thở mỏng manh phập phồng, thì sẽ nghĩ lầm người này đã qua đời.
Lăng Hựu Tình cúi đầu nhíu nhíu mày: "Tiểu thái giám này chính là người trông coi Thẩm tiệp dư, nhưng lại tra tấn nàng ta thành như thế, tất cả cũng bởi vì nàng ta vô tình phát hiện chuyện hắn lén làm sau lưng."
"Thần thiếp vô tình điều tra được, nơi Thẩm tiệp dư ở là nơi hẻo lánh nhất lãnh cung, tuyết đọng đều ít hơn so với nơi khác. Sau khi cẩn thận quan sát, mới phát hiện này mấy chỗ đó chứ bí mật động trời."
Cố Linh Quân tràn đầy tò mò: "Là gì?"
Lăng Hựu Tình trong lòng đắc ý lại nhiều thêm một phân, nhìn Cố Linh Quân cười nói: "Nương nương không cần gấp, đi theo thần thiếp sẽ biết."
Nói xong, là đầu bước vào trong viện, Tiêu Dục Hành từ đầu đến đuôi vẫn luôn im lặng cũng đi theo vào trong.
Lăng Hựu Tình đi đến trước một bức tường, dùng ánh mắt ra lệnh, đã có cung nhân chạy lên, phủi sạch lớp tuyết đọng.
Dần dần lộ ra một bức vẽ bùa ma cổ quái, hình như là dùng màu thuốc trần bì thuốc vẽ lên.
"Đây là chỗ thứ nhất."
Lăng Hựu Tình nói xong lại ra ngoài viện, đi đến một cung điện khác, ở cạnh giếng cạn là chỗ thứ hai.
Tiếp theo lại lần lượt tìm được nơi thứ 3, thứ tư ở nhiều vị trí khác nhau.
Cuối cùng đi vào trước cửa cung điện khác, Cố Linh Quân cảm thấy có chút quen thuộc. Lăng Hựu Tình dẫn đầu vào trong, Tiêu Dục Hành lại dừng bước chân, đứng ở ngoài cửa.
Lăng Hựu Tình khó hiểu, kêu một tiếng: "Bệ hạ?"
Cố Linh Quân cũng quay đầu, lại chú ý tới, không trung bắt đầu rơi tuyết. Lãnh cung vốn chính là hoang vắng, liên tiếp nhìn mấy chỗ vẽ bùa đầy cổ quái, đáy lòng mọi người đã có chút lạnh. Mà giờ phút này, tiểu thái giám vẫn luôn cúi đầu lại từ từ lớn giọng cười rộ lên, phát ra tiếng cười không

giống người thường, bén nhọn lại có chút đáng sợ.
"Bệ hạ sợ sao? Sao lại không dám đi vào?" Tiểu thái giám ngẩng đầu, ánh mắt âm trầm.
Tiêu Dục Hành nhìn thẳng vào mắt hắn, không nói một lời.
"Thần thiếp gần như tìm khắp lãnh cung, phát hiện có năm vị trí vẽ hình bùa kỳ lạ." Lăng Hựu Tình nói.
"Thần thiếp trong lúc vô tình biết được, trong cung có trộm, Ngự Thiện Phòng mất đi mấy bao muối. Lúc đầu có một chút, sau đó chính là một bao lại một bao."
"Muối có thể làm tuyết tan, thần thiếp nhớ tới lãnh cung đọng ít tuyết, nên suy đoán hai chuyện này có liên hệ gì đó hay không, không ngờ lại phát hiện mấy thứ này. Nhưng đây là cái gì, thần thiếp kiến thức nông cạn nên kh..."
Lời tuy là nói như thế, nhưng trong lòng Cố Linh Quân vẫn là sinh ra tỷ kính trọng.

Tri thức nông cạn?! Vậy người nhìn không ra cái gì như nàng thì gọi là gì?!
Ngẩn người một lát, nàng phát hiện sắc mặt người xung quanh đều đã thay đổi, như chìm vào đại địch.
Im lặng hồi lâu, lúc này Tiêu Dục Hành mới mở miệng, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Đưa Quý Phi và Lăng tần hồi cung."
Lăng Hựu Tình giật mình, nàng lo lắng khám sát rất lâu mới bắt được người phá rối trong cung, giờ phơi bày ra tất cả lại hoàn toàn không có khen thưởng hay làm Hoàng Thượng nhìn nàng với một con mắt khác.
Nét mặt khống chế không được toát ra thất vọng, nhưng cũng chỉ có thể rời đi.
Đi ngang qua Cố Linh Quân, còn cố tình liếc liếc xem thường.
Tuy Cố Linh Quân cũng sợ hãi, nhưng giờ phút này lại không muốn rời đi. Có lẽ là mấy ngày nay Tiêu Dục Hành dung túng làm lá gan của nàng lớn lên, công nhiên kháng chỉ.
Tay nhẹ nhàng kéo lấy ống tay áo của hắn, thương nghị nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp không đi, được không?"
Cố Tông Võ đứng sau lưng bỗng bước lên phía trước, kéo xuống tay nàng, dùng giọng điệu không cho phép cự tuyệt nói: "Kiều Kiều nghe lời, đi về trước đi."
Lại hơi hơi nghiêng người, nói: "Tranh Nhi, đưa muội muội ngươi trở về."

Cố Linh Quân ngây người vài giây, mới phản ứng lại đây "Muội muội" chính là nàng. Không tình nguyện mà nhìn về phía "Ca ca", lại phát hiện biểu tình trên mặt hắn không kiên nhẫn kèm theo ghét bỏ?
Cố Linh Quân: "???"
Tuy Cố Tranh không muốn, nhưng cũng chỉ có thể làm theo, nhìn nàng nói: "Nương nương thỉnh trở về."
Cố Linh Quân mới vừa xoay người đi nửa bước, thì nghe được tiểu thái giám hét lên: "Bệ hạ kêu nương nương rời đi, có phải là sợ nương nương biết chân tướng, không ngờ người bên gối lại là máu lạnh vô tình, thô bạo tàn khốc như thế? Ngay cả chính huynh đệ ruột thịt cũng hạ độc thủ được?"
Người của Tấn Vương?!!!
Cố Linh Quân dừng lại bước chân, suy đoán.
Cố Tông Võ nhịn không được bước nhanh về phía trước, một chân đá vào ngực tiểu thái giám, tức giận nói: "Ngươi ở đây nói hươu nói vượn cái gì?"
Tiểu thái giám ngã xuống đất, tay che lại ngực, mặt lộ vẻ thống khổ, lại vẫn thở phì phò nói: "Cố tướng quân... Ngài trung can nghĩa đảm, nhưng lại chỉ biết ngu trung... Thờ kính tên đê tiện tiểu nhân này... Hắn làm sao xứng làm... Làm vua của một nước kia chứ..."
"Huống chi... Ngôi vị hoàng đế này của hắn, là... Là đoạt tới, Cố tướng quân còn nhớ rõ Khang... Khang Vương?"
Cố Tông Võ tức giận càng tăng lên, đang muốn mở miệng, lại bị Tiêu Dục Hành ngăn lại.
Chỉ thấy Tiêu Dục Hành đi lên trước, ngừng ở tiểu thái giám hai bước chân, cúi đầu nhìn hắn, trong mắt như băng tuyết ngàn năm không tan, gằn từng chữ một nói: "Không có Khang Vương, chỉ có tội nhân Tiêu Dục Tu."
Hết chương 37

Chương 38: Chương 38:

Như là bị cái gì đó kích thích, tiểu thái giám đang quỳ bỗng nhiên nhào lên tới, muốn nhào về phía Tiêu Dục Hành. Nhưng cung nhân kiềm chế hắn lại, gắt gao ấn cơ thể hắn xuống mặt đất.
"Dẫn xuống." Tiêu Dục Hành thu hồi tầm mắt, lạnh lùng ra lệnh.
Tiểu thái giám liều mạng giãy giụa, trong miệng không quên kêu to, nghiêm túc lắng nghe sẽ phát hiện hắn là đang lặp lại ... "Khang Vương", "Thục phi nương nương".
Sau khi tiểu thái giám bị dẫn đi, không khí như chìm vào trong không gian chết chết, im lặng đến phát sợ. Cố Linh Quân xa xa nhìn bóng dáng Tiêu Dục Hành, thế nhưng cảm thấy rất nàng độc.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Nên xem, không nên xem, nên nghe, không nên nghe, Cố Linh Quân cũng đều nghe xong toàn bộ.
Nhưng Cố Tranh vẫn là nhỏ giọng nói: "Mời nương nương quay về."
Cố Linh Quân lại nhìn bóng dáng Tiêu Dục Hành, xoay người rời đi.
***
Trên đường trở về, tuyết càng rơi càng lớn, Lục Trúc nhanh nhạy đã sớm chuẩn bị dù, Đặng công công tiếp nhận căng ra, thay nàng che chắn tuyết. Lục Trúc kéo nón áo choàng sau lưng của Cố Linh Quân lên, lại thay nàng cột dây áo choàng trước cổ, giấu cả người vào bên trong áo khoác, bọc đến kín mít. So sánh với bị người che chở bận trước bận sau, Cố Tranh đi kế bên, có vẻ bị vắng vẻ.
Hôm nay Cố Tranh mặc quan phục màu tím, bên ngoài cũng không có mặc

thêm áo choàng chống lạnh. Dù như thế, dáng người của hắn vẫn thẳng tắp, phảng phất như không chịu ảnh hưởng từ bất kỳ thứ gì.
Đặng công công và Lục Trúc cũng là vẻ mặt xấu hổ, nhìn xung quanh, nhất thời nghĩ không ra chủ ý gì.
Cố Linh Quân đi vài bước, nhìn sang người bên cạnh, trong lòng tràn đầy rối rắm.
Chút tuyết này chắc là không có gì đáng ngại?
Nhưng như vậy có thể bị người khác nói nàng đối xử lạnh lùng không coi trọng trọng thần trong triều không? Rốt cuộc cũng có chút quan hệ họ hàng...
Hai người đi được một đoạn đường, cũng không thấy hắn có hành động gì đặc biệt. Có lẽ, nguyên chủ và Cố Tranh cũng không có tư tình không thể cho ai biết? Chỉ là nàng suy nghĩ nhiều?!
Nếu thật là phu quân nuôi từ bé, thì làm sao một tí ký ức cũng không có?
Không hề trông gà hoá cuốc, Cố Linh Quân dần gỡ bức tường cảnh giác. Lại nghĩ đến tình cảnh hiện tại của bản thân đã sớm vượt qua khỏi cột mốc cái chết trong nguyên tác.
Hiện nay phụ thân nàng lập công lớn trở về, Cố Tranh cũng là chạm tay là bỏng, có nhà mẹ đẻ như vậy, thì còn có ai dám động chạm vào nàng.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cũng không biết quan hệ giữa nguyên chủ và Cố Tranh như thế nào?
Nhưng Cố Linh Quân biết, ít nhất cũng phải tạo mối quan hệ tốt đẹp với hắn ta.
Cố Linh Quân cắn cắn môi, tiếp nhận dù từ trong tay Đặng công công, đi về phía Cố Tranh, căng dù đủ che cho hai người.
Cố Tranh dừng bước, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn nàng.
Cố Linh Quân thoáng nhìn, tuyết rơi không ít lên trên đầu vai và tóc của hắn, vẻ mặt mất tự nhiên nói: "Dù đủ lớn, có thể che được hai người."
Cố Tranh lẳng lặng nhìn nàng, nửa ngày mới trả lời: "Cảm ơn ý tốt của nương nương, chút tuyết này với thần mà nói còn không coi là cái gì."
Ẩn ý chính là tự che đi, đừng làm phiền ta.

Cố Linh Quân xem chút không nhịn được khinh bỉ ra mặt, lúc này càng cảm thấy đi tiếp không được mà bước lùi cũng không xong, vẫn đứng bất động cầm dù che tuyết.
Hai người cứ như vậy lặng im đứng nhìn nhau, cánh tay nhỏ yếu giơ dù cao một thời gian, đã bắt hết sức lực của Cố Linh Quân, từ từ phát run. Dù cũng không nhẹ, hơn nữa nàng mặc rất dày, giơ nửa ngày cánh tay đã có chút tê rần.
"Tay của ta mỏi quá." Cố Linh Quân thành thật nói.
Cố Tranh cong cong khóe miệng, mắt nhìn xuống, che dấu kinh ngạc cùng tìm tòi nghiên cứu.
Thật ra, chuyện loại này cũng không phải lần đầu tiên xảy ra, có một lần, đại tiểu thư cũng từng kêu hắn bung dù che tuyết, chẳng qua nhân vật được che là thú cưng của nàng ta.
Dù trong lòng Cố Tranh sinh ra nghi ngờ, nhưng trên mặt lại không hiện ra chút biểu tình nào, thuận theo mà tiếp nhận dù.
***
Dù không lớn, miễn cưỡng cũng có thể che khuất hai người, nhưng vẫn có chút bông tuyết thổi vào người, Cố Linh Quân quấn chặt áo khoác còn thấy lạnh.
Lại đi vài bước, hai cung nhân đang bước vội vàng đến, nhìn thấy bọn họ, vội vàng quỳ thỉnh an, lúc rời đi ánh mắt còn đảo qua lại ở trên người bọn họ.
Cố Linh Quân có chút mất tự nhiên, dịch bước sang bên phải, kéo ra chút khoảng cách.
Như là biết trong lòng nàng đang băn khoăn điều gì... Cố Tranh dừng bước, chậm rãi mở miệng nói: "Theo lý, hậu cung phi tần không được gặp mặt nam nhân khác ngoài Hoàng thượng, việc đưa Quý Phi trở lại cung không phải điều thần nên làm. Thúc phụ cũng biết rõ, nhưng thúc phụ lo lắng cho an nguy của nương nương, làm thần hộ tống quay về cung. Bệ hạ nghe xong cũng không có phản đối, chắc là sẽ không trách cứ nương nương không biết quy cũ."
Cố Linh Quân nhỏ giọng ừ một tiếng.
Hai người không nói nữa, biểu tình trầm trọng, ước chừng đều nghĩ về chuyện mới vừa rồi.

Một lát sau, nàng nhịn không được hỏi: "Hồi nãy... Tên thái giám kia nhắc tới

' Khang Vương '; ' Thục phi ' là ai, Cố tiểu tướng quân có biết không?!"
So với chuyện về Khang Vương và Thục phi, Cố Tranh càng kinh ngạc thái độ và cách xưng hô của Cố Linh Quân.
"Không phải nương nương đã từng gặp qua Khang Vương một lần sao?"
Cố Linh Quân: "..."
Mỗi một người Vương gia đều có dính líu đến nguyên chủ?
Cố Linh Quân hơi hoang mang, ậm ừ nói: "Nhớ không rõ lắm..."
Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Cố Tranh càng sâu, nhưng vẫn giải thích với nàng: "Thục phi là mẹ đẻ của Khang Vương, chỉ qua một lần nhận được long ân mà Thục phi có Khang Vương, cũng là con trai nhỏ nhất của tiên đế. Nhưng sau đó lại giở trò búa chú, nuôi cổ trùng, sử dụng cấm thuật tà ác ở trong cung, cho nên Khang Vương bị gạch tên khỏi tông tịch, Thục phi bị biếm lãnh cung."
Dừng một chút, lại nói tiếp: "Khang Vương lên thuyền ngắm cảnh hồ thì ngoài ý muốn lật thuyền, rơi xuống nước bỏ mình, không bao lâu sau đó Thục phi cũng đi theo."
Cố Linh Quân nghe xong âm thầm hít mạnh một hơi... Quả nhiên, người xưa nói không sai, hoàng gia luôn vô tình, từng chuyện, từng việc kể ra khiến cho người sợ run chân. Kết hợp với những lời vừa rồi của tên tiểu thái giám kia, nàng đoán việc này không có đơn giản như vậy... Có lẽ, hoặc nhiều hoặc ít cũng có quan hệ với Tiêu Dục Hành.
Nhưng phản ứng đầu tiên của nàng chính là không muốn đoán tiếp, hoặc là tìm hiểu càng sâu về chuyện này.
"Chuyện này cũng không phải bí mật mới mẻ gì, tại sao nương nương lại không biết?" Cố Tranh híp mắt, không buông tha bất kỳ biểu tình nào trên mặt nàng.
Mà Cố Linh Quân lại nhíu mày nghĩ đến một chuyện khác, lẩm bẩm nói: "Bùa chú, nuôi cổ, cấm thuật... Như vậy, mấy ký hiệu kỳ lạ vừa mới nãy..."
Cố Tranh dừng lại, thay đổi sắc mặt.
***
Lãnh cung.
Tiêu Dục Hành ở ngoài cửa nhìn hồi lâu, đột nhiên cất bước vào trong.
Trương Đức Phúc đứng phía sau vội vàng đuổi theo: "Hoàng Thượng, đừng vào nơi đen đủi này, nô tài lập tức cho người rửa sạch sẽ."
Tiêu Dục Hành phảng phất như không nghe thấy, từng bước một đi vào trong.

Ký hiệu bùa chú đầy rẫy nằm xung quanh không thể nào ẩn giấu được, nằm rải rác xung quanh căn phòng, tuy bị đồ vật che đậy một nửa, nhưng mơ hồ còn có thể nhìn ra.

Cố Tông Võ cũng đi vào bên trong, sau khi quan sát thì vẻ mặt trầm trọng: "Đây là bùa chú của Tây Vực."
Trương Đức Phúc cả kinh: "Sao Cố tướng quân lại biết?"
Cố Tông Võ nhìn hai người đứng ở phía trước kia" "Ở Tây Bắc từng ngẫu nhiên gặp qua, cần năm vị trí trung tâm để bày trận, phân biệt năm loại phù chú khác nhau, phải liên tục niệm chú trước ngày sinh của người được chọn suốt một tháng. Người bị nguyền rủa sẽ đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, sức khỏe ngày càng đi xuống, bệnh không có thuốc chữa. Dân gian có đồn đãi, nói đã bị ác quỷ quấn thân, tổn hại ba hồn bảy phách..."
Nói nói, đột nhiên nhớ tới cái gì, Cố Tông Võ đối mặt trăm ngàn quân địch mặt cũng không đổi sắc, hiện tại lại lộ vẻ kinh ngạc hoảng sợ.
Nhìn biểu tình của Trương Đức Phúc, hình như là biết bùa chú tà thuật này. Nhưng một thái giám ở trong cung tại sao lại biết đến thứ tà thuật này... Ánh mắt trầm xuống, lại nghĩ tới bản án nhiều năm trước...
***
"Cho nên, người tiểu thái giám kia muốn nguyền rủa... Là bệ hạ?" Cố Linh Quân nghe Cố Tranh phân tích xong, bật thốt lên.
Cố Tranh: "Ấn tình trạng trước mắt tới nói, đúng là như thế. Mấy ngày trước trong cung đồn đãi có quỷ, nói vậy cũng là do tiểu thái giám này phá rối, mục đích chính là ngăn cản người khác tới gần lãnh cung, tránh phát hiện hắn bày trận. Mà phù chú phải nguyền rủa trước ngày sinh một tháng, mấy ngày nữa chính là sinh thần của bệ hạ."
Cố Linh Quân nhớ lại lời đồn có quỷ kia, tính tính, đúng là gần một tháng trước ngày sinh thần của Hoàng thượng.
"Chỉ là một tiểu thái giám nho nhỏ, sao lại có thể..." Cố Linh Quân không thể tưởng tượng được.
"Năm đó Thục phi tin vào bùa chú, tiểu thái giám này chắc là người của bà ta còn sót lại."
"Vậy... Năm đó đối tượng Thục phi dùng bùa chú là ai?"
Biểu tình trên mặt của Cố Tranh hiện lên mất tự nhiên: "Tiên đế."
Cố Linh Quân nhìn biểu tình của hắn, hiểu hết mọi chuyện, nói vậy cũng không phải là bùa chú bình thường.

"Tới rồi." Cố Linh Quân còn muốn đuổi theo hỏi tiếp, Cố Tranh dừng lại bước chân, phía trước đúng là cung điện của nàng.
Đặng công công đi ở phía sau, một đường nghe xong, vội vàng bước lên phía trước tiếp nhận dù: "Làm phiền tướng quân."
Cố Linh Quân cũng nhỏ giọng nói lời cảm ơn.
Nàng cúi đầu, Cố Tranh nhìn không tới biểu tình của nàng.
Không biết là lần thứ mấy trong hôm nay, hắn sinh ra loại cảm giác quái lạ này. Tuy mấy năm không gặp, nhưng người trước mắt này cùng với thiếu nữ ương bướng trong trí nhớ của hắn như hai người khác nhau.
Cố Linh Quân yên lặng nhìn bóng dáng Cố Tranh rời đi một hồi lâu, mới nhẹ nhàng thở ra. Xoay người vào trong phòng, cởi áo khoác, tùy ý nằm dài trên giường nhỏ, hỏi Lục Trúc: "Quan hệ trước kia giữa ta và Cố Tranh như thế nào?"
Thật lâu không nghe được đáp án, quay đầu lại nhìn thì thấy vẻ mặt Lục Trúc phức tạp nhìn nàng.
"Quan hệ trước kia giữa nương nương và biểu thiếu gia... Có thể nói là ác liệt..." Lục Trúc ấp a ấp úng.
Cố Linh Quân trong lòng lộp bộp, truy hỏi: "Ác liệt ra sao?"

Lục Trúc cẩn thận hỏi: "Nương nương không nhớ?"
Cố Linh Quân khẽ gật đầu.
"Trước kia nương nương rất có thành kiến với biểu thiếu gia, cho rằng ngài ấy đoạt mất tình thương cùng sự quan tâm của lão gia. Còn thỉnh thoảng đánh sau lưng hãm hại..."
Thấy sắc mặt Cố Linh Quân càng ngày càng khó coi, nhanh trí chuyển miệng: "Nhưng mà những lời chửi mắng khó nghe nhất, chiêu trò khó coi nhất đều là hạ nhân làm, nương nương chưa từng đích thân ra tay."
Hạ nhân?
Nhưng đó cũng là nghe theo mệnh lệnh của nàng mới dám cáo mượn oai hùm làm trò như thế.
Đặng công công nghe xong cũng cảm thấy ngạc nhiên, nương nương của bọn họ hiền lành như vậy, sao có thể làm ra những việc này?
Lục Trúc cũng vội vàng an ủi: "Bất quá cũng là chuyện trước đây, lúc đó nương nương còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhất thời nghe xong lời mê hoặc, biểu thiếu gia sẽ không để trong lòng, không khí vừa rồi còn không tệ..."
Lúc phu nhân còn sống, chọn lựa dạy dỗ nàng chuyên tâm chăm sóc cho

tiêu thư, nàng và tiểu thư làm bạn từ nhỏ cho đến lớn. Trước kia nàng đồng tình biểu thiếu gia, âm thầm sốt ruột lo lắng cho tương lai sau này của nương nương, nhưng bất lực. May mắn là trong hai năm nay, nương nương đột nhiên trưởng thành, hiểu chuyện, không còn đối xử lạnh nhạt với lão gia và biểu thiếu gia như trước.
Hôm nay tin tức tiếp thu nhất thời quá nhiều, Cố Linh Quân cảm giác có chút đau đầu. Chưa tiêu hóa hết chuyện này đã đến chuyện khác, càng ngày càng rối.
Nhớ khoảnh khoắc nhìn thấy bóng lưng của Tiêu Dục Hành, không biết vì sao, từ đáy lòng sinh ra một chút đau đớn.
***
Cửa bị đẩy ra, âm thanh kẽo kẹt kẽo kẹt vang lên.
Phòng trong trang hoàng bố trí đơn giản không khoa trương, nhưng cũng không khó nhìn ra thân phận tôn quý của chủ nhân. Đã lâu không ai vào ở, tuy có cung nhân thường xuyên quét dọn, nhưng cũng có một lớp bụi bậm cùng mạng nhện.
Tiêu Dục lại không ngại bẩn, đi đến một chỗ, ngồi xuống.
Trương Đức Phúc lộ vẻ mặt không đành lòng, đây là cung điện của Thái Hậu, từ sau khi Thái Hậu qua đời, bệ hạ chưa từng tới thăm nơi này.
"Bệ hạ..." Trương Đức Phúc muốn nói ra lời an ủi, lại tìm không thấy từ ngữ.
"Năm đó... Có phải hoàng huynh cũng bị loại bùa chú này nguyền rủa hay không?" Giọng Tiêu Dục Hành hơi mất tiếng.
Trương Đức Phúc im lặng một lát: "Tà thuật bùa chú đều là thứ lừa gạt người, bệ hạ đừng tin là thật."
Tiêu Dục Hành lộ ra ý cười đầy chua xót: "Nhưng trúng độc là sự thật, còn là chính tay phụ hoàng tự mình hạ."
Ad có lời muốn nói:
Tiên đế bị Thục phi hạ cổ trùng, nói gì nghe nấy. Tự tay giết con mình, không phải một đứa mà là rất nhiều.
Hết chương 38

Chương 39: Chương 39:

Đặng công công ngày gần đây rất ưu buồn.
Theo lý thuyết, hắn không có gì để buồn, từ nhỏ thông minh lanh lợi, bị Trương Đức Phúc nhìn trúng nhận làm nghĩa tử, một đường làm bạn với bệ hạ lớn lên. Sau lại bị phái đi hầu hạ Quý Phi, âu đó cũng là một việc tốt.
Nhìn hắn mặt ủ mày ê, tiểu thái giám đến đưa cơm trưa khó hiểu, cung kính hỏi: "Đặng công công có chuyện gì phiền lòng?"
Đặng công công liếc mắt nhìn hắn, vẫy vẫy tay, biểu tình không muốn nói chuyện.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Tiểu thái giám tất nhiên là không muốn buông tha cơ hội như vậy, vừa quan sát sắc mặt, vừa suy đoán: "Công công chính là vì chuyện sinh thần của Hoàng Thượng mà phiền não? Tuy rằng nô tài thấp cổ bé họng, nhưng cũng có thể cùng nghĩ lại đối sách."
Lời này chọc đúng tâm sự của Đặng công công, không khỏi ghé mắt nhìn thoáng qua.
Sinh thần của Hoàng Thượng ngày một gần, hai năm trước đụng phải quốc tang, chỉ là qua loa xử lý. Hiện giờ ba năm tang kỳ đã qua, lại vừa lúc Tây Bắc đại thắng, như thế nào cũng phải làm lớn chúc mừng một trận.
Tuy nói ngay từ đầu hắn bị phái tới là vì giám sát Quý Phi, nhưng ở chung lâu rồi, lòng của hắn không biết khi nào trật đường không tự chủ được sốt ruột thay Quý Phi tính toán nhận được nhiều sự yêu thương từ Hoàng Thượng.
Đặc biệt là trải qua chuyện lần trước, Lăng tần tra ra người sau lưng phá rối

hù quỷ tại lãnh cung, được bệ hạ thưởng, nhất thời có thể nói nước lên thì thuyền lên, có không ít người muốn thấy thế nương nương, đều vội vàng chạy đến cung Lăng tần, thái độ nịnh nọt rõ ràng.
Bọn họ nương nương không phản ứng gì với chuyện này, nhưng Đặng công công vẫn là lo lắng thay nàng. Ở trong cung nhiều năm, gặp qua quá nhiều vị sớm nở tối tàn, nhìn như được cưng chiều, nhưng đảo mắt bỗng nhiên ngã xuống khi nào không biết. Càng đừng nói đến nơi hậu cung sâu như biển này.
Lục Trúc ra tới nhìn thấy tiểu thái giám, có chút kinh ngạc: "Như thế nào còn tại đây, có việc gì nữa sao?"
Phía sau còn đi theo mấy cung nữ đang cầm bưng thức ăn, tiểu thái giám và Đặng công công không thân, lại nhìn thấy bàn thức ăn đưa vào không bao lâu lại mang ra còn nguyên vẹn.
Nhất thời có chút lo lắng: "Thức ăn hôm nay không hợp khẩu vị của nương nương?"
Đây đều là những món Quý Phi thích ăn.
Đảo mắt lại nghĩ đến chuyện Quý Phi bị truyền có thai, nghe nói ba tháng đầu mang thai khẩu vị sẽ có thay đổi lớn biến...
Đặng công công tất nhiên là nhìn ra tâm tư nhỏ của hắn, có lệ tống cổ nói: "Vẫn chỉ có mấy món này, ăn nhiều cũng sẽ ngán, Ngự Thiện Phòng không nghiên cứu chế tạo ra khác món ăn sao?"
Tiểu thái giám tất nhiên là liên tục nhận lỗi.
Đợi sau khi mọi người rời đi, Đặng công công nhíu mày nhìn Lục Trúc hỏi: "Nương nương vẫn không có hứng thú ăn uống? Có phải bị bệnh hay không, cần tìm thái y đến xem?"
Lục Trúc chỉ lắc đầu, thở dài.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
***
Mà bên trong, Cố Linh Quân mangn vẻ mặt lo lắng sốt ruột, ngồi ở trước gương trang điểm, chống mặt phát ngốc.
Nghĩ đến chuyện xảy ra vào ngày ấy.

Cứ việc truyền đến ồn ào huyên náo, đối với bên ngoài cũng chỉ là tuyên truyền sau khi Thẩm tiệp dư bị biếm lãnh cung thì tâm trí thất thường, hướng cung nhân xì hơi. Tiểu thái giám hầu hạ nhiều lần chịu cảnh đánh đấm, giận dữ phản kháng, cột bó ở trong lãnh cung. Giả quỷ không muốn cho người tới gần, sợ bị phát hiện.
Cố Linh Quân biết chuyện sẽ không đơn giản như vậy, nhưng nàng thân ở trong cung không thể ra ngoài tìm hiểu, cũng là chỉ có thể ở trong lòng âm thầm suy đoán.
Nhưng có một chuyện khác, càng làm cho nàng buồn rầu, có thể nói là ngày đêm tơ tưởng, cũng không giải được vấn đề khó khăn này.
"Nương nương, Liễu tài tử tới." Lục Trúc dẫn người vào.
Cố Linh Quân lấy lại tinh thần, thấy là Liễu Phiêu Phiêu, vội đứng dậy cười chào đón, trùng hợp là đang muốn tìm nàng ta.
Liễu Phiêu Phiêu mới vừa ngồi xuống, đã gấp không thể chờ mà chia sẻ tin tình báo nàng ta biết được: "Nương nương đã chuẩn bị tốt quà tặng sinh thần của Hoàng Thượng chưa? Thần thiếp nghe nói Lăng tần cố ý thêu bản đồ lãnh thổ."
Bản đồ lãnh thổ?
Là một món quà có ý nghĩa.
Tiêu Dục Hành thân là Hoàng đế, đương nhiên là không thiếu kỳ trân dị bảo, tự tay thêu càng có thể biểu hiện tâm ý, bản đồ lãnh thổ lại vừa lúc chúc mừng Tây Bắc đại thắng, thật là thông minh.
Cố Linh Quân lắc đầu, thành thật trả lời: "Còn chưa có nghĩ xong."
Liễu Phiêu Phiêu hiển nhiên càng sốt ruột hơn nàng: "Nương nương cũng không thể bị Lăng tần cướp đi nổi bật, quà tặng phải có một không hai, cần phải suy nghĩ cẩn thận."
Cố Linh Quân thở dài: "Ta đúng là đang đau đầu vì nó đây."
Liễu Phiêu Phiêu suy nghĩ một lát, đột nhiên trước mắt sáng ngời: "Mẫu thân của thần thiếp từng nói qua, ' nếu muốn bắt lấy trái tim của nam nhân, thì trước tiên phải bắt được cái dạ dày ', hay là nương nương làm chén mì trường thọ đi?"
Cố Linh Quân nhớ tới mấy quyển tiểu thuyết cổ đại, hình như lúc nào nữ chủ cũng tự tay làm chén mì trường thọ, hơn nữa đều xuất hiện rất nhiều chuyện ngoài ý muốn.
Không làm nổ nhà bếp thì bỏ quá nhiều muối, nhưng nam chủ đều sẽ không để ý, ăn sạch như rửa chén luôn.

Mà nữ chủ xuyên không, sẽ làm bánh sinh nhật, còn làm nam chủ thổi ngọn nến ước nguyện.
Chỉ là... Người đổi thành Tiêu Dục Hành...
Nàng thật sự khó có thể tưởng tượng cảnh hắn ta ăn sạch chén mì muối hay là thổi nến ước nguyện cắm trên cái bánh kem kỳ lạ.
Tuy trong lòng phủ nhận, nhưng Cố Linh Quân không dám nói bừa với nàng ta, gật đầu: "Là một ý kiến không tồi."
Nhưng mà Liễu Phiêu Phiêu lại tự mình phủ định: "Không được, quá bình thường, so ra kém Lăng tần."
Vừa nói vừa chống cằm đau khổ suy nghĩ, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Cố Linh Quân: "Nếu là nương nương..."
Cố Linh Quân cúi đầu nhìn theo ánh mắt của nàng ta.
"Nếu nương nương có thể hoài long tử... Món quà này sẽ làm Hoàng Thượng rất vui mừng." Liễu Phiêu Phiêu nửa là kiến nghị nửa là thử.
Cố Linh Quân ngẩn ra, vội vàng phủ nhận: "Đây là không có khả năng."

Liễu Phiêu Phiêu trên mặt thất vọng rõ ràng, nhịn không được hỏi: "Tại sao nói không có khả năng?"
Cố Linh Quân: "..."
***
Tuy cảm thấy bình thường, nhưng ngày thứ hai Cố Linh Quân vẫn là khẽ meo meo đi đến Ngự Thiện Phòng. Đây là lần đầu tiên nàng tới nơi này, dù là không gian hay là con người, đều vượt ra ngoài tưởng tượng của nàng.
Thật ra nàng chỉ muốn làm thử xem, nếu không thành công vậy coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra, vì thế cũng chỉ mang theo hai người là Lục Trúc và Đặng công công.
Nhưng nàng mới vừa bước vào trong thì thấy mọi người xếp thành hàng chỉnh tề, đồng loạt quỳ xuống hướng nàng thỉnh an.
Cố Linh Quân không khỏi nhìn Đặng công công, nói tốt không khoa trương làm việc trong âm thầm đâu.
Đặng công công cũng bị trường hợp này làm đực mặt, hắn rõ ràng nói chính là "Quý Phi muốn nếm thử làm mì ra sao, không muốn khoa trương."
Cuối cùng còn cố ý luôn mãi cường điệu không nên làm quá trương.
Tổng quản Ngự Thiện Phòng tươi cười đón chào: "Nương nương, tất cả đều chuẩn xong, có thể bắt đầu bất cứ lúc nào."
Nói xong lại tặng cho Đặng công công một ánh mắt.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng hắn vẫn là nghe ra ẩn ý, nhất định là làm mì trường thọ cho Hoàng Thượng, đương nhiên Quý Phi sẽ không tuyên dương khắp nơi, còn không phải là dựa miệng bọn họ lơ đãng truyền ra ngoài sao?! Quý Phi phí tâm phí lực, tự mình xuống bếp.
Cố Linh Quân rất là bất đắc dĩ bước vội vào trong, thấy mì sợi được đặt trên bàn sạch sẽ được một ngự trù nâng lên, đến gần nói: "Nương nương, mì sợi đã chuẩn bị tốt, mời theo nô tài."
Cố Linh Quân không rõ nguyên do, đi theo phía sau, đợi đi đến nồi nước luộc mì, nàng mới phản ứng lại đây. Bọn họ sắp xếp lớp học nấu mì cho nàng, chính là tự tay ném mì vào trong nồi luộc chín!
Thấy sắc mặt Cố Linh Quân thay đổi, tổng quản lo sợ bất an hỏi: "Nương nương, có vấn đề gì sao?"
"Đây mà là học làm mì sao?"
Trên mặt tổng quản hiện lên một tia nghi hoặc: "Những người khác đều là như vậy, chẳng lẽ nương nương muốn bắt đầu từ công đoạn nhào bột?"
Cố Linh Quân bắt giữ tin tức trong lời nói, hỏi: "Những người khác? Còn có ai nữa?"
Tổng quản vội vàng móc ra một quyển ghi chú, lật lật, trả lời: "Mấy ngày qua, các cung nương nương đều chạy tới đây đặt lịch hẹn trước, nói là muốn học làm mì. Tổng cộng... Tổng cộng có hơn 30 người."
Cố Linh Quân: "..."
Cẩn thận quan sát đến nụ cười thần bí của tổng quản, nhỏ giọng nói: "Nương nương cứ việc yên tâm, cho dù người khác có làm, cũng không có cơ hội được Hoàng Thượng thưởng thức. Mà Ngự Thiện Phòng chúng nô tài giúp nương nương làm, nhất định sẽ là chén mì ngon nhất."
Cố Linh Quân vẫy vẫy tay, hoàn toàn đánh mất hứng thú hoạt động làm mì trường thọ.
Thấy vẻ mặt Cố Linh Quân mất hứng mà xoay người rời đi, tổng quản bất an nắm lấy ống tay áo Đặng công công: "Nô tài làm sai cái gì vô tình chọc nương nương không vui?"

Đặng công công vẻ mặt phức tạp mà nhìn tổng quản, dù gì tuổi của ông ta cũng xấp xỉ với nghĩa phụ của hắn. Nghĩa phụ có thể hầu hạ bên người Hoàng Thượng nhiều năm, mà hắn mới chỉ là tổng quản Ngự Thiện Phòng, làm mệt làm sống, cũng không phải không có nguyên nhân.
***

Qua mấy ngày là sinh thần của Tiêu Dục Hành, ngày sinh của thiên tử, tất nhiên là long trọng, hoàng cung mở tiệc, đủ loại quan lại cùng vui.
"Hoàng Thượng, nghiên mực này tên là ' Thanh Ngọc Thiên Đoan ', tuy bề ngoài rất giống con ve, nhưng thật sự là do thiên nhiên tạo thành."
Cái này là nghiên mực hả? Sao nhìn giống một khối ngọc vậy, thật đúng là độc đáo.
Tiêu Dục Hành hơi hơi mỉm cười, nói: "Tốt".
Phân đoạn dâng tặng lễ vật đều vô cùng dài dòng, mỗi người đều phí hết tâm tư, khen đến ba hoa chích chòe.
Cố Linh Quân lại mẫn cảm nhận được Tiêu Dục Hành cũng không có hứng thú gì, ngược lại nàng lại cảm thấy thú vị đối với những món đồ mà quan lại dâng tặng.
Có thể thu được nhiều quà tặng như vậy, nếu là nàng nhất định vui vẻ đã chết.
Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, Tiêu Dục Hành tuổi cũng không lớn, trái một câu "Thọ tỷ Nam Sơn" phải một câu "Phúc cùng thiên tề", người trẻ mà nghe như vậy, dù tiệc sinh nhật có lớn đến đâu cũng sẽ không cảm thấy vui.
*Thọ tỷ Nam Sơn: Sống lâu như ngọn núi Nam Sơn.
*Phúc cùng thiên tề: Phúc tựa trời cao
''''''
Tiệc sinh nhật của Tiêu Dục Hành kết thúc sớm hơn rất nhiều so với những bữa tiệc Cố Linh Quân từng tham gia trong thế giới trước.
Cố Linh Quân nhìn bóng dáng rời đi của hắn, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác "Rốt cuộc kết thúc, ta muốn tan tầm".
Tan tiệc, Cố Linh Quân trở lại trong cung của mình, suy nghĩ một phen, lại đi ra ngoài.
Hôm nay không ngừng triều thần, mà ngay cả hậu cung cũng đều tham gia tiệc, vui cùng hoàng đế ăn sinh nhật. Tuy là tan tiệc, nhưng không khí vẫn còn náo nhiệt.
Đây là lần đầu tiên Cố Linh Quân tới Thái Cực Điện nơi ở của Hoàng đế, cung nhân cũng không ngăn cản, cung kính mà chào đón nàng đi vào.
Trước phòng ngủ nhìn thấy Trương Đức Phúc đang đứng ở bên ngoài.
Trương Đức Phúc thấy người tới, trên mặt hiện lên tí vui mừng, nhỏ giọng nói: "Nương nương đã tới thật đúng là tốt."
Cố Linh Quân nhìn cánh cửa đóng chặt: "Bệ hạ đang ở bên trong?"
Trương Đức Phúc gật đầu, thở dài, "Mỗi lần đến ngày sinh thần là tâm trạng

của bệ hạ đều không được tốt."
Tại sao? Tuy Cố Linh Quân có nghi ngờ, nhưng cũng biết giờ phút này không nên hỏi nhiều.
Trương Đức Phúc bước lên trước, nhẹ gõ cửa: "Bệ hạ, Quý Phi tới."
Một lát sau, bên trong truyền đến tiếng đáp lại: "Vào đi."
Cố Linh Quân vào trong, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy cảnh người nào đó tinh thần ý chí sa sút uống rượu giải sầu. Không ngờ lại nhìn thấy hắn đang nghiên cứu bản đồ các nước, biểu tình rất nghiêm túc.
Nhìn thấy bản đồ, Cố Linh Quân bỗng nhớ đến bức bản đồ Lăng tần thêu, cũng không biết có đưa tới tay hắn chưa. Còn có 30 chén mì trường thọ...
Thấy nàng đứng ở một bên, Tiêu Dục Hành ngẩng đầu: "Quý Phi đến là có chuyện gì?"

Cố Linh Quân không khỏi khẩn trương lên: "Thần thiếp tới... Đưa quà tặng."
Tiêu Dục Hành cuốn lên bản đồ, nhìn về phía nàng, thấy nàng cũng không có cầm vật gì trong tay, không khỏi nổi lên tò mò.
"Là cái gì?!"
Cố Linh Quân đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, móc ra quà tặng đã chuẩn bị từ trước, đặt ở trên bàn.
Là ba cái túi gấm, bên ngoài còn có mấy đường may thêu đơn giản.
Tiêu Dục Hành cầm lấy một cái, Cố Linh Quân quan sát sắc mặt của hắn, sợ hắn xem không hiểu, vội vàng giải thích: "Cái này là con rồng đó."
Nói xong mặt cũng hơi hơi ửng đỏ, thời gian quá gấp, nàng gấp gáp làm ra tới, vả lại tay nghề thuộc loại gà mờ, mới vào nghề, nên thêu thành như vậy, đó đã là cố gắng lớn nhất của nàng rồi.
Tiêu Dục Hành nhìn con rồng kỳ lạ trên túi gấm, trên mặt mang theo ý cười, nhéo nhéo, phát hiện bên trong còn có cái gì đó.
Mở ra, phát hiện là một miếng giấy nhỏ.
Mở ra, bên trong là nét chữ quen thuộc, viết "Quốc thái dân an".
Tiêu Dục Hành mở ra cái tiếp theo, đồng dạng móc ra một tờ giấy, phía trên viết chính là "Bình an không việc gì".
Cái thứ ba... Là một tờ giấy trắng.
"Nghe nói nếu ước nguyện điều gì vào ngày sinh thần sẽ trở thành hiện thực, nguyện vọng thứ nhất của thần thiếp là Đại Chu quốc thái dân an, núi sông hùng vĩ."
"Nguyện vọng thứ hai là mong bệ hạ thân thể khỏe mạnh, không bệnh

không tật, cả đời trôi chảy."
Mỗi khi nhớ tới đống chú phù ở lãnh cung, không hiểu sao trong lòng nàng cảm thấy một chút khổ sở.
Tình yêu đều là mù quáng.
Cố Linh Quân còn chưa xác định tình cảm nàng đối với hắn có phải là tình yêu hay không, nhưng nàng đã mù quáng lựa chọn tín nhiệm hắn.
"Đến nỗi cái thứ ba..."
Cố Linh Quân nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn, cười cười: "Sẽ để lại cho bệ hạ."
Trong mắt Tiêu Dục Hành có chất chứa cảm xúc mà nàng xem không hiểu, nói nửa ngày: "Hôm nay là trẫm sinh thần, theo lý không phải tất cả ước nguyện đều thuộc về trẫm sao? Nhưng Quý Phi lại thay trẫm ước nguyện trước hai điều... Như vậy còn linh nghiệm sao?"
Cố Linh Quân giật mình.
Thấy bộ dáng rối rắm của nàng, Tiêu Dục Hành nhéo nhéo tờ giấy trong tay, lại nói tiếp: "Chỉ dựa vào ba tờ giấy trắng này, nguyện vọng thật sự sẽ trở thành hiện thực?"
"Như thế nào sẽ không, hai cái trước không phải lập tức đã trở thành hiện thực rồi sao? Đến nỗi cái thứ ba... Thần thiếp sẽ cố gắng để nó trở thành hiện thực. Bệ hạ còn có nguyện vọng gì muốn hoàn thành không?"
Tiêu Dục Hành cười mà không trả lời, cầm lấy tờ giấy đi đến án thư, nhấc bút viết mấy chữ lên tờ giấy.
Sau đó gấp lại, đưa cho nàng.
Cố Linh Quân mở ra, thấy mặt trên viết ba chữ.
Biểu tình kinh ngạc hiện rõ ra ở trên mặt nàng, ngẩng đầu đang muốn hỏi, thì hơi thở sạch sẽ lạnh lạnh quen thuộc bao trùm ở trên môi nàng...
Hết chương 39

Chương 40: Chương 40:

Cố Linh Quân tay run nhè nhẹ, một tờ giấy hơi mỏng như nặng ngàn cân.
Vẻ mặt người bên cạnh thản nhiên, không nhanh không chậm mà dọn dẹp đồ vật trên bàn, bỏ giấy ngược vào trong túi gấm.
Nàng nhìn nhìn, im lặng xếp tờ giấy trên tay.
Xuyên thấu qua mặt trái, ẩn ẩn còn có thể nhìn thấy chữ viết chưa khô... 'Cố Linh Quân'.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Nàng trắng nõn gương mặt dần dần đỏ lên, nhớ tới nụ hôn vừa rồi, mất tự nhiên xoay đầu mở miệng hỏi: "Vừa nãy, là sao..."
Tiêu Dục Hành khóe môi hơi cong: "Đáp lễ."
Cố Linh Quân đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi có chút khô, che dấu cảm xúc của bản thân, tự rót một chén trà, tay mới vừa nâng lên đã bị Tiêu Dục Hành nắm giữ lấy.
"Lạnh, đừng uống." Từ trong tay nàng cầm lấy chén trà kia, lại ra lệnh cho cung nhân đứng bên ngoài đổi sang bình trà nóng.
Cố Linh Quân dùng hai tay ôm, miệng nhỏ uống từng ngụm từng ngụm. Tiêu Dục Hành lại mở ra nửa bản đồ, cúi đầu nhìn kỹ.
Đều cực kỳ ăn ý, không nhắc lại vấn đề vừa rồi. Nhưng trong không khí tràn ngập mùi vị khác thường, Trương Đức Phúc bước vào trong thì đã phát hiện được. Vui vẻ ra mặt, giọng điệu nói chuyện của xen lẫn vui mừng, khóe môi nhịn không được cong lên: "Bệ hạ, đây là quà tặng sinh thần năm nay thu được, đều đã kiểm kê xong."
"Ừ." Tiêu Dục Hành nhàn nhạt đáp lại.

Cố Linh Quân nhìn, chữ rậm rạp tràn đầy cả một quyển sổ sách dày, trong lòng lại nổi lên tia hâm mộ.
Nếu là nàng cũng...
"Đoạn thời gian trước làm nàng học vài thứ, tiến độ ra sao rồi?" Tiêu Dục Hành đột nhiên hỏi.
Cố Linh Quân suy nghĩ, mới phản ứng lại, hắn chỉ chính là học tập xử lý mọi chuyện trong hậu cung, không khỏi có chút chột dạ: "Còn... Còn có thể."

Tiêu Dục Hành khép quyển sổ sách lại, đặt tới trước mặt nàng: "Vậy quản cho tốt."
Cố Linh Quân giật mình ngạc nhiên vài giây, vẻ mặt không dám tin tưởng: "Đây là cho thiếp sao?"
"Không muốn?"
"Muốn muốn muốn!" Cố Linh Quân vội vàng gật đầu.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Tuy là Trương Đức Phúc, trên mặt cũng hiện lên tchúti kinh ngạc, cười cười, lại hỏi: "Tối nay nương nương lưu lại hay là..."
Tuy nhìn Cố Linh Quân, nhưng thật ra là hỏi Tiêu Dục Hành.
Cố Linh Quân trong lòng nhảy dựng, bật thốt lên nói: "Không, không lưu lại."
Tiêu Dục Hành liếc nàng một cái, ra lệnh cho Trương Đức Phúc: "Đưa Quý Phi về cung."
Cố Linh Quân nhẹ nhàng thở ra, nhưng ẩn ẩn lại có một tí thất vọng.
***
Trên đường trở về, Cố Linh Quân mượn cơ hội hỏi: "Trương công công, tại sao mỗi lần đến sinh thần của mình tâm trạng của Hoàng Thượng lại không được tốt?"
Trương Đức Phúc trong lòng nghĩ nghĩ, nói: "Ngày giỗ của đại hoàng tử vừa qua không lâu, bệ hạ từ trước đến nay kính trọng huynh trưởng, cảm xúc tự nhiên không vui. Nhưng năm nay có nương nương làm bạn, lão nô thấy bệ hạ vui vẻ lên không ít."
Trực giác của Cố Linh Quân nói cho nàng, chuyện không phải đơn giản như vậy, nhưng so sánh với điều này, nàng càng muốn hỏi...

Đại hoàng tử là vị nào?!
Nàng có cần tìm gia phả hoàng gia xem hay không, còn có vị hoàng tử, Vương gia nào mà nàng không biết?!
Nhớ thương việc này, trở lại trong cung, Cố Linh Quân cũng không nhìn kỹ quyển sổ sách quà tặng, vội nhờ Đặng công công tìm tư liệu.

Tuy Đặng công công không rõ nguyên do, nhưng vẫn làm theo.
Thấy nàng gấp không thể chờ mà lật lật lật, tò mò hỏi: "Nương nương muốn tra cái gì sao?"
Cố Linh Quân chợt nhớ, nàng hỏi Đặng công công không phải càng mau hơn?
"Bệ hạ có bao nhiêu huynh đệ tỷ muội? Đại hoàng tử... Tại sao lại qua đời lúc còn trẻ như vậy?"
Đặng công công lật lại ký ức, giải thích: "Bệ hạ cũng không có nhiều huynh đệ tỷ muội, tiên hoàng hậu sinh một công chúa, nhưng ba tuổi bất hạnh rơi xuống nước chết yểu. Đại hoàng tử là hoàng huynh cùng một mẫu thân với bệ hạ, nhưng mắc bệnh hiểm nghèo, mười ba tuổi đã đi. Bệ hạ đứng hàng thứ hai là nhị hoàng tử, tiếp theo chính là tam hoàng tử Tấn Vương, tứ hoàng tử Khang Vương... Mấy vị này nương nương đã biết..."
Đặng công công nói xong, mày cũng nhịn không được nhăn lại, hiện nay chỉ còn lại một mình bệ hạ...
"Tiên đế con nối dõi không nhiều lắm." Cố Linh Quân bình luận.
Kiếp trước, sách vở lịch sử ghi chép, hoàng đế triều đại nào cũng con đàn cháu đống, hoàng tử và công chúa nhiều vô số kể. Dù chưa trình diễn chín rồng tranh quyền, nhưng nghe là đã phát hiện chuyện không đơn giản như vậy.
Đặng công công nhìn thấy quyển sổ sách đột nhiên xuất hiện trên bàn: "Đây là cái gì? Sao phía trước chưa thấy qua?"
Mới vừa đi vào, Lục Trúc vẻ mặt đắc ý: "Đây là bệ hạ thưởng cho nương nương, biết là cái gì không? Là quà sinh thần bệ hạ nhận được."
"Quà sinh thần!!!" Đặng công công vẻ mặt kinh ngạc, cầm lên lật xem, lật vài tờ lại đột nhiên dừng lại, sắc mặt có chút quái dị.
"Làm sao vậy?" Lục Trúc hỏi.
"Ngươi xem." Đặng công công chỉ vào một dòng trong quyển sổ sách.
Lục Trúc duỗi đầu qua, vừa nhìn vừa thì thầm: "Thiện Thanh Nhạc tặng một đôi tỷ muội có dung mạo xinh đẹp, sở trường ca múa."

Cố Linh Quân chậm rãi ngẩng đầu: "Ngươi nói cái gì?"
***

Nói đến chuyện này, sau khi tỷ muội Triệu thị bị đưa vào cung, được sắp xếp chờ ở một chỗ trong thiên điện, tràn đầy lo sợ bất an.
Bên ngoài trời đã đen, các nàng đứng ngồi không yên, nhịn không được muốn đi ra phía ngoài tìm hiểu một phen, rốt cục cũng đợi được người tới.
Các nàng nửa là vui nửa khẩn trương, nhưng khi bị dẫn vào một tòa cung điện, nhìn thấy người ngồi bên trong, toàn bộ biểu tình đều hóa thành kinh ngạc.
Cố Linh Quân cũng là tinh thần bối rối, sắc mặt phức tạp, nàng thực sự không ngờ tới, đám quan viên kia tặng quà sinh thần... Là người sống!
Tỷ muội Triệu thị nhận ra đây là ai, vội vàng quỳ xuống, âm thanh run rẩy: "Quý... Quý Phi nương nương."
"Trước đứng lên đi." Nàng vừa mới nghe xong, lòng tràn đầy hoài nghi, sai người mang món quà tặng này đến trong cung mình.
Tiêu Dục Hành có biết bản thân được quan viên tặng món quà sinh nhật đặc biệt như vậy không?!
Lại nhìn hai tỷ muội này, gương mặt ưa nhìn, dáng người quyến rũ, đặc biệt là phần eo, có thể nói thon gọn một tay có thể ôm hết.
"Các ngươi gọi là gì?" Cố Linh Quân đột nhiên có dự cảm không tốt, trong lịch sử cũng có đôi tỷ muội Triệu thị, nhưng là yêu phi mê hoặc quân chủ.
"Bẩm nương nương, thiếp kêu Triệu yến."
"Thiếp kêu Triệu Viên."
"Biết ca múa?" Cố Linh Quân lại hỏi.
Tỷ muội Triệu thị đầu cũng không dám nâng, cúi đầu xưng trả lời: "Dạ biết."
Các nàng không phải họ Triệu, cũng không phải là ruột.
Như thế là cố ý dựa theo đôi tỷ muội Triệu thị trong lịch sử kia.
Các nàng bị Châu phủ Giang Nam nhìn trúng, cố ý đưa vào trong cung, vốn chính là đánh cuộc. Nhưng mà hiện nay bị đưa tới trước mặt Quý Phi, lòng cũng lạnh hơn phân nửa.
"Nhảy một điệu xem."
Tuy Cố Linh Quân cảm thấy khá khiếp sợ với hành động của Châu phủ Giang Nam, nhưng đồng thời lại có chút tò mò. Có thể đưa vào trong cung, lại dựa theo đôi tỷ muội Triệu thị trong lịch sử kia. Trong truyền thuyết, hai người kia có thể múa trên không như tiên nữ, các nàng có thể làm giống như

vậy hay không?
Tỷ muội Triệu thị thoáng nhìn lẫn nhau, trong mắt đều hiện ra khó hiểu, nhưng vẫn đứng lên nhảy.
Không hổ là có thể đưa vào trong cung, các nàng nhảy thật sự như không có xương, tuy khá khắc chế trước mặt Quý Phi, nhưng trong lúc lơ đãng lộ ra tư thế gợi cảm. Như có một loại ma lực, quyến rũ tâm hồn.

Cố Linh Quân thân là nữ nhân, nhìn cũng thấy xao xuyến.
Tỷ muội Triệu thị nhảy xong, đứng ở tại chỗ thở phì phò, bất an mà nhìn về phía người đang ngồi kia.
Các nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, thế nhưng sẽ bị đưa tới Quý Phi trong cung. Quý Phi hiển hách nhà ngoại các nàng là biết đến, ở ngoài cung cũng nghe nói Quý Phi độc sủng, nói vậy cũng là có chút thủ đoạn. Hiện giờ dừng ở trên tay nàng, Tỷ muội Triệu thị nhịn không được run nhẹ lên.....
Vẻ mặt Cố Linh Quân cũng khó xử.
Phải làm sao bây giờ?
Trả bọn họ lại cho Tiêu Dục Hành tự định đoạt?
Nhưng dù chỉ là nghĩ, toàn thân Cố Linh Quân chìm trong kháng cự, một ngàn lần không muốn.
Gạt hắn không nhắc đến... Nhưng lại không hợp quy định.
Nói nửa ngày: "Các ngươi lui xuống đi."
Được lệnh, tỷ muội Triệu thị nhẹ nhàng thở ra, nhịn không được nện bước rời đi nhanh hơn, làm như phía sau có mãnh thú đuổi theo.
Đặng công công sầu lo hỏi: "Nương nương, phải làm sao bây giờ?"
***
Tuy hôm nay là Tiêu Dục Hành sinh thần, nhưng hắn vẫn thức khuya làm việc. Khi cung nhân đến truyền tin, hắn còn đang phê duyệt tấu chương.
Trương Đức Phúc tiếp nhận, nhận ra đây là thư từ qua lại bí mật giữa Quý Phi và bệ hạ, cười đưa lên: "Nương nương mới đi không bao lâu, sao lại đưa tin đến nữa?"
Lúc rảnh rỗi ông từng lén nhìn thoáng qua, toàn là từ ngữ nhi nữ tình thú.
Tiêu Dục Hành mở ra nhìn, sau đó đưa cho Trương Đức Phúc: "Ngày mai phái người đi xem, nếu Quý Phi thích thì để nàng nuôi, không thích thì ngươi tự nhìn mà xử lý."
Trương Đức Phúc tiếp nhận tờ giấy, thấy mặt trên viết 'Quà tặng có vật sống, làm sao bây giờ?"

Trương Đức Phúc gật đầu: "Nếu Quý Phi muốn nuôi thú cưng giải buồn cũng có thể..."
Hết chương 40

Chương 41: Chương 41:

Cửa ải cuối năm đã qua, trời ngày càng lạnh. Hôm nay tuy trời có nắng, nhưng đêm qua tuyết đổ một đêm, chồng chất dày đến vài thước, một mảnh trắng xoá.
Tỷ muội Triệu thị nhảy xong, ở ngày mùa đông cũng ra một thân mồ hôi.
Tiếng vỗ tay Không keo kiệt vang lên, Liễu Phiêu Phiêu vỗ hăng say nhất.
So với điệu nhảy tùy ý vào đêm kia, lần này các nàng thay quần áo đặc chế dành riêng cho điệu nhảy này, lại có nhạc làm bạn, càng có vẻ thướt tha yêu kiều, động tác uyển chuyển.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
"Đi xuống đi." Cố Linh Quân mỉm cười nói.
Tỷ muội Triệu thị được lệnh, cung kính mà hành lễ, su đó lui ra ngoài.
Trong lòng giống như cảnh sắc bên ngoài, tràn đầy mê mang cùng không biết tương lai ra sao.
***
Ngày ấy, Trương Đức Phúc rảnh rỗi, đi nhìn quà tặng "Sống" kia, thậm chí còn mang theo thuần thú sư nổi tiếng vào trong cung. Kết quả vừa nhìn thấy đã trợn tròn mắt.
Gì, gì... Sao lại là người... Hơn nữa còn là nữ nhân.
Tâm tư ra sao không cần nói cũng biết, chẳng qua lá gan của người tặng món quà này không khỏi cũng quá lớn.
Trương Đức Phúc cũng lưỡng lự, trở về xin chỉ thị của bệ hạ bọn họ.
Trong mắt Tiêu Dục Hành cũng hiện lên kinh ngạc, im lặng suy nghĩ một lát sau, nhàn nhạt nói: "Nếu đã đưa cho Quý Phi, vậy giao cho nàng ấy xử lý."

Trương Đức Phúc muốn nói lại thôi, vẻ mặt ngượng nghịu.

Tặng nữ nhân vào trong cung không phải chuyện kỳ lạ gì, đã có không ít người ngo ngoe rục rịch ngầm hỏi hắn.
Rốt cuộc nhét người nhà vào trong hậu cung của hoàng đế đều có lợi cho gia tộc họ. Chỉ là, hiện giờ nhét người vào hậu cung của bệ hạ không thành, ngược lại biến thành nhét vào trong cung của Quý Phi.
Ông nhớ lại đám phi tần hứng thú bừng bừng mà chạy đến trong cung Quý Phi, thấy Quý Phi còn vui hơn nhìn thấy thấy bệ hạ, hơn nữa trạng huống này... Vào cung nhiều năm như vậy, tự nhận cái gì sóng gió đều trải qua, Trương Đức Phúc cũng không khỏi sinh ra nghi hoặc.
Rốt cuộc đây là hậu cung của bệ hạ, hay là hậu cung của nương nương...
Lại nghĩ đến Châu phủ Giang Nam, Trương Đức Phúc lắc đầu, đáy lòng không khỏi sinh ra chút đồng tình. Chắc còn đang ở nhà trông mong thăng chức, nhưng đưa đến lại là thánh chỉ hàng chức, không biết khi nào sẽ đưa đến đó nữa.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Ông ngửa đầu nhìn bầu trời, trời lạnh như vậy, chuyển tới nơi hoang dã hẻo lánh chắc cũng sống không lâu.
***
"Nương nương, tỷ muội Triệu thị nhảy thật đúng là không tồi." Người đi rồi, vẻ mặt Liễu Phiêu Phiêu vẫn còn dư vị, nhịn không được khen ra tiếng.
"Cũng không tệ."
"Đúng vậy, khá tốt."
.....
Người ngồi Phía dưới cũng hỗ động không ít, vội gật đầu theo. Trong đó có không ít người từng chạy đến cung Lăng Hựu Tình nịnh bợ, biết theo không đúng phe, lại lập tức xoay đầu.
Chẳng qua đám người Liễu Phiêu Phiêu chưa từng cho bọn họ sắc mặt tốt, "cỏ dại đầu tường" này bốn chữ rõ ràng treo ở trên mặt.
"Nhóm cỏ dại đầu tường" nửa xấu hổ nửa chua xót, gia thế của bọn họ đều giống nhau, tài hoa và dung mạo đều không xuất sắc. Tuy ở trong cung treo

cái chức vị, nhưng chung quy vẫn còn rất nhỏ bé. Vì làm bản thân sống tốt hơn, họ không thể không tìm phe vững chắc đầu nhập vào.

Phóng mắt ra toàn bộ hậu cung này, trừ bỏ Quý Phi chính là Lăng tần. Mà thế lực của Lăng tần thì lại thua xa Quý Phi, có chuyện gì cũng có tiếng nói hơn. Nhớ đến Lăng tần vừa mới lập công, nói không chừng sẽ có xoay chuyển...
Nhưng mà không nghĩ tới chính là, ngọn lửa hy vọng của bọn họ vừa mới dâng trào đã bị dập tắt. Nhìn sắc mặt Lăng tần xanh mét khi Hoàng Thượng còn không biết nàng ta là ai, các nàng không nghĩ nhiều, đã nhanh chóng quay về phe của Quý Phi.
Cố Linh Quân nhìn sắc mặt của mọi người, biết các nàng hiểu lầm.
Tiêu Dục Hành đưa cho nàng toàn bộ quà tặng sinh thần, người biết chuyện thực tế ra sao cũng không nhiều, đương nhiên nàng cũng sẽ không giống trống khua chiêng nói khắp nơi. Chuyện này mà rơi vào trong mắt người bên ngoài nàng sẽ biến thành cái dạng gì... Nàng không muốn suy đoán.
Cố Linh Quân cảm thấy, cái nón"Sủng phi" nằm trên đầu nàng ngày một vững chắc. Nhưng nghĩ vậy, Cố Linh Quân không còn sợ hãi khi mới vừa vào cung nữa, àm ẩn ẩn sinh ra chút ngọt ngào.
Nghĩ đến đôi tỷ muội Triệu thị, trong lòng Cố Linh Quân có tính toán, kiếp trước nhìn đoàn ca múa, cũng không biết bọn họ có đi học hay là chỉ tập trung vào việc múa thôi...
"Hơn nữa triều cống cũng sắp tới. Năm nay còn có thêm Đột Quyết tiến đến ký kết minh ước, nhất định sẽ náo nhiệt bình thường." Có người đột nhiên chuyển sang đề tài khác.
Nói đến Đột Quyết, tất nhiên là không thể không nói đến quân đội Cố gia. Một người khác vội vàng nắm lấy cơ hội, cười nói: "Lần này đại thắng đều là dựa vào Ccố tướng quân, lập được công lớn như thế, nhất định là được thưởng không ít."
Trong điện, người nghe xong nhịn không được dưới đáy lòng thở dài, nữ nhân mà còn có thể thưởng, Quý Phi còn có cái gì hiếm lạ.
***
Triều cống là việc đã lâu, triều đại nhà Đại Chu đã có lịch sử không ngắn, sức mạnh quân đội không ngừng tăng cường, ngay từ đầu chỉ là nước phụ thuộc cầu xung quanh che chở, dần dần Tây Lương, Đông Tề có thực lực không yếu những nước lớn cũng gia nhập vào.

Đây là thời đại thịnh thế của Đại Chu, trong triều trên dưới đã sớm bắt đầu chuẩn bị, ngay cả Cố Linh Quân cũng không thể thua, liên tiếp vài ngày dáng vẻ luyện chữ rất quy củ, ngoài ra, nàng còn học thêm lịch sử các quốc gia, trọng điểm xem xét gia phả hoàng thất của các quốc gia.
Khi nhìn thấy Tiêu Dục Hành, Cố Linh Quân theo bản năng thể hiện nụ cười tiêu chuẩn đoan trang mà một Quý Phi nên có mà nàng học cực khổ trong mấy ngày nay.
Tiêu Dục Hành nhíu mày: "Ngồi xuống đi."

"Cảm ơn bệ hạ." Cố Linh Quân hơi hơi cúi đầu, ngồi xuống nhưng vẫn duy trì nụ cười tiêu chuẩn, sống lưng thẳng tắp. Đây là góc độ đẹp nhất khi nàng nhìn gương luyện tập.
Nhưng khi nhìn thấy đồ vật trên bàn, nụ cười trên mặt Cố Linh Quân có chút cầm giữ không được.
Chính là món lẩu mà nàng nhớ mong trong nhiều ngày qua.
Cố Linh Quân muốn ăn lẩu đã lâu, mỗi lần mời Đặng công công và Lục Trúc ngồi ăn chung, cả hai đều vội vàng cự tuyệt, trong miệng nói mãi câu "chuyện này không hợp quy củ đâu Nương nương."
Chỉ có một mình nàng ngồi ăn, hứng thú cũng mất hơn phân nửa.
Trước mắt, người hợp với quy củ thế nhưng chủ động tới trong cung nàng ăn lẩu, Cố Linh Quân trong lòng tràn đầy nhảy nhót, cười cắn môi, đôi mắt sáng lấp lánh, chờ mong người nào đó động đũa. Khổ luyện dáng vẻ tươi cười trong lúc nhất thời bị vứt đến trên chín tầng mây.
Tiêu Dục Hành không tiếng động cười khẽ.
Khác với lần đầu tiên ngồi ăn chung với Tiêu Dục Hành, vùi đầu sát chén cơm, cũng không dám kẹp nhiều thức ăn. Hiện nay, Cố Linh Quân có thể nói là khác nhau như hai người, vẫn là Đặng công công ho nhẹ một tiếng nhắc nhở, nàng mới phát hiện một mâm thịt đều bị nàng ăn hết rồi.
Mặt Cố Linh Quân có chút đỏ, cũng không biết là bị hơi nước làm ra hay là vì điều gì, tay cầm đũa có chút khó xử.
Hình như Tiêu Dục Hành mới ăn có một miếng... Nàng ăn nhiều đến như vậy sao?!!!
Thấy Quý Phi để ý đến lời nhắc nhở, biểu tình vui vẻ trên mặt của Đặng công công còn duy trì không đến mười giây. Thì thấy bệ hạ bọn họ nhàn nhạt liếc hắn, trong mắt toàn là bất mãn.
Đặng công công trong lòng lộp bộp, ngay sau đó đầu chính là đau xót.

"Còn không đi xem, đám người Ngự Thiện Phòng kia làm ăn như thế nào, ngay cả bệ hạ và nương nương cũng dám lừa gạt, sao lượng thức ăn hôm nay lại thiếu nhiều như vậy." Trương Đức Phúc tát một cái vào sau ót Đặng công công, nghiêm trang nói.
Cố Linh Quân tặng cho ông ta một ánh mắt cảm kích.
Đúng vậy, không phải nàng ăn nhiều, mà là người Ngự Thiện Phòng ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, Cố Linh Quân dưới đáy lòng tự thôi miên.
Trong thời gian chờ đợi, Cố Linh Quân nhìn Tiêu Dục Hành hỏi: "Bệ hạ, sắp tới triều cống rồi phải không?"
"Ừ." Tiêu Dục Hành nhàn nhạt đáp lại.
"Vậy có cái gì cần yêu cầu thần thiếp làm không?"

Tiêu Dục Hành quay đầu nhìn nàng: "Không có."
Được đến hồi đáp, Cố Linh Quân muốn phản bác, nhưng ở trong đầu suy nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra nàng có thể làm cái gì ra hồn.
Thở dài, lại như lơ đãng nói: "Các quốc gia tới triều cống, chắc là có thể thu nhận được không ít đồ vật đi."
Ánh mắt Tiêu Dục Hành còn chưa thu hồi, rất có ý sâu xa liếc mắt đánh giá nàng.
"Không... Thiếp không phải có ý đó..."
Cố Linh Quân nhận ra được, phản ứng lại, mặt đỏ hồng, vội giải thích: "Thần thiếp không muốn đồ vật gì hết á, chỉ là hỏi một chút thôi."
Quà "sống" lần trước đã không hợp quy củ, nếu lần này triều cống còn thưởng cho nàng, bị người biết, chắc tấu chương có thể làm nàng chết đuối.
Khóe môi Tiêu Dục Hành lại mang theo ý cười, nhàn nhạt nói một câu: "Nếu nàng muốn cũng không phải không thể."
Cố Linh Quân dời ánh mắt không dám đối diện, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vẻ mặt khó xử mở miệng hỏi: "Bệ hạ... Vậy lần này triều cống... Có... Có quà ' sống ' không?"
Nàng không khỏi nhớ tới những lần triều cống trong sách lịch sử, loại tình huống giống như thế này, năm nước có bốn nước sẽ phái tới "công chúa hòa thân". Công chúa một quốc gia, cũng không có khả năng sẽ thưởng cho nàng...
Tiêu Dục Hành cố ý hiểu sai ý: "Đương nhiên là sẽ có, triều cống trong quá khứ cũng có không ít đủ loại động vật kỳ lạ."
Cố Linh Quân bĩu môi: "Bệ hạ, ngài biết vật "sống" mà thần thiếp nói không

phải cái này."
"Đó là cái gì?"
Cố Linh Quân đập niêu đốt thuyền, nhắm mắt, nói: "Nữ nhân! Thần thiếp nói chính là nữ nhân! Nếu Đột Quyết đưa công chúa tới, bệ hạ... Nhận hay không nhận?"
Hỏi ra vấn đề này, trái tim Cố Linh Quân cũng treo lên theo, vừa hy vọng biết được đáp án, lại theo bản năng muốn trốn tránh.
Chờ đợi vài giây như dài vô hạn, nửa ngày mới nghe được người bên cạnh gằn từng chữ một hỏi ngược lại: "Vậy Quý Phi có muốn trẫm nhận không?"
Hết chương 41

Chương 42: Chương 42:

Cái lẩu không ngừng tỏa ra khói nóng, phát ra âm thanh "Lộc cộc lộc cộc", lại mang lên thêm hai dĩa to thịt lát mỏng, tản ra ánh sáng mê người.
Nhưng chỉ là bị đặt ở một bên, như là bị xem nhẹ quên mất, ai cũng không để ý tới. Cố Linh Quân nhìn chằm chằm cái lẩu, ấp ủng nửa ngày cũng nói không ra lời.
Hỏi nàng chuyện này? Nàng đương nhiên là không muốn, nhưng nàng có thể nói ra lời sao?
Có gió lạnh xuyên thấu qua cửa sổ chui vào trong điện, gặp phải khói nóng phát ra từ cái lẩu thì biến mất, làn khói trắng đàng ùn ùn dâng lên kia theo làn gió thổi tới trên người nàng.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Khung cảnh này làm cho Cố Linh Quân không thể không sinh ra ảo giác, chỉ cần nàng nói không muốn, vậy... Thật sự có thể thực hiện được sao?!
Xuyên thấu qua màn khói bước gần đến cạnh người nọ, hư vô mờ mịt, tầm mắt có chút không rõ ràng.
Cố Linh Quân khép hờ đôi mắt, mối quan hệ giữa nàng và Tiêu Dục Hành tựa hồ cũng giống như thế. Thoạt nhìn thân mật trong mắt người khác, nhưng lại không thân mật như vậy.
Tuy đoạn thời gian này quan hệ cũng có tiến thêm một bước phát triển, nhưng trước sau vẫn nói không rõ, vẫn còn ngăn cách.
Tiêu Dục Hành ánh mắt hơi hơi lập loè, thấy nàng không đáp, cũng không truy cứu, làm như vô tình chuyển sang vấn đề khác: "Đôi tỷ muội kia vẫn ở trong cung của nàng?"

Vấn đề này cũng làm nàng hoang mang hồi lâu, tuy nói món quà "sống" này hiện nay thuộc về nàng, nhưng chung quy vẫn khác với cung nhân trong cung của nàng. Bọn họ ở lâu trong cung của nàng, làm ai ai cũng đều là cảm thấy quái lạ.
"Tìm nơi nào không người ở, dọn dẹp rồi dời bọn họ qua đó." Tiêu Dục Hành quyết đoán thay nàng giải quyết xong.
"Ăn đi." Tiêu Dục Hành nhàn nhạt nói.
Cố Linh Quân một lần nữa cầm lấy chiếc đũa, lại không nhúc nhích, lực chú ý làm như nhìn chằm chằm vào trong nồi, nhưng khóe mắt lại gắt gao dính chặt ở trên người Tiêu Dục Hành. Đợi hắn bỏ một miếng thịt vào miệng, lúc ấy nàng như nhận được tín hiệu, nhanh tay kẹp thịt thả vào nồi.

Cố Linh Quân trong lòng lảm nhảm, lần này nàng một nửa, hắn một nửa, nàng tuyệt đối sẽ không ăn hết.
Tiêu Dục Hành nghe được, tay dừng lại, thật ra cũng không có tâm trạng thèm ăn, giờ phút này nhìn thấy ánh mắt trông mong ngồi chờ của nàng, cảm thấy đồ ăn trong chén ngon miệng lạ thường.
***
Hai ngày trước khi chính thức bắt đầu diễn ra triều cống, tất cả ngõ lớn nhỏ gần hoàng cung đều được trông coi dày đặc, binh linh tuần tra ngày đêm. Ngày này, một đoàn binh lính mặc trang phục rõ ràng không phải thuộc về Đại Chu, màu sắc cùng hình sáng cũng có chút đặc biệt.
Là binh lính của Đột Quyết.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Nhắc tới Đột Quyết, biểu tình trên mặt bá tánh Đại Chu không thể nói là đẹp. Có chút khinh thường lại chứa đựng chút đắc ý, nhiều ít lại có chút tò mò. Tụ tập vây ở một chỗ, duỗi dài cổ đang muốn hóng chuyện, thì phía sau truyền đến tiếng bước chân đều nhịp.
Mọi người quay đầu lại, thấy một người người mặc triều phục, ngồi trên lưng ngựa cao, đi tuốt phía trước.
Bá tánh thấy người tới, hưng phấn lại sợ hãi, chau đầu khe khẽ nói nhỏ. Cũng không biết là ai khởi đầu, ngay từ đầu chỉ có một hai tiếng, mặt sau lại

đồng loạt la lên hò hét "Cố tướng quân", tiếng sau vang hơn tiếng trước.
Cố Tranh nhìn quanh một vòng, giơ tay lên, phó quan đi phía sau hô lớn: "Dừng lại!"
Đợi mọi người an tĩnh lại, Cố Tranh mới lên tiếng, biểu tình không có nhiều thay đổi, nhưng lại nói năng có khí phách: "Sắp đến ngày Đại Chu nước ta diễn ra triều cống, sứ giả các nước đều tụ tập lại đây, khách quý xa xôi ngàn dặm mà đến, tại sao mọi người lại tụ tập tại đây, ngăn cản đường đi của khách quý nước ta."
Vị tướng dẫn đầu đoàn binh lính Đột Quyết kia đã nhận ra Cố Tranh, trên chiến trường được mệnh danh là Tu La, giờ phút này giấu đi lệ khí, nhưng hơi thở toàn thân áp bức đến hắn thở không ra hơi, nhớ tới chuyện trong quá khứ, phía sau lưng chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.
Người dân tụ tập bốn phía sôi nổi tản ra, vị tướng kia lau mồ hôi trên trán, bước lên nói lời cảm ơn: "Đa tạ Cố tiểu tướng quân."
Ánh mắt Cố Tranh dừng ở phía sau biệt uyển, hip mắt nhìn thoáng qua, sau đó xoay ngựa rời đi.

***

Hành lang bên trong biệt uyển, có một người nhìn chằm chằm phía trước, như có thể xuyên thấu qua cửa lớn đóng chặt nhìn đến cảnh vật bên ngoài.
Lưng hơi cong, đôi mắt hẹp dài, khóe môi vẫn luôn mỉm cười, nhưng lại không khỏi làm người liên tưởng đến một con rắn độc.
Vị tướng khi nãy lật đật chạy vào hội báo, thái độ cung kính.
"Cố Tranh..."
Người này đặt ngón tay ở trên lan can, vừa gõ, vừa mân mê cái tên này.
Mà ở cách đó không xa, phía sau hắn có một nữ tử mặc váy đỏ, vải mỏng che nửa gương mặt, chỉ lộ ra đôi mắt linh động giảo hoạt như hồ ly. Nhưng giờ phút này, đôi mắt đó lại như minh châu giữa chốn hồng trần, ảm đạm không ánh sáng.
Có một nam hài tử đứng bên cạnh nàng, thoạt nhìn tuổi không lớn, ước chừng 13, 14 tuổi, sắc mặt tái nhợt không có chút máu. Quần áo dày cộm, một trận gió đột ngột thổi qua nhịn không được ho khan lên, nửa ngày mới có thể bình phục.
"A tỷ....." Nam hài tử nhỏ giọng kêu, biểu cảm trên mặt không chút nào che dấu lo lắng cùng sợ hãi.
Nữ tử áo đỏ xuất thần hồi lâu, giọng điệu nhẹ đến giống như đang nỉ non:

"Yên tâm, sẽ không có việc gì."
***
Mấy ngày gần đây, trong kinh cực kỳ náo nhiệt, Đột Quyết vào kinh thành Đại Chu đầu tiên, sau đó là Tây Lương, Đông Tề cùng với sứ giả các nước phụ thuộc khác cũng nối đuôi nhau đến.
Từ khi tân đế lên ngôi, trừ bỏ thiên tai kéo dài lâu ngày, cai trị nhân từ, không làm chuyện ác vốn đã làm dân chúng thương yêu. Lần này Tây Bắc đại thắng, giải quyết tai hoạ ngầm bối rối mấy chục năm nay.
Các bá tánh Đại Chu vui sướng ngẩng cao đầu, thái độ đầy hãnh diện, không khí vô cùng náo nhiệt, trong miệng tranh nhau truyền đồn, trừ bỏ tán dương bệ hạ, thì không rời khỏi Cố gia.

địa vị Cố Tông Võ ở trong cảm nhận của bọn họ vốn đã không thấp, hơn nữa chỉ mỗi Cố tiểu tướng quân đã đủ con dân nói suốt ba ngày ba đêm.
Mà Cố gia lại còn ra một vị Quý Phi, được Hoàng Thượng yêu thương chiều chuộng sợ là hài tử cũng có thể nói hai ba câu.
Trong lúc nhất thời, nhắc tới Cố gia, mọi người đều sẽ lấy câu "Khó lường, thật khó lường" làm câu mở cửa miệng.
Mà khó lường Quý Phi đang ở trong cung che tay áo trộm ngáp một cái.
Triều cống chưa chính thức bắt đầu, nhưng yêu cầu nàng phải chào đón những nữ nhân theo chân sứ giả vào cung tiếp kiến.
Trong đó cũng có một nhà Cần hoàng thúc.
Cố Linh Quân từng đọc qua gia phả hoàng gia, nên cũng biết về vị Cần hoàng thúc này. Tuy khác mẫu thân với tiên đế, nhưng lại được tiên đế thương yêu quan tâm như huynh đệ cùng mẫu, sau khi làm lễ trưởng thành thì được phong tước ban đất.
Nhưng ông ta lại không quan tâm đến quyền quý, vứt bỏ hết đi du lịch khắp nơi, mấy năm nay cũng đi qua không ít địa phương, không ngừng Đại Chu, mà ngay cả các nước láng giềng.
Lúc trước, mỗi khi nhắc tới Cần hoàng thúc, Đặng công công luôn miệng khích lệ, không chút nào che dấu lòng ngưỡng mộ. Biết được hôm nay cả nhà ngài ấy sẽ đến kinh thành, bồn chồn từ sáng đến giờ.
Sau khi Cố Linh Quân tiếp xúc cũng cảm thấy đây là một vị trưởng bối không tệ, chỉ là...
Cần hoàng thúc: "Thật ra thần đã từng gặp hoàng tử Tây Lương. Có lần chúng thần đi về phía Tây, dừng chân nghỉ ngơi tại một tòa thành nhỏ gần

với Tây Lương, gặp một nam tử tự xưng là hoàng tử Tây Lương, nhìn trúng xe ngựa của chúng thần, muốn mua tới. Lúc ấy ai sẽ tin tưởng người đó là hoàng tử Tây Lương kia chứ, chỉ xem hắn ta là cái kẻ lừa đảo, tùy tiện nói dối tống cổ hắn đi. Không ngờ trên đường vào hoàng cung lại gặp lại hắn, cho nên mới biết đó là sự thật!"
Ông ta nói quá nhiều, từ lúc ông ta vào bàn ngồi xuống, đã nói hơn một canh giờ, miệng vẫn luôn nói không ngừng nghỉ, đề tài còn không lặp lại.
"Còn có chuyện tình cờ đến như vậy sao?!" Trung Viễn Hầu ngồi một bên, hứng thú dâng trào hỏi ngược lại.
Nếu chỉ nhìn thoáng qua, không ít người sẽ nghĩ lầm bọn họ mới là huynh đệ. Tuy dáng người Cần hoàng thúc không giống Trung Viễn Hầu, nhưng gương mặt lại luôn treo nụ cười, nhìn rất hiền từ.
Cần hoàng thúc tươi cười càng sâu, quay đầu nhìn Trung Viễn Hầu, còn muốn bổ sung hai câu, Cần vương phi ngồi kế bên cười dỗi: "Vào cung đã nói không ngừng nghỉ rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút đi."
Cần hoàng thúc vẻ mặt bừng tỉnh, hậm hực mà ngậm miệng lại, cười cười ngượng ngùng.
Từ sau khi vào cung cho tới nay, đây là lần đầu tiên Cố Linh Quân thấy Cảnh tượng như vậy. Nghiêng đầu nhìn Tiêu Dục Hành, thấy khóe miệng của anh cũng hơi hơi cong.
Cần vương phi là tiểu thư nhà quan, nhất kiến chung tình với Cần vương, không màng người nhà phản đối, gả cho cần vương làm vợ kế. Bề ngoài nhìn không xứng đôi, độ tuổi chênh lệch quá lớn, nhưng trong ánh mắt lại toát ra tình yêu lại không phải giả.

Quan trọng chính là...
"Tẩu... Tẩu..." Có một tiểu hài tử, mới vừa học được đi đường không lâu, đi xiêu xiêu vẹo vẹo mà hướng tới phía nàng, Cố Linh Quân vội vàng vươn tay đỡ, lại bị bé ôm chân, ha ha cười rộ lên.
"Nhớ tới mấy ngày trước dạy hắn kêu phụ thân cũng phải tốn khá nhiều thời gian, hiện giờ dạy hai lần ' tẩu tẩu ' đã kêu được." Cần hoàng thúc nửa cảm khái nửa hâm mộ.
"Chắc là thích Quý Phi nương nương rồi, từ nhỏ Cung Nhi rất thích những vật xinh đẹp." Cần vương phi cười nói.
Cố Linh Quân nghe xong ý cười càng sâu, một tay bế lên, đặt ở trong lòng ngực, cục bột nhỏ lại giãy giụa muốn chạm vào mặt của nàng. Gương mặt

như tượng ngọc, cặp mắt như quả nho, tỏa sáng đầy tò mò.
Trái tim Cố Linh Quân nhảy dựng, nhớ tới giấc mơ kia...
Khang Nghi đứng ở một bên bị chọc cười, kéo ngón tay cậu bé: "Không nghĩ tới ta lại cùng thế hệ với một tên nhóc con như ngươi, mau kêu tỷ tỷ."
Cục bột nhỏ nằm trong lòng ngực Cố Linh Quân lại xoay mặt tỏ vẻ không quan tâm.
Những người đang ngồi nơi đây thấy vậy đều cười rộ lên, người luôn nghiêm túc như Trung Viễn Hầu phu nhân đáy mắt cũng toàn ý cười.
"Nhìn dáng vẻ này của Quý Phi chắc là ngài cũng rất yêu thích tiểu hài tử, khi nào cho Cung Nhi thêm một đệ đệ muội muội đây?" Nhìn cách hành xử của Cần hoàng thúc và Tiêu Dục Hành, có thể biết quan hệ giữa hai người là thực sự thân cận, không có chút nào băn khoăn, cứ như vậy nói thẳng ra.
Cố Linh Quân vẫn luôn cảm thấy, nàng rất may mắn.
Vào cung tuyển tú, tránh né bị hối cưới. Tiên đế thái hậu trước sau lần lượt ly thế, tránh được cảnh mẹ chồng nàng dâu. Thân là Quý Phi, tất nhiên không người nào dám hối nàng sinh hài tử.
Nhưng mà... Giờ này phút này, nàng lại bị hỏi đến nghẹn họng, nghiêng mặt nhìn về phía người bên cạnh.
Muốn nàng trả lời như thế nào đây?!!!
Trong lòng Cố Linh Quân còn đang rối rắm, thì nghe người bên cạnh nhàn nhạt nói ra hai chữ...
"Nhanh thôi."
Hết chương 42

Chương 43: Chương 43:

Ngày bắt đầu triều cống, trên dưới kinh thành đều dậy thật sớm. Tuy các bá tánh không thể vào cung, nhưng trong lòng cùng có chung vinh hạnh, tất cả đều hưng phấn vây kín hai bên con đường, duỗi dài cổ nhìn từng chiếc xe ngựa đi vào cung.
Cố Linh Quân thay cung trang, ngồi im ở trước gương, một lần lại một lần kiểm tra trang dung. Giờ phút này, Tiêu Dục Hành đang ở điện tiếp kiến sứ giả các nước, đợi tiệc triều cống yến bắt đầu, mới cần nàng lên sân khấu. Cứ việc như thế, nàng cũng khẩn trương tay chân đều lạnh, đổ mồ hôi toàn thân.
Không biết qua bao lâu, âm thanh tấu nhạc cùng âm thanh pháo mừng đồng loạt truyền đến, Đặng công công nghiêng tai đếm kỹ, ước chừng thả 388 phát.
Cố Linh Quân than nhẹ, đáng tiếc cổ đại không có TV, bằng không thật sự sẽ phát sóng trực tiếp khắp cả nước.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Nhưng mà thực mau đã có người tiến đến, mời nàng đến hiện trường xem.
Trong lòng Cố Linh Quân nhảy dựng, vội vàng đứng dậy, hít sâu một hơi, luôn mãi xác nhận với Lục Trúc: "Ta không có gì vấn đề phải không?!"
Lục Trúc nhìn kỹ, hôm nay Quý Phi mặc cung trang tinh xảo trang trọng, nếu là mặc ở trên người khác, có lẽ là sẽ nhìn có chút nặng nề. Nhưng diện mạo của nương nương xinh đẹp quyến rũ, ngược lại sấn đến càng thêm động lòng người.
Lục Trúc cười nói: "Không có bất kỳ vấn đề gì, nương nương yên tâm đi."

Đặng công công cũng đi theo trấn an: "Hôm nay nương nương khẳng định sẽ là người đẹp nhất tại đây, chỉ sợ những sứ giả đó thấy không dời mắt được thôi."
"Đúng vậy đó ạ, hơn nữa nương nương cũng không phải lần đầu tiên tham dự tiệc lớn như vậy, như thế nào lần này lại khẩn trương như thế."
Cố Linh Quân mới vừa bước ra ngoài điện, một trận gió lạnh nghênh diện thổi tới, làm nàng thanh tỉnh không ít.
Những lời Tiêu Dục Hành nói ngày ấy, làm trong lòng mọi người hiểu rõ không nói ra, mà Cố Linh Quân lại nhảy dựng.
Đã nhiều ngày qua nàng cố nhớ lại cốt truyện, hiện thực xảy ra quá nhiều chuyện lệch khỏi quỹ đạo.
Bạch Tinh Nhu bị nhốt vào nhà tù đến nay không biết tình huống như thế nào, Tấn Vương tạo phản không làm nên trò trống gì như một cơn gió nhẹ thổi thoáng qua, không nhấc lên chút sóng gió nào. Ngược lại, càng có nhiều chuyện khác thường xảy ra ở trên người nàng, đã vượt qua phạm vi suy nghĩ của nàng.
Mà một sự kiện lớn giống như triều cống như vậy, trực giác nói cho nàng, chuyện không đơn giản như vậy, khẳng định là có việc động trời gì đó sẽ xảy ra.

Cố Linh Quân suy nghĩ xuất thần suốt dọc đường, không biết khi nào đã đến khu vực tiệc triều cống. Được cung nhân dẫn vào sau điện, Cố Linh Quân ôm bình nước nóng sưởi ấm không bao lâu, thì thấy đoàn người Tiêu Dục Hành cũng vào tới.
Đợi đến khi hắn đến gần, Cố Linh Quân rõ ràng cảm nhận được cơ thể hắn mang theo hơi lạnh mà đến. Cố Linh Quân hơi giật mình ngạc nhiên, theo bản năng nhét bình nước nóng vào trong tay hắn.
Phía sau, cung nhân bận rộn qua lại khắp nơi, nhưng bọn họ lại có cảm giác như thời gian yên lặng chậm trôi. Hồi lâu không thấy nàng ăn mặc trang điểm chỉnh trang, ánh mắt Tiêu Dục Hành thâm sâu, nhìn cẩn thận chăm chú từng chút một, từ trên trượt xuống dưới.
Có cung nhân muốn bước lên, lời còn chưa nói ra miệng đã bị Trương Đức Phúc ngăn lại. Một lát sau, ông mới cẩn thận nhường người về phía trước nói: "Bệ hạ, thời điểm không còn sớm, nên thay quần áo."
Như ở trong mơ mới tỉnh, Cố Linh Quân dời đi ánh mắt. Tiêu Dục Hành nhìn nàng thật sâu một cái, bước nhanh vào trong phòng.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Tiêu Dục Hành thay xong y phục chính trang, lại không vội mà đi điện trước, ngược lại ngồi xuống uống chén trà ấm.
Trong lòng Cố Linh Quân vẫn luôn nghi hoặc, tại sao mấy ông lãnh đạo chức cao đều thích cái trò từ từ chậm rãi tới muộn. Mà khi nàng thoải mái dễ chịu ngồi ở trong điện, nghe âm thanh ầm ĩ cách đó không xa, đã dần dần hiểu được lý do tại vì sao.
Không bao lâu sau, có người tới mời bọn họ vào trong. Cố Linh Quân đi theo sau Tiêu Dục Hành, cẩn thận nhấc làn váy. Đi chưa đến hai bước Tiêu Dục Hành dừng lại, quay đầu cau mày hỏi: "Nàng tính mặc như vậy sao?"
Cố Linh Quân nhìn trên dưới toàn thân mình, sau đó liếc hắn một cái, cẩn thận hỏi: "Bộ có vấn đề gì sao?!"
Tiêu Dục Hành trực tiếp ra lệnh cho Đặng công công: "Mang áo choàng tới cho nương nương."
Đặng công công giật mình, ngay sau đó phản ứng lại đây, chạy chậm vào trong mang ra một chiếc áo choàng dài làm bằng lông cáo.
Cố Linh Quân theo bản năng lui về phía sau một bước, sự kháng cự chối lại nằm ở trên mặt, giữa mặc ấm mà xấu, và chịu lạnh mà đẹp, tất nhiên là nàng muốn đẹp. Hơn nữa nàng vừa mới quan sát thấy, thêu văn trên cung trang của nàng, ẩn ẩn tương tự với cung trang của Tiêu Dục Hành.
Ánh mắt đầu tiên là nhìn ra đồ đôi của tình nhân, cho nên nàng mới cố ý bỏ áo choàng lại.
"Mặc vào." Giọng điệu Tiêu Dục Hành không cho phép cự tuyệt.
Cố Linh Quân méo miệng, tùy ý Lục Trúc phủ thêm áo choàng cho mình.

Thẳng đến khi bước vào tiệc triều cống, nàng mới phản ứng lại đây. Lần này số người tham dự tiệc triều cống khá đông đảo, tìm không thấy cung điện có thể chứa tất cả mọi người, cho nên mới tổ chức ở bên ngoài.
Trường hợp như vậy, tất nhiên là mọi người đến ăn mặc trang điểm ngăn nắp gọn gàng, nhưng mà trời đông giá rét, ngồi ở bên ngoài một lát đã nhịn không được run lên. tuy Trên mặt treo nụ cười tươi, nhưng trong lòng đã sớm kêu khổ thấu trời.

Cố Linh Quân vào vị trí, trước tiên là sưu tầm gương mặt của sứ giả các nước. Tây Lương và Đông Tề phái hoàng tử tới, hai người kia đang nói chuyện với nhau. Hoàng tử Đông Tề thoạt nhìn mới 30, vẻ mặt ổn trọng, thỉnh thoảng gật đầu chào hỏi, biểu tình không có bao lớn biến hóa.
Mà hoàng tử Tây Lương, tuy rằng không muốn đánh giá dựa theo bề ngoài, nhưng thoạt nhìn không quá thông minh, trời sinh gương mặt dễ mến, cười lên rất hàm hậu, không những không có chút khí chất nào thuộc về hoàng tử, xa xa nhìn qua, hắn giống như là nhân viên bảo hiểm đang thuyết phục hoàng tử Đông Tề mua bảo hiểm nhân thọ.
Nhớ tới lời ngày ấy Cần Vương nói, lại nghĩ tới phu thê Đế hậu Tây Lương tình cảm sâu đậm, một phu một thê, không có phi tần, cả hai chỉ có một nhi tử. Cho nên nàng càng tò mò với đất nước này.
Bên trái là người nước *Đột Quyết, cũng là nước có nhiều sứ giả tới nhiều nhất, dẫn đầu chính là một nữ tử mặc váy đỏ, vải mỏng che nửa mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt mơ màng quyến rũ.
Cố Linh Quân nhìn là lòng nhảy dựng. Người đó chắc là công chúa Đột Quyết, chỉ liếc mắt một cái thôi trong đầu Cố Linh Quân đã không tự chủ được mà nghĩ đến chuyện khác.
Người đẹp mang nét đẹp Trung Á, nhìn tính tình cũng đều không phải thuộc loại hình thỏ trắng nhỏ, tiết mục kẻ mạnh chiếm đoạt rất dễ trình diễn à nha, hừm... Trong đầu bắt đầu suy diễn...
— Chưa từng có nữ nhân nào dám đối với trẫm như vậy.
— Ngại có thể có được thân thể của ta, nhưng lại vĩnh viễn không thể có được trái tim của ta.
Tuy Tiêu Dục Hành đang ngồi nghe triều thần hội báo, nhưng tinh thần lại dừng ở trên người Cố Linh Quân, nghe nàng miên man suy nghĩ mấy thứ rác rưởi, mày nhịn không được hơi hơi nhăn lại.
Có lẽ là ánh mắt của nàng quá nóng cháy, công chúa Đột Quyết quay đầu nhìn sang, nhìn thẳng vào ánh mắt nàng. Tuy cách khăn che mặt xem không rõ lắm dung nhan, nhưng mơ hồ có thể nhìn ra hình dáng, càng che đậy càng thần bí.
Là một người đẹp nha.
Cố Linh Quân xấu hổ vì bị bắt được đang nhìn lén, vội vàng dời ánh mắt, dừng ở thiếu niên bên cạnh.

Liếc mắt một cái thì nhịn không được nhíu mày. Mọi người ở đây chỉ có mỗi

thiếu niên này là ăn mặc dày nhất, mắt thường có thể thấy được, hắn đang run rẩy. Sắc mặt càng tái nhợt, mang theo tinh thần sắc mặt có bệnh nặng.
Cố Linh Quân nhớ lại mớ tư liệu cá nhân kia, ánh mắt lại dừng ở phía sau bọn họ. Một trung niên nam tử ngồi ở chỗ đó, mũi ưng, đôi mắt hẹp dài, đang khẽ mỉm cười.
Mạc Ất Sa – Cũng chính là chân chính sứ thần Đột Quyết.
Người đẹp kia và thiếu niên là một đôi chị em, vốn sống trong nhung lụa ở hoàng thất Đột Quyết, giờ phút này lại xa xôi ngàn dặm bị đưa đến Đại Chu.
Một hòa thân, một làm hạt nhân.
Bởi vì thúc phụ của bọn họ có âm mưu cướp lấy ngôi vị hoàng đế.
Trong lúc Cố Linh Quân miên man suy nghĩ, thì tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng.
Tiếng chuông tiếng trống vang lên dọa nàng nhảy dựng.
Nghi thức mở màn phá lệ dài dòng, mọi người mặt ngoài nghiêm túc lắng nghe, tâm tư lại bay về nơi khác.
Hôm nay bệ hạ và Quý Phi tình cảm vẫn rất hòa thuận. Bọn họ ở phía dưới cũng có thể nhìn thấy bệ hạ quan tâm cưng chiều Quý Phi.
Chính là không biết công chúa Đột Quyết tới hòa thân, phần tình cảm này có còn giữ vững được như vậy nữa hay không?!
Chuyện về tỷ muội Trịnh thị đã bị truyền ra ngoài, mọi người đều tấm tắc bảo lạ. Qua đi lại âm thầm suy đoán, hay là bệ hạ chỉ thích loại hình như Quý Phi!!!
Mà nhìn bề ngoài, công chúa Đột Quyết cho người ta có cảm giác rất là tương tự với Quý Phi. Lại nhìn nhìn dung mạo, mơ hồ giống vài phần.
Đợi tất cả nghi thức đều kết thúc, thì sẽ đến quy trình mọi người chờ mong nhất, tiến cống vật phẩm. \
Ngay cả Cố Linh Quân đang ngồi phía trên cũng nhịn không được thẳng lưng ưỡn ngực phóng nhẹ hơi thở.
Trước hết là một ít nước phụ thuộc, triều cống đưa tới trừ bỏ một hai vật hiếm lạ còn lại đều là vật phẩm bình thường. Đợi nửa ngày cuối cùng cũng đến Đông Tề, Đông Tề nằm gần ven biển, khoáng sản nhiều nhất chính là muối, dâng lên một hiệp nghị buôn bán muối độc quyền với Đại Chu trong vòng năm năm.
Mà tới lượt Tây Lương, thì có ý tứ hơn nhiều.
Hoàng tử Tây Lương tự mình tuyên đọc danh mục quà tặng, cũng tự giới thiệu.
Những vật phía trước còn tính bình thường, tới dãy sau, triều thần nghe

xong nhịn không được nhăn lại mày, kề tai nói nhỏ.
"Đây là ta vô tình phát minh ra tới một loại mứt, đặt ở dưới ánh mặt trời phơi rút hết hơi nước, tuy thu nhỏ, nhưng lại có mùi vị rất đặc biệt." Âm thanh nghị luận từ bốn phía càng thêm lớn, sắc mặt hoàng tử Tây Lương dần dần đỏ lên, giọng cũng càng ngày càng nhỏ.

Phía dưới có thần tử duỗi dài cổ nhìn nhìn, lắc đầu, thứ đồ nhỏ như vậy, còn khô quắc queo, đen xì, hình thù kỳ lạ, đây mà là mứt à, nhìn như phân chim phơi khô.
Cố Linh Quân tò mò nhìn, nhịn không được buột miệng thốt ra: "Í, là nho khô."
Nghe được lời này, hoàng tử Tây Lương giống bắt được rơm rạ cứu mạng, đôi mắt lập tức sáng lên, vội gật đầu: "Đúng vậy, đây là chế từ quả nho ra, như vậy mà nương nương cũng nhìn ra được."
Ánh mắt mọi người đều tụ tập ở trên người nàng, Cố Linh Quân hơi sợ, rụt rụt lùi lùi người ra sau. Tiêu Dục Hành nhìn nàng một cái, vẫy vẫy tay, ý bảo nhận lấy.
Cố Linh Quân nhìn cung nhân mang đi, ánh mắt nhìn về phía người ngồi kế bên mình.
"Muốn?!" Tiêu Dục Hành quá rành biểu cảm của nàng, hỏi một câu.
Cố Linh Quân vội vàng gật đầu.
Chút yêu cầu nhỏ này đương nhiên Tiêu Dục Hành sẽ không cự tuyệt.
Cố Linh Quân khóe miệng mới vừa cong lên, lại nghe hắn hỏi: "Còn muốn cái gì nữa?!"
Cơ hồ là theo bản năng, Cố Linh Quân dời ánh mắt về phía công Đột Quyết.
Ad có lời muốn nói:
*Đột Quyết không nằm gần nước Nga Châu Âu nha mọi người, mà là nằm khúc Trung Á ngày nay, nước nằm gần là Mông Cổ và Tân Cương, nằm gần khối Liên Xô ngày xưa, nay đã tách ra và chia thành nhiều nước.
Đột Quyết là nhiều bộ tộc du mục nhỏ tạo thành, trong đó có một phần Bắc Iran và một phần Trung Á, đa phần tín ngưỡng là Hồi Giáo.
Phân thành Đông - Tây - Nam - Bắc, mỗi hướng giáp ranh với nhiều nước khác nhau, mỗi một giai đoạn sẽ bị chiếm đóng, từ từ xóa dần Đột Quyết. Và phân thành Tây Đột Quyết và Đông Đột Quyết.
Sau này bị Đại Đường và Mông Cổ nuốt chửng, phần Tây thuộc về Đại Đường, phần Đông thuộc về Mông Cổ.

Cho nên, trai gái Đột Quyết cao to, sóng mũi cao, mắt to, tóc quăn, nữ giới che nửa mặt, vì thuộc Trung Á, nên mặc đồ rất quyến rũ, khá giống với quần áo múa bụng Belly dance xưa, loại chưa cách tân. Ad nói nha, trời ơi nó đẹp, vì toàn làm bằng lụa mỏng, rất đẹp...
Phần bổ sung thêm kiến thức đến đây là hết.
Hết chương 43

Chương 44: Chương 44:

Tiêu Dục Hành nhàn nhạt thoáng nhìn theo tầm mắt của nàng, sau đó nhìn nàng với ánh mắt rất ư là ý nghĩa sâu xa.
Cố Linh Quân đang muốn giải thích, khóe mắt lại nhìn thấy đại sứ Mạc Ất Sa của Đột Quyết rời chỗ ngồi, đi đến phía trước.
"Bệ hạ tôn kính." Mạc Ất Sa tay phải đặt ở trức ngực, cung kính mà hành lễ.
Toàn bộ người ở hiện trường đều yên lặng.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Lần này triều cống, Đột Quyết không thể nghi ngờ là đất nước chịu chú ý nhất. Trừ bỏ triều cống, càng quan trọng chính là ký kết minh ước.
Thiên hạ bốn phần, Đại Chu ở giữa, Tây Lương, Đông Tề phân biệt ở vào hai sườn, phương Bắc bị Đột Quyết độc chiếm. Theo mấy năm nay, Đột Quyết ngày càng quật khởi, so thực lực, có thể đối đầu vị trí bá chủ cũng chỉ có Đại Chu và Đột Quyết.
Nhưng Đột Quyết dựa vào du mục mà sống, tập tục sinh hoạt khác xa với ba nước Trung Nguyên. Cố tướng quân và quân Đột Quyết chiến một trận, phần thắng thuộc về Đại Chu.
Một vài đất nước nhỏ bên ngoài không tỏ vẻ gì, nhưng ngấm ngầm lại trộm duy trì Đại Chu. Sau khi nghe tin quân đội Đại Chu đại thắng Đột Quyết, mấy đất nước nhỏ kia mấy năm nay trốn trốn tránh tránh triều cống, né được thì nè.
Mà lần này lại ngựa xe không ngừng nghỉ chạy như bay tới Đại Chu, đều là ôm lòng xem náo nhiệt.
Tuy là chiến bại, nhưng Mạc Ất Sa lại không kiêu ngạo không nịnh nọt, bị

cặp mắt sắc bén kia của hắn nhìn chằm chằm, rất ít người có thể nhìn thẳng không né tránh.

Khóe mắt Mạc Ất Sa quét một vòng, nhìn hai người ngồi trên phía đài cao: "Đây là lễ vật đất nước chúng ta chuẩn bị, hy vọng bệ hạ có thể thích, cũng nguyện hai nước có thể vĩnh kết bang giao."
Không biết có phải nàng bị ảo giác hay không, nhưng Cố Linh Quân cảm thấy những lời này của hắn ta khiến cho người khác cảm giác có chút quái lạ, như là ý muốn ám chỉ điều gì đó.
Còn chưa kịp nghĩ kỹ, thì nhìn thấy chỗ ngồi phía dưới vang lên xao động. Sau lưng Mạc Ất Sa là người hầu nâng cống phẩm, số lượng đông đảo, cũng rất là đồ sộ. Cung nhân cao giọng đọc danh mục quà tặng, cũng đọc hơn nửa ngày. Dù Đại Chu sản vật phì nhiêu, cũng không đủ để tiến cống nhiều đồ vật đa dạng như vậy.
Người hầu từ phía cuối đường đi đến trước mặt, trong tay ôm một con mèo, toàn thân màu trắng như tuyết, hai mắt phân biệt hai màu sắc khác nhau, một vàng một xanh da trời, tròn xoe lung linh. Bị mọi người nhìn chăm chú vào cũng không có chút nào sợ hãi, ngoan ngoãn mà vùi toàn thân vào trong lòng ngực người hầu, cái đuôi rũ xuống hơi hơi đong đưa qua lại.
Mèo trắng cũng không phải là hiếm thấy, chỉ là màu lông thuần túy không có một màu sắc xen lẫn nào, mà còn là hai màu mắt, đúng là không nhiều lắm.
"Con mèo này nhất định thuộc về thần thiếp." Ánh mắt đầu tiên vừa nhìn thấy con mốn lèo này, dưới đáy lòng Cố Linh Quân đã nhận định.
"Bệ hạ!" Cố Linh Quân nhìn Tiêu Dục Hành, chớp đôi mắt gửi tín hiệu.
Không phải hỏi nàng còn nghĩ muốn cái gì nữa sao?!
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Nàng muốn con mốn lèo này!!!

Tiêu Dục Hành chỉ là nhàn nhạt liếc nàng một cái, khóe miệng hơi nhếch, không có đáp lại.
Nhìn mèo bị dẫn đi, Cố Linh Quân cũng ngồi không yên. Hận không thể đi

theo nhìn một cái có đưa vào trong cung của mình hay không.
Mạc Ất Sa quan sát thấy phản ứng của mọi người, lại nói tiếp:"Lần này triều cống, công chúa chúng ta cũng đi theo, vì mọi người hiến một điệu múa."
Thân là công chúa một nước, hiện giờ lại biểu diễn trước mặt mọi người, thấy thế nào cũng là một loại nhục nhã. Lại nhớ đến chuyện xảy ra trong hoàng thất Đột Quyết, đáy lòng có chút hiểu rõ. Trong lòng Cố Linh Quân sinh ra một chút thương hại, nhịn không được nhìn công chúa Đột Quyết với ánh mắt đồng tình.
Công chúa Đột Quyết lụa mỏng che nửa mặt, nhìn không rõ biểu tình của nàng. Chỉ thấy nàng đứng lên, hơi hơi cúi chào, đi ra khỏi chỗ ngồi.
Đồng thời, phía sau lại có người nâng một đồ vật ra tới, hình dạng giống trống cổ, hình thể thật lớn, cao bằng nửa người đàn ông trưởng thành. Công chúa Đột Quyết đến gần, người hầu vội vàng quỳ xuống, nàng giẫm lên lưng bọn họ nhảy lên.
Trái tim Cố Linh Quân tạm thời bị kéo về, đợi một hồi lại chỉ thấy nàng đứng ở phía trên, cũng không có động tác gì.
Mà lúc này, hai người hầu đứng phía dưới lại đột nhiên cởi ra áo trên, từ phần lưng quần rút ra hai cây đuốc chưa châm lửa, giơ lên phía trước.
"Không phải nhảy múa hả, làm gì vậy?!"
"Nghe nói điệu múa của Đột Quyết có hơi đặc biệt một chút."
Mọi người có mặt tại đây trước nay chưa từng gặp qua, sôi nổi nhỏ giọng nghị luận. Mà Cố Linh Quân lại cảm thấy có một chút quen thuộc, trong lòng sinh ra chút suy đoán.

Chỉ thấy hai người kia đi đến phía trước châm lửa, giơ hai cây đuốc lên cao, sau đó xoay mấy vòng, tiếp theo lại đi đến phía dưới đài cao, đột nhiên thổi vào cây đuốc, ngọn lửa bị thổi ra hơn nửa mét.
Sắc mặt Cố Linh Quân phức tạp nhìn cảnh diễn ra trước mắt, nàng đoán không sai, quả nhiên là biểu diễn múa lửa. Chẳng qua so sánh với kiếp trước, hai người này quá kém, không làm nàng bất ngờ, vì không có trò nuốt ngọn lửa, hay xoay vòng vòng quanh người.
Nhưng chỉ mỗi trò phun lửa thôi cũng đủ để cho đám người đang ngồi dưới kia kinh ngạc cảm thán không thôi, vỗ tay trầm trồ khen ngợi.
Mà công chúa Đột Quyết vẫn đứng im trên trống cổ to lớn, Cố Linh Quân tò mò, như vậy mà là nhảy múa sao?!
Như là nghe được tiếng lòng nghi hoặc của nàng, hai người kia ngừng lại, đi

đến gần trống cổ, chia làm hai bên. Tiếp theo chính là giơ lên cây đuốc, bỗng nhiên một thằng vào trống cổ. Ngọn lửa như là thành tinh, lập tức bậc lửa phóng thẳng vào người công chúa Đột Quyết.
Biến cố này cơ hồ làm sắc mặt mọi người thay đổi.
"Bang" một tiếng, công chúa Đột Quyết đột nhiên nhảy lên, lại rơi xuống thật mạnh, đánh vang trống cổ to lớn dưới chân.
Xung quanh vành trống cổ to lớn đều bị châm lửa, hoàn toàn biến thành một cái hố lửa, kỳ lạ chính là dường như bị cái gì ngăn cản, cũng không có lan tràn đến trung tâm. Công chúa Đột Quyết đứng ở giữa trống cổ bắt đầu nhảy múa, vòng eo mềm mại, dáng múa nhẹ nhàng.
Nhưng mà tâm trạng của mọi người cũng không có vui vẻ thả lỏng thưởng thức điệu nhảy, tất cả đều chảy mồ hôi lo sợ giúp nàng công chúa Đột Quyết kia, sợ lửa sẽ đốt tới trên người nàng.
Mà, hôm nay nàng lại mặc váy mỏng màu đỏ, xa xa nhìn vào, thế nhưng giống như hòa hợp làm một với vòng lửa phừng phựt đầy nguy hiểm kia.
Ngọn lửa càng cháy càng mạnh, bị gió thổi đồng loạt hướng về phía trung tâm, khó khăn lắm cọ qua vạt váy công chúa Đột Quyết.
Cố Linh Quân không đành lòng nhìn tiếp, dời ánh mắt, lại nhìn thấy Cố Tranh đang dùng ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm về phía công chúa Đột Quyết. Trên mặt là biểu tình nàng chưa bao giờ gặp qua, ánh mắt quay cuồng này... Nàng không biết miêu tả cảm xúc đó như thế nào.
Phía dưới đột nhiên lại truyền đến một trận hoan hô, nàng chỉ mới ngẩn người một lát, công chúa Đột Quyết đã nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đất.

Cơ hồ là tiếng vỗ tay như sấm cùng vang lên.
Cố Linh Quân quan sát cẩn thận ở trên người nàng ta, xác định nàng ta không có bị lửa đốt đến, mới nhẹ nhàng thở ra.
Đảo mắt liếc sang Tiêu Dục Hành, lại tinh thần sắc mặt của hắn nhàn nhạt, không khác gì ngày thường.
Có lẽ là điệu múa với lửa của công chúa Đột Quyết quá mức chấn động, những màn biểu diễn kế tiếp không làm mọi người khơi nổi hứng thú, đều là nhàn nhạt cho qua.
Ngay cả Cố Linh Quân, sau khi tiệc triều cống kết thúc, trong đầu cũng đều suy nghĩ đến điệu nhảy kia.
Trên đường trở về, nghẹn hồi lâu Đặng công công mới mở miệng liên tục tán thưởng: "Thật là quá thần kỳ, nô tài không biết còn sẽ có điệu nhảy đẹp đến

như vậy, bộ không sợ lửa đốt đến trên người hay sao?! Cuộc đời này nô tài lần đầu tiên thấy điều kỳ diệu đến như vậy!"
Lục Trúc cũng nhịn không được thở dài: "Cũng không phải sao, ta nhìn mà chấn động linh hồn."
Đặng công công vừa định nói tiếp, đột nhiên lại nghĩ đến chuyện khác, trên mặt có chút sầu lo: "Tám trên mười, công chúa Đột Quyết này tới đây là hòa thân rồi, hôm nay khiến người chú ý như thế... Sợ là..."
Không nói tiếp về sau, nhưng Cố Linh Quân cũng sáng tỏ.
Trái tim Cố Linh Quân nhảy dựng, theo bản năng muốn tránh né chuyện này, vừa lúc bộ liễn ngưng lại vào ngay giây phút này.
Cố Linh Quân đi xuống, mới vừa bước vào trong điện, bên chân đã xuất hiện một đống lông màu trắng.
Cúi đầu, nhìn thấy còn mèo trắng tinh như tuyết đang tính tới gần, nhẹ nhàng cọ cọ ở chân nàng.
Hết chương 44

Chương 45-46: Chương 45-46

Cố Linh Quân không thể không cảm khái, người Đột Quyết vẫn là có chút thủ đoạn, thật biết cách huấn luyện thú cưng, nàng chưa bao giờ gặp qua con mèo nào dính người như thế, đây là lần đầu tiên thấy.
Mèo con thử tính cọ cọ chân nàng, lại nâng lên đầu nhỏ tròn tròn, nghiêng đầu nhìn nàng, cũng nhỏ nhỏ mà kêu một tiếng.
Cố Linh Quân nghe xong, cả con tim đều tan chảy, cúi người đang muốn bế lên, mọi người xung quanh cơ hồ là trăm miệng một lời, đều mở miệng ngăn cản hành động này của nàng.
Đặng công công: "Nương nương không thể!!!"

Lục Trúc: "Nương nương cẩn thận!!!"
Cung nhân mang mèo đến chạy chậm nửa bước, gấp gáp dùng chân ngăn cách, nói tiếp: "Nương nương, con mèo này nhìn như dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng dù sao cũng còn chưa trải qua kiểm chứng, nương nương cẩn thận bị thương. Hơn nữa lại là do người Đột Quyết đưa tới, chỉ sợ sẽ có vấn đề."
Mèo con thấy động tác ngăn cản của người cung nhân kia, nhảy ra phía sau vài bước, hơi có chút ủy khuất kêu vài tiếng.
Ánh mắt Cố Linh Quân không thể không dính vào nàng thể nho nhỏ toàn lông xù xù của nó: "Mèo con đáng yêu như vậy, sao sẽ có vấn đề. Đưa đến ta nơi này chắc đã kiểm tra, vậy có phát hiện điều gì khác thường không?!"
Cung nhân lộ vẻ mặt khó xử, do dự nói: "Tạm thời còn chưa phát hiện điều gì khác thường, nhưng..."
"Nhưng gì?! Đừng ấm ứng, nói cho hết câu!" Cố Linh Quân không để ở trong lòng, ngồi xổm xuống, thật cẩn thận vươn tay tới gần mèo con.
Có lẽ mèo con mới vừa bị hoảng sợ, xù lông, cảnh giác với mọi thứ đến gần mình.

Cố Linh Quân giơ tay nửa ngày, nó mới thử tới gần. Cố Linh Quân nhẹ nhàng sờ sờ đầu nhỏ của nó, thấy nó dần dần thả lỏng cơ thể, mới bế nó lên ôm vào trong ngực. Cố Linh Quân cười tươi rói, đi đến trên giường ngồi xuống, cúi đầu cẩn thận nhìn cục bông nhỏ trong lòng.
Đời trước, nàng đã muốn nuôi một con mèo, nhưng lại thuộc dạng làm công ăn lương, ông chủ tối ngày ép tăng ca, đòi cả tổ mỗi tháng đều phải đạt KPI. Cho nên, mỗi lần trong đầu vừa xuất hiện ý nghĩ này thì đều tự động bóp tắt.
Mà hiện tại, nàng không những có mèo, còn có người chuyên chăm sóc. Huống chi... Cố Linh Quân bế mèo con giơ lên đến trước mặt.
Con mèo này thật sự là quá đáng yêu, Cố Linh Quân nhịn không được dùng mặt cọ cọ lớp lông mềm mại của nó.
Đặng công công và Lục Trúc đứng ở một bên nhìn, thấy con mèo này vẫn luôn ngoan ngoãn, lúc này mới buông xuống. Lại nhìn thêm hai lần, cũng nhịn không được duỗi tay muốn chạm vào.
"Mắt của con mèo này khác nhau nha, đây là lần đầu tiên nô tỳ thấy đó, thật đúng là hiếm lạ." Lục Trúc duỗi tay khẽ chạm vào móng vuốt nhỏ.
"Nếu là không hiếm lạ, làm sao có thể làm cống phẩm, đương nhiên là vật độc nhất vô nhị rồi. Chỉ cần nương nương muốn, bệ hạ đã lập tức đưa tới cho nương nương rồi." Đặng công công cười nói.

Nhắc tới Tiêu Dục Hành, Cố Linh Quân dừng động tác vuốt mèo, ý cười trên mặt càng đậm.

Hai ngày liên tiếp Cố Linh Quân đều vùi đầu ở trong cung của mình, như là trẻ con mới có được món đồ chơi mới lạ, nửa bước không rời, hết sức chuyên chú mà chơi với mèo.
Lục Trúc nhìn, cũng là phá chút bất đắc dĩ.
Lúc Liễu Phiêu Phiêu bước vào, chính là nhìn đến cảnh tượng này.
Cố Linh Quân dựa ở giường mỹ nhân, mèo con đứng ở trên mặt đất, đang nhảy bắt gậy lông chọc mèo do Đặng công công chế tạo ra, mỗi lần sắp bắt được, Cố Linh Quân lại giật lên cao, cứ như thế lặp đi lặp lại, làm không biết mệt.
Liễu Phiêu Phiêu nhìn mà lo thay, kêu một tiếng: "Nương nương!"
Cố Linh Quân đã sớm nhìn thấy Liễu Phiêu Phiêu, nhưng tâm tư còn dừng lại

ở trên người mèo con, nàng ta rống một tiếng to như vậy, làm mèo con hoảng sợ, chui tọt vào dưới giường mỹ nhân.
"Có chuyện gì?!" Cố Linh Quân ngồi thẳng cơ thể, tò mò hỏi.
Đây là lần đầu tiên thấy nàng nhìn thấy Liễu Phiêu Phiêu hoảng loạn như vậy.
Liễu Phiêu Phiêu dậm chân, sốt ruột nói: "Nương nương, sao ngài còn có tâm trạng ở đây chơi với mèo, lửa sắp cháy rồi kìa!"
Dưới giường, mèo con từ một nơi khác dò đầu ra, mới vừa đi hai bước đã bị Lục Trúc bế lên, nhỏ giọng kêu, vặn vẹo giãy giụa muốn thoát khỏi kiềm chế.
Cố Linh Quân cũng không rảnh lo mèo con bên kia, sắc mặt nghiêm trọng hỏi: "Chính là xảy ra chuyện gì?! Nói nhanh!"
Liễu Phiêu Phiêu thở dài, biểu tình hận sắt không thành thép, căm giận mà chỉ chỉ kia con mèo: "Nương nương, đây là địch nhân đưa tới mê hoặc ngài, sao ngài lại dễ dàng mắc mưu như vậy!"
Đặng công công ở bên cạnh nghe xong nửa ngày, thấy Liễu Phiêu Phiêu còn chưa nói đến vấn đề chính, không thể không nóng nảy: "Liễu tài tử, người cũng đừng úp úp mở mở, rốt cuộc là có chuyện gì?!"
Liễu Phiêu Phiêu bĩu môi: "Nương nương có biết hiện tại bệ hạ đang làm cái gì không?!"
"Quả thật Đại Chu có khác, dưới trời tuyết trắng xóa thế này vậy mà còn có thể nhìn thấy hoa cỏ xanh tốt như thế." Hoàng tử Tây Lương bước vào Ngự Hoa Viên, khen suốt một đường, nhìn thấy hoa cỏ trước mắt vẫn xanh biếc, trên mặt hiện rõ sự kinh ngạc.
"Cái cây này cũng là có chút lai lịch, mười mấy năm trước được vận chuyển từ Giang Nam lại đây, những cây cùng loại không chịu được thời tiết ở đây, đều héo úa chết hết, chỉ duy nhất cái cây này là còn sống. Hoàng tử có từng đi qua Giang Nam?! Nơi đó quanh năm như mùa xuân, khung cảnh càng độc đáo." Cần vương đi ở bên cạnh hắn, cười ha hả mà nói.
Hoàng tử Đông tề đã từng nghe nói qua, trong lòng vẫn luôn muốn tới thăm, lại hỏi Cần vương thêm hai câu.

Mà phía sau bọn họ, là một đám người đứng lặng im chờ đợi, người đứng bên cạnh Tiêu Dục Hành, chính là kia Công chúa Đột Quyết, khoảng cách không xa không gần.
Hôm nay Công chúa Đột Quyết cố ý mặc quần áo nữ tử của Đại Chu, trang điểm bình thường không cầu kỳ, nhưng vẫn mang khăn che mặt. Tuy có

chút không phối hợp, nhưng cũng xem như là một nét đẹp khác lạ.
Trương Đức Phúc ở sau lưng nhìn, trong lòng nảy ra chút suy đoán.
Hôm nay là ngày bệ hạ tiếp kiến sứ giả ba nước, thương lượng thảo luận chuyện quan trọng.
Đều là đại diện cho lợi ích đất nước, tất nhiên là không tránh được có xung đột. Cục diện rơi vào cục diện bế tắc, Hoàng tử Tây Lương vẫn luôn đặt mình nằm ngoài trận chiến lợi ích này, đột nhiên lên tiếng đề nghị.
"Nếu không hay đến Ngự Hoa Viên ngắm cảnh..."
Tất nhiên là được mọi người nhất trí đồng ý, bước vào Ngự Hoa Viên, mọi người dưới đáy lòng khen ngợi hắn ta đưa ra ý kiến hay, lại phát hiện hắn ta thật sự chỉ muốn tham quan Ngự Hoa Viên của Hoàng đế Đại Chu.
Không biết sao tiểu hoàng tử Đột Quyết đột nhiên cảm thấy cơ thể không khoẻ, Mạc Ất Sa làm bạn hắn cùng nhau đi ra cung, chỉ để lại Công chúa Đột Quyết cùng với mấy người hầu.
Nhưng ở trong mắt Trương Đức Phúc, như là cố tình sáng tạo một cơ hội.
Lại nhìn sang Hoàng tử Tây Lương, cũng không biết là có liên quan gì không, mà một đường đều phấn khởi khác thường.
Ngay cả hình dạng cục đá cũng ngạc nhiên, còn hỏi đến chuyện một ngày tưới nước mấy lần. Mọi người bu lại vây quanh hắn ta, nói cười vui rôm rả, dần dần chỉ chừa lại mỗi bệ hạ bọn họ và Công chúa Đột Quyết.
Ông vẫn luôn quan sát, nhìn thấy Công chúa Đột Quyết nhìn lén bệ hạ bọn họ vài lần. Trương Đức Phúc ngẩng đầu nhìn nhìn trời, dưới đáy lòng bất đắc dĩ thầm thở dài.
"Bệ hạ tôn kính."
Công chúa Đột Quyết một đường im lặng đột nhiên lên tiếng, chỉ là ngắn ngủn bốn chữ, nhưng vì giọng nói của nàng như tiếng chuông bạc, có vẻ phá lệ du dương uyển chuyển. Càng hiếm thấy chính là, nàng nói được câu chữ rõ ràng, không giống những người Đột Quyết khác, âm điệu vẫn còn dày đặc giọng địa phương.
Trương Đức Phúc cũng nhịn không được ghé mắt quan sát, chờ đợi nàng nói tiếp.
Công chúa Đột Quyết khẽ mỉm cười, duỗi tay đi nhẹ nhàng phủi tuyết dính trên một đóa hoa: "Vườn hoa của ngài thật sự rất xinh đẹp, cho dù là bị tuyết lớn che đậy, cũng không thể che giấu vẻ đẹp của chúng."
Chỉ đơn giản một câu, nhưng từ nàng nói ra, có vẻ phá lệ chân thành.
Tiêu Dục Hành mắt nhìn phía trước, cười như không cười, nhàn nhạt trả lời"

"Quý quốc cũng không tồi."
Công chúa Đột Quyết lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Quê quán của thần đúng thật là không tệ, nhưng tới mùa đông, tất cả mọi vật đều bị tuyết lớn bao trùm. Cảnh sắc xinh đẹp như thế này là nhìn không tới."

Không biết tại sao, câu này của nàng nói đến phá lệ thương cảm.
Mà Tiêu Dục Hành lại ngẩn người không biết đang suy nghĩ điều gì, Công chúa Đột Quyết đợi nửa ngày cũng không thấy đáp lại.
Trương Đức Phúc không đành lòng, tiến lên trả lời: "Đông đi xuân tới, bốn mùa luân phiên thay đổi, công chúa cần gì phải cảm thấy đau thương như vậy, không phải màu đông cũng có một hương vị khác biệt sao?! Tuyết trắng xóa cũng rất đẹp."
Công chúa Đột Quyết ánh mắt hơi lóe, cúi đầu không nói.
"Chuyện thành do người, giống như cái cây kia vậy, thật ra nó không nên có mặt ở đây. Nếu Công chúa có lòng, thì sao lại không nhìn tới cảnh sắc tốt đẹp của mùa đông." Ngoài dự đoán, Tiêu Dục Hành đột nhiên trở về một câu.
Công chúa Đột Quyết cảm xúc có chút kích động, cánh tay dưới tay áo run nhè nhẹ.
Trên mặt không hiển lộ chút nào, quay đầu thẳng tắp nhìn Tiêu Dục Hành, ánh mắt ướt át như nước, yếu ớt nói: "Cố ý từ Giang Nam vận chuyển đến kinh thành, chắc là tốn không ít công sức. Nếu thần cũng muốn chuyển một cây trở về Đột Quyết..."
Đoạn sau còn chưa kịp nói đã hóa thành một tiếng la đầy giật mình, Công chúa Đột Quyết như là cố nói chuyện, không chú ý đến hòn đá nhỏ dưới chân. Nhất thời dẫm lên, trật chân, nghiêng người vào lòng Tiêu Dục Hành.
Cung nữ đứng phía sau vẫn duy trì một khoảng cách nhất định, muốn tiến lên lại không kịp, miệng nửa mở, còn chưa kịp nói chuyện, lại nghe được một giọng nữ giật mình khác...
"Á!!!"
Cố Linh Quân nghe Liễu Phiêu Phiêu nói, Tiêu Dục Hành đi dạo Ngự Hoa Viên với Công chúa Đột Quyết, theo trực giác, đầu tiên là không tin.
"Là thật đó nương nương, tỳ nữ thận cận của thần thiếp tận mắt nhìn thấy, tuyệt không một lời giả dối!"
Cố Linh Quân bán tín bán nghi, đang do dự, Liễu Phiêu Phiêu đã gấp không thể chờ, luôn miệng thúc giục: "Nương nương, là thật là giả đi là biết. Nếu là giả vậy đương nhiên tốt nhất, nếu là sự thật, vậy không phải tặng cho nàng

ta một cơ hội sao?!"
"Ở trong hậu cung, là muốn giây phút cảnh giác tất cả nữ nhân tiếp xúc gần với Hoàng Thượng."
Sắc mặt Cố Linh Quân có chút phức tạp, rất muốn nhắc nhở Liễu Phiêu Phiêu...
Ngươi cũng là một trong những phi tần của Hoàng Thượng... Vậy mà hiện tại ngươi đang làm cái gì?!!!
Tuy rằng nghĩ như thế, nhưng Cố Linh Quân vẫn là đi theo nàng ta đến Ngự Hoa Viên. Trên đường đi, trong đầu nàng vẫn luôn suy nghĩ.
Nếu là sự thật thì nàng làm cái gì bây giờ?!
Chỉ cần bọc hết đoạn cong trước mắt là đến Ngự Hoa Viên, mới vừa đi hết đã nhìn thấy một đám người mênh mông, hoàng tử Tây Lương, hoàng tử Đông tề đều có mặt.
Cố Linh Quân tỉnh ngộ, đang muốn trách cứ Liễu Phiêu Phiêu "Nói dối quân tình", đã bị nàng ta đột nhiên ôm chặt cánh tay, một cái tay khác run rẩy chỉ vào nơi khác.
Cố Linh Quân nhìn theo, trùng hợp nhìn thấy được một màn này.
Công chúa Đột Quyết chuẩn bị trình diễn tinh tiết trật chân của phim thần tượng tám giờ tối.

Cũng không biết tại sao, Tiêu Dục Hành lại đi chung với nàng ta. Cơ hội tốt như vậy, đương nhiên là Công chúa Đột Quyết sẽ không bỏ qua, mắt nhìn muốn nhào vào trong lòng ngực Tiêu Dục Hành.
Động tác này dừng ở trong mắt Cố Linh Quân giống như là một đoạn phim quay chậm, nàng nhìn rõ ràng cẩn thận.
Có lẽ là bị tiếng la thình lình của Liễu Phiêu Phiêu dọa sợ, Tiêu Dục Hành lui về phía sau một bước, giơ lên cánh tay. Công chúa Đột Quyết thuận thế vịn chặt, mượn lực đứng vững, cung nữ phía sau lập tức chạy lên, nâng đỡ Công chúa Đột Quyết.
Trương Đức Phúc hoảng sợ, vừa định thở phào nhẹ nhõm, giương mắt thì nhìn thấy Quý Phi, những gì muốn nói đều nuốt trọn vào bụng.
Động tĩnh bên này khiến cho đám người Hoàng tử Tây Lương chú ý, bọn họ đang muốn đi tới xem có chuyện gì, lại phát hiện cách đó không xa là Quý Phi Đại Chu đang đứng.
Nhất thời lòng sinh nghi hoặc, đứng im tại chỗ.
Vẫn là Cần vương bước ra, vừa đi vừa hỏi: "Xảy ra chuyện gì?!"

Công chúa Đột Quyết cúi đầu, giọng điệu mang theo một chút nghĩ mà sợ, nói: "Là ta không cẩn thận, dẫm lên đá nên mới..."
Bộ dáng yếu ớt đáng thương, làm người nhìn thấy thương.
"Có việc gì không?! Có muốn mời ngự y đến nhìn xem không?!" Hoàng tử Tây Lương nghe xong, cũng nhịn không được tiến lên nói lời quan tâm.
Công chúa Đột Quyết lắc đầu, nhìn về phía Cố Linh Quân: "Cũng không có gì đáng lo ngại, nghỉ ngơi một lát là được."
"Vậy đưa công chúa trở về trước." Vẫn luôn im lặng, Tiêu Dục Hành mở miệng nói.
Hoàng đế đã nói như thế, người khác cũng không dám nhiều lời, cung nữ đỡ Công chúa Đột Quyết rời đi.
Hoàng tử Tây Lương cũng không muốn ở lâu, nhưng lại rất hợp rơ với Cần vương, kết bạn cùng nhau rời đi. Hoàng tử Đông tề thấy mọi người tan, cũng tìm lấy cớ rời đi.
Ngự Hoa Viên đang ồn ào náo nhiệt, đột nhiên yên tĩnh lại.
Tiêu Dục Hành nâng mắt, nhìn về phía Cố Linh Quân đang đứng hướng đối diện.
Công chúa Đột Quyết ngồi trên xe ngựa, mười ngón tay đang nắm chặt mới buông ra. Nếu có người nhìn thấy bộ dáng này của nàng, nhất định sẽ cảm thấy kinh ngạc. Cặp mắt quyến rũ dưới màn che mặt kia đã không còn yếu ớt đáng thương như trước đó, mà lại lộ ra tàn nhẫn.
Cũng chỉ có nàng và Hoàng đế Đại Chu biết, vừa mới ngã kia, trong nhát mắt nàng nhỏ giọng hỏi một câu: "Bệ hạ có nguyện ý trợ giúp thần..."
Không có được đến hồi phục, lòng nàng không phải không hoảng loạn. Nhẹ nhắm mắt, đang muốn bình tĩnh lại, thì xe ngựa lại đột nhiên ngừng. Bên ngoài truyền đến một loạt âm thanh xôn xao, Công chúa Đột Quyết hơi hơi vén rèm, thì nhìn thấy được một con ngựa màu đen rất đẹp, đang thở hồng hộc, phun ra hơi thở như khói.
Co một nam tử cao lớn đang ngồi trên lưng ngựa, thấy nàng, khóe môi hơi cong, khẽ mở môi mỏng.
"A Y Mộ!"
Hết chương 45

"Công chúa A Y Mộ." Nam tử lại kêu thêm một tiếng.

Người Đột Quyết bị ngăn lại đã trong lòng bắt đầu hoảng loạn, lại thấy rõ người tới, đáy lòng nhịn không được nổi lên sợ hãi.

Bọn họ có người đã từng ở trên chiến trường, tất nhiên là liếc mắt một cái đã nhận ra vị Ngọc Diện Tu La này. Một trận chiến Tây Bắc đã thành danh, chỉ mang năm ngàn người ngựa đã dám trực diện chống chọi với ba chục ngàn đại quân phía bọn họ.

Sau lưng đổ đầy mồ hôi lạnh, cho nên vừa rồi hắn trực tiếp kêu tên công chúa, bọn họ cũng không chú ý tới.

Giọng run rẫy: "Cố... Cố tướng quân!"

Cố Tranh giật giật dây cương, ổn định không để ngựa di chuyển qua lại, lời ít ý nhiều: "Trong lúc diễn ra triều cống, tại hạ phụng mệnh trợ giúp cấm quân bảo vệ kinh thành, người ra vào cung đều giống nhau, đều phải bị kiểm tra, mong Công chúa A Y Mộ thứ lỗi."

Người Đột Quyến lưỡng lự, không dám làm ra hành động xung đột, nhưng cũng sợ chậm trễ công chúa bọn họ, đang rơi vào thế khó xử, thì phía sau mành truyền đến một giọng nữ.

"Cố tướng quân cũng là làm theo việc công, cần gì nói tới đắc tội!!"

Cố Tranh gật đầu, được lệnh, phó quan bắt đầu kiểm tra, không có phát hiện bất kỳ điều gì khác thường.

"Xin mời công chúa hạ màn." Phó quan đang muốn cho đi, nhưng Cố Tranh giơ tay ngăn lại, nghe xong hắn nói, mọi người đều nhịn không được lộ ra sắc mặt khó chịu.

Người Đột Quyết kiêng kị Cố Tranh, nhưng giờ phút này, trên mặt đều tràn đầy tức giận, đi lên trước xe ngựa giơ lên vũ khí trong tay, gắt gao trừng mắt.

"Cố tướng quân có ý gì, đây lễ phép đối đãi sứ thần của hoàng đế quý quốc đối với công chúa chúng ta?! Xin mời tướng quân tôn trọng!" Trong đó, có một người tiến lên, mang theo khẩu âm, gắng từng chữ một nói.

"Không được vô lễ, mau lui ra sau."

Công chúa Đột Quyết vén rèm lên, quát lớn tùy tùng, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Mời Cố tướng quân."

Phó quan căng da đầu tiến lên, nhưng cũng không dám làm càn quá mức, chỉ đứng ở trước xe ngựa nhìn nhìn vào trong.

A Y Mộ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt người đang ngồi trên lưng ngựa kia: "Cố tướng quân có cần tự mình soát người!"

"Đắc tội." Cố Tranh kéo kéo dây cương, nói.

Tuy đoàn người Đột Quyết có khó chịu, nhưng cũng chỉ có thể từ bỏ.

Đợi đoàn người bọn họ kiểm tra xong, rời khỏi phạm vi tầm mắt, phó quan nhịn không được cẩn thận hỏi: "Tướng quân, tại sao vừa mới nãy phải kiên trì kiểm tra xe ngựa Công chúa Đột Quyết, tuy chúng ta nhận lệnh trợ giúp, nhưng cũng không cần làm đến mức đó. Nói như thế nào cũng là khách quý..."

Tuy hắn đi theo Cố Tranh nhiều năm, nhưng cũng không hiểu cách làm của ngài ấy. Nhưng hắn mẫn cảm cảm nhận được, tướng quân bọn họ có chút không thích hợp.

Cố Tranh thu hồi tầm mắt, biểu tình không có bao lớn biến hóa: "Cẩn thận một chút, luôn là không sai."

Nhìn Tiêu Dục Hành từng bước một đi tới trước mặt bọn họ, không biết tại sao Liễu Phiêu Phiêu đột nhiên cảm thấy chột dạ, khẩn trương lui về phía sau một bước, khí thế hồi nãy biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đợi Tiêu Dục Hành đi đến trước mặt, Liễu Phiêu Phiêu đầu đã cúi đến không thể lại thấp hơn. Cố Linh Quân nhìn bộ dáng của nàng như là có tật giật mình, trong lòng cũng có chút hoảng loạn.

Cố Linh Quân ngẩng đầu, nhỏ giọng: "Bệ hạ."

"Sao lại tới nơi này!"

Cố Linh Quân hơi hơi nhíu mày, trong đầu sưu tầm cái cớ, khóe mắt liếc thấy tuyết động, trả lời: "Tụi thần thiếp tới ngắm tuyết!"

Liễu Phiêu Phiêu đứng ở một bên vội vàng gật đầu.

Tiêu Dục Hành cười khẽ, nhìn về phía Liễu Phiêu Phiêu, miệng nửa mở, nhưng lại không có thể nói lên tiếng. Cố Linh Quân không đành lòng, giải thích: "Đây là Liễu tài tử."

"Trước đưa Liễu tài tử trở về cung." Tiêu Dục Hành nói.

Liễu Phiêu Phiêu nhẹ nhàng thở ra, nhìn Cố Linh Quân, không chút do dự xoay người rời đi.

Người không liên quan đều đã lui ra, ngay cả Trương Đức Phúc cũng rất có mắt mà mang theo cung nhân lui lại mấy bước.

"Bệ hạ" Cố Linh Quân bất an kêu một tiếng.

Cẩn thận hỏi: "Vừa mới nãy trở ngại ngài nói chuyện chính sự sao?!"

"Không có nói chuyện gì." Nghe hắn nói như vậy, Cố Linh Quân nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại nhớ tới một màn kia. Không có nói chính sự, nhưng lại đi gần như vậy... Rốt cuộc là đang làm cái gì?!

"Vậy vừa mới nãy bệ hạ và Công chúa Đột Quyết..." Ngay cả bản thân Cố Linh Quân cũng không nhận thấy được, tim hơi hơi thắt lại, nói chuyện có chút chua lòm.

"Là có việc muốn nói riêng với nàng ta." Tiêu Dục Hành nhàn nhạt nói.

Cố Linh Quân nghe xong, lập tức liếc hắn.

Tiêu Dục Hành cúi đầu, có lẽ chính bản thân nàng cũng không biết, những suy nghĩ dưới đáy lòng của nàng đều biểu hiện ở trên mặt. Chẳng sợ hắn nghe không rõ tiếng lòng của nàng, thì cũng có thể suy đoán ra, càng không cần phải nói tiếng lòng của nàng đã lập tức truyền vào trong tai hắn một cách rõ ràng.

--- "Quả nhiên, nam nhân trên đời này đều giống nhau, lớn lên đẹp trai cũng không ngoại lệ!"

--- "Không đáng tin cậy, không đáng tin cậy..."

Cố Linh Quân dưới đáy lòng thầm thở dài, ánh mắt dừng ở nơi khác, có chút khó chịu hỏi: "Vậy bệ hạ cảm thấy Công chúa Đột Quyết lớn lên đẹp sao?!"

Tiêu Dục Hành nhìn nàng: "Không có chú ý nàng ta trông như thế nào."

Câu trả lời này làm tâm trạng Cố Linh Quân tốt hơn một chút, khóe miệng nàng cong cong, muốn hỏi thêm một câu: "Vậy thần thiếp đẹp hay là nàng ta đẹp?!", nhưng lại bị nàng nghẹn xuống.

Tiêu Dục Hành đã đi ra vài bước, thấy nàng còn ngốc lăng tại chỗ, dừng lại, quay đầu nhìn nàng. Cố Linh Quân lấy lại tinh thần, vội vàng bước nhỏ chạy đuổi theo.

Lại đi vài bước, hắn lại đột nhiên mở miệng: "Trẫm nói chuyện Đột Quyết với nàng ta."

Cơ hồ là phản ứng vô ý thức, Cố Linh Quân "Ờ" một tiếng.

Hậu tri hậu giác, nàng mới phát hiện, Tiêu Dục Hành đây là chủ động tự giải thích với nàng, lại bật thốt lên "A" một tiếng, trong giọng nói mang theo vui sướng ngoài ý muốn.

"Vậy nói chuyện có thuận lợi không?!" Cố Linh Quân ra vẻ đứng đắn hỏi.

"Ừm."

Hai người như vậy câu được câu không trò chuyện, thế nhưng đi trở về trước cung của nàng.

"Bệ hạ có muốn vào nhìn thử mèo của thần thiếp không?!" Cố Linh Quân theo bản năng không muốn hắn đi, tìm lấy cái cớ, hiển nhiên là đã quên đây là món quà mà người nào đó mới tặng cho nàng cách đây hai ngày.

Tiêu Dục Hành cũng hồ đồ, không nhắc nhở nàng, cứ đi theo vào.

Cung nhân sợ mèo con chạy loạn làm đổ đồ vật, cho nên sau khi bọn họ đi thì ôm tới thiên điện. Cố Linh Quân vào trong nhìn nhìn, cũng không phát hiện, đang muốn tiếp đón Tiêu Dục Hành ngồi xuống, xoay người phát hiện hắn cực kỳ tự giác đi vào bên trong, bá chiếm giường yêu của nàng.

Thật không biết là cái gì đam mê, Cố Linh Quân nhỏ giọng nói thầm.

Sau khi Tiêu Dục Hành ngồi lên, đánh giá khắp nơi trong phòng, một đoạn thời gian không có tới, chỗ của nàng cũng đã có chút thay đổi, đồ vật trang trí đã thay đổi hết. Trên giường phủ kín thảm mềm lông xù xù, trên bàn nhỏ lúc trước đặt đầy tiểu thuyết, giờ phút này chất đầy đồ chơi cho mèo.

Cố Linh Quân căn dặn Lục Trúc ôm mèo tới, đang chờ ở bên ngoài, không ngờ lại chờ đến một nhân vật... Tổng quản Phủ Nội Vụ còn chưa bước vào thì tiếng đã vọng vào trong: "Nương nương, nô tài mang đồ tới cho ngài đây."

Sau khi vào trong, gương mặt tươi cười nói: "Nương nương, đây đều là triều cống năm nay của các nước, Hoàng Thượng cố ý phân phó nô tài chọn chút đồ vật tới tặng cho nương nương."

Thấy sắc mặt Cố Linh Quân khác thường, Tổng quản Phủ Nội Vụ đoán chắc nương nương nhớ đến vụ hắn làm giả lương tháng, mới vừa đưa tới lại xui xẻo gặp phải Hoàng Thượng.

"Nương nương yên tâm, lần này thật sự là ý của bệ hạ. Cống phẩm các nước đưa đến rất quý, ngay từ đầu nô tài cũng còn lưỡng lự. Hoàng Thượng lại làm nô tài tận tình chọn lựa, không cần cố kỵ. Trong hậu cung này, người có thể nhận được đãi ngộ này, ngoài nương nương thì không còn ai khác."

Tổng quản Phủ Nội Vụ vừa giơ tay, ý bảo tiểu thái giám phía sau đưa đồ vật lên, mặt mày hớn hở.

Một nửa là thực tế, một nửa là hắn thêm muối thêm dấm.

Bên trong, Trương Đức Phúc đứng ở bên cạnh Tiêu Dục Hành, nghe xong hận không thể lao ra mắng một trận. Rõ ràng Hoàng Thượng căn dặn ông,

ông lại phái người truyền lại. Tuy rằng đều là ý của bệ hạ, nhưng sao lại nói như là bệ hạ tự mình hạ lệnh vậy.

Hơn nữa, hắn rõ ràng nói chính là "Quý Phi thích đồ vật hiếm lạ, tận lực chọn vài thứ", như thế nào tới trong miệng hắn, tất cả đều thay đổi thành cách nói như lúc ăn đòn trước đó, ngã một lần, vậy mà còn chưa rút kinh nghiệm.

Tổng quản Phủ Nội Vụ nhớ tới vụ ăn phạt lần trước, ẩn ẩn cảm thấy chỗ eo có chút đau đau. Theo lý thuyết, ngã một lần khôn hơn một chút, nhưng hắn thuộc số lượng ít người biết vào ngày sinh nhật của mình, bệ hạ lại tặng quà cho nương nương.

Quý Phi được Hoàng Thượng chiều chuộng như vậy, sợ là sau này sẽ ngồi lên vị trí Hoàng Hậu.

Muốn hưởng phú quý thì phải vượt qua nguy hiểm cầu xin, so sánh với những người không dám tùy tiện đến nịnh nọt, tất nhiên là hắn không muốn buông tha cơ hội lần này.

Huống hồ hắn cũng không tin, hắn sẽ xui xẻo như thế, lại có thể ngã vào một chỗ những hai lần.

Nhưng mà, hiện thực chính là như thế tàn khốc, Tổng quản Phủ Nội Vụ mới vừa nghĩ ở trong lòng, thì nhìn thấy Tiêu Dục Hành từ phòng trong đi ra, trên mặt tươi cười còn chưa kịp buông. Mà Trương Đức Phúc đi theo phía sau Tiêu Dục Hành vẻ mặt tràn đầy đau lòng nhìn hắn lắc lắc đầu.

Trong nháy mắt, trong đầu Tổng quản Phủ Nội Vụ hiện lên rất nhiều ý nghĩ, nhưng cuối cùng hắn chỉ là ngu người tại chỗ, mặt xám như tro tàn, môi run rẩy, nói không nên lời.

Tiêu Dục Hành lập tức vòng qua hắn, đi đến phía trước.

Tổng quản Phủ Nội Vụ đều như thế, huống chi một đám tiểu thái giám ôm cống phẩm trong tay, tất nhiên là đồng loạt sợ run như cầy sấy. Tùy ý quét mắt, biểu tình như cũ, không nhiều thay đổi gì nhiều.

Cố Linh Quân cũng không được tự nhiên, muốn nói gì đó, miệng mở nửa ngày cũng không nói ra một chữ.

"Tại sao mứt Tây Lương thượng cống lại không đưa tới?!"

Không có lời trách phạt như trong tưởng tượng, đột nhiên nói một câu làm mọi người đều mơ hồ, vẫn là Trương Đức Phúc phản ứng trước, vội vàng tiến lên nói: "Nhìn ngươi kìa, lão hồ đồ, như vậy mà cũng quên, còn không nhanh chóng chạy trở về mang đồ đưa tới."

Tổng quản Phủ Nội Vụ ngạc nhiên một hồi lâu, bị Trương Đức Phúc trộm đá mấy chân mới lấy lại tinh thần, sống sót sau tai nạn, liên tục dạ dạ vâng vâng.

Lục Trúc ôm mèo tới, đứng ở ngoài cửa đợi một hồi lâu, đi vào trong đặt vào trong lòng ngực Cố Linh Quân.

Mèo con nằm ở trong lòng ngực nàng cũng không ồn ào, còn vùi đầu vào trong. Cố Linh Quân ôm, lại nhìn nhìn đống cống phẩm được một đám tiểu thái giám nâng ở trước mắt, có chút không biết làm sao.

"Đưa xuống đi." Vẫn là Tiêu Dục Hành mở miệng ra lệnh.

Lục Trúc lại có chút khó xử, ậm ừ nói: "Nương nương... Nhà kho..."

"Làm sao vậy?!" Cố Linh Quân tò mò hỏi.

Lục Trúc nhìn nàng, lại nhìn Tiêu Dục Hành, cuối cùng xin giúp đỡ nhìn về phía Đặng công công.

Đặng công công hiểu ý: "Thưa nương nương, phần quà lần trước Hoàng Thượng tặng cho nương nương... Đã lấp đầy nhà kho bên chúng ta rồi."

Cố Linh Quân: "..."

Không ngờ ta giàu như vậy!!!

"Vậy tìm một cung điện trống gần đây, đặt tạm ở đó đo." Tiêu Dục Hành không để bụng.

Đặng công công được lệnh, mang theo một đám người mênh mông cuồn cuộn đi ra ngoài. Giờ phút này, Cố Linh Quân không biết hình dung tâm trạng hiện tại của mình ra sao, nhưng khóe miệng vẫn khống chế không được cong lên.

Tiêu Dục Hành lại lần nữa ngồi trở lại trên giường, Cố Linh Quân ôm mèo theo qua, vừa vuốt lông mèo, vừa trả lời: "Bệ hạ, cống phẩm cứ như vậy đưa cho thần thiếp... Có không quá thỏa đáng hay không?!"

Được tiện nghi còn khoe mẽ, đúng là hình dung tâm trạng giờ phút này của Cố Linh Quân.

"Có gì không ổn?" Tiêu Dục Hành cong khóe miệng, hỏi.

Lập tức, đáy lòng Cố Linh Quân giống rớt mật, cúi đầu không nói. Mà mèo con trong lòng ngực nàng lại giãy giụa lên, tựa như kháng nghị nàng xem nhẹ nó.

Cố Linh Quân vừa định cúi đầu nhìn, một bàn tay đã duỗi lại đây, nắm sau cổ mèo con, xách khỏi lòng ngực của nàng.

Hết chương 46

Chương 47: Chương 47:

"Con mèo này cũng rất kỳ lạ, nhiều người như vậy cũng không thấy sợ hãi."
"Nhìn xem đây là mèo của ai, mèo vốn là loài hoang dã, không nhận chủ, ta thấy con này khá ngoan ngoãn."
Nữ quyến vây quanh ở bên cạnh mồm năm miệng mười khích lệ mèo con nằm ở trên đùi Cố Linh Quân, nàng cũng chỉ là cười cười không nói, vuốt vuốt lông mèo, lại giơ tay cào cào cằm. Ngày xưa hoạt bát bao nhiêu, thì giờ phút này mèo con lại yếu ớt bấy nhiêu, nhìn có chút uể oải ỉu xìu.
Nhớ tới chuyện ba ngày trước, Cố Linh Quân có chút đau lòng lại có chút buồn cười.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Ngày ấy, Tiêu Dục Hành nắm phần da lông phía sau cổ nhắc mèo con từ trong lòng ngực nàng ra, tất nhiên là đổi lấy một trận kháng nghị chống đối từ mèo con.
"Ngài làm gì vậy?" Cố Linh Quân muốn đoạt lại.
Tiêu Dục Hành liếc nàng một cái, quơ qua quơ lại mèo con trong tay: "Kiểm tra xong lại đưa về cho nàng."
"Không phải đã kiểm tra qua rồi sao?" Cố Linh Quân tò mò hỏi, xưa nay đồ vật đưa vào trong cung của nàng đều được kiểm tra qua.
"Người Đột Quyết từ trước đến nay xảo trá, không phải người nào trong cung đều có thể tin." Tiêu Dục Hành giải thích.
Cố Linh Quân suy nghĩ cẩn thận, cũng không hề rối rắm, nhỏ giọng à một tiếng.
Đợt kiểm tra này kéo dài tận ba ngày, khi mèo con bị đưa về tới thì biến

thành bộ dáng này, cũng không biết là đã trải qua cái gì.
Cố Linh Quân tràn đầy đau lòng, cho nên hôm nay ra ngoài cũng ôm nó theo.
Các nữ quyến vây quanh mèo con lại khen một hồi, đột nhiên có một giọng nữ trầm thấp chen vào: "Động vật cũng là có linh tính, hiểu được lấy lòng người. Ở Đột Quyết có thể được xem là bảo bối, tới nơi này nhưng chưa chắc, chỉ sợ có vài người thua cả súc sinh, đã quên đúng mực."
Giọng điệu vốn đã là nói móc, nội dung càng nơi chốn ám chỉ, nghe xong khiến cho tâm tình không thoải mái. Mọi người ở chỗ này đều hút một hơi, quay mặt qua chỗ khác nhìn là xem ai lớn mật như vậy, ngay cả mèo cưng của Quý Phi nương nương cũng dám nói.
Mà biết người lên tiếng móc nghóe kia, thì biết ẩn ý đang mắng chửi Công chúa Đột Quyết ngồi bên cạnh Quý Phi.
Cố Linh Quân trong lòng cũng là giật mình hoảng hồn, nhăn lại mi, nghe tiếng nhìn qua, phát hiện người nói chính là Lý phu nhân.
Dưới trướng phụ thân Cố Tông Võ của nàng có tám đại tướng, trung thành anh dũng, một đường đi theo hành quân đánh giặc, thân như huynh đệ ruột thịt.
Tuy cuối cùng chiến thắng Đột Quyết, nhưng không phải là không có quân lính hy sinh. Trận thảm thiết nhất chính là ba ngàn kỵ binh được Lý tướng quân dẫn dắt, cũng là một trong tám đại tướng dưới trướng phụ thân nàng gặp mai phục, toàn quân bị tiêu diệt, ngay cả hắn cũng thiệt mạng không qua khỏi.

Chỉ có thể thổn thức... Họa vô đơn chí...
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cầm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Con trai trưởng của Lý tướng quân biết được tin phụ thân tử vong, bi phẫn đến mất lý trí, mang theo một số ít thân tín xông thẳng về phía vị tướng Đột Quyết ám toán phụ thân hắn... Không may cũng qua đời.
Tin dữ truyền đến, Lý phu nhân đau thương té xỉu, bị bệnh liên tiếp mấy tháng trời, mọi người cũng không ngờ bà ta sẽ vào cung tham dự đợt triều cống lần này.

Lý phu nhân nhìn chằm chằm gắt gao vào công chúa Đột Quyết, hận thù trong mắt không chút nào che dấu. Chỉ cần là người Đột Quyết, bà đều hận... Hận không thể lột da, ăn thịt, uống máu, nghiền xương.
Đau đớn mất đi trượng phu cùng con trai trưởng trong một đêm, bà hận không thể đi theo bọn họ, nhưng bà phải cố sống vì con nhỏ.
Triều cống, Đột Quyết vào kinh là chuyện bình thường, bà chẳng quan tâm. Nhưng công chúa Đột Quyết múa trên trống lửa ngày hôm sau đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, bá tánh trong kinh thành dường như đã quên hành vi ác độc của bọn chúng.
Họ cười nói bàn về quần áo của người Đột Quyết, giọng điệu, ngôn ngữ, thậm chí còn sinh ra chút lòng tò mò hiếu kỳ.
Hôm nay bà vào dự tiệc chiêu đãi, nhìn thấy mọi người còn trò chuyện với người Đột Quyết thật vui, ngay cả Quý Phi cũng tôn trọng có lễ với công chúa Đột Quyết. Nỗi oán hận trong lòng rốt cuộc đè nén không được nữa. Bị một vị phu nhân ngồi bên cạnh ho nhẹ nhắc nhở, mới phát hiện bản thân thất lễ.
"Nương nương, thần phụ thân mình không thoải mái, đầu óc hồ đồ không biết bản thân đang nói gì, còn mong nương nương bỏ qua tội này." Lý phu nhân rũ xuống mắt nói.
Cố Linh Quân biết nguyên nhân, đương nhiên sẽ không thật sự trách tội, nhưng nhìn sang công chúa Đột Quyết đang ngồi bên cạnh, vẫn là cảm thấy băn khoăn.
Dùng mắt ý bảo cung nhân mang Lý phu nhân đi nghỉ ngơi, trong đầu còn đang suy nghĩ nói gì để cứu chữa trường hợp này, thì công chúa Đột Quyết đã mở miệng trước, biểu tình vẫn như cũ, nhìn không ra có chút thay đổi nào.
"Nương nương, hình như phía bên kia đã bắt đầu rồi."
***
Hoạt động đánh cầu vào mùa đông được già trẻ nước Đại Chu yêu thích, ngay cả hoàng gia cũng không ngoại lệ.
Cũng không biết là triều đại hoàng đế nào từng cố ý xây một khu vực chuyên sử dụng cho hoạt động này ở gần hoàng cung.
Hiện nay Cố Linh Quân đang ngồi ở trên đài cao, có thể cất chứa hơn trăm người, có thể nhìn rõ ràng sân băng phía dưới.
Trong sân phân chia là hai đội, Đại Chu - Đột Quyết và Tây Lương - Đông Tề.
Phía đội quân cổ vũ bên Đại Chu đều là chút quan văn, ngày thường cũng

không hiếu động lắm, nhìn hoạt động trên sân băng cực kỳ mới lạ, không khí khá yên bình, không dám lớn tiếng, sợ thất lễ.

Hoàng thất tổ chức đánh cầu, xưa nay đều do hoàng đế khai cầu mở hàng. Cố Linh Quân nhìn bóng dáng Tiêu Dục Hành trong sân, bốn phía đều được bảo vệ an toàn, ngăn cản đối thủ tới gần.
Tuy nói vào sân không phân địa vị, nhưng trong lòng mọi người đều tránh va chạm với Hoàng đế Đại Chu, nhìn hung hung dữ dữ tới đoạt cầu, nhưng thật chất lại làm cho có lệ.
Duy độc Hoàng tử Tây Lương là ngoại lệ, cắn răng, dùng sức vọt về phía trước, nhưng chạy chưa tới ba mét, đã hôn chào sân băng, người sau thấy vậy, chạy đến đỡ, thế là những người này như là quân cờ domino, đua nhau té ngã, nhìn từ xa rất là buồn cười.
Cố Linh Quân nhìn, nhịn không được cười ra tiếng. Mà thực lực của Tiêu Dục Hành lại quá mạnh, không bị ảnh hưởng bởi những người này, linh hoạt xoay người, đột phá phòng thủ, lại vung gậy lên, nhẹ nhàng đánh cầu, tốc độ nhanh đến mức nàng nhìn không thấy rõ.
Cũng không biết là nàng có bị ảo giác hay không, nhưng hình như Tiêu Dục Hành nhìn nàng sau khi cầu vào khung.
Ngoài dự đoán của mọi người, Tiêu Dục Hành một gậy vào khung thì đi vào trong, xung quanh lập tức vang lên một trận tiếc hận.
"Nương nương có điều không biết, bệ hạ của chúng ta chơi trò này rất giỏi, hiếm khi có người nào xứng làm đối thủ khiến ngài ấy sôi sục lòng chiến đấu." Đặng công công ở bên giải thích.
Tuy trong lòng mọi người tiếc hận Tiêu Dục Hành rời sân, nhưng một đám người giữa sân lại nhẹ nhàng thở ra, dần dần thích ứng, tìm được chút cảm giác, đánh càng thêm kịch liệt. Đặc biệt là đội Đột Quyết, điểm số liên tiếp tăng lên.
"Sao lại thế này, mau lên đi!"
"Đoạt cầu! Đoạt cầu!"
"Phía sau có người, cẩn thận!"
.....
Ngày thường luôn nhỏ giọng, ăn nói nhỏ nhẹ, giờ phút này các nữ quyến như là thay đổi thành người khác, nghiến răng nghiến lợi đứng trên đài cao la hét inh ỏi, tất cả đều vứt hình tượng thân phận tới sau đầu.
Người kích động nhất vẫn là Đặng công công đứng phía sau nàng, hộp nho

khô giao cho ông ta cầm ở trong tay nửa ngày cũng không đưa miếng nào cho nàng ăn đỡ thèm, cái hộp nhỏ còn bị ông ấy bóp đến hơi biến hình, vung mạnh tay một chút đã rớt nắp hộp, nho khô rơi xuống chân váy của nàng.
Cố Linh Quân: "..."
Đặng công công lấy lại tinh thần, vẻ mặt khổ sở: "Nương nương... Nô tài..."
Cố Linh Quân giật cái hộp nhỏ trong tay ông ta: "Được rồi, ngươi đi xuống xem đi."

Gương mặt của Đặng công công lộ vẻ kinh hỉ, do dự không tới vài giây đã nhanh chân chạy xuống, nháy mắt đã không nhìn thấy bóng dáng của ông ta đâu. Cố Linh Quân bất đắc dĩ cười cười, nhặt nho khô rớt trên làn váy lên. Nữ quyến trên đài đều ngồi đứng dậy nhìn xem thi đấu, nhất thời không có người nào lưu ý đến chuyện xảy ra bên này. Nàng vừa định vừa nhâm nhi nho khô vừa nhìn xem thi đấu, lại phát hiện một đôi mắt đang nhìn nàng với biểu cảm tìm tòi nghiên cứu còn chưa kịp thu hồi.
"Nương nương cũng thích ăn nho khô?" Công chúa Đột Quyết đột nhiên hỏi nàng.
Cố Linh Quân không ngờ nàng ta lại hỏi chuyện, nhưng vẫn đúng sự thật gật đầu. Cách khăn che mặt, nàng thấy công chúa Đột Quyết nở nụ cười. Đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn gần gương mặt của công chúa Đột Quyết như vậy, khăn che mặt của nàng ta không giống như mấy miếng khăn mỏng le te mà diễn viên hay đeo trong phim truyền hình. Tuy là lụa mỏng, nhưng lại thật sự có thể che lấp dung mạo.
"Ở đất nước chúng ta cũng có Nho khô, chẳng qua đây chỉ là thứ đồ vật giá rẻ, chưa bao giờ nghĩ tới có thể làm cống phẩm." Cũng không ngờ Quý Phi sẽ thích.
Hoàng tử Tây Lương đưa tới cũng không tính nhiều, nhiều ngày nay Cố Linh Quân đều là đếm số lượng mà ăn: "Mặc kệ rẻ không rẻ, ăn ngon mới là quan trọng nhất."
Nghĩ nghĩ, lại do dự có nên chia cho nàng ta một ít hay không, châm chước mở miệng: "Công chúa..."
"A Y Mộ, tên của ta là A Y Mộ." Công chúa Đột Quyết đột nhiên cắt ngang.
"A Y Mộ!" Cố Linh Quân nhẹ giọng lặp lại.
"Có nghĩa gì vậy?"
Trong ánh mắt A Y Mộ hiện lên cảm xúc mà nàng xem không hiểu: "Ý là con

gái của ánh trăng."
Cố Linh Quân nghe vậy ngẩng đầu, nhớ tới cái đêm nàng ấy múa trong ánh lửa, dưới ánh trăng dịu dàng như nước, nàng ấy càng loá mắt như ánh sáng mặt trời.
"Tên hay."
Cố Linh Quân khen, lại nhịn không được tò mò hỏi: "Đây là tên của ngài sao? Cũng chỉ có ba chữ này?"
A Y Mộ giật mình ngạc nhiên, ngay sau đó cười cười, nhanh chóng nói một cái tên dài như tấu sớ.
Cố Linh Quân cũng cười, quả nhiên nàng đoán không sai.
Ánh mắt đầu tiên từ khi nhìn thấy công chúa Đột Quyết nàng đã đoán được, tên của nàng ấy nhất định sẽ dài lê thê.
"Công... A Y Mộ, ngày có tên tiếng Hán không?"
"Bạn thích đất nước Trung Quốc không? Tên tiếng Trung của bạn là gì? Bạn thích món ăn Trung Quốc nào nhất?..."Đây là những câu hỏi mà người Trung Quốc thích hỏi bạn bè quốc tế nhất, Cố Linh Quân cũng là theo bản năng hỏi ra miệng.
A Y Mộ nhẹ nhàng lắc đầu.
Đơn giản giao lưu vài câu, Cố Linh Quân đã sinh ra cảm tình với công chúa Đột Quyết, vô cùng vừa mắt, đảo mắt đã quên mấy ngày trước đây còn đề phòng bất mãn nàng ấy tới hòa thân.

"Thật ra thần đã sớm nghe nói qua về Quý Phi nương nương đây." A Y Mộ đột nhiên nói.
"Hửm?" Cố Linh Quân tràn đầy kinh ngạc.
"Danh tiếng của Cố tướng quân là làm người nghe tiếng sợ vỡ mật, ở Tây Bắc không người không biết. Còn Cố tiểu tướng quân..." A Y Mộ dừng một chút.
"Cũng là thiếu niên anh hùng, chịu người người kính trọng ngưỡng mộ."
Cố Linh Quân nghe thì đột nhiên phát hiện một việc, A Y Mộ nói Hán ngữ cực kỳ lưu loát, còn biết dùng thành ngữ.
"A Y Mộ, có người đã dạy Hán ngữ cho ngài sao?" Cố Linh Quân hỏi ra nghi hoặc dưới đáy lòng.
Vẻ mặt A Y Mộ ngẩn ra, lại nói tiếp: "Phụ thân thần cực kỳ cảm thấy hứng thú với văn hóa dân tộc Hán, từ nhỏ đã bắt đầu dạy thần tiếng Hán."
Cố Linh Quân hiểu rõ gật đầu.

***
Khác với với không khí người hỏi ta trả lời đầy thoải mái bên đây, một không gian khác trên đài cao có chút hạ thấp.
Cần vương ngồi bên cạnh Cố Tông Võ, đối diện là đại sứ Mạc Ất Sa của Đột Quyết.
Cố Tông Võ khá hiểu biết Mạc Ất Sa, không thích ra mặt, không tỏ ra thân thiện với hắn ta cho lắm. Cần vương kẹp ở giữa không ngừng tìm đề tài, mỗi lần bắt chuyện lại rơi vào kết cục lạnh lẽo nhàn nhạt, cuối cùng hậm hực từ bỏ.
Nhìn thấy Tiêu Dục Hành trở về, Mạc Ất Sa cười hỏi: "Sao Bệ hạ không tiếp tục chơi?"
Tiêu Dục Hành nhàn nhạt đáp lại: "Có mặt của Trẫm ở đó, bọn họ sẽ không chơi hết mình."
Mạc Ất Sa nhìn phía dưới, gật đầu.
Cứ việc Đại Chu ra sức đánh cầu vào khung, nhưng vẫn bị bọn họ dẫn đầu mấy điểm, theo quan sát của hắn, nam nhân Đột Quyết mạnh hơn nam nhân Đại Chu, thoạt nhìn bọn họ quá yếu ớt mảnh mai.
Tuy thua trên chiến trường, nhưng Mạc Ất Sa lại không muốn xấu mặt bởi một trận đánh cầu nho nhỏ này: "Trò đánh cầu trên băng này là lần đầu tiên chúng ta chơi, thấy bọn họ chơi cũng không tệ. Nếu có thể mang trò này về nước cho bọn trẻ chơi giải buồn cũng tốt."
Cố Tông Võ tất nhiên là nghe ra ẩn ý trong lời nói của hắn, cười lạnh không nói lời nào.
Giờ phút này Cố Tranh lại đột nhiên mở miệng: "Là một chủ ý không tồi, thúc phụ, hay là đợi chúng ta trở lại Tây Bắc cũng xây một sân như thế này ở Hà Tây đi?"
Mọi người có mặt ở đây nghe vậy đều quay đầu nhìn lại, Mạc Ất Sa càng không thể giữ bình tĩnh.
Hà Tây, chính ranh giới giao nhau giữa Đại Chu và Đột Quyết. Mấy năm trước bị Đột Quyết cướp lấy, lần ký kết minh ước này nội dung chủ yếu là vì tranh luận quyền sở hữu Hà Tây.
Hết chương 47

Chương 48: Chương 48:

"Là Lý phu nhân, hèn chi vừa mới nãy lỗ mãng như vậy."
"Ta biết trong lòng ngươi có hận, nhưng dù nói như thế nào thì công chúa Đột Quyết cũng là khách quý, minh ước còn chưa có ký. Nếu bởi vì ngươi mà hoãn lại, vậy thật sự là không xong."
Một vị nữ quyến đỡ Lý phu nhân đi nghỉ ngơi nhịn không được khuyên bảo, nói nói thì nhìn thấy bà ta càng tiều tụy, lại không đành lòng nói thêm nữa.
"Đúng vậy, lại nói oan có đầu nợ có chủ, kẻ tiểu nhân đê tiện giết chết Lý tướng quân cũng không phải công chúa Đột Quyết, hướng nàng xì hơi cũng không thay đổi được gì, hơn nữa..."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Một vị phu nhân khác cũng khuyên giải, vừa đi vừa nói, nhất thời không lưu ý sắp sửa đụng phải người đang đi ngược chiều tới, còn chưa kịp trách mắng thì đã hóa thành tiếng thét chói tai.
"Thực... Thực xin lỗi..." Đợi ba người đứng vững, mới phát hiện đối diện là binh lính Đột Quyết, vẻ mặt kinh ngạc, vội dùng tiếng Hán sứt sẹo xin lỗi.
Vị phu nhân kia lấy lại tinh thần, vừa muốn mở miệng thì nhìn thấy dung mạo người cầm đầu, thẳng tắp hít vào một hơi.
Người nọ mặc quân phục Đột Quyết, cấp bậc hẳn là khá cao. Làm người giật mình chính là vết sẹo trên mặt hắn, bắt đầu từ đỉnh mày, nghiêng xuyên qua mí mắt, tới chóp mũi. Có lẽ là vết thương mới, cho nên còn chưa hoàn toàn khép lại, phá lệ đáng sợ.
Người nọ biết bộ dạng của mình rất đáng sợ, cúi đầu tránh đường.
Đợi đi ra một đoạn đường, hai vị phu nhân kia mới thở phào nhẹ nhõm sống

sót sau tai nạn: "Người nọ như vậy theo tới triều cống làm chi, Đột Quyết không còn ai hết sao?"
"Đúng vậy, ta thật sự là bị dọa sợ, cũng không biết là ai chém hắn ta thành như vậy." Nhìn thấy sắc mặt Lý phu nhân càng thêm tái nhợt, chỉ nghĩ bà ta cũng bị hoảng sợ, nên không nói nữa.
***
"Hôm nay ra tới chơi, không cần nói đến quốc sự." Tiêu Dục Hành mở miệng, đánh vỡ không khí căng chặt hai phe trên đài cao. Dù vậy, nhưng từ biểu tình, giọng nói của hắn vẫn là có thể nhận ra được, không có phản đối lời nói của Cố Tranh.
Tuy biểu tình trên mặt Tiêu Dục Hành không có thay đổi gì, nhưng Mạc Ất Sa vẫn cảm nhận được một trận khí thế đè người. Hoàng đế Đại Chu trẻ tuổi nhưng lại trầm ổn, xử sự quyết đoán nhưng lại không mất phán đoán, không khỏi làm hắn nhớ tới chó sói ẩn người trong đêm tối trên sa mạc mênh mang.
Có lẽ là tầm mắt nhìn chằm chằm của Mạc Ất Sa quá rõ ràng, Tiêu Dục Hành quay đầu, đối diện tầm mắt của hắn.

Mạc Ất Sa có đôi mắt 'không bại mà thắng', làm người nhớ tới mắt rắn độc, trên đời này chỉ có một số ít người có thể thừa nhận tầm mắt nhìn thẳng của hắn. Hắn biết rõ ràng đặc điểm này của mình, cũng thường xuyên lợi dụng nó để phá bỏ bức tường phòng bị trong lòng đối thủ.
Mà hoàng đế Đại Chu lại hơn người, không chút nào bị ảnh hưởng, ngược lại, Mạc Ất Sa cảm thấy ánh mắt của hắn có thể nhìn thấu mọi ngóc ngách tâm tư của người khác.
"A, vào vào!" Cần vương đột nhiên hoan hô đánh vỡ gợn sóng ngầm giữa hai người.
"Lại vào một cầu." Thấy hai người nhìn qua, Cần vương cười ha hả nói.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Tiêu Dục Hành lại lần nữa thả lực chú ý vào trận đấu, phát hiện tình thế đã xoay chuyển, phía Đại Chu phấn khởi tiến lên, vào liền tiếp mấy cầu, dần dần rút nhỏ chênh lệch.

Cố Linh Quân và Công chúa Đột Quyết cũng nhìn xuống, Lục Trúc đứng kế bên cẩn thận che chở, nhìn mà linh hồn muốn bay mất, nhịn không được khuyên nhủ: "Nương nương, nếu không chúng ta trở về ngồi xem đi."
Cố Linh Quân lại làm như không nghe thấy, đặt tâm tư vào phía dưới. Tình huống này mang lại cho nàng cảm giác như về tới cấp 3 xem nam sinh trường mình thi đấu bóng rổ với trường khác.
Chẳng qua khán giả nàng vũ không phải nữ sinh cấp 3 đầy ngây thơ cuồng nhiệt, mà là các quý phu nhân cẩn thận lại giữ hình tượng, chỉ biết cắn răng tức giận mắng tướng công nhà mình không biết cố gắng.
Cố Linh Quân cười cười, tầm mắt nghiêng nghiêng nhìn một tòa đài cao khác. Bên kia cũng ngồi không ít người, cũng đang tranh nhau đi xuống xem. Mà người nàng muốn tìm, lại cố tình không thấy bóng dáng đâu.
Hấp dẫn sự chú ý nhất không gì hơn chính là Đặng công công, tuyển thủ mới thay vào sân, một mình đột phá vào liên tiếp mấy cầu, làm không ít nữ quyến liên tiếp hỏi thăm đó là công tử nhà ai.
Phần sau cũng không biết là Đột Quyết cố ý khiêm nhượng hay là nguyên nhân gì khác, Đại Chu nhẹ nhàng thắng một ván này.
***
Đặng công công thừa dịp những người kia chúc mừng không lưu ý, trộm lén quay trở về bên cạnh Cố Linh Quân, nhưng trên mặt vẫn còn treo biểu tình tràn đầy hưng phấn và tự hào.
Bọn họ đã rời khỏi sân đấu, đi về cung nghỉ ngơi. Trong điện, sáng sớm đã có cung nhân chờ, thấy Quý Phi tới, vội vàng pha trà dâng điểm tâm. Cố Linh Quân tiếp nhận trà nóng lại không vội uống, hai tay ôm chén trà ấm áp, miệng nhỏ uống từng hớp.
Tòa cung điện này cách sân băng khác xa, hoàn cảnh phá lệ thanh tĩnh, nhưng tiếng la hét ầm ĩ kèm theo tiếng hoan hô vẫn thỉnh thoảng truyền đến.
Cố Linh Quân tò mò hỏi: "Không phải đã kết thúc rồi sao?"

Đặng công công trong mắt lóe sáng giải thích: "Nương nương có điều không biết, hành cung này có rất nhiều sân băng với kích cỡ lớn bé khác nhau, cho phép quan lại mang theo người nhà đến. Vừa mới này chỉ là thi đấu hữu nghị giữa hai nước, hiện nay có lẽ là từng người lên tổ chức thi đấu với nhau."
Cố Linh Quân bừng tỉnh gật đầu.

Là đại hội thể thao!
Nghe thỉnh thoảng truyền đến âm thanh náo nhiệt, lại có hơi hối hận trở về quá sớm.
Đặng công công nhìn ra tâm tư của nàng, kiến nghị: "Trong tòa cung điện này có một sân băng nhỏ, nương nương có muốn thử không?"
Mắt Cố Linh Quân lập tức sáng lên.
Dự bị giữa đường xảy ra loại tình huống này, trong cung đã sớm chuẩn bị sẵn dụng cụ chuyên môn dành riêng cho Quý Phi. Cố Linh Quân nhanh chóng cầm chiếc giày trượt băng cổ đại lên nhìn xem kết cấu của nó.
Tổng thể không có gì khác biệt quá lớn so với hiện đại, chẳng qua kiểu dáng sơ sài, giản dị và không cầu kỳ.
Kiếp trước, Cố Linh Quân cũng từng trượt băng với bạn bè, chẳng qua là mang tính chất chơi đùa, với lại thời gian cũng lâu, đã quên hơn phân nửa.
Nàng thay quần áo đơn giản tiện lợi, đi vào sân băng, mang vào giày trượt, còn chưa nói cái gì, Lục Trúc đã khẩn trương thay nàng.
Cố Linh Quân bị bộ dáng này của nàng chọc cười, chỉ chỉ bàn tay đang ôm chặt cánh tay mình: "Không buông ra ta học như thế nào?"
Đặng công công cũng xen miệng: "Yên tâm, cũng không nhìn xem là ai dạy, khẳng định sẽ không xảy ra chuyện."
Lại nhìn sang Cố Linh Quân: "Nương nương, muốn học đánh cầu băng, trước tiên phải học trượt băng."
"Giống như vậy, lưng hơi cong về phía trước một chút, nhớ duy trì cân bằng, chân lại dùng lực đẩy ra hai bên ngoài." Vừa nói vừa làm mẫu cho nàng xem, trượt một vòng lại trở về bên người nàng.
"Nương nương thử xem, không cần sợ, nắm tay của nô tài là được."
Cố Linh Quân vừa định vươn tay, thì nghe được tiếng ho khan từ sau lưng truyền đến. Ba người quay đầu lại, không biết Tiêu Dục Hành tới khi nào, âm thanh ho khan là do Trương Đức Phúc phát ra để nhắc nhở, phía sau có người đứng.

Đột nhiên nhìn thấy Tiêu Dục Hành, đáy lòng Cố Linh Quân tự nhiên sinh ra chút hoảng loạn, cùng với chột dạ... Chỉ lo nhìn người mà lơ đãng chân trượt, thiếu chút nữa té ngã, cũng may là Lục Trúc vẫn luôn nắm chặt tay nàng.
Khó khăn lắm mới đứng vững, lại ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tiêu Dục Hành không biết khi nào đã đi tới trước mắt mình, đang vươn tay đỡ lấy nàng, Lục Trúc thấy thế, lập tức biết điều thả tay lui ra sau.

Mà Đặng công công không biết điều, còn đứng tại chỗ ngây người nhìn, bị Trương Đức Phúc ghét bỏ đá một phát, lảo đảo thiếu chút nữa ngã lỗ mũi ăn trầu.
"Muốn học đánh cầu?" Tiêu Dục Hành nhìn nàng hỏi.
Vóc dáng Cố Linh Quân không thấp, miễn cưỡng cũng chỉ có thể đứng đến ngay cằm Tiêu Dục Hành. Hiện tại nàng mang vào giày trượt băng, nhảy mắt cao không ít, nàng không cần ngẩng đầu là có thể thấy rõ mặt hắn. Làn da thật là tốt.
Dù là ngay tại loại hoàn cảnh này, Cố Linh Quân cũng có thể xuất thần nghĩ đến chuyện khác. Chỉ là nàng không phát hiện, cánh tay đỡ tay nàng không biết khi nào đã đáp ở trên eo. Hiện nay cả người nàng đều bị hắn ôm vào trong ngực.
Thấy hắn còn đang chờ đợi câu trả lời từ mình, Cố Linh Quân ngoan ngoãn gật đầu.
"Biết trượt không?"
Cố Linh Quân lại ngoan ngoãn lắc đầu.
Tiêu Dục Hành nhìn thoáng qua phía sau, Trương Đức Phúc lập tức hiểu ý, phái người mang tới dụng cụ. Cố Linh Quân phát giác: "Hoàng Thượng muốn dạy thần thiếp sao?"
Tiêu Dục Hành cong khóe miệng, hỏi ngược lại: "Nàng còn muốn ai dạy?"
Cố Linh Quân theo bản năng nhìn về phía Đặng công công, lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề khác: "Sao Hoàng Thượng lại tới đây?"
Nàng muốn học đánh băng cầu cũng là do tò mò, sao hắn lại biết mà tới đúng lúc như vậy?!
Sắc mặt Tiêu Dục Hành như ngày thường, nhàn nhạt nói: "Trùng hợp đi ngang qua."
Cố Linh Quân đầy mặt nghi ngờ, lại không nhìn ra biểu cảm khác thường gì từ trên mặt hắn.
Lúc này, cung nhân đã mang dụng cụ tới, Trương Đức Phúc tiến lên hỏi: "Hoàng Thượng có muốn thay không?"
Tiêu Dục Hành hướng Lục Trúc vẫy vẫy tay, đợi nàng ta đỡ lấy Cố Linh Quân mới đi theo cung nhân tiến vào bên trong phòng thay đồ.
Trương Đức Phúc nhìn trái nhìn phải, lại đi lên trước nhỏ giọng nói: "Nương nương, tòa cung điện này là nơi nghỉ ngơi riêng của bệ hạ mỗi lần tới đây, chưa từng có ai ở qua. Hơn nữa bệ hạ bỏ xuống một đống người chạy lại đây, lão nô còn tưởng là có việc gấp, thì ra..."

Tim Cố Linh Quân đập nhanh hơn, không chế không được khóe miệng, cứ cong cong lên, nhưng cũng muốn học theo Tiêu Dục Hành, nhàn nhạt đáp lại: "Ồ, thì ra là vậy."
Nhưng âm điệu cuối cùng hơi cất cao vẫn là bại lộ tâm tư chân thật của nàng.
Thấy Tiêu Dục Hành ra tới, Trương Đức Phúc lại thức thời lui ra sau.
Vừa vào sân, Tiêu Dục Hành tiến thẳng đến vấn đề chính, mang theo nàng trượt vài bước về phía trước. Nhưng Cố Linh Quân lại có chút thỏa mãn, phân thần nghĩ đến chuyện khác.
"Cong lưng một chút, đừng để ý hình tượng." Tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai.
"Ờ, dạ." Cố Linh Quân vừa trả lời vừa làm theo, không ngờ biên độ quá lớn, thiếu chút nữa té ra sau, vì đỡ lấy nàng, Tiêu Dục Hành cũng lung lay vài cái.
Cố Linh Quân hoảng sợ, hoàn toàn tỉnh thần, lực chú ý hoàn toàn quay lại, không dám nghĩ sang chuyện khác.
Nàng trượt một hồi lâu, dần dần tìm được bí quyết, yêu cầu hắn buông tay.
Một mình trượt mấy mét, hưng phấn xoay người, vừa định mở miệng, lại bị nhìn đến cảnh tượng đầy kinh ngạc.
Ngọn núi tuyết trắng xóa, chim chóc không biết tên bay qua từng đàn dưới ánh hoàng hôn, đẹp như tranh. Nhưng tất cả đều không bằng một nụ cười trong đêm tuyết của người kia.
Tiêu Dục Hành nhẹ nhàng trượt đến trước mặt nàng: "Học được không tồi, gọi người lấy nàngn tới?"
Cố Linh Quân vừa muốn gật đầu, nhưng lại nhìn thấy được quầng thâm dưới đáy mắt của hắn. Nhớ lại, sáng sớm đã xuất phát tới hành cung, nàng còn mệt mỏi huống chi là Tiêu Dục Hành, thân al2 vua một nước, phải tiếp người này người kia, càng vất vả.
Cố Linh Quân lo lắng nói, giọng lại nũng nịu lấy lòng: "Bệ hạ, thần thiếp có chút mệt mỏi, ngày khác lại học tiếp được không?"
Tiêu Dục Hành cũng không nhiều trách cứ, nhìn nàng thật sâu, gọi tới người.
***
Rửa mặt chải đầu qua loa đơn giản, Cố Linh Quân nằm ở trên giường, điều kinh ngạc chính là, Tiêu Dục Hành vẫn chưa rời đi, cũng nằm theo.
Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ cùng chung chăn gối, nhưng không biết có phải giường ở đây nhỏ hẹp hơn trong cung hay không, mà khoảng

cách giữa bọn họ gần đến mức có thể cảm nhận được độ ấm của nhau, tim Cố Linh Quân nhảy tốc hành như chạy trăm mét.
"Ngủ đi." Tuy Tiêu Dục Hành khép hai mắt, nhưng vẫn cảm nhận được nàng đang mở to mắt nhìn chăm chăm vào hắn.
Cố Linh Quân không thấy buồn ngủ, nhưng nghe hắn nói như vậy, mơ hồ cũng sinh ra chút mệt mỏi, cũng thuận theo nhắm mắt lại.
Hết chương 48

Chương 49: Chương 49:

Cố Linh Quân bị động tĩnh bên ngoài đánh thức, ngồi dậy nhìn về phía cửa sổ, thấy trời đã chập tối. Bên cạnh trống rỗng, duỗi tay tìm kiếm, không có nửa hơi ấm.
"Nương nương tỉnh?" Lục Trúc qua một hồi lâu mới đi vào.
"Bên ngoài có chuyện gì vậy?" Cố Linh Quân ôm chăn hỏi.
"Cần vương phi và quận chúa Khang Nghi đang trên đường dự yến tiệc, đi ngang qua cung của nương nương nên tấp vào hỏi nương nương có muốn đi chung không, đang đứng bên ngoài chờ ngài trả lời."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Nghe thế, Cố Linh Quân không kịp nghĩ gì, vội vàng xuống giường, trang điểm chỉnh tề đi ra ngoài.
Cần vương phi và Khang Nghi đang ở trong sân trò chuyện, phía sau còn có mấy vị phu nhân đi theo, thấy nàng ra tới, cùng nhau cúi người vấn an.
Cố Linh Quân vẻ mặt xin lỗi: "Thời tiết lạnh như vậy còn đứng ngoài này chờ ta, đông lạnh bị bệnh thì làm sao bây giờ?"
"Chúng thần chơi đánh cầu cả ngày hôm nay, thân thể đang rất nóng, không sao, nhưng tại sao suốt cả buổi trưa đều không thấy biểu tẩu đâu hết vậy?" Khang Nghi cười hỏi.
Trên mặt Cố Linh Quân vẫn còn hơi đỏ hồng, dấu vết vừa tỉnh ngủ, nghe xong lời này, mặt lại đỏ thêm vài phần, may mà hiện nay trời chập tối, nhìn không ra.
Thấy Cố Linh Quân ậm ừ, Cần vương phi phản ứng lại, chạm chạm vào người Khang Nghi.

Khang Nghi nghĩ đến gì đó, tỉnh ngộ, cười ha ha, vẻ mặt đầy ái muội.
Tuổi của Cần vương phi không lớn hơn bọn họ bao nhiêu, tính tình cũng sảng khoái, nói chuyện hòa hợp, một đường nói cười tới nơi mở tiệc.
***
Vào bên trong đại điện, cung nhân còn đang chuẩn bị, thấy các nàng tới, đều kinh ngạc, liên tiếp xin tội.
"Sợ là ta nhớ lầm canh giờ, nếu không chúng ta ra phía sau vườn ngắm cảnh đi? Ở lại đây cũng chỉ làm cho bọn họ khẩn trương." Cần vương phi xin lỗi.
Khang Nghi gật đầu nhìn Cố Linh Quân, nàng tất nhiên là không có ý kiến gì. Nhưng hôm nay lại lạnh trời đầy tuyết, hơn nữa sắc trời tối tăm, các nàng đi ra ngoài ngắm cảnh cũng không có gì đẹp, Cố Linh Quân nhìn vẻ mặt Cần vương phi hứng thú dạt dào, cũng không nói gì.

"Ta đi theo Vương gia du lịch Nam - Bắc, mấy năm nay đều ở phương Nam, thật sự là nhớ mùa đông ở kinh thành, cho dù là cảnh tuyết tầm thường cũng cảm thấy hiếm lạ." Như là nhìn thấu tâm tư của nàng, Cần vương phi cười nói.
"Thiên hạ rộng lớn như vậy, ta cũng không có đi qua nhiều nơi, vẫn luôn ở tại kinh thành, ta cũng rất muốn ngắm cảnh sắc phương Nam." Khang Nghi tràn đầy hâm mộ.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cần vương phi vừa muốn nói tiếp, bên ngoài có người vội vàng đi vào, vẻ mặt sốt ruột hô: "Vương phi không hay, không hay rồi!"
"Làm sao vậy?" Nhận ra là là nha hoàn nhà mình, Cần vương phi không khỏi cũng khẩn trương lên.
"Thế tử, Thế tử... Không biết như thế nào vừa mới tỉnh ngủ đã sốt cao không dứt."
"Cung Nhi? Mau dẫn ta đi nhìn xem." Cần vương phi nháy mắt thay đổi sắc mặt, vội vã rời đi, lại vấp chân té ngã thật mạnh trên mặt đường bóng loáng.
"Vương phi!" Tất cả mọi người ở đây cơ hồ là trăm miệng một lời.
Cần vương phi cường ngồi dậy, hỏi: "Có mời ngự y tới chưa?"

Tỳ nữ lắc đầu: "Lần này cũng không có mang đại phu đi theo, Thúy nhi thử đi tìm, nhưng không quen thuộc nơi này, nên tìm không ra đường đi, cũng không biết nên hỏi ai..."
Nghe vậy, Cố Linh Quân vội vàng ra lệnh cho Đặng công công: "Đặng công công, ngươi đi tìm xem có ngự y theo tới hay không?"
Đặng công công gật đầu: "Nương nương yên tâm, nô tài đi ngay."
Nói xong lập tức chạy ra ngoài.
"Thúy nhi, ngươi mau đi tìm Vương gia, nói cho hắn việc này." Cần vương phi cảm kích nhìn Cố Linh Quân, lại ra lệnh cho nha hoàn, muốn đứng lên, nhưng lại không biết chân bị trẹo, mặt lộ vẻ đau đớn.
Khang Nghi ở đỡ nàng, lo lắng nói: "Chắc là trẹo chân, đi từ từ thôi."
Cần vương phi lắc đầu, cố nén đau đứng lên, thân mình hơn phân nửa dựa vào nha hoàn trên người. Nhưng nha hoàn kia vừa mới chạy khắp hành cung, đã tiêu hao hơn phân nửa thể lực, trán chảy đầy mồ hôi, nện bước cũng có chút lảo đảo.
Khang Nghi thấy thế nói: "Không bằng để ta đi chung với Vương phi xem tình hình Thế tử thế nào, biểu tẩu đi vào trong đi, ngoài này lạnh lắm."
Cố Linh Quân tất nhiên là không có ý kiến, Khang Nghi để lại một nha hoàn của mình, bản thân thì đỡ Cần vương phi đi thẳng đến nơi ở của Thế tử.
Trong vườn đảo mắt chỉ còn dư lại c ba người bọn họ, Lục Trúc nhìn mắt nơi nơi toàn một màu đen, nhịn không được nói: "Nương nương, chúng ta mau trở về đi thôi, nơi này nhìn rất đáng sợ."

Vừa dứt lời, thì nghe được âm thanh truyền đến từ sau bụi cỏ.
***
"Bệ hạ, đã tới canh giờ rồi." Trương Đức Phúc đè thấp âm thanh nhắc nhở.
Cần vương và hoàng tử Tây Lương đang nói đến hăng say, nhưng hắn không thể không tiến lên đánh gãy.
Cần vương nhận thấy được, cười nhìn hoàng tử Tây Lương: "Hoàng tử, hay là chúng ta đổi sang nơi khác bàn lại?"
Hoàng tử Tây Lương lấy lại tinh thần, thấy mọi người đều không nói mà nhìn sang bên này, lộ ra nụ cười ngượng ngùng, liên tục tán thưởng.
Trương Đức Phúc đi theo Tiêu Dục Hành, thầm thở dài một hơi.
Hoàng tử Tây Lương vô cùng hợp ý với Cần vương, vẫn luôn nói không ngừng, người khác không chen lọt một câu. Hoàng tử Đông Tề thì lại là như hũ nút, nói không nhiều. Mà sứ thần Đột Quyết cũng không biết sao thế này,

đến giờ cũng không thấy xuất hiện. Chỉ còn lại mấy sứ thần nước nhỏ, bọn họ càng không dám tiến lên đáp lời.
Bệ hạ nhà ông ngồi suốt một buổi chiều nhìn ngắm mọi người, nhìn rất nàng đơn, còn không bằng ở lại chơi với Quý Phi...
Đoàn người ra cửa, vừa muốn quẹo cua, thì có một người đang chạy tới, cơ thể nhỏ bé yếu ớt va chạm với binh lính hộ tống, ngược lại bị té ngã nhào trên mặt đất.
Thị vệ lập tức cảnh giác, rút đao về phía trước, lại phát hiện chỉ là một đứa trẻ chừng bảy tám tuổi, vẻ mặt đang rất hoảng loạn.
Thị vệ nâng người dậy, cưỡng ép nâng mặt lên, Cố Tông Võ đứng phía sau thấy rõ ràng, kinh ngạc nói: "Nhị Lang? Tại sao con lại ở đây?"
Lý Nhị Lang cúi đầu, ấp úng: "Con... Con..."
Cố Tông Võ nhịn không được nhăn mi: "Mẫu thân của con đâu? Tại sao con lại đi có một mình?"
Nghe vậy, Lý Nhị Lang nhịn không được chấn động, vùi đầu càng thấp.
Cần vương nói: "Có khả năng nhất thời lạc đường chạy sai hướng, hành cung nói lớn không lớn, nói nhỏ lại không nhỏ, cho người đưa trở về đi."
Tuy Cố Tông Võ có nghi hoặc, không tiện hỏi trước mặt mọi người, vẫy tay gọi tới người.

Mà lúc này, Tiêu Dục Hành lại đột nhiên nghe được một âm thanh, tràn ngập mang lo âu: "Mẫu... Nếu thật sự... Bắt cóc Quý Phi thì làm sao bây giờ?"
Lý Nhị Lang bị mang đi xuống, mọi người đang định tiếp tục đi về phía trước, lại thấy sắc mặt Tiêu Dục Hành thay đổi, không nói một lời, bước nhanh sang hướng khác.
Mọi người không rõ nguyên do, vội vàng đi theo, đi vài bước, lại thấy có người vội vã chạy đến phía bọn họ, vừa chạy vừa hô: "Đã xảy ra chuyện! Đã xảy ra chuyện! Sân vườn bên kia đã xảy ra chuyện!"
***
Cố Linh Quân phủ thêm áo khoác, nghĩ lại vẫn thấy sợ, cẩn thận liếc mắt nhìn mấy người đang bị giam cầm, lại vội vàng thu hồi ánh mắt.
Cố Tranh thu tất cả vào đáy mắt, nói: "Nếu nương nương sợ hãi, cứ rời đi trước."
Cố Linh Quân nhìn thấy Lý phu nhân quỳ rạp bị binh lính đè xuống đất...
Người này vô duyên vô cớ tại sao lại tới bắt cóc nàng?
Nghi hoặc còn chưa cởi bỏ, sao nàng có thể rời đi. Hình như sau khi việc ác

bị bại lộ, vai ác đều sẽ tự mình cung khai.
Lúc này không nghe, vậy đợi khi nào?
Cố Linh Quân cố ý không trả lời: "Vẫn là muốn cảm ơn Cố... Huynh trưởng ân cứu mạng."
Cố Tranh lại đột nhiên quay đầu tới, như là nghe xong thứ gì rất đáng sợ, không hề che dấu biểu cảm khiếp sợ. Vừa định mở miệng nói gì đó, Lý phu nhân đang quỳ lại cười lên.
"Chuyện đều là một tay ta kế hoạch, bọn họ cũng chỉ là phụng mệnh mà làm, mong rằng Cố tướng quân có thể tha cho bọn họ một mạng."
Cố Tranh nhịn không được nhíu mày, nhìn về phía Lý phu nhân.
Lý tướng quân là trưởng bối, cũng là huynh đệ trên chiến trường, hiện giờ phu nhân của người đó lại bị bắt quỳ xuống như là phạm nhân.
Tối nay là phiên trực của hắn, đang làm kiểm tra bốn phía nơi diễn ra yến hội, lại thấy Đặng công công, người của Cố Linh Quân vội vã không biết chạy từ nơi nào tới nào, nhìn thấy hắn thì vẻ mặt vui sướng chạy vội tới, thở phì phò nói: "Cố tướng quân, hiện nay Quý Phi ở phía sau vườn hoa bên kia, không có dẫn theo nhiều người, tướng quân có thể dẫn người bảo vệ nương nương nhà nô tài được không?"
Cố Tranh vẻ mặt tự nhiên, hỏi lại: "Ngươi không ở tại bên người ngài ấy lại vội vã chạy đi đâu?"
"Thế tử Cần vương bị bệnh, nô tài vội vã đi tìm thái y. Cố tướng quân, làm phiền ngài rồi." Đặng công công nói liên tiếp, không đợi Cố Tranh phản ứng, lại vội vã chạy đi mất.
Trong lòng Cố Tranh nghĩ nghĩ, cũng chưa suy nghĩ cẩn thận, phó tướng đã tiến lên hỏi: "Tướng quân, cần phải đi xem sao?"
Trực giác của Cố Tranh nói đây là chuyện bé xé ra to, nhưng nghĩ nghĩ, ném xuống một câu: "Ngươi tiếp tục làm việc, ta đi xem."
Đã mang theo mấy binh lính thị vệ đến vườn hoa.
Nhưng mà không ngờ chính là, bọn họ mới vừa tới gần vườn hoa đã nghe được một tiếng thét chói tai. Chạy tới thì nhìn thấy mấy người bịt mặt rút đao từng bước tới gần Cố Linh Quân.

Những chuyện xảy ra sau đó có lẽ hai phe cũng chưa dự đoán được, người Cố Tranh dẫn đến đều là binh lính, thấy có chuyện đã lập tức rút đao nhào về phía trước.
Cố Linh Quân thấy thế, lập tức chạy tới phía hắn, đằng sau có một phụ nhân

vội vàng chạy đi, lại bị Lục Trúc hung hăng nhào tới ôm chầm lăn xuống đất.
.....
Cố Linh Quân tràn đầy đau lòng đỡ Lục Trúc đứng lên, nhìn từ trên xuống dưới hỏi: "Có bị thương chỗ nào không?"
Lục Trúc lắc đầu: "Nương nương không có việc gì là được, nô tỳ chỉ là quăng ngã một cái, không đáng ngại."
Cố Linh Quân còn muốn hỏi nhiều, lại có một người đánh gãy. Cố Tông Võ vội vàng tách binh lính ra, đi vào trước mặt nàng: "Kiều kiều, con có sao không?"
"Phụ thân, tại sao người lại ở đây?" Cố Linh Quân vừa dứt lời, lại thấy có rất nhiều người dũng mãnh chạy vào, cầm đầu chính là Tiêu Dục Hành.
"Là ta phái người đi thông báo." Cố Tranh giải thích.
Cố Tông Võ thấy Cố Linh Quân không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm. Lại nhìn sang người quỳ dưới đất, sắc mặt thay đổi.
***
Tiêu Dục Hành cũng đã đi tới, hỏi: "Có việc gì không?"
Cố Linh Quân theo bản năng nhích lại gần người hắn, lắc lắc đầu.
"Làm không tồi." Trên đường tới hắn nghe binh lính giải thích, biết được tiền căn hậu quả.
Cố Linh Quân thở dài sống sót sau tai nạn, quả nhiên là cẩn thận sẽ sống lâu.
Trước kia nàng từng căn dặn Lục Trúc và Đặng công công. Nếu là có ngày nàng ra lệnh cho bọn họ đi ra ngoài, bên cạnh lại không có nhiều người, nhất định phải tìm người nào biết võ đi theo sau bảo vệ nàng.
Rốt cuộc sống trong hậu cung, chết khi nào cũng không biết. Vừa mới nãy nàng đã nổi lên nghi ngờ, cho nên trước khi Đặng công công rời đi nàng đã cố ý dùng ánh mắt nhắc nhở hắn.
"Đệ muội, ngươi làm cái gì vậy?" Cố Tông Võ nhìn người quỳ gối dưới đất, giận dữ hỏi.
Lý phu nhân cười đến có chút thê thảm: "Đại ca, ta chưa bao giờ nghĩ tới thương tổn nữ nhi của ngươi, ta thật sự là không còn cách nào. Ta nhìn thấy hắn, người có một vết sẹo từ mắt phải đến mũi, chính là kẻ đã giết phu quân cùng con của ta, đúng hay không? Vậy mà hắn dám xuất hiện ở trước mặt ta..."
"Cho nên ngươi muốn bắt cóc Quý Phi, hy vọng Cố tướng quân báo thù cho ngươi, đúng hay không?"

Cần vương nghe vậy cũng bước lên trước: "Lý Nhị Lang là người phái đi?"
Hết chương 49

Chương 50: Chương 50:

"Nhị Lang... Nhị Lang?" Lý phu nhân môi run rẩy, nói cũng không liền mạch: "Không... Không có dính líu gì với thằng bé... Thằng bé không biết gì hết....."
Nhắc tới con trai út, sắc mặt Lý phu nhân biến đổi, quỳ bò về phía trước: "Hoàng Thượng, tất cả đều là tiện phụ tự chủ trương, Nhị Lang không biết tình chuyện gì cả. Nhà họ Lý... Nhà họ Lý chỉ còn lại một mình nó thôi. Cầu xin Hoàng Thượng tha cho thằng bé một mạng."
Giọng Lý phu nhân bi thương đến tột cùng, những người biết về hoàn cảnh của bà đều nhịn không được sinh ra đồng tình. Mọi người đều nhìn Tiêu Dục Hành, lại chỉ thấy một gương mặt lạnh, không khởi kinh ngạc.
Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy biểu cảm tức giận trên mặt vị thiên tử tuổi trẻ này.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
"Lôi xuống, trông giữ nghiêm túc cẩn thận."
Tiêu Dục Hành nhìn Cố Tông Võ nói: "Tra xét toàn bộ hành cung."
Tiệc tối cứ vậy mà bị hủy bỏ, mọi người ai về phòng người nấy. Trải qua chuyện như vậy, đáy lòng khó tránh khỏi hoảng loạn.
***
Cung nữ đưa tới bữa tối, Cố Linh Quân không còn khẩu vị ăn uống. Nhưng Tiêu Dục Hành lại cưỡng ép ra lệnh nàng ngồi vào bàn, vẫy lui hạ nhân, tự tay múc một chén canh nóng cho nàng.
Cố Linh Quân được quan tâm mà hoảng hốt, vội vàng tiếp nhận, cẩn thận uống hai muỗng, lại phát hiện người nào đó vẫn luôn nhìn nàng chằm chằm, kỳ lạ hỏi: "Làm sao vậy?"

Giọng Tiêu Dục Hành có chút khàn khàn: "Hôm nay xảy ra việc gì, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, nói hết một lần với trẫm."
Cố Linh Quân chớp chớp mắt, buông muỗng, vừa hồi tưởng vừa nói. Trong quá trình đó, mày của Tiêu Dục Hành vẫn luôn nhíu, không có nửa giây thả lỏng.
Cơ hồ theo bản năng, Cố Linh Quân duỗi tay đè ở giữa mày hắn: "Nhíu mày thường xuyên sẽ có nếp nhăn đó."
Một gương mặt đẹp trai như vậy mà có nếp nhăn sẽ phí lắm.
Cố Linh Quân cảm nhận được da thịt căng chặt chậm rãi thả lỏng, tay cũng bị nắm kéo ra.
Có chút lạnh.

Đây là cảm nhận duy nhất của Cố Linh Quân, vì thế, có qua có lại, nàng cũng múc một chén canh cho hắn. Nhưng lại bị đặt sang một bên, không có động đến.
Ngắn ngủn nửa canh giờ thẩm vấn đã có kết quả.
Lý phu nhân thấy kế hoạch bị bại lộ, không kháng cự, nói ra hết mọi việc.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Lúc sáng, sau khi bà gặp được tướng quân Đột Quyết, trong lòng vẫn luôn phẫn uất bất bình, không thể nuốt xuống nỗi hận thù này. Thị nữ thân cận biết rõ nội tình, nửa oán giận nói: "Lão gia và Cố tướng quân tự xưng là huynh đệ, lão gia và đại thiếu gia chết thảm dưới tay Đột Quyết, vậy mà hiện giờ kẻ thù đứng ở trước mắt lại thờ ơ, cơ hội tốt như vậy ..."
Lý phu nhân lập tức trách cứ thị nữ nói hươu nói vượn, nhưng đáy lòng lại nhớ câu cuối kia.
...Cơ hội tốt như vậy, có phải là trời cao là ám chỉ cho bà?
Bà thân là nữ tử chân yếu tay mềm, tất nhiên là không thể làm gì tướng quân một nước.
Nhưng nếu người đó là Cố Tông Võ thì sao?
Người đời đều biết ông ta rất yêu thương con gái mình, nếu con gái ông ta bị bắt cóc, có thể hay không.....
Ý nghĩ này giống như một tia lửa nhỏ dần dần lan tràn thành đám lửa lớn

trong lòng bà ta, không thể nào ức chế. Ngày mai sẽ hồi cung, thời gian để bà hành động chỉ còn lại đêm nay. Nhưng xung quanh Quý Phi đều có thủ vệ nghiêm ngặt, đừng nói là bắt cóc, có thể tới gần đã là chuyện không dễ. Nhưng trời cao tựa hồ thật sự ở đang trợ giúp bà, bà vẫn luôn chú ý tình huống của Quý Phi. Thấy nàng ta và đám người Cần vương phi đi ra ngoài tản bộ, bên người cũng không mang theo nhiều thị vệ người, lập tức ra lệnh cho ám vệ trong phủ âm thầm theo đuôi. Tiếp theo càng giống như là có thần trợ giúp, người bên cạnh nàng ta lần lượt rời đi.....
Trong lòng Lý Phu nhân không phải không sinh ra nghi hoặc, nhưng lý trí của bà đã sớm bị vứt ra sau đầu, ý nghĩ duy nhất cũng chỉ có báo thù.
****

"Còn Lý Nhị Lang, là thị nữ kia thấy Lý phu nhân biểu hiện khác thường vô tình nói lỡ miệng, sau khi biết được thì chạy ra ngăn cản."
"Tiếp tục tra." Nét mặt Tiêu Dục Hành nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì, nhàn nhạt nói.
Cố Linh Quân suy nghĩ, cẩn thận mở miệng nói: "Bệ hạ, ngài cảm thấy đây đều là trùng hợp sao?"

Hiện tại nàng nghĩ lại mà sợ, nếu thật sự bị bắt cóc...
Ngón tay Tiêu Dục Hành gõ nhẹ ở trên bàn: "Một việc không liên quan gì mới gọi là trùng hợp, nhưng hôm nay xảy ra một loạt đều liên quan với nhau, rất khó nói đó là trùng hợp."
Cố Linh Quân gật đầu đồng ý, xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng đều dính tới Cần vương phi. Đầu tiên là nhớ lầm canh giờ, đề nghị đi ngắm hoa tốn cổ thời gian, thế tử lại đột nhiên phát sốt, chân vừa lúc lại bị trẹo.
Nhưng theo Đặng công công trở về bẩm báo, Thế tử Cần vương là đột nhiên mắc bệnh thuỷ đậu mới dẫn đến nóng lên sốt cao. Nhớ lại chuyện xảy ra ở trong vườn hoa, Cần vương phi sốt ruột lo lắng không giống giả vờ.
Huống hồ phu thê Cần vương nhìn thế nào cũng không giống như là người sẽ âm thầm hãi hại nàng, hại nàng thì họ được lợi ích gì kia chứ.
Nhìn ra tâm tư của nàng, Tiêu Dục Hành mở miệng nói: "Tri nhân tri diện bất tri tâm, có đôi khi chuyện thoạt nhìn không đơn giản giống như mặt ngoài."
Thấy vẻ mặt nàng vẫn còn mê mang, lại nói tiếp: "Nàng cứ ở cạnh trẫm, trẫm đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện này nữa."
Bảo đảm với nàng, lại tự hứa với lòng.
Cố Linh Quân gật đầu như trống bỏi, nàng biết, lần này là nàng may mắn,

nếu có người nào đó nhất quyết dồn nàng vào chỗ chết, khẳng định nàng khó có thể chạy thoát.
Bàn tay vàng, vầng sáng vai chính gì gì đó... Nói thật là không tới lượt một nhân vật hy sinh như nàng.
Điều duy nhất có thể dựa vào, cũng chỉ có nam nhân bên cạnh này.
Giọng điệu chân chó, Cố Linh Quân khen: "Bệ hạ thật là anh minh thần võ, nếu thực sự có người sau lưng phá rối, khẳng định là không thể gạt được mắt ngài."
Thấy trên mặt nàng có ý cười, Tiêu Dục Hành cười theo: "Cơm nước xong, nghỉ ngơi sớm đi, hôm nay nàng bị liên lụy mệt rồi."
Cố Linh Quân vừa muốn nói tiếp, Đặng công công đứng phía sau áy náy bất an lại giành quyền lên tiếng trước nàng một bước: "Bệ hạ, bên trong hành cung có suối nước nóng thiên nhiên, đặc biệt có công dụng xua tan mệt mỏi."
Tiêu Dục Hành theo bản năng cho rằng không ổn, hiện nay hành cung rồng cá hỗn tạp, cho nên mới xảy ra chuyện đó, bây giờ còn chưa hoàn toàn điều tra rõ thủ phạm đứng phía sau. Vừa muốn nói ra lời phủ định, thì nghe người bên cạnh thở dài trong lòng ...
【Suối nước nóng? Chỉ có hai người bọn họ, vậy, vậy chẳng phải là tắm uyên ương? Trời, trời, xấu hổ lắm!】
Cũng không biết trong đầu nàng suy nghĩ ra hình ảnh gì, mà mặt dần dần đỏ lên.

"Quý Phi có muốn đi?" Tiêu Dục Hành ghé mắt liếc nàng.
"Không... Không cần, lần sau đi." Cố Linh Quân tim đập nhanh hơn, trong đầu không chịu khống chế suy nghĩ mở hình ảnh 21+.
Nếu lần sau thật sự muốn tắm chung, vậy nàng có cần mặc quần áo gợi cảm mỏng mỏng chút không?
Nếu thật muốn xảy ra chuyện đó, nàng chấp nhận hay từ chối khéo ...
Tại sao đột nhiên phát triển nhanh như vậy, nàng không có thời gian để chuẩn bị...
Vẻ mặt khẩn trương liếc nam nhân ngồi bên cạnh, lại thấy Tiêu Dục Hành thu hồi ánh mắt, khóe môi giữ nụ cười nhàn nhạt: "Nếu Quý Phi không muốn, vậy quên đi."
Nghe xong những lời này của hắn, cơm chiều Cố Linh Quân ăn đến thất thần.
Hắn nói nhữngn lời này có ý gì, có phải muốn đi hay không vậy?

Thật ra nàng... Cũng không phải không thể...
Tiêu Dục Hành đợi bóng dáng Cố Linh Quân hoàn toàn rời khỏi phạm vi tầm mắt, nụ cười bên môi lập tức tắt hẳn.
Tay lại gõ nhẹ ở trên bàn, đây là động tác mỗi khi hắn tự hỏi điều gì đó.
Hôm nay có rất nhiều điều nghi hoặc, nhưng có một việc hắn rất rõ ràng.
Sau khi nghe được tiếng lòng Lý Nhị Lang, đáy lòng sinh ra hoảng loạn mà hồi lâu hắn chưa từng cảm nhận được. Thẳng đến khi tận mắt nhìn thấy nàng bình an không có việc gì thì trái tim treo cao mới trở lại bình thường.
Là khi nào bắt đầu xảy ra thay đổi?
Ngay từ đầu, hắn phong nàng là Quý Phi, chủ yếu là vì mượn thế lực từ phụ thân của nàng, tất cả chỉ là lợi dụng, còn mượn tay nàng diệt trừ đám nữ nhân bị thế lực khác xếp vào hậu cung.
Ông trời vốn vô tình, đừng nói chuyện tình cảm ở Hoàng gia, nghe rất buồn cười. Cốt nhục cũng có thể giết hại lẫn nhau, vậy thì lấy đâu ra tình cảm chân thành?
Ngay cả ngày mẫu hậu ly thế, cảm xúc của Tiêu Dục Hành cũng không thay đổi gì lắm. Bởi vì hắn đã biết chuyện này sớm hay muộn gì cũng phải xảy ra, hắn chỉ là bình tĩnh chờ đợi nó đến.
Từ trước đến nay hắn không thích có biến cố gì thoát khỏi bàn tay của mình, có thể đọc rõ lòng người, khả năng đọc tâm này của hắn giúp không ít việc. Nó giúp hắn khống chế được rất nhiều việc xảy ra trong phạm vi quyền lực.
Mà Cố Linh Quân lại là biến cố lớn nhất.
Hắn không thể đoán trước, cũng không thể xen vào.

Nhìn nàng cười, cẩn thận lắng nghe những lời sâu trong đáy lòng nàng, Tiêu Dục Hành không muốn xem vào, cũng không muốn khống chế.
***
Tối nay, hành cung chú định là một đêm không ngủ, tuy mọi người đều nằm xuống nghỉ ngơi, những vẫn còn nhớ lại chuyện hồi sáng, vừa nghĩ tới, nghe tiếng gió. "ù ù" thổi qua, cũng khiến da đầu một trận tê dại.
Tuyết không biết khi nào bắt đầu rơi, có hai người lại không cảm giác được cái lạnh thấu xương, đứng ở trong sân chăm chú nhìn bầu trời đêm rợp trong tuyết trắng.
Một người trong đó chính là Mạc Ất Sa: "Vương gia có đáp án mà bản thân muốn chưa?"

Một người khác là Cần vương, trên mặt vẫn là nụ cười trước sau như một, xoay chuyển nhẫn ngọc: "Quả nhiên là thật sự, hoàng đế đúng thật là có thể nghe được tiếng lòng của người khác."
Tuy là biết chuyện này, nhưng Mạc Ất Sa vẫn hoảng sợ: "Sao trên đời này lại có chuyện ly kỳ như vậy?"
Nhưng sau đó lại đảo mắt cười nói: "Vương gia cố ý thiết kế vở kịch này thật tuyệt. Mê hoặc Lý phu nhân, lại cố tình để Lý Nhị Lang biết đến. Còn Vương phi... Ngài không sợ hoàng đế hoài nghi đến trên đầu mình sao?"
Cần vương cười: "Ta là vương thúc, người không màn quyền lực, như thế nào sẽ hoài nghi đến trên đầu ta. Chẳng qua... Rõ ràng Cố Tranh không nên có mặt tại chỗ đó, vậy tại sao hắn lại xuất hiện?"
Mạc Ất Sa cũng nghi hoặc: "Theo những gì ta tra được, là do thái giám bên cạnh Quý Phi tìm, không ngờ ả ta cảnh giác như vậy. Hơn nữa tại sao lại xảy ra ở hoa viên, rõ ràng chúng ta sắp xếp ở nơi khác?"
Sắc mặt Cần vương lạnh vài phần, đang muốn mở miệng nói gì thì phía sau lưng lại truyền đến tiếng trẻ con mới sinh khóc ni non.
Mạc Ất Sa cười cười: "Tối nay nói tới đây thôi, xem ra Vương gia vẫn còn có việc cần làm..."
"Ngoan, ngoan, không khóc không khóc....." Cần vương phi đau lòng con thơ, nhẹ giọng dỗ con. Vừa định ra lệnh cho bà vú, xoay người lại phát hiện không biết hạ nhân khi nào đều lui ra ngoài, đứng phía sau là phu quân của bà.
"Vương... Vương gia." Cơ thể Cần vương phi không tự giác đánh run rẩy.
"Cung Nhi như thế nào?" Cần vương duỗi tay muốn đụng vào, lại bị Cần vương phi ôm lui ra tránh né.
"Vương gia, hiện nay Cung Nhi bị bệnh, dựa gần quá sợ sẽ lây bệnh cho Vương gia."
Cần vương nhìn bà thật sâu, thu hồi tay, trong phòng yên tĩnh nghe được cả tiếngn tim đập của bà. Cuối cùng, khóe mắt Cần vương phi chảy ra một giọt nước mắt, cầu xin: "Vương gia, Cung Nhi là con của ngài, thằng bé còn nhỏ như vậy, tại sao ngài lại nhẫn tâm như vậy?"
Cần vương nắm cằm của bà, nâng lên, thu toàn bộ nỗi sợ hãi của bà vào mắt: "Muốn nó bình an không có việc gì, thì ngoan ngoãn nghe lời ta, làm theo lệnh của ta, hiểu không?"
Hai chữ cuối cùng, lộ ra hơi lạnh thấu xương.
Hết chương 50

Chương 51: Chương 51:

Chuyện xảy ra ở hành cung khiến trên dưới cấm vệ quân hoảng sợ. Tuy Quý Phi không xảy ra việc gì, nhưng bọn họ vẫn không thể thoái thác tội của mình, sợ cơn giận của Thiên Tử rơi xuống trên đầu.
Nơm nớp lo sợ vài ngày, thấy phía trên không có trách tội, vừa định thở ra một hơi, thì nhận được mệnh lệnh từ hoàng đế. Cố Tông Võ tự thân tới cấm vệ quân tiến hành thao luyện, chỉnh đốn và cải cách.
Vốn dĩ trong lòng Cố Tông Võ đã rất tức giận, nghẹn mấy hôm nay, tất nhiên là sẽ không nương tay với bọn họ, huấn luyện đến mức bọn họ kêu khổ thấu trời.
Nhà họ Lý được xử tội nhẹ, chỉ bị đuổi trở về nguyên quán, ra lệnh vĩnh viễn không được trở lại kinh thành. Mơ hồ nghe nói là Quý Phi ra mặt giúp đỡ cầu tình.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
"Quý Phi thật là có lòng tốt thương người, còn thỉnh tội cầu tình giúp Lý phu nhân." Hôm nay, sáng sớm Cần vương phi đã vào cung, cố ý tới tạ lỗi.
Cố Linh Quân không muốn bàn lại việc này, chỉ là nhàn nhạt cười cười.
Cần vương phi thấy vậy càng thêm áy náy, thở dài lại nói tiếng xin lỗi: "Đều là lỗi của ta, nếu không phải bởi vì ta, cũng sẽ không xảy ra chuyện này!"
"Đều là ngoài ý muốn, Vương phi cũng không muốn thấy chuyện này xảy ra." Khang Nghi vừa an ủi, lại vừa biện giải thay bà.
Thấy hai người nhìn về phía mình, Cố Linh Quân mở miệng nói: "Thôi, chuyện dù sao cũng đã qua, cần gì phải nhắc lại, không phải ta không có việc gì hay sao?! À, tiểu thế tử thế nào rồi?!"

Nhắc tới con nhỏ, biểu tình Cần vương phi hơi hơi thay đổi, nhưng cũng chỉ là ngắn ngủn trong một cái chớp mắt, mau đến không một ai chú ý đến:
"Cung Nhi cũng đã đỡ đôi chút, không ngờ lại đột nhiên mắc bệnh thuỷ đậu, còn phải cảm ơn sự trợ giúp ngày ấy của nương nương."
"Thế tử không có việc gì là được." Trong lòng Cố Linh Quân tồn tại bức tường đề phòng Cần vương phi, trên mặt lại không lộ ra, khách sáo ứng phó.
Có lẽ Cần vương phi cũng nhận ra được, ngồi một hồi rồi nắm tay Khang Nghi rời đi, Cố Linh Quân cũng không lên tiếng giữ lại.
Đợi các nàng đi rồi, Đặng công công đứng ở phía sau mới nhẹ nhàng thở ra, liếc bóng dáng đám người kia, lại lần nữa nhắc nương nương nhà mình nên đề phòng.
Sau khi quay trở về hoàng cung, mấy ngày nay Quý Phi lấy cớ bị hoảng sợ, ai đến cũng từ chối ngay ngoài cửa. Mà ngày hôm nay mới vừa "Mở cửa đón khách", thì gặp ngay một tổ ong dũng mãnh bay lại đây. Làm như sợ lạc hậu, người khác vừa rời đi nửa bước, thì người này đi tới.
Trừ bỏ Cần vương phi, quận chúa Khang Nghi, và toàn bộ phi tần trong hậu cung. Người nào nên tới đã tới, Cố Linh Quân vẫn luôn ngồi đó cười cười, gật đầu không nói một lời, thấy bọn người đó đi rồi, tưởng được thanh tĩnh đầu óc, nào ngờ lại một đám phu nhân quyền thần vào thăm tiếp.

Mồm năm miệng mười, khiến Cố Linh Quân nghe đến choáng váng đầu.
Chúng phi tần thấy Quý Phi biểu tình nhàn nhạt, mơ hồ có chút không kiên nhẫn, trong lòng cũng thở dài.
Khi bọn họ còn ở trong nhà, không phải chưa từng lén trộm học cách lấy lòng Hoàng Thượng. Nhưng ai có thể nghĩ đến, sau khi vào cung sẽ biến thành cái dạng này, ngay cả mặt Hoàng Thượng cũng chưa từng gặp qua. Toàn bộ hậu cung không phải lấy lòng Hoàng Thượng, mà lại là muốn lấy lòng Quý Phi.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Thấy Liễu tài tử, người được lòng Quý Phi nhất, sau khi bước vào chỉ ngồi đó không nhiều lời nửa câu. Vì thế không khỏi cân nhắc lên, hay là Quý Phi thích nữ tử yên tĩnh, văn nhã.

Mới yên lặng được năm phút, thì lại có người lên tiếng: "Nương nương, có một chuyện không biết nên nói hay là không nên nói."
Mọi người nghe tiếng nhìn lại, cảm thấy mặt có hơi quen, nhưng lại không biết tên gọi là gì, chắc là phi tần có chức vị không quá cao.
"Nói đi." Cố Linh Quân mặt ngoài nói được nhẹ nhàng, trong lòng lại có tí khẩn trương.
Bình thường, nghe nói những lời này đều có việc gì đó muốn xảy ra.
Quả nhiên nghe nàng ta nói: "Hôm nay trên đường thần thiếp tới cung của nương nương, có đi ngang qua một cung điện trống, lại phát hiện có cung nhân đang dọn dẹp, như là chuẩn bị cho ai đó vào ở."
Trong lòng Cố Linh Quân nhảy dựng, giây tiếp theo có người thay nàng nói ra: "Chẳng lẽ là chuẩn bị cho Công chúa Đột Quyết."
Tuyển tú đã kết thúc, hoàng đế lại không phải người thích nữ sắc, quả quyết sẽ không chọn thêm người vào hậu cung. Khả năng duy nhất, chính là vị Công chúa Đột Quyết kia. Hai nước kết minh, nếu có quan hệ thông gia, vậy càng thêm vững chắc.
Lại nhìn biểu tình người ngồi yên trên ghế, trong lòng không ít phi tần sinh ra chút mừng thầm và đồng tình, phảng phất như chuyện không có bất kỳ liên quan gì đến mình.
Duy nhất một mình Liễu Phiêu Phiêu là vẻ mặt cùng chung kẻ địch: "Một đám nghe gió ra mưa là sao, thứ tin vỉa hè này ít nói bậy trước mặt nương nương đi."
Mọi người có chút phẫn nộ khi nghe Liễu Phiêu Phiêu nói những lời này, nhưng cố kỵ Quý Phi, cho nên cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể cúi đầu chấp nhận. Nhưng sau lưng đều là một bộ mặt chờ xem kịch vui.
Tuy Liễu Phiêu Phiêu luôn miệng khuyên giải, nhưng trong đáy lòng của Cố Linh Quân vẫn nhịn không được đoán già đoán non.

Đợi mọi người đi rồi, lại cho người lén đi tìm hiểu.
"Bẩm nương nương, bên kia đúng thật là đang dọn dẹp, có lẽ là..." Thấy cung nhân ấp úng, Cố Linh Quân đã hiểu hơn phân nửa, vẫy tay cho lui ra.
Ngồi trong chốc lát mới đứng lên, lại cảm giác bụng dưới đau xót, giống như bị kim đâm, khiến nàng ngã ngồi trở lại, cả gương mặt đều trắng xanh, đau đến nhíu lại.
Tiêu Dục Hành xử lý xong chính vụ đi vào trong cung Cố Linh Quân, lại phát giác đèn bị dập tắt hơn phân nửa, chỉ để lại một ngọn đèn bàn. Ngẩng đầu

nhìn trời, bình thường canh giờ này nàng ấy vẫn còn đọc sách, cũng chưa đến giờ nghỉ ngơi.
"Lục Trúc." Cố Linh Quân cuộn cơ thể, nhỏ nhỏ kêu một tiếng, thấy thật lâu không có người đáp lại, mới nhớ tới Lục Trúc bị thương.
Đêm đó, Lục Trúc liều chết đẩy ngã Lý phu nhân, vì để nàng có cơ hội chạy trốn. Dù không bị thương nặng, nhưng lại động gân động cốt, nửa người bầm tím. Nàng ấy nói không đáng ngại, nhưng Cố Linh Quân nhìn vết thương biết ngay không phải "không đáng ngại" như nàng ấy nói, nên ra lệnh ép nàng ấy phải ở trong phòng dưỡng thương.
Nha hoàn hiện tại hầu hạ nàng kém xa so với Lục Trúc, không cẩn thận, cũng mê chơi, nàng kêu nửa ngày mới nghe được tiếng bước chân, lật người thì thấy bóng dáng cao lớn đang tiến lại gần, ngây ngẩn cả người.
"Bệ hạ!" Cố Linh Quân ngồi dậy muốn đứng lên, bụng nhỏ lại là đau đến hít hà một tiếng.
"Làm sao vậy?!" Tiêu Dục Hành nhìn thấy, mày nhăn lại, đến gần hỏi.
Lại cảm giác được phía dưới chảy ra chất dịch ấm ấm, rốt cuộc Cố Linh Quân cũng chịu đựng không nổi nữa, thuận thế ngã nằm vào trên giường.
Vốn dĩ nàng muốn gọi người nấu nước nóng. Không biết là tại vì đến hành cung chơi tuyết làm cơ thể bị lạnh hay là nguyệt sự lần này tới quá nóng vội. Ngày hôm nay nàng đã uống vài chén canh gừng, nhưng vẫn bị cơn đau tra tấn đến môi trắng bệch.
Dựa theo chút ánh sáng loe lói, thấy trán nàng chảy ra rất nhiều mồ hôi mỏng, hai bên tóc mái dán sát trên mặt, sắc mặt trắng bệch, vô cùng tiều tụy. Khiến dung mạo ngày thường diễm lệ càng thêm yếu ớt, phá lệ chọc người yêu thương.
Tiêu Dục Hành nhíu chặt mày, duỗi tay đặt lên trán nàng đo nhiệt độ.
"Thần thiếp không có việc gì." Cố Linh Quân nỗ lực nắm lấy tay hắn, suy yếu nói.
"Vậy nàng bị làm sao vậy?!" Biểu tình của Tiêu Dục Hành càng thêm nặng nề.
Cố Linh Quân ánh mắt né tránh.

Nam nhân cổ đại chưa từng học khóa sinh lý, cho nên không thể phát hiện nàng tới nguyệt sự.
Tiêu Dục Hành mày nhăn thật sâu, mặt lộ vẻ khó hiểu, thấy nàng cuộn tròn người, dần dần có chút hiểu ra: "Tới nguyệt sự!"
Cố Linh Quân mặt đỏ lên, nhanh chóng gật đầu.

"Có cần kêu thái y đến xem không?!" Tuy Tiêu Dục Hành biết nữ tử có nguyệt sự, nhưng vẫn không hiểu nhiều lắm.
"Không cần không cần, thần thiếp nằm một chút là tốt rồi." Cố Linh Quân vội vàng cự tuyệt.
Do dự, lại nói tiếp: "Chỉ sợ... Đêm nay thần thiếp không thể hầu hạ bệ hạ."
Tiêu Dục Hành nhìn nàng, chậm rãi nói: "Khi nào cần nàng hầu hạ?"
Cố Linh Quân dừng một chút.
Hình như đúng là vậy.
Thấy Tiêu Dục Hành cởi áo ngoài, Cố Linh Quân tự giác xê dịch vào bên trong, nhường ra một vị trí cho hắn.
Tuy trên người Tiêu Dục Hành mang theo hơi lạnh từ bên ngoài, nhưng có nàng ủ ấm trong ổ chăn, lập tức làm cơ thể hắn ấm áp ngay.
Trước kia đều là tắt đèn, mạnh ai nấy ngủ, hôm nay thấy nàng để lại một ngọn đèn, làm như lơ đãng hỏi: "Quý Phi sợ trời tối!"
Cố Linh Quân nhìn ra không gian bên ngoài rèm giường: "Bệ hạ thấy đèn chói mắt?!"
Thấy nàng muốn ngồi dậy, Tiêu Dục Hành duỗi tay đè nàng lại.
"Không sao."
Cố Linh Quân lại cẩn thận nói: "Thật ra để lại một ngọn đèn ngủ, cũng có chỗ tốt. Bệ hạ nhìn xem, nếu có thích khách tới, thì sẽ thấy bóng dáng ngay, như vậy cũng có thời gian để chuẩn bị..."
Tiêu Dục Hành nghe nàng nói vậy, vừa buồn cười vừa tức giận: "Trong cung sẽ không có thích khách."
Cố Linh Quân ngoài miệng ừ ừ ờ ờ, trong lòng lại nghĩ khác.
Tiêu Dục Hành trở mình, miệng nửa mở đang muốn nói gì đó, chân lại đụng phải một vật cứng, duỗi tay tìm kiếm lấy ra, phát hiện là một túi nước nóng.

"A, đây là của thần thiếp." Cố Linh Quân có chút xấu hổ.
Vuốt túi nước nóng đã nửa lạnh, Tiêu Dục Hành cầm trong tay, muốn tìm tòi nghiên cứu, hỏi: "Nó có tác dụng gì?!"
Cố Linh Quân liếc hắn, nhắm mắt, trả lời: "Ừm, nơi đó... Đau, đặt vào, sẽ đỡ một chút."
"Giờ vẫn còn đau?"
Cố Linh Quân thành thật gật đầu, tuy rằng đầu óc vẫn còn chút tỉnh táo, miệng vẫn nói chuyện được, nhưng bụng dưới vẫn đau từng cơn, sườn eo tê tê dại dại, vô cùng không khoẻ.

Thấy hắn hỏi xong lại không có động tĩnh gì tiếp theo, Cố Linh Quân không nghĩ: Trong tiểu thuyết, nam nhân hỏi xong câu này thường dùng tay làm ấm vùng bụng dưới người yêu của mình, sao hắn ta chỉ hỏi một tiếng rồi im lặng luôn là sao?!
Tiêu Dục Hành nghe xong lời này trong lòng nàng, nhíu mày, cuối cùng vươn tay đặt ở trên bụng nhỏ của nàng, nhẹ nhàng xoa xoa: "Nơi này?"
Cố Linh Quân bị hành động bất ngờ này của hắn làm hoảng sợ, thiếu chút nữa hất tay hắn ta ra.
"Xuống... Xuống phía dưới một chút!" Cố Linh Quân đỏ bừng mặt, nói.
Tiêu Dục Hành dừng một lát, lại xê dịch xuống. Cách một lớp áo vẫn có thể cảm nhận được xúc cảm làn da mềm mại trơn trượt.
Mà Cố Linh Quân lại có chút thất vọng, ở trong tiểu thuyết hay phim ảnh đều là "giảm bớt rất nhiều", "Như là rơi vào dòng nước ấm". Quả nhiên đều là giả.
Đau vẫn đau.
Tiêu Dục Hành tay lại khựng tiếp, nhưng không dừng lại, vẫn xoa tiếp cho nàng. Dần dần sử dụng chút lực, tìm được phương pháp.
"Ngoan, ngoan, không đau." Tiêu Dục Hành xoa xoa nhẹ, cũng không biết là động tác quá mức thân mật hay là vì khẩn trương, mà thật sự bớt đau hơn nhiều.
Tiêu Dục Hành thu hồi tay, nhìn thấy nàng khép lại mí mắt. Đột ngột, Cố Linh Quân lại mở to mắt ra, ánh mắt hai người va chạm vào nhau.
Hai người ngoài ý muốn ăn ý, không nói chuyện. Cuối cùng, vẫn là Cố Linh Quân mở miệng trước, âm điệu mang theo chút run rẩy, hỏi: "Bệ hạ, Công chúa Đột Quyết muốn vào cung sao?"
Chờ đợi hồi đáp như trôi qua thế kỷ, tâm trạng rối rắm suốt một ngày giờ càng thêm siết chặt khó chịu. Cung điện yên tĩnh, giọng của hắn rõ ràng truyền vào trong tai nàng.
"Đúng vậy."
Hết chương 51

Chương 52: Chương 52:

"Ờ." Cố Linh Quân nhàn nhạt trả lời cho có.
Ánh nến mỏng manh bên ngoài bị ngọn gió không biết từ đâu mà đến thổi qua, lung lay một chút, chiếu rõ biểu tình trên mặt người nam nhân nằm kế bên.
Tự nhiên Cố Linh Quân cảm giác mũi chua xót, hốc mắt cay xè, giây tiếp theo như là sắp khóc ra tới.
Thấy Tiêu Dục Hành còn đang nhìn mình, Cố Linh Quân vội vàng lật người sang hướng khác, không cho hắn nhìn ra bản thân có gì khác thường.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
"Ngày ấy, thật ra Cố Tranh không nên ở đó, là phát hiện có chuyện khác thường mới dẫn người qua xem xét. Sau đó mới phát hiện có mấy con mèo đang đánh nhau trong vườn hoa."
Cố Linh Quân lắng lặng nghe, cắn cắn môi, việc này nàng cũng biết. Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến Công chúa Đột Quyết?
Hay là...
Trong đầu Cố Linh Quân hiện lên một suy đoán, đang muốn mở miệng hỏi, thì người nằm sau lưng đã giải thích thay nàng.
"Là Công chúa Đột Quyết sai người làm."
Cố Linh Quân lật người lại, nhìn Tiêu Dục Hành, biểu tình kinh ngạc đến thở dốc, nửa ngày mới hỏi: "Tại sao nàng ta phải làm như vậy?"
Nếu Công chúa Đột Quyết cũng biết chuyện, nói vậy, khẳng định kẻ đứng sau lưng chắc chắn có dính dáng tới người Đột Quyết.
"Hoàng đế Đột Quyết đột nhiên bệnh qua đời, thúc thúc của nàng ta lập tức

trở thành Hoàng đế tiếp theo. Cái chết phụ hoàng nàng ta có liên quan đến vị hoàng đế hiện tại của Đột Quyết."
"Cho nên A Y Mộ tìm ngài hợp tác, muốn mượn tay ngài báo thù." Giúp nàng ta cũng chỉ là thuận thế mà làm, cũng thể hiện thành ý, lại bán cho nàng ta một món nợ tình.
Tiêu Dục Hành ngạc nhiên trong vài giây mới phản ứng lại "A Y Mộ" chính là tên Công chúa Đột Quyết. Thấy hắn không phủ nhận, ngón tay Cố Linh Quân đan xen vào nhau, yên lặng tiêu hóa tin tức này.
Hắn là hoàng đế, muốn làm cái gì cũng không cần giải thích với người khác. Nhưng, đêm nay hắn lại chủ động nói cho nàng nghe, kia đã là phá lệ nhận được sự quan tâm. Hơn nữa, còn không phải là có thêm một nữ nhân vào cung sao, không phải trong hậu cung cũng có rất nhiều nữ nhân.
Lúc trước nàng cũng không có phản ứng dữ như thế!

Vậy tại sao hiện tại tâm trạng lại tệ đến như vậy?
Dù Cố Linh Quân tự ám chỉ tâm lý hết nửa ngày, nhưng cảm giác vẫn rầu rĩ, cứ nghẹn nghẹn trong lòng.
Hay là chăn quá dày nên thấy khó chịu, nghĩ vậy, nàng xốc chăn lên chút, lộ bả vai ra bên ngoài.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
"Cẩn thận cảm lạnh." Bên ngoài gió lạnh còn chưa ngưng thổi, chăn lại lần nữa bị hắn kéo kín.
Cố Linh Quân không có đáp lại, nắm chặt mép chăn, chỉ lộ ra đôi mắt bên ngoài, nhưng con ngươi ngay từ đầu vốn nên sáng lấp lánh giờ phút này lại có chút ảm đạm.
"Sau khi nàng ta vào cung cũng sẽ không khác gì những phi tần khác." Tiêu Dục Hành đột nhiên nói.
Cố Linh Quân chớp chớp mắt, tự hỏi những lời này của hắn có ý gì. Trong đầu trăm nghĩ ngàn đoán, trên mặt lại không hiển lộ chút biểu cảm.
"Nàng và nàng ta không giống ngau." Không hỏi ra tiếng nhưng lại nhận được câu trả lời, Tiêu Dục Hành nói rất thong thả, từng chữ rõ ràng truyền vào trong tai nàng.

Tục ngữ có câu "miệng nam nhân, là quỷ gạt người." Cố Linh Quân âm thầm báo cho chính mình không thể dễ tin, nhưng vẫn bị một câu đơn giản này rót một bụng nước ấm.
"Trẫm hợp tác với nàng ta bất quá chỉ theo nhu cầu, sau khi chuyện thành, nàng ta sẽ rời đi." Tiêu Dục Hành lại bổ sung thêm về cuối.
Cố Linh Quân nhỏ giọng "ờ", trong lòng không hề rối rắm nữa, nhắm mắt lại, khóe miệng còn mang theo nụ cười tươi.
Không bao lâu, không gian giường ngủ vang lên tiếng hít thở vững vàng. Tiêu Dục Hành lại nhìn nàng, mắt cũng khép lại, mi vẫn luôn nhíu chặt mới dần dần buông lỏng ra.
Tuy biết được tình hình thực tế, nhưng cái ngày A Y Mộ được phong phi vào cung, Cố Linh Quân vẫn cố tình lảng tránh.
Đại Chu và Đột Quyết tuyên cáo ngưng chiến, ký kết minh ước dưới sự chứng kiến của các nước, một sự kiện lớn như vậy, muốn không khoa trương cũng khó.
Trong một đoạn thời gian dài, trên dưới trong cung đều thảo luận sôi nổi. Mỗi người đều bàn về tình hình chính trị giữa hai nước, bàn tán sôi nổi chả khác gì các triều thần.
Hà Tây được trả lại Đại Chu, thương mậu hai nước hoà bình lui tới. Vì biểu đạt thành ý, Công chúa Đột Quyết vào cung chấp nhận làm phi, tiểu hoàng tử tuổi nhỏ nên cũng ở tại trong kinh thành Đại Chu, mang danh học tập, thật ra là làm con tin.

Sau khi các nước chứng kiến ký kết minh ước, thì thay phiên rời khỏi nước Đại Chu, trở về đất nước báo cáo kết quả lần này, triều cống cứ như vậy hạ màn. Các bá tánh lại trở về nhịp điệu cuộc sống hằng ngày, vì sắp đến năm mới, nên mọi người lại lần nữa hối hả chuẩn bị.
Hậu cung của Tiêu Dục Hành ít tranh đấu ganh đua nhất trong các đời vua chúa, tranh sủng cũng tranh không nổi, cung đấu cũng đấu không nổi. Các phi tần cơ hồ là cả ngày đều ăn không ngồi rồi, buổi sáng ngồi chờ trời tối, trời tối lại đếm ngón tay chờ hừng đông, như thế vòng đi vòng lại.
Hiện giờ lại tới một người nữa, còn là công chúa được Đột Quyết đưa tới hòa thân, mọi con mắt đều tập trung vào cung của nàng ta, không để sót một cử động nào.
Nhưng đoạn thời gian này nàng ta đều chỉ là vùi người ở trong cung, không có bước ra nửa bước. Ngay cả phía Quý Phi cũng khá là im ắng, không có

động tĩnh gì.
Hôm nay biết được tin Công chúa Đột Quyết đến thăm Quý Phi, các phi tần nghe được tin đều tranh nhau chạy đến cung Quý Phi hóng chuyện, nhưng lại đến chậm nửa bước, bị chặn ở ngoài cửa, gấp đến độ tức giận dậm chân.
"Tại sao nàng ta có thể đi vào, không phải nói không tiếp người vào trong nữa sao?!" Có một phi tần chỉ vào Liễu Phiêu Phiêu, người còn tới trễ hơn so với nàng, lại nghênh ngang đi vào trong, căm giận nói.
Tiểu thái giám đứng chặn ngoài cửa có chút khó xử, nhưng vẫn căng da đầu nói: "Liễu tài tử được Quý Phi yêu thích, nơi này luôn cố ý để lại một vị trí cho ngài ấy."
Liễu Phiêu Phiêu đã đi được vài bước, nhưng vẫn nghe tiếng quay đầu lại, đắc ý cười cười.
Bước chậm rãi đi vào trong, quả nhiên nhìn thấy vị trí dưới chỗ Quý Phi vẫn còn để trống.
"Thật xin lỗi, thần thiếp đã đến trễ." Liễu Phiêu Phiêu cười đi vào ngồi xuống, nhìn thấy A Y Mộ ngồi phía đối diện, ngạc nhiên hít sâu một hơi.
Vào cung làm phi, đương nhiên sẽ không đeo khăn che mặt, mọi người cũng là lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo thật của nàng. So sánh với nữ tử Đại Chu có ngũ quan lập thể, nhưng ngũ quan của nàng ta lại rất khác lạ.
Thay cung trang, trang điểm tinh xảo khéo léo, là chọn không ra một chút khuyết điểm nào. Cộng với khí chất độc đáo, làm không thể dời mắt.
A Y Mộ nhìn thấy Liễu Phiêu Phiêu nhìn mình, tặng lại cho nàng một nụ cười nhạt.
"Công chúa vào cung mấy ngày nay có thấy quen chưa?!" Có một phi tần dẫn đầu mở miệng, như là đã quên nàng ấy đã tiến cung làm phi, nhưng vẫn quen miệng kêu nàng ấy là công chúa.
"Khá tốt, cảm ơn quan tâm." Biểu tình của A Y Mộ không có gì thay đổi.
"Quen là được, nghe nói Đột Quyết hàng năm bão cát, đất đai khô hạn, muốn uống miếng nước cũng khó. Còn sợ sau khi công chúa đi vào Đại Chu thì sẽ không có thói quen." Một người khác còn nói thêm, biểu tình tuy vô tội, nhưng ẩn ý trào phúng không hề che lấp.

Không ít người bật cười ngầm chế giễu.
Liễu Phiêu Phiêu ngồi gần người kia, đang muốn mở miệng nhắc nhở, thì thấy trước mắt nhanh chóng xẹt qua một cái bóng màu trắng, còn chưa kịp phản ứng lại thì nghe được bên cạnh hét lên.

Chỉ thấy con mèo trắng vẫn luôn nằm ở trên đùi Quý Phi bỗng nhiên nhào qua, bấu lấy làn váy của người kia muốn nhảy bổ lên trên.
Mặt vị phi tần kia nhảy mắt trắng bệch, cứng còng cơ thể không dám cử động, giọng the thé: "Mau bắt nó, mau tới, người đâu, ném con súc sinh này ngay cho ta!"
Đặng công công đang đứng phía sau không biết khi nào đã bước lên trước, một tay bế mèo lên, trấn an vuốt lông nó: "Bị dọa sợ, không sao, không sao."
Nửa cái ánh mắt cũng không chia cho bọn họ.
Mọi người đều biết Đặng công công chỉ nghe theo lệnh ai, nhìn sang Cố Linh Quân, thấy sắc mặt nặng nề, cũng chỉ đành giả câm vờ điếc, tất cả đều thu hồi những tâm tư tiểu nhân đó.
Nhất thời không biết là nên cảm khái Công chúa Đột Quyết may mắn hay là thủ đoạn của Quý Phi cao siêu.
Mèo con quay trở lại nằm trên đùi Cố Linh Quân, giờ đây nó có chút uể oải, không buồn đùa nghịch: "Nhiều người quá nên con sợ đúng không?!"
Cố Linh Quân cúi đầu, vừa vuốt ve, vừa nói.
Ý đuổi khách rất là rõ ràng, da mặt đám phi tần có dày cũng không thể lại ngồi tiếp, sôi nổi xin cáo từ.
Cố Linh Quân cũng không giữ lại, chỉ là lặng lẽ tặng cho Liễu Phiêu Phiêu một ánh mắt, ý bảo nàng ngày khác lại đến.
Một vài phi tần còn chần chờ đứng ở ngoài cửa lưu luyến không muốn rời, đều là mắt to trừng mắt nhỏ.
"Rốt cuộc cũng đi rồi." Cố Linh Quân thở ra một hơi dài.
Nàng mời A Y Mộ tới vốn là muốn biểu đạt lòng biết ơn, chủ yếu là muốn thử xem nàng ta có ý gì với Tiêu Dục Hành hay không?!
Không ngờ lại đưa tới một đám người, vừa mở miệng đã âm trào dương phúng Cố Linh Quân đang nghĩ muốn tạ lỗi như thế nào, thì A Y Mộ đã mở lời trước: "Vừa mới rồi cảm ơn nương nương ra mặt."
Cố Linh Quân vội vẫy tay.
Cố Linh Quân có một bụng nói muốn hỏi, nhưng vừa mới xảy ra chuyện đó, nên không khí có chút xấu hổ, câu đến miệng cũng nói không ra lời, vì thế đề nghị đi Ngự Hoa Viên hít thở không khí.
Tất nhiên là A Y Mộ không có ý kiến.
Ngự Hoa Viên đã bắt đầu treo đèn lồng, một mảnh tuyết trắng pha với sắc đỏ, cũng là bắt mắt.

"Ngày ấy, tại hành cung, ta còn phải cảm ơn người đã ra tay cứu giúp." Cố Linh Quân đã tìm được cơ hội, trịnh trọng nói lời cảm ơn.
A Y Mộ cười: "Thật ra, giúp ngài cũng giống như giúp chính mình thôi."
Thấy nàng nói trắng ra như thế, Cố Linh Quân cũng không quanh co lòng vòng: "Muốn hại ta chính là người Đột Quyết."
A Y Mộ gật đầu: "Đúng vậy, mặt ngoài là Lý phu nhân tự chương, nhưng thật ra là âm mưu của Mạc Ất Sa."
"Tại sao?!" Cố Linh Quân tò mò hỏi.
A Y Mộ lại lắc đầu: "Ta phái đi tìm hiểu, nhưng không có kết quả, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì, ta cũng không rõ ràng lắm."
Thân phận của nàng đặc thù, vừa là Quý Phi lại là nữ nhi duy nhất của Cố Tông Võ, bắt cóc nàng sẽ tạo ra một làn sóng lớn.
"Bọn họ hành động trắng trợn táo bạo như thế không sợ phá hư quan hệ giữa hai nước?" Cố Linh Quân căm giận nói.
"Mạc Ất Sa làm người cẩn thận xảo trá, sẽ không dễ dàng để lại dấu vết. Nếu ta không có sắp xếp thám tử âm thầm theo dõi hắn nhiều năm nay, thì cũng không biết hắn đứng sau lưng việc này."
"Vậy không khác nào người bị bại lộ sao?" Cố Linh Quân lại bắt đầu lo lắng giúp nàng.
"Người bên Đại Chu hợp tác với Mạc Ất Sa mới sợ bại lộ, bây giờ hắn còn chưa có hoài nghi đến trên đầu ta, chỉ nghĩ người kia xảy ra nội gián. Cũng may ngày ấy Quý Phi nhạy bén, bằng không cũng sẽ không thuận lợi vậy."
Tuy Cố Linh Quân đã sớm có suy đoán, nhưng nghe nói có người phản bội, trong lòng giật mình bất ngờ, theo bản năng lo lắng cho an toàn của Tiêu Dục Hành.
"Nương nương hãy yên tâm, nhất định phía chúng ta sẽ chiến thắng."
Nghe nàng chủ động nói hai từ "chúng ta", Cố Linh Quân cũng giảm bớt cảnh giác với nàng, giọng điệu tự nhiên hơn, cười nói: "Cũng sắp đến tết rồi, đến lúc đó không khí sẽ náo nhiệt lắm."
A Y Mộ cũng cười: "Đây là lần đầu tiên ta tham dự tân niên của người Hán, chắc là rất thú vị."
Nói xong, hai người đều ăn ý im lặng, Cố Linh Quân tưởng tượng đến cảnh tượng đón giao thừa với Tiêu Dục Hành, A Y Mộ thì không biết suy nghĩ cái gì.
Hai người lẳng lặng nhìn cảnh tuyết, khúc cua ngoặt cách đó không xa truyền đến một trận tiếng bước chân, nghe tiếng nhìn sang, không ai khác

chính là Cố Tranh, hắn mặc triều phục, hình như là đến lượt hắn trực.
Cố Linh Quân đang do dự có cần lên tiếng chào hỏi hay không, khi quay đầu thì thấy A Y Mộ nhìn thẳng về hướng đó, ánh mắt nàng ta nháy mắt thay đổi. Mà Cố Tranh cũng nhìn lại đây, đầu tiên là liếc mắt nhìn Cố Linh Quân, sau đó mới chạm phải ánh mắt người kia.
Hết chương 52

Chương 53: Chương 53:

Cố Linh Quân tới tới lui lui nhìn hai người bọn họ, nhưng tựa như cách một tấm vách tường, không coi ai ra gì nhìn chằm chằm nhau.
Cố Linh Quân đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là nghi hoặc, cuối cùng tất cả đều biến thành tự nhiên.
Nếu cảnh này ở trong phim truyền hình, nhất định đạo diễn sẽ cho thêm hiệu ứng quay chậm để đặc tả.
... Tiểu tướng quân chinh chiến sa trường, tuổi trẻ tài cao, và công chúa nước khác nhẫn nhục phụ trọng, dốc lòng báo thù...
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Thật là một cốt truyện hấp dẫn!
Lúc này, nàng thật sự có thể hiểu được tâm trạng đu cp của Liễu Phiêu Phiêu, trong lòng sinh ra chút ý tưởng, nhưng kiếp trước đã dạy nàng một bài học tràn ngập máu và nước mắt, khiến nàng thu hồi tâm tư đang ngo ngoe rục rịch.
Lại có tiếng bước chân đang hướng đến nơi này. Cố Linh Quân vừa muốn mở miệng nhắc nhở, A Y Mộ đã phục hồi tinh thần lại, vội cúi đầu xoay mặt sang chỗ khác.
Người bước đến chính là một tiểu thái giám, hắn nhìn thấy Cố tiểu tướng quân đứng lặng người ở kia cũng vô cùng giật mình, còn đang nghi hoặc, thoáng nhìn thấy Quý Phi mới tỉnh ngộ, nhanh chóng hành lễ lại chạy đi mất.
"Nương nương, chúng ta trở về thôi." A Y Mộ nhỏ giọng nói.
Cố Linh Quân gật đầu, lúc đi ra được một khoảng cách lại lén quay đầu lại, chỉ thấy chỗ kia hiện đã không có một bóng người, chỉ có vết chân còn in lại

trên nền tuyết là nhắc nhở nàng việc vừa rồi không phải ảo giác.
Cố Linh Quân muốn hỏi nhưng lại có chút cố kỵ, thời điểm lòng hiếu kỳ lên tới cực hạn, A Y Mộ cười khẽ lên tiếng: "Trước kia tỉnh cờ quen biết Cố tiểu tướng quân, từng gặp mặt mấy lần."
Tuy là nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng Cố Linh Quân vẫn mẫn cảm nhận ra được mối quan hệ không bình thường giữa hai người. Nhưng nàng cũng biết chuyện không thể một lần có thể hỏi tới cùng, gật đầu hiểu ý: "Thì ra là như thế này."
Tương lai còn dài, trong đầu Cố Linh Quân đột nhiên hiện lên cụm từ này, nàng có một loại dự cảm, khẳng định chuyện tình cảm của hai người này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.
****

Tân niên đã đến, mấy ngày trước khi diễn ra giao thừa, trong cung từ trên xuống dưới đều treo đầy trang trí màu đỏ rực, vô cùng bắt mắt. Tất cả cung nhân đều bận rộn, vì chuẩn bị ngày lễ trọng đại nhất trong năm này.

Từ lúc vào cung, Cố Linh Quân có cảm giác bản thân hóa thành người máy tham gia tiệc, bởi không phải tổ chức các loại tiệc thì chính là trên đường chạy tới tham gia các bữa tiệc tối.
Tới ngày giao thừa, Cố Linh Quân vẫn không thấy có người nào tới thông báo, không thể không nghi hoặc. Vừa hỏi mới biết được, tổ chức tiệc triều cống đã tốn khá nhiều bạc, cho nên cũng không có làm tiệc tất niên, cũng làm cho quan lại ở nhà chung vui với gia đình.
Phần lớn triều thần đều đã có tuổi, một trận Triều cống thật sự là đã lăn lộn bọn họ hết nửa cái mạng. Bọn họ nghe xong việc này, tuyệt đối không có ý kiến, nhất trí tán đồng, thẳng hô Hoàng Thượng thánh minh.
Mà Cố Linh Quân lại cho rằng, Tiêu Dục Hành chán ghét mấy loại tiệc như thế này.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Tuy rằng là ngày giao thừa, Tiêu Dục Hành thân là hoàng đế cũng không có thời gian rảnh rỗi, cả ngày cũng thấy không bóng người đâu, nhưng nàng lại chờ tới phụ thân của mình.

Nếu Cố Tông Võ có vào cung, thì sau khi hội báo xong với Hoàng đế là cố ý xin chỉ thị đến thăm nữ nhi bảo bối của mình. Ông chủ động lựa chọn làm như không thấy khi phát hiện ánh mắt thất vọng của Cố Linh Quân.
"Phụ thân, sao người lại tới đây?"
"Đến xem con, ở trong cung đã quen chưa?" Nói xong mới phát hiện có chút không ổn, Kiều Kiều nhà ông vào cung cũng đã nhiều tháng, nghĩ vậy không khỏi lại bắt đầu thương cảm.
Ông vẫn luôn chinh chiến sa trường, vốn không có thời gian ở bên nữ nhi. Hiện giờ chiến sự đã thắng lợi, có thể yên ổn ở lại kinh thành, thì nữ nhi lại vào cung làm vợ thằng nhóc Hoàng đế đó, không thể lúc nào cũng gặp được.
Tất nhiên là Cố Linh Quân nhận ra được, cười cười nói: "Phụ thân, đã gần đến năm mới rồi, người đã chuẩn bị xong bao lì xì chưa?"
Đáng giá nhắc tới chính là, phụ thân của nàng mới được thăng quan tăng thêm tước vị.
Chức quan được thăng lên Nhất Phẩm, tước vị được phong Hộ Quốc Đại Tướng Quân. Trên dưới Đại Chu đều kính ngưỡng ông. Mà Cố Tranh cũng thăng đến Nhị Phẩm, nhà họ Cố bọn họ có thể nói là phong cảnh vô hạn, nói vậy người đến nhà chúc tết chỉ có hơn chứ không thiếu.
"Hôm nay phụ thân chính là vì chuyện này mà đến." Cố Tông Võ nhìn binh lính đi theo phía sau, vẫy tay, thì thấy có người đưa lên một phần danh mục quà tặng và một cái rương vừa phải.
Cố Linh Quân mở ra thì phát hiện phía trên tràn ngập các kiểu châu báu, trong đó không thiếu vàng bạc, giấy tờ nhà, đất đai, số lượng còn không ít.
"Phụ thân đưa con mấy thứ này làm gì?" Cố Linh Quân khó hiểu hỏi.

Cố Tông Võ ho nhẹ: "Đây là tiền mừng tuổi phụ thân tặng cho con."
Cố Linh Quân lập tức táp lưỡi, nhìn xem số lượng, sợ đã dọn sạch nhà kho dòng họ Cố, một rương này là tiền mừng tuổi của nàng?!
Tiền mừng tuổi năm nay thật sự là quá khoa trương rồi!
Như là nhìn ra nữ nhi đang nghi hoặc, Cố Tông Võ giải thích: "Sau khi thắng trận, bệ hạ ban thưởng cho phụ thân không ít..."
À, thì ra là như thế.
Đảo mắt lại nhớ đến, nàng thân ở trong cung, đâu có nơi nào cần tiêu tiền. Cho dù có nhận lấy thì cũng chỉ đặt ở nhà kho. Không canh giữ cẩn thận sẽ có người động tay chân, nghĩ lại vẫn thấy không thích hợp.

"Phụ thân mang về đi, con ở trong cung không có nơi để tiêu tiền." Cố Linh Quân từ chối.
Vẻ mặt Cố Tông Võ buồn buồn, buông tiếng thở dài, nói: "Không thể cũng con xuất giá, trong lòng phụ thân đã rất ăn năn, cái rương này là của hồi môn phụ thân chuẩn bị trong nhiều năm qua cho con, con cần thiết phải nhận lấy."
"Nếu không, sau này con bảo làm sao phụ thân có mặt nhìn mẫu thân con dưới suối vàng. Con đâu có biết khi nào cần chi tiêu, trong cung cũng không ngoại lệ, trong người có chút vàng bạc, cũng là lo trước khỏi hoạ."
Cố Linh Quân thấy vậy cũng chỉ có thể nhận lấy, yên lặng nuốt xuống trong bụng câu "Bệ hạ thưởng cho con rất nhiều, chất đầy hai tòa cung điện, giờ phải tìm cung điện trống để làm nhà kho thứ ba". Đành phải làm nũng, bốn phía khen "Trên đời chỉ có phụ thân là tốt nhất", khiến Cố Tông Võ hạnh phúc, mặt mày hớn hở.
"Con ở trong cung sống tốt như vậy là phụ thân yên tâm nhiều rồi. Nếu sớm ngày sinh hài tử, để phụ thân có thể lên làm ông ngoại, vậy thì càng tốt." Cố Tông Võ lại nói thêm.
***
Tiễn Cố Tông Võ đi, trời còn chưa tối thì Tiêu Dục Hành đã tới. So sánh với mọi người hứng thú hạnh phúc đón chào năm mới, thì biểu tình của hắn cũng chả khác gì thường ngày.
Tuy không làm tiệc tất niên, nhưng cung điện nào cũng làm một mâm tiệc hoành tráng. Tất cả các phi tần đều nhón chân ngóng trông, hy vọng có thể gặp được mặt hoàng đế trước mặt khi kết thúc một năm cũ.
Nhưng Tiêu Dục Hành là hoàn toàn chấp hành quy tắc "Trừ Quý Phi ra, nữ nhân còn lại trong hậu cung đều là không khí".

Đương nhiên là Cố Linh Quân giơ đôi tay hoan hô quy tắc vàng này của Hoàng đế.
Nhưng chỉ có hai người bọn họ ngồi ăn cả một bàn tiệc thì có hơi phí, trên bàn tròn phủ kín dĩa thức ăn, có mấy món Cố Linh Quân muốn ăn, nhưng dù có đứng lên cũng duỗi tay không tới.
Như là biết suy nghĩ trong lòng của nàng, mỗi một món nàng muốn ăn, Tiêu Dục Hành đều kẹp bỏ vào chén cho nàng, ăn ăn một hồi, bụng nàng đã no căng, phình phình. Lại nhìn sang Tiêu Dục Hành, thấy hắn không ăn được bao nhiêu, toàn bộ thời gian đều gắp cho nàng.

Lúc này Cố Linh Quân mới phát giác, tuy Tiêu Dục Hành vẫn treo nụ cười nhàn nhạt bên khóe miện, nhưng không thấy có chút hứng thú ăn uống nào.
Nàng cẩn thận mở miệng nói: "Bệ hạ, sắp đến năm mới rồi, ngài có muốn uống chút rượu hay không?"
Đột nhiên lại nhớ tới lần trước, lại nói: "Lần này thần thiếp chỉ uống một chút xíu xiu thôi."
Vừa nói vừa giơ hai ngón tay, cường điệu.
Trên mặt Tiêu Dục Hành xuất hiện nụ cười thật lòng đầu tiên trong đêm nay, gọi người lấy rượu tới.
Cố Linh Quân rót cho Tiêu Dục Hành một ly, sau đó mới đến lượt mình. Lại nói chuyện vô cùng khách sáo: "Thực mau là qua một năm mới, thần thiếp kính bệ hạ một ly."
Tiêu Dục Hành cười, bưng lên ly rượu trước mặt, nhẹ nhàng chạm chạm vào ly của nàng.
Cố Linh Quân nhớ đến lời hứa uống chút chút của mình, cho nên nàng chỉ là nhẹ nhàng nhấp miệng, mà một ngụm này lại khiến cho nàng ngây người.
Sau khi vào cung, các loại rượu ngon nào nàng cũng từng nếm qua, mà loại rượu trước mắt này vừa vào môi đã ngọt lành. Nếu không phải ngửi được mùi rượu nhàn nhạt, nàng còn tưởng đây là nước trái cây lên men.
Cố Linh Quân lại nếm thêm một chút, rồi lại nếm thêm một chút, cuối cùng uống sạch ly rượu hồi nào không hay. Tiêu Dục Hành nhìn thấy nàng uống dè chừng, trông vô cùng đáng thương, cười nói: "Đây là rượu trái cây triều cống của Tây Lương, không dễ say, nàng muốn uống bao nhiêu tùy ý."
Cố Linh Quân ý cười tươi rói, gật đầu, lập tức rót thêm cho bản thân thêm một ly nữa. Mà tới phút cuối cùng, nửa bình rượu đều vào trong bụng nàng, câu hứa "Một chút" sớm bị nàng vứt ra sau đầu.
"Bùm" một tiếng, Cố Linh Quân nghe thấy âm thanh bắn pháo hoa bên ngoài cửa sổ.
"A, pháo hoa kìa!" Cố Linh Quân chỉ vào ngoài cửa sổ nói, nói xong lại chạy đến trước cửa sổ, đẩy mạnh hai cánh cửa sổ ra ngoài, chường người ra nhìn pháo hoa đang tỏa sáng rực rỡ trên bầu trời đêm.
Lục trúc thấy nàng đi đứng thất tha thất thểu, biết ngay là nương nương nhà mình đã say, vội đi qua muốn đỡ lại bị đẩy ra.
"Ta muốn xem pháo hoa!" Cố Linh Quân lẩm bẩm nói.
"Nương nương sợ là say rồi." Thấy Tiêu Dục Hành cũng đã đi tới, lục trúc lo

lắng nói.

Tiêu Dục Hành nhăn mi, mới uống có nửa bình rượu trái cây đã say?
Đang muốn ra lệnh cho Lục Trúc mang nàng đi nghỉ ngơi, thấy mặt nàng đã đỏ ửng, đang cau mày, đang nỗ lực tự hỏi gì đó, nhìn vô cùng ngây thơ, lời nói đến miệng lại nuốt xuống.
Bộ dáng nàng say rượu, cũng đã lâu rồi hắn không nhìn thấy.
Đúng lúc này, Cố Linh Quân xoay đầu, nhìn thấy Tiêu Dục Hành, lập tức ánh mắt sáng ngời. Duỗi tay ôm cánh tay hắn, dựa toàn bộ cơ thể lên người nam nhân này.
"Chương trình mừng xuân của CCTV đâu, ta muốn xem chương trình mừng xuân, tại sao không mở TV?" Cố Linh Quân dựa vào người hắn, mơ mơ màng màng nói.
Lục trúc nghe xong đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó đưa cho Đặng công công một ánh mắt, dẫn dắt những cung nhân khác nhanh chóng lui ra ngoài. Trương Đức Phúc đứng phía sau cười tủm tỉm nhìn nửa ngày, thấy vậy ý cười trên mặt càng đậm, cũng đi theo ra ngoài.
Ngoài phòng, pháo hoa vẫn đang tỏa sáng, mơ hồ lại truyền đến âm thanh "bùm bùm". Nhưng Tiêu Dục Hành lại không rảnh thưởng thức, tâm tư toàn đặt ở trên người Cố Linh Quân, người hiện đang không ngừng nói những lời kỳ lạ.
"Hu hu, năm nay lại phải tốn bao lì xì nữa rồi, tiền của ta, lương ơi là lương, làm như trâu cả năm, rốt cuộc cho bọn nhóc hết, huhu?"
Tiêu Dục Hành đang muốn dò hỏi, Cố Linh Quân lại đột nhiên an tĩnh, ngửa đầu nhìn hắn. Ánh mắt thẳng chăm chăm, giống như nhắm chuẩn con mồi.
"Muốn làm cái gì?" Tiêu Dục Hành nhỏ giọng hỏi, như nhẹ nhàng dỗ dành lại như dụ hoặc.
Đầu óc Cố Linh Quân đã có chút choáng váng, quơ quơ đầu, ánh mắt dừng ở hầu kết đang di chuyển lên xuống của nam nhân trước mắt, lại chậm rãi tia tới môi mỏng của hắn.
"Ta muốn một nụ hôn kiểu Pháp." Nói xong, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.
Tiêu Dục Hành cẩn thận quan sát, đoán nàng là say thật hay là giả say.
Cố Linh Quân nhắm mắt thấy người nào đó chậm chạp không có động tác, bất mãn nhíu nhíu mày, miệng nhỏ lẩm bẩm. Lông mi chớp chớp, mới vừa mở mắt lại chìm vào bóng tối.
Tiêu Dục Hành duỗi tay che lại mắt nàng, cúi đầu, chuẩn xác hôn lên môi

mọng nước hấp dẫn kia.
Hắn nghĩ nàng uống rượu đã lâu, mùi vị đã sớm phai nhạt, mà giờ phút này lại có thể nhấm nháp đến hương vị thơm ngọt, là mùi thơm của rượu, cũng là thứ gì đó khang khác.....
Mà lúc này, bên ngoài pháo hoa cũng đạt tới đỉnh điểm, bàn tay bao trùm ở trên mắt nàng không biết khi nào đã di chuyển xuống phần eo thon, xuyên thấu qua khóe mắt, Cố Linh Quân nhìn thấy pháo hoa sáng rực bầu trời đêm,nhưng đồng thời, cũng có phóa hoa nở rộ ở trong lòng nàng.
Hết chương 53

Chương 54: Chương 54:

"Nhắm mắt đã tới năm mới." Trương Đức Phúc đứng ở dưới mái hiên nhìn pháo hoa cảm khái thở dài. Trên xà treo đèn lồng đỏ tươi, bị gió lạnh thổi trúng đong đưa qua lại, ánh đèn chiếu xuống rọi vào trên mặt hắn.
"Nghĩa phụ, Tết nhất đến nơi sao người lại thở ngắn than dài như thế." Đặng công công đứng kế bên hỏi.
Trương Đức Phúc tràn đầy vui mừng trả lời: "Ta đang rất vui, từ trước đến nay bệ hạ đều ăn tết có một mình, trông rất quạnh quẽ, hiện tại có Quý Phi, xem như bớt cô đơn đôi chút."
Đặng công công cũng gật đầu theo, hai người đồng hành đi đến chính điện, nhìn thấy một màn kia lại không thể không đỏ mặt. Trương Đức Phúc ho nhẹ: "Vào trong thôi, bên ngoài quá lạnh, tuổi lớn không chịu được khổ nữa rồi."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Đặng công công cũng hiểu ý: "Đúng vậy, năm nay thật đúng là rất lạnh."
Hai người cùng nhau đi vào điện phụ, trước khi bước vào đều ăn ý mà quay đầu lại liếc mắt một cái. Chỉ thấy nam nữ đang ôm nhau kia, trong lòng không khỏi than nhẹ, thật là đẹp đôi.
Tiêu Dục Hành buông người trong lòng ra, nhưng sợ nàng té ngã, tay vẫn đỡ nhẹ ở sau lưng nàng.
Vật che đậy trước mắt đột nhiên biến mất, Cố Linh Quân chớp chớp mắt không thích ứng, người đứng trước mặt có chút mơ hồ nhìn không rõ.
Giờ phút này, Tiêu Dục Hành không biết là nên hoài nghi rượu trái cây hay là hoài nghi tửu lượng của Cố Linh Quân. Bởi vì say rượu cho nên hô hấp của

nàng toàn mùi rượu ngọt, gương mặt đỏ bừng, không biết có phải mũi bị gió lạnh hay không mà cũng đã đỏ đỏ.
Nhưng tất cả đều thua kém đôi môi của nàng, Cố Linh Quân lại liếm liếm, có vẻ càng thêm mọng nước.
"Lạnh quá à." Nàng lẩm bẩm một câu, cơ thể cũng bắt đầu không an phận, vô tình chạm phải bàn tay Tiêu Dục Hành, hắn cảm giác như là đụng phải băng tuyết.
Tiêu Dục Hành ôm nàng vào trong ngực, bế nàng về lại chỗ ngồi, sau đó xoay người đóng cửa sổ, khi trở về bàn thì nhìn thấy nàng một tay ôm bình rượu, ngửa cổ rót vào trong bụng, đồng thời phát ra một tiếng rên rĩ thỏa mãn.
Tiêu Dục Hành đến gần, từ trên cao nhìn xuống, tay đoạt bình rượu, cầm lên mới biết, toàn bộ đều nằm vào trong bụng nàng.
"Uống nhiều như vậy làm gì?!"
Nếu giờ phút này Cố Linh Quân còn thanh tỉnh, khẳng định có thể cảm nhận được giọng điệu của Tiêu Dục Hành đã có chút không ổn, ánh mắt nhìn nàng cũng tối sầm vài phần.
Nhưng lý trí của Cố Linh Quân đã sớm bay mất tiêu, ngây thơ hồn nhiên nỗ lực tự hỏi, đúng sự thật nói ra suy nghĩ trong đầu: "Vì rượu ngon, sau đó mượn cớ loạn tính."
Thật ra, chuyện là thế này, đã nhiều ngày nay, trong cung trên dưới đều ở bận chuẩn bị tất niên. Các phi tần rảnh rỗi không có việc gì làm, Liễu Phiêu Phiêu lại thường xuyên tới trong cung nàng ngồi chơi, vừa đặt mông ngồi xuống chính là cả một buổi trưa, lo lắng sốt ruột cho "Sự nghiệp sủng phi" của nàng.

tất nhiên là không thể nói cho nàng ấy về tình hình thực tế của A Y Mộ, Cố Linh Quân cũng chỉ có thể làm bộ làm tịch, hùa theo: "Trái tim của nam nhân rất khó nắm bắt, ta còn có cách nào khác chứ!"
Mà Lục Trúc vẫn luôn trung thành và tận tâm, có thể bán mạng vì một câu của Cố Linh Quân, vẫn luôn đứng ở bên cạnh quan sát. Tuy không nói nhiều như Liễu Phiêu Phiêu, nhưng cũng vẫn luôn lo lắng. "Vừa vào hậu cung, tương lai sâu như biển".
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được

bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Tình yêu của bậc Đế vương ai có thể biết nó sẽ tồn tại được bao lâu. Hiện nay, đúng thật là bệ hạ yêu thương quan tâm đến nương nương, nhưng người không có hài tử giữ chân, trước sau vẫn là thiếu một vật bảo đảm.
Nghe Liễu Phiêu Phiêu nhắc tới chuyện này, trong lòng Lục Trúc cũng động đậy, mịt mờ nhắc nhở nương nương nhà mình.
Vẻ mặt Liễu Phiêu Phiêu kinh ngạc, thật lâu không thể bình phục: "Nương nương, lâu như vậy rồi, mà ngài và bệ hạ vẫn chưa viên phòng?!"
Trung gian đã tạm dừng hồi lâu, mới tìm được từ ngữ để hình dung.
Sau khi vô cùng khiếp sợ vì nghe được tin này, lại nghiêm túc bày mưu tính kế giúp nàng: "Không bột đố gột nên hồ, đêm tất niên, nương nương hãy uống chút rượu với Hoàng Thượng, sau đó lại thuận theo tự nhiên, nhất định chiêu này sẽ rất được việc."
Cố Linh Quân mặt ngoài đồng ý, đáy lòng lại có một ý khác.
Nàng không phải nữ nhân cổ đại "Ở nhà theo cha, xuất giá theo chồng", không được thương yêu thì sao, không dính líu gì đến tâm trạng, một mình nàng cũng có thể tự tiêu khiển. Hài tử nên là kết tinh tình yêu giữa hai người, chứ không phải vì giữ chân Tiêu Dục Hành.
Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng mấy lời của Liễu Phiêu Phiêu cứ vang vọng mãi trong đầu óc nàng. Cố Linh Quân uống say như thay đổi thành người khác, trong đầu nghĩ cái gì cứ nói hết ra ngoài.
"Nàng có biết những lời này có ý gì không?!" Gương mặt tuấn tú đột nhiên phóng to ở trước mặt, tuy Cố Linh Quân say, nhưng cũng cảm thấy khẩn trương, ngoan ngoãn gật đầu.
"Biết."
Hiện nay Tiêu Dục Hành có thể phán đoán, Cô Linh Quân đã hoàn toàn say.
Đứng thẳng người, đang muốn đi ra ngoài gọi cung nhân, còn chưa đi được hai bước, thì nghe được phía sau truyền đến âm thanh ghế ngã xuống đất, ngay sau đó lại bị nàng từ sau lưng ôm lấy.
"Có phải chàng muốn đi tìm nữ nhân khác hay không?" Cố Linh Quân hơi mang ủy khuất nói.
Lần đầu tiên Tiêu Dục Hành cảm thấy đau đầu, cho dù đứng trước đám triều thần cáo già đầy mưu mô, hắn cũng chưa bao giờ rối rắm không biết làm gì như thế này.
Thầm thở dài, nhẹ nhàng kéo tay nàng ra, nhỏ giọng nói: "Không phải đi tìm

người khác, gọi người tới hầu hạ nàng thay quần áo, được không?"
Cố Linh Quân đầu lắc như trống bỏi: "Không thích."

"Chàng tới hầu hạ ta không được sao?" Cố Linh Quân không hề phát hiện bhtan đang đi trên con đường tìm cái chết, càng đi càng xa, vẻ mặt thành khẩn nhìn nam nhân.
Nhẫn nại suốt đời này của Tiêu Dục Hành rốt cuộc vào giờ phút này cũng đã tiêu hao hết, không hề nhiều lời, chặn ngang bế nàng lên, đi thẳng vào trong.
Cố Linh Quân hét lên vì ngạc nhiên, lẳng lặng ôm cổ hắn, tiếp theo lại hỏi: "Chúng ta muốn nấu cơm sao?"
"Đúng vậy." Tiêu Dục Hành nghiến răng nghiến lợi trả lời.
Cố Linh Quân bị ném ở trên giường, vì chăn mệm mềm mại nên cũng không cảm giác được đau.
"Giày, ta còn chưa có cởi giày." Nàng giơ giơ bàn chân lên.
Tiêu Dục Hành cũng chỉ là đứng ở đầu giường, lẳng lặng nhìn nàng.
Thấy hắn không động đậy, Cố Linh Quân cũng cảm thấy có gì đó không ổn, nghiêng đầu nghĩ nghĩ. Nàng tự bò dậy cởi giày vớ, còn xếp chỉnh tề dưới giường. Làm xong hết mới quay lại nằm trên gường, giang hai tay, thành một chữ "Đại".
"Đến đây đi, tùy ý chàng chém giết." Cố Linh Quân phát ra lời mời.
Mà Tiêu Dục Hành vẫn cứ đứng yên đó không cử động, trừ bỏ cảm xúc nóng bỏng từ đôi mắt, hầu như biến thành một bức tượng.
Chẳng lẽ hắn không được? Cố Linh Quân dưới đáy lòng nghi hoặc.
Nghĩ nghĩ lại cảm thấy có đạo lý, rốt cuộc cổ đại không có tài liệu phim ảnh gì liên quan đến chuyện giường chiếu.
Tuy rằng nàng cũng xem qua không nhiều phim lắm, nhưng truyện tranh thì một đống, nên hiểu vẫn là hiểu. Cố Linh Quân cảm thấy, nàng có trọng trách chủ động gánh vác "Dạy dỗ" vị hoàng đế cổ đại xử nam ngây thơ này.
Thanh thanh giọng nói, bắt đầu chỉ dạy: "Hiện tại chàng nên cởi áo ngoài, hai mắt tỏa sáng, tiếp theo ôm lấy ta..."
Như là sợ hắn không biết, nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm: "Phải dùng loại ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống ta ấy, sau đó lấp kín miệng nhỏ đang lải nhải của ta, kế tiếp cởi..."
Nói còn chưa hết câu, Tiêu Dục Hành đã bước đến gần giường, kéo chăn bao trùm toàn thân nàng, như đoàn bánh tét.

"Làm gì vậy?!" Cố Linh Quân vừa giãy giụa vừa hét lên.
Mà Tiêu Dục Hành vẫn giữ vững lòng trai, bọc chặt nàng lại sau đó ra ngoài kêu cung nhân vào.
Lục Trúc nơm nớp lo sợ chạy vào, vừa hành lễ vừa cẩn thận lén nhìn vào trong màn giường: "Hoàng Thượng có gì cần dặn dò ạ?!"

Tiêu Dục Hành hít vào một hơi thật sâu: "Đi vào, xử lý ngay."
Trái tim Lục Trúc nhảy dựng, sau khi trả lời nhanh chân chạy vào giường trong. Đi ngang thấy ghế ngã xuống, bình rượu nằm dưới đất, tâm tình lại vui vẻ. Nhưng vào giường lại nhìn thấy Cố Linh Quân bị bọc thành bé tằm, giẫy giụa búng búng người.
Tiêu Dục Hành đứng yên bên ngoài, bị gió lạnh thổi thanh tỉnh không ít.
Cung nhân lần lượt ra ra vào vào, đưa canh giải rượu, dọn dẹp sạch sẽ. Một lát sau, Lục Trúc tiến đến gần, mặt cúi đến cực thấp, vẻ mặt xấu hổ: "Hoàng Thượng, nương nương đã ngủ rồi."
"Sau này không có lệnh của trẫm, tuyệt đối không được để nàng ấy chạm vào rượu." Tiêu Dục Hành ra lệnh.
"Dạ."
Lục Trúc vội vàng đồng ý, mặt lộ vẻ khó xử, cẩn thận hỏi: "À, vậy đêm nay, Hoàng Thượng..."
Thị tẩm không thành công, còn say ngủ như chết, đoạn thời gian trước nương nương vẫn còn luôn nhắc mãi muốn đón giao thừa chung với bệ hạ.
Lục Trúc ở trong lòng thở dài, đáng tiếc cảm khái.
Động tĩnh lớn như vậy tất nhiên là hấp dẫn sự chú ý của Trương Đức Phúc và Đặng công công, Trương Đức Phúc đứng ở phía sau, cũng đang muốn hỏi, bãi giá hồi cung hay là vẫn tiếp tục ở lại.
"Đều lui xuống đi."
Ba người đều sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại, tiếp theo đều là vui vẻ ra mặt.
"Dạ, vậy lão nô xin chúc bệ hệ một câu năm mới vui vẻ." Trương Đức Phúc cười đến nếp nhăn không thể nhăn hơn được nữa, Lục Trúc và Đặng công công cũng nối đuôi nói câu chúc tết.
Tiêu Dục Hành lại bước vào bên trong, thấy người nào đó nằm ngủ say nồng trên giường, hô hấp lâu dài, vẫn không nhúc nhích, vô cùng ngoan ngoãn.
Hắn nhịn không được vươn tay, đầu tiên là nhẹ nhàng chạm chạm, sau đó lại tăng thêm lực, nhéo nhéo.

Người đang chìm trong giấc mơ, bất mãn nhăn mi, vươn tay đánh, nhưng vẫn không có tỉnh.
Không gian yên tĩnh, chỉ có âm thanh hít thở.
"Bùm" một tiếng, bên ngoài đột nhiên lại phóng pháo hoa, mơ hồ còn truyền đến âm thanh cười nói ầm ĩ. Cơ thể Cố Linh Quân run lên, lông mi chớp chớp, muốn mở mắt, nhưng vì men say nên không thể mở ra.
"Tại sao đón năm mới lại buồn như vậy, ta muốn chàng cười vui vẻ cơ." Cố Linh Quân nỉ non, tựa như nói mớ.
Tiêu Dục Hành cứng người, lại giơ tay che lại đôi tai của nàng, thay nàng ngăn cách âm thanh ầm ĩ từ bên ngoài.
"Năm mới vui vẻ." Nhìn nửa ngày, hắn cong môi cười.
Trong lúc ngủ mơ, cũng không biết nhìn thấy cái gì, khóe miệng cũng cong cong cười rất tươi.
Tỉnh dậy sau cơn say rượu, đầu tất nhiên là đau đớn, Cố Linh Quân ngồi ở trên giường, ôm đầu: "Lục Trúc, đau quá ."

Lục Trúc hiếm khi tức giận: "Nương nương là xứng đáng, uống nhiều rượu như vậy làm gì, hỏng chuyện tốt."
Cố Linh Quân sửng sốt, đó là tại thể chất thôi, không trách nàng được.
Ký ức tối hôm qua ùn ùn nối đuôi nhau dũng mãnh tràn vào trong đầu nàng, như một đoạn video clip ngắn.
Toàn bộ gương mặt đều đỏ lên, ngay sau đó lại trở nên tái nhợt.
"Ta không sống, a a a, huhuhu!" Cố Linh Quân nắm tóc, thét to.
"Suỵt, nương nương, bệ hạ còn ở bên ngoài kìa." Lục Trúc bất chấp, che miệng nàng lại.
Cố Linh Quân mặc xong quần áo, nhanh chóng chạy ra ngoài, thì nhìn thấy Tiêu Dục Hành đang ở phía trước cửa sổ, viết cái gì đó.
Nàng dừng ở khoảng cách mười bước, không dám tới gần.
Tiêu Dục Hành cũng chỉ là ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, cũng không nói gì, lại tiếp tục viết.
Cuối cùng, vẫn là Cố Linh Quân chịu không được bầu không khí này, ủy khuất đi qua, cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn: "Hoàng Thượng, thần thiếp thật sự sai rồi, sau này thần thiếp tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối sẽ không chạm vào rượu nữa."
Tiêu Dục Hành đặt bút xuống, nhìn qua sườn mặt Cố Linh Quân, nàng nhìn thấy lại vội vàng cúi đầu, không dám đối diện. Nàng cúi đầu đến cổ có chút

đau nhức, mới nghe hắn nói: "Không có lần sau."
Cố Linh Quân nhẹ nhàng thở ra, thiếu chút vui quá khóc ra tiếng. Nhìn lên trên bàn, hình như là đang viết câu đối xuân, nhưng trang giấy lớn nhỏ lại không giống nhau, tò mò hỏi: "Bệ hạ đang viết cái gì vậy?"
"Đây là lời cầu nguyện đưa đến Chùa Thiên Lộ vào đầu năm mới." Trương Đức Phúc giải thích.
Cố Linh Quân liếc mắt, nội dung không ngoài suy đoán của nàng, đều là "quốc thái dân an, mưa thuận gió hoà" linh tinh.
"Nàng cũng tới viết." Tiêu Dục Hành dịch ra vị trí, nhìn nàng nói.
Cố Linh Quân nhìn nhìn hắn rút ra một tờ giấy đỏ trên bàn, khẽ cắn môi, tiếp nhận bút, làm đủ tư thế, đang chuẩn bị thì lại ngừng: "Không cho xem."
Đám người này nhìn chằm chằm, làm nàng xấu hổ viết không được.
Trương Đức Phúc cười, dẫn đầu xoay người sang chỗ khác. Tiêu Dục Hành nhìn nàng một cái, cuối cùng cũng xoay mặt sang hướng khác.
Cố Linh Quân cũng không so đo, nghĩ nghĩ, trịnh trọng viết xuống tâm nguyện của bản thân lên trang giấy đỏ.
"Năm mới lại đến, năm cũ đi qua, mong rằng người đổi mới, đừng như trước."
Viết xong cười, ngẩng đầu thì thấy Tiêu Dục Hành, không biết khi nào đã nhìn về phía nàng, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.
Hết chương 54

Chương 55: Chương 55:

Năm đầu tiên đón năm mới ở hoàng cung, càng thú vị hơn so với trí tưởng tượng của Cố Linh Quân.
Tất nhiên là không cần đi khắp hang cùng ngõ hẻm chúc tết người thân, ngược lại có một đống người cung cung kính kính vào cung quỳ lại chúc tết nàng.
Chuyện lớn trong đời người nàng đã hoàn thành từ sớm, đương nhiên là không có chuyện đau đầu vì bị người lớn trong nhà hối cưới. Bởi vì giờ đây thân phận của nàng đứng nhất trong hậu cung, không có Hoàng hậu, Hoàng quý phi, thì nàng đây là bá chủ.
Vả lại, đám phi tần trong hậu cung cũng không có ai dám tới hỏi nàng khi nào sinh con.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Tuy không có di động lẫn TV, nhưng trong cung cũng tự phát tổ chức không ít hoạt động, Cố Linh Quân mừng rỡ quên hết mọi việc, bị Lục Trúc nhắc nhở mới biết Tiêu Dục Hành có chút bất mãn đối với hành vi của nàng.
Cố Linh Quân nghe xong thấy ủy khuất.
Tuy rằng là ngày tết nhất, nhưng thân là hoàng đế, Tiêu Dục Hành cũng không thể hoàn toàn nghỉ ngơi, vẫn có chính vụ cần xử lý, buổi tối nào cũng sẽ tới cung của nàng để mượn giường ngủ. Ai làm việc người nấy, hắn làm việc của hắn, nàng chơi theo ý nàng.
Đến tột cùng hắn bất mãn cái gì hả?!
Cố Linh Quân có nghĩ trăm lần cũng không ra.
Vẻ mặt Đặng công công hận sắt không thành thép, lời nói thấm thía: "Nương

nương của thần ơi, nam nhân mà, có đôi khi cũng yêu cầu quan tâm, ngài xem, từ cái đêm đón giao thừa đến giờ, ngài chưa từng chủ động đi tìm Hoàng Thượng lần nào, thử hỏi ai mà không bất mãn."
Cố Linh Quân biểu tình hoài nghi, trên mặt viết hai chữ nghi hoặc chả bá.
Lục Trúc đứng kế bên cũng buông lời khuyên nhủ: "Đúng vậy nương nương, hôm nay chính là mùng ba đầu năm mới, lại không nắm chặt thì năm mới sẽ đã trôi qua mất."
Bị hai người kia nhắc mãi, nghe riết cũng phiền, Cố Linh Quân đang định đi đến cung của Tiêu Dục Hành, không ngờ hắn đã vào tới nơi.
Tiêu Dục Hành mới vừa bước vào trong phòng thì Đoàn Đoàn lập tức nhảy từ trên đùi nàng xuống, trốn dưới gầm ghế.
Đoàn Đoàn cũng chính là con mèo trắng của nàng. Nói đến cũng rất kỳ lạ, nó là con mèo mà Cố Linh Quân thấy ngoan ngoãn nhất. Ngày thường người ra ra vào vào trong cung nàng cũng không ít, nó thấy thì chỉ ngoan ngoãn nằm chơi ở một bên, không thấy phản ứng lớn như vậy bao giờ.
Chỉ có mình Tiêu Dục Hành là đặc biệt, vừa thấy bóng dáng hắn thôi là nhảy núp, trốn mất tiêu.

Đương nhiên là Tiêu Dục Hành nhìn thấy bóng dáng màu trắng chợt lóe xuống dưới gầm ghế kia, từ trước đến nay hắn đều là không có hứng thú nhiều với đám thú cưng, thậm chí còn ngại phiền. Từ sau khi hắn đăng cơ, trong cung có rất nhiều thú cưng được những phi tần cũ nuôi lớn vờn chạy đầy trong hoa viên, phần lớn đều bị tống cổ đi ra ngoài.
Nhưng thấy Cố Linh Quân yêu thích, nên cũng mặc nàng.
"Bệ hạ, hôm nay chính vụ xử lý xong rồi sao?" Cố Linh Quân nhớ lại những lời vừa rồi của hai người kia, tư thế cẩn thận, cung kính hỏi.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
"Ừm." Tiêu Dục Hành trước sau như một, nhàn nhạt trả lời.
"Vậy, Hoàng Thượng tới đây là có việc gì..." Thường ngày, trời còn không tối hắn sẽ không đến.
Nhớ lại mấy hôm hắn đến nơi này vào ban ngày, trong lòng lộp bộp một tiếng thật mạnh, chẳng lẽ là tới bắt nàng luyện chữ nữa.

Tiêu Dục Hành nghiêng đầu nhìn nàng, thấy trên mặt nàng tràn đầy lo sợ bất an, dừng một lát, mới chậm rãi nói: "Tối nay là ngày cuối cùng, đêm nay không giải quyết chính sự."
Cố Linh Quân nhẹ nhàng thở ra, nghe hiểu ý, trong lòng vui vẻ, đè nén kích động hỏi: "Cho nên chúng ta có thể ra cung đi dạo đúng không?!"
Tiêu Dục Hành lại cố ý không trả lời nàng ngay, chậm rì rì bưng chén trà thưởng thức.
Trong lòng Cố Linh Quân gấp chờ không nổi, cộng thêm Tiêu Dục Hành vô tri vô giác dung túng, nàng ở trước mặt hắn đã không cần phải ăn nói khép nép cẩn thận đề phòng nữa: "Đi thôi đi thôi, thần thiếp thật sự muốn đi."
"Dựa theo lời Quý Phi nói mà làm vậy."
Như là cảm nhận được chủ nhân đang vui, Đoàn Đoàn thật cẩn thận dò đầu ra, Cố Linh Quân nhìn thấy vẻ đáng yêu của nó, nàng bế nó lên, ôm vào trong lòng ngực hung hăng hôn một miệng lông.
Vì là ngày lễ tết, nên kinh thành cố ý phá lệ hủy bỏ cấm đi lại về đêm, lại là ngày tết cuối cùng, trên đường chen đầy bá tánh, người người kích động, vô cùng náo nhiệt.
Đèn lồng và đèn kéo quân treo đan xen nhau dọc theo đường phố nhìn vô cùng tận. Ánh đèn lay động, bóng người in xuống đường.
Nơi đều là sạp đoán câu đố đèn lồng, hấp dẫn đưa tới một đám người, họ tụ tập tai kề tai thảo luận giải câu đố, thường thường truyền đến một trận âm thanh ủng hộ. Những đứa trẻ ham chơi tay cầm theo đèn lồng truy đuổi đùa giỡn xuyên các con phố ngõ hẻm.
Dọc theo mép sông được xây đê lũ bảo vệ rắn chắc là các cặp đôi nam nữ kết bạn thả ước nguyện.
Đèn kéo quân, đèn ước nguyện, cùng với những đốm sáng pháo hoa thỉnh thoảng bay lên trời, thắp sáng bầu trời đêm, khung cảnh xinh đẹp lại lãng mạn.

Cố Linh Quân nhìn mà nhất thời nghẹn ngào, hàng trăm ánh đèn chiếu sáng bóng đêm, đẹp đến mức làm nàng xúc động muốn khóc.
Mà Đặng công công và đám thị vệ đi theo lại không có hứng thú lịch sự tao nhã này. Tuy rằng bệ hạ và nương nương cải trang giả dạng không khoa trương đi ra ngoài, nhưng bọn họ vẫn phải cố sức căng tinh thần, sợ có thích khách kích động đám người làm ra hành động gì ngoài ý muốn.
Bởi vì Trương Đức Phúc không thể đi theo ra ngoài, cho nên luôn miệng dặn

dò Đặng công công , hắn lúc nào cũng ngăn cách đám người đến gần Cố Linh Quân, bị dẫm vài chân, cả gương mặt đau đến nhíu lại.
Đương nhiên, động tác của bọn họ sẽ hấp dẫn sự chú ý của người khác, nhưng bá tánh cũng chỉ coi bọn họ là công tử tiểu thư nhà quan lại, cũng không ngạc nhiên. Lâu lâu có người vô tình nhìn thấy hình dáng của bọn họ, sẽ phát ra một tiếng khen.
"Bệ... Thiếu gia, phu nhân, hay là chúng ta đi sang bờ bên kia, bên kia ít người, ở đây quá nhiều người." Đặng công công gân cổ lên hô.
Phía bên kia bờ sông có chút vắng vẻ, người cũng ít, đèn kéo quân cũng không có mấy cái, so sánh với bờ bên kia như là hai thế giới. Nhưng cũng không thiếu người bán đèn ước nguyện.
"Thiếu gia, phu nhân, muốn mua một ngọn đèn ước nguyện không?!" Dù bọn họ cải trang giả dạng, nhưng quần áo vẫn cao sang hơn người, người bán hàng vừa thấy bọn họ đã xông tới, đẩy mạnh tiêu thụ đèn ước nguyện trong tay.
Đặng công công nhìn Cố Linh Quân, thấy nàng nhíu mày, lập tức đẩy bọn họ ra, mà ánh mắt Cố Linh Quân lại dừng ở nơi khác.
Cách bọn họ không xa, có một bà lão đang đứng bơ vơ, ôm một rổ chứa đầy đèn ước nguyện. Chỉ là đèn lồng không có nhiều hình dáng mới lạ, tinh xảo như những người khác, đèn lồng của bà ấy là những kiểu bình thường. Đèn vẫn còn đầy ắp, hình như bán không được nhiều lắm. Lại thấy bà mặc quần áo mỏng giữa đêm lạnh, cơ thể nhỏ gầy, ánh đèn chiếu sáng từ phía sau và không khí náo nhiệt kia đối lập với bóng dáng cực kỳ cô đơn của bà, Cố Linh Quân không khỏi chạnh lòng.
Nhìn Tiêu Dục Hành, Cố Linh Quân mang theo Lục Trúc đi đến phía bà ấy:
"Bà ơi, con muốn mua hết đèn lồng ước nguyện của bà."
Nghe được lời nói của nàng, Lục Trúc lập tức lấy tiền ra.
Trong kho riêng của Cố Linh Quân chồng chất không ít vàng bạc, ở trong cung cũng không chỗ sử dụng. Lần này ra cung, cố ý dặn dò Lục Trúc mang nhiều ra tiêu bớt.
Đương nhiên, lần đầu tiên tiêu tiền thì phải ra tay hào phóng một chút, bà lão thấy đôi mắt trợn tròn, vội vàng cự tuyệt: "Không được không được, nhiêu đây tiền có thể mua hết toàn bộ đèn lồng ở nơi này, đèn lồng của ta rất bình thường, không đáng với số tiền này."
Trong lòng Lục Trúc cũng tràn đầy đồng tình, cười khuyên nhủ: "Phu nhân của chúng ta thích làm từ thiện tích đức, đây là tấm lòng của ngài ấy. Trời

tối lạnh dần rồi, bà lấy tiền nhanh nhanh về nhà đi."
Bà lão đã chú ý tới bọn họ từ đầu, thấy mấy chàng trai trẻ tuổi bu lại chào bán, tất nhiên là không dám chen vào. Mắt thấy đêm nay không thể bán hết về nhà sớm, vậy mà vị phu nhân đó lại đến chỗ bà.
Bà vội vàng nói lời cảm ơn, trong miệng còn niệm: "Tấm lòng Bồ Tát!"

Lục Trúc tiếp nhận rổ đèn lồng ước nguyện, Cố Linh Quân từ trong đống đó chọn hai cái, lòng tràn đầy vui mừng, quay đầu muốn gọi Tiêu Dục Hành thả đèn chung. Nhưng lại nhìn thấy một người nữ tử không biết từ khi nào đã đứng trước mặt Tiêu Dục Hành, đang nói gì đó.
Tuy chỉ nhìn thấy bóng dáng, nhưng cũng là yểu điệu xinh xắn, không khó nhận ra đó là một người đẹp.
"Xin hỏi vị công tử này, không biết trong nhà có đính hôn ước với ai hay chưa?!" Vào ngày này, nếu có nam nữ độc thân xem ai vừa mắt, cũng sẽ nhưng lớn mật tỏ tình, nhờ vậy mà có không ít việc vui xảy ra sau ngày này.
Vừa mới giật mình ngẩn ngơ thoáng nhìn, đã là làm nàng ta rối loạn tâm trí, bỏ xuống nha hoàn đi theo vị công tử trước mắt này, một nam nhân có dung mạo xuất chúng, khí chất cao tận trời, là nam nhân xuất sắc nhất mà nàng từng gặp qua.
Nhưng lại bị tùy tùng của vị công tử này ngăn cản, cho nên nàng không thể nào tới gần được, cũng chỉ có thể đứng nhìn như vậy. Trong lòng tràn đầy thấp thỏm hỏi ra, hắn lại chưa từng liếc mắt nhìn nàng một lần nào.
Nữ tử đang muốn mở miệng nói gì thì phía sau lưng đã truyền đến một giọng nữ: "Đương nhiên là phu quân của ta đã sớm có hôn ước."
Cố Linh Quân cầm hai cái đèn lồng ước nguyện, bước nhanh đi qua, đứng ở bên cạnh Tiêu Dục Hành. Nghiêm túc quan sát nữ tử kia.
Ha hả, không đẹp bằng mình, vậy là yên tâm rồi.
Biểu tình trên mặt nữ tử hiện lên xấu hổ.
Nếu nói vị nam tử này là nam nhân xuất chúng nhất mà nàng từng gặp qua, như vậy thì vị nữ tử đứng bên cạnh hắn chính là nữ nhân xinh đẹp nhất mà nàng từng thấy.
Nàng vẫn luôn tự hào về dung mạo của mình, nhưng đứng ở trước mặt nàng ấy vẫn là hổ thẹn không bằng người. Vừa mới rồi nàng vẫn luôn tập trung chú ý vào trên người nam tử, lại xem nhẹ những người đứng bên cạnh hắn.
Tuy đã biết người mình để ý đã óc gia thất, nhưng nữ tử vẫn cứ tiếc nuối, đi một hai bước lại quay đầu nhìn vài lần, biết là không cam lòng, nhưng cũng

không thể không biết xấu hổ mà ở lại đó nhìn phu thê người ta ân ái, vội vàng che mặt chạy đi.
"Chỉ trong nháy mắt thôi mà bệ hạ của chúng ta đã trêu hoa ghẹo bướm, ong mật bu quanh ha!" Cố Linh Quân chua lòm nói.
Nếu hắn không phải Đế vương, sợ là nữ nhân muốn gả cho hắn sẽ xếp hành dài từ đây đến Tây Bắc.
"Vậy nàng muốn thế nào, không lẽ bắt ta phải che mặt." Câu trả lời của Tiêu Dục Hành lại làm nàng ngoài ý muốn.
"Chẳng lẽ Hoàng Thượng còn muốn mang nàng ta về cung, để thần thiếp có thêm muội muội, hừm!" Cố Linh Quân tức giận hỏi.
"Có phu nhân ở, thật lòng không dám!" Tiêu Dục Hành trong mắt chứa ý cười.
Một từ "Phu nhân" làm lòng Cố Linh Quân nhảy dựng, khóe miệng nhịn không được cong cong, chuyển dời tầm mắt, nói: "Đi thả đèn ước nguyện thôi."
Tiêu Dục Hành thấy nàng hứng thú dạt dào, cũng phối hợp theo, chỉ là lúc nàng nhắm mắt ước nguyện khi đèn trôi nổi trên sông kia, hắn mở bừng mắt dịu dàng nhìn nàng.
Ánh đèn bên bờ bên kia chiếu sáng lên mặt nàng, con ngươi sáng như minh châu giờ phút này bị mi mắt che đậy.
Nhưng hắn biết, thực mau sẽ có thể nhìn thấy.

Hắn vẫn luôn không có nói...
Hắn yêu thích nhất chính là nhìn thấy hình ảnh ngược của bản thân trong đôi mắt sáng như sao trời, không tính toán, không âm mưu, thanh triệt như ánh sáng bầu trời đêm của nàng. Bởi vì giây tiếp theo, đôi mắt này luôn là nhịn không được cong cong lên, còn muốn lộng lẫy bắt mắt hơn những chiếc đèn lồng kia.
"Ước gì những ngày sau này vĩnh viễn đều sẽ hạnh phúc như ngày hôm nay, Hoàng Thượng có thể thích mình thêm một chút, một chút nữa." Cố Linh Quân lén thêm cho mình thêm một ước nguyện.
Mở mắt thấy Tiêu Dục Hành đang nhìn mình, trong lòng nàng có hơi chột dạ, nhưng vẫn nhìn hắn cười.
"Xong rồi." Tiêu Dục Hành nhìn nàng, đột nhiên nói.
"Cái gì?!" Cố Linh Quân không rõ.
Tiêu Dục Hành không trả lời, cách bọn họ không xa, giờ phút này lại đột

nhiên phóng pháo hoa, những tia sáng nổ tung trên bầu trời, nhìn như thắng tắp rơi xuống trên người bọn họ.
Cố Linh Quân bị hấp dẫn ánh mắt, nhất thời không đuổi theo hỏi tới cùng.
Nhưng mà chuyện đời khó tránh, dù là ước nguyện mùng một đầu năm Tiêu Dục Hành viết đưa cho chùa miếu, hay là ước nguyện thả đèn lồng trên sông của Cố Linh Quân đều chưa thành hiện thực.
Ăn tết xong, thời tiết bắt đầu chuyển ấm, băng tuyết rét lạnh dần dần hòa tan, mùa xuân từng bước một đang tới gần.
Thượng nguồn sông Hoàng Hà lại đột nhiên vỡ đê, hơn nữa còn là lũ đầu xuân, dòng nước càn quét mấy thành trì. Châu phủ sợ phía trên trách phạt, vốn muốn giấu nhẹm xử lý, giảm bớt tai hoạ mới báo cáo lên trên.
Nhưng người chết đuối và súc vật không được xử lý tốt, cho nên bắt đầu xuất hiện ôn dịch ở những nơi có thiệt hại nặng nề, thế tới hung mãnh, không thể ngăn cản.
Người dân rời vùng dịch, đến nơi khác tìm sự cứu trợ, lúc dân muốn ùa vào thành trấn, nhưng lại bị binh lính ngăn cản ở bên ngoài cổng thành, dẫn đến bạo động, điều nên xảy ra đã xảy ra.
Đợi đến khi Tiêu Dục Hành nhận được tấu chương về sự việc này, thì lời đồn đã nổi lên bốn phía, nhiều nơi xuất hiện chuyện lạ.
Có người nói đây là trời cao trừng phạt, đương kim thánh thượng bất nhân, giết hại huynh đệ. Cũng có người nói đây là bởi vì chiến tranh với Đột Quyết, giết người vô số, chọc giận Phật Tổ.
Thậm chí còn có người nói, đây là bởi vì Quý Phi là hồ ly tinh là yêu phi chuyển thế, mê hoặc quân chủ, tai họa chúng sinh.
Cuối cùng, lời đồn thổi ngày một nghiêm trọng, khiến dân chúng lầm tin, không còn lòng tin vào Hoàng đế Đại Chu, có nơi còn muốn thiêu sống Quý Phi.
Nhưng tất cả chuyện này đều cố ý giấu Cố Linh Quân, không để nàng biết chuyện.
Nàng cởi trang phục mùa đông dày nặng, thay cung trang mỏng hơn, ngồi ở phía trước cửa sổ, lòng tràn đầy vui mừng chờ đợi mùa xuân, cũng chờ đợi bệ hạ của nàng.
Hết chương 55

Chương 56: Chương 56:

"Lục Trúc, mái hiên có tổ chim én sao?" Cố Linh Quân từ ngoài cửa sổ ló đầu ra, muốn tìm tòi đến cùng.
Có lẽ là mùa xuân tới, tiếng chim chóc cũng dần dần nhiều lên, dẫn tới Đoàn Đoàn cứ chạy ra bên ngoài.
Gọi Lục Trúc nửa ngày, lại không thấy người tới, quay đầu lại thì thấy nàng ấy xuất thần nhìn chằm chằm nơi nào đó, không biết đang suy nghĩ cái gì nữa. Cố Linh Quân đi đến trước mặt nàng ta, quơ quơ tay, lại kêu vài tiếng mới tỉnh thần.
"Nương nương, làm sao vậy?" Lục Trúc đứng lên, vội vàng hỏi.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Cố Linh Quân nghi hoặc nhìn Lục Trúc, nàng chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ này của Lục Trúc.
"Ta hỏi bên ngoài có tổ chim én phải không?" Nàng lặp lại.
"À, dạ, đúng vậy, có tổ chim én, nương nương muốn ăn tổ yến?! Để nô tỳ kêu người đi làm!" Không kịp ngăn cản, Lục Trúc đã vội vàng đi ra ngoài, kêu cũng kêu không được.
Lại đi tìm Đặng công công, cũng là thấy bóng không thấy người.
Nghĩ nghĩ, cũng đã nhiều ngày nàng chưa từng nhìn thấy Tiêu Dục Hành. Cố Linh Quân đếm trên đầu ngón tay, đã có một, hai, ba... Năm ngày rồi không gặp.
Có lẽ là ăn tết xong, có một đống chuyện lớn nhỏ muốn xử lý nên bận đến không có thời gian đến thăm nàng. Cố Linh Quân vừa nghĩ, vừa uống tổ yến vừa mới được Lục Trúc đưa tới tận tay.

"Đoàn Đoàn, con nói ma ma có nên đi tìm ba ba hay không?!" Cố Linh Quân duỗi tay gãi cằm nó.
"Meow." Đoàn Đoàn ngoan ngoãn kêu một tiếng, lại cọ cọ mu bàn tay của nàng.
Trái tim Cố Linh Quân tan chảy, mặt mày hớn hở nói: "Con cũng đồng ý đúng không? Rốt cuộc nam nhân cũng thích được người khác quan tâm."
Bế lên nó, lại lẩm bẩm: "Hình như cũng gần đến thời gian chàng ấy nghỉ ngơi, đi nhìn chàng ấy một cái chắc không sao đâu ha, nếu bận thì chúng ta trở về là được."
Trong lòng hạ quyết tâm, Cố Linh Quân đứng dậy đi ra ngoài, mới vừa bước ra một bước lại lùi về. Cúi đầu nhìn nhìn Đoàn Đoàn trong lòng ngực, khom lưng đặt nó xuống đất.
Đoàn Đoàn đang nằm ấm êm thoải mái trong lòng Cố Linh Quân, đột nhiên bị đặt xuống nền đất lạnh lẽo cứng rắn, bất mãn kêu một tiếng, dụi dụi chân nàng, đi một vòng xung quanh nhúng nhúng chân như muốn nhảy lên người nàng, muốn quay trở về nơi ấm áp mềm mại kia.
Cố Linh Quân vẻ mặt đau lòng" "Đoàn Đoàn không thể đi theo, ba ba không thích con."
Đoàn Đoàn: "Meow ô!"
Cố Linh Quân đi đến bên ngoài, nhìn thấy Lục Trúc và Đặng công công không biết đang châu đầu ghé tai nói gì đó.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Hai người nhìn thấy nàng ra, lại vội vàng tách ra, ánh mắt liếc trái liếc phải, tràn đầy chột dạ, trên mặt chỉ kém viết dòng chữ "Nương nương, chúng ta có bí mật to ơi là to, muốn gạt ngài nè".
Cố Linh Quân nghĩ chính sự quan trọng, trở về truy hỏi sau cũng không muộn, ho nhẹ một tiếng, có hơi mất tự nhiên nói: "À, ta muốn đi thăm bệ hạ..."
"Không được!"
"Không thể!"
Hai người đồng loạt trăm miệng một lời, kịch liệt phản đối.
Ánh mắt Cố Linh Quân đảo qua lại trên mặt bọn họ, muốn từ biểu tình nhìn

ra câu trả lời. Bộ hôm nay mặt trời mọc đằng Tây hay sao vậy, ngày thường hai người này hận không thể cột nàng ném lên giường Tiêu Dục Hành, vậy mà bây giờ lại ngăn cản nàng đi tìm chàng ấy.
Trong lòng Cố Linh Quân càng thêm nghi ngờ, bị bọn họ phản đối dữ dội như vậy, càng muốn đi: "Các ngươi có chuyện gì gạt ta, đúng không, tại sao lại không cho ta đi?"
Lục Trúc và Đặng công công ậm ừ không chịu nói, lại xả mấy lý do sứt sẹo.
"Hoàng Thượng đang rất bận, nương nương đến quấy rầy có chútc không tốt."
"Thời tiết ấm, tuyết tan đường ẩm ướt, rất dễ trượt ngã, nương nương chờ cung nhân lau sạch xong lại đi được không?"
"Nương nương, Đoàn Đoàn ở bên trong nhìn ngài kìa, khẳng định là luyến tiếc ngài đi."
Cố Linh Quân thở dài: "Thôi được rồi, vậy hôm nay không đi."
Lục Trúc và Đặng công công thấy nàng xoay người bước vào trong mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại không ngờ nàng chỉ là làm động tác giả, thừa dịp bọn họ thả lỏng cảnh giác, lập tức chạy ra ngoài ngay.
"Nương nương, nương nương!" Hai người lập tức co giò đuổi theo, ngăn cản đường đi của nàng.
"Tránh ra!" Cố Linh Quân khẳng định bọn họ có chuyện gì đó gạt nàng. Chẳng lẽ là lại tới vị công chúa nào nữa?!!
Cố Linh Quân đi vài bước thì dừng lại, đằng trước là Lăng Hựu Tình và đám cung nữ của nàng ta.
"Nương nương muốn đi tìm bệ hạ sao?" Lăng Hựu Tình cười vui vẻ đi tới.
"Lúc này đi sợ là không thích hợp nha."
Lòng Cố Linh Quân bỗng nặng nề, ngay cả nàng ta cũng biết, chẳng lẽ trong cung chỉ có mình nàng là không biết gì?
"Tại sao lại không thích hợp?" Cố Linh Quân trầm giọng hỏi.

"Hiện tại bệ hạ hẳn là đang thương lượng đối sách với các đại thần, nương nương đi sợ là sẽ xấu hổ lắm à nha." Nghe giọng nói của nàng ta, không phải là tị hiềm phi tần trong hậu cung không được tham gia vào chính sự, nghe là biết không đơn giản như vậy, đúng là có ẩn tình gì rồi.
Cố Linh Quân nhăn mi: "Xảy ra chuyện gì?"
Lăng Hựu Tình bất ngờ, nghiêm túc đánh giá, thử hỏi: "Nương nương là thật sự không hiểu hay là giả vờ, Tây Bắc ..."

"Lăng tần, nói năng cẩn thận!" Nàng ta vừa mới nói nửa câu đầu đã bị Đặng công công hét lớn cắt ngang.
"Tây Bắc làm sao vậy?" Cố Linh Quân nghe được hai chữ "Tây Bắc", trong lòng nhảy dựng, nhưng lại không rõ, chuyện đó thì liên quan gì đến nàng, tại sao lại không thể cho nàng biết.
"Hoàng Hà vỡ đê, nhấn chìm vô số thành trì, ôn dịch đột ngột bùng phát, lưu dân trốn chạy, phía Tây Bắc còn xảy ra nhiều cuộc bạo động..." Đương nhiên là Lăng Hựu Tình không sợ Đặng công công, một hơi nói ra hết.
Mỗi một sự kiện đều làm lòng Cố Linh Quân nặng trĩu, giọng run rẩy hỏi:
"Vậy thì tại sao ta đi tìm bệ hạ lại phải cảm thấy xấu hổ."
"Dân gian truyền ồn ào huyên náo, đồn truyền bởi vì nương nương là yêu phi chuyển thế, tới mê hoặc quân chủ, mới gây ram kiếp nạn này. Thật sự sau khi nghe được tin này làm thần thiếp lo lắng, dân chúng cũng thật là, đều nói bậy bạ gì không à." Giọng điệu Lăng Hựu Tình như là lên án, nhưng Cố Linh Quân lại nhìn thấy sự đắc ý ở trong mắt nàng ta.
Cố Linh Quân đè nén cảm xúc trong lòng xuống, cười lạnh: "Vớ vẩn, chuyện này có liên quan gì đến ta."
Nói xong, lướt qua nàng ta, tiếp tục đi về phía trước.
Lăng Hựu Tình không ngờ đã nói đến như vậy mà nàng cũng không biểu hiện chút sợ hãi nào, phản ứng bình đạm như vậy, xoay người bật thốt lên:"Cố Linh Quân!"
Người đang đi ở phía trước hơi dừng chân.
Lăng Hựu Tình sắc mặt phức tạp: "Có Vu sư bói quá, nói mạng ngươi mang theo Sát, chuyên khắc vận mệnh Đại Chu. Chỉ có thiêu sống ngươi để tế trời mới có thể bình ổn lòng trời, có không ít ngu dân trong dân gian tin vào chuyện này, ồn ào huyên náo khắp nơi. Hoàng Thượng và đại thần đang thảo luận ngày đêm giải quyết việc này, bây giờ ngươi đi đến đó chỉ tổ rước lấy nhục nhã mà thôi."
"Ngươi tin sao?!" Cố Linh Quân xoay người, bình tĩnh hỏi lại nàng ta.
Lăng Hựu Tình thấy ánh mắt của nàng quá mức sắc bén, không dám đối diện.
Cố Linh Quân không đợi nàng ta trả lời, lại nói tiếp: "Yêu phi mê hoặc quân chủ, tai họa chúng sinh, lật lại sách sử, Quân vương mất nước cũng không thiếu bóng dáng mỹ nhân làm loạn. Ta có bao nhiêu bản lĩnh lớn, mới có thể làm Hoàng Hà vỡ đê, ôn dịch đột nhiên bùng phát."
"Yêu phi?!"

"Ta là khiến bệ hạ không để ý tới triều chính hay là chìm trong tửu sắc?"
Lăng Hựu Tinh bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, đang muốn biện giải, thì Cố Linh Quân lại không cho nàng ta cơ hội.
Trên dưới đánh giá, lại nói tiếp: "Ta vẫn luôn cho rằng, ngươi đọc đủ sách thánh hiền, tài hoa hơn người, không giống những nữ nhân ngu ngốc kia. Bá tánh chưa mở rộng trí thức, tin vào lời đồn, về tình cảm có thể tha thứ..."

"Đất nước đang gặp nạn, mà ngươi lại chỉ nghĩ đến lục đục với nhau, gây hấn trong hậu cung. Thì ra ta đánh giá ngươi quá cao rồi, ngươi, bất quá cũng như thế!" Nói xong xoay người rời đi.
Sắc mặt Lăng Hựu Tinh thay đổi, nhìn theo bóng dáng Cố Linh Quân rời đi, đứng thật lâu ở tại chỗ không động đậy.
"Nương nương, đừng tin lời Lăng tần nói, không có nghiêm trọng như vậy."
"Đúng vậy nương nương, là bệ hạ cố ý làm chúng ta gạt ngài, chính là không muốn làm ngài lo lắng."
Lục Trúc và Đặng công công chạy chậm tới nói lời an ủi Cố Linh Quân.
"Nhưng mà lời Lăng tần nói cũng không phải không có lý, nương nương, thật sự muốn đi vào lúc này sao?"
Cố Linh Quân nghe vậy dừng lại bước chân, buông thả lỏng cơ thể vẫn luôn căng chặt, đôi tay cũng không biết khi nào lạnh lẽo cứng đờ.
"Đi đến cung của Liễu tài tử." Cố Linh Quân mệt mỏi nói.
Liễu Phiêu Phiêu thấy nàng tới, vẻ mặt cũng kinh ngạc: "Sao nương nương lại tới đây?"
"Ta đã biết chuyện về Tây Bắc!" Cố Linh Quân bình tĩnh nói.
Liễu Phiêu Phiêu lập tức nhìn Lục Trúc và Đặng công công, ánh mắt trách cứ. Tại sao bọn họ lại giấu không được chuyện này kia chứ?!
Lục Trúc và Đặng công công đều xuất hiện biểu tình khổ mà không nói nên lời.
Thông qua Liễu Phiêu Phiêu, nàng đã chứng thực tất cả. Lời đồn tuyệt đối không chỉ nhắc đến một mình nàng.
Liễu Phiêu Phiêu nhìn sắc mặt của nàng: "Thật ra cũng không nghiêm trọng lắm đâu, đã cho người đi xử lý, thực mau sẽ không có việc gì, nương nương không cần lo lắng..."
Cố Linh Quân nhìn nàng ta, lại không đành lòng trách cứ.
Liễu Phiêu Phiêu, thậm chí là Lăng Hựu Tinh, đều là tiểu thư nhà quan, yếu đuối nũng nịu, đương nhiên là không biết khó khăn chốn nhân gian. Lũ lụt,

dịch bệnh, mấy thứ đó có ai trong bọn họ được chứng kiến tận mắt đâu, sự khốn cùng đến mức gặm đất mà ăn cách cuộc sống xa hoa êm ấm của bọn họ là một khoảng cách thân phận địa vị.
Bọn họ có thể nói nhẹ nhàng như vậy nàng cũng không thể trách cứ được gì.
Mà kiếp trước, nàng sinh ra ở thời đại thông tin điện tử, hoàn cảnh thảm thiết này nàng biết hết, cũng từng làm nhân viên từ thiện đến vùng xảy ra sạt lở sau lũ lụt, cũng tận mắt chứng kiến cả gia đình bị chôn vùi, chỉ chừa lại một người ông già cả.
Kêu trời, trời không thấu, kêu chính quyền, chính quyền không nghe.
"Ừ, thực mau sẽ không có việc gì." Cảm xúc của Cố Linh Quân càng thêm nặng nề, nhưng cũng miễn cưỡng mỉm cười.
Trong cung điện to như vậy, vắng lặng không tiếng động, chỉ có âm thanh lật giấy rất nhỏ.
Qua không biết bao lâu, có một người mặc triều phục bước ra giữa điện lớn, là người đã có tuổi, râu tóc bạc trắng, cung kính nói: "Hoàng Thượng, lời đồn bên ngoài nổi lên bốn phía, mắt thấy càng ngày càng nghiêm trọng, không thể cho phép chuyện này tùy ý phát triển tiếp."
Tiêu Dục Hành ngồi trên long ỷ đọc tấu chương nghe xong ngẩng đầu lên: "Tìm được Vu sư kia chưa?"
Một người khác đi ra trả lời: "Bẩm Hoàng Thượng, đã tìm được rồi."

Tiêu Dục Hành nhìn hắn, lại giơ lên tấu chương dày cộm trong tay: "Lưu Trung thư, đây là có ý gì."
*Trung thư: là bộ phận quyết định chính sách, phụ trách thảo luận, soạn thảo, ban hành chiếu lệnh của Hoàng đế.
Lưu Trung thư ngẩng đầu nhìn, vững vàng tinh thần nói: "Đây là kết quả Vu sư bói ra tới, thần chỉ là thay mặt thuật lại."
Tấu chương là hắn tự mình viết, nội dung chính là mệnh cách khắc nước Đại Chu của Quý Phi. Nếu vẫn để lại nàng ta ở trong hậu cung, sợ là sẽ khiến cho ông trời giáng thêm tai nạn cho muôn dân.
Lão thần có tuổi đương nhiên là biết hắn đang đánh chủ ý gì. Lời đồn thổi về bệ hạ tất nhiên là không thể nói, Cố tướng quân lập được công lớn, tay cầm quân quyền, kiêng kị cũng không dám nhắc tới.
Cũng chỉ dư lại Quý Phi, cơ hồ là trở thành bia ngắm cho mọi người.
Trong triều, không phải không nghe thấy, nhưng phần lớn cũng chỉ cười cho

qua, nói thẳng vớ vẩn.
Duy độc nhất Lưu trung thư, không biết là bị cái gì nhập, mắt mù không thấy địa vị của Quý Phi ở trong lòng bệ hạ ra sao, chỉ dựa vào Cố tướng quân yêu nữ nhi như mạng...
Nếu Quý Phi có chuyện gì... Tây Bắc sẽ như thế nào?!!
"Lưu Trung thư nói năng bậy bạ gây náo loạn lòng người, ngươi phải thảo luận đưa ra kế sách khẩn cấp chống thiên tai, chứ không phải mấy trò mê tín này." Một vị lão thần nhịn không được tức giận nói. Hắn ta thấy Cố tướng quân hiện tại không ở kinh thành, cho nên mới dám cả gan làm loạn như thế.
Lưu Trung thư lại không để bụng: "Ý kiến của dân không quan trọng sao, tình hình trước mắt không phải nên lập tức ổn định lòng dân sao?"
"Lưu Trung thư." Lão thần còn muốn cãi cọ, đã bị Tiêu Dục Hành mở miệng cắt ngang.
"Người Vu sư kia là ngươi tự đi tìm."
Lưu Trung thư vui vẻ trả lời: "Đúng vậy bệ hạ, Vu sư này cực kỳ có danh tiếng ở Nam Việt, xem sao trời, giải quẻ, rất là linh nghiệm."
"Hiện tại hắn ở nơi nào?"
"Bệ hạ!" Lão thần nhịn không được mở miệng, Tiêu Dục Hành lại giơ tay ngăn lại.
"Liền ở thần trong phủ." Lưu trung thư gấp không chờ nổi nói.
"Cố Tranh." Tiêu Dục Hành lại đột nhiên điểm danh Cố Tranh, người vẫn luôn lặng im đứng ở một bên.
"Vu sư Nam Việt, nói năng không có chứng cớ, mê hoặc lòng dân, hãm hại Quý Phi. Ngươi dẫn dắt binh lính đi bắt người, trưa ngày mai, chém đầu trước mắt dân chúng, không được xảy ra sai lầm."
Lưu Trung thư hoảng hốt, còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy trong mắt vị Đế vương tuổi trẻ kia tỏa ra hơi lạnh thấu xương: "Còn ngươi, bỏ chức quan, áp giải vào lao ngục, chờ đợi thẩm vấn sau."
Cố Tranh được lệnh, lập tức hành động, đầu tiên là đi đến phía sau Lưu Trung thư, khống chế bẻ cánh tay hắn, vặn ra sau lưng.
Lưu Trung thư chưa kịp phản ứng lại có chuyện gì xảy ra, hắn cũng không ngờ Cố Tranh sẽ tự ra tay, không có chút nào phòng bị.
Nhưng mà bị hắn mạnh tay bẻ như vậy, cánh tay đã bị vặn trật khớp, đau đến còng nửa người lại. Không còn sức lực chống đỡ, thẳng tắp quỳ rạp

xuống đất, phát ra một tiếng vang nặng nề.
Hết chương 56

Chương 57-58: Chương 57-58

Chuyện xảy ra ở Ngự Thư Phòng, không khác sấm giữa đất bằng, khiến mọi người ở đây khiếp sợ. Trong ấn tượng của các triều thần, hoàng đế rất ít bộc lộ cảm xúc ra ngoài như vậy. Tuy rằng tuổi trẻ, nhưng vẫn luôn làm người khó có thể hiểu thấu tâm tư của ngài ấy.
Mà hiện tại, bọn họ có thể trực tiếp cảm nhận được cơn giận của thiên tử. Trong lòng không thể không đoán già đoán non, hành xử nhanh như bão sấm, nghiêm khắc xử trí Lưu Trung thư là muốn giết gà dọa khỉ, hay là thật sự tình thâm ý trọng đối với Quý Phi như những gì bọn họ chứng kiến trước mắt.
Mọi người đoán không ra, điều duy nhất có thể khẳng định, chính là chuyện về Quý Phi, đó là cấm kỵ, không thể nhắc lại. Không nói đến thái độ của Hoàng Thượng, nhưng có bài học trước mắt, mọi người sợ hãi rụt cổ, cũng không dám nói thêm gì nữa.
Bên này mới vừa xảy ra chuyện, đương nhiên là Cố Linh Quân không biết, sau khi hỏi Liễu Phiêu Phiêu một cách kỹ càng tỉ mỉ, nàng trở lại trong cung của mình, ngồi ở kia một mình tự hỏi hồi lâu.

Lời đồn truyền đến ồn ào huyên náo như thế, sau lưng khẳng định là có người thêm củi thổi gió. Người này cao tay hơn Tấn Vương rất nhiều.
Xuống tay từ phía nàng, nếu Tiêu Dục Hành bị buộc vào thế chết, chẳng sợ chỉ là diễn trò, cũng là sẽ sinh ra ngăn cách với phụ thân nàng, người hiện tại tay cầm binh quyền khống chế Tây Bắc. Nếu là giữ được nàng, vậy danh tiếng hôn quân sẽ dính chặt trên đầu chàng ấy.
Thật đúng là rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.
Điều người đứng phía sau màn hy vọng nhất, không gì hơn Cố Tông Võ vì nàng mà phản bội Tiêu Dục Hành.

Chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng, ngư ông đắt lợi.
Nhưng nàng biết, trong nguyên tác, Cố Tông Võ là bị buộc đến mức đường cùng, cũng chưa từng làm ra hành động gì phản bội đất nước, chỉ là... Cuối cùng ông lựa chọn tự vận, kết cục quá mức bi thảm.
Trước kia đọc thì cảm thấy nữ phụ thật sự quá mức ngu ngốc, thật là một đứa con bất hiếu, hại phụ thân phải tự sát vì áy náy. Mà hiện giờ, người kia đã đổi thành nàng, nhiều ngày nói cười giao lưu với Cố Tông Võ, nói không có cảm tình là giả.
Nàng cũng dần dần nghi ngờ, không biết có nhớ nhầm hay không, vì, không hiểu sao, ký ức về nguyên tác và kiếp trước của nàng ngày một mơ hồ.
Cố Linh Quân nghĩ đến nhập thần, Tiêu Dục Hành vào cũng không phát hiện.
"Bệ hạ, sao ngài lại tới đây?"
Chuyện nghiêm trọng như vậy, tại sao không ở Ngự Thư Phòng xử lý mà đến chỗ nàng làm gì?!
Hay là...
Đã quyết định rồi, muốn tới báo cho nàng chuẩn bị tinh thần trước!

"Ăn cơm trước nói sau." Sắc mặt Tiêu Dục Hành vẫn bình thường, giọng điệu cũng nghe ra khác thường.
Được nhắc nhở ăn cơm, Cố Linh Quân mới phát hiện không biết khi nào trời đã tối đen, nàng ngồi nghĩ nghĩ, vậy mà nghĩ hết cả một buổi trưa.

Bởi vì trong lòng có tâm sự, cho nên ăn mà không biết mùi vị gì, ăn hai đũa, đã ăn không vô.
Nàng không biết chuyện xảy ra ở Ngự Thư Phòng, nhưng Tiêu Dục Hành lại rõ ràng không thể rõ ràng hơn.
Gác đũa, giải thích: "Lời đồn là do Vu sư Nam Việt làm ra, người đã bị bắt, ngày mai sẽ chém đầu trước mắt dân chúng. Triều thần bắt tay cấu kết với phản động cũng đã bắt vào tù."
Cố Linh Quân kinh ngạc miệng mở to, nàng nghĩ nát óc cả một buổi chiều, còn nghĩ đến xui nhất nàng sẽ giả chết rời khỏi hoàng cung, tránh gió bão một thời gian, tất cả các kế đều nghĩ đến.
Nhưng không nghĩ tới, hắn sẽ làm như vậy, ngay sau đó lại lo lắng: "Ngài làm như vậy, không phải càng tăng thêm oán hận từ miệng dân chúng sao. Lúc đó ngài..."

Tiêu Dục Hành trào phúng, cong cong khóe miệng, cắt ngang: "Tại sao trẫm phải tránh né cố kỵ mấy chuyện mê tín nhân gian đó."
Cố Linh Quân hô hấp ngừng lại, hỏi: "Bệ hạ không tin những chuyện đó sao?"
Tiêu Dục Hành quay đầu nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, tuy nói thong thả nhưng giọng điệu lại rất nghiêm túc: "Một chữ trẫm cũng không tin."
Cố Linh Quân đột nhiên cảm giác được hốc mũi đau xót.
Thật ra, sau khi biết chuyện, không phải nàng không sợ hãi, nhưng vẫn luôn mạnh mẽ chống chọi. Hiện giờ chỉ nghe xong một câu bâng quơ từ miệng của chàng ấy, tất cả ủy khuất trong lòng đều ùa ra, không ngừng quay cuồng, rốt cuộc là ức chế không được. Đôi mắt cũng ê ẩm, nước mắt bắt đầu tuôn chảy.
Cắn môi, theo bản năng muốn quay mặt che giấu, nhưng lại bị Tiêu Dục Hành nắm một bên vai, không cho nàng quay mặt đi, nhẹ nhàng nắm lấy một bàn tay của nàng, nhẹ nhéo nhéo.
"Khóc cái gì, hửm!" Giọng của hắn vô cùng dịu dàng, cảm nhận độ ấm trong tay, càng khiến nàng muốn khóc hơn nữa.
"Rõ ràng thần thiếp có làm cái gì đâu, tại sao lại bị mắng là yêu phi, rõ ràng chỉ là hữu danh vô thật.."
Câu nói cuối cùng rất nhẹ, nhưng vẫn là bị Tiêu Dục Hành nghe được, nhéo nhéo tay nàng, cố ý trêu ghẹo: "Xem ra phải tìm ngàu tốt nào đó chứng thực rồi."
Cố Linh Quân đỏ mặt: "Bệ hạ nói cái gì vậy?!"

Nhưng bị hắn trêu đùa như vậy, thần kinh căng chặt đã dần thả lỏng xuống, rốt cuộc lộ ra một nụ cười kể từ khi nghe được chuyện này.
Buổi trưa ngày hôm sau, pháp trường thành Tây đúng giờ đúng giờ chấp hành tử hình, có không ít bá tánh tiến đến vây xem.
Không phải đại thần trong triều chưa từng lo lắng đến hậu quả sau khi diễn ra việc này, lão thần đều ngồi trong thư phòng nghĩ đối sách, lại phát hiện hướng đi của chuyện này không giống như trong suy đoán của bọn họ.
Thật ra, việc này đã được truyền khắp nước, chẳng qua hôm nay là đạt tới đỉnh điểm nhất. Tiêu Dục Hành quyết đoán xử tử Vu sư Nam Việt, tất nhiên sẽ đưa tới một đợt tranh luận đầy nước miếng khác.
Nhưng mà khi có người muốn lén lút truyền bá, thì lập tức đã bị binh lính đến gô cổ đè đầu bỏ tù. Lúc đứng phía sau song sắt trong nhà tù, mới bắt đầu phát giác bản thân phạm phải tội gì, dám nói xấu Hoàng thượng chỉ có tội

chết.
Thành Đông là nơi họp chợ, không biết khi nào xây dựng một sân khấu, cả ngày không gián đoạn trình diễn một bộ kịch. Nam nữ chính trong đó là Hoàng đế và Quý phi, hai người hiểu nhau, yêu nhau, cầm tay làm bạn. Nhưng soán giả cố ý bôi nhọ phi tử là yêu tinh bám vào người, buộc hoàng đế xử tử Vu sư. Hoàng đế yêu thương Quý phi sâu tận trong xương máu, đương nhiên là nghe lời Quý phi. Sau khi giết trung thần, người dân nổi lên, hô hoán vương gia lên làm Hoàng đế.
Nói Hoàng thúc của hoàng đế mới là người được chọn cho ngai vàng, của thiên trả địa, người nào xứng đáng làm vua, ông trời đã định đoạt, không thể để kẻ không có tài lãnh đạo làm vua một nước.
Hoàng thúc nghe theo dân chúng, thành lập nghĩa quân tạo phản.
Khi nghĩa quân tiến vào trong hoàng cung, Hoàng thượng và Quý phi bị buộc tự sát ở trước ngai vàng.
Nhưng ai nào có biết, tất cả đều là âm mưu của Hoàng thúc.
Cũng không biết đoàn kịch này từ đâu ra, mà người diễn vai Quý phi rất linh động, từ dáng người yêu kiều dịu dàng, đến âm thanh ngọt ngào, diễn tả tình yêu của hai người vô cùng thê lương, xinh đẹp làm người nghe xong không thể không khóc.
Mọi người đắm chìm ở trong sự bi thương, lại nhớ đến mấy lời đồn gần đây, vẻ mặt đều là vừa mới tỉnh trong mộng.
Vở tuồng này còn không phải là nói về chuyện tình của Bệ hạ và Quý Phi sao?
Ngoài ra, còn có một nhóm người, đã theo đuổi cặp đôi Hoàng Thượng và Quý Phi từ lúc ra sách cho đến tận bây giờ. Ở trong mắt bọn họ, Hoàng thượng và Quý phi là trời đất tạo nên một đôi, phải nên vĩnh viễn ở bên nhau. Vừa nghe có người muốn hãm hại Quý Phi, muốn chia rẽ bọn họ, nhóm fans couple này lập tức nổi giận. Vén tay áo, viết văn, viết sách, lên phố lên án công khai, cường điệu Quý Phi là người đẹp có tấm lòng lương thiện, những kẻ ghen ăn tức ở kia đừng hòng chen vào phá hoại.
Mỗi khi nghe được ai nói xấu Quý phi, fans cp sẽ bất chấp tất cả cãi tới cùng.

"Ngươi biết Quý Phi của chúng ta tốt bụng biết bao nhiêu không hả?"
"Nói bậy bạ không bằng chứng, lương tâm người bị chó gặm đi chơi kéo co rồi hả?"

Chỉ ngắn ngủn mấy ngày, tình thế lập tức xoay chuyển, lời đồn phần lớn không công mà phá.
Tuy lời đồn đã được xử lý êm đẹp, nhưng phản loạn nơi Tây Bắc lại càng ngày càng nặng, đến nay vẫn chưa tìm được cách giải quyết. Theo thời tiết dần dần ấm lại, tạm thời đã lấp kín chỗ đê bị vỡ, dịch bệnh cũng đã giảm bớt ba bốn phần, nhưng cũng chưa kiềm chế được, có xu thế dần dần mở rộng, nhất thời khiến lòng dân hoảng sợ.
Triều đình đã phái người đi xử lý, nhưng không thể nói giải quyết là giải quyết ngay được, bởi người dân không hợp tác, quan địa phương lại mặc kệ, chỉ lo khư khư giữ thân.
Điều này làm lưu dân bất mãn, sự bất mãn này ngày một tăng. Một bộ phận chạy về phương Nam, một bộ phận khác chạy về phía Hà Tây.
Tuy Hà Tây bị trả lại Đại Chu, nhưng Đột Quyết vẫn chưa giao hết toàn quyền cho Đại Chu. Làm chức vụ quan lại nơi này luôn rơi vào tình trạng có người quản lý, nhưng dân không nghe theo. Vì phân nửa dân trong thành là người Đột Quyết, làm sao họ có thể nghe theo lệnh của quan lại Đại Chu. Chính vì thế, nơi này là địa phận loạn nhất.
Lần này dịch bệnh bùng nổ, tất nhiên Châu phủ mới vừa nhận chức sẽ phải mở cổng thành tiếp nhận lưu dân.
Bá tánh Hà Tây nghe xong, ai nấy cũng đều có ý kiến. Sau khi kháng nghị, phản đối không có hiệu quả, không ngờ lại chạy xin Đột Quyết giúp đỡ, hy vọng bọn họ cai quản nơi này.
Ngoài dự đoán mọi người, chính là, hoàng thất Đột Quyết cũng mang thái độ ái muội, vẫn không có cho câu trả lời chính xác.
Nhiều ngày nay Cố Linh Quân vẫn luôn nghĩ cách, xem có phương pháp nào có thể giải quyết được vấn đề này không. Nghe con số tử vong vì dịch bệnh ngày một tăng, nàng nhớ tới những chỉ tiêu phòng chống dịch kiếp trước được chính phủ gửi qua tin nhắn di động và trên bản tin TV hằng ngày.
Vì thế thử nói ra ý nghĩ của mình với Tiêu Dục Hành.
"Hoàng Thượng, có thể in một quyển sách ghi chú cách phòng chống dịch, rồi phát đều cho mỗi hộ dân được không?"
"Chúng ta ghi lại các bước phòng chống, ví dụ như quét dọn nơi ở sạch sẽ, ăn nóng uống nóng, giặt giũ mền mùng quần áo bằng nước ấm thường xuyên, rửa tay thật sạch trước khi ăn..."
"Cố gắng đi đến những vùng có dịch, người bị lây bệnh phải cách ly, nếu có gia súc chết phải lập tức thêu chôn, không thể thả sông hay để vậy ngoài

hoang dã. À, chúng ta cũng có thể vẽ hình mấy cây thuốc để người dân biết cách hái và tự phòng chống." Cố Linh Quân nói một hơi, nói ra hết những kiến thức mà bản thân biết.
Người đứng đầu Thái Y Viện cũng có mặt, nghe xong lời nàng nói, liên tục gật đầu: "Quý Phi nói có lý, đây đều là phương pháp có thể phòng chống dịch bệnh."
Tiêu Dục Hành nghe xong kế hoạch của nàng cũng thấy được, lập tức sai người làm theo, Cố Linh Quân lại gọi Liễu Phiêu Phiêu tới, trong lúc nhất thời, cung của nàng người đến người đi vô cùng tấp nập nhộn nhịp.
"Được rồi, vẽ xong thì đặt sang một bên. Tốc độ phải nhanh hơn nữa." Cố Linh Quân đi đến từng người một, chỉnh lại những nơi viết sai, thêm những gì vừa nhớ ra, cả ngày cũng chưa nghỉ ngơi, đốc xúc mọi người làm nhanh tay.
"Được rồi, đừng thúc giục, nhất định có thể làm ra kịp lúc." Lăng Hựu Tình không ngừng viết, không khách sáo oán giận nói.
Bọn họ làm một nửa mới nhớ đến, phần lớn bá tánh vùng dịch đều không biết chữ, có giao sách vào trong tay thì bọn họ cũng không đọc được, uổng phí. Vì thế tìm họa sư, vẻ hình ảnh minh họa, nhưng vẽ tới vẽ lui cũng không đạt được một ánh mắt khen tặng từ Cố Linh Quân. Bởi vì họa sư thời này chưa từng vẽ nét vẽ nhỏ trên sách

Lúc tưởng chừng kế hoạch sẽ thất bại, thì Lăng Hựu Tình tìm đến, không nói một lời, trực tiếp lấy giấy ngồi xuống, bắt đầu vẽ. Nét vẽ của nàng giản dị linh động, hình ảnh biểu đạt lời nói.
Tuy Cố Linh Quân kinh ngạc khi nhìn thấy nàng ta đến góp mặt, nhưng cũng không có thời gian tính toán.
Ngày mai Cố Tông Võ sẽ mang binh từ Tây Bắc đến Hà Tây. Sau khi giải quyết xong nơi ở ổn định cho lưu dân Cố Tranh mang theo Công Bộ chạy tới nơi vỡ đê. Trong cung thì lo vẽ sách tranh phòng chống dịch, làm ngày làm đêm mới đuổi kịp đưa vào tay bọn họ, nhờ họ phát cho các hộ dân.
"Được rồi, vẽ xong rồi đó." Lăng Hựu Tình đặt xuống bút, xoa xoa cổ tay đau nhức.
Cố Linh Quân vội vàng tiếp nhận, lại lệnh cho người đóng thành sách, lập tức đưa ra ngoài cung.
"Lần này gặp tai hoạ chủ yếu là vùng Hà Tây, chúng ta đã vẽ hơn hai mươi quyển sách, phân chia cho quan lại mỗi địa phương, để bọn họ in ấn, chắc nửa tháng là có thể đưa đến trên tay bá tánh." Lăng Hựu Tình phân tích.

"Nửa tháng? Quá lâu, nếu có thể nhanh hơn thì tốt rồi." Liễu Phiêu Phiêu buông xuống thành kiến với nàng ta, nói.
"Đây cũng đã là thời gian ngắn nhất rồi, đừng hiếu thắng quá, nếu không có chuyện gì nữa thì ta đi về trước." Lăng Hựu Tình nói xong hơi hành lễ, xoay người muốn rời đi.
Cố Linh Quân vội vàng gọi lại: "Lăng Hựu Tình!"
Nàng ta xoay người, sắc mặt có chút không kiên nhẫn: "Nương nương còn có chuyện gì khác dặn dò?!"
Cố Linh Quân hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: "Cảm ơn ngươi."
Nét mặt Lăng Hựu Tình hiện lên một chút mất tự nhiên, ném xuống một câu: "Không có gì!"
Sau đó vội vàng rời đi.
"Nương nương, có tin tức tốt!"
Đặng công công vội vàng từ bên ngoài chạy vào, vừa đi vừa thì thầm: "Nương nương, Cần vương dẫn đầu ra tiếng quyên tiền, đã gom góp không ít bạc cứu trợ."
"Thật sự!"
Cố Linh Quân cũng rất vui vẻ: "Đúng như vậy thì thật sự là quá tốt."
"Là thật, nương nương, tất cả đều đang chuyên biến tốt, thực mau là có thể yên ổn rồi." Lục Trúc cũng mừng theo.
Nhưng bọn họ ai cũng không ngờ tới, vài ngày sau, cục diện nhìn như chuyển biến tốt đẹp, trong nháy mắt lại đã xảy ra thay trời đổi đất.
Ký kết minh ước còn chưa tới ba tháng, Đột Quyết đã xé bỏ minh ước, cho binh lính công nhiên đánh chiếm Hà Tây.
Hết chương 57

Trước khi Cố Tông Võ xuất binh, trong cung tổ chức tiệc tiễn đưa.

Tuy trong lòng từng người đều có tâm sự nặng nề, nhưng ai cũng miễn cưỡng cong môi tươi cười, nói những lời may mắn.

"Cố tướng quân đi Tây Bắc trước, đợi chừng nào tập hợp đủ vật tư, bổn vương sẽ dẫn đoàn người đến đó hội hợp với tướng quân sau. Trời phù hộ Đại Chu, khẳng định lần này có thể thuận lợi bình ổn phản loạn." Cần vương làm gương cho binh sĩ, bưng lên chén rượu nói.

Thấy thế, không ít người cũng làm theo, sôi nổi đứng thẳng kính rượu Cố Tông Võ.

"Cần vương vì nước tận tâm tận lực, cũng đủ để tại hạ kính nể."

"Không có gì, không có gì."

Triều thần chúc phúc Cố Tông Võ, đồng thời, cũng không quên khen tặng Cần vương vài câu. Đoạn thời gian này hắn bôn ba khắp nơi, trong ngoài bận rộn, mọi người cũng đều xem ở trong mắt.

Lại nói tiếp, Cố Linh Quân cũng từng đề nghị quyên ra đống vàng bạc châu báu ngập ba cung điện của mình với Tiêu Dục Hành, nhưng hắn lại chỉ trả lời thời điểm chưa tới.

Cần vương cũng vẫn trước sau như một, khiêm tốn không khoa trương, liên tục vẫy tay.

"Quý Phi nương nương, thần có một chuyện muốn nhờ." Cần vương khách sáo xong, đột nhiên lại nói với nàng một câu.

Cố Linh Quân đang suy nghĩ về tập sách tranh có thiếu sót nơi nào hay không, thì bị hắn điểm danh, có chút giật mình.

Thẳng sống lưng, trả lời: "Hoàng thúc khách sáo, có chuyện gì sao?"

Cần vương thở dài, nói: "Lần này thần phải đi về phía Nam thu mua lương thực, sau đó lại vận chuyển đến Tây Bắc. Nếu thuận lợi cũng mất một hai năm. Chuyến này gian nan vất vả, khó có thể đoán trước được thời gian. Mẫu tử Cung Nhi nhất định là không thể đi theo thần chịu khổ. Mẫu thân Cung Nhi lại không quen biết ai ở kinh thành, thần da mặt dày, cầu Quý Phi chăm sóc mẫu tử bọn họ giúp thần."

Cần vương nói được vô cùng chân thành, phía dưới ngồi không ít người cũng gật đầu theo, tất nhiên Cố Linh Quân không thể cự tuyệt, huống hồ đây cũng cũng không phải là việc gì khó, vội vàng đồng ý.

Ngày Cố Tông Võ xuất phát, tuy Cố Linh Quân thân ở trong cung, nhưng loáng thoáng cũng có thể nghe âm thanh reo hò hô hoán của bá tánh truyền từ bên ngoài cung vào.

Tuy đột nhiên xảy ra thiên tai, nhưng trong mắt bá tánh kinh thành tới nói, vẫn rất vui mừng náo nhiệt, pnhư còn đang trong thời kỳ tết nhất. Một là khoảng cách quá xa không bị ảnh hưởng gì, hai là vừa diễn ra triều cống

xong, căn bản khinh thường Đột Quyết. Cho rằng họ giống như con cháu trong nhà, bị ăn đòn roi vẫn không chịu ngoan, muốn chống cự tới cùng.

Nhưng Cố Linh Quân ở trong cung, lúc nào cũng thấy Tiêu Dục Hành căng chặt mày, cùng không khí ngày càng khẩn trương, biết ngay việc này không đơn giản như thế.

Nhưng mà nàng có sốt ruột, thì cũng chỉ có thể ngồi chờ.

Tuy lâu lâu Tiêu Dục Hành cũng sẽ phái người nói cho nàng một ít tin tức, nhưng ở cái thời thông tin không tinh thông như cổ đại, tin tức mới vừa tới tai đã là tin cũ.

Ngày ấy, Cố Linh Quân gật đầu đồng ý chăm sóc người nhà giúp Cần vương trước mặt mọi người, nhưng sau chuyệ bắt cóc lần trước, trong lòng nàng không thể không sinh ra chút phòng bị Cần vương phi, nhưng vẫn khách sáo mời Cần vương phi vào cung chơi.

Mỗi hai người nói chuyện phiếm đều sẽ có một khoảng thời gian im lặng, rất ngại ngùng, nhưng nàng vẫn phải căng da đầu nói hết nửa ngày, Cố Linh Quân cũng không biết nàng ta có ý gì.

Hôm nay vào cung còn có Cung Nhi, mặc dù Cố Linh Quân đề phòng phu thê nhà Cần vương, nhưng là thật lòng yêu thích cậu bé đẹp như tranh vẽ này. Khi cậu bé mở ra tay nhỏ, thất tha thất thểu đi tới gần nàng, Cố Linh Quân không có gì băn khoăn, bế bé lên ngồi ở trên đùi.

Nho nhỏ, mềm mại, còn mang theo mùi sữa kèm theo một mùi gì đó ngòn ngọt, cẩn thận ngửi cũng không biết đó là mùi gì. Hiện tại Cung Nhi rơi đúng vào độ tuổi hiếu động, bị ôm lập tức vặn vẹo muốn chạm vào trâm hoa cài trên đầu nàng.

"Cung Nhi, nghe lời!" Cần vương phi thấy vậy quýnh lên, bật thốt.

Nghe được tiếng mẫu thân dạy bảo, Cung Nhi chu chu miệng nhỏ, ngoan ngoãn ngồi yên. Cố Linh Quân nhìn thấy lại cười khúc khích, lấy điểm tâm nằm trên bàn, dỗ bé: "Rõ ràng Cung Nhi nghe lời, còn rất ngoan, đúng không?"

Cung Nhi tiếp nhận điểm tâm, vội vàng nhét vào trong miệng, mơ hồ nói: "Dạ, đúng vậy, Cung Nhi ngoan, phụ thân mới không đánh!"

Cố Linh Quân đang muốn cúi đầu hỏi lại, vì bé nói quá mơ hồ, nghe không rõ. Lúc này A Y Mộ từ bên ngoài đi vào, trong lòng ngực ôm Đoàn Đoàn.

Sau khi hành lễ với hai người thì A Y Mộ nói: "Nương nương, Đoàn Đoàn đã khỏe rồi."

Cần vương phi tò mò hỏi: "Con mèo này bị làm sao vậy?"

"Trước đó vài ngày không biết Đoàn Đoàn bị bệnh gì, cả ngày đều uể oải ỉu xìu, thú y trong cung cũng khám không ra. Nhớ lại con mèo này đến từ Đột Quyết, lại nghe nói A Y Mộ biết chút y thuật, cho nên mới nhờ nàng ấy nhìn thử xem." Cố Linh Quân giải thích.

A Y Mộ nghe xong cũng phối hợp gật đầu.

"Meow, meow!" Cung Nhi ngồi ở trong lòng Cố Linh Quân đột nhiên hưng phấn lên, nhảy xuống chạy tới chỗ A Y Mộ. Động tác quá đột nhiên, làm nàng và Cần vương phi cũng chưa kịp phản ứng.

Có lẽ là sợ Đoàn Đoàn bị hoảng sợ sẽ cào bé bị thương, A Y Mộ cố ý bế con mèo lên cao, nhưng bị Cung Nhi ôm chân, sắc mặt vẫn là chút chút thay đổi.

"Cung Nhi, con thật sự là quá nghịch ngợm." Cần vương phi đứng lên, đi tới muốn ôm bé, Đoàn Đoàn trong tay A Y Mộ lại không biết bị cái gì làm hoảng sợ, hét lên một tiếng rất vang, đột nhiên nhảy xuống.

Cần vương phi thấy vậy sắc mặt lập tức thay đổi, đột nhiên giật mạnh tay Cung Nhi, rồi ôm bé vào lòng. Đoàn Đoàn nhảy xuống, xoay hai vòng lại chạy đi mất.

Đám người Cố Linh Quân cũng là giật mình, nhất thời cũng không kịp đuổi theo Đoàn Đoàn, vội quan tâm hỏi: "Cung nhi có sao không?!"

Cần vương phi đang dỗ Cung Nhi, bé bị hoảng sợ đang khóc lóc ầm ĩ: "Không có việc gì, không bị thương."

Cố Linh Quân không yên tâm, đến gần nhìn kỹ. Cung Nhi bị Cần vương phi ôm, không ngừng khụt khịt. Nàng có hơi lo lắng, đang muốn giơ tay vỗ nhẹ lưng bé, thì đột nhiên bị nhét một thứ gì đó vào lòng bàn tay.

"Thật sự không có việc gì, nương nương đừng lo lắng, xem như là bài học sau này, ngày sau xem thằng bé còn dám thấy động vật nhỏ nhào lên nữa không." Cần vương phi cười nói.

Cố Linh Quân nắm chặt tờ giấy trong lòng bàn tay, không lộ sắc mặt, bình tĩnh nói: "Chắc Cung Nhi cũng bị hoảng sợ rồi, hay là Vương phi ôm thằng bé về nghỉ ngơi trước, ngày khác lại mời hai người vào cung."

Cần vương phi tất nhiên là gật đầu đồng ý.

Đợi bọn họ đi rồi, Cố Linh Quân lệnh cung nhân lui ra, đang muốn mở tay xem tờ giấy viết gì, thì nghe A Y Mộ nghiêm túc nói: "Nương nương, Cần vương phi không ổn."

Vừa định giơ tờ giấy trong tay cho nàng thấy, nghe nàng nói tiếp: "Vừa nãy là ta âm thầm nhéo Đoàn Đoàn, cho nên nó mới hành động như vậy."

"Tại sao phải làm như vậy?" Cố Linh Quân ngừng động tác, kinh ngạc hỏi.

A Y Mộ nhăn mi: "Ta ngửi được một mùi hương ở trên người mẫu tử Cần vương phi. Tuy rằng rất nhạt, nhưng sẽ không đoán sai. Mùi hương này có xuất sứ từ quê hương của ta, chỉ có ba, bốn người biết điều chế. Chẳng sợ dùng một lượng nhỏ, nhưng ngửi trong một thời gian lâu, sẽ gây ảo giác, mặc người thao tác."

Cố Linh Quân cảm thấy sau lưng lạnh gáy: "Không... Không lẽ Cần vương phi làm theo lệnh của Cần vương?"

Giờ phút này A Y Mộ lại do dự: "Ta cũng không thể xác định, không phải người Hán các ngươi có câu nói, hổ dữ không ăn thịt con, chắc không phải đâu."

Cố Linh Quân cũng hoảng loạn trong lòng, đột nhiên nhớ tới tờ giấy Cần vương phi lén nhét vẫn còn giữ trong lòng bàn tay, vội vàng mở ra, mọi hoài nghi trước đó đều được chứng thực. Nội dung trên giấy viết...

"Cẩm Châu, khởi binh."

"Đây, đây là có ý gì?" Lục Trúc đứng ở bên cạnh nhìn thấy, biểu tình vô cùng khiếp sợ.

"Cẩm Châu, là địa phận nằm ở ranh giới Nam Bắc, lại dựa vào tầng tầng lớp lớp núi non, dễ thủ khó công, từ xưa chính là vùng giao tranh của các quân sư." A Y Mộ giải thích.

Mọi người nhịn không được đều kinh ngạc, ánh mắt lại mang theo hoài nghi, không khí trở kỳ lạ.

Như là nhìn ra suy đoán trong lòng bọn họ, A Y Mộ bình tĩnh nói: "Không riêng Đại Chu, ta đều nghiên cứu địa hình các nước khác. Từ nhỏ ta đã cảm thấy rất hứng thú với việc vẽ bản đồ, là phụ hoàng tự tay dạy cho ta."

Cố Linh Quân nghiêm túc nhìn nàng, ánh mắt A Y Mộ không chút nào lảng tránh, lòng cảnh giác của nàng lại buông lỏng.

Nhìn nhìn tờ giấy trong tay, Cố Linh Quân đứng lên, muốn đi tìm Tiêu Dục Hành, nhưng sợ rút dây động rừng, mạnh mẽ đè nén xúc động, chỉ có thể âm thầm chờ trời tối.

Tới ban đêm, trời lại đột nhiên đổ mưa, tầm tã mà trút xuống, kèm theo tiếng sấm và tia chớp. Cố Linh Quân đang phát sầu không biết Tiêu Dục Hành có tới hay không, thì nhìn thấy hắn đang đi vào, bước chân vội vàng, nửa người dưới đều ướt đẫm.

Tuy trong lòng sốt ruột, nhưng Cố Linh Quân vẫn lo lắng cho sức khỏe người nào đó, nàng gọi người mang nước ấm tới, làm hắn tắm gội thay quần áo trước.

Nghĩ nghĩ, lại ra lệnh cho người đi nấu trà gừng. Đợi làm xong hết tất cả, Cố Linh Quân có hơi xuất thần, hiện tại hình thức ở chung của bọn họ càng ngày giống như là phu thê thật sự.

Tiêu Dục Hành động tác nhanh chóng, ra tới liếc mắt nhìn nàng một cái, tiếp nhận chén trà gừng, một hơi uống cạn sạch. Thấy nàng tâm sự nặng nề, quan tâm hỏi: "Làm sao vậy?"

Thậm chí bởi vì quá mức khẩn trương, Cố Linh Quân nói lắp, nhưng cuối cùng vẫn nói xong đầu đuôi mọi việc.

Tiêu Dục Hành nghe xong câu chuyện của nàng, tiếp nhận tờ giấy, biểu tình lại không thay đổi gì nhiều. Sợ hắn không tin, lại bổ sung thêm vụ mùi hương trên người mẫu tử Cần vương phi.

"Thần thiếp suy đoán, Cần vương lợi dụng mê hương khống chế Cần vương phi, Cần vương phi lo lắng cho nhi tử. Nên mới lén mật báo cho thần thiếp biết, mục đích chính là hy vọng nếu mọi chuyện bị bại lộ trong tương lai thì có thể giữ được một mạng cho Cung Nhi." Cố Linh Quân suy đoán nói.

Thấy Tiêu Dục Hành vẫn không có phản ứng gì, Cố Linh Quân bối rối: "Chẳng lẽ Bệ hạ không tin."

Lúc này Tiêu Dục Hành mới trả lời: "Việc này còn chưa thể vội vàng kết luận, ngày khác lấy nàng hãy danh nghĩa mời nàng ta vào cung, sau đó hãy hỏi kỹ càng."

Thấy thái độ của hắn kiên quyết, Cố Linh Quân cũng không nói thêm gì nữa.

Nghe Đặng công công nói, Cần vương là một trong những người từng đứng ra ủng hộ Tiêu Dục Hành. Ngày thường cũng rất hàm hậu thành thật, nói ra chỉ sợ không ai tin.

Cố Linh Quân biết, có thể bước lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn kia, tất nhiên là có chỗ hơn người, nhưng cũng không ngờ Tiêu Dục Hành có thể trầm ổn như thế. Một tuần sau đêm hôm đó, Cố Linh Quân mới mời mẫu tử Cần vương phi vào cung, cũng chính là ngày sinh thần của Cung Nhi.

Không biết có phải Tiêu Dục Hành cũng ở đây hay không, mà Cần vương phi vô cùng khách sáo giữ kẽ, nói cũng không nhiều lắm. Cố Linh Quân có lòng muốn tìm lời giải thay Tiêu Dục Hành, cho nên cố ý chuyển đề tài tới Cần vương, nhưng lại bị nàng ta bốn lạng đẩy ngàn cân.

"Cung Nhi, lại đây." Tiêu Dục Hành vẫn luôn lặng im ngồi ở một bên lại đột nhiên mở miệng, nhìn Cung Nhi nói.

Tuy Cung Nhi có hơi sợ, nhưng dưới sự cổ vũ của Cần vương phi, bé dũng cảm bước tới.

Tiêu Dục Hành ôm bé ngồi ở trên đùi, lấy ra khóa trường mệnh đã chuẩn bị ngay từ đầu đeo vào trên cổ bé.

"Phụ vương của đệ đã tới Cẩm Châu, quyên tiền cũng đã đủ, ít ngày nữa là khởi hành đi Tây Bắc. Vì nước lập công lớn, hiện tại trẫm thưởng cho đệ trước."

Tiêu Dục Hành cúi đầu nói với bé, không biết Cung Nhi có nghe hiểu hay không mà ê ê a a kêu um trời, nắm lên khóa vàng tò mò nhìn.

Cần vương phi chú ý, thấy Cung Nhi bắt đầu không an phận vặn vẹo cơ thể, vội vàng tiến đến ôm bé: "Cung Nhi, còn không cảm ơn Hoàng Thượng."

Cung Nhi lại chỉ quay đầu đi, Cần vương phi rất là bất đắc dĩ, ngẩng đầu đang muốn nói hai câu, lại đối diện đôi mắt như nhìn thấu tất cả kia, vội vàng di chuyển tầm mắt.

"Thế nào, quan sát ra được chuyện gì chưa?!" Đợi bọn họ rời đi, Cố Linh Quân gấp chờ không nổi hỏi.

Hiện tại mới nghĩ đến, chẳng lẽ Tiêu Dục Hành cũng đã có lòng nghi ngờ từ sớm, cho nên mới ngăn cản nàng quyên tặng vàng bạc trong nhà kho cho Cần vương.

"Trẫm lại tra thêm vài chuyện nữa, sau khi xác định sẽ nói cho nàng sau."

Tiêu Dục Hành chau mày, còn nói thêm: "Còn mấy thứ nằm trong nhà kho của nàng, ít ngày nữa có lẽ sẽ có tác dụng, không cần sốt ruột."

Cố Linh Quân nghe xong gật gật đầu, mới đột nhiên phản ứng lại. Vừa mới nãy nàng có nói vụ nhà kho với Tiêu Dục Hành sao?!

Sáng sớm, bên hồ còn tràn ngập sương trắng chưa kịp tan. Trên mặt hồ xuất hiện chiếc thuyền nhỏ, có hai người đang thả câu.

"Vương gia không thả mồi, thì sao cá có thể cắn câu?" Nếu có người nhìn thấy mặt của hắn, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc. Mạc Ất Sa, người nên trở về Đột Quyết, giờ phút này lại xuất hiện ở trong địa phận Đại Chu, đang chuyện trò vui vẻ với Cần vương.

"Ta đang học theo của Khương Thái Công, phải ngồi chờ người đồng ý cắn câu, sứ thần có từng nghe nói qua chuyện xưa này chưa?"

Đôi mắt hẹp dài của Mạc Ất Sa híp híp: "Từng nghe qua, chẳng qua Vương gia không phải câu cá, mà giống thả lưới lớn bắt hết một mẻ."

Cần vương nghe vậy cười, bộ dáng vẫn như ngày xưa: "Vì hôm nay, ta chuẩn bị nhiều năm như vậy, tất nhiên là muốn một lưới bắt hết."

Mạc Ất Sa cười ha ha, tiếng cười bén nhọn lại có chút chói tai: "Quả nhiên bệ hạ của chúng ta không nhìn lầm người, ngay cả thê nhi cũng đều có thể lợi dụng, thông qua bọn họ truyền tin tức giả cho tên chó hoàng đế kia, có tầm nhìn xa như vậy, nhất định có thể thành nghiệp lớn."

Nghe vậy, Cần vương mày nhăn lại, bất mãn: "Tại sao bệ hạ của ngươi lại đưa công chúa kia vào trong cung, chủ động để lại một tai hoạ ngầm."

Đương nhiên là Mạc Ất Sa biết lý do, chủ nhân của hắn là giết huynh soán vị, vốn chính là âm thầm tiến hành. Hoàng đế trước đã chết, lại không thể ra tay với công chúa hoàng tử, sợ có người bắt lấy nhược điểm. Vì thế đưa bọn họ đưa tới Đại Chu làm con tin.

Một là vì giấu giếm lừa Đại Chu ký minh ước kéo dài thời gian chuẩn bị binh lính lương thực.

Hai, đơn thuần là vì vũ nhục con nhóc công chúa kiêu ngạo kia.

"Xin Vương gia yên tâm, hai tỷ đệ kia mềm yếu vô dụng, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Kế lớn của chúng ta nhất định có thể thành công."

Tuy Cần vương bất mãn, nhưng cũng không thể nề hà, hỏi: "Bên kia các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?"

"Tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ Vương gia ra lệnh. Ngày đó chúng ta cùng nhau ra quân, Nam Bắc bọc đánh. Mà đội quân của nhà họ Cố đã tới Tây Bắc, cho dù chặn được đội quân phía đó thì cũng không thể ngăn cản được bước chân của Vương gia."

"Huống chi tên chó hoàng đế đó lại tin lời Vương phi nói, binh tướng tập trung ở vùng phía Đông. Chúng ta có thể bẻ gãy phòng tuyến dễ như trở bàn tay."

"Chỉ là... Không biết hắn có mắc mưu hay không thôi?!"

"Bổn vương đã sớm đoán trước mẫu thân Cung Nhi có lòng làm phản, tin tức kia nhìn như vô tình, thật ra là cố ý để nàng ta biết. Tiêu Dục Hành có năng lực đọc tiếng lòng người khác, tất nhiên là sẽ tự mình chứng thực."

Tuy Mạc Ất Sa đã biết tin này, nhưng trong lòng vẫn cứ hoài nghi: "Thứ năng lực thần kỳ này... Thật sự tồn tại trên đời sao?"

"Thật sự có, ngày ấy ở hành cung Lý Nhị Lang chưa nói gì, ta ở bên cạnh nhìn cẩn thận, quan sát thấy sắc mặt Tiêu Dục Hành nháy mắt thay đổi, lập tức chạy đến hoa viên. Ta biết việc này thông qua miệng một ma ma làm việc lâu năm dưới trướng Thái Hậu, đợi hồi lâu mới tìm được cơ hội chứng thực."

Mạc Ất Sa nghe xong trong lòng cũng sinh ra sợ hãi, không phải sợ thuật đọc tâm, mà là sợ nam nhân này. Thật là một người ngập tâm kế, lòng dạ hiểm độc. Nhưng cũng chỉ có thể đ è xuống cảm xúc chân thật, tiếp tục khen tặng: "Đợi Vương gia ngồi lên cái ghế kia, phía Đột Quyết sẽ chính thức ký kết minh ước thật sự với Đại Chu."

Cần vương không nói tiếp, nhìn mặt hồ mênh mông vô bờ, không biết suy nghĩ cái gì.

Cố Linh Quân trở lại trong cung của mình, mãi nhớ lại, rốt cuộc hồi nãy nàng có nói ra miệng chuyện quyên góp vàng bạc hay không. Nghĩ nghĩ, không cẩn thận ngủ gục, bị tiếng sấm sét ầm ầm bên ngoài làm bừng tỉnh.

Ngoài trời là một màu đen tối, Cố Linh Quân cũng không biết là trời thật sự đã tối hay là bởi vì mưa to mây đen ngập trời. Nhưng nhìn trời, trong lòng càng thêm sầu lo, mưa to liên tiếp, những vùng lũ lụt cũng không biết ra sao nữa.

"Tỉnh." Giọng Tiêu Dục Hành đột nhiên vang lên trong phòng, khiến Cố Linh Quân hoảng sợ. Lúc này mới phát hiện hắn ngồi ở góc, bởi vì phòng không thắp đèn, cho nên nàng nhất thời không lưu ý đến phòng trong còn có người.

Tiêu Dục Hành đứng dậy, thắp sáng đèn, Cố Linh Quân ngồi dậy, vừa mới ngủ dậy, nên giọng có chút khàn khàn: "Bệ hạ tra như thế nào, đã xác định

chưa?!"

Tiêu Dục Hành nhàn nhạt nói: "Đúng thật là vùng Cẩm Châu có dấu hiệu binh lính."

Cố Linh Quân nhẹ nhàng thở ra, ngược lại cẩn thận hỏi một chuyện khác mà nàng nghĩ mãi không ra: "Bệ hạ, hôm nay có người nào nhắc đến chuyện quyên tặng với ngày không?"

Tiêu Dục Hành nâng mắt nhìn nàng, đôi mắt có cảm xúc quay cuồng mà nàng đọc không hiểu.

Trong quá trình chờ đợi, Cố Linh Quân lại không thể không suy đoán.

Phụ thân của nàng và Cố Tranh đều chạy tới Tây Bắc, phần lớn binh lực đều nằm ở đó. Nếu Cần vương bao vây tạo phản, chẳng lẽ là chàng ấy phái đích thân dẫn binh Nam hạ sao?!

Một tiếng ầm vang, sấm sét liên tục từ trên trời trút xuống. Cố Linh Quân nhịn không được rụt rụt cơ thể, nghe Tiêu Dục Hành nói: "Nếu chuyện diễn biến xấu nhất, đích thân dẫn binh Nam hạ là việc nằm trong kế hoạch."

Cố Linh Quân đột nhiên nhấc đầu, trong mắt toàn là chấn động, ngăn không được bùng nổ tràn ra ngoài, nàng có thể xác định, vừa rồi nàng

không có nói ra miệng một câu nào.

Vậy thì tại sao chàng ấy lại biết được?!

Chẳng lẽ... Chàng ấy có thể nghe được trong lòng nàng nghĩ cái gì sao?

Tiêu Dục Hành đứng lên, bước lại gần nàng, Cố Linh Quân ngơ ngác ngồi ở kia, không biết là bị dọa sợ hay sao mà ngồi như tượng. Tiêu Dục Hành nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, không buông tha bất kỳ cảm xúc nào trên mặt nàng.

"Đúng vậy." Tiêu Dục Hành trả lời tiếng lòng của nàng.

Một tia chớp hiện lên ở trước mắt, một trận gió lớn càn quét qua, ngọn đèn duy nhất phòng trong bị thổi tắt. Bỗng nhiên không gian chìm vào bóng tối, Cố Linh Quân chớp chớp đôi mắt cay xè vì mở to trong thời gian lâu.

"Sợ?" Tiêu Dục Hành hỏi, trong bóng đêm, cảm âm càng thêm rõ ràng.

Cố Linh Quân thành thật gật đầu: "Thần thiếp sợ bóng tối, có thể thắp đèn lại nói tiếp được hay không?"

Cố Linh Quân dần dần thích ứng với bóng tối, nhìn được bóng Tiêu Dục Hành xoay người như muốn đi thắp đèn. Nàng vội vàng nhảy xuống giường, ôm cánh tay hắn: "Thần thiếp cũng đi."

Lại một tia sét trong màn đêm, đây chính là nhược điểm chết của nàng.

Tiêu Dục Hành nửa ngày mới mở miệng: "Mang giày."

Cố Linh Quân vội vàng "hả" một tiếng, trong bóng đêm mò tìm giày.

Phòng một lần nữa sáng lên, Cố Linh Quân và Tiêu Dục Hành ngồi đối diện ở bàn trà, không khí chìm vào yên ắng khoảng mười lăm phút, Cố Linh Quân lên tiếng hỏi: "Bệ hạ... Chuyện ngài đọc được tiếng lòng người khác là thật sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy ngài kêu thần thiếp mời Cần vương phi vào cung, chính là thông qua năng lực này xác nhận mọi chuyện?"

"Ừ."

"Vậy, à, bệ hạ, ngài còn có năng lực gì khác nữa hay không, ví dụ như Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ..."

Tiêu Dục Hành nhìn nàng thật sâu, trả lời: "Không có."

"Ờ, vậy sao." Trong giọng nói của nàng mang theo chút thất vọng.

Nhưng đảo mắt lại nghĩ, năng lực này của chàng ấy đến tột cùng là từ đâu mà có. Tiếng lòng của ai cũng nghe được, vậy mấy thứ nàng nghĩ trong lòng không lẽ chàng ấy đã biết hết.

Trong lòng hỏi ba vấn đề, Tiêu Dục Hành đều phối hợp trả lời.

Cố Linh Quân còn có một đống lớn muốn hỏi, nhưng thấy hắn hỏi lại, vẫn là thành thành thật thật an tĩnh lắng nghe. Chỉ là không ngờ hắn vừa mở miệng hỏi đã thả một quả bom nguyên tử.

"Nàng có chuyện gì gạt trẫm hay không?"

Sau khi Cố Linh Quân nghe xong, phản ứng đầu tiên chính là...

Quá gian trá, quá gian trá, thật sự là quá gian trá!!!

Hỏi nàng như vậy, khẳng định trong lòng nàng theo bản năng nói ra bí mật của mình, mà chàng ấy lại có thể nghe được trong lòng nàng nghĩ cái gì, vậy chẳng phải sẽ biết hết?

Nhớ lại, hiện tại nàng nghĩ cái gì không phải hắn cũng có thể nghe được sao?

Bí mật lớn nhất đời nàng như măng non tách đất dần dần trồi lên hấp thụ sương sớm đầu xuân, dù nàng cố hết sức khống chế, nhưng vẫn nhịn không được nghĩ về nó.

Cuối cùng, nhụt chí, xì hơi như khí cầu, thở dài.

Sau một hồi đấu tranh đầy gian nan, hít sâu một hơi, mở miệng nói: "Đúng thật là thần thiếp có một bí mật, bí mật này có lẽ không phải ai cũng tin tưởng, bởi vì thật sự là nó nằm ngoài phạm vi hiểu biết của nhân loại."

"Bệ hạ, trước kia ngài từng hỏi thần thiếp, tại sao luôn cho rằng ngài sẽ yêu thích Bạch Tinh Nhu. Đó là bởi vì, thần thiếp đã đọc qua một quyển sách. Nội dung viết về chuyện tình cảm, và nam nữ vai chính chính là ngài và nàng ta, mà sau một giấc ngủ dậy, thần thiếp lại xuất hiện bên trong quyển sách đó."

Quan sát sắc mặt Tiêu Dục Hành, lại tiếp tục nói: "Ở trong sách, cũng có một nữ nhân tên Cố Linh Quân, cũng được ngài phong làm Quý Phi. Chẳng qua

nàng ấy làm người độc ác, nhiều lần phá hư tình cảm giữa ngài và Bạch Tĩnh Nhu, cuối cùng bị xử tử, treo cổ chết ở trong cung."

"Cho nên nàng cho rằng chúng ta đang sống trong một quyển sách?" Không biết có phải nàng bị ảo giác hay không, vì sắc mặt Tiêu Dục Hành đã tái nhợt.

Cố Linh Quân nghe xong vấn đề này, trong đầu cũng tràn đầy mê mang, thật ra ngay cả chính nàng cũng nói không rõ, đến tột cùng thế giới này là thật, hay là hư ảo.

"Nàng nói, kết cục cuối cùng của trẫm ra sao?"

Do dự một chút, Cố Linh Quân nói: "Ngài giam giữ Tấn Vương cả đời vì tội tạo phản, cuối cùng phong Bạch Tĩnh Nhu làm Hậu, giải tán hậu cung, hai người nắm tay bạch đầu giai lão."

Nhưng mà trong hiện thực, Tấn Vương đã chết, Bạch Tĩnh Nhu cũng biệt tăm biệt tích.

"Mắt trẫm không có mù, sao có thể chọn Bạch Tĩnh Nhu làm Hậu." Tiêu Dục Hành lấy giọng điệu thường ngày lên triều phủ định.

Cố Linh Quân trong lòng nhảy dựng, đang cân nhắc những lời này của hắn là có ý gì.

Thì thấy người đang đứng trước mắt hơi lung lay, sau đó thẳng tắp ngã vào trên người nàng.

Hết chương 58

Chương 59: Chương 59:

Khi đó, nếp nhăn trên mặt Trương Đức Phúc còn không có nhiều như hiện tại, địa vị cũng không bằng hiện tại, nhưng tính tình vẫn trước sau như một, một lòng nghĩ cho Tiêu Dục Hành.
Ông thở phì phò đuổi theo một đứa trẻ đang chạy nhảy phía trước.
"Điện hạ, điện hạ, mau trở về với nô tài đi, nương nương sẽ rất tức giận đó."
Lúc này, Tiêu Dục Hành chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, tất nhiên là sẽ không bận tâm nhiều như vậy, gia tốc muốn ném văng cái đuôi phiền phức này, lúc quẹo cua hành lang thì lại đụng phải một người.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Trương Đức Phúc đuổi theo phía sau hoảng hốt, khi nhìn thấy rõ người tới, lại nhẹ nhàng thở ra.
Tiểu Tiêu Dục Hành mất tự nhiên khụ khụ ho khan hai tiếng, nghiêm túc chắp tay thỉnh an: "Đức phi nương nương."
Nữ tử mặc cung trang cười đến dịu dàng, duỗi tay nhẹ nhàng búng búng trán của hắn, ra vẻ tức giận nói: "Con đó nha, đã lớn như vậy mà vẫn còn tính trẻ con là sao. Con đụng vào ta là việc nhỏ, nếu đụng phải người khác, mẫu phi của con mà biết khẳng định sẽ phạt nặng. Như thế nào không học hoàng huynh của con, thành thục ổn trọng một chút."
Tiểu Tiêu Dục Hành không biết nghĩ cái gì, nghiêm túc nói: "Hoàng huynh là Thái Tử, tất nhiên không giống nhau."
Đức phi bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhưng trên mặt lại vẫn là nụ cười dịu dàng.
****
Hoàn cảnh thay đổi, đó là khu vực săn bắn ở hành cung.

"Hai huynh đệ, mau tới uống trà gừng ấm áp cơ thể."
Đằng trước đứng hai người, nhìn ra khu vực săn bắn, một cao một thấp, dung mạo cực giống, nghe vậy đều quay người lại, nhìn về phía người nói chuyện.
"Cảm ơn Đức phi nương nương." Thái Tử tiếp nhận, che tay áo uống một hớp. Chỉ là một động tác đơn giản, nhưng nhìn hắn làm lại là phá lệ cảnh đẹp ý vui.
Đức phi cười: "Thái Tử còn cần khách sáo với ta làm gì. Mẫu phi của hai ngài không thể tới, nhờ ta chăm sóc hai huynh đệ. Hành nhi còn nhỏ, đợi lát nữa hãy thành thật ở bên cạnh ta, không cho phép lén chạy vào khu vực săn bắn!"
Thái Tử nhìn Tiêu Dục Hành thấp hơn mình một cái đầu, ánh mắt không vui, xoa xoa đầu hắn, an ủi: "Chờ thêm mấy năm nữa, đệ lại cao thêm một chút, hoàng huynh tự tay dạy đệ bắn cung săn thú được không?"
"Dạ, đều nghe hoàng huynh." Trước mặt người khác, tất nhiên hắn là sẽ rút lại tính tình.

Thật ra, Tiêu Dục Hành đã mơ ước chạy vào khu vực săn bắn từ lâu, đợi đến lúc hắn tám tuổi, đủ tư cách gia nhập. Thì phụ hoàng ngày xưa hứa hẹn tự mình dạy dỗ hắn lại vì Thục phi sinh hoàng tử mà vui mừng quên hết mọi lời hứa khi xưa, cái ánh mắt cũng không phân cho hắn.
Lại một trận hoan hô reo hò truyền đến, bên này nhìn có chút quạnh quẽ, Đức phi thở dài: "Hành nhi con phải trầm ổn, giống hoàng huynh của con, biết chưa?"
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
"Dạ biết."
Nhưng khi đó Tiêu Dục Hành còn nhỏ, ngoài miệng đồng ý, nhưng đáy lòng lại có tính toán khác.
Huynh trưởng thành thục ổn trọng, tài đức vẹn toàn, sớm được phong làm Thái Tử. Trong triều nhắc tới, đều là lời khen.
Tuy mẫu phi nghiêm khắc, nhưng cho dù hắn gây họa lớn nhỏ ra sao, hoàng huynh đều sẽ thay hắn xử lý hết, như dù trời có sập thì cũng có

huynh ấy nâng lên. Chứ đừng nói có Đức phi giúp đỡ cầu tình, người thân như tỷ muội ruột thịt với mẫu phi.
Đoạn thời gian gần đây, tuy cố tình giấu giếm chuyện gì đó ở trước mặt hắn, nhưng hắn vẫn nhìn ra được lo lắng trên gương mặt bọn họ, mà hắn cũng biết, những lo âu đó bắt nguồn từ mẫu tử Thục phi, có thứ gì đó, đang lặng lẽ thay đổi.
Ngồi một hồi lâu, bốn phía đều bắt đầu tán gẫu lên. Nhìn thấy đám cháu bằng tuổi đưa mắt ra hiệu, Tiêu Dục Hành cẩn thận quan sát xung quanh, tìm một cơ hội lén chạy ra ngoài.
"Điện hạ, tin tưởng thần, bên này tuyệt đối không có ai trông giữ, nhất định có thể đi vào."
"Không sai, chờ chúng ta bắt sống con mồi, xem bọn họ còn dám coi khinh chúng ta không!"
Mấy người này tuổi đều không lớn, cưỡi ngựa không thích hợp với độ tuổi, đi theo phía sau Tiêu Dục Hành, giờ rồi chạy vào khu vực săn bắn.
Tiêu Dục Hành hưng phấn bỏ xa bọn họ, một mình một ngựa băng băng mà chạy về phía trước. Hắn lén luyện thuật cưỡi ngựa bắn cung, chỉ là bọn họ không biết. Nếu phụ hoàng biết, chắc chắn sẽ khích lệ hắn như ngày thường, mẫu phi cũng không cần buồn lo vì nhiều ngày chưa gặp được phụ hoàng.
****
"Nương nương, điện hạ đã đi vào." Có cung nhân nhỏ giọng, cúi người nói.
"Phải không? Vậy phái người nói cho Thái Tử, nói Hành nhi lén chạy vào khu vực săn bắn, đã cho người đi tìm nhưng vẫn không tìm thấy." Nữ nhân ngồi trước gương đồng vẫn dịu dàng trước sau như một, gằn từng chữ một chậm rãi nói.
"Dạ."
***

"Bệ hạ làm sao vậy?" Cố Linh Quân nhìn Tiêu Dục Hành nằm ở trên giường cau mày, trán chảy ra rất nhiều mồ hôi, lo lắng hỏi.
Vừa mới nãy chàng ấy ngã vào trên người mình, Cố Linh Quân khiếp sợ, muốn kêu người vào giúp, dưới tình thế cấp bách lại nhớ đến thân phận địa vị của Tiêu Dục Hành, hiện tại còn là thù trong giặc ngoài, lý trí gọi Trương Đức Phúc vào.
Trương Đức Phúc quá quen với loại tình huống này, tuy rằng lo lắng, nhưng

vẫn phân ra chút tinh thần an ủi Cố Linh Quân: "Nương nương không cần lo lắng, chờ một lát bệ hạ sẽ tỉnh."
"Bởi vì 'năng lực' kia nên ngài ấy mới bị như thế?"
Trương Đức Phúc cũng không ngờ bệ hạ sẽ nói việc này với Quý Phi, nhưng nghĩ lại, mấy năm nay người đến người đi, cũng không còn ai biết được bí mật này, ngoại trừ hắn và một vài người.
Thở dài nói: "Đúng vậy, có năng lực hơn người, ai mà không phải trả một cái giá đắt. Tuy Bệ hạ có được năng lực kỳ lạ này, nhưng kèm theo chính là cơn đau đầu lâu lâu phát tác một lần, nghiêm trọng giống như lần này sẽ trực tiếp ngất đi."
"Có tìm Thái y khám chưa, mấy người đó nói gì?" Cố Linh Quân vội hỏi.
Trương Đức Phúc lắc đầu: "Bệ hạ đột nhiên có được năng lực kỳ lạ này khi..... Trong cung xảy ra rất nhiều chuyện, cũng không muốn rêu rao. Huống chi, việc này... Quả thật quá mức kinh hãi..."
Cũng chỉ có mình Quý Phi là khi biết việc này không có nhiều phản ứng.
"Lúc ấy có lén đi tìm Thái y, nhưng lại không khám ra bệnh gì khác thường. Sau đó lão trụ trì Chùa Thiên Lộ liếc mắt một cái nhìn thấu. Nói là đúng thời cơ sẽ xuất hiện người có duyên, tự nhiên khi đó sẽ tự hóa giải. Hiện tại xem ra có được năng lực kỳ lạ này cũng không phải là chuyện xấu..."
"Lúc ấy..... Haiz, theo những gì lão nô quan sát, 'người có duyên' nhất định là Quý Phi. Hôm nay Bệ hạ lại tái phát cơn đau đầu, ý nghĩ đầu tiên chính là tới tìm Quý Phi."
Cố Linh Quân lẳng lặng nghe, không nói gì, lực chú ý đều đặt ở trên người Tiêu Dục Hành, xoa xoa mồ hôi trên trán thay hắn, lại kéo chăn.
"Nhanh tỉnh lại đi." Nửa ngày, nói tựa như nỉ non.
Trong lúc ngủ mơ, Tiêu Dục Hành thoang thoảng có thể nghe được âm thanh, có hai người đang nói chuyện với nhau, muốn mở mắt ra, nhưng lại cảm giác mí mắt nặng ngàn cân. Sâu trong lòng, theo bản năng muốn lảng tránh chuyện sắp xảy ra, nhưng lại từng màn chạy nhanh trong đầu hắn.
***
"Nương nương, Thái Tử bị móng vuốt gấu làm bị thương, tuy không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng cũng gây tổn hại cho sức khỏe, ngày sau phải cẩn thận chăm sóc cuộc sống hằng ngày."
"Nương nương, không tốt, Thái Tử lại sốt."

"Mau, mau nấu nước ấm."

Tiêu Dục Hành quỳ gối một bên, toàn bộ cơ thể đều phát run, nhìn chằm chằm người nằm trên giường. Hoàng huynh cứu hắn thoát khỏi móng vuốt của gấu đen trong khu vực săn bắn, cho nên mới bị thương nặng như vậy.
"Hành nhi, Hành nhi." Người nằm trên giường ý chí không còn thanh tỉnh, nhưng lại nhớ tới an nguy của hắn.
"Lại đây." Mẫu phi đột nhiên kêu hắn lại, giọng khàn khàn mất tiếng.
Tiêu Dục Hành đến gần, quỳ xuống.
"Nhớ kỹ, hôm nay hoàng huynh là vì bảo vệ con nên mới bị thương, nếu sau này con còn dám bướng bỉnh như thế ..." Nói đến một nửa lại nói không được, mẫu phi luôn luôn hiếu thắng thế nhưng lại khóc.
"Hài nhi tuyệt đối sẽ không tùy hứng như thế nữa." Gằn từng chữ một, hắn như bảo đảm với mẫu phi lại như là nói cho chính mình nghe.
Rốt cuộc Thái Tử cũng bước qua cửa ải nguy hiểm này, chuyển nguy thành an, nhưng sức khỏe lại bị tổn hại nghiêm trọng. Lúc trước coi là bệnh vặt, bây giờ lại thành bệnh nặng, bình thuốc chưa từng ngừng nghỉ.
Hắn vẫn còn nhớ rõ một ngày kia, là ở trong vườn hoa Đông Cung, hoa quế rơi đầy đất, mùi thơm bay nơi nơi. Hắn đang ngồi phơi nắng dưới gốc cây râm mát với hoàng huynh, mấy ngày nằm trên giường, sắc mặt hoàng huynh thoạt nhìn phá lệ tái nhợt.
Mùa Thu mát mẻ, một trận gió nhẹ thổi qua, khiến cho người cảm thấy thoải mái, nhưng lại làm hoàng huynh mãnh liệt ho khan.
"Không, không có gì... Khụ... Khụ khụ..." Ho nửa ngày, Thái Tử mới bình phục lại.
Giọng suy yếu hỏi: "Hành nhi làm xong bài tập chưa?"
Chuyện đó đã qua ba năm, Tiêu Dục Hành như trưởng thành trong một đêm, rút hết tất cả tính tình, học tập còn khắc khổ hơn so với tất cả mọi người, càng ngày càng giống hoàng huynh của mình.
"Đều hoàn thành."
Nhưng cũng không phải là giống hoàn toàn, Thái Tử thấy ai cũng đều mang theo nụ cười lễ phép, làm người như tắm mình trong gió xuân. Mà Tiêu Dục Hành tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đã luyện ra bản lĩnh mặt không cảm xúc.
Dù là đại thần lăn lộn trong triều vài chục năm thì cũng khó có thể đoán được trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.
Tiêu Dục Hành lo lắng cho sức khỏe của Thái Tử, đang muốn khuyên hắn về phòng nghỉ ngơi, sau lưng lại truyền đến một tiếng cười sang sảng.
"Hành nhi cũng ở đây? Thật đúng là tình cờ!"

nam nhân mặc long bào đi tới, Tiêu Dục Hành ngược sáng híp híp mắt, sau lại cúi đầu thỉnh an: "Phụ hoàng."
"Ừ, đừng đi lên, mau ngồi. Sức khỏe con không tốt, ngồi là được, chúng ta là phụ tử còn cần khách sáo như vậy sao!" Thái Tử đứng lên một nửa nhưng lại bị ấn xuống.
Nhìn nam nhân trước mắt, Tiêu Dục Hành lại chỉ cảm thấy xa lạ, trong ba năm này, những ngày phụ tử ngồi nói chuyện với nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Sao hôm nay phụ hoàng lại có hứng thú tới nơi này của nhi thần?" Từ cái ngày kia, thái độ của Thái Tử đối với hắn đều mang theo câu nệ cùng mất tự nhiên.
"Đến thăm con, bị bệnh nhiều ngày thế này, sao không thấy con khỏe hơn? Làm Quốc sư tới tính một quẻ cho con, xem rốt cuộc là có chuyện gì!" Đại Chu hoàng đế hết lòng tin Vu sư, kể cả chuyện quốc gia trọng đại cũng muốn bói toán hỏi quẻ.
Những chuyện đó hắn không quan tâm, nhưng hiện giờ lại muốn xem số mạng cho hoàng huynh. Trực giác nói với hắn, chuyện này chắc chắn là có âm mưu, nhưng đã bị Thái Tử giành trước một bước.
"Hành nhi, không phải đệ nói bài vở Thái phó giao cho còn chưa hoàn thành sao, còn không mau đi?" Trong mắt Hoàng huynh như có triệu điều muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ là nhẹ nhàng nhìn hắn lắc lắc đầu.
Tiêu Dục Hành bất đắc dĩ, hành lễ xoay người rời đi, gần rời khỏi thì quay đầu lại.
Hoàng huynh cũng đang nhìn hắn, thấy hắn quay đầu lại, hơi hơi mỉm cười, ánh mắt vẫn dịu dàng ấm áp trước sau như một.
Nhưng Tiêu Dục Hành có nằm mơ cũng không ngờ, một cái liếc mắt này, lại là lần gặp cuối cùng.
Như là vận mệnh chú định, ngày ấy đến khuya hắn làm cách nào cũng không thể đi vào giấc ngủ, ngồi luyện chữ, biểu đạt bất an trong lòng.
Nửa đêm, mọi nơi đều là im ắng.
Tiếng chuông nặng nề vang vọng toàn bộ hoàng cung.
một tiếng, hai tiếng, ba tiếng.
Bút trong tay rơi xuống giấy tuyên thành, mực nước nhiễm một tảng lớn.
Trong lòng Tiêu Dục Hành mơ hồ đoán được chuyện gì xảy ra, nhưng hắn không dám tin tưởng, cầu xin chỉ là nhầm lẫn.

Nhanh chóng chạy ra ngoài, đi chưa được mấy bước, thì thấy cả hoàng cung được thắp đèn sáng trưng. Không gian rộng lớn yên tĩnh lập tức ầm ĩ lên, tiếng la, tiếng khóc đan xen ở bên nhau.
Tiêu Dục Hành thấy Trương Đức Phúc chạy tới, miệng ở động đậy.
Đột nhiên hắn không nghe được âm thanh gì, thế giới yên lặng đến đáng sợ.
Trương Đức Phúc chạy đến trước mặt hắn, quỳ xuống, không ngừng trào ra nước mắt, gương mặt bi thương, ánh mắt đau khổ.
Tiêu Dục Hành muốn mở miệng, giọng nói lại đột nhiên tắt hẳn, phát không ra âm thanh.
"Thái Tử, qua đời."
Đột nhiên âm thanh lại về tới thế giới của riêng hắn, trên dưới hoàng cung đều vang vọng bốn chữ này.
Hết chương 59

Chương 60: Chương 60:

Lúc mở mắt ra đã không biết thời gian trôi qua bao lâu, mẫu phi ngồi ở trước giường, gắt gao nắm chặt tay hắn.
"Tỉnh, tỉnh, điện hạ rốt cuộc tỉnh." Trương Đức Phúc vui mà khóc.
Tiêu Dục Hành mới vừa ngồi dậy, đã bị mẫu phi kéo vào trong lòng.
Rõ ràng mẫu phi không nói gì, nhưng hắn lại nghe được giọng nói đầy bi thương của nàng: "Con ta, con của ta, rốt cuộc tỉnh. Ta đã mất hoàng huynh của con rồi, nếu ngay cả con cũng không có..."
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Hắn lại nhìn Trương Đức Phúc, ông ta chỉ đang lau nước mắt, miệng không có động, nhưng tiếng cầu nguyện cảm ơn thần thánh lại rõ ràng truyền thẳng vào trong tai hắn: "A di đà phật, Bồ Tát phù hộ, điện hạ rốt cuộc tỉnh. Ngài ấy đã ngủ suốt nửa tháng, cảm tạ Bồ Tát phù hộ."
Hắn còn chưa biết chuyện gì đã và đang xảy ra với bản thân mình, thì thấy mẫu phi buông hắn ra, nhìn thẳng vào mắt hắn, nói: "Hành nhi, ngày sau, bất kỳ kẻ nào, con đều không thể tin bất kỳ kẻ nào, biết không?"
Gần từng chữ một, kèm theo dòng nước mắt không ngừng lăn xuống.
Sau những ngày ấy, hắn đã biết năng lực kỳ lạ này là gì, hắn có thể nghe được tiếng lòng của những người khác.
Người bề ngoài nhìn như tỷ muội ruột thịt kia, lúc nào cũng cẩn thận chăm sóc, lại là kẻ âm thầm sai sử người ngày ngày trộn lẫn thuốc độc vào trong chén thuốc của Thái Tử.
Ám vệ trung tâm như một, thề sống chết đi theo chủ nhận, lại vì quyền lợi mà dẫn gấu vào trong khu vực săn bắn.

Phụ hoàng bề ngoài dịu dàng tràn ngập tình phụ tử, bởi ra mệnh cách của Hoàng huynh ngăn cản số mạng của ông ta, lại có thể tự tay giết con ruột của mình bằng một chén canh.
Yêu ma quỷ quái, đều thua xa lòng người hiểm ác.
Mà người giữ khư khư địa vị Hoàng hậu trong hậu cung, chẳng khác nào trang trí kia. Vị Hoàng Hậu tồn tại trên danh nghĩa, nhưng lúc nào cũng chèn ép ức hiếp làm mẫu phi của hắn đau khổ rất nhiều năm. Trước lúc dầu cạn đèn tắt, lại giao cho bọn họ toàn bộ chứng cứ trải qua nhiều năm khổ tâm thu thập tới.
"Ta... Ta..." Một câu cuối cùng bà ta cũng không có cơ hội nói ra, nhưng Tiêu Dục Hành lại nghe được rõ ràng.
Bà ta làm tất cả là vì công chúa nhỏ bị chết yểu của mình, người Phụ hoàng đáng kính kia vì vận mệnh của bản thân mà nhẫn tâm dìm chết nữ nhi của mình để tế trời.
"Hoàng Hậu nương nương, thù của công chúa ta sẽ thay ngài báo." Tiêu Dục Hành nói vô cùng trịnh trọng.
Những năm tháng sau đó, hắn cũng vẫn luôn thực hiện lời hứa hẹn kia.
Thận trọng đi từng bước, hết sức cẩn thận. Thế lực của hắn ngày càng lớn mạnh, cánh chim ngày càng đầy đặn cứng cáp. Tuy rằng đều ở nơi tối tăm, nhưng tấm lưới này hắn đã dệt nhiều năm nay, sớm đã kín không kẽ hở.
Cái ghế Trữ quân treo không nhiều năm, hoàng tử thích hợp cũng chỉ có hắn, Tấn Vương và Khang Vương.
Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cấm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản . Thường bản sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.
Khang Vương là con của Thục phi được hoàng đế yêu thương, đây là điều mà mọi người đều biết, nhưng cuối cùng, người bước lên vị trí kia lại là con của Quý Phi.

Phụ hoàng của hắn mê đắm Vu thuật, nhiều năm qua ăn sống kể đan dược, cơ thể đã sớm rách nát, hiện nay chỉ còn dư một hơi để sống.
Mẫu phi ngồi ở mép giường, tuy đầu tóc có sợi bạc, nhưng dung mạo vẫn còn trẻ. Cẩn thận đút từng muỗng thuốc một đưa vào bên miệng hắn, lại bị hắn run tay hất ra.

Quý Phi cũng không giận, một lần nữa cưỡng ép hắn uống.
"Tại sao Bệ hạ không uống, đây là loại thuốc năm đó ngài tặng cho Thái Tử, ngài cũng đút từng muỗng một cho hắn. Bệ hạ chậm chạp chưa lập Trữ quân, làm bao nhiêu người đều nhớ thương cái ghế đó, thật là đáng giận!"
Tuy Quý Phi tươi cười, nhưng giọng điệu lại lạnh thấu xương.
"Thục... Thục..."
"Bệ hạ tính nói Thục phi sao?! Trời, thần thiếp quên nói cho bệ hạ biết, nàng ta thông đồng Vu sư, nhúng tay vào triều chính, dâm loạn hậu cung, ba ngày trước Thục phi sợ tội tự sát rồi."
"Ngươi!" Hoàng đế còn muốn nói gì đó, thì lại bị Quý Phi đút hết chén thuốc vào miệng.
"Bệ hạ, mười năm trước Thái Tử chắn "chân mệnh thiên tử" của ngài, cho nên ngài muốn hắn chết. Huynh trưởng của ta cản trở "con đường tu tiên" của ngài, cho nên ngài thông đồng Đột Quyết chém đôi người hắn ngay trên chiến trường. Mà hiện tại, ngài cũng cản trở số mệnh "chân mệnh thiên tử" Hành nhi của thần thiếp, ngài bảo thần thiếp nên làm sao bây giờ?"
Hoàng đế nằm trên giường, bệnh nặng nói không nên lời, chỉ mở to hai mắt nhìn, thở phì phò thật mạnh, cuối cùng không gian dần dần bình lặng.
"Hành nhi, mẫu phi xin lỗi con, sau này chỉ còn mình con trên đời, mẫu phi quá mệt mỏi..." Tiên đế mất không đến ba tháng, Thái Hậu cũng chịu đựng không nổi đi theo, các thái y quỳ đầy đất, tất cả đều bất lực.
"Tìm một người thật lòng yêu thương con, đừng ở vậy có một mình, biết chưa?" Bà cố gắng nói một câu cuối cùng, cười, duỗi tay xoa mặt Tiêu Dục Hành.
Bà có quá nhiều, quá nhiều lời muốn nói, nhưng lại không còn kịp rồi. Sai lầm của nàng, lại hại thảm hai đứa con của mình. Nhẫn nhục phụ trọng ngần ấy năm, thù, bà đã báo...
Đến cuối cùng mới phát hiện, Hành nhi của bà đã lâu chưa từng vui vẻ.
Có quá nhiều, quá nhiều điều không cam lòng, nhưng đã không còn kịp rồi.
Bàn tay xoa mặt hắn chậm rãi buông xuống, Tiêu Dục Hành muốn nắm lấy, nhưng lại không kịp.
Lẳng lặng nhìn một hồi lâu, hắn đứng dậy, trên mặt không xuất hiện bất kỳ thay đổi nào, không chút cảm xúc, giọng bình tĩnh, chậm rãi nói ra: "Thái Hậu, đã đi."
Tiếng khóc vang vọng nơi nơi.
Nhưng chỉ là đứng đó nhìn, giống như một người ngoài cuộc.

Trương Đức Phúc ở gần nhìn thấy rõ ràng, ngón tay dưới ống tay áo rộng dày nặng kia đang run rẩy, mở miệng thở dốc lại nói không ra câu an ủi nào.
Nhìn bóng dáng từ phía sau, dường như trên đời này chỉ còn mỗi hắn, cứ vậy mà ôm nỗi cô đơn sống qua ngày.
Nửa đêm luôn là giờ giấc đa sầu đa cảm, Trương Đức Phúc nhớ tới chuyện cũ, khóe mắt cũng nhịn không được ươn ướt.
"Trương công công, bệ hạ ăn gì chưa?" Cố Linh Quân chợt nhớ tới, đột nhiên hỏi.
"Còn chưa có dùng cơm trưa."

"Vậy phải nấu chút cháo mới được, tỉnh lại khả năng sẽ rất đói..."
"A, dạ, để lão nô đi sai người làm." Trương Đức Phúc dùng tay áo lau chùi nước mắt.
Nhưng cũng may là hiện tại Bệ hạ nhà ông đã có Quý Phi.
Trương Đức Phúc mới đi ra ngoài không bao lâu, Cố Linh Quân thấy mí mắt người đang nằm trên giường chớp chớp, chậm rãi mở ra, bốn mắt vừa lúc giao nhau.
"Bệ hạ tỉnh rồi!"
Cố Linh Quân hưng phấn hô lên: "Ngài có khát không? Uống chút nước nha, có đói không? Vừa mới gọi người đi nấu cháo, một chút nữa mới có, ngài cố chịu một chút nha!"
Tiêu Dục Hành ngồi dậy, giữ hai bàn tay đang múa may vì quá hưng phấn của nàng.
"Nàng chỉ cần ngồi yên tại đây với trẫm là được." Giọng của hắn còn mang theo khàn khàn mới vừa tỉnh ngủ.
Cố Linh Quân nhịn không được miên man suy nghĩ.
Nàng có chút hối hận, tại sao vừa rồi nàng không ghé vào mép giường ngủ gật, lẳng lặng nắm tay hắn, để hắn vừa cử động, lúc đó nàng sẽ giật mình hoảng hốt, vui mừng ngẩng đầu. Tình tiết phim thần tượng có một không hai vậy mà nàng lại bỏ lỡ.
Nhất định là ban ngày ngủ nhiều quá, nên giờ không buồn ngủ chút nào...
Haizz, thật là đáng tiếc!
Thấy Tiêu Dục Hành dùng ánh mắt nặng nề nhìn mình, Cố Linh Quân mới nhớ tới, bí mật của riêng hai người bọn họ.
Cố Linh Quân dở khóc dở cười, yếu ớt kêu: "Bệ hạ."

"Nàng sẽ gạt trẫm sao?" Tiêu Dục Hành đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.
Cố Linh Quân cẩn thận quan sát biểu cảm của hắn, suy đoán hắn là gặp ác mộng, sắc mặt vẫn có chút tái nhợt.
"Bệ hạ có năng lực kia, thần thiếp làm sao có thể lừa ngài được."
"Nếu như không có năng lực đó thì sao?"
Cố Linh Quân cẩn thận suy nghĩ, nói: "Đó là lừa tài, lừa sắc hay là lừa tình. Tài? Thần thiếp có thừa, tận ba cung điện! Sắc? Thần thiếp cũng rất xinh đẹp! Tình? Có ăn được miếng nào đâu mà bảo bị lừa... " Nói câu cuối cùng nàng xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, giọng cũng càng ngày càng nhỏ.
Tiêu Dục Hành nhìn nàng một hồi lâu, không nói gì, trong điện yên tĩnh chỉ có âm thanh ngọn nến đang cháy tí tách.
Nửa ngày hơi hơi cong môi, chậm rãi nói: "Sẽ có cơ hội cho nàng lừa."
Dù Tây Bắc không ngừng xảy ra bạo động, nhưng cày bừa vụ xuân lại là sự kiến lớn trong năm, được tổ chức rất long trọng náo nhiệt. Từ xưa, đây là một sự kiện lớn, thời gian xuân phân, hoàng đế đích thân gieo trồng hạt giống, toàn dân được mùa.
Số lượng xe ngựa lộc cộc chạy tới nơi diễn ra tế trời, lưu lại từng dấu vết bánh xe nông cạn không đồng nhất.

Hoàng đế dẫn dắt triều thần gieo trồng hạt giống, vì chưa lập Hậu, cho nên nghi thức dành riêng cho Hoàng Hậu rơi vào trên tay Cố Linh Quân, người hiện giữ chức vị Quý Phi lớn nhất trong hậu cung.
Sự kiện này diễn ra cũng không phức tạp như trong tưởng tượng của nàng, chỉ là vài nghi thức vụn vặt, hoàn thành trong mấy canh giờ. Đang chuẩn bị trở về cung, thì phía chùa Thiên Lộ truyền đến tin, lão chủ trì viên tịch.
Chùa Thiên Lộ vốn chính là chùa miếu thuộc về hoàng gia.
Tuy nói tiên đế tin vào Vu thuật, bỏ phế một khoảng thời gian. Nhưng khi bệ hạ đăng cơ, lại khôi phục địa vị như ngày xưa. Mà trong đó, lão chủ trì từng chứng kiến sự hưng thịnh cả bốn triều đại, ngày trước cũng từng là Trấn quốc đại tướng quân, là thầy dạy võ, binh pháp cho cữu cữu ruột của Hoàng đế.
Tận mắt chứng kiến huynh đệ vào sinh ra tử với mình lần lượt chết trên lưng ngựa, thê nhi cũng bị hãm hại. Nhà còn đó, nhưng lại trống không vắng lặng, ông hổ thẹn với thê nhi, nên xuất gia vào chùa tu hành, xóa bớt tội nghiệp trên người.

Tất nhiên là địa vị không giống bình thường.
Từ tế đàn đến chùa Thiên Lộ cũng không xa mấy, Tiêu Dục Hành nóng lòng, mang theo một bộ phận binh lính cưỡi ngựa chạy đến chùa Thiên Lộ.
Cố Linh Quân vừa tới chân núi đã nghe được tiếng kinh phật do các thầy trong chùa niệm, càng bước lên bậc thang, càng nghe rõ ràng.
Giống như lần trước, đương nhiệm trụ trì đứng chờ sẵn ở trước cửa yên lặng chờ bọn họ: "A di đà phật, sư phụ sớm dự đoán được sẽ có khách quý đến, không ngờ đó lại là bệ hạ và nương nương."
Gương mặt Trụ trì mang theo ý cười ấm áp, cũng không có cảm xúc bi thương, Cố Linh Quân nghĩ xong những lời an ủi, thấy vậy cũng không biết làm sao.
"Sinh tử luân hồi, sư phụ đã thông thấu, Quý Phi không cần ưu thương."
Ngược lại bị xem thấu tâm sự, còn được an ủi.
Cuối cùng, bọn họ vào trong thắp một nén nhan cho lão trụ trì, Cố Linh Quân vào thiện phòng nghỉ ngơi, Tiêu Dục Hành lại không biết đi nơi nào.
Chùa Thiên Lộ có khu vực thiện phòng dành riêng cho người nhà Hoàng gia ở lại nghỉ ngơi, cây trúc phủ kín bốn phía, thỉnh thoảng truyền đến tiếng gõ mõ. Sâu trong rừng trúc, có một sư thầy nhắm hai mắt, vừa niệm kinh vừa gõ mõ, nghe có tiếng bước chân, dừng động tác lại.
Người tới ngồi đối diện với sư thầy, nhìn một hồi lâu mới mở miệng hỏi: "Sư thầy Tuệ Nhân tìm trẫm có chuyện gì?"
"Sư thầy Tuệ Nhân", "Trẫm" hai từ cường điệu thân phận của hai người.
Người kia vẫn luôn mỉm cười yên lặng không nói, chỉ là nhìn hắn, lại như là thông qua gương mặt này nhớ lại điều gì trong quá khứ.
"Hoàng Thượng đã trưởng thành không ít." Trên đời này, sợ là không có ai dám nói như vậy.
"Cữu cữu đã là người trong cửa Phật, không biết tìm ta tới có chuyện gì?"
Trước nay đều là như vậy, rốt cuộc vẫn là Tiêu Dục Hành giơ tay chịu thua.
Tuệ Nhân xoay từng hạt châu làm bằng gỗ được xâu thành vòng đeo tay, nửa ngày mới lấy từ trong người ra một quyển sách.
"Lúc sư phụ còn sống trên đời từng cười ta "thân ở cửa Phật lòng hướng bên ngoài", thật sự là nói không sai. Nhiều năm như vậy, tuy ta quy y cửa Phật, ăn chay niệm kinh, nhưng trong lòng một khắc cũng chưa từng yên tĩnh quá. Nói vậy chắc con cũng tra được mật thất trong phủ Tấn Vương."
"Đúng vậy."
"Lúc Bệ hạ ban thưởng cho ta phủ đệ đó, ta đã phát hiện, khi ấy nổi lên lòng

nghi ngờ, mấy năm nay cũng tìm hiểu, thật sự là để ta phát hiện một ít thứ tốt."
Cũng không vô nghĩa, nói thẳng vào vấn đề chính, đưa quyển sách kia cho Tiêu Dục Hành, vừa lật từng trang giấy, vừa giải thích: "Dọc theo bờ sông Đào, tuyến bảo vệ chủ chốt của thành Tây, một đường đi thẳng về phương Bắc, cách ba nhà dân, sẽ có một đoạn đường hầm mật đạo."
"Nhưng cách một đoạn lại có nhiều ngã rẽ, bởi vì nó nằm dưới nhà dân, cho nên rất khó bị phát hiện. Nếu vào mật đạo, trong tay không có bản đồ, cũng rất khó tìm được đường ra ngoài. Mà cuối con đường mật đạo này, lại thông thẳng tới..." Ngón tay di chuyển ở trên bản vẽ.
"Hoàng cung." Ngón tay Tiêu Dục Hành gõ nhẹ trên bàn trà gỗ, như là tự hỏi cái gì đó.
Không đợi hắn phản ứng, Tuệ Nhân còn nói thêm: "Cần vương sẽ hành động trong khoảng thời gian chiến loạn này, bệ hạ chuẩn bị tốt tinh thần đi là vừa."

Tiêu Dục Hành dừng tay lại, liếc mắt nhìn người trước mắt.
Trong nháy mắt, cảm thấy người ngồi ở trước mắt này, không phải sư thầy lương thiện, mà là chiến thần giết địch trên chiến trường ngày xưa, là một vị tướng giỏi bày mưu lập kế, tiếng tăm lừng lẫy của Đại Chu. Bọn họ không phải ở chùa miếu, mà là trên chiến trường người ngựa đao kiếm, bên tai hình như có gió bão thổi qua, thổi sạch bụi cát ngàn dặm.
Nhưng mà cũng chỉ trong một cái chớp mắt, Tuệ Nhân lại cúi đầu xuống, nhẹ niệm câu: "A di đà phật."
"Hoàng Thượng thông tuệ hơn người, nói vậy đã sớm nhìn thấu. Sư phụ có một lời nhờ ta nói lại cho bệ hạ, cơ duyên đã đến, khúc mắc đã giải chưa."
Cảnh xuân buổi sáng trên núi, đều là một mảnh xanh um tươi tốt.
Cố Linh Quân nghĩ gì đó, nghĩ đến mê mẩn, ngay cả Tiêu Dục Hành khi nào tới ngồi cạnh bên người, nàng cũng không biết. Bị tiếng chuông to vang hùng hậu trong chùa làm bừng tỉnh, mới hồi phục tinh thần lại.
"Bệ hạ." Cố Linh Quân nhất thời hoảng loạn, trượt chân, thiếu chút nữa vướng ngã, may là người kế bên nhanh tay đỡ kịp.
"Nghĩ cái gì mà đến mức xuất thần như vậy?"
Tim của Cố Linh Quân bắt đầu gia tốc, người ở trong chùa, còn là linh hồn từ nơi khác chiếm lấy cơ thể người khác, không sợ mới mà lạ. Sợ bị Phật Tổ phát hiện thân phận thật sự, trục xuất khỏi nơi này...

"Bệ hạ, ngày còn nhớ bí mật đêm đó thần thiếp nói với ngài không? Ngài, ngài có tin..." May là bên cạnh có người để giải bày.
"Tin hay không tin thì như thế nào?" Tiêu Dục Hành ngắm nhìn phương xa, nhàn nhạt nói.
"Bệ hạ không thấy sợ hả, chuyện ma quỷ như thế..."
"Vậy còn nàng, nàng sợ trẫm không?" hắn hỏi ngược lại.
Cố Linh Quân vâng theo suy nghĩ thật sự trong lòng, lắc lắc đầu.
"Trẫm cũng vậy."
Cố Linh Quân ngạc nhiên, quay đầu nhìn hắn, chỉ nghe hắn lại nói tiếp: "Cần gì phải chấp nhất mấy chuyện đó, quan trọng là hiện tại."
Giọng Cố Linh Quân hơi run: "Hiện tại thì sao, có khi cũng là mơ thì sao?!"
"Vậy cũng là giấc mơ của hai chúng ta."
"Vậy nguyện giấc mơ này vĩnh viễn không cần tỉnh." Cố Linh Quân như trút được gánh nặng, thở dài một hơi, mỉm cười nói.
Sau khi từ chùa Thiên Lộ trở về, Cố Linh Quân loáng thoáng cảm giác được "Mưa gió sắp đến", đã nhiều ngày không thấy bóng dáng Tiêu Dục Hành. Hôm nay, nàng vẫn sinh hoạt như ngày thường, muốn đi tìm Liễu Phiêu Phiêu tống cổ thời gian.
Đi đến một nửa lại đụng phải tiểu thái giám dưới trướng Trương Đức Phúc, ngày thường hay phái hắn tới đưa tin tức này nọ, cho nên Cố Linh Quân cũng có chút ấn tượng với tiểu thái giám này.
"Nương nương, bệ hạ đang tìm ngài." Thấy trên mặt nàng cũng vui vẻ, vội nói.
"Làm gì?"
"Nương nương đi cùng tiểu nhân sẽ biết." Tiểu thái giám xoay người, bước nhanh về phía trước.
Cố Linh Quân không nghi ngờ, cũng vội vàng đuổi theo.
Hết chương 60

Chương 61

Người xưa có câu "Thời buổi rối loạn", mà mùa xuân này, Đại Chu cũng không còn an bình như năm ngoái.

Tây Bắc bùng nổ dịch bệnh chưa xử lý xong, phương Nam lại nổi lên phản loạn.

Cần vương đi về phương Nam quyên góp vàng bạc, mua lương thực vật phẩm, được lòng dân chúng. Bắt đầu đi về phương Bắc, lại gặp phải chìm thuyền, lương thực, vàng bạc trên thuyền đều nằm dưới đáy sông, quân lính đi theo hộ tống cũng bị diệt không còn một ai sống sót.

Bá tánh nghe tin đau lòng nạn nhân, nhưng không lâu sau lại có người phát hiện, đống lương thực vàng bạc kia lại xuất hiện ở trong kho của quan phủ.

Mà lúc này, lại truyền đến tin tức, tình hình phương Bắc càng thêm nghiêm trọng, lương thực đợt đầu đáng lý ra nên xuất hiện từ sớm, nhưng đến giờ phút này lại chậm chạp chưa tới. Sư gia quan phủ nhìn không vừa mắt, lén nói ra chân tướng.

Chẳng lẽ trên dưới triều đình đều là quan tham.

Nhân gian lưu truyền câu nói "Phá tan tham lam, bầu chọn minh quân", không mấy chốc đã lan truyền khắp hai miền Bắc Nam. Mọi người muốn bầu chọn Cần vương làm minh quân, người cực khổ đi đến phương Nam quyên góp cho dân bị nạn.

Mà Cần vương lại luôn thoái thác, rất nhiều người khuyên giải, bọn họ khuyên mấy ngày, mới miễn cưỡng đồng ý. Cho dù như thế, hắn ta cũng luôn mãi cường điệu, không thể gây thương tổn cho bá tánh vô tội, cũng

đừng sử dụng bạo lực ép Hoàng thượng nhường ngôi, phải dùng lý lẽ thuyết phục...

Trong lúc nhất thời, có người xưng "Cần vương" là "Hiền Vương".

Mà nhân vật chính "Hiền Vương" trong miệng người đời lại đang thưởng thức chén trà trong một tòa biệt viện nhỏ nào đó, nghe Mạc Ất Sa khen tặng: "Vương gia quả thật cao tay, bá tánh ngu muội, tùy tiện lừa gạt là tin ngay, càng ngày khoảng cách sự nghiệp lớn của chúng ta lại càng gần thêm một bước."

Cần vương cũng lộ ra ý cười, hỏi ngược lại: "Phía các ngươi chuẩn bị thế nào?"

"Vương gia yên tâm, Cố Tông Võ và Cố Tranh đều bị người của ta nơi đó bám chân, không thể rời khỏi Tây Bắc ngay được, cho dù dùng võ lực thì cũng vô dụng."

"Hai người này đều là hồ ly, cẩn thận một chút."

"Vương gia nói đúgn, chỉ là Quý Phi nương nương... Nên xử trí như thế nào?"

"Đã đến đây được mấy ngày, cũng cần phải nói chuyện." Cần vương nói xong buông chén trà, đứng lên, đi vào một nơi được canh giữ nghiêm ngặt.

Một căn phòng nằm chính giữa được khóa rất kỹ, cửa sổ bị đóng chặt, chỉ để lại mấy cái lỗ nhỏ thông khí. Vào bên trong, căn phòng được trang hoàng xa hoa.

Cần vương nhìn một bàn thức ăn còn nguyên vẹn, cười nói: "Nương nương cần gì phải làm khổ chính mình, ngài tuyệt thực như vậy, kêu bổn vương làm sao nói chuyện với Cố tướng quân được."

Nữ nhân ngồi dựa vào mép giường, sắc mặt có chút tái nhợt, giọng cũng có chút khàn khàn: "Cần vương cần gì phải diễn tuồng kẻ điên nằm mơ, sớm dập tắt dã tâm này đi, kết cục của kẻ tạo phản ra sao... Ngươi cũng rất rõ

ràng."

Nghe vậy, Cần vương chỉ cười: "Tạo phản?! Không phải! Ai nói bổn vương tạo phản."

"Bá tánh đều ở kêu "Phá tan tham lam, bầu chọn minh quân", bổn vương chỉ là bị buộc bất đắc dĩ, bị đẩy lên trên thôi. Bổn vương là vì nước vì dân, tấm lòng có trời chứng giám. Nương nương mất tích nhiều ngày, có thấy bệ hạ sốt ruột tìm người không?"

"Nương nương cũng chỉ là quân cờ bị người lợi dụng. Tiêu Dục Hành làm sao xứng có được tình cảm chân thành của nương nương."

"Cố Linh Quân" lại chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

"Nếu nương nương thật sự rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, nương nương thật sự không muốn viết thì bổn vương cũng không phải không có cách xử lý. Không biết, nếu Cố tướng quân nhìn thấy ngón tay của ngài thì sẽ có cảm tưởng như thế nào?" Sắc mặt Cần vương lạnh xuống, nửa uy hiếp nói.

"Cố Linh Quân" lại là quay đầu sang nơi khác, nghiêm túc đánh giá liếc mắt hắn một cái: "Vương gia thật sự cho rằng bản thân thắng chắc rồi sao!"

Trong lòng Cần vương đột nhiên cảm thấy bất an: "Ngươi nói vậy là có ý gì?"

Người nửa nằm nửa ngồi trên giường nhắm mắt xoay đầu, không hề để ý tới.

****

"Nương nương, đến lượt ngài." Quân cờ đen dừng ở trên bàn cờ, lại ăn luôn mấy quân cờ trắng.

"Không có nương nương gì ở đây hết, không phải Quý Phi đã bị Cần vương bắt cóc trói đi mất rồi sao?!" Cố Linh Quân nhíu mày, đau đầu nghĩ nước cờ

tiếp theo.

Ngày ấy Tuệ Nhân nhắc tới đường hầm, Tiêu Dục Hành nghĩ ngay tới việc này.

Đường hầm hẹp dài, nếu phái một đám thích khách chỉ sợ không dễ di chuyển. Nhưng nếu chỉ có một người thì dễ dàng hơn nhiều.

Đến nỗi người kia là ai, nghĩ bằng đầu gối cũng biết.

Cho đến nay, Cần vương cũng vẫn không muốn buông tha "Quân cờ" mang tên Cố Linh Quân.

Lúc còn ở Chùa Thiên Lộ, Tiêu Dục Hành đã nhanh chóng quyết định cho người dịch dung thành Quý phi quay trở về cung, mà chân chính Cố Linh Quân vẫn luôn ẩn núp ở trong chùa.

Được bảo hộ vô cùng chặt chẽ, suốt ngày ở trong phòng ăn rồi nằm, thật là nhàm chán. Khi Tuệ Nhân nói nếu nàng chơi cờ vây thắng hắn thì sẽ kể một câu chuyện xưa cho nàng nghe.

Cố Linh Quân lập tức đồng ý.

Hắn là cữu cữu ruột của Tiêu Dục Hành, hơn nữa xem tình huống, "Chuyện xưa" mà hắn kể, chắc chắn sẽ không đơn giản chỉ là "truyện cổ tích".

Cố Linh Quân tập trung tinh thần, nhưng năm ván nàng chưa thắng ván nào.

Thấy số lượng quân cờ trắng không còn mấy con trên bàn cờ, Cố Linh Quân mò mò tìm tìm trong hủ cờ của mình, nhưng đã không còn quân nào, biểu tình uể oải hiện rõ trên mặt. Giọng điệu thương lượng: "Có thể hé mở chút chút "chuyện xưa" này hay không, một chút xíu thôi cũng được."

Cố Linh Quân cười he he: "Để tạo động lực ấy mà, có như vậy ta mới có mục tiêu, vùi đầu học tập thêm kiến thức, tích lũy kinh nghiệm đánh thắng ngài...

Năn nỉ đó! Đợi khi nào ta thắng, ngài lại nói toàn bộ, có được không?!"

Tuệ Nhân đầu tiên là ngạc nhiên, ngay sau đó nở nụ cười: "Được, vậy nói cho ngài một chút."

Như là rơi vào hồi ức, ánh mắt nhìn về phía nơi xa: "Trước kia, có một cô nương, mẫu thân qua đời từ sớm. Tuy rằng có phụ thân và hai vị ca ca, nhưng những việc từ trên xuống dưới trong nhà đều dựa vào nàng, còn phải chăm sóc cho đệ đệ mới sinh chưa được bao lâu. Còn tuổi nhỏ, xử sự ổn trọng chẳng khác nào người trưởng thành."

"Nàng xuất thân con nhà võ, mất mẫu thân từ sớm, người trong dòng họ thưa thớt, ít qua lại nên không có ai đứng ra dạy nàng thân làm nữ tử phải học những gì. Thêu thùa may vá, công dung ngôn hạnh, nàng đều không biết tới đó là thứ gì, nàng chỉ biết cưỡi ngựa, bắn cung, chơi với đao kiếm."

"Tới độ tuổi phải lấy chồng, ấy vậy mà không có một ai tới cửa cầu hôn. Sau đó nàng gặp một người nam nhân, người này đối xử với nàng dịu dàng ấm áp, tôn trọng nàng, còn rất che chở chăm sóc cho. Dù nam nhân kia đã có thê thiếp, nàng cũng không để ý người nhà ngăn cản, cứ thế mà gả cho hắn."

"Thân phận của người nam nhân này có chút đặc biệt, là một hoàng tử, nhưng không được quan tâm. Muội muội gả qua đó, đương nhiên phụ thân và hai vị ca ca nhất định phải giúp nàng sống an nhàn hạnh phúc."

"Phụ thân và hai vị ca ca của nàng cố gắng lập rất nhiều chiến công, địa vị của nam nhân kia cũng đi theo dâng lên, cuối cùng bước lên ngôi vị hoàng đế. May mắn chính là, hắn vẫn yêu thương chăm sóc cho nàng, bọn họ còn có hai nhi tử."

"Nhưng địa vị đã củng cố, nam nhân kia bắt đầu kiêng kị thế lực gia tộc của nàng. Cuối cùng trải qua một hồi âm mưu, đương nhiên là phụ thân và hai vị ca ca của nàng ấy thắng, đánh bại âm mưu hiểm độc của nam nhân kia."

"Nhưng làm sao nam nhân kia có thể chịu được khuất nhục như thế, hắn lại

hạ lệnh phái một đội quân khác tới tàn sát bá tánh trong thành. Đương nhiên là phụ thân và hai vị ca ca của nàng ấy phản đối, chống lại, nhưng lại bị nam nhân lấy tánh mạng của nàng ấy và hai đứa cháu uy hiếp."

"Ba người bọn họ bị buộc bất đắc dĩ, chỉ có thể từ bỏ chống cự. Nhưng một vị ca ca của nàng ấy không đành lòng nhìn dân chúng chết trước mắt mình, lén quay trở về kinh thành cứu muội muội và hai đứa cháu ngoại. Kết quả, bị thân tín hãm hại chết ngay ngoài cửa thành."

"Mà khi phụ thân nàng ấy nghe tin dữ này, từ dạo đó, một bệnh không dậy nổi, không lâu cũng mất đi."

Cố Linh Quân yên lặng nghe xong nửa ngày, biết "nàng ấy", chính là mẫu thân của Tiêu Dục Hành: "Ngài là bởi vì hổ thẹn với những bá tánh chết thảm trong thành, cho nên mới cạo tóc xuất gia."

"Bởi vì bản thân yếu đuối, cho nên làm ra quyết định sai lầm. Bảo vệ không được bá tánh vô tội, cuối cùng cũng bảo vệ không được huynh trưởng của Hành nhi."

"Đây cũng không phải hoàn toàn lỗi của ngài, lúc ấy..." Cố Linh Quân suy nghĩ nửa ngày, cũng nghĩ không ra lời an ủi nào.

"Bá tánh trong thành trì bị tàn sát năm đó, cũng chính là nơi bùng phát dịch bệnh nặng nề nhất."

Cố Linh Quân lặng im một lát, rùng mình nói: "Cho nên, Cẩn Vương dùng một loại phương pháp khác tàn sát hết dân trong thành để giấu giếm việc làm năm đó của Tiên Đế."

Mấy ngày trước nàng mới biết tin, dịch bệnh bùng phát không phải do thiên tai lũ lụt, mà là do người gây nên. Vì d ục vọng quyền lợi trước mắt, dùng mấy chục ngàn mạng người để làm nền móng xây dựng danh tiếng.

"Đồng dạng là Quý Phi, ngài và mẫu thân của Hành nhi không giống nhau. Cố tiểu tướng quân là anh hùng thiếu niên, không yếu đuối dễ thỏa hiệp

giống như ta mấy chục năm trước." Không biết kết quả ra sao, hắn nói đến vô cùng chắc chắn.

Xuân thành nằm ở phía bắc Hà Tây, đi thêm một chút sẽ đến địa phận biên giới Đột Quyết.

Ngày xưa này được xưng là Giang Nam phía Tây, hiện giờ lại biến thành địa ngục nhân gian, khắp nơi đều là xác chết. Bọn họ không biết có thể căng mình thêm bao lâu nữa, nhưng tòa thành này lại vô cùng yên tĩnh, ra không được, cũng không thể vào.

"Các hương thân, mọi người phải chống đỡ, Cố tướng quân sẽ trở về cứu chúng ta." Một ông lão đang ra sức kêu to đến khàn tiếng. Nhưng lại không người đáp lại.

Hét hết nửa ngày, rốt cuộc hắn cũng từ bỏ, quỳ rạp xuống đất, một hàng nước mắt chảy dài trên gương mặt già nua. Không biết qua bao lâu, một đứa trẻ đột nhiên kích động đứng lên, chỉ vào hướng cửa thành.

"Là lá cờ của quân đội, là cờ quân đội!"

Ông già xoay người, nhìn thấy trên tường thành đột nhiên dâng lên một lá cờ quân đội, bị gió thổi bay phất phới, mà cánh cửa thành đóng chặt đã lâu, rốt cuộc chậm rãi mở ra.

Tuy là mùa xuân, nhưng thời tiết ở Hà Tây vẫn có chút thấp. Gió lạnh điên cuồng thổi qua, hạt cát đánh vào trên mặt khá đau. Tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng bọn họ không thể không chiếm đánh Đại Chu thêm một lần nữa.

Lần này cũng vẫn Cố Tranh, tiểu Diêm vương của quân đội nhà họ Cố.

Hai nước đánh nhau, nhưng quân lính còn chưa đấm đá thì đã có không ít sợ hãi muốn rút lui.

Vị tướng quân dẫn đầu đoàn quân Đột Quyết trên mặt có một vết sẹo dài

đáng sợ, thấy thế vung roi ngựa lên, tức giận hét lớn: "Thằng ranh con Cố Tranh đó có cái gì mà đáng sợ, không phải hiện tại còn không dám ra ứng chiến? Ai xung phong chặt được đầu hắn, thưởng chục ngàn lượng vàng."

Lời này vừa nói ra, đã làm toàn quân Đột Quyết xôn xao, đồng thời vang lên nhiều âm thanh binh khí va chạm vào nhau.

Phía Đại Chu cũng xuất hiện biến động, binh lính phân hướng hai bên sườn, chừa ra một đường đi ngay giữa. Có mấy ngàn người nối đuôi nhau mà ra, điều không ngờ đó là quân phục của bọn họ giống với binh lính Đột Quyết.

Có hai con ngựa đi tuốt phía trước, người mặc áp giáp màu đen, không ai khác chính là Cố Tranh. Mà hắn lại không nói một lời, nghiêng người trịnh trọng lễ phép làm động tác mời, con ngựa đang cưỡi cũng phối hợp cúi thấp đầu.

Bên cạnh là một người mặc đồ màu đỏ, vô cùng bắt mắt giữa biển cát sa mạc mênh mang, khi nghe nàng mở miệng nói chuyện, mới phát hiện là một nữ tử.

"Là công chúa A Y Mộ!" Có người nhận ra nàng, giật mình hét lớn.

Vị tướng quân Đột Quyết kia híp mắt nhìn nhìn, hét lớn: "Công chúa A Y Mộ, tại sao ngài lại ở đây, tại sao lại đi chung với Cố Tranh."

A Y Mộ làm như không nghe thấy, giơ hổ phù trong tay lên, cất cao giọng nói: "Đây là hổ phù, hỡi đấng nam nhi bộ tộc của ta, theo tổ chế của Đột Quyết, chỉ nghe hổ phù, không nghe tướng soái."

"Ta!"

"Ở tại đây!"

"Hạ lệnh! Buông vũ khí, bỏ gian tà theo chính nghĩa!"

"Ta tuyệt đối sẽ không thương tổn bất kỳ một người nào, đương kim hoàng

đế là thúc phụ của ta, người này giết huynh đoạt vị, lại hạ độc làm ra dịch muốn giết hết bá tánh Xuân Thành, làm việc táng tận lương tâm, trời đất bất dung. Đại Chu hoàng đế xuất binh, trợ giúp ta đoạt lại ngôi vị hoàng đế, thanh trừ gian tặc gây họa cho nước Đột Quyết ta."

Tướng quân phía Đột Quyết giật mình hoảng sợ, làm cách nào cũng không thể đoán được, tấm hổ phù mà bọn họ truy tìm vất vả, lùng sục mọi nơi không thấy, lại đang nằm yên trong tay nàng ta, cắn chặt răng hét lớn: "Theo ta thấy, công chúa đã sớm phản quốc, lại lấy hổ phù giả mạo tới hù dọa mọi người, các huynh đệ, lên, giết hết cho ta!"

Một tiếng mệnh lệnh này của hắn, lại không có người nào nghe lệnh làm theo, binh lính ai ai cũng đều mang biểu tình do dự, nhìn chung quanh.

Công chúa A Y Mộ hiền lành tốt bụng, điều này bọn họ đều biết.

Lúc Bệ hạ vẫn còn sống, công chúa vẫn luôn hoà mình thân thiện với bọn họ, không có nửa điểm tự cao tự đại. Những biến động trong Hoàng thất, bọn họ cũng không phải chưa từng nghe qua.

Công chúa bị đưa đi hòa thân, là điều khiến bọn họ bất mãn nhất sau khi hoàng đệ Bệ hạ lên làm vua Đột Quyết.

Vị tướng Đột Quyết kia nghiến răng nghiến lợi, lại nghe tiếng Cố Tranh nói, người vẫn luôn im lặng nãy giờ: "Nếu chư vị không nghe khuyên bảo, cứng rắn muốn đứng ở phía nghịch tặc, vậy đừng trách quân lính Đại Chu tàn bạo, chúng ta cũng sẽ giúp công chúa A Y Mộ mở đường phục quốc."

Vừa dứt lời, binh lính Đại Chu xếp hàng chỉnh tề đứng ở phía sau đồng loạt hò hét, khí thế ào ào như sóng thần, đất rung núi chuyển.

"Giết!!!"

"Giúp công chúa A Y Mộ phục quốc!!!"

Hết chương 61

Chương 62: Hết Chính Truyện

Cần vương có nghĩ thế nào cũng không ra, rốt cuộc là xảy ra sai lầm ở đâu.

Hắn ẩn núp nhiều năm, cẩn thận từng bước, chính là vì ngày này. Nhưng bọn họ mới vừa khởi binh, còn chưa ra khỏi Cẩm Châu, đã bại trận.

Cố Tông Võ nên túc trực ở Hà Tây, thình lình như Thần từ trên trời giáng xuống. Đương nhiên là không thể so sánh binh lính từng tắm máu chinh chiến sa trường với đám lính được nuôi từ trên núi xuống.

Quân lính phía hắn ngã như rơm rạ, chẳng khác lọt vào bẫy thú. Hắn cẩn thận chọn lựa khu vực đánh trận, thế mà lại trở thành nhà tù bó chân chính mình.

Nhìn thấy Tiêu Dục Hành xuất hiện tại nơi này, Cần vương đã không còn ngạc nhiên nữa, như là trò đùa dai ngày xưa: "Thật không hổ là đứa cháu trai tài giỏi của ta, ngươi biết kế hoạch của ta từ lúc nào?!"

"Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Hoàng thúc, không phải ngài cũng biết trẫm có năng lực kia sao?! Tự nhận đã giấu rất kín kẽ, nhưng chắc ngài nằm mơ cũng không ngờ tới, cái đuôi của ngài đã lộ ra từ mấy năm trước, trẫm để ngươi sống, chính là chờ ngày trừ tận gốc rễ."

Tiêu Dục Hành xuống ngựa, bước lại gần hắn.

Cần vương bừng tỉnh, hắn vẫn luôn cho rằng bản thân đang thắng thế, thì ra chỉ là trò đùa của Hoàng đế, làm hắn sinh ra ảo giác chiến thắng đã nắm chắc trong tầm tay.

"Cố tướng quân mặc kệ Tây Bắc, chạy tới bên này, chỉ vì che chở ngôi vị

hoàng đế của ngươi. Ngươi không sợ làm bá tánh thất vọng, không xấu hổ khi nghe họ hô vang một tiếng yêu dân như con sao?" Cần vương lại quay đầu chất vấn Cố Tông Võ.

"Thứ tiểu nhân vô sỉ như ngươi còn có mặt nhắc tới bá tánh. Ngay từ đầu, Hoàng Thượng đã sớm đào hố chờ ngươi nhảy, ta căn bản không có quay trở về Tây Bắc. Mà những sự kiện bạo động do ngươi tạo ra kia, đã sớm bị xử lý."

"Không có khả năng." Cần vương theo bản năng phản bác, phía Tây Bắc có quân Đột Quyết, bọn họ lên kế hoạch đã lâu, không thể thất bại.

"Toàn bộ Thái Y Viện cải trang thành binh sĩ, nửa tháng trước đã tiến vào vùng dịch Xuân thành, hoàn thành nhiệm vụ ngăn chặn dịch bệnh. Chỗ đê Hoàng Hà bị vỡ, bá tánh tự phát dẫn nhau đi lấp kín, làm bờ đê giờ đây càng thêm rắn chắc."

"Ngươi trăm tính ngàn tính, lại tính sót lòng dân." Giọng Cố Tông Võ to lớn vang dội, nói năng có khí phách.

"Đừng hy vọng vào đám viện binh Đột Quyết kia đến cứu ngươi... Sẵn đây báo cho ngươi một tin tốt, công chúa Đột Quyết thành công lấy lại địa vị. Những tin tình báo ngươi nhận được từ trước đến nay đều là giả!"

Cần vương ngu người một hồi lâu, lại cười rộ lên: "Hahaha, được, ta thua. Nhưng các ngươi thật sự cho rằng đã toàn thắng rồi sao?! Cố tướng quân, nữ nhi yêu quý của ông, sủng phi của Bệ hạ, hiện tại đang ở nơi nào, hai người có biết không?!"

Ánh mắt rắn độc oán độc đảo qua trên mặt bọn họ, lại phát hiện những gì ông vừa nói không hề làm bọn họ thay đổi sắc mặt lẫn thái độ, trong lòng hoàn toàn hoảng loạn, bỗng nghe Tiêu Dục Hành nói: "Trước giờ Trẫm chưa từng cho người mời Quý Phi đến gặp, mà là đích thân đi tìm nàng, hiểu chưa!"

Cần vương ngạc nhiên, khóe mắt nhìn thấy "Cố Linh Quân" bị người áp giải

đi tới, hai bầu ng.ực xiêu xiêu vẹo vẹo, thậm chí một bên còn rớt tới bụng.

"Hoàng Thượng, Cố tướng quân." Giọng nói còn chưa sửa lại, vẫn là giọng của Cố Linh Quân.

"Mau đi đi." Cố Tông Võ chỉ là liếc mắt một cái, sau đó không hề xem, ông sợ đau mắt.

"Cố Linh Quân" có chút ủy khuất, rõ ràng là "Vì nước hy sinh thân mình", tuy có chút bất kính với Quý Phi, nhưng sao Cố tướng quân lại đối xử ghẻ lạnh với hắn như thế, con tim tan nát từng mảnh.

"Ngươi có biết tại sao trẫm phải tự mình tới này?!" Tiêu Dục Hành hỏi Cần vương, hắn ta chỉ nhắm mắt không trả lời.

"Năm đó hiến kế tàn sát dân trong thành, cấu kết thông đồng với Quốc sư hại chết hoàng huynh. Lần này lại là Hoàng Hà vỡ đê, dịch bệnh ở Xuân thành. Vì đoạt vị, ngươi trăm phương ngàn kế, âm mưu nhiều năm. Người chết trên con đường dụ c vọng tà ác của ngươi nhiều vô số kể!"

"Không vì hoàng huynh, cũng vì bá tánh chết thảm, trẫm muốn tự tay diệt trừ ngươi!"

Nhưng mà ai trong bọn họ cũng không chú ý đến Cần vương phi, bà muốn đi theo đoàn quân chứng kiến cảnh Cần vương thảm bại, nhưng không biết từ khi nào đứng ở sau lưng người bà từng xem là trời, là trượng phu hoàn mỹ của mình. Tay cầm kiếm, hung hăng đâm thẳng vào tim Cần vương.

Chuyện xảy ra quá đột nhiên, không ai kịp ra tay ngăn cản.

Khóe miệng Cần vương ọc ra máu tươi, chậm rãi quay đầu lại, thấy người đâm mình, miệng mở ra như muốn nói gì đó, thanh kiếm kia lại đâm sâu vào trong cơ thể đến tận cán. Cuối cùng một câu cũng nói không ra hơi, máu không ngừng phun ra, Cần vương trừng lớn mắt, tắt thở, trong con ngươi hắn ta tràn ngập không cam lòng.

Cần vương phi ngã ngồi trên mặt đất, điên điên dại dại cười to, miệng còn luôn lảm nhảm: "Đã chết, hahaha, đã chết, tên ác quỷ này đã chết... Hahaha!"

Mùng bảy tháng bảy âm lịch, là ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau, còn gọi là ngày lễ tình nhân của Trung Quốc.

Mà bệ hạ của nàng lại không thấy tăm hơi đâu. Chàng ấy rời đi vào đầu mùa xuân, bây giờ đã chuyển sang mùa hè mà vẫn chưa quay trở về.

Phản loạn ở Cẩm Châu đã được giải quyết, chàng ấy lại đi đến Tây Bắc, đích thân tới Xuân thành thăm hỏi bá tánh. Chẳng sợ thân đang ở kinh thành, nhưng người dân đều có thể nghe được tin tức này, nhân gian truyền tụng hoàng đế Đại Chu là người có tài đức sáng suốt nhất.

Ngày nào cũng đếm ngón tay chờ chàng ấy trở lại, Cố Linh Quân thường xuyên chạy lên trên thành lâu nhìn ra xa, nghiêng tai nghe động tĩnh.

Tiêu Dục Hành còn chưa chịu về nữa thì chắc chắn nàng sẽ biến thành "Hòn vọng phu".

Hoàng hôn đã đến, lại một ngày trôi qua, Cố Linh Quân hơi có chút thất vọng, mới vừa đi xuống thành lâu, thì nghe được bên ngoài truyền vào màng tai âm thanh hò hét như tiếng sấm. Trái tim bỗng nhiên đập mạnh, nàng lập tức chạy lên lại.

"Nương nương cẩn thận." Lục Trúc thấy nàng bò lên trên đài cao, con tim cũng treo lên, phối hợp với Đặng công công, một trái một phải che chở sợ nàng té ngã.

"Ở đâu?! Sao không thấy đâu hết vậy?!" Cố Linh Quân duỗi dài cổ nhìn nửa ngày, cũng không thấy bóng người, mà chỉ nghe được tiếng vó ngựa càng ngày càng gần.

"Kìa, ở nơi đó!" Binh lính canh gác thành trì cũng kích động lên, mắt sắc phát hiện bóng người, lập tức chỉ cho nàng xem.

Dẫn đầu phía trước chính là Tiêu Dục Hành và Cố Tông Võ.

Vốn dĩ là một trước một sau chậm rãi đi vào thành, nhưng như là phát hiện ra cái gì đó, ông đột nhiên giục ngựa tăng tốc. Nhưng cuối cùng con ngựa của Tiêu Dục Hành nhanh hơn.

Cố Linh Quân hét lên một tiếng, nhấc làn váy, chạy như bay xuống thành lâu, một bậc lại một bậc thang, lần đầu tiên nàng cảm thấy con đường này dài đến như vậy. Đặt chân xuống đất bằng, cũng phân biệt không rõ phương hướng, theo bản năng chạy về phía trước.

"Sai rồi, sai rồi, nương nương, ở bên này!" Lục Trúc và Đặng công công nhanh chân chạy theo phía hét lớn chỉ đường.

Cố Linh Quân xoay người, chạy ngang qua Lục Trúc và Đặng công công, nhìn thấy người mà nàng ngày đêm thương nhớ.

Hắn xoay người xuống ngựa, đi vài bước rồi dừng lại.

Nàng đi về phía trước một bước, rồi lại một bước.

Sau đó bắt đầu chạy, bất chấp ở đây còn có mặt những người khác, mà phụ thân của nàng còn đứng ở phía sau Tiêu Dục Hành, tức giận, bất mãn thổi bay râu trừng mắt nhìn nàng.

Tiêu Dục Hành nhìn nàng, dang rộng hai tay, Cố Linh Quân chạy đến trước mặt hắn, lại sợ hãi dừng lại.

Cẩn thận nhìn gương mặt tiều tụy còn dính bụi trần trước mắt, Cố Linh Quân nghẹn ngào: "Đây là thật phải không?!"

Tiêu Dục Hành cười, bế nàng nâng cao hơn đầu, ôm chặt vào trong lòng, nhẹ nhàng nói: "Là mơ, nhưng là một giấc mơ đẹp, vĩnh viễn sẽ không tỉnh dậy."

Hết Chính Truyện

Hết chương 62

Chương 63: Phiên ngoại 1: Nằm mơ xuyên vào thế giới Nữ tôn

"Bệ hạ, bệ hạ, mau tỉnh lại, không còn kịp rồi."

Cố Linh Quân bị đánh thức, lẩm bẩm một câu, kéo chăn trùm kín đầu, xoay người lăn vào phía trong giường đang muốn ngủ tiếp, thì nghe Lục Trúc tiếp tục thúc giục: "Bệ hạ, sắp tới giờ rồi."

Tuy đầu óc còn chưa tỉnh táo, nhưng vẫn nghe được hai chữ kia.

Bệ hạ!

Tiêu Dục Hành còn chưa đi!

Cố Linh Quân lăn long lóc bò dậy, lại phát hiện bên cạnh rỗng tuếch, nhìn nơi nơi, cũng không thấy bóng dáng Tiêu Dục Hành đâu.

"Bệ hạ ở đâu?" Cố Linh Quân nghi hoặc hỏi.

Dựa theo thường ngày, hắn đều sẽ lặng yên không một tiếng động đi thượng triều, tùy ý nàng tiếp tục ngủ đến tự nhiên tỉnh.

Lục Trúc nghe nàng hỏi như đi trong sương mù, cột màn giường, hỏi ngược lại: "Tối hôm qua bệ hạ không ngủ ngon sao, tại sao lại nói những lời kỳ lạ như thế?"

Cố Linh Quân nghi hoặc càng nặng, muốn hỏi tiếp, nhưng màn đã bị cột lên, nàng thấy rõ khung cảnh bên ngoài, nháy mắt ngạc nhiên.

Đây là đâu?

Hồi nãy cách màn giường nên không nhìn rõ khung cảnh bên ngoài, sau khi cột lên mới phát hiện, tuy không gian lớn bé đều giống, nhưng trang trí lại hoàn toàn khác xa.

Trong cung điện của nàng lúc nào cũng chất đầy châu báo quý hiếm, nhưng con mắt thẩm mỹ của Cố Linh Quân có level rất cao, thường xuyên thay đổi trang trí trong cung. Cung điện của nàng tinh xảo nhưng lại không mất ưu nhã.

Mà cung điện trước mắt này, đập vào mắt đều là ánh vàng rực rỡ, như nằm trong một kho vàng.

Khoa trương nhất chính là, ngay cả chén trà trên bàn đều được khảm một viên trân châu to đùng. Đột nhiên bị ánh sáng nhà giàu mới nổi lóe mù mắt

Nàng đang ở nơi nào đây?!

"Bệ hạ, đã đến giờ, nên rửa mặt chải đầu trang điểm rồi."

Nàng có thể khẳng định, "Bệ hạ" trong miệng Lục Trúc chính là nàng, trong lòng Cố Linh Quân sinh ra bất an, hơi chút khủng hoảng hỏi: "Ngươi kêu ta là Bệ hạ?"

"Đúng vậy ạ, đây là chuyện đương nhiên rồi. Trừ bỏ ngài, Đại Chu còn có ai là bệ hạ nữa sao?!" Lục Trúc nghi hoặc, nhìn nàng trả lời.

Trong nháy mắt, trong đầu Cố Linh Quân hiện lên vô số suy đoán, hít một hơi thật sâu, lại hung hăng nhéo bắp đùi.

Đau!

Không cần xem cũng biết khẳng định là đỏ lên, nhắm mắt lại, rồi mở to ra, vẫn còn ở nơi này.

Không phải mơ.

Chạy đến trước bàn trang điểm, nhìn vào gương đồng, mặt vẫn vậy, nhưng lại tạo cho người khác có cảm giác là hai người khác nhau.

Nếu nói nàng quyến rũ nhưng lại không mất hồn nhiên, mà người trong gương... Khóe mắt hếch lên trời, vênh váo tự đắc, rất giống như "nhà giàu mới nổi ở trấn trên".

Người ở hoàn cảnh lạ lẫm, luôn theo bản năng ỷ lại người hoặc đồ vật quen thuộc. Nhìn gương mặt Lục Trúc xuất hiện trong gương, lúc này Cố Linh Quân mới phát hiện, Lục Trúc ăn mặc không giống ngày thường.

Ngay cả biểu tình cũng rất lạ, ít khi nói cười, thậm chí có chút nghiêm túc, căn bản không phải Lục Trúc dịu dàng đáng yêu của nàng.

"Đặng công công đâu?" Cố Linh Quân thật cẩn thận mở miệng hỏi, còn không biết có bao nhiêu "Kinh hỉ" đang chờ.

Lục Trúc nhăn chặt mày, thở dài: "Bệ hạ, đã sắp tuyển phu, cũng không thể giống như trước kia, muốn làm gì thì làm, chuyện khác chờ sau này lại nói, được không?"

Cố Linh Quân theo bản năng đồng ý, nhưng ngay sau đó mới phản ứng lại.

"Tuyển phu" là gì?

Nhưng mà chưa cho nàng có thời gian để thắc mắc hỏi hang, Lục Trúc đã dẫn theo một đám cung nữ, nửa cưỡng ép, nửa rửa mặt thay quần áo trang điểm.

Lúc ngồi trên ghế rồng, Cố Linh Quân vẫn còn mờ mịt, nhìn nữ nhân mặc quần áo quan lại quỳ phía dưới, mới tỉnh người. Thấy một người lại một người thay phiên đứng trước mặt nàng báo cáo công việc. Tuy mặt ngoài miễn cưỡng duy trì trấn định, nhưng trong lòng lại hoàn toàn hoảng loạn rối bời.

"Chuyện xảy ra ở Cam Châu rất quan trọng, bệ hạ thấy thế nào?"

Cam Châu?

Cam Châu lại xảy ra chuyện gì nữa?

Tuy còn chưa hiểu rõ ràng chuyện gì đang diễn ra, nhưng bị mấy chục đôi mắt nhìn chằm chằm, Cố Linh Quân không thể không lên tiếng trả lời, cẩn thận suy nghĩ tìm một đáp án an toàn, hỏi ngược lại: "Ái khanh thấy thế nào?"

Người nọ chắp tay, nói: "Theo ý thần, nên lập tức phái người ngựa đến áp giải về kinh thẩm vấn."

Cố Linh Quân "Ờ" một tiếng, lưỡng lự, lại thấy một người đứng ra phản bác: "Việc này còn chưa có chứng cứ thật sự, manh động như vậy, chẳng lẽ không sợ rút dây động rừng? Bệ hạ, trăm triệu không thể."

Cố Linh Quân dần dần suy nghĩ cẩn thận, chắc là nàng xuyên qua thế giới "Nữ nhi quốc" rồi, một đường vào triều, nàng nhìn thấy nam nhân đều ăn mặc như thái giám, cúi đầu đến cực thấp, biểu tình khiêm tốn thấp hèn.

Nhưng điều nàng không rõ chính là, đang yên đang lành, tại sao nàng lại chạy tới nơi này?!!!

"Bệ hạ!" Thấy vẻ mặt nàng nặng nề lại chậm chạp không nói chuyện, người kia nôn nóng thúc giục.

Cố Linh Quân ậm ừ, nói với người kia: "Vậy dựa theo lời ái khanh nói mà làm."

Nói xong, vẻ mặt lại lo lắng, sợ lộ ra khác thường, làm người phát hiện.

Nhưng mà nàng không biết, nguyên chủ có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế, chẳng qua vì nàng là nữ nhi duy nhất. Ngày thường cũng chỉ ăn chơi qua ngày, hờ hững bỏ bê triều chính. Quần thần trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, lẫn nhau trao đổi ánh mắt, biết rõ việc này không ổn, nhưng cũng không

ai dám ra tiếng ngăn cản.

Lâm triều dễ dàng hơn nhiều so với trong tưởng tượng của nàng. Sau khi trở lại trong cung, nàng một khắc cũng chờ không kịp, lập tức gọi người đưa tới danh sách "Tuyển phu".

Vừa mới nãy, trên đường trở về cung điện, nàng đã nghĩ kỹ, nếu nàng làm hoàng đế, vậy không biết Tiêu Dục Hành có ở thế giới này hay không?

Đợi một hồi, có thái giám nâng tới mấy cái rương, Cố Linh Quân nhìn lướt qua rương đầu tiên, ngẩng đầu nhìn mặt người ôm cái rương kia, đôi mắt lập tức sáng ngời: "Đặng công công!"

Đặng công công bị điểm danh, vừa vui lại vừa sợ, kêu một tiếng "Bệ hạ" cũng không dám ngẩng đầu.

Lục Trúc biết ngay, bệ hạ lại tái phát bệnh cũ, vừa thấy tiểu thái giám nào đẹp đẹp là nhét vào cung.

Thấy Đặng công công, Cố Linh Quân càng thêm khẳng định, Tiêu Dục Hành cũng ở nơi này. Gấp chờ không nổi sai người lấy mấy bức hoạ cuộn tròn từ trong rương ra, lật xem từng bức một. Lật xem hết nửa rương cũng không tìm được người nàng muốn tìm, lại nhìn sang, thấy còn mấy rương đầy còn chưa xem.

Quắc tay kêu Đặng công công, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi biết trong cung có ai tên là "Tiêu Dục Hành" hay không?"

Thật ra nàng cũng không xác định chàng ấy có đổi tên trong thế giới này hay vẫn giữ tên cũ.

Đặng công công im lặng suy nghĩ trong một lát, trả lời: "Trong ấn tượng của nô tài, hình như là có, nhưng cũng không xác định."

Cố Linh Quân vui vẻ: "Ngươi biết bức hoạ của hắn nằm ở đâu không, tìm tới cho ta nhìn xem."

Đặng công công vội vàng gật đầu, xoay người lật lật tìm tìm trong mấy cái rương kia, móc ra một quyển, mở ra ở trước mặt nàng.

Nếu nói phía trước còn chưa có xác định, thì khi nhìn thấy bức hoạ... Giờ phút này nàng có thể trăm phần trăm xác định, đây là Tiêu Dục Hành

"Hiện tại hắn ở đâu, mau dẫn ta đi!" Cố Linh Quân đứng lên, hưng phấn nói.

"Chủ tử, uống chút nước đi." Trương Đức Phúc lo lắng nói.

"Không cần." Người ngồi gần sát cửa sổ chỉ nhàn nhạt nhìn hắn, biểu tình không có gì thay đổi.

Trương Đức Phúc thở dài, nghe lời đặt chén trà xuống, đi ra ngoài, nhịn không được lén lau nước mắt.

Chiều hôm buông xuống, tuy màu sắc rất đẹp, nhưng cũng không thể khiến nơi này đẹp hơn đôi chút, nó vẫn là một cung điện cũ rách nát.

Chủ tử của ông xuất thân không cao, nhưng tài hoa hơn người, dung mạo xuất chúng, may mắn vào cung "Tuyển phu", nhưng lại bị công tử nhà quyền quý trong kinh đố kỵ xa lánh, thông đồng ma ma, bị sắp xếp tới cung điện hẻo lánh này, thức ăn đưa tới không nguội lạnh thì cũng ôi thiu.

Mắt thấy gần đến ngày sắc phong, nhưng tinh thần của chủ tử lại bởi vậy mà không tốt lắm, ông không thể không nóng nảy giúp. Đang nghĩ ngợi tới cách giải quyết vấn đề, thì thấy cửa gỗ "Kẽo kẹt kẽo kẹt" bị đẩy ra, một nữ tử mặc cung trang dẫn đầu đi vào.

Trương Đức Phúc lập tức đi lên chào đón, cười lấy lòng: "Ngài có gì cần dặn dò sao?"

Người tới nhìn thấy hắn lại giật mình kinh ngạc đến mở to miệng, nửa ngày mới hỏi: "Chủ tử nhà ngươi ở đâu?"

Trương Đức Phúc không biết nàng là ai, nhưng cũng không muốn đắc tội, đúng sự thật bẩm báo: "Ở bên trong."

Người nọ vui vẻ, lập tức chạy vào phòng trong. Trương Đức Phúc hoảng sợ, đang muốn bước lên ngăn cản, sau lưng lại không biết từ nào xuất hiện một tiểu thái giám, chặn ngang ôm lấy người ông.

Cố Linh Quân chạy vào, thấy rõ mặt người đang ngồi, bước chân ngừng lại.

Mặc dù quần áo đơn giản, nhưng cơ thể kia, gương mặt kia, ánh mắt kia, tuyệt đối chính là Tiêu Dục Hành!

Trái tim ngăn không được đập thình thịch thình thịch, hốc mắt hơi nóng lên, hít sâu một hơi, thử hỏi: "Chàng có biết ta là ai không"

Tiêu Dục Hành đứng lên, nhìn nàng: "Không biết."

"Bệ hạ!" Cố Linh Quân chưa từ bỏ ý định, kêu lên.

Tiêu Dục Hành nhìn nàng thật sâu, chắp tay hành lễ, cung kính nói: "Có mắt không thấy Thái Sơn, thế nhưng nhận không ra là bệ hạ, mong bệ hạ thứ tội."

hHiện tại Cố Linh Quân có thể trăm phần trăm xác định, hắn thật sự không biết nàng.

Không có chuyện Tiêu Dục Hành hành lễ với nàng, mơ cũng không dám mơ.

Nàng đi lên trước một bước, đang muốn mở miệng, lại chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, mày nhịn không được nhăn lại.

Trên đường đến đây, nàng cũng nghe Đặng công công nói, Tiêu Dục Hành xuất thân không cao, sau khi vào cung bị người xa lánh, chỉ là không ngờ lại thảm đến như vậy.

"Chàng ở nơi như thế này?"

Tiêu Dục Hành cung kính trả lời: "Bẩm bệ hạ, đúng vậy."

Cố Linh Quân lập tức cảm thấy chua xót, trong ấn tượng của nàng, Tiêu Dục Hành sống trong nhung lụa, toàn thân uy nghiêm, khí thế làm người không dám lỗ mãng. Hiện giờ thế nhưng lại bị người xa lánh ép bức đến ở nơi rách nát thế này, lại nhớ tới khoảng thời gian lúc nàng vừa mới vào cung.

Tuy chàng ấy có mục đích riêng, nhưng ăn mặc, nơi ở đều là cấp bậc Phi tử có địa vị cao.

Cố Linh Quân nhanh chóng quyết định: "Đi với ta, đừng ở lại nơi rách nát này nữa."

Tiêu Dục Hành lại bất động: "Dựa theo cung quy, tú nam không thể tùy ý rời khỏi nơi ở."

Cố Linh Quân bị hai chữ "Tú nam" từ trong miệng hắn làm giật mình, nhưng lập tức, chủ tịch bá đạo nhập hồn, hiện ra nụ cười bản thân tự nhận là quyến rũ u ám, giọng điệu không cho phép cự tuyệt: "Ta là hoàng đế, ta nói được là được, mau đi với ta."

Tại thế giới xa lạ này, ở gần Tiêu Dục Hành nàng mới có thể an tâm.

Thấy hắn không dao động, Cố Linh Quân bước lên kéo tay hắn đi ra ngoài vài bước, thấy hắn thuận theo không có phản kháng, có hơi ngạc nhiên.

Không ngờ nha, không ngờ nha!

Cũng có một ngày Tiêu Dục Hành lại ngoan ngoãn yếu ớt trước mặt nàng như vậy, toàn dựa vào quyết định của nàng, tùy nàng chém giết.

Đi ra ngoài cửa, thấy Đặng công công vẫn còn giằng co với Trương Đức Phúc, đang muốn mở miệng ngăn cản thì bên ngoài lại đột nhiên ùa vào một đám người.

Cầm đầu là hai nam tử mặc quần áo hoa lệ màu mè, trên mặt trát đầy phấn son, gương mặt trắng bệch, nhìn còn hơn diễn viên hát bội, nhìn thật là đáng sợ. Cố Linh Quân phản xạ có điều kiện trốn ra sau lưng Tiêu Dục Hành.

"Ha, bị ta bắt được rồi, Tiêu Dục Hành, ngươi dám tư thông với cung nữ, thật là to gan!"

"Bắt cả người lẫn tang vật, ngươi còn có cái gì để nói. Quả nhiên thâm sơn cùng cốc tới, chính là chưa hiểu việc đời, nho nhỏ quyến rũ đã không thể chống cự được. Người tới, mau bắt đôi cẩu nam nữ này cho ta!"

Đặng công công quỳnh lên, nói năng lộn xộn: "Làm càn, ngươi có biết đây là ai, to gan, thật là to gan!"

Trương Đức Phúc nhìn người kia, vội vàng lấy lòng: "Thế tử Vinh Vương, đây đều là hiểu lầm, hiểu lầm!"

Thế tử Vinh Vương khinh thường liếc mắt trừng hắn: "Ngươi là cái thứ gì, mau cút ngay cho ta."

Đám người đi theo nghe được lệnh, đang chuẩn bị nhào lên bắt lấy, sau lưng lại ùa vào một đám người, quần áo rõ ràng khác kiểu dáng với bọn họ.

Lục Trúc đi vào, thấy một đám người hùng hổ, cũng giật mình, nhưng mắt sắc thấy Cố Linh Quân đang núp phía sau lưng Tiêu Dục Hành, hô to: "Bệ hạ, ngài tới nơi này làm cái gì?!"

Nghe vậy, mọi người đều là giật mình, tầm mắt phóng ra phía sau lưng Tiêu Dục Hành.

Cố Linh Quân ngây người vài giây mới phản ứng lại, hiện tại nàng chính là hoàng đế, trốn cái gì mà trốn!

Từ sau lưng Tiêu Dục Hành đi ra, nhìn chung quanh một vòng, nghiêm mặt nói: "Ta tới đón Hoàng quý phu của mình, ai dám ngăn cản."

Hết chương 63 - Phiên ngoại 1

Chương 64: Phiên ngoại 2: Lập Hậu

Thế tử Vinh Vương đến lúc này mới nhận ra Cố Linh Quân, biểu tình trên mặt cực kỳ phức tạp, nửa hoảng sợ nửa nghi hoặc, không thể tưởng tượng hỏi: "Bệ hạ... Ngài nói, Hoàng quý phu!"

Cố Linh Quân liếc mắt nhìn hắn, nhưng vẫn bị gương mặt trắng như ma kia dọa sợ, vội vàng nhìn Tiêu Dục Hành rửa mắt: "Đúng vậy!"

"Không, sao có thể được?!"

"Có cái gì là không có thể, ta là hoàng đế, ta định đoạt, chẳng lẽ còn muốn hỏi ý kiến của ngươi!" Cố Linh Quân sự dụng tính cách chủ tịch bá đạo vô cùng thuận buồm xuôi gió.

"Dạ, thần phu không dám."

Cố Linh Quân đã không muốn nghe hắn nhiều lời, lại lần nữa kéo tay Tiêu Dục Hành, lướt qua đám người, đi ra ngoài. Nhưng không quên an ủi hắn: "Yên tâm, có ta ở đây, bọn họ sẽ không ức hiếp chàng nữa."

Ông trời chứng giám, ở thế giới này Tiêu Dục Hành biến thành người đẹp mảnh mai, nàng không tới bảo vệ thì còn ai đủ thế lực che chở?!

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Đột nhiên đi vào thế giới này, tuy rằng đầu óc nàng còn mơ hồ, nhưng tìm được Tiêu Dục Hành, hơn nữa có thể muốn làm gì thì làm... Nhận ra được sự thật này, làm nàng tạm thời gác xuống lo lắng và sợ hãi, vận mệnh chú định, như là có bản hướng dẫn, nói cho nàng, cần phải tìm được Tiêu Dục Hành.

Lục Trúc chạy chậm đuổi kịp, vẻ mặt phức tạp nhìn Tiêu Dục Hành, lại nhịn không được khuyên nhủ: "Bệ hạ, làm như vậy không hợp quy củ."

Nàng phát hiện bệ hạ biến mất, lập tức phái người đi ra ngoài tìm, trong lòng có loại dự cảm không ổn. Chỉ là không ngờ, trong thời gian ngắn ngủn này, bệ hạ của nàng thật sự đã tìm được một "Hoàng quý phu", thật đúng là càng ngày càng hoang đường.

Nhưng Lục Trúc không đoán được, chuyện càng hoang đường vẫn còn tiếp...

Sau khi bệ hạ dẫn "Hoàng quý phu" về cung, vẫy lui mọi người, tự mình châm trà đổ nước, nhìn dáng vẻ như muốn người ở lại thị tẩm.

Lúc xoay người đi ra ngoài, Lục Trúc còn đang suy nghĩ, bệ hạ thật đúng là bị sắc đẹp làm mờ hồ, ngu muội đầu óc rồi.

Cố Linh Quân làm mấy chuyện này đã quen tay, cũng không có cảm thấy không ổn chỗ nào.

Tiêu Dục Hành không thích có người túc trực hầu hạ bên cạnh. Cho nên mỗi lần nàng đều phải cho lui cung nhân, ngay cả đám Lục Trúc cũng không ngoại lệ.

Từ từ đã hình thành thói quen.

"Bệ hạ, ngài nếm thử xem độ ấm có thích hợp chưa?" Theo bản năng, Cố Linh Quân xưng hô cung kính với hắn.

Sau khi trở về từ Tây Bắc, chàng ấy càng thêm thích sai nàng làm cái này, làm cái kia, nước nóng cũng muốn nàng tự thổi thành nước lạnh, chỉ thiếu đút tận miệng. Trong khoảng thời gian này, nàng có thể nói giận mà không dám nói gì.

Tiêu Dục Hành dừng một chút, xử sự có lễ, trong mắt hiện lên nghi ngờ, tiếp nhận chén trà uống một hớp.

Cố Linh Quân ngồi phía đối diện, nhìn chằm chằm Tiêu Dục Hành, đôi mắt sâu kín lóe sáng, không có ý tốt hỏi: "Chàng biết ta để chàng ở lại đây làm gì không?"

"Không biết." Vừa nãy đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Tiêu Dục Hành cũng không thay đổi nét mặt, biểu tình vẫn nhàn nhạt mặc kệ mọi chuyện.

"Thị tẩm." Cố Linh Quân cười tủm tỉm nói.

Cố Linh Quân nhìn chằm chằm gương mặt của hắn, không muốn bỏ qua bất kỳ thay đổi nào, nhưng lại không nhìn thấy chút khẩn trương hay hoảng sợ nào. Trong lòng lập tức không cân bằng...

Nhớ cái ngày định mệnh kia, nàng lo lắng khẩn trương không yên, tại sao đến lượt chàng ấy thì ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Cố Linh Quân đang cân nhắc thì lại thấy hắn đứng lên, cởi đai lưng, áo ngoài.

"Chàng làm gì vậy?" Cố Linh Quân mở to hai mắt nhìn, đứng bật dậy, bị dọa lui về phía sau một bước.

"Thị tẩm." Tiêu Dục Hành bình tĩnh trả lời.

Cố Linh Quân trong đầu nháy mắt trống rỗng, miệng mở to, cuối cùng vẻ mặt đau lòng nhìn hắn nói: "Chàng tùy tiện như vậy sao?! Ta nói thị tẩm chàng cởi áo thị tẩm ngay, lòng tự trọng nam nhân của chàng đi nơi nào rồi?"

Tính tính, đây hình như là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt ở thế giới này

"Vào cung đều là nam nhân của bệ hạ, làm chuyện này thì có gì không ổn?" so sánh với phản ứng kịch liệt của nàng, thì hô hấp của Tiêu Dục Hành không có bất kỳ phập phồng nào.

Một câu này làm Cố Linh Quân tiêu hóa nửa ngày, như nhớ tới điều gì, hưng

phấn hỏi: "Vậy chàng có thể sinh con không?"

Lúc này, biểu tình Tiêu Dục Hành mới có chút buông lỏng: "Không thể vì bệ hạ khai chi tán diệp, nối dõi tông đường, là lỗi của thần."

"Ờ." Cố Linh Quân có chút thất vọng.

Trong điện đột nhiên an tĩnh lại, Cố Linh Quân nhịn không được ngáp một cái, lúc này mới phát hiện trời đã không còn sớm. Cũng cởi áo ngoài, leo lên giường, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, nhìn hắn nói: "Lại đây nằm nghỉ lưng đi, không cần chàng thị tẩm bây giờ, ta không còn sức chịu đựng đâu."

Gà bay chó sủa cả ngày, nàng thật sự mệt mỏi, cho nên nguyên tắc không tắm gội, thay quần áo sạch, không lên giường ngủ cũng vứt đến sau đầu, tìm được Tiêu Dục Hành, là có thể an tâm ngủ ngon.

Tiêu Dục Hành nhìn nhìn, cũng nằm lên, cách một khoảng nhất định.

Nằm yên một hồi, Cố Linh Quân vẫn chưa từ bỏ ý định: "Chàng thật sự không có ấn tượng gì sao? Thật sự không biết ta?"

"Bẩm bệ hạ, không có."

"Ờ." Cố Linh Quân nghĩ mãi, thực mau đã chìm trong giấc ngủ hồi nào không hay.

Nghe được tiếng hít thở đều đặn đến từ người bên cạnh, lúc này Tiêu Dục Hành mới mở mắt ra, nghiêng người, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng.

Chuyện đêm nay quá hoang đường, ngày thứ hai đã truyền khắp toàn bộ hoàng cung.

Cố Linh Quân lên triều, bị tấu chương đè ngộp thở.

Đều là nữ nhân, mồm năm miệng mười làm nhảm nói, dần dần có chút thay đổi mùi vị. Không giống đang khuyên nhủ quân chủ, càng giống các bác gái

Tổ Dân Phố tranh cãi cốt truyện phim truyền hình.

Cố Linh Quân nghe mà đau đầu, vừa tò mò lại vừa cảm khái, không biết Tiêu Dục Hành làm cách nào "Hùng biện chiến thắng triều thần", "khí thế đè ép chết bọn họ".

Mà chúng triều thần thấy nàng "Dầu muối không ăn", cuối cùng tất cả đều bất đắc dĩ thở dài, yên lặng nói câu, Đại Chu tiêu rồi.

Mà qua mấy ngày "Tuyển phu", càng làm cho bọn họ gia tăng suy đoán này.

Bởi Hoàng thượng không phải ngại người này quá lùn, thì chính là ngại người kia quá béo, chọn tới lựa lui, thế nhưng chỉ vừa lòng Hoàng quý phu bản thân tự tay lựa chọn.

Bên ngoài mưa gió máu me, Cố Linh Quân không thèm quan tâ m đến, nàng nằm ở trên ghế mỹ nhân, vừa ăn trái cây, vừa nhìn Tiêu Dục Hành đang nghiêm túc phê duyệt tấu chương.

"Chàng xem, ta đối với chàng thật sự rất tốt, trực tiếp phong chàng làm Hoàng quý phu." Vốn tưởng trực tiếp phong "Hậu", nhưng nhớ lại trong hiện thực nàng cũng chưa có đãi ngộ này, tính nói ra lại nuốt vào bụng.

Người đang múa bút thành văn hơi dừng bút: "Cảm ơn bệ hạ yêu thương."

Cố Linh Quân vừa lòng gật đầu, tiếp tục ăn trái cây.

Lục Trúc ở bên cạnh nhìn nửa ngày, cuối cùng nhịn không được: "Bệ hạ, hậu cung không được tham gia vào chính sự."

Cố Linh Quân yên lặng vài giây, nhàn nhạt nói: "Ngươi không nói ta không nói, có ai biết kia chứ!"

Nếu giao nàng xử lý, có lẽ chuyện sẽ không còn đơn giản như vậy, khả năng mất nước trăm phần trăm.

Lục Trúc thấy không thể khuyên giải, bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, quay đầu nhìn người đang vùi đầu xem tấu chương, vẻ mặt chuyên chú, như không chút nào bị bên này ảnh hưởng.

Màn đêm buông xuống, Cố Linh Quân ngồi ở trước gương đồng chải tóc. Tiêu Dục Hành đứng ở phía sau, giúp nàng mát xa hai bên đầu vai.

Nàng quan sát lâu ngày, cẩn thận thử, bảo đảm không có vấn đề, mới thật cẩn thận bước ra bóng ma. Bước đầu tiên "Xoay người làm chủ", thấy Tiêu Dục Hành vẫn thuận theo. Lá gan không khỏi lớn lên, đắc ý khinh địch.

"Bên trái." Cố Linh Quân khóe môi cong lên thật cao, ra lệnh.

Ngày thường hắn cứ như vậy sai sử nàng, mà hiện tại, phong thuỷ thay phiên vận chuyển, hôm nay đến lượt ta đây.

Cố Linh Quân nhắm mắt hưởng thụ, nửa ngày, động tác trên vai mới ngừng lại. Nàng nhíu nhíu mày, hơi bất mãn mở mắt ra, liếc mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ xuất hiện bên trong gương đồng đang mỉm cười nhìn nàng.

Nếu nói điều khác biệt của Tiêu Dục Hành thế giới này, đó chính là đôi mắt.

Trong hiện thực, tuy Tiêu Dục Hành cũng rất đẹp trai, nhưng trong xương cốt là khí thế quý tộc thượng lưu đầu uy nghiêm, lại luôn biểu lộ trong lúc vô tình, chỉ là một ánh mắt sẽ làm người không rét mà run.

Tiêu Dục Hành nơi này cho người ta cảm giác là thư sinh yếu ớt. Mà giờ phút này, đôi mắt đó đang nhìn nàng tìm tòi nghiên cứu, nghiền ngẫm, các loại cảm xúc hỗn tạp trộn lẫn vào nhau.

Cố Linh Quân giật bắn người, muốn xoay người chạy, lại bị hắn đè lại. Tiêu Dục Hành cong lưng, cuốn cuốn, chơi đùa với một sợi tóc dài của nàng, phe phẩy đuôi tóc lên mặt nàng.

Sao tự nhiên quyến rũ dữ vậy?!

Tim nàng đập nhanh như muốn nhảy ra.

Người phía sau kè sát đầu, bám vào bên tai nàng: "Bệ hạ có biết lý do gì làm thần quyết định vào cung không?!"

Hơi thở phà vào trên mặt Cố Linh Quân, nàng nhịn không được rụt rụt cổ: "Không, không biết!"

"Ha." Hắn cười khẽ.

Có một ánh sáng sắt lạnh chợt lóe mà qua, nháy mắt, Cố Linh Quân cảm nhận được có một thứ lạnh lạnh đang đặt ngay trên cổ của mình.

"Là tới giết ngươi." Giọng nói dễ nghe vang lên ở bên tai, nhưng nội dung lại khiến tim Cố Linh Quân ngừng đập.

Từ trong gương, nàng nhìn thấy người phía sau giơ tay, mắt thấy mũi đao sắp đâm vào người.

"Nương nương, nương nương, mau tỉnh lại."

Cố Linh Quân mở to mắt, còn chưa phục hồi tinh thần lại, ngồi ở trên giường phát ngốc.

"Nương nương, làm sao vậy?! Gặp ác mộng sao?" Lục Trúc quan tâm hỏi.

Cố Linh Quân vội vàng thở phì phò, miệng mở đóng, không xác định hỏi: "Ngươi vừa mới kêu ta, nương nương?"

Lục Trúc thấy kỳ lạ: "Nương nương sao vậy?"

Cố Linh Quân hít vào một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn vài lần, là cung điện mà nàng quen thuộc. Nhưng lại nhịn không được giơ tay sờ sờ cổ, tinh tế bóng loáng, không có dấu vết sẹo lồi lõm.

Thế giới đó... Là mơ sao?

"Lỗi của nô tỳ, đáng lý ra nên kêu nương nương dậy từ sớm, sắp đến giờ dọn cơm chiều rồi."

"Bệ hạ đâu?" Cố Linh Quân trong lòng còn có chút loạn.

Lục Trúc hiểu ý cười: "Bệ hạ vừa mới phái người lại đây nói, hôm nay có một số việc, nên không thể đến dùng bữa chung với nương nương được."

"Ờ."

Cố Linh Quân xem như nghe hiểu, nhưng trong lòng vẫn không thể bình tĩnh, xuống giường đi hai bước, lại nói: "Thôi, để ta đi tìm chàng ấy."

Không riêng mình Lục Trúc, mà trên mặt Đặng công công cũng lộ ra tươi cười ái muội, từ khi bệ hạ trở về, tình cảm hai người càng thêm gắn bó thân mật. Bọn họ xem ở trong mắt, trong lòng lại vui mừng.

Cố Linh Quân yêu cầu, tất nhiên là sẽ không cự tuyệt, vội vàng đi chuẩn bị.

Một đường suy nghĩ, nhìn thấy Tiêu Dục Hành mới hồi phục tinh thần lại, nhưng lại có chút giật mình hoảng hốt, ngừng bước chân, không dám lại gần.

Tiêu Dục Hành đang viết thứ gì đó, thấy nàng tới, vội vàng lấy tấu chương mở ra che ở phía trên. Động tác giấu đầu lòi đuôi như vậy, nếu đặt ở trong quá khứ, nhất định sẽ khiến cho nàng nghi ngờ, chỉ là giây phút này nàng không có chú ý đến.

"Làm sao vậy?" Thấy nàng tâm sự nặng nề, Tiêu Dục Hành đã mở miệng trước.

Biểu tình quen thuộc, giọng điệu quen thuộc, tất cả đều bình thường.

Cố Linh Quân nhẹ nhàng thở ra, bước đi lên, ngựa quen đường cũ ngồi

xuống, bĩu môi nói: "Thần thiếp nằm mơ."

Tiêu Dục Hành cực kỳ thuần thục với vụ này, biết rõ dù là ở trong mơ, nhưng nếu hắn làm gì đó khiến nàng bất mãn, khẳng định sẽ bị kể tội chịu trận: "Đều là giả."

Cố Linh Quân lại lắc đầu: "Không, lần này rất chân thật."

Mở miệng th.ở dốc lại đóng lại, nhớ tới năng lực đọc tâm của Tiêu Dục Hành có dấu hiệu dần dần biến mất, có khi linh có khi không.

Vì thế, Cố Linh Quân thử hỏi ở trong lòng: "Bệ hạ, nghe thần thiếp nói gì không?"

Tiêu Dục Hành yên lặng một hồi, bất đắc dĩ trả lời: "Nghe."

Hắn chẳng thể ngờ, có một ngày năng lực này của hắn còn có thể dùng như vậy.

Cố Linh Quân ngồi thẳng người, bắt đầu miêu tả cảnh trong mơ.

Nói ra miệng thì không thể diễn tả hết ý. Nhưng nói ở trong lòng thì lại khác, đầy đủ ý vị, miêu tả như thật.

"Cuối cùng thật sự làm thần thiếp sợ muốn chết, cảm giác con dao kia vẫn còn kề ở cổ..." Cố Linh Quân lòng còn sợ hãi, mở miệng nói.

"Mơ đều là ngược lại."

Không biết từ khi nào, Cố Linh Quân đã nằm gọn trong lòng Tiêu Dục Hành, nàng không phát hiện, Tiêu Dục Hành cũng không nhắc nhở.

Hơi thở quen thuộc làm lòng nàng bình tĩnh lại, qua một hồi, Cố Linh Quân lại lẩm bẩm nói ra miệng: "Ở trong mơ, thần thiếp muốn lập ngài làm Hoàng quý phu, các triều thần có rất nhiều ý kiến. Lúc trước, ngài sắc phong thần thiếp làm Quý phi, chắc là cũng gặp phải không ít cản ngăn."

Tiêu Dục Hành hơi cứng người, giống như vô tình mở tấu chương, nhàn nhạt nói: "Không có."

Thấy hắn lại cầm bút phê tấu chương, Cố Linh Quân cũng nhìn thoáng qua. Tiêu Dục Hành không gạt nàng, cũng không giấu nàng những chuyện liên quan đến chính sự, nhưng cái liếc mắt này, lại làm nàng ngây ngẩn cả người.

Cố Linh Quân chớp chớp mắt, nhịn không được lại nhìn mấy lần, giọng có hơi run, hỏi: "Lập... Lập Hậu!"

Tiêu Dục Hành khóe môi hơi cong: "Đúng vậy."

Nhịn không được lại nhìn thoáng qua, Cố Linh Quân cũng cong cong khóe miệng, biết rõ còn cố hỏi: "À, vậy ngài tính lập ai?"

Trên thánh chỉ rõ ràng viết tên của nàng, nói thật, hỏi như vậy nhưng trong lòng cũng có chút chột dạ. Được tiện nghi còn khoe mẽ, chính là hành động giờ phút này của Cố Linh Quân.

"Nàng nói đi!" Tiêu Dục Hành cực kỳ phối hợp.

"Loại việc lớn này... Thần thiếp, thần thiếp không rõ ràng lắm."

"Nàng cảm thấy Quý Phi như thế nào?"

Cố Linh Quân có chút ngoài ý muốn, nghiêng đầu nhìn hắn, cố nén cười: "Thần thiếp cảm thấy Quý Phi cũng được, ngồi cũng êm mông."

Tiêu Dục Hành cười khẽ, không có trả lời.

Một lát sau, Cố Linh Quân lại nhịn không được giật giật ống tay áo của hắn, cẩn thận nói: "Nếu thần thiếp làm không tốt, không xứng với chức vị Hoàng Hậu thì làm sao bây giờ?"

Nhất quốc chi mẫu, danh hiệu quá nặng nề, trách nhiệm cũng nặng không kém, nàng sợ không đảm đương nổi.

"Làm không tốt có trẫm chống lưng."

"Đây chính là ngài nói đó nha." Cố Linh Quân nhỏ giọng nói thầm.

Màn đêm buông xuống, Cố Linh Quân ở lại, ngồi trên giường vuốt tóc. Nhìn thấy Tiêu Dục Hành đi vào, cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc. Nhớ tới cảnh trong mơ, nhịn không được lui lui ra sau.

Tiêu Dục Hành mang theo hơi nước ấm áp, đi tới phía nàng.

"Thời gian không còn sớm, bệ hạ mau ngủ đi." Cố Linh Quân làm như trốn tránh, nàng kéo chăn qua đầu, giả vờ ngủ.

Giây tiếp theo, chăn lại bị xốc lên.

"Làm... Làm gì đó."

Không biết có phải nàng bị ảo giác hay không, mà nụ cười quyến rũ hoang dã trong mơ lại xuất hiện, hơi thở Tiêu Dục Hành nặng nề, nhìn nàng không hề chớp mắt, cong cong khóe miệng, cười nói: "Ái phi vẫn luôn nói có danh phận nhưng không chân thật. Hiện nay trẫm tới chứng thực, làm có danh có phận, thật sự làm phu thê."

"Từ từ, đợi một chút." Cố Linh Quân giãy giụa muốn ngồi dậy, giây tiếp theo lại bị chặn lại tất cả lời muốn nói.

****

Không biết qua bao lâu, Cố Linh Quân dựa vào trong lòng hắn, mí mắt nặng trĩu, mệt mỏi, muốn ngủ.

"Cảm giác thế nào? Có mệt lắm không?" Hiếm khi thấy Tiêu Dục Hành xuất hiện biểu tình mất tự nhiên trên mặt, mắt vẫn còn hơi hơi đỏ, giọng khàn

khàn, dục vọng vẫn chưa rút.

Cố Linh Quân đầu nặng nề gật gật, nghe xong lại bỗng nhiên bừng tỉnh: "Như bị xe ngựa cán qua, một ngón tay cũng cử động không được!"

Một hơi nói xong, lại thoải mái thở dài ra. Rốt cuộc, nàng cũng nói ra lời kịch tiêu chuẩn.

Tiêu Dục Hành đôi mắt lóe lóe, vén sợi tóc bị mồ hôi làm ướt dính trên má nàng ra sau. Nhìn thấy ánh mắt này của hắn, nàng lập tức luống cuống cố trốn khỏi ôm ấp của hắn: "Bệ hạ, thần thiếp thật sự quá mệt mỏi, muốn ngủ."

Tiêu Dục Hành từ phía sau kéo nàng trở về, ôm chặt trong ngực: "Vậy ngủ đi."

Không biết qua bao lâu, lại truyền đến tiếng oán giận: "Nhưng nằm như vậy thần thiếp thật sự không thoải mái, bệ hạ muốn ôm, vậy có thể ôm bàn tay thần thiếp thôi được không?"

Đêm đã khuya, mặt trăng cũng trốn vào phía sau đám mây.

Trừ bỏ gió nhẹ ngẫu nhiên thổi qua, toàn bộ thế giới yên lặng không tiếng động.

Nhưng không khó quan sát được, ngày mai... Thời tiết sẽ rất đẹp.

Hết chương 64 - Phiên ngoại 2

Chương 65: Phiên ngoại 3: Cố Tranh và A Y Mộ

Cuối mùa thu ở Mạc Bắc, hơn phân nửa thảo nguyên đã chuyển vàng, xa xa nhìn qua, như một thảm lúa vàng. Chỉ có vài con dê là đang thưởng thức mớ cỏ già, cậu bé chăn dê cưỡi ngựa chậm rãi chăn dắt.

Khung cảnh nhìn có chút tiêu điều.

Mà Xuân thành cách đó không xa, lại một trời một vực.

Trời mới tờ mờ sáng, bá tánh đã chen đầy đường phố tham gia họp chợ, âm thanh rao bán trả giá, vô cùng náo nhiệt.

Mới vừa làm tốt bánh bao chiên có nhân, còn nóng hôi hổi bốc hơi.

Thực khách đã sôi nổi đứng chờ trước cửa quán, dê nướng mới vừa ra lò đã bị khách tranh mua không còn con nào. Có rất nhiều thương nhân đến từ mọi miền tập trung tới nơi này trao đổi mua bán. Có người Hán, cũng có không ít người Đột Quyết.

"Vị khách quan này, khăn ở trong tiệm chúng tôi đều xuất sứ từ tay các nữ tử thêu thùa giỏi nhất Giang Nam, ngài xem, đường kim mũi chỉ thật là tinh xảo, mấy cửa hàng khác không thể tốt hơn được."

Ông chủ nhấn mạnh hai chữ "Giang Nam", quả nhiên thấy người đang chọn khăn tay ngừng động tác.

Ông chủ hiểu ý, sờ sờ râu. Người khách trước mắt này, tuy mặc trang phục người Hán, nhưng ngũ quan không khó nhìn ra là người Đột Quyết, nhìn thần thái, cũng biết không giàu cũng quý.

Thông thường, dưới loại tình huống này, chỉ cần nhắc tới Giang Nam, cộc mua bán nào cũng thành.

Tuy nói là Xuân thành, nhưng Tây Bắc bão cát nào có thể so với phương Nam sông nước phồn vinh, mà người Đột Quyết, lại rất yêu thích Giang Nam, một nơi bốn mùa như mùa Xuân.

"Vậy lấy cái này."

"Dạ, được."

Rời khỏi cửa hàng, A Y Mộ nhịn không được lẩm bẩm: "Cũng không có gì đặc biệt, ta cũng có thể thêu được."

Vừa mới nói xong, đầu tóc đã bị xoa xoa, người kia cố nén cười, giọng cũng hơi run rẩy: "Đúng vậy, A Y Mộ của chúng ta thông minh như vậy mà."

Còn chưa tròn mười tuổi, A Y Mộ học theo bộ dáng người lớn, thở dài, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Phụ hoàng của nàng thích văn hóa người Hán, chị sợ toàn bộ Đột Quyết đều biết. Nhưng mà vua của một nước lại cải trang lén chạy ra ngoài làm giao dịch với người Hán, sợ là ai cũng không thể ngờ đến.

Ngày này, theo thường lệ, bọn họ lại gạt mọi người, lén chạy ra ngoài. Tuy mối quan hệ ngoại giao giữa hai nước không còn cứng đờ như ngày xưa, nhưng ở Vương thất có mấy người lên tiếng phản đối qua lại với Đại Chu, đặc biệt là thúc phụ, hắn ta là người cực lực phản đối nhất.

Phụ hoàng của nàng sau khi rời khỏi cửa hàng tơ lụa lại vào tiệm bán thuốc, thấy nàng uể oải, cho nàng chút tiền đi vòng vòng chơi. A Y Mộ trong lòng vui vẻ, trên mặt lại bình tĩnh không gợn sóng. Có một cửa hàng điểm tâm này, nàng ăn qua một lần vẫn luôn nhớ mãi không quên.

Xuân thành vô cùng náo nhiệt, chẳng sợ ngõ nhỏ cũng có gánh hàng rao bán, A Y Mộ cẩn thận tránh né, nhưng vẫn bị mấy đứa trẻ chạy đuổi đụng

trúng. Đi vài bước, chợt nhớ tới điều gì đó, sờ bên hông, túi tiền biến mất.

A Y Mộ phục hồi tinh thần lại, xoay người cất bước đuổi theo, ngõ nhỏ bảy cong tám quẹo, nhưng vẫn bị nàng tìm được rồi. Mấy đứa nhỏ vừa nhìn như vô tình đụng vào nàng, đang tụ tập ở bên nhau, trong tay đều cầm mấy đồng tiền, ăn chia với nhau.

Thấy nàng, hoảng sợ chạy tứ tán.

A Y Mộ cắn răng, lập tức đuổi theo.

Nhưng tụi nhỏ quá đông, nháy mắt thấy phải vuột mất, nàng chuyển kế sách, nhanh chóng quyết định chỉ đuổi theo một mục tiêu, chạy theo người đó quẹo vào một hẻm nhỏ khác. Người này nhìn giống như tên cầm đầu, trong tay cầm túi tiền của nàng.

Hẻm nhỏ này không có người, chạy vài bước đã tới ngõ cụt, A Y Mộ còn chưa kịp vui mừng... Trực giác sống còn trên thảo nguyên nói cho nàng, sẽ có nguy hiểm. Quả nhiên, thấy người phía trước dừng bước chân, xoay người, hung ác mà nhìn chằm chằm nàng.

Không phải đối thủ của hắn.

Nhìn hắn dần dần tới gần mình, A Y Mộ lui về phía sau, bắt đầu phân tích.

Còn chưa kịp làm ra phản ứng, có một cơn gió từ bên cạnh thổi qua, có người đã vọt lên. Là một người Hán, nhìn lớn hơn nàng một hai tuổi, cơ thể hơi gầy, nhưng nắm đấm lại rất có lực. Tên cầm đầu kia cũng không tầm thường, hai người không phân thắng bại, khó phân cao thấp.

Tên cầm đầu thoáng nhìn nàng, cười âm hiểm, làm một động tác giả, nhào đánh về phía nàng.

Nữ nhi thảo nguyên đều có tập võ, A Y Mộ thực mau làm ra phản ứng, lập tức nghiêng người né tránh. Nhưng mà tên cầm đầu còn chưa có tới gần nàng, đã bị người phía sau đánh ngã.

Tuy cuối cùng người đó mặt đầy vết thương, nhưng vẫn đánh bại được tên cầm đầu.

A Y Mộ mới vừa nhẹ nhàng thở ra, sau lưng lại truyền đến bước chân vội vàng. Quay đầu lại xem, là binh lính Đại Chu.

A Y Mộ lập tức cảnh giác, mấy binh lính lại thẳng tắp đi ngang qua nàng, tiến lại ngăn chặn áp giải tên cầm đầu, nâng người kia dậy, sốt ruột hỏi: "Biểu thiếu gia, ngài không sao chứ?"

Sắc mặt người kia có chút tái nhợt, xương gò má sưng đỏ, đứng lên, lắc lắc đầu.

Hắn đi tới gần nàng, đưa túi tiền. A Y Mộ tiếp nhận, trong đầu vẫn rất hỗn loạn. Sau lưng, binh lính đè nặng tên cầm đầu, cột tay hắn. Nàng nhìn thoáng qua, thấy bọn họ không để ý, xoay người chạy.

Trong đó có một binh lính ngạc nhiên: "Biểu thiếu gia, yêu cầu đuổi theo sao!"

Cố Tranh nhìn, thấy bóng người biến mất ở đầu hẻm, lắc đầu: "Không cần, áp giải người này về quy án."

Lúc rút tầm mắt về, vô tình thoáng nhìn, lại thấy có một miếng ngọc nho nhỏ nằm trên mặt đất.

A Y Mộ chạy về bên cạnh phụ hoàng, còn chưa có phục hồi tinh thần lại, đã bị hỏi, cũng chỉ lắc đầu không chịu nói.

Sau khi trở về, mấy ngày nay nàng đều nhớ đến chuyện khi đó, có chút hối hận về biểu hiện của bản thân, ngay cả tiếng cảm ơn cũng không nói với người ta.

Trở lại Xuân thành thêm một lần nữa đã là chuyện một tháng sau, A Y Mộ cẩn thận quan sát suốt dọc đường đi, nhưng lại không phát hiện người bản

thân muốn tìm.

Đang muốn từ bỏ, lại phát hiện bóng dáng người đó đứng chung với binh lính canh giữ cửa thành.

Vết thương trên mặt đã khỏi, gương mặt nghiêm túc, mắt nhìn thẳng về phía trước. Nàng không thể lại gần hỏi chuyện, cũng sợ bị phụ hoàng phát hiện.

Đang nóng vội lo âu, thì thấy bọn họ thay đổi người. A Y Mộ vui mừng, nhanh chân đuổi kịp. Đi vài bước, có một binh lính dừng lại bước chân, xoay người, chạy tới gần nàng.

"Tiểu thư, đây là đồ vật ngài làm rơi, biểu thiếu gia nhờ ta giao trả lại cho ngài."

A Y Mộ nói tiếng Hàn không rành lắm, nhưng đều nghe hiểu. Tiếp nhận miếng ngọc không biết làm rơi khi nào, cắn môi không nói gì.

Trên làn da ngăm đen của người binh lính kia hiện lên xấu hổ, gãi gãi đầu, xoay người chạy về, đuổi theo đội ngũ.

A Y Mộ cúi đầu nhìn miếng ngọc kia, sắc mặt có chút phức tạp. Không thể nói lời cảm ơn, cũng không biết hắn tên là gì.

Nhưng mà không bao lâu sau, A Y Mộ đã biết tên của hắn, cũng biết hắn là ai.

Là con nuôi của vị Cố tướng quân nổi tiếng khắp Tây Bắc, Cố Tranh.

Tuy tuổi nhỏ, nhưng lại có tài lãnh binh, không ỷ vào thân phận ức hiếp người khác, làm từ thấp lên cao, không có câu oán hận. Dù là vương thất hoàng tộc Đột Quyết cũng chưa chắc làm được như vậy.

Biên giới cách Đại Chu không xa, có một sườn núi, mặt trên được Đột Quyết xây thành trạm biên phòng, bò lên cao mới nhìn thấy quân doanh Đại Chu, nhưng chỉ là mơ hồ không rõ.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, A Y Mộ bò lên rất nhiều lần, ngẩng cổ nhìn xung quanh, nhưng lại nhìn không thấy gì. Binh lính tuần tra lại nhìn đến sợ bay hồn phách, nhắc nhở: "Công chúa, bên này cách Đại Chu khá gần, cẩn thận thì tốt hơn."

A Y Mộ cũng nói không rõ bản thân mình đang làm cái gì, tại sao lại canh cánh trong lòng đối với một người gặp qua chưa tới vài lần như thế. Thở ra một hơi thật mạnh, cuối cùng liếc một cái, nàng xoay người rời đi.

Nhưng mà, có khi duyên phận chính là kỳ diệu như thế, lúc nhớ mong, phần lớn cầu mà không được. Đợi đến khi nàng buông xuống không muốn quan tâ m đến nữa, xác suất cực kỳ bé nhỏ đó lại va phải nàng.

Khu rừng cây nhỏ này là nàng trong lúc đi săn vô tình phát hiện, bên trong có một hồ nước, kích cỡ bằng một bồn tắm rộng, tán lá che bọc xunh quanh hồ, nơi này khá bí ẩn, nên không có người nào biết.

Nhưng A Y Mộ lại rất thích nơi này, ban đêm, sẽ có rất nhiều đom đóm tụ tập, khung cảnh vô cùng xinh đẹp.

Ngày hôn nay, mặt trời còn chưa buông xuống, ánh trăng cũng đã dần xuất hiện. A Y Mộ đi vào rừng cây nhỏ, dựa theo thói quen, đi thẳng đến khu vực hồ nước, lại nhìn thấy một người nam nhân đang ngồi ở kia.

Hai người đều giật mình, trước mắt A Y Mộ thoảng qua một vệt sáng, thấy người nọ đứng lên lấy đoản đao, vô cùng cảnh giác.

Sau khi nhìn thấy rõ người đối diện, cả hai đều là ngạc nhiên.

Cố Tranh chậm rãi bỏ đao xuống, đánh giá nàng, quay người ngồi trở về vị trí cũ.

Mùi máu tươi nhàn nhạt chui vào xoang mũi, A Y Mộ chú ý đến vải bố trắng quấn trên cánh tay, hắn đang băng bó vết thương.

"À, cảm ơn ngươi." A Y Mộ dùng tiếng Hán không rành của mình nói ra tiếng cảm ơn vẫn luôn giữ ở trong lòng.

Cố Tranh không nói gì, lo tiếp tục động tác của mình.

A Y Mộ nhìn thoáng qua, xoay người rời đi, nhưng đi chưa được mấy bước lại dừng lại, hít sâu một hơi, quay đầu trở về.

"Ngươi, ngươi còn nhớ rõ ta không?" Ngực tự nhiên tức tức nghẹn nghẹn.

"Nhớ rõ." Đây là lần đầu tiên nàng nghe hắn mở miệng nói chuyện, giọng lạnh nhạt giống như trong tưởng tượng của nàng.

A Y Mộ im lặng, lẳng lặng nhìn, thấy hắn dùng tay trái khó khăn mà băng bó, nhịn không được mở miệng nói: "Ta tới giúp ngươi."

Nhưng vừa nói ra miệng, lại có chút hối hận. Làm tốt tinh thần bị xem nhẹ, ngoài dự đoán, hắn nâng tay lên, ý nảo nàng làm.

Không kịp kinh ngạc, A Y Mộ vội ngồi xổm xuống, tiếp nhận vải bố, bắt đầu băng bó cho hắn.

"Quấn chặt." Hắn lặng im một hồi, đột nhiên mở miệng nói.

A Y Mộ gật đầu, tăng thêm sức, lại nghe hắn kêu lên một tiếng.

"Xin, xin lỗi, ta không cố ý." Nàng nắm vải bố, không dám quấn tiếp.

"Không sao, tiếp tục."

A Y Mộ nhìn vải bố trong tay, cúi đầu, càng thêm chuyên chú băng bó, cột chặt lại mới thở ra một hơi.

Cố Tranh không lên tiếng, hạ tay áo che dấu vết băng bó.

A Y Mộ cắn môi, không nói gì.

Nàng biết, hắn tên Cố Tranh, là người Đại Chu. Ít ngày nữa trước dẫn một đội quân nhỏ xuất chinh, lấy ít thắng nhiều, đánh lui đám người gây chuyện ở biên giới. Nghe nói, còn cứu mấy người Đột Quyết, không có khó xử, thả bọn họ rời đi.

Mấy tháng qua, A Y Mộ đã không còn nhớ đến hắn. Nhưng anh hùng thiếu niên, thanh danh như sóng triều, hơn nữa hắn có dung mạo anh tuấn, tên của hắn luôn xuất hiện trong miệng mọi người, đặc biệt là nữ tử, muốn tránh cũng trốn không thoát.

Cũng không biết tại sao hắn lại bị thương, tại sao lại chạy tới này có một mình?

Nhưng đảo mắt, lại thấy hắn lấy đoản đao ra, bắt đầu mài giũa, như là đã quên trên người còn bị thương.

Thật ra, ở lại lâu như vậy là không thích hợp, không phải nàng sợ phong tục nam nữ không thể ở gần nhau. Mà hắn là người Hán, nàng là người Đột Quyết.

Nhưng A Y Mộ lại không muốn rời đi, nói không ra nguyên nhân. Lại như là sợ hắn hiểu lầm, mất tự nhiên giải thích: "Nơi này ta phát hiện ra trước."

Thấy hắn không trả lời, đi đến bên kia ngồi xuống, ôm đầu gối nhìn hồ nước.

Khóe mắt vẫn luôn chú ý đến người nào đó, nghe âm thanh mài đao, tâm tình cũng lăn tăn theo dòng nước mặt hồ.

"Ta tên là A Y Mộ."

Âm thanh mài đao ngừng lại, nửa ngày mới vang lên tiếp: "Cố Tranh."

Đêm đó bọn họ nói cái gì, A Y Mộ không nhớ rõ, nhưng trong trí nhớ thì cái gì cũng chưa nói. Chỉ nhớ rõ đêm đó gió rất nhẹ nhàng, thời gian như bị kéo dài, thật sự rất chậm.

Tuy chưa từng hứa hẹn qua, nhưng hai người lại đạt thành hiệp nghị. Ngày mười lăm hằng tháng, bọn họ đều sẽ đi đến hồ nước này gặp mặt.

Hắn dạy nàng tiếng Hán, dạy nàng văn hóa người Hán, cũng sẽ cầm nhánh cây khoa tay múa chân dạy nàng viết chữ Hán. Ngẫu nhiên cũng sẽ nhắc đến cuộc sống ở trong quân đội, hôm kia đánh thắng ai, thua mấy trận.

Ngược lại, nàng cũng dạy hắn tiếng Đột Quyết, chỉ hắn cách cưỡi ngựa sao cho êm, bắn cung chính xác nhất.

Linh tinh vụn vặt, những nói mãi không hết chuyện.

Nàng chưa bao giờ gọi tên hắn, lại lén học cách phát âm tên hắn, học cách viết tên hắn. Một lần lại một lần, không biết nàng đã luyện hai chữ Cố Tranh bao nhiêu lần.

Thời gian cứ như vậy thoảng qua đi, năm nàng tròn mười lăm tuổi, bọn họ cũng đã quen biết được năm năm.

A Y Mộ mười lăm tuổi đã trở thành một cô nương tự nhiên hào phóng, dung mạo xuất chúng khiến cho không ít người nhớ thương, đi đến chỗ nào đều có người theo đuổi. Người đến cầu hôn thì vô số kể, phụ hoàng cũng nói chuyện này với nàng, nhưng nàng cũng chỉ liều mạng lắc đầu.

Trong lòng nàng ẩn giấu một bí mật, ở một rừng cây nhỏ không biết tên, có một hồ nước. Tuy hồ nước không đẹp, không rộng lớn, nhưng có một thiếu niên hay ngồi ở trên phiến đá chờ nàng, bí mật này chỉ có nàng biết.

Sau đó nàng mới biết được, mười lăm tháng tám, là ngày lễ quan trọng của người Hán, cũng sinh nhật của hắn. Ngày đó, người Hán gọi là Tết Trung Thu.

Cố Tranh từng nói với nàng, ngày trăng tròn người nhà thường tề tụ ở bên nhau, tượng trưng cho đoàn viên.

Ngày ấy, nàng thay váy đỏ mà mình yêu thích nhất, lén chạy tới. Lại thất vọng, phát hiện trên mặt đất có ký hiệu.

Thời gian có thể thay đổi tất cả, mấy năm gần đây, danh tiếng của Cố Tranh càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng bận.

Rất nhiều lần, hắn không có thời gian tới chỗ hẹn. Nhưng đều sẽ vẽ ký hiệu mà chỉ có hai người bọn họ biết trên nền đất ướt. Ngẫu nhiên còn sẽ tặng một ít quà cho nàng, cũng không quý giá, nhưng đều được nàng cẩn thận giữ gìn.

Nàng cắn cắn môi, đặt quà tặng sinh thần của hắn gần ký hiệu. Nghĩ nghĩ, lại lấy ra tờ giấy đã chuẩn bị ngay từ đầu, đè ở phía dưới.

Trên tờ giấy chỉ có hai chữ, nàng dùng nét bút tinh tế, viết xuống hai chữ "Cố Tranh".

Hai chữ này đầy ngập tâm sự trong lòng nàng, như là sợ hắn biết, cũng sợ hắn không biết.

Chờ lần gặp mặt tiếp theo, nàng muốn hỏi hắn, quà nàng tặng, hắn có thích không. Sinh nhật thần của nàng cũng gần tới rồi, trăm triệu đừng quên mất.

Chỉ là... A Y Mộ có làm thế nào cũng không ngờ tới, lúc bọn họ gặp lại nhau, đã là chuyện của năm năm sau.

Nàng là phi tử của hoàng đế Đại Chu, hắn là Cố tiểu tướng quân lập công lớn nổi danh khắp tứ quốc.

Hết chương 65 - Phiên ngoại 3

Chương 66: Phiên ngoại 4: Và thế là mọi người hạnh phúc mãi mãi về sau (Hoàn)

Cố Tranh còn nhớ rõ lúc vừa đến Mạc Bắc, cát vàng đầy trời, gió thổi mang theo hạt cát bay vào trong mắt, gây đau đớn.

Khung cảnh thua xa kinh thành, không thể bì với Giang Nam.

Nhưng hắn lại cảm thấy rất tốt.

Không có người lừa ta gạt, lục đục với nhau, cũng không có lời nói tùy ý trào phúng vũ nhục.

Tuy rằng bởi vì thân phận, trong quân cũng có không ít người có thành kiến với hắn. Nhưng dưỡng phụ trị quân nghiêm minh, tất cả nói chuyện bằng thực lực, hắn biết, hắn chỉ là thiếu một cơ hội chứng minh.

Hiếm khi có thời gian rãnh, dưỡng phụ từng dẫn hắn đi chợ chơi.

Đây là quán trà mô phỏng theo phong cách Giang Nam, bọn họ ngồi ở lầu hai, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn người đến người đi trên đường phố sầm uất.

"Quan sát được gì rồi." Cố Tông Võ uống trà, hỏi.

Cố Tranh bậm môi, mày nhíu lại.

Cố Tông Võ vẫn luôn lưu ý vẻ mặt của hắn, thấy thế ha ha cười, biểu tình "Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta".

Buông chén trà, cũng nhìn xuống dưới, trên mặt còn treo nụ cười chế giễu, đang muốn mở miệng, thấy rõ người dưới lầu, lập tức cứng lại.

Cố Tranh nghi hoặc nhìn theo xem qua đi, cũng chỉ nhìn thấy một nam nhân trung niên người Đột Quyết, bên cạnh là một tiểu nữ hài, nhìn dáng vẻ như là phụ thân nữ nhi.

"Có chuyện gì sao dưỡng phụ?" Cố Tông Võ cũng chỉ im lặng không trả lời.

Nếu ngày ấy, đi theo A Y Mộ giúp bắt trộm là cố tình, thì lúc ở rừng cây nhỏ là hoàn toàn trùng hợp.

Dưỡng phụ âm thầm điều tra tình huống phía Đột Quyết, giữ vững thái độ tốt đẹp với hoàng đế bọn họ. Hai nước hoà bình, dù như thế nào cũng tốt hơn so với chiến tranh.

Mang theo mục đích, hắn giả ý đến gặp A Y Mộ vài lần, lại phát hiện, nàng thật sự chỉ là tiểu công chúa ngây thơ không rành đời, được cưng chiều yêu thương.

Lý trí nói cho hắn nên ngừng hành động đó lại, thân phận của hai người khác nhau, càng liên lụy, chỉ sợ đưa tới tai hoạ ngầm.

Nhưng cũng có lẽ là cuộc sống Mạc Bắc thật sự quá mức đơn điệu buồn tẻ, ngẫu nhiên cũng sẽ cảm thấy, lang thang nói chuyện không có mục tiêu với nàng tinh thần cũng thả lỏng được phần nào.

Mấy năm sau đó, tên tuổi của hắn càng lúc càng lớn, cũng càng được coi trọng.

Mọi người ai nấy đều khen, nào là Cố tiểu tướng quân gan dạ sáng suốt hơn người, lý trí, hành sự quyết đoán. Chẳng sợ cục diện có hoảng loạn cách mấy, thì cũng có thể bình tĩnh tìm ra vấn đề giải quyết.

Cũng chỉ có Cố Tranh mới biết, điều hoang đường duy nhất mà bản thân từng làm kia.

Trước nay hắn đều không để bụng đến ngày sinh thần của mình, ngày ấy

chuyện trong quân đội vô cùng bận rộn, nên không thể đến chỗ hẹn. Ngày mà hắn đến, thì đã qua ngày sinh thần. Nhưng khi nhìn thấy món quà nàng để lại, kinh ngạc lại mang theo chút vui mừng.

Là một thanh đoản đao, trên tay cầm còn được khảm một viên hồng bảo thạch rất to. Hoa lệ xinh đẹp, nhưng không thích hợp dùng để giết người. Cố Tranh rút đao ra khỏi vỏ, lập tức lật đổ phán đoán này.

Lưỡi đao sắc bén dưới ánh trăng lộ ra ánh sáng lạnh, tuy hắn từng thấy qua rất nhiều vũ khí, nhưng cũng không thể phủ nhận, thanh đao này rất tốt.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, trong lòng Cố Tranh giật mình, cẩn thận nghe thì biết đó không phải là A Y Mộ. Cảnh giác xoay người sang chỗ khác, thấy rõ người tới, không thể không chế lộ ra biểu tình kinh ngạc.

****

"Tướng quân, sứ giả Đột Quyết cầu kiến." Phó tướng cẩn thận cúi người nói.

Cố Tranh từ trong ký ức đã qua phục hồi tinh thần lại, sắc mặt lạnh nhạt, giọng điệu lạnh như băng: "Ta đã nói, kêu nàng ấy tự mình tới."

Phó tướng bất đắc dĩ thở dài, nhăn mặt đi ra ngoài chuyển lời.

Tướng quân sợ là còn ngại lời đồn bên ngoài truyền còn chưa đủ mãnh liệt, sợ không có người hoài nghi mối quan hệ giữa hắn và Công chúa Đột Quyết.

Bọn họ xuất binh giúp Công chúa Đột Quyết đoạt quyền đã khiến mọi người bàn tán xôn xao. Nhưng vì có thánh chỉ của hoàng đế Đại Chu, nên sự việc mới bình ổn xuống.

Nhưng ngày ấy, sau cuộc gặp ngắn ngủi trên chiến trường, Cố tiểu tướng quân đã nhiều ngày vẫn luôn cự tuyệt đại sứ, nói rõ muốn gặp công chúa.

Sợ là sẽ có một trận mưa gió bão cát đầy máu rồi.

Sứ giả Đột Quyết cũng là khổ không thể nói, rời khỏi quân doanh Đại Chu, đi khu vực biên cảnh cách đó không xa, cẩn thận hội báo việc này với công chúa.

A Y Mộ không nói gì, thị nữ đi theo nhiều năm mở miệng khuyên nhủ: "Công chúa, chuyện lớn quan trọng, gặp Cố tiểu tướng quân thì đã sao..."

"Tuy rằng ngươi là người của hắn, nhưng đã theo ta nhiều năm như vậy, thời khắc mấu chốt trong lòng ngươi, ta vẫn không bằng hắn." A Y Mộ nhàn nhạt nói.

Thị nữ đầu tiên là khiếp sợ, sau đó lại chuyển thành hổ thẹn, cuống quít quỳ xuống thỉnh tội, mà A Y Mộ lại chỉ vẫy tay, không có so đo.

Sứ giả đứng ở một bên yên lặng nghe, trong lòng rống lớn "hình như ta vừa mới phát hiện một bí mật rất lớn".

Tuy A Y Mộ vẫn không đồng ý gặp hắn, nhưng cũng không có gây trở ngại hợp tác giữa hai bên.

Trận chiến ngày ấy, tuy lấy được thắng lợi, nhưng vương thúc của nàng vẫn giữ chết hoàng cung, tập trung toàn bộ binh lực phòng thủ. Muốn hoàn toàn công phá nơi đó, thì phải ăn chút cực khổ. Đặc biệt là phối hợp với Cố tướng quân ở phương Nam, bọn họ càng phải nhanh chóng giải quyết việc này, để tránh lộ tiếng gió.

Còn tại sao không đi gặp Cố Tranh.

A Y Mộ cũng không biết, theo bản năng muốn tránh né hắn mà thôi.

Ngày hai quân hợp tác tấn công vào hoàng cung, A Y Mộ không thể không ra mặt, may mà ở đây đông người, cho nên cũng không đến mức xấu hổ.

"Bắt lấy nghịch tặc kia, thì Đột Quyết ta mới có ngày yên bình!" Người nói chuyện chính là một vị lão thần Đột Quyết, mấy năm qua ông nhìn tân

hoàng làm xằng làm bậy bừa bãi độc ác. Trong lòng triều thần đã sớm sinh ra rất nhiều bất mãn. Khi nghe nói công chúa mang binh trở về, lập tức mang theo người đến cậy nhờ.

Cố Tranh nhìn nàng, không nói gì, cầm kiếm đi ra ngoài, phó tướng thấy thế, cũng sôi nổi noi theo.

Sống chết trước mắt, tất cả đều dựa vào trận chiến hôm nay.

A Y Mộ cảm thấy nàng phải nói cái gì, hoặc là làm chút gì, nhưng nàng chỉ là lẳng lặng nhìn Cố Tranh rời đi.

Thời gian Chờ đợi luôn rất dài, giống như trong 5 năm này, làm nàng sắp quên hết những hạnh phúc trước năm mười lăm tuổi.

"Phá thành, phá thành!" Qua rất lâu sau đó, một tiếng hô lớn từ xa vọng lại đánh vỡ yên lặng.

A Y Mộ bỗng dưng đứng lên, nhìn mọi người xung quanh vui mừng hoan hô, một câu cũng nói không nên lời, trên mặt nàng đã ngập tràn nước mắt.

"Không biết hoàng huynh dưới suối vàng biết nữ nhi của mình cấu kết ở bên nhau với tướng quân người Hán, thì sẽ thấy thế nào?"

Xích sắt nặng nề khóa tay chân, nhẹ nhàng vừa động sẽ phát ra tiếng vang thật lớn. Không phải người khác, chính là tân hoàng Đột Quyết vừa bị bắt giữ. Chẳng sợ rơi xuống tình cảnh như hiện nay, hắn cũng không quên mở miệng trào phúng.

Ngực A Y Mộ phập phồng lên xuống: "Chuyện này sợ là Vương thúc cần tự mình đi hỏi mới biết được?"

Đột Quyết hoàng đế cười ha ha lên, nhưng đôi mắt lại bại lộ cảm xúc của hắn, ánh mắt hung ác gắt gao nhìn chằm chằm người trước mắt: "A Y Mộ, là ta quá coi thường ngươi."

"Kế tiếp, ngươi sẽ làm như thế nào? Giết ta, sau đó cúi đầu xưng thần với hoàng đế Đại Chu, hai tay dâng Đột Quyết, bán n ước cho người. Ngươi làm như vậy không sợ làm hoàng huynh thất vọng sao?" Tân hoàng Đột Quyết không thuận theo, không buông tha, nhìn chằm chằm nàng tiếp tục hét lớn.

Lúc này Cố Tranh lại đi đến, dừng lại cách hắn ba bước chân. Tân hoàng Đột Quyết thấy hắn tới gần, theo bản năng lui lui ra sau.

"Hắn đã biết từ sớm, đệ đệ của mình là người như thế nào. Năm đó, tỷ đệ nàng có thể chạy thoát, không phải ngoài ý muốn." Cố Tranh nhìn chằm chằm người trước mắt, lại là nói với A Y Mộ đang đứng phía sau lưng mình.

"Hắn biết đệ đệ của mình lòng lang dạ sói, nhưng vẫn ngây thơ, vẫn luôn ôm ảo tưởng, tin ngươi sẽ không độc ác đến thế kia. Nhưng về phương diện khác, thân làm phụ thân, hắn muốn bảo vệ nhi tử nữ nhi của mình. Năm đó hắn cầu xin ta và dưỡng phụ, nếu xảy ra chuyện, có thể bảo vệ hai tỷ đệ nàng an toàn rời khỏi Đột Quyết."

Cái đêm năm năm trước, không phải lấy thân phận hoàng đế Đột Quyết, mà chỉ là làm một người phụ thân bình thường, cầu xin hắn bảo vệ nhi tử nữ nhi của mình.

Dưỡng phụ từng đánh giá phụ thân của A Y Mộ, tính tình hiền lành, không tàn ác, nhưng suy nghĩ lại quá ngây thơ, thấy thế nào cũng không thích hợp làm hoàng đế Đột Quyết.

Chỉ là đệ đệ của hắn, độc ác vô tình.

Hắn phái người giúp tỷ đệ nàng trốn đi, nhưng chưa bao giờ lộ diện. Đại cục làm trọng, từ trước đến nay hắn phân rõ, cái nào nặng, cái nào nhẹ. Chẳng qua nàng chỉ là một vị công chúa nước láng giềng thôi.

Sau khi thành công chạy thoát, nàng ngược lại chủ động lựa chọn trở về. Tiếp nhận sự thật phụ thân "Chết bệnh", mẫu thân "Tuẫn tình". Cấp dưới tới báo, hắn cũng không tỏ ý kiến, không có can thiệp nhiều vào quyết định của nàng.

Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con.

Nhưng chuyện này, cũng không phải là việc một tiểu công chúa nũng nịu như nàng tới gánh vác.

Sau đó hai nước khai chiến, hắn càng không rảnh chú ý đến nàng. Nhưng thỉnh thoảng cũng truyền đến tin mật báo. Rằng vị tiểu công chúa kia thận trọng từng bước, sống cẩn thận mà lại thống khổ. Ẩn núp ở bên cạnh sói, chỉ vì khả năng trả thù cực kỳ bé nhỏ kia.

Hắn làm ra sự lựa chọn chính xác, vì đất nước, vì bá tánh Đại Chu... Cố Tranh tự thuyết phục bản thân.

Nhưng mà khi màn đêm buông xuống, áy náy và hối hận vẫn luôn quấn quanh trái tim của hắn.

Một khi đã như vậy, giúp nàng một tay đi.

Xem như nể mặt phụ thân đã qua đời của nàng.

Xem như nể mặt giao tình nhiều năm nay của bọn họ.

Cũng xem như... Làm hắn giảm bớt áy náy trong lòng.

Hắn đi cầu Hoàng Thượng giúp, cũng âm thầm thúc đẩy nàng tới Đại Chu hòa thân.

Chỉ là ngày ấy, thấy nàng múa trên đống lửa, lúc này mới phản ứng lại. Hắn hẳn là nên sớm làm gì đó, nhưng hắn không biết nên làm gì... Hắn chỉ biết, hắn muốn ôm nàng vào lòng, che chở an ủi nàng, không muốn nàng chịu đựng đau khổ một mình.

Hắn muốn, san sẽ trách nhiệm với nàng.

****

Toàn thân A Y Mộ nóng như bị lửa đốt.

Ẩn nhẫn mấy năm nay, đều là vì giờ phút này.

Tân hoàng Đột Quyết lại giống như nhìn thấu tâm tư của nàng, cười nhạo: "A Y Mộ, ngươi dám giết ta sao, phụ hoàng của ngươi là bị ta hại chết, lúc hắn chết vẻ mặt thật không cam lòng, đôi mắt cũng không chịu nhắm lại."

"Muốn thay hắn báo thù?"

"Tới! Giết ta đi... Chỉ là, ngươi dám sao?!"

A Y Mộ rút đao bên hông ra, giơ cao lên, nhưng lại không thể hạ xuống, cơ thể run rẩy lên.

Tân hoàng Đột Quyết trào phúng cười lớn hơn nữa, nhưng đảo mắt lại thấy Cố Tranh lấy thanh đao trên tay nàng ra ném xuống đất, lại nhét vào một thanh đoản đao.

A Y Mộ cúi đầu, đây là quà sinh thần nàng tặng cho hắn vào năm đó.

Còn chưa kịp phản ứng, đã cảm giác được hơi ấp vây lấy từ phía sau lưng, hắn đứng phía sau nàng như đang ôm nàng vào lòng, tay phủ lên tay nàng, chậm rãi buộc chặt. Tiếng nói lạnh nhạt vang lên ở bên tai, hiếm khi mang theo chút dịu dàng: "Nhớ kỹ, người, là ta giết."

Giây tiếp theo, nàng bị lực đạo của hắn mang theo, hung hăng cắm thanh đoản đao vào thẳng tim tân hoàng Đột Quyết.

A Y Mộ trong đầu trống rỗng, tiếp theo nhìn thấy hắn ta trừng to mắt, ngã xuống đất thật mạnh.

Trong lều, ngay từ đầu chỉ có ba người bọn họ, hiện giờ cũng chỉ còn Cố Tranh và nàng, mà hắn vẫn còn duy trì tư thế kia không có động đậy.

A Y Mộ lấy lại tinh thần muốn tránh thoát, lại trực tiếp bị ôm vào trong lòng ngực.

Nàng sớm đã không phải nàng của năm đó, cho nên nàng vẫn luôn trốn tránh, không cho hắn nhìn thấy nước mắt của mình.

"Thực xin lỗi."

Cố Tranh nặng nề nói: "Ta đã đến trễ, làm nàng chịu ủy khuất."

A Y Mộ ngạc nhiên, nước mắt càng rơi càng nhiều.

Trong năm năm này, nàng đã sớm quên khóc ra sao, mà hiện giờ ở trong lòng ngực hắn, rồi lại giống như quay trở về nàng của năm năm trước, ngây thơ không hiểu chuyện đời, có thể khóc thút thít không chú ý đến hình tượng, cũng có người để nàng dựa dẫm, làm nũng.

"Cố tướng quân có thể giúp ta đến một bước này đã làm rất nhiều rồi."

A Y Mộ cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại, giọng run run nói: "Ta vô cùng biết ơn, nhưng thân phận của chúng ta... Sau này vẫn là không cần gặp lại."

"Nàng còn nhớ những câu chuyện "anh hùng cứu mỹ nhân" mà ta từng kể cho nàng nghe không, nữ tử người Hán thường nói không biết tỏ lòng biết ơn với người cứu mình thế nào, cho nên chỉ có thể lấy thân báo đáp."

"Ngươi, ngươi nói cái gì?"

Cố Tranh thở dài, lại ôm nàng vào trong lòng: "Là ta thiếu nàng rất nhiều, chỉ có thể nhờ thời gian sau này chậm rãi trả nợ."

Sách sử Đại Chu có một vị Cố tướng quân, là truyền kỳ dân tộc, cả đời chinh chiến trên lưng ngựa, lập nhiều chiến công hiển hách, nhưng điều làm nên truyền kỳ chính là hai người con của hắn, một nhi, một nữ.

Nữ nhi được lòng đế quân, độc sủng hậu cung, vừa vào cung đã được

phong làm Quý Phi, sau lại lập làm Hoàng Hậu, đồng thời giải tỏa hậu cung.

Nắm tay hoàng đế ân ái cả đời.

Nghĩa tử của hắn cũng làm tướng quân, trò giỏi hơn thầy.

Cưới nhiếp chính vương công chúa của nước láng giềng, sau khi phò tá đệ đệ đăng cơ, còn thúc đẩy minh ước giữa hai nước, từ đây trăm năm hòa thuận, không còn chiến tranh, bá tánh ấm no hạnh phúc.

Hoàn truyện.

Hết chương 66 - Phiên ngoại 4.

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1:** đến **Chương 66: Phiên ngoại 4: Và thế là mọi người hạnh phúc mãi mãi về sau (Hoàn)**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh